
Çizgi İhlali
11
C
C
SUDE B.
PUKKA

Gökalp Erdem, çocukluğundan beri voleybol tutkunudur. Antrenörü Melih Yılmaz tarafından on dört yaşındayken liseler arası bir voleybol turnuvasında keşfedilmesi ile başlayan kariyerinde basamakları hız kesmeden çıkmaktadır. Hem ligde hem de milli takımda başarılara imza atarken hayatında her şey yolunda gibi görünmektedir. On yıllık koçu, akıl hocası ve antrenörünün kızı Alara'ya âşık olması dışında...

Alara Yılmaz; günleri ev, okul ve spor tesisi arasında gidip gelmekle geçen, yirmi bir yaşında bir üniversite öğrencisidir. Babasının antrenör olması sebebiyle voleybolla içli dışlı büyümüştür. Maçları kaçırmayan, antrenmanları sık sık izlemeye giden Alara'nın, takımın yakışıklı kaptanına gönlünü kaptırması ise kaçınılmazdır.

Gökalp'in senelerce içinde tutup bastırdığı hisleri, Alara'nın bilinmeyen bir numaradan ona mesaj atmasıyla gün yüzüne çıkar ve hikâyeleri bundan sonra başlar.

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 612874

"Biliyorsun, şans hep benimle."
Yüzünde serseri bir sırıtış varlığını
koruyorken, yüzüme doğru eğilerek
yanağıma bir öpücük bıraktı.
Nemli dudakları tenimden
ayrıldığında yönü kulağım oldu.
Bedenimden uzaklaşmadan
kulağıma doğru fısıldadı.
"Çünkü sen hep benimlesin
Sarışın."

Çizgi İhlali

Sude B.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak İllüstrasyon: Pınar Nur Güven
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1.*Basım: Temmuz 2025
ISBN:*978-625-96128-7-4
Sertifika No: 73186

Duzenleme
Ny.ozlem

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

ninova

Çizgi İhlali

SUDE B.

ninova

Voleybol âşığı olanlara..

GİRİŞ

YILLAR ÖNCE

"Bu çocukta çok büyük bir yetenek var."

Melih Yılmaz'ın, biraz ilerisinde oynanan liseler arası voleybol turnuvasındaki maçtan gözlerini ayırmadan, yanındaki adamın duyabilmesi için sarf ettiği sözler bunlardı. Henüz dokuzuncu sınıf öğrencisi olan sarışın bir çocuğu gözüne kestirmişti. Sadece şimdi değildi. Bu çocuk uzun zamandır radarındaydı.

Yanındaki adama gözucuyla bakarken ekledi. "Harcanmaması gereken bir yetenek."

On dört yaşında bir çocuktan bahsediyor olsa da liglerde oynayan voleybol oyuncularından bir farkının olmadığını düşünüyordu.

"Harcanmıyor zaten. Küçüklüğünden beri oynuyor. Oynamasına izin veriyoruz. İstediği turnuvalara katılıyor."

Melih Yılmaz ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine yerleştirdi. Yüzünde alaycı bir tebessüm belirmiş olsa da bunu arkadaşına çaktırmamak için kafasını diğer yöne doğru çevirdi. Tam bu esnada bahsi geçen sarışın çocuğun takımını sayı yemekten kurtarmak için kendini yere atarak, yumruk yaptığı eliyle topa vurduğunu ve havalandırdığını gördü.

Dudaklarındaki tebessüm şimdi alaycı değildi. Az önce söylediklerinde haklı çıkmış olmanın bir gururu vardı. "Gökalp'in olması gereken yer, liseler arasında yapılıp sonucunda tenekeden bir madalyanın verildiği basit bir turnuva değil," dedi.

Bahsi geçen çocuğun babası bakışlarını sahadan ayırarak yanındaki adama dikti. "Neresi?"

"Ligdeki bir takımın altyapısında olması gerekiyor. Daha on dört yaşında değil mi? Ve daha şimdiden sahadaki bütün oyuncuların arasında

onu parlatan bir yeteneği var. Disiplinli bir çalışmayla birkaç senede nereye geleceğini sen düşün."

Adamın gözlerinde düşünceli bir bakış belirirken Melih Yılmaz yine sahaya odaklanmış durumdaydı. Haftalardır Gökalp'in oynadığı maçları kaçırmamaya çalışıyordu. İzmir'e geldiği zamanın çocuğun okullar arası müsabakasına denk gelmiş olması tamamen şansınaydı.

Adam kısa bir sessizliğin ardından, "Bilemedim," dedi. "Gökalp'ın kararına kalmış bir durum."

"Gökalp'in böyle bir fırsatı elinin tersiyle iteceğini sanmıyorum. Daha şimdiden sahada geleceğinde voleybolu başköşeye koymuş gibi bir hırsla oynuyor."

"Okulda birkaç maçta oynamak ile daha profesyonel bir yerde oynamak çok başka şeyler."

"Gökalp bununla başa çıkabilir," dedi hiç tereddütsüz bir şekilde. Kişilik olarak çocuğu pek fazla tanımasa da hırçın oyunundan onun nasıl birisi olduğunu az çok kestirebiliyordu. "Gökalp'i kendi takımıma, Fenerbahçe'ye çağırıyorum. Fenerbahçe voleybol takımı altyapısı onu bekliyor. Haksızlık olmaması için herkes gibi seçmelere katılır ama bu seçmeler onun için elinin kiri gibi olacaktır."

Gökalp'in babasının kaşları havalandı. "İstanbul'a yani?"

Melih Yılmaz kafasını sallayarak onayladı. "İstanbul'a."

"Başka şehir olması hiç iyi değil, Melih ya," diye sızlandı adam.

"Uçakla bir saat."

"Bu, sürekli git gel yapabileceğimiz anlamına gelmiyor. Seçmeleri geçerse-"

"Geçecek."

Adam duraksayıp soluklandı. "Geçerse bu, evden ayrılacağı anlamına geliyor. Bu çocuk daha on dört yaşında, Melih."

"Yaşında ne varmış? Kazık kadar herif olmuş." İkisi de bu söyleme gülerken saha tarafında işler Gökalp açısından oldukça iyi gidiyordu. İstediği sayıları alıyor, başarılı smaçlarını rakip takımın sahasının zeminiyle buluşturuyordu.

"Bazı başarılar için konfor alanından çıkmak gerekir. Şehir değiştirmesi işin en kolay kısmı aslında. Diğer oyuncularla beraber yurtta kaldığında, sizden uzakta bir gün as takımda oynama hayaliyle çalıştığında, bu sporun gerçekten hayali olup olmadığını herkese gösterecek."

ninova

Adam sıkıntılı bir ses tonuyla, "Çocuğumdan ayrılıp ayrılmak istemediğimi bilmiyorum," dedi.

"Önemli olan senin değil, onun isteyip istememesi. İstiyorsa çocuğun önüne taş mı koyacaksın?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman?"

"Annesinin de çok sıcak bakacağını sanmıyorum."

"Hiçbir ebeveyn için bu yaştaki çocuğunu başka şehre göndermek kolay değildir ama cefasını çekeceksiniz ki sefasını sürebilesiniz. Bak kardeşim, ben yıllardır bu işin içerisindeyim. Gökalp gibi nice çocukla karşılaştım. Çok güzel yetenekler aile baskısı gibi nedenler yüzünden harcandı gitti. Gökalp onu destekleyen bir aileye sahip olduğu için çok şanslı. Madem arkasındasınız, o zaman yolun sonuna kadar ona destek çıkmaya devam edin."

Melih Yılmaz ikna konusunda kendine güvenen bir adamdı ve karşısındaki adamı da ikna etmek üzere olduğunu görebiliyordu.

"Yılların tecrübesiyle söylüyorum ki ileride çok iyi yerlerde olacak. O zaman geldiğinde bugünü hatırlayıp seni ikna ettiğim için bana teşekkür edeceksin."

"Diyelim ki Gökalp seninle birlikte İstanbul'a geldi. Sonra ne olacak?"

Melih'in dudaklarında bir kıvrılma meydana geldi. "Seçimlere kadar voleybol okulumuzun antrenmanlarına katılacak. En yakın seçim önümüzdeki ay. Altyapıya seçildiği takdirde takımın ligdeki maçlarında süre alma şansı yakalayacak ama hemen birkaç ayda büyük gelişmeler beklemeyin. Daha yaşı küçük. Birkaç sene sonra as takıma yükselme garantisi veriyorum." Bakışlarını sahaya doğru çevirdi. "Tabii Gökalp azmetmekten vazgeçmezse."

"Vazgeçeceğini sanmıyorum. Yürümeye başladığı ilk günden beri elinde top var."

"İşte, güzel bir başarı hikâyesinin çıkacağı şimdiden belli."

Bir süre iki adam arasında bir sessizlik oluştu. Melih Yılmaz karşısındaki adamın düşünmesine fırsat tanırken oynanan maçı izlemeye devam ediyordu. Gökalp'in takımı iki set almıştı. Karşısındaki takım ise bir ve şimdi set yirmi dörde yirmi üç şeklinde ilerliyordu.

Son sayıyı karşı takım aldığı için top, servis kullanmaları için onlardaydı.

Gökalp'in babası, "Tamam," diyerek sessizliği bozdu. "Ama önce bunu aile içinde konuşmamıza izin ver. Annesiyle konuşayım. Bakalım o ne diyor. Duruma göre Gökalp'le bizzat sen konuşursun."

ninova

Melih Yılmaz elini Gökalp'in babasına doğru uzattı. "Akıllı bir adam olduğunu biliyordum."

Adam sıkıntıyla soluklansa da gülmeden edemedi. "Çocuğumu benden alıp başka şehre götüreceksin. Senden pek hoşlandığım söylenemez." Sözlerine rağmen Melih'in uzattığı eli sıkmaktan geri durmadı.

"İleride bunun için teşekkür edeceksin."

"Umarım."

Melih Yılmaz yanılmazdı ve yanılmamıştı da.

Fenerbahçe voleybol takımının altyapısında oynamaya başlayan Gökalp Erdem, on sekiz yaşına basmasına aylar kala as takıma yükselmişti. Adını tüm ülkeye duyurduğunda henüz yirmili yaşlarının başındaydı.

İlk kez milli takıma çağırıldığında ise sadece on dokuzdu.

Filelerin Efendisi Gökalp Erdem.

Türkiye erkek milli voleybol takımının kaptanı. Aynı zamanda Fenerbahçe'deki kariyerine de hız kesmeden devam ediyordu.

Kaptan, 11 numara.

Düzenleme
Ny.ozlem

MAÇ ÖNCESİ STRESİ

Owl City - Fireflies

ALARA YILMAZ

"Yarınki maç hakkındaki düşünceleriniz nedir?"

Spikerin sorusu bütün dikkatimin televizyon ekranına kilitlenmesine neden oldu. Bir basın toplantısının orta yerindeydik. Kayıt canlıydı. Görüntüde, Türkiye erkek milli voleybol takımının antrenörü Melih Yılmaz ve takımın kaptanı milli voleybolcu Gökalp Erdem vardı.

"Bizi zorlayacağını düşündüğümüz bir maç değil. Bu seneki ilk maçımız ve açılışı güzel yapmayı planlıyoruz. Antrenmanlarımızı sıkı tuttuk. Oyuncularımız hazır. Güzel ve adaletli bir maç olacağını umuyoruz."

Bu cümleleri kuran kişi babamdı. Yani Melih Yılmaz.

Ben Alara. Alara Yılmaz.

Melih Yılmaz'ın biricik kızıyım. Gerçi biricik demek yanlış olurdu. Son yedi senedir biriciklik tahtımı güçlü bir şekilde sallayan bir kız kardeşe sahiptim; Alya. Yedi yaşında, oldukça sinir bozucu, çok bilmiş bir velet. On dört yıllık saltanatımın orta yerine kâbus gibi çöken kardeşimi *fazlasıyla* seviyordum.

Üniversite son sınıf öğrencisi, İngiliz dili ve edebiyatı okuyan, günleri fakültesi, evi ve spor tesisi arasında mekik dokuyarak geçen sıradan bir genç kızdım.

"Sizin düşünceleriniz neler?" Mikrofonun bu seferki hedefi Gökalp'ti. Sıra ona geldiğinde istemsizce oturduğum yerde doğruldum. Onun konuşmasını merakla beklemeye başladım.

"Hocama katılıyorum. Ben de güzel ve adaletli bir maç olacağını umuyorum. Avrupa'da ülkemizi temsil etmekten gurur duyuyorum ama bu temsilin ekstra bir sorumluluk yüklediğinin de bilincindeyim. Halkımızın geçen seneki maçın ardından bize kızgın olduğunu biliyorum. Ben bu takımın kaptanı

olarak kendi adıma aynı hataların tekrarlanmayacağının teminatını verebilirim. Sahada bambaşka bir takım göreceklerinden emin olabilirler."

Konuşurken her ne kadar normal görünmeye çalışsa da birbirine kenetlediği parmaklarının sürekli hareket halinde olmasından, bileğindeki siyah kordonlu saatle uğraşıp durmasından ve arada duraksamasından çıkarabildiğim bir sonuç vardı ki Gökalp gergindi.

Onu tanıyordum.

Onu çok uzun zamandan beri tanıyordum.

Bundan dokuz yıl önce babam İzmir'den döndüğünde, onu yanında evimize kadar getirdiği günden beri tanıyordum. Dokuz sene evvel hayatımıza birdenbire dahil olmuştu. İzmir'den geldiğinde bizde sadece bir gece kalmıştı. Sonrasında babam onu diğer sporcu çocukların kaldığı bir yurda yerleştirmişti.

Uzunca bir süre hayatımdaki konumu, babamın takımındaki bir voleybolcudan ibaret olmuştu. Gökalp yıllarca bende bir anlam ifade etmemişti.

Ama şimdi... Neredeyse dört senedir ona âşıktım. Ergenliğe girdiğimde ufak tefek beğenmelerle başlamıştı fakat üniversitenin ilk senesinde ona âşık olduğumu anlamıştım. O zamandan beri ne bir maçını ne de haberini kaçırmıştım. Gidebildiğim maçlarına gidiyordum. Gidemediklerimi ise telefondan bile olsa canlı olarak mutlaka takip ediyordum.

Herkesin genç kızlık zamanlarında hoşlanıp fanı olduğu ünlüler olurdu. Benimki de yanı başımdaki bu çocuktu işte. Ünlüydü ama ona çok rahat bir şekilde ulaşabileceğim kadar ünlüydü.

Arkadaş çevresinde olabileceğim kadar ünlü...

Yakışıklı bir voleybolcu bu sporla ilgilenen tüm kızların dikkatini çekerdi. Bir de başarılıysa ona dibi düşmeyen çok az insan bulurdunuz. Gökalp, sarıya çalan açık kumral rengi saçları, buğday teni ve yemyeşil gözleriyle genç kızların sevgilisi denilen ünlülerdendi.

Diğer kızlar benim kadar şanslı değildi. Ben onun çevresindeydim ama yine de kıskanmadan edemiyordum. Seviyordum ve kıskanıyordum. Bu gayet normal bir durumdu.

Şimdi o bir ekranın ardındayken bile hareketlerinin ne anlama geldiğini anlayabilecek kadar onu tanıdığımdan, içten içe kendimle gurur duyuyordum. İşte bu, kolay kolay kimsenin elde edemeyeceği bir şeydi.

ninova

"Son sayıyı güzel değerlendirebileceğimiz bir maç olması dileğiyle." Spiker kısa bir es vererek güldüğünde ekrana tuhaf bir bakış attım. *"Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz."*

Spikerin kendince komik bulduğu şakası babamda ve Gökalp'te zerre mimik oynatmadı.

Oynatmazdı da çünkü bildiğin, Gökalp'e şaka yoluyla laf sokmaya çalışmıştı.

Geçen sene finale çıkmalarına bir maç kala setler ikiye iki ilerlerken *tie-break** setinde kaybettikleri bir sayı sebebiyle finale çıkamamışlardı. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldikten sonra böyle bir yenilgi onlara çok ağır gelmişti.

En çok da Gökalp üzülmüştü. Son sayıyı kendisi kaçırdığı için elenmelerindeki hatayı kendisinde görmüştü. Takım arkadaşlarına karşı kendisini çok mahcup hissediyordu ve bu yıl diğerlerine nazaran en çok çalışan oyuncu Gökalp'ti. Tüm bu çabası hata olarak düşündüğü şeyi yeniden yapmamak içindi ama bence onun bir suçu yoktu.

Ne de olsa bir maçtı. Herkes sayı kaybetmiş ve yine herkes bir tane bile olsa sayı kazanmıştı. Son sayı gibi kritik bir sayıyı güzelce vuramadığı manşet yüzünden kaçırdığı için aylardır kendini suçlamaya devam ediyordu.

Tabii bir de sosyal medya baskısı vardı. Gökalp'in bu zamana kadar maçı ipten kurtardığı tüm sayıları unutup kaçırdığı son sayı için ona fazlasıyla yüklenmişlerdi. Tekrar milli takıma çağrılmamasını isteyenler bile vardı ve ben *tweetleri* okudukça şok olmuştum.

Gökalp kendini yeterince suçlamıyormuş gibi bir de spikerin buna atıfta bulunması, ekrandan bile görebileceğim şekilde Gökalp'in çenesinin kasılmasına neden oldu.

"Biz de aynı şeyin olmasını umuyoruz," diye geçiştirici bir cevap vermekle yetindi. İçinden karşısındaki adama sayıp sövdüğüne yemin edebilirdim.

Devamında görüntü oynamaya devam etse de alandaki sesler kesildi. Bir dakika kadar daha babamla Gökalp'in ayağa kalkmasını ve masanın yanından ayrılmalarını bize izlettiler. Sonra da ikisinin görüntüsünün yerini spor haberlerini aktaran kadın bir sunucu aldı.

Bu noktadan itibaren beni ilgilendiren bir durum olmadığı için kumandaya uzanarak televizyonu kapattım. "Geri zekâlı spiker," diye mırıldandım. "Çok komikti, çok güldük. Haha ve ha."

ninova

Gökalp'in üzerindeki baskının ne kadar arttığını düşünmek bile istemiyordum. Aslında insanlar çoktan geçen seneki maçı unutmuştu ama Gökalp hâlâ kendini baskı altında hissediyordu. O günden sonraki ilk milli takım maçına çıkacaktı. Ülkeler arası voleybol turnuvaları genellikle yaza doğru başlıyordu. Mayıs ayındaydık ve milli takım bundan birkaç hafta önce toplanıp antrenman yapmaya başlamıştı.

Spikere sinir olmuş bir şekilde hışımla oturduğum koltuktan kalktım. Seri adımlarla üst kata giden merdivenlere ilerlerken ne yapabileceğimi düşünüyordum. Profesyonel bir sporcuya stres yapmak hatalar yaptırabilirdi. Gökalp'in de hata yapmasını istemiyordum. Bir hata daha yaparsa kendi üzerinde kurduğu baskı artacaktı.

Odama çıkan merdivenleri bitirdiğimde tam da o sırada odasından çıkmakta olan sevgili kardeşim Alya'ya denk geldim. Yedi yaşında olmasına rağmen ergenlik çağındaki bir çocuğun davranacağı şekilde davranan kardeşim, beni görür görmez kollarını birbirine bağladı ve kafasını diğer tarafa doğru çevirdi.

Bıkkınlıkla konuştum. "Yine neden küsüz?"

"Dün akşam son köfteyi yedin. Ben yiyecektim."

Bücüre bak sen... "Doydum deyip masadan kalktın ya."

"Ben onu ayırmıştım."

Büyük bir tabakla masanın ortasına konan ve herkesin yemek istedikçe tabağına doldurduğu köfteyi kendisine ayırmıştı küçük hanım. Tavırları beni bitiriyordu.

"Tamam, ben sana bir sürü köfte yaparım."

Omuzlarını kaldırıp indirirken kafasını iki yana salladı. "İstemem."

Kapısının önünde dikildiği odasının içine girdi. Saniyeler sonra kapı büyük bir şiddetle yerine yerleştiğinde yerimde zıplamadan edemedim. Yedi yaşında küçük bir kardeşiniz varsa hayat gerçekten de çok zordu.

Gözlerimi devirerek odama doğru ilerlemeye devam ettim. Odama girdiğimde perdeleri sonuna kadar açık olan penceremden gökyüzünü görünce havanın kararmakta olduğunu ancak fark edebildim. Bunu çok umursamadan soluğu doğrudan kıyafet dolabımın önünde aldım.

İki kapağını da açıp parmaklarımın ucunda yükselerek en üst raftaki sarı tonlarındaki, orta boylarda olan hediye kutusunu iki elimle birden kavradım. Raftan indirdiğim kutuyla beraber dolabımın karşısında kalan

ninova

yatağıma ilerledim. Bir bacağımı kalçamın altına gelecek şekilde bükerek yatağa oturduğumda hiç beklemeden kutunun kapağını kaldırdım.

Bu kutunun içinde bir sürü gazete ve dergi kupürü vardı. Spor gazetelerinden ve dergilerinden Gökalp'le ilgili olanları kesip bu kutuya koyuyordum. Bunu neredeyse üniversitenin başından beri yapıyordum.

Gökalp üç senedir üst üste milli takıma çağrılmasının yanı sıra ligde Fenerbahçe'de oynuyordu. Fenerbahçe'de büyüyüp orada yetişmişti ve senelerdir o takımda oynamaya devam ediyordu. Beş maçın en az üçünde en skorer oyuncu olduğu için çoğu zaman haberlerin başlığında yer alıyordu.

Ben de onları okuyor, yetmiyor kesip biriktiriyordum. Ona âşıktım fakat aynı zamanda ona hayrandım. Yaptığım bu eylem de ona hayran olduğum kısma dahil oluyordu.

Çalışma masamdan bir a4 kâğıt ve katı yapıştırıcı alarak yatağa geri döndüm. Bu kupürlerden bazılarını seçip kâğıda yapıştıracaktım. Birinin Gökalp'e ne kadar başarılı bir voleybolcu olduğunu hatırlatması gerekiyordu zira belli ki kendisi bunu sık sık unutuyordu. Bu görev de bana düşmüştü.

Kutunun içinden rastgele bir kupür seçtim. Arkasına yapıştırıcı sürmeye başlamadan önce haberin manşetini okumayı es geçmedim.

"Fenerbahçe'nin gözdesi fileleri havalandırmaya devam ediyor."

Yüzümde bir gülümseme eşliğinde arkasına yapıştırıcı sürüp kâğıdın üzerine özenle yapıştırdım. Ben bu kupürleri zamanında şekilli şukullu bir şekilde kesmiştim. Şimdi a4'e yapıştırınca da göze güzel görünüyordu.

Bir sonraki kupürü alarak arkasına yapıştırıcı sürmeye başladım.

"Milli takım Avrupa'da rüzgârlar estirmeye devam ediyor! Maçın yıldızı, Filenin Efendisi Gökalp Erdem oldu!"

"Aslında böyle uğraşmak yerine bu kupürleri tek tek gözüne sokmak vardı da..."

Cici kız duruşumu bozamazdım. En azından şimdilik. Önce Gökalp'in beni sevmesi gerekiyordu. *Tabii bu mümkünse.*

Yapıştırmak üzere bir kupür daha seçtim.

"Fenerbahçe'nin gözbebeği takımda kalmaya karar verdi!"

Bu geçtiğimiz transfer dönemine ait bir haberdi. Gökalp'e bir sürü takımdan teklif gelmişti. Milli takımdaki son maçından sonra gitsin diyenler olduğu kadar gideceği için üzülenler de olmuştu ama Gökalp, Fenerbahçe'de kalmaya devam etmişti.

"Yine, yeniden Erdem!"

ninova

Bunlar gibi birkaç haber kupürünü daha yapıştırdıktan sonra eserimi ellerimin arasına alıp sırıtarak incelemeye başladım. Renkli kalemlerle, gazeteler ile kâğıdın ayrıldığı kısımları çizip süsleyerek daha güzel bir hale getirecektim. Sonrasında da bunu Gökalp'in soyunma odasındaki dolabına yerleştirecektim.

Benden geldiğini bilmeyecekti. Bilmesini istemiyordum.

Çünkü aramızda arkadaşlıktan başka bir şey yoktu. Ailelerimiz bile çok yakındı. Ailesi ne zaman İstanbul'a gelse bize misafirliğe gelirlerdi. Buna Gökalp de dahildi. Küçükken bu, bende bir etki yaratmasa da son yıllarda bize misafirliğe gelmesi bile beni çok heyecanlandırıp geriyordu. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum.

Şimdi ona bir mesaj atsaydım saatlerce sohbet edebilirdik çünkü dediğim gibi biz yıllardır arkadaştık fakat bunu yapamıyordum. Ona sebepsiz yere mesaj atma fikri onu sevdiğimi anlayacağı düşüncesini doğuruyor ve zihnimde tehlike çanları çalmaya başlıyordu.

Onu sevdiğimi bilmesini istemiyordum. Beni sevmeyecekti ve tek taraflı duygular onu da beni de yoracaktı. O benden uzak durmaya çalışacaktı. Bu mümkün değildi. Bunun için önce babamdan uzak durması gerekirdi. Babam onun yol göstericisiydi, akıl hocasıydı. Yıllar geçtikçe aralarındaki bağ özel bir hale gelmişti.

Babam, Fenerbahçe'nin antrenörlüğünü yapmayı bıraktığından beri tesislerde çok fazla bir araya gelemiyorlardı. Milli takım toplandığında babamla çalışıyordu ama bu, normalde bir araya gelmelerine engel değildi. Gökalp sık sık bu eve girip çıkıyordu. Benim hislerimi anladığında benden uzak durmak isterken babamdan da uzaklaşacaktı. Bunun yaşanmasını istemiyordum.

Bir mesaj atıp onunla konuşmak, yarınki maç için olan stresini bir süreliğine de olsa unutturmak istesem de bahsettiğim sebeplerden dolayı bunu yapamazdım. Normal bir durum olsa bile yapamazdım.

Kendi adıma yapamazdım belki ama... mesaj atan kişinin Alara olduğunu anlamadığı sürece bir sıkıntı yoktu.

Aklıma gelen fikirle beraber komodinime doğru uzandım. İlk çekmecesini açarak içinden yakın zamanda aldığım yeni hattı çıkardım. Önümüzdeki aydan sonra numaramı değiştirmek istiyordum. Hattı da telefon şirketinin önünden geçerken o an vaktim var diye içeri girip almıştım.

ninova

Numaramı değiştirmek için okulumun bitmesini beklediğimden henüz hattı denememiştim.

Sanırım yeni hattımı kullanmaya başlayana kadar anonimcilik oynayabilirdim.

Hattı kullanmaya başladığımda Gökalp yeni numaramı isterse ona yazan kişinin ben olduğumu anlayabilirdi ama bu, şu an önemsediğim en son şey olabilirdi.

Dakikalar içerisinde çift hat kullanılabilen telefonuma ikinci hattı da taktım ve pin kodunu girerek numarayı aktif hale getirdim. Rehberimde kayıtlı olan Gökalp'in numarasına basarak mesaj sayfasının açılmasını sağladım. Ekranın karşısında kalakalırken daha şimdiden nefes alış verişlerim hızlanmıştı bile. Ne yazacaktım? İlk mesaj çok önemli miydi? Cevap verecek miydi, yoksa doğru düzgün ilgilenmeden bana engeli basacak mıydı?

Altdudağımı kemire kemire eziyet çektirirken kendime biraz düşünme fırsatı tanıdım. Tanıdım tanımasına da beynim durmuş gibiydi. Zihnimden tek bir düşünce kırıntısı bile geçmiyordu.

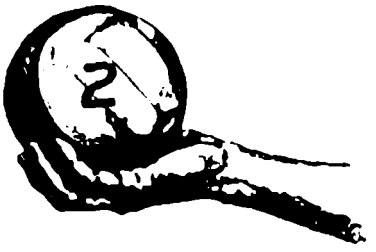
Dakikalar geçti. Baktım aklıma bir şey gelecek gibi değil, ben de parmaklarımın benden bağımsız bir şekilde klavyede gezinmesine izin verdim.

Bilinmeyen Numara: Bence sen ne kadar harika bir voleybolcu olduğunun farkında değilsin. Eğer olsaydın yarınki maç için kendini bu kadar yiyip bitirmezdin.

Bilinmeyen Numara: Kendine gel ve aklını başına al. Unutma, sen filelerin efendisisin.

Bilinmeyen Numara: Hem Fenerbahçe'nin hem de milli takımın kaptanısın.

Bilinmeyen Numara: Ve sanırım benim kalbimde de bir kaptanlığın mevcut çünkü orayı senden başka kimse hâkimiyeti altına alamıyor.

ŞANS

Gökalp'e mesaj atmak delilik miydi?

Son yarım saattir düşündüğüm tek şey buydu. Doğru bir karar olup olmadığı tartışmaya açıktı ama delilik olduğu kesindi.

Delilik, bu mesajları atarken Gökalp'ten karşılık alabileceğimi düşünmekti. Amacım; okuyup saniyesinde sileceğini düşündüğüm bu mesajların, yüzünde bir tebessüme neden olması ve kendi başarısının farkına varmasını sağlamaktı. Hatta okuyacağına çok ihtimal bile vermemiştim, ta ki attığım mesajların yarım saati dolduğu sırada yatağıma uzanmış dizüstü bilgisayarımdan dizi izlerken telefonumun ekranı açılana kadar.

Öylesine bir bildirim sanıp geçiştirecekken, Gökalp'in ismini gördüğüm anda bir hışımla yattığım yerden doğruldum.

Gökalp Erdem: Eyvallah da seni tanıyor muyum?

Bayağı iyi tanıyorsun, merak etme.

Bilinmeyen Numara: Tanımıyorsun

Gökalp Erdem: O halde neden mesaj atıyorsun?

Kaba...

Bilinmeyen Numara: Mesajları düzgünce okuduğundan emin misin? Farkındaysan maç öncesi stresini gidermeye çalıştım. Mesaj atma sebebim bu olabilir mi?

Gökalp Erdem: Stresli olduğumu nereden çıkardın?

Bilinmeyen Numara: Sen beni tanımasan da ben seni tanıyorum.

Gökalp Erdem: Yani?

Bilinmeyen Numara: Yanlısı seni basın açıklaması yaparken stresli olduğunu fark edebilecek kadar iyi tanıyorum salak.

Gökalp Erdem: Salak falan hayırdır?
Ne bu samimiyet?

Bilinmeyen Numara: Pardon, klavyemden kaçmış.

Gökalp Erdem: Klavyenden nasıl kaçıyor ya?

Bilinmeyen Numara: Ohoo sen böyle her şeyi sorgulayacaksan seninle işimiz var.

Gökalp Erdem: Sorgularım.
Numaramı nereden buldun?

Gökalp Erdem: Ve stresli olduğumu da nerenden uydurdun?

Tanımadığı insanlara karşı gerçekten de çok kabaydı.

Bilinmeyen Numara: Uydurmadım çünkü her şey yeterince ortada. Streslisin, hata yapmaktan korkuyorsun. Ben de sana ne kadar iyi bir voleybolcu olduğunu hatırlatmak istedim. Her şey bundan ibaret.

Gökalp Erdem: Kız mısın, erkek mi?

Bilinmeyen Numara: Cinsiyetime göre mi bana nasıl davranacağına karar vereceksin?

Gökalp Erdem: Aynen. Kızsan sana yürüyeceğim.

Gökalp Erdem: Ya sabır.

Gökalp ikinci mesajını atana kadar ben kısa süreliğine öteki tarafa gidip gelmiştim çünkü bir an ciddi olduğunu sanıp üzülmüştüm. Gökalp çapkın bir erkek gibi görünmüyordu ama içini tam olarak bilemezdim. Arkadaş olsak da birbirimize o kadar yakın değildik.

Gökalp'in kuzeni Tuğçe'yle çok yakın arkadaştım. Kendisi Gökalp'ten birkaç yıl sonra hayatıma girmişti. Tuğçe'nin abisi Yunus, babamın öğrencilerinden birisi olduğunda ben de Tuğçe'yle tanışmıştım. O gün bugündür, Tuğçe benim bu hayattaki en iyi arkadaşımdı.

Tuğçe, Gökalp'i sevdiğimi biliyordu. Ne kadar onun kuzeni olsa da Tuğçe'den bile alamadığım bilgiler vardı zira Gökalp'in özel hayatını kuzeni bile pek fazla bilmiyordu. Özel hayatından herkese bahsetmezdi.

Bilinmeyen Numara: Yürüyebilirsin
Bize yürünecek yollar hep açık

Gökalp Erdem: Biri benimle fena
taşak geçiyor, değil mi? Tanıdığım birisin
ve benimle alay ediyorsun.

Bilinmeyen Numara: Bu kadar
paranoyaklık sana bile fazla aslanım

Gökalp Erdem: Yalnız aslanım falan
demezsek iyi olur. Malum biz Fenerliyiz.

Bu da Gökalp'in kırmızı çizgisiydi işte.

Bilinmeyen Numara: Tamamdır aslanım.

Mesajı gönderdikten sonra kıkırdamadan edemedim. Alara olduğumu bilseydi onunla asla bu şekilde iletişim kuramazdım. Yazacağım şeyi elli defa düşünmem gerekirdi.

Bilinmeyen Numara: Ama ne
diyeceğim ki? Kanaryam mı? Komik

Gökalp Erdem: Seni şu saniyeye kadar
engellemedim ama şimdi sınırı aşıyorsun.

Gökalp Erdem: Cidden ben seni
neden engellemedim? Kimsin?

Gökalp Erdem: Kim olduğunu
söylemezsen seni engelleyeceğim.

Bilinmeyen Numara: Aradığınız kişiye
şu anda ulaşılamıyor. Yakın zamanda
tekrar denemeyiniz. İyi günler.

ninova

Mesajı gönderdikten sonra sanki ben onu engellersem o beni engelleyemezmiş gibi saçma bir düşünceye kapılarak hızla Gökalp'i engelledim.

Seri adımlarımın hedefi erkek soyunma odasının olduğu koridorken bir yerlerden babam fırlamasın diye içimden dualar ediyordum. Bu koridorun ulaştığı yerler yangın merdiveni, kullanılmayan bir oda ve soyunma odasıydı. Ona neden erkek soyunma odasına doğru gittiğimi kesinlikle açıklayamazdım.

Yönümü kaybettim gibi bir yalan da işlevsiz olurdu zira çocukluğum bu spor tesisinde geçtiği için her yerini avucumun içi gibi biliyordum. Böyle bir bahaneyle işin içinden sıyrılamazdım.

Dün hazırladığım kupürleri şeffaf, tek sayfalık bir dosyaya yerleştirmiştim. Bunu bir şekilde, kimseye görünmeden Gökalp'in dolabına bırakacak ve ortadan kaybolacaktım. Babama görünmemekten daha önemli bir durum varsa o da Gökalp'e görünmemekti. En azından soyunma odasının sınırları içerisindeyken.

Hızlı adımlarla soyunma odasına doğru ilerlemeye devam ettim. Sanırım erkenden gelip kimse yokken soyunma odasına girip çıkma işini biraz fazla abartmıştım. Maça iki saat gibi bir süre vardı ve daha takım tesise gelmemişti bile.

Ben de önümüzdeki haftalarda üniversite hayatımın son sınav haftasına giriş yapmayacakmışım gibi bir rahatlıkla maç izlemeye geliyordum.

Ama bu maçı kaçıramazdım. Hem bu senenin ilk maçıydı hem de Gökalp'i izlemek gibi bir fırsatım vardı.

Soyunma odasının kapısı görüş açıma girdiğinde adımlarımı durdurdum. İçeride kimsenin olmadığım biliyordum ama yine de riske atmamak için elimi yumruk yaparak kapıyı birkaç kez tıklattım. İçeriden herhangi bir ses gelmediğinde vakit kaybetmeden kapıyı açarak içeri girdim. Arkamdan hızlı bir şekilde kapıyı kapatmayı da ihmal etmedim.

Odaya girince ilk önce karşı duvardaki kıyafet dolapları göze çarpıyordu. Sadece o duvarda değil, sağ ve sol taraflarda da dolaplar vardı. Kare şeklindeki soyunma odasının ortasında tabureyi andıran, yere sabitlenmiş banklar vardı.

Oyuncuların isimleri dolapların üzerinde yazmıyordu ancak forma numaraları yazıyordu. Bu yüzden gözüm direkt *11* yazan dolabı aradı.

ninova

Gökalp'inki kapının karşısında kalan dolaplardan en sonuncusuydu. Köşedeki dolaba doğru ilerlemeye başladım. Herhangi bir su sesi duymasam da sol tarafta kalan ve açık olan banyo kapısını gözucuyla da olsa kontrol etmeyi ihmal etmedim.

Dolabın önüne geldiğimde hızlıca kapağını açtım. Dolabı açar açmaz Gökalp'e ait olduğunu bildiğim parfüm kokusu burnuma doldu. Gözkapaklarım gayriihtiyarı bir şekilde kapandı. Sanki ciğerlerim bu kokunun tadını çıkarmak istercesine burnuma bir talimat göndermişti ve burnum ardı ardına nefesler çekerek kokuyu daha fazla solumaya çalışıyordu.

Gökalp ile aynı ortamda bulunduğumda veya o yanımdan geçip gittiğinde bu kokuyu hep alırdım ama bu kadar yoğun bir şekilde ilk kez kokluyordum.

Gözlerim yavaşça aralandı. Elbette ki burada durup bu kokunun tadını daha fazla çıkarmak isterdim ama zamanımın kısıtlı olduğunun bilincindeydim. Elimdeki şeffaf dosyayı dolabı açtığında direkt görebileceği bir yere yerleştirdim. İşim bittiği için gitmek üzereydim ki geriye doğru attığım bir adım sekteye uğradı ve kendimi dolabın içini incelerken buldum.

Askıda üç tane forma takımı asılıydı. Üçü de milli takım formasının farklı versiyonuydu. Maçtan maça hangisini giyecekleri değişebiliyordu. Üstteki rafta kokusunun kaynağı olan o parfüm şişesi duruyordu.

Siyah, cam parfüm şişesine uzanıp elime aldım. Parfümün markasını ve numarasını okuyup aklıma kazırken şişenin kapağını açmaktan da geri durmadım. Açtığım gibi bir *fis* sıkmaktan da...

Boşluğa doğru sıktığım parfümü odadan çıkmadan önce son kez güzelce soludum. İçim kıpır kıpır bir halde parfümü yerine bıraktım. Dolabın kapağını kapattım ve sanki buraya hiç gelmemişim gibi soyunma odasından ayrıldım.

Geldiğim koridordan geri dönerken mesafeyi bitirene kadar tedirgindim ancak sonrasında koridor merdivenlere açıldığında ve hızlı adımlarla ana kata indiğimde kendimi rahatlamış hissettim.

Bu rahatlık bedenime yansırken adeta sekerek ilerliyordum ki tesisin dışarıya açılan kapısına varmak üzereyken kapıdan girmekte olan Gökalp'i gördüm. Aramızda birkaç metre gibi bir mesafe varken onun da beni görmemesi imkânsızdı. Bu yüzden bir yere saklanıp kaçamadım, zaten bunu istediğim de söylenemezdi.

Omzunda spor çantası asılıydı. Oldukça rahat bir kıyafeti vardı. Şort ve beyaz, geniş bir tişört giymişti. Kulağında *bluetoothlu* kulaklıkları takılıydı. Sarıya çalan kumral saçları alnına dökülüyordu. Bayıldığım yeşil renkteki

gözleri siyah, kare çerçeveli bir güneş gözlüğüyle kamufle edilmişti. Maç için oldukça hazır ve dinç bir şekilde tesise girmişti ki beni görünce adımlarını yavaşlattı.

Şortunun cebinden telefonunu çıkarırken -ki muhtemelen çalan şarkıyı kapatacaktı- birbirimize iyice yaklaştık. Diğer eliyle de güneş gözlüğünü kavrayarak kafasının üzerine yerleştirdi. Telefonun ekranına saniyelik bir bakış attıktan sonra yeşil renkteki irislerinin hedefi yeniden ben oldum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak Gökalp'ten yaklaşık bir adım uzaklıkta adımlarımı durdurdum.

Gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," dedim.

Dudaklarında varla yok arasında bir kıvrılma oluştu. Bakışlarımı gözlerinden ayırıp dudaklarına bakmamaya çalışmak benim için çok zordu ama bir şekilde bunun üstesinden gelebildim. "Günaydın," dedi. Sesi de oldukça dinçti. "Ne yapıyorsun burada?"

Maçı izlemek için geldiysem tribünlerde bir yerde olmam gerekirdi fakat ben tesisin içinde dolaşıyordum. Anormal bir durum yoktu ama tamamen normal de sayılmazdı.

Aklıma gelen ilk bahaneyi öne sürdüm. "Babama bakınıyordum da."

İşte bu gerçekten de mantıksız sayılmayacak bir bahaneydi.

Kafasını anladığını belirtircesine yavaşça salladı. Yeşilleri yüzümden ayrılarak etrafta gezinmeye başladı. Çok kısa süren bu an bende derin bir nefes almamı gerektirecek etki yarattı. Ben soluklanırken Gökalp'in bakışları yeniden beni buldu. "En son girişte, federasyondan birileriyle konuşurken gördüm."

Tebessüm ederek kafamı salladım. "Sağ ol." Ne kadar sakin görünüyor olsam da aslında hiç de sakin değildim. Midemdeki kelebekler midemin duvarlarına çarpıyormuş gibi bir etki yaratıyorlardı. "Ee," dedim. "Sen nasılsın? Maça hazır mısın?"

Cevabı hiç bekletmeden verdi. "Süperim." *Değildi.* "Maça da bir hayli hazırım." *Hazır değildi.*

Onu tam anlamıyla tanımayan birisi söylediklerine aldanırdı. Bu yüzden belki ben de aldanmış gibi davranmalıydım.

"Antrenman bazında sormamıştım. Mentalinden bahsediyorum." *Aynen, aldanmış gibi davranmalısın.*

Anlamazlığa vurarak bana sorgular cinsten bir bakış attı. Tabii boyu da bir hayli uzun olduğu için -bir metre doksan yedi santimdi- bana üstten bakıyordu.

ninova

"Mental olarak da hazırım."

Kendimi ifşa etmemek için inanmış gibi davranmam gerekiyordu. "Peki, bol şans o zaman," dedim.

Gideceğimi anlayan Gökalp güneş gözlüğünü yeniden gözlerine takarken, "Merak etme," dedi. "Şans hep benimle."

Gözlüğünün ardında kalan bakışlarını birkaç saniyeden fazla yüzümde tuttuğunu hissetmek beni gererken tebessüm etmekten ötesini yapamadım. Sonra kendinden emin duruşuyla soyunma odasına gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Gökalp'in görüş açısından çıktığım gibi tuttuğum nefesimi üflerken arkasından bakmadan edemedim.

Şu boya posa endama bak be! Sen aslında tam kocam olacak insansın da ben sana açılmak konusunda fazla cesaretsizim.

Gökalp merdivenleri çıkıp görüş açımdan gidene kadar onu izlemeye devam ettim. O gittikten sonra beni de burada tutan bir sebep kalmadı. Artık yapmam gereken tek şey, maçın yapılacağı sahaya gidip tribündeki yerimi almaktı.

Yaklaşık on dakika sonra elimde sandviçimle beraber sahaya en yakın koltuklardan birinde oturuyordum. Canlı izlemek istediğim her maçta yanımdaki koltukta oturan canım arkadaşım Tuğçe bugün yoktu. Önemli bir ara sınavı olduğu için okuldaydı.

Burada tek başıma oturup maçın başlamasını beklemek hiç de zevkli değildi.

Maç saati yaklaştıkça yavaş yavaş tribünler dolmaya başladı. İnsanlar çoğaldıkça etrafımdaki uğultu da katlandı. Sandviçimi yedim, sosyal medyada gezindim, maç öncesi ısınan iki takımı izledim. Sık sık mesajlarımla henüz sınavına girmemiş olan Tuğçe'yi darladım.

En sonunda maç saati geldiğinde ilgilendiğim her şeyi bir yana bıraktım ve heyecanla bakışlarımı sahaya doğru çevirdim. İlk maçımızı Fransız bir takıma karşı oynuyorduk. Bizim sahamızda olması kesinlikle büyük bir avantajdı. En azından psikolojik üstünlük bizdeydi.

Selamlaşmanın ardından bütün oyuncular sahadaki yerlerini aldı. Maçın başlamasına saniyeler vardı. Gözlerimi sağ tarafta, filenin tam önünde duran kişiden ayıramıyordum. Gökalp smaçör mevkisi ile filenin önündeydi.

Diğer smaçör ise onun çaprazında kalan kısımda, arkadaydı. Tayfun Poyrazer. Son iki senedir milli takıma çağrılan Vakıfbank oyuncusuydu.

ninova

Pasör, Gökalp'in kuzeni Yunus Erdem'di. Tabii ikisinin milli takıma aynı anda çağırılması sosyal medyada *torpil* tarzında yorumlara sebep olsa da buna aldırış etmiyorlardı.

Kalan üç oyuncu Samet, Yasin ve Tekin'di. Libero olarak farklı renkte forma giyen oyuncu Samet'ti. Tabii ki takım bu kadar kişiden ibaret değildi. Altı kişi de yedekteydi. Oyun esnasında sık sık oyuncu değişimi oluyordu.

Yedeklerden en az oyuna giren Arda diye birisiydi. Takımın en genci de oydu ve doğrusunu söylemek gerekirse, takıma neden çağrıldığına bir türlü anlam veremediğim bir sporcuydu. Takıma sayı kaybettirmek dışında bir şey yapmıyordu. Maç esnasında babam onu oyuna dahil etse bile en az dakika alan oyuncu oydu.

İzlenimlerim onun saçma sapan kompleksleri olduğunu düşündürtüyordu. Gökalp'e karşı bir hazımsızlığı olduğu için Arda'dan pek hoşlanmıyordum. Tek hoşlanmama nedenim bu da değildi. Açıkçası bazı zamanlarda denk geldiğimizde bana olan bakışlarından ve istemediğimi açık bir şekilde belli etmeme rağmen benimle konuşmaya çalışmasından da hoşlanmıyordum.

Düşüncelerimi dağıtan şey, hakemin maçın başladığını belirten düdüğü çalması oldu. Bununla birlikte maç bizim takımın servis vuruşuyla başladı. Arka sahada olan Tayfun servis vuruşunu kullandıktan hemen sonra hızlı adımlarla asıl yerini aldı. Gözlerim karşı takıma giden topu büyük bir dikkatle takip ediyordu. Ne yazık ki karşı takım için karşılaması zor bir top olmadı. Takımın liberosu topu manşetle karşılayarak havalandırdı. Havalanan topu pasörleri parmak pasıyla fileye doğru gönderdi ve smaçörleri sert bir vuruşla bizim tarafa doğru bir smaç bastı.

Ama o sırada bizim takımdaki oyuncular arasında bir anlaşmazlık oldu. Smacın basıldığı noktada olan Yasin blok yapmak için havaya zıpladı. Bu girişimi başarısız olurken bloğun başarılı olacağını düşünen diğer oyuncular topa doğru bir harekette bulunmadığı ve topun sahaya düşeceğini anladıklarında harekete geçseler de artık geç olduğu için ilk sayı karşı takıma gitti.

Karşı takımın oyuncuları bunu kutlamak için bir araya gelirken tribünlerden ses soluk çıkmıyordu. Bakışlarım sahadaki Gökalp'i buldu. Ellerini iki yana açmış, takım arkadaşlarına *ne yapıyorsunuz* der gibi bakıyordu.

Top onun tarafına değil de diğer tarafa düştüğü için müdahale etmesi gereken o değildi.

Babam takımın dikkatini çekmek için ellerini sert bir şekilde birkaç kez birbirine vurdu. "Hadi takım, hadi! İlk sayıdan moral bozmak yok!"

ninova

Yanımdaki birkaç seyircinin daha şimdiden söylenmeye başladığını duyduğumda gözlerimi devirmeden edemedim. Hiç, ilk sayının günahı olmaz diye bir laf da mı duymamışlardı?

Gökalp takım arkadaşlarına bir şeyler söyledi ama tabii ki hem bu mesafeden hem de insanların sesinden onu duyamadım. Gerginliği yalnızca birkaç saniye sürerken filenin olduğu tarafa doğru dönüyordu ki kısa bir anlığına seyircilere doğru çevrilen bakışları eliyle koymuş gibi beni buldu. Göz göze gelmemiz kaçınılmazdı.

Üzerime top gelir korkusuyla en öne oturmamış olsam da en öne ve sahaya o kadar yakındım ki doğrudan bana baktığını seçebiliyordum.

Ufak bir tebessüm etti. Sonra da hakemin çaldığı düdükle bakışlarını benden ayırmak zorunda kaldı ama bu kısacık bakışma bile bana yetti. Kalbim güm güm atıyordu.

Ellerimi kalbime yaslarken topu takip etmeyi de ihmal etmiyordum. Karşı takımın kullandığı servis, sahanın ortasındaki Samet tarafından manşetle karşılandı. Samet havalandırdı, Yunus fileye doğru gönderdi ve son dokunuşu Gökalp yaptı. Sol eliyle vurduğu güçlü bir smaçla top saniyeler içerisinde karşı takımın blok yapma çabasına rağmen zeminle buluştu ve skor bir bir oldu.

Az önceki sayıda suspus kesilen tribün coşkuyla alkışa başladı. Ben de bütün gücümle ellerimi birbirine vururken Gökalp yumruk yaptığı elini havaya doğru savurdu. Onun her haline bayılıyordum ama sahada hırs yaptığı zamanlar o kadar çekici oluyordu ki ona erimemek imkânsızdı.

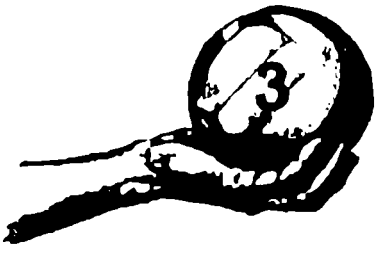
Havaya doğru savurduğu kolunda takılı olan kaptanlık pazubandı da ona ayrı bir hava katıyordu. Kesinlikle bu anın fotoğrafı spor sayfalarında paylaşılacak ve küçük genç kızların yaptığı editlerde kullanılacaktı. Ben de her gördüğümde olduğum yerde jöle kıvamına gelerek izleyecektim.

Maçı üç seti alarak biz kazandık. Karşı takım sadece ilk seti alarak kısa süreliğine moral bozmuştu ama ikinci setten sonra takım o kadar güzel oynamıştı ki karşı takıma neredeyse göz açtırmamıştı.

Maçın en skorer oyuncusu ise otuz dokuz sayı ile Gökalp Erdem olmuştu.

Yine, yeniden Erdem.

ninova

AKŞAM YEMEĞİNE BİR MİSAFİR

İkinci hattımdan dün akşam engellemiş olduğum Gökalp, o maçtayken kaldırdığım engeli maçtan birkaç saat sonra fark etti. Telefonum dünden beri ikinci kez onun mesajıyla aydınlandığında içim içime sığmıyordu.

Gökalp Erdem: Dolabıma gazete kupürlerini koyan sen misin?

Bilinmeyen Numara: Nasıl anladın ya?

Gökalp Erdem: Gizli saklı yapılan bir iş olduğuna göre ancak sen olabilirsin.

Bilinmeyen Numara: İşe yaradı mı bari?

Gökalp Erdem: Ne konuda işe yaraması gerekiyordu?

Bilinmeyen Numara: Yaptığın stresin anlamsız olduğunu anlaman ve ne kadar iyi bir voleybolcu olduğunu hatırlaman gerekiyordu.

Gökalp Erdem: Aksine beni daha çok strese soktuğunu ve eskiden daha başarılı olup artık kendimi eskisi kadar yeterli göremediğimi düşündürttü desem?

Bilinmeyen Numara: Gerçekten mi?

Bilinmeyen Numara: Eğer böyle bir şeye sebep olduysam çok üzülürüm. Amacım bu değildi.

Bilinmeyen Numara: Ama strese girmiş birisine göre sahada çok iyiydin. Neredeyse hiç sayı kaçırmadın.

Gökalp Erdem: Panik yapma, şakaydı.

Gökalp Erdem: O haber başlıklarını görmek ufak bir anlığına da olsa iyi hissettirdi.

Gökalp Erdem: Ama kim olduğunu daha çok merak etmeme neden oldu. O kupürleri biriktirdiğine göre takıntılı manyağın teki olabilirsin.

Bilinmeyen Numara: Takıntılı manyak falan o kadar ayıp ki. Yakıştıramadım

Bilinmeyen Numara: Kötü birisi değilim Aksine çok minnoşum <3

Gökalp Erdem: Evet, zaten benim de hobilerim arasında bilmediğim bir numaradan yazıp minnoş olduğunu iddia eden insanlara inanmak vardı.

Gökalp Erdem: Tekrar soruyorum, kimsin?

Gökalp Erdem: Bana numaranın kime ait olduğunu sorgulattırma istersen.

Bilinmeyen Numara: Özel hayata saygısız herif ya

Gökalp Erdem yazıyor...
Gökalp Erdem kişisi engellendi.

Ani sürprizlerin hepsine açıktım. Hatta sürprizler hoşuma bile gidebilirdi.

Ancak bu sürprizlere kesinlikle babamın arayıp Gökalp'in akşam yemeğine geleceğini haber etmesi dahil değildi.

Telefonu başka bir odada şarjda olan anneme ulaşamayan babam, normal zamanda eve geleceği vakte yaklaşık bir saat kala beni aramış ve Gökalp'in akşam yemeğinde bizde olacağını söylemişti. Saniyesinde elim ayağım birbirine dolaşırken heyecandan kısılan sesimden ötürü telefonda babama doğru düzgün cevaplar verememiştim bile. Neyse ki trafikte olduğu için benimle çok ilgilenmemiş ve telefonu kapatmıştı.

Anneme haber verdikten sonra yaptığım ilk şey, kendimi duşa atmak oldu. Hayatımın en kısa duşunu aldığımı bile söyleyebilirdim. Gökalp sanki benimle çok ilgileniyormuş gibi ona karşı güzel görünme kaygısı yaşıyordum.

Gökalp ilk kez bize yemeğe gelmiyordu. Neticede senelerdir babamın öğrencisiydi. Babam da Gökalp'i saha içindeyken oyuncusu olarak görse de saha dışında manevi oğlu diyebileceğim kadar ona değer veriyordu. Hal böyle olunca Gökalp de sık sık bizim eve gelip gidiyordu. Ailesi İzmir'den İstanbul'a tatil yapmaya geldiğinde babam, ailesini de akşam yemeğine davet ediyordu.

Gökalp'in iki kız kardeşi vardı. Biri on sekiz yaşındaydı ve adı Esin'di. Alisa ise henüz bir buçuk yaşındaydı. Her gördüğümde yanaklarını ısırma isteği uyandıran çok tatlı bir bebekti. Yani saha dışında da bu iki aile aslında birbirlerine çok yakındı.

Beni geren nokta hazırlıksız yakalanmış olmamdı. Sevdiğiniz insanı aniden evinizde görmeyi beklemezdiniz. Her ne kadar ikinizin birlikte olmayacağına dair bir inancınız olsa da sizi beğensin, hakkınızda güzel düşüncelere sahip olsun isterdiniz. Gökalp'in beni topuz yaptığım saçlarımla ve pijamalarımla görmesini istemiyordum.

Aldığım kısacık duşun ardından aynanın önünde sarı saçlarımı kurutma makinesiyle bir güzel kuruttum. İnce telli ve düz oldukları için kuruttuktan sonra sadece taramak saçlarımın dümdüz görünmesine yetiyordu.

Çok fazla hazırlanmış gibi bir görünüm elde etmek istemiyordum. Bu yüzden buz mavisi, geniş paça bir kot pantolonun üstüne beyaz bir crop giydim. Sırtımın aşağılarına kadar uzanan saçlarımı açık bırakarak omzumdan geriye attım. Ev sınırları içerisinde pek göze batmayacak bir makyajla yüzümü biraz renklendirdim. Yanaklarım tatlı bir pembeyle canlandı ve mavi renkli gözlerim hafif bir göz makyajıyla daha da dikkat çekici bir hale geldi. Çok özenmiş gibi görünmüyordum ama özensiz de değildim.

Boy aynamın önünde kendimi incelerken makyaj masasına bıraktığım telefonumun çalmaya başladığını duydum. Arayan Tuğçe olmalıydı çünkü duşa girmeden önce gerginliğimi yatıştırsın diye onu aradığımda telefonu meşgule atmıştı. Masaya doğru yaklaştığımda görüş açıma giren telefonun ekranında *Kızıl Karım* yazdığını görmek haklı olduğumu anlamamı sağladı.

ninova

Hiç beklemeden telefonu alıp aramayı cevapladım. Telefonu kulağıma götürdüğüm gibi Tuğçe'nin sesi kulaklarımı doldurdu. "Meşguldüm, açamadım."

"N'aber çiçeğim?"

"İyidir bebeğim, senden?"

Tek nefeste, "Kötü!" dedim. "Gökalp akşam yemeğine bize geliyormuş."

Telefonun diğer ucundan bir kıkırdayış sesi kulaklarıma doldu. "Bu ilk defa olan bir şey değil ki."

"Evet ama bu, heyecanlanmama ve gerilmeme engel değil!"

"Öncelikle sakin ol. Ne zaman gelecekler?"

"Herhalde birazdan gelirler. Elim ayağıma dolaştı, Tuğçe ya!"

"Üzgünüm ama sevgili kuzenim tam bir bakar kör olduğu için senin heyecanını fark etmez bile. O yüzden kendi kendini strese sokma."

Tuğçe'yi, "Evet," diyerek onayladım. "Senin kuzenin tam bir bakar kör." Bunu Tuğçe'den duymak biraz da olsa moralimi bozarken bedenimi yatağa bıraktım. Tepemdeki tavanı izlemeye başladım.

"Ama sen de belli etmiyorsun ki."

"Belli edersem benden ve ailemden uzaklaşır. Baksana, bize yemeğe geliyor. Bir kez, iki kez değil. Sürekli. Babamla aralarından su sızmıyor. Bana umut vermemek için benden uzak durmaya çalışırken aynı zamanda babamdan da uzaklaşacak. Bunun olmasını istemiyorum."

Çok karmaşık düşünüyormuşum gibi görünebilirdi ama benim açımdan oldukça mantıklı bir düşünceydi.

"Bilemiyorum. Gökalp senin gibi bir kızı kaçırmayabilir de."

"Bana umut verme."

İtiraz etti. "Umut vermiyorum! Neden seni reddetsin ki? Güzelsin, akıllısın, düşüncelisin. Bir ilişki için ideal birisin. Gökalp neymiş ki fazlasını arıyormuş?" Gökalp onun kuzeni olmasına rağmen Tuğçe hep benim tarafımda oluyordu.

Kıkırdadım. İşaretparmağıma doladığım saçımla oynarken konuştum. "Ben aslında bir delilik yaptım. Yeni bir hat almıştım ya. O numaradan Gökalp'e mesaj attım. Ben olduğumu bilmiyor. İki kez falan konuştuk."

"Ne, ne, ne?" dedi adeta çığlık atar gibi. "Ve sen bunu bana şimdi mi anlatıyorsun?"

"Ya daha dün yazdım!"

"Ne yazdın?" Göremesem de telefonun diğer ucunda o kutsal dedikodu pozisyonunu aldığından emindim. "Sonra Gökalp ne yazdı? Bütün detayları bilmek istiyorum!"

Tuğçe'ye dün Gökalp'i televizyonda izlediğim andan, ona yazmaya karar verdiğim ana kadar her şeyi anlattım. Bir noktadan sonra Gökalp'le olan mesajlarımızın tamamını Tuğçe'ye okumak zorunda kaldım. Çok uzun soluklu mesajlaşmalar değildi ama Gökalp'le konuşmak bile beni bu denli mutlu ettiği için benim için kıymetliydiler.

"Hepi topu iki kez konuşmuşsunuz. İkisinin sonunda da çocuğu neden engellediğini öğrenebilir miyim?"

"Ay bilmiyorum! Engellersem beni bulamaz gibi saçma sapan bir hissin içindeyim. Halbuki gerçekten de hattın sahibini aratıp kim olduğumu bulabilir. Sence yapar mı, Tuğçe?"

Telefonun diğer ucundan bir cıklama sesi duyuldu. "Uğraşmaz. Çevresinden birisi olduğuna emindir zaten. Eninde sonunda ortaya çıkar gözüyle bakıyordur."

Bunu duymak gerginlikle altdudağımı dişlememe sebebiyet verdi. "Ben olduğumu anlarsa ne olacak?"

"Hiçbir şey olacağı yok. Kafanda komplo teorileri kurmayı bırak. Belki gözleri açılır da gözünün önündekini görmeye başlar."

Durum ne olursa olsun, en kötü ihtimali düşünmek her zaman en iyisiydi. Kendini en kötüsüne hazırladıktan sonra olan hiçbir şey seni o kadar da kötü etkilemiyordu.

"Benim dediğim gibi de olabilir."

"Olmayabilir de."

"Ama olabilir de."

"Ay, Alara!" diye bir feryat yükseldi en sonunda. "İçimi daraltma. Kafanda saçma sapan şeyler kurmayı bırak. Alt tarafı bir yemek. Sakarlık yapma. Aklına geleni düşünmeden dile getirme. Yemeğin bir an önce bitmesi için dua et. Bitti gitti."

Böyle anlatınca basit gibi geliyordu ama değildi. Hem de hiç değildi.

"Ayrıca eninde sonunda o hattı kullanmaya başlayacaksın. Kullandığında eskiden ona yazan kişinin sen olduğunu zaten anlayacaktı. Kim olduğunu anlamasına dair içten bir endişen olsaydı Gökalp'e mesaj atmaya kalkışmazdın. Bu konuda biraz kendini de sorgula. Demek ki artık sen de

ninova

Gökalp'in gözünde görünür olmak istiyorsun. Görünür olmak istiyorsan ona göre davran."

Hayatımda duyduğum en mantıklı konuşma olabilirdi. Adamakıllı bir şekilde düşünüp doğru olup olmadığını kafamda tartmam gerekiyordu.

"Sen çok mantıklı konuşan bir insansın."

Tuğçe kıkırdadı. "Biliyorum hayatım."

"Bunları daha sonra uzun uzadıya konuşuruz. Şimdi stresimi azaltmam gerekiyor."

"Tamam. O zaman yarın dersten önce buluşuruz. Stres falan yapma. Kendini rezil bir duruma düşürme."

Harfleri uzata uzata, "Tamam," dedim. Tuğçe'yle vedalaşıp aramayı sonlandırdık. İçime derin bir nefes çekerek soluklanırken ayağa kalktım. Aşağı inip anneme yardım etsem iyi olacaktı. En azından biraz da olsa gerginliğimi üzerimden atardım.

Aynadan kendimi son bir kez daha kontrol ettikten sonra aşağı inmek üzere odamdan ayrıldım. Merdivenlere yönelmek üzereydim ki muhtemelen odamın kapısının açılma sesini duyduğu için odasından bir anda fırlayan kardeşim sebebiyle adımlarım duraksadı çünkü direkt, "Abla," diye seslendi.

Sorarcasına yüzüne baktığımda eliyle *gel gel* hareketi yaptı. Beni odasına sokmayı sevmeyen, başka bir türden olduğuna inandığım kardeşimin kendi isteğiyle odasına davet etmesi tuhaftı. O yüzden temkinli adımlarla odasına doğru adımlamaya başladım. Temkinliydim çünkü ne yazık ki ben kardeşinden dayak yiyen bir ablaydım.

Bunun sebebi de ona hafifçe dokunsam bile ortalığı ayağa kaldırmasıydı. Bu yüzden kaderime razı geliyor, beni dövmesine izin veriyordum.

Alya'nın odasına girdiğimde kardeşim hemen arkamdan kapıyı kapattı ve koşar adımlarla odasının ortasına kadar ilerledi. Tam bir prenses odasına sahipti. Odasının tamamında pembe rengi hâkimdi. Yatağının başlığından tavana doğru uzanan pembe bir tülü bile vardı ve ne yazık ki kardeşimi kıskanıyordum. Yaşımdan utanmasam ben de aynı odadan isteyebilirdim.

Alya yatağının üzerinden aldığı saç tarağını bana doğru uzattı. "Saçlarımı tarayıp iki tane örgü yapar mısın?"

"Balıksırtı mı?"

Hevesle kafasını salladı. "Evet ondan. Ama acele etmelisin. Gökalp abi her an gelebilir. Saçlarım çok güzel olmalı."

ninova

Gözlerim istemsizce kısılırken kardeşime ters ters bakmaktan geri duramadım. "Bu hazırlık Gökalp için mi?"

Yine kafasını salladı. "Evet. Hadi! Hemen saçlarımı yap!"

Her kızın küçükken hayran olduğu kendinden yaşça büyük abiler olurdu. Benim hiç olmamış olsa da belli ki Gökalp, Alya'nın hayran olduğu o abiydi. Bizzat ben de Gökalp'in geleceğini duyunca tipime bir çekidüzen verme girişiminde bulunduğum için Alya'ya tek bir laf etme hakkını kendimde bulamadım.

İyi bir abla olup kardeşimle birkaç dakikalığına normal bir an geçirecek ve onun saçlarını örecektim. Saçını en ufak bir çekiştirmemde beni dövmeyecekmiş gibi...

Çalışma masasının önündeki tekerlekli sandalyeyi odanın ortasına kadar çekiştirdim. "Otur bakalım şöyle."

Alya oldukça hevesli bir şekilde sandalyedeki yerini aldığında ben de arkasına geçtim. Az önce elime tutuşturduğu tarakla kumral tonlarındaki saçlarım taramaya başladım. Çok karışmadığı için saçlarını taramakta bir sorun yaşamıyordum. Bu konuda şanslıydım.

"Ne zamandan beri Gökalp abine hayransın bakayım?"

"Sen ne zamandan beri hayransan o zamandan beri abla."

Aldığım bu cevapla beraber saçlarının arasına karışmış olan ellerimin hareketleri duraksadı. Gayriihtiyarı bir şekilde yutkunurken dudaklarımdan, "Ne?" diye bir tepki döküldü. "Ne diyorsun sen bücür?"

Bilmiş bir tavırla, "Sen Gökalp abiye âşıksın, değil mi?" dedi.

"Sen bu yaşta aşkın ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum abla." Göremesem de tam şu anda Alya'nın gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. Gerçekten büyümüş de küçülmüşün tanımıydı bu küçük hanım. "Gökalp abiye âşık olduğunu da biliyorum."

"Yok öyle bir şey," diye savunmaya geçtim. Bu esnada tarama işlemi bittiği için tarağı yatağa fırlatıp Alya'nın saçlarını iki yana ayırmaya başladım. "Kimsenin yanında böyle şeyler söyleme."

"Gökalp abinin yanında mı söylemeyeyim?" derken gülüyordu. Sonrasında bir de kıkırdadı. Annem bana kardeş diye düşman doğurmuş olabilir miydi?

"Alya!"

"Alara!"

ninova

"Alara değil, abla."

Birkaç kez ardı ardına omuzlarını kaldırıp indirdi. Küçük çocuk inadı denen bir şey vardı ve benim kardeşim de bundan bir hayli nasibini alan çocuklardandı.

"Sen beni duydun mu? Kimsenin yanında böyle şeyler söyleme, tamam mı? Kimseye âşık falan değilim." Alya ne yazık ki benim gözümü korkutuyordu. Patavatsızdı ve ne kadar çok bilmiş gibi görünse de yedi yaşında bir çocuktu. Elbette ki dilinin ayarı yoktu.

"Senden istediklerimi yaparsan kimseye söylemem."

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. Bu kız işini iyi biliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Bir sürü sürpriz yumurta. Bir kutu. Hatta dur. İki kutu! Üç kutu!"

"Bir kutudan fazlasını almam."

"İki kutu."

"Bir kutu."

"Üç kutu."

"Tamam, iki kutu son."

Alya zafer kazanmış bir gülüşle odanın içini inletirken ben kafamı iki yana sallamak ve nefeslenmekle meşguldüm. Benim düşmanımdı. Kimse inanmıyordu ama öyleydi.

Alya ile yaptığımız anlaşmanın ardından onun saçlarını iki yandan güzelce balıksırtı ördükten sonra odasından çıktım ve aşağıya indim. Mutfağa geçip biraz anneme yardım ettikten sonra birlikte masayı kurmaya başladık. Masaya her şeyi yerleştirip en son elimdeki ekmek sepetini koyarken zil çaldığında, zamanlamalarının ne kadar iyi olduğunu düşünmeden edemedim.

Kalbim küt küt atmaya başlarken oldukça sakin adımlarla salondan çıktım ve dış kapıya doğru yürüdüm. Annem mutfakta bir şeylerle meşgul olduğu için kapıyı açmak bana düştü. Elimi kapı kulpuna götürüp indirerek kapıyı aralarken benim için her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi. En nihayetinde kapıyı açtım ve önce babam ardından da Gökalp görüş açıma girdi.

Gerginliğimi bastırmak adına gülümseyip onları neşeyle karşıladım. "Hoş geldiniz."

Kapıyı açana kadar kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Kapı aralandığında ikisinin bakışları de eşzamanlı olarak bana çevrildi. Gözlerimin ilk hedefi babamdı ve açıkçası ondan şaşmasını da hiç istemezdim ancak bakışlarım benden bağımsız bir şekilde sağ tarafa kaymaya oldukça meyilliydi.

ninova

Babamın hemen yanında dikilen heybetli bedene bakışlarım değdiğinde ilk gördüğüm şey, yeşil gözleriydi. Doğrudan yüzümü hedef alan sıcacık bakışları kalbimin atışını daha da hızlandırırken yüzümdeki gülümsemenin silinmemesi için bir çaba vermem gerekti.

Babam, "Hoş bulduk," diyerek içeri girmek üzere bir adım attı. Geri çekilerek ikisine de yol açtım.

Babam yanımdan geçerek içeri girdi. Onun hemen ardından Gökalp de, "Hoş bulduk," deyip içeriye doğru adımladı. Kapıdan eve girişi sadece birkaç adımdan ibaret olacaktı fakat bana sanki daha uzun süreymiş gibi hissettirecekti. Şimdiden hissettiriyordu bile.

Birinci adım. Gözleri gözlerimden ayrılmadı. Kapının eşiğine geldi.

İkinci adım. Evin içindeydi ama hâlâ daha kapının önünde sayılırdı. Bakışları hâlâ gözlerimdeydi.

Üçüncü adım. Şimdi yanımdan geçip gidiyordu ama giderken ardında burnuma dolan kokusunu bırakıyordu. Bir de bakışlarını hâlâ gözlerimden çekmiyordu...

Nefesimi tutmuş bir halde bu birkaç saniyelik anın bitmesini beklerken düşüp bayılacağımı bile düşündüm. Gözlerinin birbirimizin görüş açısından çıkana kadar gözlerimden ayrılmamış olması beni tahmin ettiğimden çok daha fazla etkilemişti.

Gökalp görüş açımdan çıktığında geriye kapıdan görünen evimize ait bahçenin görüntüsü kaldı. Onu da gördüğüm söylenemezdi.

Derin bir nefes alarak kapıyı kapatıp arkama döndüm. "Sen geç salona," diyordu babam, Gökalp'e. "Yemek hazır değil mi kızım?"

"Hazır baba."

"Önce ben bir elimi yüzümü yıkayayım," dedi Gökalp.

"Tamamdır." Babam doğrudan salona yönelirken Gökalp de arkasını döndü ve yerini bildiği banyoya doğru yürümeye başladı. Ben de anneme yardım etmek için mutfağa gitmem gerekirken dürtülerime engel olamadım ve kendimi Gökalp'in peşinden gitmek isterken buldum.

Mantıklı bir sebebim vardı.

Hızlıca mutfağa gidip tezgâhın üzerindeki kâğıt havlu rulosunu kaptığım gibi geri çıktım. O kadar hızlı bir şekilde hareket etmiştim ki kapıya arkası dönük olan annem mutfağa girip çıktığımın farkına bile varamadı.

Bütün havlularımız makineye atılmıştı. Gökalp elini yüzünü ne ile silecekti? Tabii ki de ona kâğıt havlu götürme görevi bana düşmüştü.

ninova

Peşine düştüğüm Gökalp'ten birkaç saniye sonra banyoya ulaştığımda tam da çeşmeyi açmak üzereydi. Ellerini suyun altında birleştirirken yeşil renkli gözleri önünde dikildiği ayna aracılığıyla yüzümü buldu. Aynaya düşen yansımama bakarken bakışlarında sorgular gibi bir ifade belirdi.

Dudaklarıma hafif bir tebessümün yayılmasını sağladım ve elimde tuttuğum kâğıt havluyu havaya kaldırarak sallamaya başladım. "Havlularımız kirlide."

Böylelikle bakışları kısa bir anlığına elimdeki ruloya düştü. "Sağ ol."

Öylece dikilmeyi bırakarak banyonun içerisine doğru bir adım attım. Bu adımla birlikte Gökalp'e daha çok yaklaşmış bulundum. Elimdeki ruloyu lavabonun tezgâhında bir köşeye bırakarak yeniden geriye doğru çekildim. Bu esnada Gökalp'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum ve bu beni epey geriyordu.

İşim bittiği için arkamı dönmüş gitmek üzereydim ki kendimi kapının pervazında duraksamaktan alıkoyamadım. Geriye doğru baktım ve gözlerimiz kesiştiğinde, "Bu arada tebrikler," dedim. "Maçta harika oynadınız." *Harika oynadın.*

Güldü. Gülüşü tuhaftı. Hem içimi ısıtacak cinsten bir havası vardı hem de serseri bir tavrı. Onu sevmiyor olsaydım bile beni bu gülüşle şu saniyeden itibaren tavlayabilirdi.

"Söylemiştim," dedi. "Şans hep benimle."

Konuşma bitmiş gibiydi aslında ve banyodan çıkıp gitmem gereken noktadaydık ama onunla bir kelime bile daha fazla konuşabilmek için her şeyi yapabilirdim. "Bu biraz egoistlik oldu ama..."

Sırıtışını suratından silmezken kaşlarını alaycı bir tavırla hafifçe çattı. "Adım egonun E'siyle bile anılmaz."

Abartılı bir ifadeyle, "Öyle mi?" dedim. Pek inanmadığım sesimden belli oluyordu.

"Öyle."

Çeşmeyi kapattı ve onun için bıraktığım ruloya doğru uzandı. İki yaprak kâğıt havluyu kesip elini kurulamaya başladığında onu izlemeye devam ediyordum. Bir noktadan sonra bana aynadan bakmayı keserek bedenini de benim olduğum tarafa doğru döndürdü.

"Neyimi gördün ki sorguluyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Öylesine takılıyorum."

ninova

"Fazla takılma düşersin." Yaptığı esprinin ardından yüzümü buruşturacaktım ki buna vakit kalmadan bambaşka bir konuya atladı. "Seni maçta gördüm."

"Biliyorum." Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum ve bu noktada Gökalp'in bakışlarının gözlerimden ayrılmaması epey işime yarıyordu. Ellerim gerginliğimi belli etmek ister gibi birleşmişti. "Göz göze geldik falan ya hani."

Doğru dercesine kafasını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben içeri geçiyorum." Bu, durum bilgilendirmesi yapar gibi değil de daha çok *diyeceğin bir şey yoksa içeri geçiyorum* tarzında bir tonlamayla dudaklarından döküldü.

Kafamı onaylarcasına salladım. "Geç tabii." Ona yol açmak adına kapının önünde dikilen bedenimi uzaklaştırdım.

Gökalp son bir kez gözlerimin içine baktıktan sonra yanımdan geçerek banyodan çıktı. O giderken arkasından geniş omuzlarını izlemekten kendimi alamadım. Görüş açımdan çıkana kadar kıstığım gözlerimin hedefi tamamen bayıldığım o bedeni oldu.

O gittiğindeyse dudaklarımdan içli bir nefes döküldü.

Daha atlatmam gereken bir akşam yemeği vardı.

ninova

SALINCAK

The Goo Goo Dolls - Iris

Bilinmeyen Numara: Bu mesaja sadece
milli takımın kaptanı olanlar cevap verebilir

Gökalp Erdem: Sen manyak mısın?

Gökalp Erdem: Kafana estikçe
engelleyip sonra engeli kaldırmak niye?

İçeride babamla oturmakta olan Gökalp'in mesajıma geri dönmesi yaklaşık olarak üç dakikasını almıştı. Yemeklerimizi yemiştik. Masayı toparladıktan sonra annemle tatlıları tabaklara koymak üzere mutfağa geçmiştik.

Ama manyak demesi hiç hoş olmamıştı. Annem tabaklara tatlıları koyarken kalçamı tezgâha yaslayarak Gökalp'e yazmaya başladım.

Bilinmeyen Numara: Manyak
falan hiç hoş olmuyor.

Gökalp Erdem: Sana manyaktan başka ne denir?

Bilinmeyen Numara: Manyak dışındaki her şey.

Gökalp Erdem: Ruh hastası.

Her ne kadar bu mesajı sıritmama neden olsa da kaşlarımın çatılmasına da engel olamadım.

Bilinmeyen Numara: Kırılıyorum ama ya

Gökalp Erdem: Kaçıncı kez
soruyorum bilmiyorum ama kimsin?

Bilinmeyen Numara: Biz seninle
devamlı başa mı saracağız?

Bilinmeyen Numara: Seninle konuşmak isteyen biriyim işte. Sadece konuşsak olmaz mı?

Gökalp Erdem: Kim olduğunu bilmediğim biriyle ne konuşmamı bekliyorsun?

Gökalp Erdem: Ayrıca bu konuşmaların aleyhime kullanılmayacağını nereden bileceğim?

Bilinmeyen Numara: Ünlü hassasiyeti diyorsun yani.

Gökalp Erdem: Tam anlamıyla ünlü demeyelim ama magazincilerin bir açığımı kovaladıkları doğrudur.

Bilinmeyen Numara: Tamam, ünlüsün işte. Mütevazılık yapmaya ne gerek var?

Gökalp Erdem: Her neyse işte.

Bilinmeyen Numara: Merak etme, senin aleyhine kullanmak için bu mesajlardan daha çok bilgiye sahibim.

Bilinmeyen Numara: Seni magazinlik etmek istesem ilk önce bildiklerimden başlardım.

Gökalp Erdem yazıyor...

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Gökalp birkaç saniye boyunca bir şeyler yazıp yazıp en sonunda yazmayı bıraktı. Hâlâ çevrimiçiydi ancak bir cevap yazmıyordu. Bu, bende attığım mesajları baştan okuma isteği uyandırdı. Bakışlarım attığım son iki mesaja kayarken Gökalp çevrimiçi durmaya devam ediyordu.

Mesajları okuduktan sonra nasıl bir salaklık yaptığımın farkına varmam için belli bir süre geçmesi gerekti.

Aralanan dudaklarımla ekrana bakakalmış bir haldeyken annemin, "Şu iki tabağı da alıp gel," dediğini zar zor işittim. Annem iki tatlı tabağını alarak mutfaktan çıktı. Bense arkasından gidemedim. Salak salak ekrana bakmaya devam etmekten başka bir şey yapamadım.

Tam o esnada da Gökalp'in attığı yeni bir mesajla kapanmak üzere olan ekranım aydınlandı.

Gökalp Erdem: Çok yakınımdan biri olduğunu kabul ediyorsun yani.

Bilinmeyen Numara: Yoo, ne münasebet?

Mesajı attığım gibi yapmayı en sevdiğim şeyi yaptım; Gökalp'i engelledim. O daha bana yazarken ben onu engelleyerek atacağı mesajın bana ulaşmasına engel oldum.

Her şey iyi, hoş ve güzeldi. Gökalp kim olduğumu bilmiyorken onunla konuşmayı daha şimdiden sevmeye başlamıştım ancak ona mesaj atan manyağın ben olduğumu bilmemeliydi. Bilse bile eline bir şey geçmezdi. Aksine elinden eksilenler olurdu ve ben bunu kesinlikle istemiyordum.

Ama eninde sonunda kim olduğumu öğrenecekti. Yakın zamanda öğrenmese bile ileride bu hattı kullanmaya başladığımda öğrenecekti. Bu gerçeği düşünmemek ne yazık ki olacak olanı ertelemeyecek ya da yaşanmasını önlemeyecekti.

Telefonu arka cebime sokuşturduktan sonra nemlenen avuç içlerimi yine pantolonumun kumaşına sürerek kuruttum. Derince bir nefes alıp annemin içeri götürmemi söylediği tabakları iki elime aldım ve mutfağın kapısına doğru yürümeye başladım.

Sanki salona girdiğimde Gökalp'in, yüzüme bakıp az önce mesajlaştığı kişinin ben olduğumu anlayacakmış gibi bir hissiyata kapılmamak mümkün değildi.

Zaten bana kalsa Gökalp bunu her saniye anlar gibi bir korkum vardı.

Elimde tabaklarla birlikte salona girdim. Biraz önce mutfağa geçerken yemek masasında bıraktığımız babam ve Gökalp'in koltuklara geçtiğini gördüm. Sevgili kardeşim Alya da *Gökalp abisinin* yanındaki yerini almıştı. Onun Gökalp'e sırnaştığını görünce gözlerimin kısılarak kardeşime ters bakışlar atmasına engel olamadım.

Küçücük çocuğun benden daha cesaretli olması beni deli ediyordu.

Ben tam salona girdiğim esnada da oldukça cilveli bir şekilde, "Gökalp abi," diyordu. "Saçlarım nasıl olmuş?" Elleriyle iki yanından örgü yaptığım saçlarının uçlarını tutarak havada sallıyordu.

"Çok güzel olmuş fıstık. Sen mi ördün?" Ben ikisinin oturduğu koltuğun arka tarafından geldiğim ve Gökalp'in bana arkası dönük olduğu için o beni görmese de Gökalp'e doğru dönmüş bir şekilde oturmakta olan Alya beni gördü. Gözlerimin içine baka baka, "Ben ördüm, Gökalp abi," dedi.

ninova

"Aa," dedim şok içinde. "Resmen gözümün içine baka baka yalan söylüyor." Benim konuşmam Gökalp'in kafasını benim olduğum tarafa doğru döndürmesini sağladı. "Ben ördüm bücür. Yalan söyleme."

Alya'nın suratı saniyesinde asılırken benim yüzümde bir sırıtış oluştu. Huzurumu bozan kardeşimin huzurunu bozmayı çok seviyordum. Bakışlarım Alya'dan ayrılır ayrılmaz gözlerim bir çift yeşille kesişti ve bu, yürürken dengemi bozabilecek kadar ani bir durumdu.

Neyse ki dengemi bozmadan, sakin bir şekilde yanlarına ulaştım ve diğer koltukta babamın yanına kurulmuş olan anneme tatlı tabağını kırıp dökmeden verebildim. Alya, "Of Alara ya!" diye isyan etti.

Babam durur muydu? Durmazdı. Uyarı dolu sesiyle, "Abla diyeceksin kızım," dedi.

Alya inatçı bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bana ne? Hem hani benim tatlım?"

Ben zaten tatlıdan yemek istemediğim için elimde kalan son tabağı da Gökalp'le Alya'nın önünde duran sehpanın üstüne bıraktım. "Al bakalım." Geriye doğru çekilirken Gökalp yumruk yaptığı elini ağzına götürerek birkaç kez öksürdü. Bu geldiğinden beri üçüncü öksürüşüydü. Sanırım hastalanacaktı.

"Ablanla böyle konuşamazsın," dedi babam tekrardan. Sesi oldukça otoriterdi. Babamın ikimize de tavrı hep aynıydı ancak annem, Alya daha küçük olduğu için bazı konularda ona daha ılımlı yaklaşıyordu. Ama babam öyle değildi. Alya'yla kavga ettiğimizde ikimize de aynı şekilde kızıyordu.

Alya yine umursamaz, bence daha çok şımarık bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirdi. Gökalp'le ikisinin oturduğu koltuğun hemen birkaç metre karşısındaki tekli koltuğa otururken gözlerimi devirmeden edemedim.

Ama Gökalp, "Evet, Alya. Ablana daha saygılı olmalısın," dediğinde canım kardeşim bir anda tavır değiştirdi ve gülümseyerek bana bakmaya başladı.

"Ben zaten ablamı çok severim ki."

Gözlerim kısıldı. *Seni yalancı bücür...*

Yapmacık bir ses tonuyla, "Ya," dedim. "O kadar sever ki beni dövmeden bir günü bile geçmez."

Gökalp'in dudaklarından onaylamayan bir mırıldanma döküldü. Alya ne beni ne de babamı umursamazken Gökalp'in bir *cık cıklaması* ile resmen

ninova

olduğu yere sindi. Benim için şaşırtıcı bir durum değildi ancak babam, gizlemeye çalıştığı bir hayretle küçük kızını izliyordu.

Alya işaretparmağıyla beni göstererek konuşmaya -benim nezdimde ciyaklamaya- başladı. "Ama o beni daha çok dövüyor."

Üzerime atılan iftiraya mı şaşırsam, aniden üzerime dönen gözlerle ben de tıpkı Alya gibi olduğum yere mi sinsem ikilemine girdim. Dudaklarım hayretle aralanırken birkaç saniye öylece kalakaldım. Neyse ki kendime gelmem o kadar da uzun sürmedi ve hemen kendimi savunmaya geçtim. "Yalan söylüyor ya!" Bakışlarımı anneme doğru çevirdim. "Elimi bile kaldırmıyorum. Bir tane vursam bana bin tanesiyle karşılık veriyor. Asıl mağdur olan benim."

Gökalp'in kısık sesli gülüşünü duyduğumda gözlerimi utançla yummamak için kendimi zor tuttum. Ona doğru bakıp gülüşüne mi kapılsam, yoksa hiç göz göze gelmeden kendi kendime utancımın geçmesini mi beklesem karar veremiyordum.

Kardeş insanı rezil de ederdi vezir de. Sevdiğim çocuğun önünde annemle babamı, kardeşimin beni dövdüğüne ikna etmeye çalışıyordum.

Rezillik, rezillik, rezillik.

"Sana inanmak istiyorum kızım," dedi annem. Sesindeki ima hiç fark edilmeyecek gibi değildi.

Yanaklarımı şişirerek ofladığımda bakışlarım benden bağımsız bir şekilde kaçıp durduğu noktaya kaydı. Gökalp'le göz göze gelmek böylece kaçınılmaz oldu. Bakışları şişirdiğim yanaklarıma düştüğünde sakin olmaya özen göstererek nefesimi dudaklarımdan dışarıya doğru üfledim. Çeneme kadar inen, artık perçem diyemeyeceğim saç tutamları bu havanın etkisiyle hafifçe hareketlendi.

Saniyelerce, hatta belki de daha fazla zaman boyunca Gökalp'in bakışları yüzümden ayrılmazken bu bakışmaya dayanamadım ve en sonunda gözlerimi anneme doğru çevirerek buna bir son verdim. Onun hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Neye inanırsan inan anne."

Babam konuya son noktayı koymak ister gibi, "Neyse kızlar," dedi. "Şu an bunları tartışmanın sırası değil."

Alya'ya *seninle sonra görüşeceğiz* manasında bakışlar attığımda o da bunun altında kalmayarak bana ters bakışlarıyla karşılık verdi. Bu bakışlar yalnız kaldığımız ilk anda kavga edeceğimizin habercisiydi.

ninova

Beni rezil eden bu konudan uzaklaşmak istediğim için, "Ee," dedim. "Yarın antrenman falan var mı?"

Aslında maçlar arasında bir hafta gibi bir zaman dilimi varsa maçın ertesi gününde antrenmana çıktıklarını bilecek kadar her şeye hâkimdim.

"Olmaz olur mu?" diyerek bana cevap veren Gökalp'ti. O konuştuğunda bakışlarımın Gökalp'e doğru çevrilmesi gerekiyordu ve bu, ortamda babam da varken inanılmaz gerici bir durumdu. Ufacık bir bakışımdan bile anlaşılmaktan çok korkuyordum.

Babam konuştu. "Sabah sekizde tesisteyiz."

"Daha yeni maçtan çıktınız," dedi annem. "Biraz dinlenseydiniz keşke."

Gökalp önündeki sehpaya bırakılan tatlı tabağına nihayet uzanıp eline aldı. Dün akşam bir anda kalkıp içimden geldiği için Kıbrıs tatlısı yapmıştım. Gökalp'in yakın zamanda bize geleceği aklımın ucundan geçmemişti ve şans eseri de olsa onun en sevdiği tatlı dolapta hazır bir şekilde Gökalp'i beklemiş gibi olmuştu.

"Haftada bir maç var hanım. Dinlenmeye vakit yok, kaldı ki nefes almaya bile yok."

Bakışlarım tatlısından ilk çatalını alan Gökalp'ten ayrılmıyordu. Yüzü ifadesizdi. Fazla çalışmak onun hiç şikâyetçi olduğu bir şey değildi. Ben onu tanıdığımdan beri spora dair hiçbir şeyden söylendiğini görmemiştim. O yüzden dinlenmeye vakitlerinin olmadığını duymak -eminim ki turnuva başlamadan önce sayısız kez bunu duymuştu- onda bir etki yaratmamıştı.

"Önümüzdeki maçta deplasmandayız," dedi babam. "Danimarka'da."

Deplasmanlar maçtan bir gün önce gidiş, maç günü ve dönüşleri derken üç gün burada olmayacakları anlamına gelirdi.

"Gökalp abi oraya ben de gelmek istiyorum!" diye atıldı Alya.

Sen eksik kal diyemedim çünkü elimde olsa *ben de gelmek istiyorum* diye atılırdım.

Gökalp bir şey demenin kendisine düşmediğini düşündüğünden olsa gerek bakışlarını babama doğru çevirdi. "Danimarka'ya bizimle şimdi gelemezsin kızım ama ben sizi başka bir zaman götürürüm."

Alya dudaklarını büzüp kollarını birbirine bağladı. Bu onun küstüğü anlamına geliyordu. Gökalp onun omzunu sıvazladı. "Üzülme prenses." Sonrasında konuyu değiştirmek ister gibi bakışları hızlıca annemi buldu. "Bu arada tatlı çok güzel olmuş. Yemek de öyleydi. Ellerinize sağlık."

ninova

Tatlıyı da annemin yaptığım sanmıştı. Acaba ben de Alya gibi üzüntüyle dudaklarımı büksem çok çocukça davranmış olur muydum?

Annem samimi bir tavırla gülümsedi. Gülümserken aynı anda bakışları bana doğru kaydı. "Yemek için dediğini kabul edebilirim ama tatlıyı ben yapmadım. Alara yaptı."

Böylelikle Gökalp'in bakışları bugün sayamadığım kez beni bulmuş bulundu. Çaktırmamaya çalışarak soluklandım ve ben de bakışlarımı tekrardan onun olduğu tarafa doğru çevirdim. Saniyesinde göz göze geldiğimizde az öncekine kıyasla daha durgun bir sesle, "Eline sağlık," dedi.

Ufak bir baş sallamasıyla karşılık verirken dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm vardı. "En sevdiğim tatlıdır."

Biliyorum.

Bildiğimi çaktırmamak adına kaşlarımı havalandırırken, "Öyle mi?" dedim. "Kaynanan seviyormuş diyelim o zaman."

Annem de Gökalp'i çok severdi zaten.

Dudakları içten bir sırıtışla kıvrıldı. Kafasını varla yok arasında iki yana sallayarak bakışlarını elindeki tatlı tabağına indirdi. İkinci dilimi de ağzına götürürken babam konuşmaya dahil oldu. "Sever sever. Gökalp sevilmeyecek insan değil." Gökalp minnet dolu bir bakışla babamı izlerken ben de aralarındaki ilişkinin güzelliği karşısında istemsizce gülümsemiştim ki dudaklarımdaki gülüş babam konuşmasına devam ettiğinde yavaş yavaş silinmeye başladı. "Seviyor mu bari, Gökalp? Senin kızla aranız nasıl?"

Senin kız. Senin. Kız.

Başımdan aşağı kaynar su dökülmesiyle aynı etkiyi yaratan bir soruydu. Bu, Gökalp'in hayatında birinin olduğu anlamına mı geliyordu? Başka birisi. Başka bir kız. Bir başkasının *senin kız* diye bahsedebileceği bir kız.

Şu an yüzümdeki herhangi bir değişiklik kendimi ele vermeme neden olabilirdi ancak bu duyduğumdan sonra gülümsemeye devam edebilmek de çok zordu. Gülüşüm solsa da suratımı asmamak için kendimle bir savaş içerisine girmek zorunda kaldım.

Dudaklarımı birbirine bastırırken bakışlarım tepkisini kaçırmamak adına Gökalp'in suratından ayrılmıyordu. Babama bakarken gözlerinde ve yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bulunmadığı için ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlayamıyordum.

"Benim kız?" Sesinin soru sorar gibi bir tonlamada çıkması tuhaftır ki biraz da olsa içime su serpti.

ninova

"Var ya bir tane. Kahverengi saçlı bir kız. Konuşuyordunuz, gördüm."

Babam konuştukça kalbime incecik bir sızı yayılıyordu. Gökalp'in hayatında birinin olmadığını sanıyordum. Tuğçe de olmadığını sanıyordu zira olduğunu bilseydi bana mutlaka söylerdi. Her ne kadar ikimizi bir birliktelik içerisinde hayal etmesem de hiçbir zaman Gökalp'in yanında bir başkasının olacağını da düşünmemiştim. Bu zamana kadar bildiğim kadarıyla kimseyle birlikte olmamıştı. Bu yüzden hiç olmaz sanmıştım.

Ama Gökalp yirmi dört yaşındaydı. Yavaş yavaş evlilik yaşları da yaklaşıyordu.

Ya da ben şu an erkenden üzülüyordum. Belki de bahsedilen öylesine bir kızdı.

"Haa," dedi Gökalp yeni hatırlamış gibi. "Aslında öyle-"

Merakla dinlediğim sözleri Alya tarafından kesildiğinde çığlığı basmamak için kendimi zor tuttum. "Ama Gökalp abi!" diye isyan etti. "Hani sen kimseyle sevgili olmayacaktın? Ben büyüyünce seninle evleneceğim."

Tuğçe burada olsaydı *şu küçücük çocuk kadar cesaretli olamadın* diye beni bir güzel azarlardı.

Annem gülerken babam kendi kendine homurdanarak, "Tövbe tövbe," diye mırıldandı.

Gökalp'in de dudaklarından iç gıdıklayıcı bir kahkaha döküldü. Güldüğünde kıvrılan dudakları, inci gibi öne serilen dişleri ve kısılan yeşil gözleri izlemesi güzel bir manzaraydı ancak benim aklım tamamen az önce yarıda kesilen sözlerindeydi. Devamında ne diyecekti? Ortada gerçekten kahverengi saçlı bir kız var mıydı? Varsa Gökalp'in tam olarak neyi oluyordu?

Bu ve bunun gibi sorular aklımı kurcalıyordu. Uzunca bir süre de aklımı kurcalayacaktı.

Of Alya! Of!

Gökalp, "Sen büyüdüğünde ben yaşlanmış olacağım," dedi Alya'ya.

"Olsun. Ben seni öyle de severim."

Annem, "Kızım," diyerek araya girme ihtiyacı hissetti. "Sen büyüdüğünde senin yaşına uygun birisiyle evleneceksin. Gökalp abin de kendi yaşına uygun biriyle."

"Ama bana kimseyle sevgili olmayacağım dedi. O zaman nasıl evlenecek?"

ninova

Kimseyle sevgili olmayacağım demek ne demekti ya? Şu an bu muhabbet benim Gökalp'e dair azıcık bile umudum varsa o da suya düşsün diye mi dönüyordu? Evrensel bir mesaj falan mı gönderiliyordu bana?

"Gökalp abin seni biraz kandırmış anneciğim."

Alya, annemden aldığı bakışlarını sorarcasına Gökalp'e çevirdi. Ne ara kollarımı birbirine bağlayarak arkama yaslanmış, ifadesiz bakışlarla sohbete asla katılmadan onları izlemeye başlamıştım fark etmemiştim. Gökalp tatlısını yerken kendisine çevrilen bakışlarla onaylar cinsten kafasını yavaşça salladı.

Bu odadaki herkes Alya'nın yıkıldığını sanıyordu ama ben de burada gizliden gizliye yıkılmış durumdaydım. Zaten olacağını tahmin ettiğim bir şeyi Gökalp onayladığında neden üzülüyordum ki? Sürekli magazin haberlerine Gökalp'in yanında birini görme endişesiyle bakmıyor muydum zaten?

"Eğer beni seven ve..." Bu noktada odada gezinen bakışları kısa bir anlığına da olsa beni buldu. "Benim de sevdiğim birini bulursam..." *Sevdiğim* derken benden kastetmediğini biliyordum fakat bu gerçek, gözlerimin içine bakarak kurduğu cümlenin kalbimin atışlarını zirveye çıkarmasına engel değildi. Bakışlarını benden ayırdığı saniyede yutkunduğumu göremedi. "Birileri hayatımda olacak demektir."

Anlaşılan o ki kahverengi saçlı hayatında olan bir kadın değildi. Belki de sadece şimdilik öyleydi. Doğrusunu bilemezdim ama bu bile şimdilik beni rahatlatmaya yeterdi.

Alya kollarını birbirine bağlayarak Gökalp'e sırtını döndü. "Ben sana küstüm."

Kız kardeşimin bu tavırları Gökalp'i eğlendiriyordu. Akşamın devamı Gökalp'in Alya'nın gönlünü almaya çalışması ve tatlıların yenilmesiyle geçti. Tatlılar bittiğinde tabakları alarak mutfağa götürüp makineye dizdim. Belli bir saatten sonra Alya'nın uyku saati geldiği için annem onu odasına çıkardı. Ben de bu kadar gerginliğin bana yettiğini düşünerek odama çıkmaya karar verdim ve soluğu odamda aldım. Gökalp ve babam aşağıda sohbetlerine devam ediyorlardı.

Bir süre odamda vakit geçirdikten sonra pijamalarımı giyip kitabımı alarak yeniden aşağı indim. Gökalp'in ve babamın sesi hâlâ salondan gelirken onlara gözükmeden mutfağa geçip kendime bir kahve yaparak bahçeye çıktım. Bahçenin köşesindeki sallanan koltuğa doğru ilerleyip oturdum.

ninova

Kahvem fincanımdan taşıp dökülme riskiyle karşı karşıya kalsa da iyi idare ettim.

Kitabımın kaldığım sayfasını açıp bir elimde kitabım, bir elimde bardağımla birlikte ilk paragrafı okumaya başladım. Mayıs ayında bir akşamın hafif esintisinin, yaz akşamlarında duymaya alışkın olduğumuz ağustosböceğinin sesinin bedenime aşıladığı huzurla birlikte dakikalarca kitabımın sayfalarını çevirdim.

Yaklaşık on beş sayfa okumuş ve kahvemi yarılamıştım ki bir kapı açılma sesi kulaklarıma ulaştı. Kafamı kaldırarak bakışlarımı evin kapısına diktim. Tahmin ettiğim gibi Gökalp gidiyordu. Annem ve babam onu yolcu etmek üzere kapıdaydılar.

Bulunduğum nokta bahçenin kapıya en uzak noktası olabilirdi. Hemen arkamda geniş bahçemizin duvarı vardı. Bahçeyi süsleyen ağaçlar tam olmasa da beni biraz kamufle ediyordu. Beni sadece üzerinde oturduğum salıncağın hemen yanında dikili olan lambanın sarı ışığı ön plana çıkabilirdi.

Gökalp'in annem ve babamla vedalaşmasını izledim. Zaten o görüş açımda olduğu sürece elimde tuttuğum kitapta yazılanlara odaklanabilmem mümkün değildi. Evin kapısına çıkan üç basamaklı merdiveni indiğinde annemler de kapıyı kapattılar. Kapının kapanmasının çıkardığı minik tıkırtının ardından Gökalp adım atmayı bıraktı ve arkasını dönüp geriye doğru eve bir bakış attı. Gözlerimi kısarak gördüğüm görüntüyü nedeştirmeye çalıştım. Ellerini koyu renkteki pantolonunun ceplerine sokarken kafasını geriye doğru atarak evin üst katına baktı.

Benim de bakışlarımın istemsizce yukarıya doğru kaymasına engel olamadım. Üst katta evin ön cephesine bakan sadece balkonlu bir oda vardı. O da bana aitti. Odadan çıkarken ışıkları kapatmayı unuttuğumu Gökalp sayesinde oraya bakınca fark ettim.

Gökalp'in arkasına dönüp de neden evimize uzun uzadıya baktığına anlam veremiyordum. Yalnızca yandan duruşunu görüyordum ama hâlâ odama doğru baktığını anlayabiliyordum. Bir saniye, iki saniye, üç saniye derken saniyeler birbirini kovaladı ama Gökalp bakışlarını bir türlü penceremden ayırmadı.

Bu eve o pencerenin benim odama ait olduğunu bilebilecek kadar çok girip çıkmıştı.

Aklıma ihtimal bile vermediğim düşünceler doluşmaya başladı. Her biri adeta ışık hızında zihnimin derinliklerine üşüştü. Gökalp'in neden

ninova

saniyelerce -kaldı ki hâlâ devam ediyordu- penceremi izlediğine birçok sebep üretebilirdim. Yalnızca bunlardan birine inanıp kendimi umutlandırmak istemezdim.

Gökalp'in bana karşı bir şeyler hissedebileceğine inanmak istemezdim çünkü bir şeyler hissettiğine dair hiçbir adım görmemiştim. Böyle bir izlenime kapılacağım tek bir hareketi bile olmamıştı.

Sen de onu seviyorsun ama hareketlerine bakan kimse bunu anlamaz, Alara.

Gökalp'in hâlâ arkasını dönüp gitmemiş olması, zihnimde dört dönen düşünceler, kendi içsesimin beni gazlaması bana ani bir cesaret aşıladı ve kendimi Gökalp'e doğru seslenirken buldum. "Bana mı bakıyordun?"

Kesinlikle normalde kurabileceğim bir cümle değildi.

Ağaçların ardından ona ulaşan sesim Gökalp'in beklemediği bir anına denk gelmiş olacak ki hafif bir irkilmeyle bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. İrkilmesi kıkırdamamı sağladığında gülüşümü bastırmakla uğraşmadım. Odamı dikizlerken yakalanmasına rağmen hiç bozuntuya vermedi ya da aradaki mesafe sebebiyle ben yüz ifadesini tam olarak seçemedim.

"Gözüm takılmış," dedi ve benim yanıma gelmek üzere bu tarafa doğru adımlamaya başladı. Oturduğum yerde kıpırdanırken ardı ardına birkaç kez yutkundum. Yanıma gelmesini beklemiyordum. Yanıma gelmesini istiyor muydum onu bile bilmiyordum.

Onunla her yalnız kalışımızda heyecandan bayılacakmışım gibi hissediyordum.

Buraya gelebilmek için çimlerin üzerinde yürüyordu. Sakin olmaya çalışarak tepkisizce yanıma gelişini izlemeye koyuldum. Gerginliğim daha da azalsın diye de konuşmadan edemedim. "Çimlere bastığını babam görürse sana çok kızar."

"Sen oraya çimlere basmadan nasıl gittin? Uçarak mı?"

Güldüm. "Bana kızmaz. Ben onun kızıyım."

"Ben de babanın gözdesi sayılırım."

Dudak büktüm. "Sen kazandın."

Sırıttı. Aramızda kalan son birkaç adımlık mesafeyi de bitirdi ve bedenini hemen yanıma bıraktı. Ayağımla yerden destek alarak yavaş yavaş salladığım salıncak onun kendini sert bir şekilde yanıma bırakmasıyla hızlı hızlı sallanmaya başladı. "Yavaş be."

"Bu yavaş halim."

ninova

"Eminim öyledir."

"Ne yapıyorsun burada böyle?" Sorduğu sorunun ardından bakışlarını bana doğru çevirdiğinde aslında cevabını da almış bulundu. "Kitap ve kahve." Yeşillerini ellerimden ayırarak beni baştan aşağı diyebileceğim bir şekilde süzdü. Yerimde kıpır kıpır hareketlenmemek için kendimi zor tutarken Gökalp, "Bir de pijama," diye ekledi.

O öyle deyince ben de bakışlarımı pijamalarıma indirdim. Bebek pembesi tonlarında, üzerinde çilekler olan şortlu bir takımdı. Üstü kısa kolluydu ve önden düğmeliydi. Bu beni ev haliyle gördüğü ilk an olabilirdi zira ne zaman Gökalp'in bize geleceğini duysam koşa koşa odama gidip bir güzel hazırlanıyordum.

"Çilekler yakışmış." Dalga mı geçiyordu, yoksa sahici miydi bunu yüzündeki sırıtış yüzünden anlayamıyordum.

"Dalga geçme," diye homurdandım.

"Dalga geçmiyorum." Yüzündeki sırıtışın onu ciddiye almamı engellediğini anlamış olacak ki dudaklarını birbirine bastırarak sırıtışını bastırmaya çalıştı. "Gerçekten yakışmış."

Dudaklarımdan minik homurdanmalar dökülürken arkama yaslandım ve bakışlarımı Gökalp'ten ayırdım. "Niye yanıma geldin?"

"İstiyorsan gideyim."

"Hayır ya. Sabahın köründe uyanman gerekmiyor mu? Vakit kaybetmeden eve gidersin diye düşündüm." Yoksa en başta gitmesini istemeyecek kişi bendim.

"Az uyumaya alışkınım. Altı saatten fazlasını uyumam." Bu da onun hakkında bildiğim gerçeklerden bir tanesiydi. Bildiğimi elbette ki anlamamalıydı.

"Eziyet. Hiç içinden şöyle öğlene kadar uyuyup uykunu almış ve dinç bir şekilde uyanmak gelmiyor mu?"

"Uyku saatin arttıkça sandığının aksine dinç bir şekilde uyanmıyorsun. Aksine ne kadar çok uyursan güne o kadar uyuşuk başlarsın." Gökalp ve onun sağlıklı yaşam takıntısı...

"Doğru," dedim. "Sağlıklı yaşamcıydın."

"Sadece sporcuyum."

Kafamı onaylarcasına salladım. Onunla konuşurken bakışlarım bahçemizde gezindiği için Gökalp'in mimiklerini ve bakışlarını göremiyordum. Ortamda kısa süreli bir sessizlik oluştu. Kısa süreliydi çünkü Gökalp

ninova

ayağıyla yerden destek alarak salıncağı ileri geri sallamaya başladığında ona laf atmadan duramadım.

"Ya yavaş! Kahvem üstüme dökülecek." Bardağın yarısı doluydu ama Gökalp o kadar hızlı sallıyordu ki kahve yarısından bile taşabilecek kadar hareketleniyordu.

"Kahve mi içiyordun? İnsan nezaketen de olsa yanındakine de içer misin diye sorar." Sesinde kınar gibi bir tonlama hâkimdi.

"Gökalp hiç yerimden kalkıp mutfağa giderek sana kahve yapacak enerjim yok."

"Mutfağa gidip yapmanı söyleyen kim?" Çok değil, bir saniye sonra kupayı tutan elimin üstünde bir sıcaklık hissettim. Bu sıcaklığın kaynağının birçok şey olabileceğini düşünürdüm ancak Gökalp'in avuç içinin elimin üzerine kapanmasından kaynaklanabileceğini asla düşünemezdim. Şaşkın bakışlarım ellerimize düşerken bu an sadece birkaç saniye sürdü. Gökalp olabildiğince hızlı bir şekilde elimdeki yarısı dolu kupayı aldı ve geri çekilerek arkasına yaslandı. Bense elimde hissettiğim o sıcaklığın etkisinde kalakaldım.

"Bunu içerim," diyerek bardağı kafasına dikti. Muhtemelen artık buz gibi olmuş kahvemi tek dikişte bitirmesi sadece iki yudumunu aldı. Âdemelmasımn iki kez hareketlendiğine şahit oldum ve bu benim de yutkunmama neden oldu.

"Ama o benimdi."

Bakışlarını gözlerime dikti. "Artık benim."

"Başkasının bardağından içmekten iğrenmiyor musun?" Gerçi bir anda kafasına dikerek iğrenmediğini belli etmişti. Tuhaftı.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Neden iğreneyim?"

"Ne bileyim?"

"Öyle takıntılarım yok." Biten bardağı ikimizin bacaklarının arasında kalan ufacık boşluğa bıraktıktan sonra az öncekine kıyasla daha yavaş bir şekilde salıncağı sallamaya kaldığı yerden devam etti.

"Belli." Kitabımın arasına ayraç yerleştirerek diğer yanımdaki boşluğa bıraktım. Belli ki artık okuyamayacaktım. Gökalp gittikten sonra da onu düşünmekten odaklanamayacaktım.

"Ee," dedim. "Maçın en skorer oyuncusu. Hayat nasıl gidiyor?" Bu noktada yüzümü izleyen bakışları kısıldı. Sanki bir şey düşünüyor gibi bakışları yüzüme dalıp gitti. Bakışlarının ağırlığının altında ne yapacağımı

bilemezken birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerimi en azından göz teması kurmuş olmayalım diye Gökalp'ten ayırdım.

Fakat bu çok uzun sürmedi. Saniyeler sonra kendimi yeniden onun yeşil renkteki gözlerine bakarken buldum. Sessizce yüzümü izlemesi bir yerden sonra sabırsızca, "Ne oldu?" dememe sebebiyet verdi.

Sanki bütün bu tuhaf atmosfere sebep olan kendisi değilmişçesine bir rahatlıkla gülmeye başladı. *Gülme işte ya. Gülme. Gözlerimin içine baka baka gülme. Benim de bir kalbim var.*

"Hiç," dedi sakince. "Kafamda bir şeyler oturdu da." Hafifçe kaşlarımı çatıp sorgular cinsten bir bakış attığımdaysa, "Boş ver," dedi. "Hayat nasıl gidiyor diye mi sormuştun? Güzel gidiyor." Biraz duraksadı ve ardından keyifle ekledi. "Çok güzel gidiyor."

Az önce ne olduğuna bir anlam verememiş olsam da gülümsedim. "Sevindim."

Bakışları bir saliseliğine diyebileceğim kadar kısa bir süreliğine dudaklarıma düştü. O kadar kısaydı ki durumu fark edip heyecanlanamadım bile. "Ben de sevindim."

Yüzümde gezinen bakışları en sonunda gözlerimde duraksadı. "Galiba seni ilk kez makyajsız görüyorum." Gökalp bunu söyleyene kadar bütün makyajımı yukarı çıktığımda sildiğimi unutmuştum. Ellerim gayriihtiyarı bir şekilde yanaklarıma kapandı.

Çok ağır makyajlar yapmasam da makyaj insanı illa ki biraz da olsa değiştiriyordu. "Öyle mi?" derken sesimdeki tedirginliğe engel olamadım.

"Hemen yüzünü ellerinle kapatma. Böyle de güzelsin." Çok tuhaf bir andı. Gökalp resmen bana güzel olduğumu söylüyordu ve ben heyecandan çıldıramıyordum çünkü yanımdaydı. Gözlerine yerleşen beğeniyi görebiliyordum ve boş boş yüzüne bakmak dışında bir şey yapamıyordum. "Çok güzelsin."

Kalbimin göğüskafesimden taşmak üzere olduğuna yemin edebilirdim. Hatta içten içe beni buradan çıkarın diye isyan ettiğine de emindim. *Sakin ol kalbim.*

Dudaklarım aralansa da Gökalp'e bir şey diyemedim zira dilim tutulmuş gibiydi. Hafif rüzgâr esintisine rağmen ensemin sımsıcak olduğunu hissediyordum. Zaten hemen sonra Gökalp de ağzından çıkan cümlelerin farkına varmış olmalıydı ki bir aydınlanma yaşar gibi irkildi ve bakışlarını hızla benden kaçırdı.

ninova

Tek nefeste, "Neyse," dedi. "Ben gideyim artık."

Ağzımdan çıkan tek şey, *hıhı* gibi salak bir mırıltı oldu. Neyse ki Gökalp de şu an bunu umursayacak durumda değildi. Ağır hareketlerle salıncaktan kalktı. Heybetli boyu, oturduğum yerden ona bakabilmek için kafamı kaldırmak zorunda bırakıyordu.

Kafamı geriye atarak Gökalp'e baktığımda o da bana bakıyordu. "Bu arada içeride bahsedildiği gibi birisi yok." Anlam veremeyen bakışlarımı gördüğünde devam etti. "Kahverengi saçlı birisi yani. Yok."

Bunu zaten anlamıştım ama bir de onun ağzından duymak kalbimi bayram yerine çevirmişti. Gülmemek için yanaklarımı dişlerken, "Niye açıklama yapma gereği duydun ki?" dedim.

"Hiç." Geriye doğru adımladı. "Sen daha iyi bilirsin."

Beni kafamın içinde soru işaretleriyle orada öylece bıraktı ve gitti. Giderken dönüp arkasına bakmadı bile. Kaldı ki o baksa da ben düşüncelere dalmış bir halde gözümün önünü göremezken Gökalp'i görebilir miydim bilmiyordum.

Ben daha iyi bilirmişim.

Neyi?

ninova

ÇORBA

Gökalp iki gündür hastaydı ve bu haliyle antrenmanlara gitmeye devam ediyordu.

Aslında bize geldiği gece sürekli öksürmesinden hastalanacağını anlamıştım ancak durumun ciddileşeceğine pek ihtimal vermemiştim. İki gündür onu görmüyordum ve hasta olduğunu dün, akşam yemeğinde babamdan öğrenmiştim. Hastayken antrenmana gelmeye devam etmesi doğru değildi fakat hastalıktan yatağa düşmediği sürece tesisten çıkmayacağını da iyi biliyordum. Ki nadiren hastalanırdı.

Bugün haftada dersimin olmadığı tek günümdü. Üniversite hayatımın son sınav haftasına birkaç hafta kalmışken boş günümü ders çalışmak yerine tesise gelerek kullanmanın pek akıl işi olduğu söylenemezdi. Ben de akıllı bir insan sayılmazdım.

Aslında bugün buraya gelişimin bir amacı vardı. Kendi ellerimle yaptığım tavuk suyu çorbasını Gökalp'in dolabına bırakacaktım. Bunu Alara olarak yapamazdım.

Belki de yapabilirdim. Emin değildim. İki gece önceki konuşma hâlâ aklımı karıştırıyordu fakat emin olmadan bir adım atacak değildim. Sonrasında *benim demek istediklerim senin anladığın gibi değil* tarzında bir cümle duymak istemiyordum. Kendi kendime gelin güvey olmayacaktım.

Hızlı adımlarımla koridoru bitirip soyunma odasının kapısının önüne ulaştığımda omzumu yandaki duvara yasladım. Bütün takım birazdan antrenmana çıkacakları için şu an içeride hazırlanıyordu. İçeriden gelen sesleri epey net bir şekilde duyabiliyordum çünkü seslerini normal bir seviyede tutmak gibi bir kaygıları yoktu. Gür sesleri kapalı kapıya rağmen koridorda yankılanıyordu.

Elimdeki poşeti yere bırakarak kot şortumun arka cebinden telefonumu çıkardım. Geçtiğimiz iki günde tam iki kez Gökalp'in engelini kaldırıp

ona yazmış, konuşma benim kim olduğuma geldiğinde onu engellemiştim. Ruh hastası bir manyak olduğumu düşünüyordu.

Ve haklıydı.

Ama acayip zevk verdiğini de inkâr edemezdim. Hem onunla rahat rahat konuşabiliyordum hem de onu çıldırtıyordum. Her türlü kârdaydım.

Bilinmeyen Numara: Engelini kaldırma saati

Bilinmeyen Numara: Bugün nasılsın?

Gökalp'in telefonuna ardı ardına gönderdiğim mesajların sebep olduğu bildirim sesi içeride sohbet eden oyunculara rağmen buraya kadar geliyordu. Bildirim gelmeye başladığı andan itibaren Gökalp'in sesini duyamaz oldum.

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Yüzümde kocaman bir sırıtışın oluşmasına engel olamadım.

Gökalp Erdem: Kızım sen manyak mısın?

Bilinmeyen Numara: Bak bu kaç oldu ha, ayıp oluyor.

Bilinmeyen Numara: Attırma benim ••••••• damarımı!

Gökalp Erdem: ••••••• damarın?

Bilinmeyen Numara: Kütüğümün neresi olduğunu anlama diye sansürledim.

Gökalp Erdem: İnanır mısın, anlamak
nasıl da işime gelir.

Gökalp Erdem: Günlerdir yazıp duruyorsun.
Hangi manyakla yazıştığımı merak ediyorum.

Bilinmeyen Numara: İki etti.

Bilinmeyen Numara: Üç olmasın aslan parçası.

Gökalp Erdem: Teknik olarak ilk soruydu.

Bilinmeyen Numara: Beni alakadar etmez.

Gökalp Erdem: Ya sabır.

Bilinmeyen Numara: Hasta olduğunu duydum. Geçmiş olsun. Nasıl oldun?

Gökalp Erdem: Eyvallah. İyi sayılırım.

Bilinmeyen Numara: Oyvolloh. Kaba şey.

Gökalp Erdem: Kızım ne dememi bekliyorsun?

Bilinmeyen Numara: Hiçbir şey Gökalp, hiçbir şey.

Soyunma odasının önünde durduğum aklıma gelince birisi çıkar da beni görür korkusuyla konuşmayı artık sonlandırmam gerektiğinin farkına vardım.

Bilinmeyen Numara: Gidiyorum ben.

Gökalp Erdem kişisini engellediniz.

Kafamı telefondan kaldırmamla odanın içerisinden gelen Gökalp'in, "Hayda," diyerek serzenişte bulunduğunu duydum. "Bu manyak beni yine engelledi."

Üç etti.

"Kim engelledi?" dedi Samet. Şu an onları göremiyordum belki ama hepsini o kadar iyi tanıyordum ki seslerinden dahi kim olduklarını ayırt edebiliyordum.

Soyunma odasının olduğu koridorda kapalı kapının ardındaydım. Elimde tuttuğum poşeti sahibine ulaştırmayı beklerken takımın konuşmalarına kulak misafiri oluyordum.

"Sen sevgili mi yaptın lan, Gökalp?" Takımın dibine kadar, tüm hücreleriyle Ankaralısı olan Tayfun konuştuğunda, "Ne alakası var lan?" diye cevap verdi Gökalp.

Yunus, "Kim engelledi o zaman oğlum?" dedi.

Göremesem bile gözlerini devirdiğinden emin olduğum Gökalp, "Size ne? Her haltı bilmek zorunda mısınız?" deyince Tayfun, Ankara ağzıyla konuşmaya başladı.

"Yok lan. Gökalp kim sevgili yapmak kim? Herhalde bunca zamandır onun etrafındaki tek dişi annesi olmuştur. O da mecburiyetten."

Kendimi tutamayıp gülerken bunun sesli bir gülüşe dönmemesi için dişlerimle yanağımı ısırmam gerekti. Gökalp'in yıllardır hiçbir şekilde

sevgili yapmamış olmasını buldukları her fırsatta onun yüzüne vurmaktan gocunmuyorlardı. Hatta bence bunun için an bile kolluyorlardı.

Kulağıma Gökalp'in sinirli sesi doldu. "Seni bu dolaba gömerim."

"Doğru değil mi kardeşim? Ulan insanın *Instagram'ında* bir tane mi kız olmaz?"

"Abartma, kız arkadaşlarımı ekliyorum. Hem sen benim *Instagram'ımı*mı niye *stalkliyorsun* anasını satayım?"

"Anneler kutsaldır, anneye laf yok," dedi Tayfun. "Oğlum ben güzel kız varsa ekleyeyim diye hepinizin *Instagram'ını stalkliyorum.*"

Samet konuşmaya, "Herkes ekmeğindeyse Tayfun iki kat ekmeğinde. Herifin gözünden dişi sinek bile kaçmıyor," diyerek dahil oldu. "Sonra kendisi gibi olmayanı anormal sanıyor."

"Kısacası," dedi Yunus. "Sike sürülecek bir gram aklı yok arkadaşın."

Tayfun alınmış gibi çıkardığı sesiyle cık cıkladı. "Ayıp ediyorsunuz haberiniz olsun."

Tayfun'u seviyordum. Çok kafa bir çocuktu ve insan onun yanındayken zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordu. Bu takımdaki en sevdiğim kankalarımdan birisiydi.

"Hem hepimiz aynı değil miyiz arkadaşlar? Bir tek ben böyleymişim gibi davranmayın," dedi.

"Ben öyleyim."

"Ben de."

"Kısmen."

Gökalp'in gönlümü ferahlatan sesini duyduğumda verdiği cevapla beraber rahat bir nefes aldım. "Ben değilim." Sesi diğerlerinden iğrenir gibiydi.

"Sen ayrı türsün oğlum," dedi Tayfun. "Sana hep diyorum. Bak, gel bir gece dışarı çıkalım. Ortamı ve kızları gör. Bağımlısı olacaksın."

Duyduklarımla kaşlarım derince çatıldı. Sanırım bu en sevdiğim kanka konusunu düşünmeliydim zira Tayfun şu andan itibaren kankam bile sayılamazdı. Resmen Gökalp'i kötü yollara düşürmeye çalışıyordu.

"Oğlum," dedi Samet. "Belki adamın sevdiği var? Belki birisini bekliyor? Sen herkesi kendin gibi görmeyi bıraksana."

"Bunca yıldır kimi bekliyor? Prenses Diana'yı mı?"

"Öldü lan o."

ninova

Tayfun şaşkınlıkla konuştu. "Hadi be! Ne zaman öldü? Söyleseydiniz kendi aramızda helvasını kavurur yerdik."

"Doksan yedide öldü. Senin daha oluşum fikrin bile ortada yokken."

"Hangi doksan?"

"Bin altı yüz doksan yedide amına koyayım. Zenta Muharebesi'nde Osmanlı'ya ok yetiştirirken öldü kadıncağız."

Tayfun düşünceli bir şekilde, "Öyle bir muharebe mi varmış?" dedi. "Hiç haberim yok."

İçeriden birkaç garip ses duydum. Sanırım birisi, bir diğerine vurmuştu. Hemen ardından ise Yunus konuşmaya dahil oldu. "İnsanın tarih bilgisi Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yılından ibaret olunca böyle oluyor işte."

"Kes lan! Sanırsın İlber Ortaylı başımıza."

"Gevezeliğiniz bittiyse sahaya gidebilir miyiz?" Bunu diyen Gökalp'ti. "Melih Hoca geç kalınca ağzımıza sıçıyor da."

Babamın adımı duyduğumda sırıtmak istedim ama kapıya doğru gelen adım seslerini işittiğimde yerden poşeti aldığım gibi hızlı bir şekilde kendimi yan taraftaki boş odaya attım. "İyi hatırlattın he," diyen Tayfun muhtemelen kapıyı açan ve dışarıya çıkan ilk kişiydi. "Ben gidiyorum."

Tayfun'un ardından soyunma odasından birkaç kişi daha çıktı. Kim olduklarını girdiğim bu odanın içerisinden görmem imkânsızdı.

"Hadisene lan," diyen Yunus'u duyduğumda iyice dikkat kesildim.

"Üzerimi değiştirip geliyorum," dedi Gökalp.

"İyi, geç kalma."

Herkes çıktığında soyunma odasının kapısı kapandı. Elimde tuttuğum poşetin içindeki ufak tencereye kısa bir bakış attım.

Bulunduğum odadan çıkıp birkaç adım ötedeki soyunma odasının kapısının önünde durdum. Poşetin içinde geçmiş olsun dileklerimi yazdığım ufak bir not da vardı. Koridorun başına ve sonuna bakıp kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra poşeti kapının önüne bıraktım.

Hemen ardından koşar adımlarla diğer oyuncuların gittiği tarafa değil de yangın merdivenlerine giden tarafa doğru ilerlemeye başladım. Tam ben köşeyi döndüğüm esnada ise kulaklarım soyunma odasının kapısının açıldığını işitti.

Ucuz yırttım sayılırdı.

Bilinmeyen Numara: Sizin takım çok eğlencelimiş
Muhabbetiniz sarıyor yani

Bilinmeyen Numara: Aranızda saatlerce dursam sıkılmam gibi. Özellikle Ankara ağzıyla konuşan çocuğun salaklığına bayıldım. Tam kankam olacak insan.

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Gökalp Erdem: Tayfun o.

Bilinmeyen Numara: Esmer, dev gibi olan mı?
Gerçi siz hepiniz dev gibisiniz.

Bilinmeyen Numara: Takımda en kısa olanın boyu bile bir metre seksen dokuz santim.

Bilinmeyen Numara: Sahi senin boyun kaç?

Gökalp Erdem: Bir metre doksan yedi santim.

Bilinmeyen Numara: Höh.

Bilinmeyen Numara: Aklımdan bir şeyler geçiyor.

Bilinmeyen Numara: Neyse söylemeyeceğim.

Gökalp Erdem: Boyu uzun olanın şeyi de
büyük olur efsanesi mi?

Bilinmeyen Numara: Hih ayıp!
Ben demedim valla, sen dedin.

Gökalp Erdem: Ama düşündün.

Bilinmeyen Numara: Ne münasebet?
Kendi kirli zihninle benimkini bir tutma lütfen.

Bilinmeyen Numara: Ben gayet masum birliyim, aklımdan hiç öyle şeyler geçmez.

Gökalp Erdem: İnandım farz et.

Bilinmeyen Numara: 😕

Gökalp Erdem: Bu arada çorba için sağ ol. Her konuşma sonunda engelleyip tekrar yazıncaya kadar engelimi kaldırmadığın için dünden beri teşekkür edemedim.

Bilinmeyen Numara: Oyy teşekkür de edermiş. (Gönderilmedi.)

Bilinmeyen Numara: Ne çorbası?

Gökalp Erdem: Soyunma odasının kapısına bıraktığın çorbadan bahsediyorum.

Bilinmeyen Numara: Ben öyle bir şey yapmadım. Gizli hayranların mı var, Gökalp?

Gökalp Erdem: Sen olduğunu biliyorum.

Bilinmeyen Numara: Biliyorum dpfmeplf. Şaka yapayım dedim ama yemedin.

Bilinmeyen Numara: Çorbayı beğendin mi?

Gökalp Erdem: Güzeldi. Sen mi yaptın?

Bilinmeyen Numara: Evet.

Bilinmeyen Numara: Sen böyle her önüne gelen hiç sorgulamadan yiyor musun? İçine zehir de katmış olabilirdim.

Gökalp Erdem: Hayat felsefem yemek bulduğunda sorgulamadan ye üzerine kurulu.

Bilinmeyen Numara: Siz sporcuların günlük öğünlerine dikkat etmesi gerekmiyor mu? Her öğününüz diyetisyenler tarafından belirleniyor diye biliyorum.

Gökalp Erdem: Sayılır ama düşünürsen bir tabak ev yemeğinin kalorisi yediğin herhangi bir paket yiyeceğinkinden daha az.

Gökalp Erdem: Ev yemekleri o kadar sorun değil yani.

Bilinmeyen Numara: Anladım

Bilinmeyen Numara yazıyor...
Bilinmeyen Numara çevrimiçi.
Bilinmeyen Numara yazıyor...

Bilinmeyen Numara: İlk defa normal bir diyalog kurduk farkında mısın?

Bilinmeyen Numara: Sen beni kim olduğumla ilgili darlamadığında muhabbet ne güzel de akıyormuş gördün mü?

Gökalp Erdem: Hatırlattığın iyi oldu.

Gökalp Erdem: Birkaç dakikadır karşımdakinin kim olduğunu bilmediğimi unutmuştum.

Gökalp Erdem: Rutinimize döndüğümüze göre hazırsan soruyorum.

Bilinmeyen Numara: Yolla gelsin.

Gökalp Erdem: Sen kimsin?

Bilinmeyen Numara: Bu çok kaba, dayı tarzında bir soruş oldu ya. Beğenemedim.

Gökalp Erdem: Kim olduğunuzu öğrenmek isterim hanımefendi.

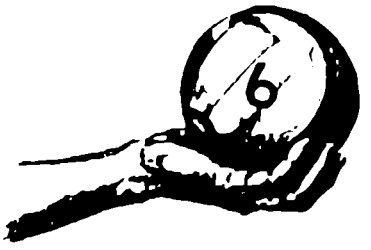
Bilinmeyen Numara: Buna bayıldım.

Bilinmeyen Numara: Çok nazıksınız beyefendi ancak öğrenemezsiniz.

Bilinmeyen Numara: Konu buraya geldiğine göre benim kaçma zamanım gelmiş demektir.

Gökalp Erdem: Hayır ya.

Gökalp Erdem yazıyor...
Gökalp Erdem kişisi engellendi.

TOP KORKUSU

Richy Mitch & The Coal Miners - Evergreen

Babam ortalarda olmadığında takım kendi halinde takılıyordu ve bunu izlemeye bayılıyordum.

Kimileri normalde de aynı takımda oynadığı için zaten arkadaştı. Kimileri birbirini milli maçlardan milli maçlara görüyordu ama kısıtlı zamana rağmen iyi arkadaş olmuşlardı. Kafa dengi ve komik insanlar oldukları için birbirleriyle ettikleri sohbetleri dinlemek keyif veriyordu.

Bugünkü antrenmanları biteli yaklaşık on beş dakika olmuştu. Antrenman bitince sadece birkaç kişi soyunma odasına gitmişti. Takımın geri kalanı buradaydı ve bazıları hâlâ kendince antrenmana devam ediyordu. Üç gün sonra deplasman maçları vardı.

"Yine bir antrenman ve yine antrenmanı kaçırmayan bir Alara Yılmaz." Duyduğum tanıdık sesle beraber kafamı geriye doğru attığımda gördüğüm yüz beni gülümsetti.

Abartılı bir neşeyle, "Karım gelmiş," dedim.

Tuğçe eliyle kalp yapıp bana öpücük atarak otturakların üzerinden atlaya atlaya en üst kısımdan yanıma kadar geldi. Geniş bir kot pantolon, ince askılı bir crop ve onun üstüne de büyük beden beyaz bir gömlek giyerek sırt çantasını tek omzuna takmıştı. Gömleğinin önü açıktı. Bakır renkteki saçlarını tepede sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Hep az ve öz makyaj yapardı. Hiçbir zaman bembeyaz yüzündeki turuncu çilleri kapatmazdı. Bugün de öyleydi. Her zamanki tarzıyla karşımda dikildiğinde oturduğum yerden kalkıp Tuğçe'ye sarıldım.

Tuğçe sarılışıma karşılık verirken, "Beni bu kadar sevme," dedi. "Sevgine karşılık veremezsem ağlarsın bak."

"Senden gelecek sevgi kırıntısına bile razıyım be aşkım."

"Yemin ederim, annemle babamdan sonra beni en çok seven dünyadaki tek insansın." Tuğçe'yle birbirimizden ayrıldığımızda az önce kalktığım yere tekrar oturdum. Tuğçe de yanıma kurulurken bakışlarını sahaya doğru çevirdi. "Baban yine ağızlarına sıçmış gibi görünüyor."

Gözlerim sahaya kaydığında sırıtmadan edemedim. Sahayı terk etmemiş olsalar da yorgunlukları her hallerinden belli oluyordu.

"Biraz öyle oldu," diye mırıldandım. "Ama hakkıdır. Bu sene her şeyin daha farklı olmasını istiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Abim evin içinde bile kendi kendine antrenman yapıyor. Geçen seneki yenilginin onlara çok koyduğu belli."

"Bana bile koymuştu. Onlara nasıl koymasın ki?"

"Kuşlar bana Gökalp'e çorba yapıp soyunma odasına bıraktığını söyledi." Tuğçe'ye yandan bir bakış attım. İmalı bakışlarının hedefi olduğumu görünce utançla gözlerimi kaçırdım. "Sen ne kadar düşünceli bir minnoşsun öyle? Seni yerim bak."

"Sen nereden öğrendin ki?"

"Abim söyledi. Ona da Gökalp söylemiş." Yunus ve Gökalp kuzenden öte kardeş gibi yakınlardı. Yedikleri, içtikleri ayrı gitmezdi. Ve kötü haber şuydu ki Yunus, Gökalp'e karşı hislerimi bilen takımdaki tek kişiydi.

Bundan iki ay öncesinde Tuğçe'yle konuşmalarımıza kulak misafiri olmuştu. Başta Gökalp'e söyleyeceğini düşünerek panik yapmış olsam da beni şaşırtmış ve ona hiçbir şey anlatmamıştı. Yunus bu konularda çok anlayışlı birisiydi. Yıllardır süregelen samimiyetimiz nedeniyle çoğu zaman bana bile abilik yapıyordu.

Hoşuma gidiyordu çünkü ben evin en büyüğü olarak hep bir abim ya da ablam olsun istemiştim.

"Gökalp çorbayı bitirmiş." İmalı imalı konuştu. "Çok beğenmiş olsa gerek."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökalp konusunun açıldığı her an kalbim eriyip gidecekmiş gibi hissediyordum. "Zaten az yapmıştım. Birkaç kaşıkta bitmiştir."

"Az olduğu için mi tencereye koydun?"

"Tencere küçüktü."

Yanağıma sulu bir öpücük bırakmadan hemen önce, "Senin utanmanı yerim," dedi Tuğçe. "Bebek kızım ya."

ninova

Tuğçe yıllardır en yakın arkadaşımdı. Babamın Gökalp'in ardından kuzeni Yunus'u da keşfetmesiyle beraber hayatıma girmişti. Bu da yaklaşık sekiz yıl öncesine tekabül ediyordu ve Tuğçe'yle o zamandan bu yana arkadaştık. Elbette ki başka kız arkadaşlarım da vardı ama hiçbiri benim için Tuğçe'nin yerini tutamıyordu.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Çok yoruldular," dedim.

"Yani." Tuğçe kızıl saçlarını omzunun gerisine doğru savurdu. "Ama hiç üzülmüyorum biliyor musun? Öküz abim ne kadar yorulursa o kadar iyi benim için."

"Yunus bence çok tatlı bir abi," dedim. Yunus'la aramızdaki bağı seviyordum. "Ona haksızlık ediyorsun."

"Bu kadar çok seviyorsan vereyim, senin abin olsun hayatım. Dünden razıyım biliyorsun."

Yunus'la Tuğçe ailelerinden ayrı yaşıyorlardı. Aile evi hem Tuğçe'nin okuluna hem de spor salonuna uzak olduğu için ikisi birlikte ayrı bir ev tutmuşlardı. Tuğçe, abisiyle aynı evin içinde yaşamaktan fazlasıyla mutsuzdu. İkisi kedi köpek gibi sürekli kavga ediyorlardı.

Kuzenleri gibi Gökalp'in de kendine ait, tek başına yaşadığı ayrı bir evi vardı. Onun ailesi İzmir'de yaşıyordu. Gökalp küçük yaştan beri hayallerinin peşinden ilerlemek istediği için onlardan ayrıydı.

Bakışlarım sahada kendi halinde manşet çalışan Gökalp'e takılı kaldığı için Tuğçe'ye bir cevap veremedim. Tuğçe bunun farkına varır varmaz, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Önce benimle alakalı bir soru olduğunu sansam da omzuyla benimkini imalı imalı dürttüğünde bunun aslında *Gökalp'le nasıl gidiyor* minvalinde bir soru olduğunu kavradım.

"Aklımı o kadar karıştırdı ki," diye sızlandım. Nihayet Tuğçe ile yüz yüze gelebildiğimiz için çok mutluydum çünkü o gece Gökalp'in söylediklerini onunla adamakıllı bir şekilde konuşmalıydım. Telefonla konuşmak yüz yüze olmak kadar verimli gelmiyordu.

"Ne yaptı yine?"

"Bak şimdi," diyerek anlatmaya başladım. "Bize geldi yemek yedik ya. Sonra biz tatlıları yerken konu saçma sapan bir şekilde bir kıza geldi. Babam, Gökalp'i kahverengi saçlı bir kızla görmüş falan. Bir anlığına hayatında birisi var sandım. Sonra *beni seven ve sevdiğim birisini bulduğumda hayatımda biri olacak* dedi. Bana *sevdiğim birisi* kısmını gözlerimin içine baka baka söyledi." Bir anlığına duraksayıp burnumu kırıştırdım. "Artist."

ninova

Tuğçe yanımda kıkır kıkır gülerken anlatmaya devam ettim. "Neyse, sonra bunların muhabbeti devam ediyordu. Ben de pijamalarımı giyip bahçeye kitap okumaya çıktım. Bahçedeki salıncakta evin giriş kapısı görünüyor ya, ben oradaydım. Annemle babam Gökalp'i yolcu ettiler. Onlar kapıyı kapattıktan sonra Gökalp arkasını dönüp benim odama bakmaya başladı. Bayağı bildiğin uzun uzun penceremi izledi." Anlatırken bir yandan da anlamsız el kol hareketleriyle anlattıklarımı destekliyordum.

Tuğçe çekingen bir şekilde, "Alara, heyecandan düşüp bayılmayacaksan bir şey söyleyeceğim," dedi.

"Ne diyeceksin?"

"Bence izlediği tek şey penceren değil." Tuğçe'nin bakışları ara ara çaktırmamaya çalışarak sahaya kayıyordu. "Şimdi de seni izliyor."

"Ne?" dedim kısık sesle. Sesim kısık olsa bile panikle doluydu. "Beni mi izliyor? Ne yapacağım?"

"Hiçbir şey. Anlatmaya devam et."

Hiçbir şey yapmadan duramazdım ki! Nefes alış verişlerim hızlanırken o yöne bakmamak konusunda kendime telkinler versem de engel olamadım ve bakışlarımı Gökalp'i en son gördüğüm yöne doğru çevirdim. Hâlâ bıraktığım yerdeydi. Tek bir farkla. Manşet çalışmak yerine topun üstüne oturup sırtını arkasındaki duvara yaslamış bir pozisyondaydı. Kolları dizlerinin üzerindeydi ve yorulduğundan olsa gerek nefes nefese bir haldeydi.

Beni izlediği için göz göze gelmemiz kaçınılmaz oldu. Aramızda metreler olsa da yeşillerini seçebiliyordum.

Ya dalmıştı ya da aniden onun olduğu tarafa doğru bakmamı beklemiyordu. Göz göze geldiğimiz anda toparlanır gibi oturuşunu dikleştirdi. Hatta bakışlarına bir şaşkınlık yayıldı da diyebilirdim ama aradaki mesafe nedeniyle emin olamıyordum.

Ufak bir tebessüm ve hafif bir baş sallamasıyla selam verdikten sonra hemen Tuğçe'ye doğru döndüm. Tuğçe beni daha da utandıracak imalı bir gülüşle beni izlemekteydi. Dudakları aralandığında, "Tek kelime etme. Anlatmaya devam ediyorum," dedim.

Gülmeye devam ederken, "Tamam," dedi.

"Neyse." Birkaç saniye bekleyerek darmadağın olmuş düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kalbim küt küt atıyordu. "*Bana mı bakıyordun* diye seslendim. Sonra Gökalp yanıma gelip salıncağa oturdu. Yarım kalan kahvemi alıp kafasına dikti. Makyajsız çok güzel olduğumu söyledi. *Pijamaların sana*

ninova

yakışmış dedi. En son kalkıp giderken de *içeride bahsedildiği gibi birisi yok* dedi. *Neden bunu açıklıyorsun* diye sordum. *Sen daha iyi bilirsin* dedi ve beni orada mala dönmüş bir şekilde bırakıp gitti." Anlatmayı bitirdiğimde nefessiz kaldığım için derin derin soluklar almaya başladım. "Şimdi bana bu durumdan ne anladığını anlat çünkü benim aklım çok karıştı."

Tuğçe bedenini bana doğru çevirerek sağ bacağını diğerinin üstüne attı. "Canım kuzenimin geri zekâlı olmadığını, beynini kullanabildiğini anladım."

Yapmacık bir tavırla gözlerimi devirdim. "Zaten geri zekâlı değil."

Kafasını iki yana salladı. "Yok, öyle," dedi umursamazca. "Taş gibi hatunsun bebeğim." Tuğçe beni her övdüğünde olduğu gibi saçlarımı omzumdan geriye doğru savurdum. "Seni fark edemiyorsa bu onun geri zekâlı olduğunu gösterir."

"Yine de öyle deme ya. Yazık."

"Oyy kıyamazmış da." Yanağımı baş ve işaretparmağının arasına sıkıştırarak hafifçe, severcesine çekiştirdi. "Neyse ciddileşelim. Diğer hattan yazanın sen olduğunu anlamış olabilir."

Gözlerim irileşirken yanağımı Tuğçe'nin elinden kurtarabilmek için geriye doğru çekildim. "Saçmalama! Nereden anlayacak? Daha bir haftadır ancak yazıyorumdur."

Düşünceli bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. "En mantıklı açıklama bu gibi geldi. Sonuçta sen o numaradan mesaj atarken Gökalp'e hislerin olduğunu belli ettin. Gökalp o kişinin sen olduğunu anladıysa hali hazırda var olan hislerini gün yüzüne çıkarmıştır. Karşılıklı olduğunu bildiği için sana yürümeye başlamıştır. Başka bir neden bulamıyorum. Bunca senedir sana yürümedi de şimdi mi yürüyesi tuttu? Ne tesadüf değil mi?"

Halim o kadar umutsuz vakaydı ki, "Bana yürüyor mu?" diye sorgulamamak elde değildi.

Tuğçe'nin Gökalp'inkileri andıran yeşil hareleri gözlerimin içine *sen ciddi misin* der gibi baktı. Karşımdaki insanın Tuğçe olduğunu hesaba katarsak devamında içinden *geri zekâlı* diye bir ekleme de yapmış olabilirdi.

"Yok canım. Gökalp herkese çok güzel olduğunu söyler. Hayatında kimse olmadığının açıklamasını yapar. Kızım salak mısın? Bayağı yürümüş işte sana."

"Ay ne bileyim ya! İçimden inanmak gelmiyor."

ninova

"Ayrıca bu adamın yirmi dört yaşında olduğunu ve bu zamana kadar bir tane bile sevgilisi olmadığını unutuyorsun. Belki kalbi dolu olduğu için kimseyle ilgilenmiyordur. Neden o kişi sen olmayasın?"

Altdudağımı dişledim. "Ya da belki de eşcinseldir?" dedim sorarcasına.

Tuğçe spor salonunda sesinin yankılanacağı düzeyde bir, "İmdat!" çığlığı attı. Herkesin bakışlarının bize döndüğünü hissederken Tuğçe kimseyi umursamadan, sesinin seviyesini düşürerek devam etti. "Kızım beni delirtme ya!"

Takımdakilerin hepsinin bize baktığını bilirken Tuğçe'ye odaklanamıyordum. Kaldı ki birkaç saniye sonra Tayfun, "Bir sorun mu var, Tuğçe?" diye sordu. Tuğçe'nin umurunda bile değildi ama ben yerin dibine girebilirdim.

Tayfun'u, "Yok yok," diye geçiştirdi. "Siz takılmayın bize."

Herkes bir sorun olmadığını anladığında işine geri dönse de tek bir kişinin bakışlarının bizden ayrılmadığını çok güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. *Gökalp.*

"Kızlardan hoşlanıyor ama kimseyle olmadı. Ben bizzat şahit oluyorum. Bazen Tayfun kızların fotoğraflarını göstermeye çalışıyor. Gözucuyla bile dönüp bakmıyor. Aklı ve kalbi birisiyle dolu olan birinin yapacağı hareketler bunlar."

"İyi de diyelim ki öyle. Kalbindekinin ben olduğumu nasıl anlayacağım?"

"Sen kesinlik mi istiyorsun? Ancak öyle mi umutlanırım diyorsun?"

Hevesle kafamı aşağı yukarı doğru salladım.

Dünyanın en normal şeyinden bahsedermiş gibi bir rahatlıkla, "O zaman flörtleş," dedi. "Karşılık verirse bil ki sana karşı boş değil."

Flörtleşmek... *Hayatında kaç kez birileriyle flörtleştin, Alara?*

Hiç kez.

"Flört nasıl oluyor? Hayatımda hiç flört etmedim."

Tuğçe bu halime güldü ama dalga geçer gibi bir gülüş değildi. Anaç bir gülümsemeydi. "Of, çok masumsun. Seni yerim. İçinden nasıl geliyorsa öyle yaklaş. Her seferinde ilk aklına geleni uygula."

Bu iş gitgide aklıma yatıyordu ve bu kesinlikle güzel bir şey değildi. "Ya dozunu kaçırırsam?"

"Hiçbir şey olmaz. O kişi gerçekten de sensen tavırların Gökalp'in hoşuna gidecektir."

ninova

"Tamam," dedim kararlılıkla. "Flörtleşeceğim." Bu kararlılığımı bedenime de yansıtmak ister gibi omuzlarımı dikleştirip kendimden emin bakışlarımı ileriye doğru diktim. Sadece iki saniye sürdü. İki saniye sonra çökmüş omuzlarımla beraber, "Of, nasıl flörtleşeceğim?" diye sızlanıyordum.

"Bebeğim, sen her şeyi bırak ve çocuğun yüzüne karşı gülümse. Gülünce bebek gibi oluyorsun. Gökalp'in buna düşmeme gibi bir ihtimali yok."

Gayriihtiyarı olarak dudaklarımda bir gülümseme belirirken kafamı sağ omzuma doğru yatırdım. "Gökalp'i bilmem de sen bana düşüyorsun. Ondan emin oldum."

"E herhalde kızım."

Konuşmamızın orta yerinde Yunus'un, "Tuğçe!" diyen gür sesi sahada yankılandığında ikimizin de bakışları aynı anda sesin geldiği yöne döndü. "Alara! Gelin, takımlardaki boşlukları dolduruyorsunuz. Hadi sahaya."

Soyunma odasına gitmeyen oyuncular sahadaydı ve kendilerince bölünerek iki yarım sahayı doldurmuşlardı. Biz hararetli bir sohbetin içinde olduğumuz için bunu fark etmemiştik. Kendi aralarında öylesine bir maç yapacaklarını anlamam uzun sürmedi. Bunun için bizi de çağırıyorlardı.

Ama bir sorun vardı ki ben toptan korkuyordum.

Evet, bu kadar voleybolla içli dışlı bir şekilde büyüyen birisi olarak toptan korkmam kulağa inanması güç geliyordu ama haklı sebeplerim vardı. Kaç kez kafama, yüzüme ya da vücudumun çeşitli bölgelerine top çarptığını hatırlamıyordum. O kadar çok olmuştu ki artık bir yerden sonra saymayı bırakmıştım. Hal böyle olunca insan toptan gerçekten korkmaya başlıyordu. Özellikle son sürat gelen bir top yüzünüze çarptıysa ve o acıyı yaşadıysanız.

Hem de sayısız kez.

Tuğçe ellerini havaya kaldırarak, "Olmaz," dedi. "Ben daha yeni tırnak yaptırdım."

Yunus'tan cevap eksilmedi. "Gören de profesyonel oyuncu sanır. Sanki oradan oraya topun peşinde koşturacak. Gel kız şuraya! Olduğun yerde put gibi dikil yeter."

Tuğçe gözlerini devirerek çantasını oturduğu yere bırakıp ayağa kalktı. Tuğçe'nin peşinden temkinli adımlarla ilerlerken, "Benim top fobim var," dedim.

"Merak etme," dedi Gökalp. "Topun size gelmesine fırsat bile kalmayacak."

ninova

Tuğçe kafası karışmış bir şekilde, "O zaman neden biz sahaya geçiyoruz ki?" diye sordu. "Çok saçma."

Tuğçe'nin sorusu havada asılı kalırken bakışlarımı iki takımda da boş olan yerlerde gezdiriyordum. Birer tane boşluk vardı. Gökalp'in olduğu takıma mı, yoksa olmadığı takıma mı geçeceğime karar veremiyordum. Karşı takımda olursam Gökalp'i daha rahat kesebilirim düşüncesiyle adımlarımı o tarafa yönlendirmiştim ki Tuğçe beni Gökalp'in olduğu yarı sahaya doğru ittirip karşı takıma kendisi yöneldi.

Bozuntuya vermemeye çalışarak Gökalp'in sahasının orta kısmına geçtim. Tuğçe'ye kıstığım gözlerimle korkutucu olduğunu umduğum bakışlarımı göndersem de yerine yerleşip bana öpücük gönderdiğinde gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Gökalp benim önümde, filenin dibindeydi.

Çaktırmamaya çalışarak arkadaki boşluğa doğru ilerledim. Toptan olabildiğince uzak durmak benim yararımaydı. Sağ tarafımda kalan Tayfun'a doğru, "Pşşt," diye seslendiğimde yüzünü benden tarafa çevirdi.

"He gülüm?" Tayfun'un konuşmasıyla beraber Gökalp omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

"Top bana gelirse önüme falan atlayıp engelle, tamam mı? Ben topu gördüğüm an kaçmayı tercih edeceğim de."

Tayfun ortada bir şey olmamasına rağmen hunharca güldü. "Kanka senin bu top fobini ne yapacağız ya? İnsan toptan da korkmaz."

"Sana ne oğlum milletin fobisinden?" diyen Gökalp'e çevirdim bakışlarımı. "Neyden korkacaklarını da mı sana soracaklar?"

Onaylarcasına kafamı sallayarak Tayfun'a döndüğümde Tayfun abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Siz de bana laf atmaya yer arıyorsunuz."

Omuzlarımı kaldırıp indirerek önüme döndüğüm sırada bakışlarım Gökalp'in bende olan gözleriyle kesişti. Yeşil renkteki gözlerinin feri gitmişti. Hâlâ çok hastaydı ama öyle değilmiş gibi durmaya çalışıyordu ve bunu yaparken ne kadar zorlandığını görebiliyordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Ben hallederim," dedi. Başta ne dediğini anlayamasam da devam ederek açıklık getirdi. "Sana top gelmez, merak etme."

Şüphesiz toptan ne çektiğimi en çok Gökalp biliyordu. Babamın yanında çalışmaya başladığı ilk zamanlarda bizzat onun tarafından kafama az top

ninova

yememiştim. Eğer bu fobinin bir başlangıcı varsa kesinlikle ama kesinlikle Gökalp'e dayanıyordu. Hepsi onun yüzündendi.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Flörtleş. Gökalp'le flörtleşecektim. Bunun içine bolca gülümseme de giriyor olmalıydı.

Gülümseyecek gibi olduğu sırada salonu Samet'in gür sesi doldurduğunda herkesin dikkati ona kaydı. "Yazı mı, tura mı?" Samet karşı takımdaydı.

Gökalp, "Tura," dedi.

Yazı turanın ardından ilk atışın bizim taraftan başlamasına karar verildi. Tayfun topu alarak arka tarafa doğru ilerlediğinde yana doğru kayıp önünden çekildim. Koca eliyle servis vuruşu yaptığında top karşı sahaya doğru son hızla ilerledi.

Tayfun eski yerine geçtiğinde ben de yerime yöneldim. Bana geldiğini fark ettiğim an arkama bakmadan kaçmak için dikkatle topun hareketlerini izlemeye başladım.

Top bir süre havada gezindi. İki takım da yere düşmesine izin vermiyordu. Bu esnada Tuğçe benim aksime olduğu yerde dikilmek yerine tüm hünerlerini gösteriyordu. Kendisine doğru gelen topu güzel bir manşetle karşıladığında elimi yumruk yapıp başparmağımı havaya kaldırarak Tuğçe'ye doğru salladım. Güzel oynuyordu canım karım.

Tuğçe bana öpücük atarak karşılık verirken, tüm dikkatim onun üzerinde olduğu için son hızla bu sahaya geçen topun doğrudan bana doğru geliyor olduğunu ismim seslenilene kadar fark edemedim. Fark ettiğimde de kaçmak için çok geçti çünkü top çoktan bana ulaşmıştı. Yine de geriye doğru adımlayıp gözlerimi kapatarak bana çarpan topun canımı acıtmasını beklemiştim ki top yerine başka bir cisimle temas ettim.

Dibime kadar gelip topa vuruş yapan Gökalp'le...

Çok fazla uzaklaşma imkânı bulamadığım için Gökalp topa vururken dibime girmek zorunda kalmıştı. Birbirimize çarpan bedenlerimiz ikimizin de dengesini bozarken önce sendeledim, ardından da kalça üstü yere yapıştım. Gökalp üzerime düşmemek için büyük bir çaba sarf ederek bundan kurtulsa da yere düşmekten o da kurtulamadı.

Ağlamaklı bir sesle, "Ama ben demiştim ya," diye sızlandım. Sahanın sert zemini kalçamı ağrıtmıştı. "Beni sahaya sokmayın demiştim!" Tayfun'un

ninova

hunharca güldüğünü duyduğumda öldürücü bakışlarımı kankalığımızı sorguladığım arkadaşıma çevirdim. Son zamanlarda beni deli ediyordu.

"Alara çık sahadan," diyen Yunus'a minnet dolu bakışlarımı gönderip yerden destek alarak ayağa kalkacaktım ki benden çok daha önce toparlanıp ayaklanan Gökalp elini bana doğru uzattı.

Eline bakarken yavaşça yutkundum. Hayır, bu ufak temas beni heyecanlandırmamalıydı. Geçen gece kahve bardağını alırken de elini elimde hissetmiştim. Bu ilk değildi ve kesinlikle heyecanlandırmamalıydı. *Ama kahretsin ki heyecanlandırıyordu.*

Elini tuttum. Bedenimi çekerek beni rahatlıkla yerden kaldırdı. Karşısında dikildiğimde sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Kusura bakma," dedi. "Neredeyse üzerine düşecektim."

Keşke aslan parçası, keşke.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. Yeşilleri ellerimize indiğinde hızlı bir şekilde elimi onunkinden ayırdım. "Başka bir top vakası yaşamadan sahadan kaçayım ben."

Güldü. "Kaç bakalım."

Gerçekten de kaçtım. Sahanın dışındaki, biraz önce Tuğçe'yle beraber oturduğumuz koltuklara doğru adeta koşarak ilerledim. Yerime oturup benden sonra devam eden maçı izlemeye başlarken pır pır eden kalbim beni gülümsetti.

Böyle ufak tefek temasları seviyordum.

ninova

GÖKALP'İN EVİNDE BİR GECE

Gökalp Erdem: Alara.

Odamda kendi halimde ders çalışırken Gökalp tarafından sadece adımın yazılı olduğu bir mesaj aldığımda, endişelenip gerilmek için birden fazla sebebim vardı. Şüphesiz ki bunların başını, o mesajı diğer numaraya atmış olması çekerdi. Bugün Tuğçe'yle yaptığımız konuşmanın ardından Gökalp ona yazdığım ikinci numaraya *Alara* diye mesaj atsa sürpriz olmazdı ancak bu, korkmayacağım anlamına gelmezdi.

Ama neyse ki mesaj attığı numara benim şimdi kullandığım numaramdı. Zaten çok geçmeden mesajların devamı da gelmişti.

Gökalp Erdem: Melih Hoca'ya ulaşamadım.
Eğer evdeyse yarın antrenmana
gelemeyeceğimi söyler misin?

Gökalp Erdem: Teşekkürler şimdiden.

Gökalp Erdem çevrimdışı, 19.58.

Alara Yılmaz: Söylerim tabii.

Alara Yılmaz: Sen iyi misin?

Alara Yılmaz: Gerçi bugünkü antrenmandan
sonra yarın gelmeyeceğini tahmin ediyordum.

Gökalp Erdem: İyiyim sayılır.

Gökalp Erdem: Dünden kötü değilim ama
gündüz olduğu kadar iyi de değilim.

Aslında gündüz de pek iyi değildi. İyiymiş gibi görünmeye çalışıyordu ancak hastalık gözünün ferini götürmüştü.

Alara Yılmaz: Tek misin evde?

Alara Yılmaz: Tuğçe yanında olsa iyi olurdu

Gökalp Erdem: Tuğçe'nin bu hafta finalleri var.

Alara Yılmaz: Yunus?

Gökalp Erdem: Antrenmandan sonra camız gibi uyur.

Dudağımı dişleyerek yazacağım şeyden emin olmak için kendime birkaç saniye süre tanımak istedim. Evde tek başına olduğunu bildiğim sürece içim rahat etmeyecekti.

Hem yazacağım şey de iki arkadaş olduğumuzu hesaba katarsak çok da uçuk bir şey değildi. Yardım etmek istiyordum canım. Bunda yanlış anlaşılacak ne vardı ki?

Alara Yılmaz: Benim gelmemi ister misin?

Alara Yılmaz: Hasta insanı iyileştirmekte üstüme tanımam. Sabaha hiçbir şeyin kalmaz.

Gökalp Erdem: Hayırdır, büyü mü yapacaksın?
Çünkü bu hastalığın sabaha kadar geçme şansı yok.

Alara Yılmaz: Evet, aslında ben bir cadıyım.

Alara Yılmaz: Bana güven ve kendini maharetli ellerime bırak. Bizim evdeki veledi de hasta olduğunda birkaç saatte ayağa dikiyorum.

Gökalp Erdem: Kardeşine olan
sevgin göz yaşartıcı.

Alara Yılmaz: Çok yaramaz Gökalp. :(
Biliyor musun, geçen gün üzerinde üç günümü harcadığım ödevimi bozdu.

Alara Yılmaz: Çok kinliyim çok. Elimde olsa kapı dışarı ederim de annem üzülür.

Gökalp Erdem: Yazık sana.

Gökalp Erdem: Tamam bu arada.

Gökalp Erdem: Kendimi senin maharetli ellerine bırakayım. Gelmeni bekliyorum.

Gökalp Erdem çevrimdışı.

O konuşmadan çıkarken ben ekranın karşısında öylece, hareketsizce kalakaldım. İyi de ben kabul edeceğini düşünmemiştim ki...

Elimde tuttuğum poşetle beraber merdivenleri çıkmayı bitirdiğimde, Gökalp'in dairesinin kapısı görüş açıma girdi. Derin bir nefes alıp verdim. Poşeti tutan elimin hafifçe titremeye başladığını hissettiğimde parmaklarımı sıkarak bunu engellemeye çalıştım.

Gökalp'in teklifimi kabul etmeyeceğinden neredeyse emin olduğum için resmen hazırlıksız yakalanmıştım.

Aslında yolda kendimi sakinleştirmiştim. Evden çıkmadan öncesine kıyasla heyecanımı kontrol altına almıştım fakat birazdan Gökalp'le tek başımıza kalacağımız sayılı anlardan birisinde olacaktık. Nasıl heyecanlanmasaydım ki?

Kapının önünde durduğumda zile basıp bir adım geri çekildim. Arkama dönüp kaçma isteğimle boğuşmaya başladığımda, kendime Gökalp'in ne kadar hasta olduğunu hatırlattım. Kendine gelmesi ve iyileşmesi için bana ihtiyacı vardı.

Çok geçmeden kapı açıldı. Yarım bir şekilde açılan kapının boşluğundan görüş açıma Gökalp'in bedeni girdi. Yarı açık gözleriyle bana bakmaya çalışırken zar zor ayakta durabildiğini fark ettim. "Oha," dedim ayakkabılarımı çıkartırken. "Bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim."

Telaşla Gökalp'i ittirip kapının önünden çekilmesini sağladım ve eve girdim. Normalde Gökalp bu itişimle sarsılmazdı ama şu an gücü yerinde olmadığı için bir iki adım geriye giderken sarsıldı. Poşeti tutmayan elimle Gökalp'in koluna tutundum.

Ağzının içerisinde, "Sağ ol," diye homurdandı. "Çok güzel bir hasta ziyareti oluyor."

Kapıyı kapatıp Gökalp'in koluna girdim. "Söylenme, söylenme."

Daha önce bu eve birkaç kez gelmiştim. Genelde Tuğçe'yle beraber olsa da babamla da geldiğimiz zamanlar olmuştu. Bu yüzden hangi odanın nerede olduğunu biliyordum. Zaten bir artı bir, küçük bir evdi. Ufak

ninova

koridorun sonu Gökalp'in yatak odasına çıkıyordu. Yatak odası haricinde Amerikan mutfağıyla salonu vardı. Küçüktü ama tatlı ve sıcacık bir evdi.

Gönül isterdi ki bu evde uzun vakitler geçireyim...

Gökalp'i kendimle beraber odasına doğru yürütürken sarsak adımlarla beni takip ediyordu. Aramızdaki boy farkının fazlalığı yan yana olduğumuz için net bir şekilde ortadaydı. Bu beni neredeyse güldürecekti. Aşırı kısa değildim. Boyum bir metre altmış yedi santimdi fakat Gökalp'in standartların üstünde bir boyu olduğu için yanında bir hayli kısa kalıyordum.

"Senin ateşin mi var?" Elim tişörtünün açıkta bıraktığı koluyla temas ediyordu, bu yüzden de teninin sıcaklığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Bilmem." Kafasını eğerek gözlerime baktı. "Var mı?"

Elimi kolundan ayırıp parmak uçlarımda yükselerek avuç içimi alnına bastırdım. Dokunuşumla beraber Gökalp'in gözleri kapandı. Cayır cayır yanan teni elimi ısıtırken gözlerim telaşla açıldı. "Çok ateşin var senin!" diye konuştum dehşetle. "Bu zamana kadar hastaneye gitmek yerine ne yapıyordun acaba?"

"Hastaneye gidecek kadar halim var mıydı diye sorar mısın?"

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Gökalp'i yatağının üzerine oturturken elimdeki poşeti de yere bıraktım. Poşete evde bulduğum bütün ilaçları toplayıp koymuştum. Neye ihtiyaç olacağını tahmin edemeyeceğim için o an tüm ecza dolabını boşaltmak mantıklı gelmişti ama sanırım içine kardeşimin şurupları da karışmıştı. Boş yere kendime yük etmiştim.

Aklımı toparlamaya çalışırken, "Tamam," dedim. "Şöyle yapalım. Duşa girdin mi?"

"Antrenman bittiğinde girmiştim."

Elimi bir kez daha alnına dokundurdum. "Bir daha gir. Ilık su olsun."

Yatağa uzanmaya çalışarak, "Gerek yok," dedi. Ellerimi omuzlarına bastırarak Gökalp'i durdurdum. "Ne yapmaya çalışıyorsun acabası? Biraz daha bu ateşle durmaya devam edersen teninin üzerinde yumurta bile pişiririm. Cayır cayır yanıyorsun."

"Üç soru soracağım," dedi kafasını kaldırıp yüzüme bakarak. "Acabası diye bir kelime ne zamandan beri literatürde? Abartmayı neden bu kadar seviyorsun? Gerçekten yanıyor muyum?"

"He," diye homurdandım. "Bu haldeyken takıla takıla acabası diye bir kelimenin literatürde olup olmamasına mı takıldın, Gökalp? Birazdan ateşten tahtalı köyü boylayacaksın."

ninova

"Senin buraya gelip bana yardımcı olman gerekiyordu. Tahtalı köyü boylayacaksın tarzında konuşup psikolojimi bozman değil."

"Ay tamam," diye konuştum telaşla. "Pardon." Kısaca Gökalp'e ve odanın içerisine bakındım. "Sana evden çorba getirdim. Onu içeceksin. Sonra ilaçları alırsın. Biraz daha iyi olursan duşa girersin."

Gökalp kendini yatağın içine bırakıp, "Tamam," dedi. Sesi uyuşuktu. "Kendimi sana bırakıyorum."

Yere bıraktığım poşeti alarak odadan çıkıp mutfağa geçtim. Poşetin içindeki küçük tencereyi çıkarıp ocağın üzerine bırakarak altını yaktım. Tadından anlar belki diye tavuk suyu çorbası getirmemiştim. Mercimek çorbasıydı ama kemik suyuyla yapılmıştı. Bunun iyi geleceğini düşünüyordum.

Dolapları kurcalayıp tepsi ve geniş bir kâse çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. Tam bekâr evini yansıtacak kadar sade bir mutfaktı. Gerçi evin çoğu kısmı sade tasarlanmıştı. Gökalp karışıklığı ve düzensizliği hiç sevmezdi. Onun için her şey düzenli olmalıydı. Evi, kıyafetleri, masanın üzerindeki eşyaları...

Isınan çorbayı kâseye doldurup tepsinin üzerine yerleştirdim. Getirdiğim ilaçlardan soğuk algınlığı ve ateş düşürmek için kullanılanları tepsiye bıraktıktan sonra iki elimle tutarak mutfaktan çıktım.

Gökalp'in odasına geldiğimde onu yorganın altında görmek gözlerimi devirmeme sebep oldu. Tepsiyi çalışma masasının üzerine bırakarak, "Sonra ben neden iyileşemiyorum dersin," diye yakındım. "Daha önce hiç, ölmek için bu kadar hevesli birisini görmemiştim."

"Sen insana psikolojik çöküş yaşatırsın. Alt tarafı ateşim var kızım. Beni durduk yere niye mezara sokuyorsun?" Yatağa doğru adımladım. Çift kişilik yatağın diğer tarafında uzanmakta olan Gökalp'e ulaşmak için bir dizimi yatağın üzerine bastırıp o tarafa doğru uzandım. Yorganın ucundan kavrayıp çekiştirerek Gökalp'in üstünü açtım.

"Soğuk," dedi yorganı çekiştirmeye çalışarak. "Hasta psikolojisinden hiç anlamıyorsun."

İki elimle birden kavrayıp yorganı tüm gücümle üzerinden çektim. Normalde olsa kolaylıkla bana karşı çıkabilirdi ama hastalık onu güçsüz düşürdüğünden olsa gerek, yorganı çekiştirse de elimden alamadı. "Hani kendini benim ellerime bırakacaktın? İzin ver de seni iyileştireyim."

ninova

Gökalp oflayarak yattığı yerden doğruldu. Yorganı yatağın diğer tarafına atarken Gökalp birbirine girmiş açık kumral saçlarını alnından geriye doğru ittiriyordu.

"Çorba ısıttım," dedim yataktan inip çalışma masasına doğru ilerlerken. Gökalp sırtını yatak başlığına yasladığında etrafa huysuz bakışlar atıyordu. Bir an gözüme küçük bir çocuk gibi geldiği için gülümseyecek gibi olsam da dudaklarımı birbirine bastırarak bunu önledim.

Tuğçe hep Gökalp hasta olduğu zamanlarda çok nazlı olur derdi. İlk defa hasta olduğu bir zamanda bu kadar yakınındaydım ve birebir huysuzluğuna şahit oluyordum.

Ben tepsiyle beraber yatağa doğru yaklaşırken Gökalp kâseye kısa bir bakış attı. "Mercimek çorbası mı?"

"Sevmez misin?" diye sordum. "Yapmayı bildiğim tek çorba buydu."

Aslında tavuk suyu çorbası da vardı ama bunu bilmemesi daha iyiydi.

"Aksine bayılırım." Biliyordum.

"Bu çorbayı içtikten sonra ilaçlarını yut. Biraz geçtikten sonra daha iyi olursan duşa girersin." Tepsiyi Gökalp'in bacaklarının üzerine bırakıp yüzüm ona dönecek şekilde yatağın boşluğuna oturdum.

Gökalp bakışlarını tepsiye indirse de bir süre hareketsizce durmaya devam etti. "İçsene," dediğimde kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

Dudaklarında muzip bir gülümseme yer edinirken kafasını geriye atıp yatak başlığına yasladı. "Hasta bakıcı, hastaya kendi elleriyle çorba içirmez mi?"

Kollarımı birbirine bağlayarak, "Uşak mı tuttun başına?" dedim. "İç işte." *Benim maksimum romantiklik seviyesi...*

Gökalp'in yüzündeki muzip sırıtış yok olurken gözlerini devirdi. Bacaklarının üzerindeki tepsiyi düzelttiği sırada, "Bir de çok iyi hasta bakarım diye övünüyor," diye homurdandı. "Utanmasa çorbayı başımızdan aşağı dökecek."

"Abart, biraz daha abart." Sonra kıyamadığım için tepsideki kaşığı Gökalp'ten önce davranarak elime aldım. "Tamam tamam. Sen şimdi üstüne falan dökersin. Ben içiririm."

Kaşları çatıldı. "Bebek miyim ki üstüme dökeyim?"

Aslında şu anda gözümde bir bebekten farkı yoktu.

"Sen içir derken bebek miyim demiyordun ama." Kaşığı kâseye daldırıp çorba doldurduktan sonra oturduğum yerde Gökalp'e doğru yaklaştım.

ninova

Kaşığı ağzına götürdüğümde dudaklarını aralayıp çorbayı içti. Geri çekildiğinde yutkundu ve varla yok arası gülümsedi. "Artık antrenörün kızının elinden çorba içmedik de demeyiz."

Antrenörün kızının kendisine olan hislerini bir bilse...

"Antrenörün kızının elinden dayak yedik de demek istemiyorsan sus ve çorbanı iç."

Dudak büktü. "Heves kırıcı birisi."

Gülmemek için kendimi zor tutarken çorbadan aldığım kaşığı Gökalp'e uzattım. Benim içirmelerimle beraber beş dakikanın sonunda kâsesinin dibini gördüğümüzde, tepsideki ilaç kutularından birini elime aldım. İçinden bir tane çıkarıp avucunun içine düşmesini sağladığımda Gökalp hapı ağzına atıp su bardağındaki sudan içti. Diğer ilacı da yuttuğunda tepsiyi alarak yataktan kalktım.

"Tekrar yorganın içine girmeye kalkışma. Geliyorum şimdi."

Tepsiyi mutfağa bırakıp banyodan bulduğum temiz bir el havlusunu ıslattım ve odaya geri döndüm. "Uzan," dedim hâlâ bıraktığım şekilde duran Gökalp'e.

Elimdeki havluya ardından da bana baktı. "Çocuk muyum ben?"

Tehditkâr bir tınıda, "Yaptığım her şeyde çocuk muyum, bebek miyim ben diye söylenip işime karışmaya devam edersen seni kaderine bırakıp evime geri giderim," dedim.

Gerçi buradan çıktıktan sonra planım Tuğçelere gitmekti. Annemle babama Tuğçe'ye gidiyorum bahanesi uydurarak çıkmıştım. Bu geceyi Tuğçe'de geçireceğimi sanıyorlardı.

Gökalp masum ayaklarına yatarak, "Pardon. Bir daha damarınıza basmayız hanımefendi," dedi. Yatağa uzandığında ben de yine az önceki gibi yatağın üzerine oturdum. Islattığım havluyu katlayıp alnına yerleştirdim. "Laf yetiştirmeye enerjin var da kalkıp duşa girmeye mi yok acaba?"

"Eklemlerim ağrıyor, Alara." Alnına bastırdığım havlunun etkisiyle gözleri kapandı. "Adım atmaya halim yok, sen duşa girmekten bahsediyorsun."

Solmuş olan yüzüne bakarken üzüntüyle konuşmak için aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökalp çok sık hastalanmazdı ama hastalandığında da en kötüsünü yaşardı. Günlerce hastalıkla uğraşırdı. Böyle günlerde Tuğçe onun yanında olurdu. Annesi İzmir'de olduğu için geriye kalan tek kişi Tuğçe'ydi.

ninova

Havlu birkaç dakika alnında kaldı. Soğukluğu etkisini yitirdiğinde havluyu alnından çekip banyoya gittim ve ıslattıktan sonra yeniden alnına yerleştirdim. "İstersen uyu. Ben biraz daha buralardayım."

"Bugün çok uyudum. Uyuyasım yok."

"Peki," dedim uzatmadan.

Yatağın üzerinden kalkıp çalışma masasının önündeki dönen sandalyeye oturdum. Masa ile yatak arasındaki mesafe kısa olduğu için ayaklarımı yatağa doğru uzattım ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Babama hasta olduğun için yarınki antrenmana gelemeyeceğini söyledim. İstersen bir sonraki günkü antrenmana da gelmeyebilirmişsin ama maçtan önceki antrenmana ölüm döşeğinde olsan bile gelmek zorundaymışsın. Gelmezsen kaptanlığını elinden alırmış."

Bu öylesine bir tehditti tabii. Babam kolay kolay Gökalp'ten kaptanlığını almazdı.

Dudaklarından kısık sesli bir gülüş döküldü. "Yarın dinlenir, sonraki gün gelirim. Kaptanlık için pusuda bekleyenleri sevindirmeye gerek yok."

Takımdaki Arda'dan bahsediyordu. Takımla birlik olması gerekirken herkesle kendi içinde bir yarış içerisindeydi. Kendini ön planda göstermek için antrenman maçlarında onun olmayan toplara bile atlamaya çalışıyordu. Bu yüzden eski bir oyuncuyu düşürüp bileğinin çatlamasına sebep bile olmuştu.

Tüm çabasına rağmen kaptanlık Gökalp'e verilmişti ve o günden beri de kaptanlığın ona geçmesi için çaba veriyordu. Silik bir tipti. Antrenmanlarda ya da oyuncuların toplandığı ortamlarda varlığıyla yokluğu birdi. Yalnızca antrenman maçlarında kendini belli ediyordu.

"Sen takımda olduğun sürece babam kaptanlığı senden başkasına vermez, endişelenme."

"Kaptanlığı kaybetmekten korkmuyorum, Alara. Hiçbir zaman korkmadım. Sadece bir pazubandı. Ekstra anlamlar yüklemiyorum. Arkadaşın tavırları sinirimi bozuyor sadece."

Arda çoğu maçta çoğunlukta yedekte bekliyordu. Oyuna girse bile kısa süre kalıyordu ve bu, onu her seferinde daha da öfkelendiriyordu ancak olanlar kendi suçuydu. Kendini geliştirmek yerine içinde bulunduğu takımla yarış halinde olmayı seçtiği için vuruşları ana kadroda yer alacak kadar iyi olmuyordu.

ninova

"Bu seneden sonra bir daha milli takıma çağrılacağını sanmıyorum." Babamın buna benzer bir şeyler söylediğini hatırlıyordum.

Gökalp yattığı yerde omuzlarını silkti. "Takımda olup olmaması o kadar da umurumda değil. Durduk yere bana sataşmasın yeter."

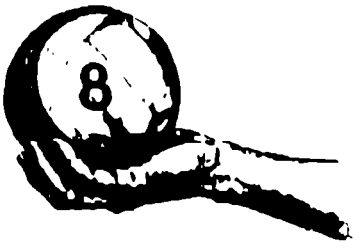
Oturduğum sandalyeden kalkıp Gökalp'in havlusunu bir kez daha soğuk suyla ıslatarak odaya geri döndüm. Havluyu alnına yerleştirip eski yerimi aldıktan sonra oturduğum yerde aşağıya doğru kayarak kafamı sandalyenin sırtlığına yasladım.

Devam eden saatlerde Gökalp'le ara ara sohbet ettik. Her beş dakikada bir alnındaki havluyu değiştirdim. Sesinin derinden ve uykulu gelmeye başladığı zamanlarda konuşmayı bıraktım. Ateşi geldiğim zamana kıyasla daha düşüktü. Uyuması erkenden iyileşmesi açısından iyiydi.

Gece olmak üzereyken Gökalp uykuya daldı. Evde bulduğum ince bir çarşafı üzerine örtüp yorgunlukla sandalyeye çöktüm. Amacım birkaç dakika oturup dinlendikten sonra gitmekti ancak uyuşmaya başlayan zihnim buna pek müsaade etmedi.

Kafamı sandalyenin sırtlığına yaslamış, bacaklarımı yatağa uzatmış bir pozisyonda epey rahatsız bir uykuya dalmış olsam da ertesi gün uyandığımda kendimi Gökalp'in kokusuyla sarmalanmış yatağının içerisinde, Gökalp'i ise salondaki koltukta uyurken bulmuştum.

ninova

TELEFON KONUŞMASI

Empire Of The Sun - We Are The People

Dört bir yanımı sarmalayan, aşinası olduğum kokuyla gözlerimi araladığımda güne Gökalp'in yatağında başlamayı beklemiyordum. En son sandalyede uyukladığımı hatırlıyordum. Sonrasında hangi ara derin bir uykuya daldığımı ve hangi ara Gökalp tarafından yatağa yatırıldığımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Gökalp beni yatağa yatırırken az da olsa ayık olmayı dilediğimdi. Uyanıp kendimi yatağında yatarken bulduğumda ilk düşüncem bu oldu.

Zira beni kucağına aldığını tahmin etmek hiç de zor değildi ve bu, küçük kalbimin atışlarını hızlandırıp ciğerlerimin nefesini kesmek için yeterliydi. Aynı anda zihnimde o anın görüntüsünün oluşması için de...

Kendi heyecanıma bu kadar odaklanmışken Gökalp'in bunu hasta haliyle yaptığını hatırlamak birkaç dakikamı aldı. Bunun farkındalığına vardığım andan itibaren bu yatakta yatmaktan aldığım bütün zevk bedenimi terk edip gitti.

Salak salak sırıtmayı bırakarak yattığım yerde oturur pozisyona geldim. Ben burada uyuyorsam Gökalp neredeydi? Bir artı bir evinde salondaki koltuklardan birinde uyumak dışında bir seçeneği yoktu. Aferin bana ki çocuğu hasta haliyle kış kadar kanepede uyutmuştum.

Yataktan kalktığımda ilk yaptığım üstümdeki kıyafetlere bakmak oldu. Pijamalarımdan başka bir kıyafetle yatağa girmeyi hiç sevmiyordum. Gökalp zaten çarşafı ve yastık kılıfını değiştirir düşüncesiyle yatağın örtüsünü düzelttikten sonra odadan çıktım ve banyoya girdim. Tuvaletteki işimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonraki durağım salon oldu.

Salona girmemle birlikte hemen karşımdaki koltukta yatan Gökalp görüş açıma girdi. Üzerinde beyaz bir tişört vardı. İnce bir örtü belinin

biraz yukarısına kadar bedenine örtülmüş vaziyetteydi. Koltukta yüzü bana doğru dönük bir şekilde uyuyan Gökalp'e bakarken birbirine karışmış sarı saçlarımı topuz yapmaya çalışıyordum.

Ellerimi saçlarımdan ayırıp mutfak tarafına geçtim. Mutfakla salon birleşik olduğu için Gökalp'i uyandırmadan iş yapmam biraz zor olacaktı çünkü Gökalp en ufak sese bile uyanırdı. Gerçi şu an hasta olduğu için derin bir uykuda da olabilirdi.

Ada tezgâhın üzerine dolaptan çıkardığım kahvaltılıkları yerleştirmeye başladım. Sessiz olmak için o kadar çaba gösteriyordum ki dolaba gidip kahvaltılıkları çıkarıp tekrar tezgâha dönmem epey zamanımı alıyordu.

Dolaptan iki yumurta çıkarıp bir kâsenin içine kırdım. Güzelce çırpıp yumurtayı önceden ısıttığım tavaya döktüğümde yağın cızırtısı duyuldu. Sessizce, "Of," diye söylendim. Yumurtaya ve yağa sövmekle meşgulken arkamdan Gökalp'in sesini duydum. Beklenmedik bu ses irkilmeme neden oldu.

"Uyanığım." Geriye doğru dönerek Gökalp'e baktığımda üzerindeki örtüyü kaldırdığını ve koltukta oturur pozisyona geldiğini gördüm. "Ses çıkarmamak için uğraşmana gerek yok."

Kâseyi lavabonun içine bıraktıktan sonra ellerimi belime yaslayıp vücudumu tamamen Gökalp'in olduğu tarafa çevirdim. "Uyanıksan baştan söylesene. Sen uyanma diye kaç saattir burada bir yerlerimden ter akıtıyorum."

Dağılan saçlarını düzeltirken kısık ve uykulu bir sesle güldü. "Çabanı izlemek keyifliydi."

Abartılı bir ifadeyle gözlerimi devirip salona doğru adımladım. Koltukta oturan ve kendine gelmeye çalışan Gökalp'in önüne geldiğimde bir elimi alnına yasladım. Birkaç saniyenin ardından geri çekilirken, "İyi," dedim. "Ateşin düşmüş. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim." Oturduğundan dolayı bana bakabilmek için kafasını geriye atması gerekiyordu. Bu görüntünün hoşuma gittiğini hissettim çünkü normalde ona bakarken kafasını kaldırması gereken ben olurdum. "Sadece biraz uykusuzum."

"Uyumadın mı?"

"Pek uyku tutmadı." Ayağa kalktığında bedenlerimiz birbirine çarpmak üzereydi ki son anda geriledim. Allah biliyor ya, geri çekilmeyi de hiç istememiştim aslında ama yapmak zorundaydım.

ninova

"Keşke beni de uyandırsaydın." Gökalp gece uyurken üzerine örttüğü örtüyü katlarken bu defa ona bakabilmek için kafasını kaldırmak zorunda kalan bendim. "Yatağına çöküp kalmışım zaten. Kendimi kötü hissettim."

"Hissetmelisin." Dudakları her zamanki sırıtışıyla kıvrıldı. "Hasta bakıcı nasıl hastadan önce uyur? Sen uyurken ateşim tavan olsaydı ne yapacaktın?"

"Yaa," dedim üzüntüyle. "Zaten vicdan azabı çekiyorum, sen de öyle deme. Ben uyurken kötüleşmedin, değil mi?"

Gece yarısına kadar uyanıktım ve sık sık Gökalp'in havlusunu ıslatıp getirmiştim. En son kontrol ettiğimde ateşi düşmüştü. Sandalyede otururken uyuyakalmak benim de planlarım dahilinde olan bir şey değildi.

Gökalp katladığı örtüyü kolunun üzerine bıraktı ve yastığını da alarak örtünün üzerine koydu. Bedenini bana doğru döndürerek üstten kısa bir bakış attı. "Takılıyorum sadece. Dün gece iyiydim." Yanımdan geçip gideceği esnada son bir hamle yapıp topuz yaptığım saçlarıma taktığım siyah lastik tokayı kavradı. Tokayı çekiştirerek kolaylıkla saçlarımın arasından kurtarması saniyelerini aldı.

Yüzünü eğerek elinde kalan tokaya bakmaya başladığında dudaklarında minik bir tebessüm vardı. Tuhaf bir şekilde onun tebessümü ile sırıtışı arasındaki farkı çok kolay bir şekilde anlayabiliyordum.

Tokayı elinden bırakmadan yanımdan ayrıldığında, "Tokaya ihtiyacım vardı. Sağ ol, Sarışın," dedi.

Sarışın. Oldukça normal bir sıfat bile insanı heyecanlandırabilir miydi?

Heyecanın tüm bedenimi ele geçirmemesi için savaş verirken arkasından hayretle, "Aa," dedim. "Göz göre göre tokamı dızladı."

Ellerimi omuzlarıma dökülen saçlarımın arasından geçirirken Gökalp salondan çıkmadan önce durup bana döndü. Düşünceli bir şekilde, "Ben senin literatüründeki kelimeleri hiç anlamıyorum," dedi. "Dızlamak ne ya?"

"Bunu da bilirsin, Gökalp ya. Çalmak işte."

Açıklamam pek hoşuna gitmemiş gibi memnuniyetsiz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çalmadım," dedi. "İhtiyacım olduğu için ödünç aldım."

Gökalp'e biraz takılmak istediğim için olduğum yerde dikilmeyi bırakıp peşine takılarak ben de salondan çıktım. "Ödünç alınan şeyler sonradan geri verilir. Sen bayağı tokamı sahiplenircesine aldın."

ninova

Gökalp önce odasına girdi. Uyandığımda düzelttiğim yatağının üzerine elindekileri bıraktı. "Tamam, sana yeni toka alırım."

"Ya da kendine alırsın. Benimkine niye konuyorsun?"

Yalandan bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Sen ne cimri bir şeysin? Alt tarafı bir toka."

"Belki benim için anısı vardır?"

Kaşları havalandı. "Siyah, sıradan bir lastik tokanın?" dedi sorarcasına.

Kafamı olumlu anlamda salladım. Gökalp odasından çıkıp banyoya ilerlediğinde de farkında olmadan peşine takılmış durumdaydım. "Yok," dedi kafasını iki yana sallarken. "Sen gerçekten çok cimrisin."

Kırıcıydı.

"Sana takılıyorum sadece."

"Yüzümü yıkarken saçlarım alnıma düşüp ıslanıyor. Düşmesinler diye bağlayacağım," diyerek nihayet tokamı alma amacını açıkladı. Gökalp'in saçlarının arkası çok uzun değildi ama ön kısımları alnına düşecek kadar uzundu. Bu model ona çok yakışıyordu. Kendisi de bilincinde olduğundan olsa gerek yıllardır aynı modeli kullanıyordu.

"Bağlasana." Banyonun kapısının önünde durdum. "Bakayım sana. Bağlayınca nasıl oluyorsun?"

Benim her zaman yapmayı istediğim şeylerin başını da Gökalp'in saçlarını renkli lastik tokalarla bağlamak çekiyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde gördüğüm her seferde içime bunu yapma isteği doluyordu. Bir keresinde içimde kalmasın diye Tuğçe, Gökalp'in saçlarını bağlamayı denemişti ancak Gökalp kesinlikle izin vermemişti.

Herhalde beyefendinin karizması bozulurdu.

Banyoya kadar arkasından geldiğimi gören Gökalp'in yeşillerinde alaycı bir bakış belirdi. "Gel istersen," dedi eğlenir bir tavırda. "Tuvalete de beraber girelim, Alara."

Gözlerimi devirip banyonun kapısından bir adım uzaklaştım. "Gidiyorum."

Gitmek için hareketlenmiştim ki kolumdan kavrayarak bedenimi kendisine doğru çektiğinde kendimi banyonun içerisinde bulmam çok kısa sürdü. Üstüne bir de vakit kaybetmeden arkamızdan kapıyı kapattığında şaşkınlık dolu bakışlarım Gökalp'i buldu. "Ne yapıyorsun?"

ninova

Bir artı bir evin banyosu hiç de öyle büyük olmuyordu. Bir insanın rahatça işini halledebileceği ama iki insanın o kadar da rahat sığamayacağı bir büyüklükteydi.

Aslında rahatlıkla sığardık ama benim böyle küçük bir alanda Gökalp'ten olabildiğince uzağa kaçma isteğim coştuğu için bana göre burası şu anda dünyanın en küçük yeriydi.

Yutkunarak banyo dolabına yaslandım. Bedenimin içinde hiç öyle olmasa da dışarıya her şey normalmiş gibi bir izlenim sunmak zorundaydım. *Zaten her şey yolundaydı canım. Ne vardı ki bunda? Alt tarafı platonik olduğum insanla banyodaydım. Küçük bir alanda baş başaydık. Bunda hiç de heyecanlanacak bir şey yoktu.*

"Dibimde gezip duruyordun. Hiç öyle zora gelince kaçma." Konuşurken sırıtmaya devam ediyordu. Bu sırıtışlarının bana özel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bedenini aynaya doğru döndürüp saçlarının önünü elinde tuttuğu tokayla bağlamaya başladı.

Kendi kendime mırıldandım. "Manyak." Belli ki tuvaletlik bir işi yoktu. Sadece elini yüzünü yıkayacaktı. Yeşilleri gözucuyla bana baktı. "Anlamadım?"

"Yok bir şey," dedim geçiştirircesine. Saçını bağladıktan sonra musluğu açarak elini yüzünü yıkamaya başladı. Saçlarım bağlayınca çok... tatlı olmuştu. Birazdan doğrulduğunda aynadan beni görmeyecek olsa sırıtarak bu halini izlerdim ancak riske atamazdım.

Doğrulduğunda gözleri aynadan beni buldu. Kendime engel olup salak salak sırıtmadığım için kendime teşekkür etmem gereken noktadaydım.

Musluğu kapatırken, "Garip bir koku var," dedi. Hemen dibimde olan beyaz el havlusunu almak için benim olduğum tarafa uzandı. Sanki kasıtlıymış gibi yaparcasına dibime giren bedeniyle nefesimi tuttum. "Alıyor musun?"

Gökalp'in kokusu tüm hücrelerime kadar nüfuz ettiği için bahsettiği kokuyu algılayamıyordum. "Hayır."

"Yanık gibi ama kötü bir yanık."

Geri çekilip havluyla yüzünü kurulamaya başladığında algılarım yavaş da olsa açıldı. Bahsettiği kokuyu nihayet o an alabildim.

Ve aklımda tek bir ihtimal belirebildi. "Yumurta!" dedim telaşla. Kapıyı açıp hızla kendimi dışarı atmam bir saniye bile sürmedi.

"Omleti tavada unuttum!"

ninova

Alara Yılmaz: Evini batırdığım için özür dilerim. 😔

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Alara Yılmaz: Güya seni iyileştirecektim
Her şeyi berbat ettim.

Alara Yılmaz: Üstüne sana iş çıkardım.

Alara Yılmaz: Bir de babam aradığı için hemen çıkmam gerekti ve bütün işleri sana bıraktım.

Alara Yılmaz: Özür dilerim. 😭

Gökalp Erdem çevrimdışı.

Mesajlarımı okuyup hemen ardından çevrimdışı olmasının üzerine telefonun ekranına sanki karşımda Gökalp varmış gibi gözlerimi kısarak bakmaya başladım. Mesaj atar atmaz çevrimiçi olup sonrasında bir cevap bile vermeden çıkması çok sinir bozucu bir durumdu.

Kaşlarım çatıldı ancak bu çok kısa sürdü çünkü saniyeler sonra telefonumun ekranına Gökalp'ten gelen bir arama düştü.

Kaşlarım gevşedi, kalp atışlarım hızlandı, nefesim düzensizleşti. Sanki beni görecekmişçesine oturuşum düzeldi ve bunların hepsi taş çatlasın bir saniyede gerçekleşti. Neden arıyordu ki şimdi? Ben bu genç yaşımda kalp krizi geçireyim diye mi?

Sesimde bir bozukluk olmasın diye boğazımı temizleyip birkaç kez ardı ardına öksürdüm. Kendimi hazır hissettiğimde aramayı tam da sonlanmak üzereyken cevapladım.

Telefonu kulağıma yaslar yaslamaz onun, "Sorun değil," diyen sesini duydum. Sesi telefonda normalden daha farklı geliyordu. Biraz daha kalındı. Kesinlikle buna bayıldığımı söyleyebilirdim.

Benden bir cevap çıkmadığında devam etti. "Alt tarafı tavayı çöpe attım ve yanık kokusu gitsin diye camları açtım. Başıma iş falan çıkarmadın." Bunları söylerken ciddiydi. Lafları benimle dalga geçiyormuş gibi bir izlenim yaratsa da ses tonunun öyle olmaması beni rahatlatan kısımdı.

Yine bahçemizdeki salıncaktaydım. Burada en son oturuşumda Gökalp yanımdaydı. Şimdiyse telefon aracılığıyla da olsa yanımdaydı ve bu, bünyeme inanılmaz bir huzur aşılıyordu. Bu huzur, telefonu açtığım saniyeden

beri süregelen gerginliğin yavaş yavaş da olsa bedenimi terk etmesini sağlıyordu.

Bu yüzden rahatlamış bir şekilde Gökalp'le konuşmaya başladım. "Bu sana bir tava borcum olduğu anlamına mı geliyor?"

Karşı taraftan düşündüğünü belli eden bir mırıldanma sesi geldi. Alt dudağımı dişlerimin arasına hapsederken elimdeki kitabı kapatarak yanıma bıraktım. Belli ki bugün de kitap okuyamayacaktım. "Senin de tokan bende. Ödeştik."

"Aynı şey mi? En kısa sürede bir tava alacağım ve bir daha da evine gelip sana sorun çıkartmayacağım."

"Sorun değil dedim ya. Senin kafaya taktığın kadar takmadım."

"Olsun. Evimi yıkıp döktü sonra kaçıp gitti olmasın diye hep." Tam o esnada babam aradığı için evden çıkmam gerekmişti. Alya'nın okulunda ebeveyn katılımlı bir etkinlik vardı ve annemle babamın işleri çıktığı için benim gitmemi söylemişti. Etkinlikten sonra iyi bir abla olarak başladığım günü iyi bir abla olarak bitirmeye karar vererek kardeşimi alışveriş merkezine götürüp gezdirmiştim. Eve gelmemiz ve yemek yememiz derken anca kendimi kitap okumak için bahçeye attığımda Gökalp'e mesaj atma fırsatı bulmuştum.

"Bir daha bu konu hakkında konuşursan telefon yüzüne kapanır."

Kıkırdadım. "Tamam, sustum."

"Güzel."

"Bunları mesaj atarak da söyleyebilirdin, biliyorsun değil mi?" dedim. Aslında amacım biraz da nabız yoklamaktı. İçimden bir ses bunları söylemek için aramasının bir bahaneden ibaret olduğunu söylüyordu. Aramak istiyordu da aramaya bir sebebi yokmuş gibi...

Tuğçe'yle konuştuklarımızdan sonra Gökalp'in her hareketine istemsizce farklı bir gözle bakıyordum.

"Aramak istedim. Sakıncası mı var?" Yoktu. Hem de hiç yoktu.

"Yok."

"İyi. Ne yapıyorsun?" Ne yaptığımı merak etmesi gülümsememi derinleştirdi. "Bahçedeyim. Salıncakta kitap okuyordum."

"Yine okumanı mı böldüm yani?"

"Bir nevi. Sen ne yapıyorsun?"

ninova

"Dolabımdaki kıyafetleri düzenliyorum. Dağılmışlar." Biliyordum ki tek bir kıyafeti bile bozuk görünüyorsa uzun uzun o dolabı düzenlerdi. Gündelik bir işini hallederken bir yandan da benimle konuşuyor olması içimi kıpır kıpır etti.

Tam bu noktada sohbetin tıkanıp kaldığını hissettim. Bitiyordu ve bitmesini istemiyordum çünkü Gökalp'le telefonla konuşmak çok nadir bir eylemdi. İki yakın arkadaşmışız gibi hissettiriyordu. Tabii onunla arkadaş falan olmak istemiyordum ama söz konusu Gökalp'e yakınlık seviyem olduğunda buna bile razı gelebilirdim.

Konuşmanın devam etmesini istediğim için ilk aklıma geleni dile getirdim. "Yarın antrenmana gidecek misin? Ben gittikten sonra kötüleşmediysen en son iyi görünüyordun."

Oldukça mantıklı bir soruydu. Yarın antrenmanları vardı ve akşamında da deplasman maçı için Danimarka'ya uçacaklardı.

"Yok yok, iyiyim. Yarın giderim."

"Sevindim."

"Hasta bakıcım olarak sevinmelisin tabii." Ara ara sesinin uzaktan gelmesini telefonu hoparlöre alarak bir yere koyduğuna yordum.

Dizlerimi bükerek bacaklarımı kendime çektim. Dakikalardır konuşurken etrafı izliyordum ama gördüğüm söylenemezdi. "Bana şöyle demeyi ne zaman bırakacaksın acabası?"

"Sen acabası demeyi bıraktığın zaman olabilir."

Göğüslerimin üzerine kadar dökülen sarı saçlarımdan bir tutamı parmaklarımın arasına kıstırarak oynamaya başladım. "Bence acabası çok tatlı bir kelime. Cümlenin sonunda acaba deyince biraz racon kesiyormuş gibi oluyor ama acabası olduğunda cümle biraz yumuşuyor."

Ama Gökalp bu gereksiz bilgiyi ne yapacak değil mi, Alara?

"Bence iki türlü de aynı." Altdudağım büküldü. Zaten anlamasını beklemiyordum. Hatta belki açıklamam ona saçma bile gelmiş olabilirdi. "Ama sen söylediğinde biraz tatlı oluyor. Haklı sayılırsın."

Dudaklarım aralandı. Geri kapandı. Aralandı. Ve geri kapandı.

İltifatı beni beklenmedik bir anda yakaladığı için tükürüğümün boğazıma kaçıp beni bir öksürük krizine sokması an meselesiydi. Neyse ki adamakıllı bir şekilde yutkundum ve gözünde hayatında ilk kez iltifat alan bir salak konumuna düşmekten kurtuldum. Aldığım ilk iltifat değildi fakat

ninova

onun belki de öylesine söylediği bir söz, aldığım ve alacağım tüm iltifatların değerini yitirmesine neden olurdu.

Koca bir sessizliğin ardından telefondan onun gülüşünü duyar gibi oldum ama gerçekten gülüp gülmediğinden emin olamadım çünkü hemen sonrasında, "Hasta bakıcı yerine ne dememi isterdin?" diye konuşarak bütün dikkatimi dağıtmayı başardı. "Bence sana gayet de iyi uydu. Sakar hasta bakıcıya ne dersin?"

O an zihnimde Tuğçe'nin sesi yankılandı. *Flörtleş.*

Aklıma ilk geleni yapmamla ilgili bir şeyler daha söylediğini hatırlıyordum. Aklım onun söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlayacak kadar yerinde değildi.

Biraz çekinerek de olsa, "Sarışın daha güzeldi," dedim. "Hasta bakıcıya tercih ederim."

Çünkü tuhaf bir şekilde *Sarışın* bir lakaptan fazlası gibi hissettiriyordu.

Şu an Gökalp'in güldüğünü hissetmem de tuhaftı. Kulağa delice geliyordu ama güldüğünden adım kadar emindim. Gülüşünü duymuyordum, görmüyordum ancak hattın diğer ucunda yüzünde bir gülümseme olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Belki de aynı gülümseme benim dudaklarımda da var olduğu içindi.

"Tamam o zaman, Sarışın." Derinlerden duyduğum sesini daha net duyabilmeye başladım. Telefonu eline aldığını kulağıma dolan birkaç hışırtı sesinden anladım. "Bundan sonra böyle."

Bir düzeltme yapma gereği duyarak, "Bu arada," dedim. "Sakar değilim."

"Sayende yanık yumurtanın nasıl koktuğunu öğrendim. Kesinlikle sakar değilmişsin."

Bir süredir oynadığım saç tutamını işaretparmağıma dolarken, "Al işte," diye sızlandım. "Bir şekilde bunun başıma kakılacağını biliyordum."

"Konu yumurtayı yakman değil. Konu senin sakar oluşun." Eğlenen sesi içten içe beni de eğlendiriyordu.

"Aynı şey, Gökalp!" diye yükseldim. Sonra sesimi çok yükselttiğimi fark ederek daha düşük bir tonda devam ettim. "Delirtme beni, Kaptan."

"Kaptan mı?" Sesinde anlamsız bir şaşkınlık sezdim.

"Hıhı. Babama söyleyeyim kaptanı değiştirsin de gör sen."

"Çok korktum," dedi gülen sesi. "Yiyorsa söylesene."

Meydan okurcasına konuştum. "Niye yemesin?"

ninova

"Sana yedirtmeyecek bir tehdidim var."

Göremeyeceğini bile bile inatlaşan bir çocuk edasında omuzlarımı silkerken, "Yok, her türlü yer," dedim.

"Öyle bir şey yapacak olursan ben de babana ilişkimiz olduğunu ve seni kızdırdığım için böyle bir şey yaptığını söylerim." İnatçı tavrım beni terk edip bir kuş misali süzülerek benden uzaklaştı. İnadım, babamın böyle bir şeyi duyması ihtimali yüzünden değil de Gökalp'in ağzından *ilişkimiz* imasıyla dökülen cümlenin şokuyla sönüp gitmişti. "Bence şu saniyeden sonra yemez."

Gökalp bilmese de benim boğazımdan bir yutkunuş geçti. "Babam inanmaz ki."

"Ama şüphelenir." Hazırcevaptı da. "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

Keskin bir eminlik barındıran ses tonumla, "Ateş yok, duman da yok," dedim.

"Yok mu?" Saf bir merakla soruyordu.

"Yok," dedim aynı eminlikle. "Babam da sana inanmaz zaten. Hem gerçekten öyle bir şey söylemeyecektim. Konu nasıl buraya geldi?"

"Bilmem." Sesindeki düşüşü fark etmemek imkânsızdı. Modu apaçık bir şekilde düşerken, "Ben biraz daha uyuyup dinleneceğim," diye devam etti. "İyi geceler, Alara."

"İyi gece-"

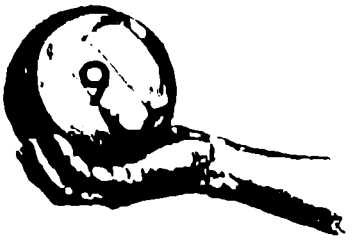
Lafımın yarısını henüz yeni bitirmişken arama Gökalp tarafından sonlandırıldı ve ben telefonun ekranına şaşkınlıkla bakakaldım. Sesinin düştüğünü hissetmiştim ama morali yüzüme kapatacak kadar düşmüş olamazdı? Olabilir miydi?

Ateş yok, duman da yok demem onu bu kadar etkilemiş miydi gerçekten de?

Daima zihnimde ihtimalleri reddetsem de Tuğçe haklı mıydı?

Neden o kişi sen olmayasın?

Neden ben olmayayım?

HEP GÜL DİYE

Taylor Swift - August

Bilinmeyen Numara: Merhaba canım, nasılsın acaba?

Bilinmeyen Numara: Az kalsın acabası yazıyordum. (Gönderilmedi.)

Bilinmeyen Numara: Yarın yine bir maç günü. Heyecan var mı, heyecan?

Takım tahminimce iki saat önce Danimarka'ya inmiş ve otellerine geçmiş olmalıydı. Mesaj atmak için özellikle bu saati beklemiştim. Gökalp'in işlerini bitirdiği ve telefonunu eline aldığı zamana denk getirip onunla sohbet etmek istemiştim.

Dünkü telefon görüşmesinden sonra aramızın nasıl olduğundan emin olamadığım için ona Alara olarak yazamamıştım ama birazdan arama planım vardı çünkü ona aldığım tavayı göstermeliydim.

Bu da benim onu arama sebebim olacaktı. Nasıl o dün beni bir bahaneyle aradıysa. Hatta beni resmen bahanesiz aramıştı.

Gökalp'e yakın olma fırsatı yakalamışken bunu ellerimle itemezdim.

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Gökalp Erdem: Yok.

Bilinmeyen Numara: Nasıl yok? Ee, ben senden daha heyecanlıyım resmen.

Gökalp Erdem: Sayısız kez maça çıktım.
Hepsinde heyecanlanacak olsam bu işi yapamam.

Gökalp Erdem: Sen niye heyecanlısın?

Bilinmeyen Numara: Bilmem, galiba senin için.

Bilinmeyen Numara: Geçen seneden beri kendini suçlu hissediyorsun. O yüzden bir başarı elde edene kadar milli maçlarda kendine çok yükleneceksin.

Bilinmeyen Numara: Ama ben inanıyorum. Bu defa aynısı yaşanmayacak.

Gökalp Erdem: Yaşanmamak zorunda zaten. Aynı hatayı tekrar yapamam.

Bilinmeyen Numara: Bu bir hata değildi. O takımdaki herkes sayı kaybetmişti. Kaybetmeyen kimse yoktu.

Gökalp Erdem: Ama hiç kimse son sayıyı kaybetmemişti. Bunu hiçbiriniz anlamıyorsunuz.

Gökalp Erdem: Başa baş giden bir maçtı. Bir sayı öndelerdi sadece. Güzel bir smaçla diğer takıma sayı yedirtmek varken manşetle pas vermeyi tercih ettim.

Gökalp Erdem: Dikkatim o kadar dağınıktı ki pası bile veremedim ve top dışarı çıktı.

Gökalp Erdem: Ben o topu karşılayabilecek potansiyeldeydim. Top bana gelirken tüm takım rahatlamıştı. Benim sayıyı kazanacağımdan eminlerdi.

Gökalp Erdem: Ama ben başaramadım. Bu bir hayal kırıklığı.

Bilinmeyen Numara: Pas verdin çünkü son sayıyı Arda atmak istedi.

Bilinmeyen Numara: Aranız kötü olsa bile onun istediğinin olmasını sağlamak istedin. İstediğin gibi bir vuruş yapamamış olmak senin suçun değil.

Bilinmeyen Numara: Eminim ki Arda son vuruşu şimdi de yapmak istese ona yine o fırsatı tanırsın. Suçlu sen değilsin

Gökalp Erdem: Beni aksine inandırmak çok zor.

Gökalp Erdem: Ben bir kez buna inandım
ama aynısı tekrarlanmayacak.
Bu defa daha iyi oynayacağım.

Bilinmeyen Numara: Sen her maçtan, her kaybettiğin sayıdan ders çıkaran bir oyuncusun Bu yüzden o takımın en iyilerinden birisin

Bilinmeyen Numara: Endişelenme ve maç anında gerilme.

Gökalp Erdem: Sağ ol.

Gökalp Erdem: Muhabbetin
sarıyormuş. Böyle ara ara yaz.

Bilinmeyen Numara: Harika olduğumu bir gün senin de fark edeceğini biliyordum.

Gökalp Erdem: Öyle bir şey demedim.
Bu hayatta benim için harika diyebileceğim
sadece beş kadın var.

Bilinmeyen Numara: Annen, kız kardeşin, bebek kız kardeşin. Dördüncü ve beşinci kim?

Gökalp Erdem: Tuğçe.

Bilinmeyen Numara: Peki beşinci kim?

Gökalp Erdem: Bilmem. Kimse kim.

Bilinmeyen Numara: Ama olmaz ki böyle. Beni merakta bırakıyorsun.

Bilinmeyen Numara: Lütfen söyle, lütfen. Ben kimseye söylemem.

Gökalp Erdem: Bana hiç güven vermiyorsun.

Bilinmeyen Numara: Kırıcı. Neyimi gördün?

Gökalp Erdem: Sorun bir şeyini görmemiş olmam. Kim olduğunu bilmediğim birine niye özel hayatımı anlatayım?

Bilinmeyen Numara: Belki biliyorsundur.

Gökalp Erdem: Evet, belki de biliyorumdur.

Bu öylesine atılmış bir mesaj değildi. Tuğçe'nin, Gökalp'in bilinmeyen numaradan yazanın ben olduğumu anlaması hakkındaki şüphesinde haklı çıkmasından korkuyordum. Bir yandan da haklı çıkmasını deli gibi istiyordum. Gökalp'le bir şeyler yaşamak istiyordum ancak aynı zamanda bundan ölesiye de korkuyordum. Her şeyi berbat edebiliriz düşüncesi bu zamana kadar hep geri adım atmama neden olmuştu fakat tadılmamış duyguları yaşama isteği bu kadar ağır basarken, hâlâ kendimi geri çekmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Ne istediğimi ve ne hissettiğimi bilmediğim anlarda yaptığım tek şeyi yaptım. Yine Gökalp'i engelledim.

Çocuksu ve saçma bir hareket olsa da yapmam gereken buymuş gibi geliyordu.

Her ne kadar şüphelensem de henüz kesinleşmediği ve kendi ellerimle kendimi ele vermek istemediğim için Gökalp'i aramadan önce aradan biraz zamanın geçmesini bekledim. En fazla yarım saat dayanabilmiş olsam da bunun bile dikkat çekmeyeceğini düşünüyordum.

Bir an sonra telefonu masamda konumlandırmış, karşısında masanın altında tuttuğum tavayla birlikte görüntülü aramamın cevaplanmasını bekliyordum. Salak salak otuz iki dış sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Heyecanlı mıydım? Deli gibi. Dışarıya yansıtıyor muydum? Bence bu konuda oldukça iyiydim.

Aramanın cevaplanmasını beklerken ekrandaki görüntümü incelemeden de edemiyordum. Aslında bunu yapmak istemiyordum çünkü kendime ne kadar çok bakarsam o kadar çok kusur çıkarırdım.

Ama gecenin on birinde Gökalp'i ararken tabii ki de onunla konuşacağım için özellikle hazırlanmış gibi bir izlenim yaratmayacaktım. Birkaç gün önce ev halimi yeterince yakından ve uzun bir süre görmüştü zaten. Şimdi topuz yaptığım saçlarım, makyajsız yüzüm ve pijamalarımla görmesi o kadar da koymazdı. Açıkçası umurumda da değildi.

Çünkü Gökalp bir kez makyajsızken güzel olduğumu dile getirmişti. Bu benim için yeterliydi. Estetik kaygılar gütmeme büyük bir engeldi.

Arama uzun bir çalışın ardından, tam da umudumu kaybetmek üzereyken cevaplandığında ilk birkaç saniye bağlanma aşamasında siyah ekranı izledim. Sonrasında benim görüntüm küçülüp ekranda Gökalp'in görüntüsü belirdiğinde nefesimi tuttum.

Çünkü nefesimi kesen bir görüntüye sahipti. En kötü göründüğü anlarda bile bende bu etkiyi kolaylıkla yaratabilirdi.

Duştan yeni çıktığı belli olan nemli saçları alnına dökülüyordu. Üzerinde sıfır kollu beyaz, geniş bir atlet vardı. Kadraja sadece omzundan yukarısı giriyordu. Arka planında görebildiğim tek şey, yatağının krem rengindeki başlığıydı. Ben arayana kadar uzanıyor olmalıydı ama ekranda onu görmeye başladığım andan itibaren yattığı yerden doğrularak ayaklandı.

"Bu aramayı neye borçlu olduğumu sorabilir miyim?" Sesinde gizli bir şaşkınlık vardı.

Neşeli tutmaya çalıştığım sesimle, "Sorabilirsin," dedim. Masanın altına gizlemekte olduğum tavayı aniden havaya kaldırarak görüş açısına girmesini sağladım. "Sana aldığım yeni tavayı göstermek için aradım."

Odanın içerisinde yürürken bakışları başka yöndeydi. Telefonu biraz aşağıdan tuttuğu için yüzünü aşağıdan görebiliyordum ama dediğimi duyduktan sonra bakışlarını telefona doğru çevirdi. "Bu saatte?" dedi sorarcasına.

"Bu saatte. Nasıl?" Tavanın arkasını kameraya doğru çevirdim. "Çiçekli böcekli desenleri de var. Tam yeni gelin ürünü. Görünce böyle bir parça Gökalp'in bekâr evinde olmalı diye düşündüm." Sözlerimi bitirdiğimde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gökalp ise gülmekle gülmemek arasında bir ifadeyle tavayı inceliyordu. "Yeni tava alacağından emindim ama çiçekli böcekli bir şey beklemiyordum." Normal, bembeyaz bir tavaydı ve üzerinde anlattığım gibi çiçekler, böcekler vardı. Gördükten sonra başka bir seçeneğe yönelmeme gerek kalmamıştı.

"Evinin en güzel köşesine koymalısın. Herkes böyle bir tavayı görmeli." Tavayı elimde tutmaya devam ederken gururla sırıtıyordum.

"İstersen üzerine de Sarışın'ın hediyesi yazayım. Gören herkes senin eserin olduğunu bilsin." Sözlerinin ardından telefonu tıpkı benim gibi bir masaya bıraktı. Arkasında destek olduğunu tahmin ettiğim telefon dik bir şekilde dururken Gökalp ayakta durduğu için vücudu görüş açıma girdi. Altında da siyah bir şort vardı. Çok fazla görüş açımda duramadan Gökalp sandalyeyi çekerek oturdu.

ninova

Yüzü yeniden ekrana girdiğinde kendimi toparlamaya çalışarak, "Harika bir fikir," dedim. Açıkçası ne konuştuğumu bilmiyordum. "Özenle seçtim. Kıymetini bilmek zorundasın."

Aklım sanki çok da yerindeymiş gibi Gökalp bir de kollarını dirseğinden bükerek masaya yasladığında bütün odağım kayıp gitti. Kol kaslarının gerginleşerek adeta ben buradayım diye bağırmasının dikkatimi dağıtacağını düşünüyorsa bunda hiç ama hiç yanılmıyordu. Bakışlarım ekranın alt kısmına kayıp duruyordu.

Neyse ki bu rezillik telefondan belli olmuyordu.

Gökalp alaycı sırıtışı eşliğinde bir şeyler söylemeye başladığında zor da olsa dikkatimi yüzüne odakladım. "Beceriksizliğini yeni tava alarak mı kapatmaya çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Gıcık mısın?"

"Yoo," dedi gevşek gevşek.

"Beceriksiz bir insan değilim. Aksine mutfakta çok iyiyimdir."

"Kaç yıldır tanışıyoruz ama ben o becerini pek göremedim, Sarışın. Hayal ürünün olabilir mi?"

Gözlerim kocaman açıldı. Bunu şahsiyetime atılmış bir iftira olarak kabul ederdim. "Geçen gün bizde tatlımı yedin ya! Bu görmemiş halin mi?"

Dudağını *bilmiyorum* dercesine büktü. "Kolay bir tatlı. Herkes yapabilir gibi geliyor."

"Beceriksiz demen bile bu kadar koymamıştı," dedim ve hâlâ elimde tuttuğumu fark ettiğim tavayı masaya bıraktım. "Valla çok iyiyim ya. Niye inanmıyorsun?"

Omuz silkti. Şu an aslında sinir etmek için benimle bilerek uğraştığını hissediyordum ama bunu bozmak içimden gelmiyordu. Dünkü tuhaf konuşmanın ardından aramızın normal olması beni mutlu ediyordu. "Ee, kanıtla da inanayım. Görmediğim bir şeye inanamam."

Meydan okurcasına bir bakışla, "Bak beni gaza getirme," dedim. "Kanıtlarım karşısında ağzın açık kalırsın."

"Yücelt kendini, yücelt. Kanıt nerede hanımefendi?"

Gözlerim kısıldı. "Türkiye'ye döndüğünüzde kanıt getireyim de bir göt ol sen." Söylediğim kelime kafama dank ettiğinde bir anlığına duraksayıp boş boş kameraya bakakaldım. *Aynen Alara, aynen kızım. Flörtleşeceksin. Askerlik arkadaşın gibi konuşarak daha çok flörtleşirsin sen.*

Gökalp kısa süren bir kahkaha patlattığında rezilliğimin üstünü kapatmak ister gibi boğazımı temizleyerek konuştum. "Özel bir isteğin var mı, yoksa kafama göre mi takılayım?"

ninova

Düşünür gibi ileriye doğru baktı. Ben de bu sürede onu süzebildiğim kadar süzdüm. Yüzüne bakabildiğim kadar baktım. Sanki yüzünün her bir zerresini ezbere bilmiyormuş gibi tekrar ve tekrar aklıma kazıdım. "Ev poğaçası yemeyeli uzun zaman oldu. Getirirsen hayır demem."

"Tamam. Yüzünün alacağı şekli merakla bekliyorum."

Yüzünde küçümser cinsten bir gülümseme belirdi. Başkası olsa bu gülümseme beni sinirlendirirdi ama Gökalp'in yüzündeki gülümsemenin yapmacık olduğu her halinden belliydi. Bu yüzden abartılı bir ifadeyle göz devirmekten ötesine gitmedim.

Gökalp tam da dudaklarını bir şeyler demek için araladığı esnada odanın kapısının açıldığına dair bir ses duyuldu. Gökalp bir anlığına gözlerini yumup geri açtı. Bıkkınlık dolu olduğunu hissettiğim bir nefes alış verişin ardından kadraja onun arkasından geçen Arda girdi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni şaşırtmıştı.

Deplasman maçlarında bazen otelde iki kişinin bir odada kaldığı durumlar olduğunu biliyordum ama Yunus ya da Tayfun varken Gökalp'in Arda ile aynı odada kalması beklenmedikti.

Arda geçip gitmek üzereyken telefona doğru kayan bakışlarıyla Gökalp'in konuştuğu kişinin ben olduğumu gördü ve adımlarını durdurarak kadrajda kalmaya devam etti. "Alara," dedi şaşkın bir sesle. "Selam."

Zaten beni görüp de tepkisiz kalmasını beklemiyordum.

Bakışları bir benim, bir de Gökalp'in arasında gidip gelirken Gökalp kameraya karşı -ki asıl odağının kamera olmadığına emindim- sert bakışlar atıyordu. "Siz ikiniz..." dedi ve duraksadı. "Görüntülü konuşmak falan ne alaka?"

Gökalp bir hışımla telefonu eline alarak sandalyeden kalktı. Benim Arda'ya *selam* dememe fırsat bile tanımadan yanından uzaklaşmaya başladı. Ki zaten ben de Arda'ya cevap verme konusunda hiç de hevesli değildim. Arda'yı arkasında bırakırken, "Ne anladıysan o alaka," dedi.

Arda'nın ne anladığını bilemezdim ama ben ne anladıysam onun gerçek olması için her şeyi yapardım.

Gökalp odanın balkonu olduğunu tahmin ettiğim bir yere çıkıp arkasından kapıyı kapattığında, sessizliğimi nihayet bozdum. "Sen nasıl oldu da Arda'yla aynı odada kalabildin?"

"Yunus ilişkisi için Tayfun'dan tavsiye alacakmış. O yüzden Tayfun'la kalmak istedi. Tavsiye istediği adama bakar mısın? Âlemin bir numaralı kız düşkünü. Onun vereceği tavsiyeden hayır gelir mi?" Sözleri öyle olmasa da sesi Yunus'a söver gibiydi ve bu benim kıkırdamama neden oldu. Kaşlarının

ninova

orta yerinde hafiften belirgin olan o çizgi ben gülünce ve Gökalp sesimi duyup ekrana bakınca silinip gitti. Daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. "Herkes kiminle kalacağını belirtince, Yunus beni sattığı için benim payıma da bu düştü. Kuzen değil eşkıya sanki."

Söylenmesini dinlerken gülüşümü durduramıyordum. "Gül, gül. Çekinmeden gül."

Zaten gülüyordum.

"Gülüyorum zaten. Söylemene gerek yok."

"Yok, söyleyeceğim. Daha çok gül diye." Az öncekine kıyasla öylesine söylediği bir cümle gibi değildi. Daha farklı hissettiriyordu. Belki de söylerken ses tonundaki içtenlikten kaynaklıydı. Gerçekten gülmemi istiyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Bir kameradan bunu anlamam nasıl oluyordu bilmiyordum ama şu an bakışlarının ekrandaki görüntüme dalıp gittiğini hissedebiliyordum. Yeşillerindeki derin bakışlar bunu düşünmeme neden oluyordu. Gözlerini açık tutabildiği kadar tutup kırpmamasını bile fark ediyordum.

Normalde bunlar asla fark edebileceğim ayrıntılar değildi. Fark etsem de anlam yüklemezdim. Kondurmazdım. Şimdiyse bir şeylerin değiştiğine iliklerime kadar emindim.

Saniyeler sonra dudaklarından, "Hep gül diye," cümlesi döküldü ve ben bir kez daha emin oldum. "Gülmek sana yakışıyor."

Bir insanın telefonun ekranından bile bakışları etkileyici olabilir miydi? Ben çok seviyorum diye miydi, yoksa Gökalp'in insanüstü bir yakışıklılığı olduğu için miydi? *Sanırım her ikisi de.*

İyi ki yanımda değildi ve şu an nefesimin kesildiğini fark edemiyordu. İyi ki yanımda değildi ve dışarıya kadar taştığından emin olduğum kalbimin atışlarını duyamıyordu. İyi ki yanımda değildi ve masanın altında duran ellerimin titrediğini görmüyordu. İyi ki yanımda değildi ve bir iltifatının beni bu hale getirdiğinden haberi yoktu.

Ne diyeceğimi bilemedim ve en sonunda çözümü, "İyi geceler," demekte buldum. "Yarınki maçta iyi şanslar, Kaptan."

Benim bu kaçarcasına tavrıma bozulmadı. Aksine gülümsedi. Belki de içimdeki fırtınayı anladı. Bilmiyordum ama gülümsemesi az da olsa kalbimi yatıştırdı. Yüreğime huzur aşıladı.

"İyi geceler," dedi. "Biliyorsun. *Şans hep benimle.*"

ninova

TOP KORKUSUNUN KAYNAĞI

Ruth B. - Dandelions

YILLAR ÖNCE

Gökalp, sabahın yedisinden beri kısa molalar eşliğinde devam ettiği antrenmanının son dakikalarındaydı. Yaklaşık on dakika sonra antrenmanı bitecek, duşa girip kendini temizledikten sonra adeta kış uykusuna yatmak üzere kendini odasındaki çift kişilik yatağa atacaktı. Bir sonraki sabaha kadar uyanmayı düşünmüyordu çünkü çok yorulmuştu.

Hayalleri için İstanbul'a geleli neredeyse bir hafta olmuştu. Melih Yılmaz onun için büyük bir şanstı ve bunu seneler sonra daha iyi anlayacaktı.

On dört yaşındaydı. Hayalleri için gittiği yolun daha çok başındaydı ve daha şimdiden çevresinden durmadan övgüler alıyordu. Hocası Melih, rehavete kapılmaması için onu pek övmezdi ama gözlerindeki onaylayan bakışlara geldiğinden beri her gün şahit oluyor ve gururlanıyordu. Çevresindekilerin övgüleri, koçunun bir bakışı kadar üstünde etkili olamıyordu.

Elindeki topu sektirerek filenin önüne yaklaştığında, filenin karşısında kalan arkadaşına topu gönderdi. Antrenman bitmeye yakın olduğu ve hocasına bir telefon gelip sahadan ayrıldığı için kendi hallerinde paslaşmalar yapıyorlardı. Kimisi de duvarla tek başına oynuyordu.

Gelen topu manşetle karşılarken sahanın içine yayılan tiz sesi duyduğunda bakışlarını girişe doğru çevirdi. Sapsarı saçlı bir kız Melih Hoca'nın peşinden, "Babacığım, babacığım," diyerek koşuyordu. "Bugün sana bahsettiğim İngilizce kitaplarını almaya gider miyiz?"

Bu kızı hatırlıyordu. Buraya geldiği ilk gün Melih Yılmaz'ın evinde kalmıştı. Odasından pek çıkmadığı için kızı çok kısa süreliğine görmüştü. Yanlış hatırlamıyorsa ismi Alara'ydı.

İçinden istemsizce bu kadar güzel miydi bu kız diye geçirdi. Sarı, beline kadar uzanan saçları, ufak yüz hatlarıyla kendisinden birkaç yaş küçük

ninova

olduğunu tahmin ediyordu. Evlerinde kaldığı gece yabancı bir ortamda olduğundan çekinmiş ve çevresiyle çok ilgilenmemişti. Alara'nın da adı dışında hiçbir şeyini bilmiyordu.

"Biraz sonra antrenman bitecek kızım. O zaman gideriz."

"Ne kadar sonra?" Elinde kırmızı kapaklı bir okuma kitabı vardı.

"Biraz."

"Ama bana tam vakit vermen gerek babacığım. Biraz deyince ben anlamıyorum," diyen Alara'nın kafa karışıklığı sesine yansımıştı ve bu Gökalp'i gülümsetti. Derken kafasına değen topu hissettiğinde sızlanarak bakışlarını önüne çevirdi. Karşı sahadaki arkadaşının attığı topu dalgınlığına geldiğinden kaçırmıştı.

"Önüne bak oğlum," dedi adının Ahmet olduğunu hatırladığı çocuk. "Maçlarda da mı aklın beş karış havada olacak?"

"Pardon."

Ahmet yerden seken topu kolunun altına alarak Gökalp'e doğru ilerlerken, "Antrenörün kızı o," dedi. "Hem bizden küçük de. Dibin düşmesin öyle."

Merakla sordu. "Kaç yaşında?"

"On bir herhalde."

Evet küçüktü. Gökalp de küçüktü.

"Buraya sık sık gelip gider mi?" Gökalp burada yeniydi ama Ahmet aylardır buradaydı.

"Haftanın üç dört günü burada. Babasının peşinden ayrılmaz pek. Âşık herhalde babasına." Son cümlede sesi alay doluydu.

Kardeşi Esin de babasına çok düşkündü o yüzden Gökalp, Alara'yı anlayabiliyordu.

"Anladım," dedi Gökalp. Başka bir şey deme gereği de duymadı. Bakışları Alara'ya doğru kaydığında kızın boş banklardan birine oturup kitabını okumaya başladığını gördü. Bütün dikkati kitaptaydı. Kafasını kaldırıp çevresine bakınmıyordu bile. Yanına giderek konuşup konuşmamak arasında kaldı. Acaba kendisini hatırlar mıydı?

Ahmet yanından ayrıldığında geride bıraktığı voleybol topu dikkatini çekti. Eğilerek yerdeki topu aldı ve iki eliyle birden sıkıca kavradı. Önce bakışlarını çevresinde gezdirerek kimsenin ona bakmadığından emin oldu. Hocası, Alara peşinden koşturduğu esnada seri adımlarla odasının olduğu tarafa ilerlemişti. Şimdi de görünürde yoktu.

ninova

Elindeki topu havaya doğru fırlattı. Aşağı doğru inen topa sert bir smaç bastığında top tam planladığı yönde ilerlemeye başladı. Alara'ya doğru giden top kitap okuyan kızın tam olarak yüzüne çarparak sektiğinde küçük kız neye uğradığını şaşırarak oturduğu yerde geriye doğru sendeledi. Elindeki kitap yere düşerken, diğer elini kenara yaslayarak dengesini sağlamayı amaçladı.

Yüzü yoğun bir acıyla kasılırken gözünün önü kararardı. Birkaç saniye boyunca önünü görememek Alara'nın paniklemesine ve korkmasına neden oldu. Geç kalınmış da olsa dudaklarından bir çığlık koptuğunda, Gökalp ne yapacağını bilemez bir şekilde olduğu yerde kalakaldı.

Acı dolu bu çığlığı beklemiyordu.

Alara'nın gözleri dolu doluydu ve acısının yerini sinire bırakması çok kısa sürdü. Öfkeyle kafasını kaldırıp topun geldiği yöne baktığında Gökalp'i görünce, hışımla oturduğu yerden kalktı. Dönen başı ona yardımcı olmasa da dik başlılığı elden bırakmadan, "Hayvan!" diye bağırdı. "Voleybolu benim kafamla mı oynuyorsun?"

Hâlâ yüzü sızım sızım sızlıyordu.

Gökalp gerginlikle cevapladı. "Yanlışlıkla oldu." Tek amacı kızın dikkatini çekmek ve onunla konuşmasını sağlamaktı. Canının bu kadar yanacağını düşünmemişti.

Tekrardan, "Pislik!" diye bağırdı. Hızını alamadı ve yere eğilip düşürdüğü kitabını alarak Gökalp'e doğru hızla fırlattı. "Top oynamayı bile bilmiyorsun sen! Seni babama söyleyeceğim." Gökalp kendisine son hızla gelen kitaptan yana doğru kaçarak kurtuldu. "Seni geldiğin yere geri göndersin! Ben file miyim? Neden bana atıyorsun topu?"

Hâlâ dinmeyen yüzünün acısı sinirlendikçe sinirlenmesine neden oluyordu.

"Özür dilerim," diyen Gökalp'i duymazlıktan geldi. Hızlı ve sert adımlarla yanına ilerleyip yerdeki kitabını aldı. Sayfaları bükülen kitabına bakmak, ağlama hissiyle dolup taşmasına neden oldu. Kitaplarına zarar gelmesinden hiç hoşlanmazdı. "Bak senin yüzünden ne hale geldi! Pisliksin sen."

Kitabının sayfalarını kapatarak Gökalp'in hiç beklemediği bir anda kitabı yüzüne vurdu. "Oh olsun sana," diyerek yanından ayrılırken Gökalp yüzünü buruşturdu. Elini sızlayan burnuna götürdüğü esnada sesleri duyup odasından çıkan Melih Hoca görüş açısına girdi. İstemsizce olduğu yerde gerilirken Alara koşar adımlarla soluğu babasının yanında aldı ve kendisinin duyamayacağı bir şekilde fısır fısır bir şeyler anlatmaya başladı.

ninova

Hocasının bakışları kendisine doğru döndüğünde Gökalp sert bir şekilde yutkunmadan edemedi. Gerçekten onu İzmir'e geri gönderirler miydi?

"Yanlışlıkla olmuştur kızım," diyen sesi duyduğunda içine bir rahatlama çöktü.

Melih, kızını ikna etmeye çalışarak sahayı terk ederken öğrencilerine de bugünkü antrenmanın bittiğini söyledi. Gökalp, Alara'nın arkasından bakarken aklına düşen düşünceyle beraber kendi kendine sırıtmaya başladı.

Sonuç olarak dikkatini çekmiş miydi? Çekmişti.

Planının başarıyla sonuçlandığını kabul edebilirdi.

Ve bu düşünce, beraberinde Alara'nın sahaya her adımını attığında Gökalp tarafından yüzüne top yemesiyle sonuçlanmıştı.

GÜNÜMÜZ

Ünlü birine kalbinizi kaptırdıysanız birkaç büyük probleminiz oluyordu.

Birincisi, bu kişi sizin çevrenizde değilse ona ulaşmanız imkânsıza yakındı. Neyse ki birinci durum beni etkilemiyordu. İkincisi, onunla birlikte olursanız uğraşmanız gereken bir magazin topluluğu vardı. İkincisi şimdilik sorunlarım dahilinde değildi. Öyle bir durum gerçekleşirse onu da o zamanki Alara düşünmeliydi. Üçüncü ve benim gözümde en büyük problem olan şey ise o kişinin inanılmaz bir genç kız kitlesinden oluşan fan grubu olmasıydı.

Hepsiyle başa çıkılırdı da kıskançlıktan yanıp kavrulan yanımın bunu normal karşılayıp alışmasına olanak yoktu.

Zira *Instagram* keşfetimde iki dakika vakit geçirdiğimde bile genç kızlar tarafından Gökalp'e yapılan editler önüme düşüyordu. Tabii ki çoğunu ağzımın suyunu akıtarak izliyordum ama bu şekilde izleyen tek kişi olmadığımı fark edince bütün kan beynime hücum ediyordu.

Şimdi beş dakikalık set arasında telefonu elime aldığımda önüme düşen editte takılı kalmış bir halde kıskançlıktan kuduruyordum. Kampüsteydim. Fakültemin kafeteryasında, bir sonraki dersimi beklerken milli takımın maçını izliyordum. Ufacık bir set arasında telefonumu elime aldığım gibi yüz bin küsür beğeni almış bir editin önüme düşmesi hiç hoş olmamıştı.

Tıpkı benim gibi telefonuyla ilgilenmekte olan Tuğçe'ye, "Şu şarkıya bakar mısın?" diye söylenmeden edemedim. "Bir yaptıkları edite, bir de koydukları şarkıya bak." Telefonu Tuğçe'ye doğru çevirdim. Tuğçe bakışlarını

ninova

kendi telefonundan ayırırken sırtını yasladığı sandalyeden ayırdı ve daha iyi görebilmek için masaya yaklaştı.

Edit, Gökalp'in maç esnasındaki bazı anlarından kesitlerle hazırlanmıştı. Kameraların ona yakınlaştığı anlar, bazen bir smaç vuruşu için havaya zıpladığı anlar, sayı aldıktan sonra güldüğü anlar... Editi hazırlayanlarla ortak noktamız gerçekten de Gökalp'in bu anlarda seksi göründüğünü düşünmemizdi.

Ama arkasındaki şarkı...

Gel de yatağım ıslansın.

Sabaha kadar alev alsın, yansın.

Pardon? Gökalp kimin yatağına gidiyormuş? Şimdi ben kıskançlık krizine girmeseydim de kim girseydi?

Tuğçe editi izlerken ben ekranı göremiyor olsam da şarkıyı duydukça dellendiğim için gözlerimi sıkıca yumarak sakinleşmeye çalıştım. Sevdiğiniz insan sadece sizin rüyalarınızı süslemeyince hayat çok zor oluyordu.

Gözlerimi açtığımda Tuğçe'nin bana gülmeye yakın bir ifadeyle baktığını gördüm. "Gülme," dedim ters bir tonlamayla. "Sakın güleyim deme."

"Ama komik," dedi ve sonunda kendini tutamayarak gülmeye başladı.

Gözlerimi devirerek telefonu kendime çevirdim. "Komik olan ne?"

"Şu editleri hazırlayanlara kurulman. Sence onlar senin için bir tehlike olabilir mi?"

"Tehlike olduklarını düşündüğüm için kurulmuyorum ki. Birilerinin Gökalp'i görmesi, beğenmesi, böyle saçma sapan..." Duraksadım ve yüzümü buruşturdum. "Erotik şarkılarla paylaşması çok rahatsız edici. Ben nasıl ağzımın suyunu akıtarak izliyorsam, bu editi beğenen herkes aynı şekilde izliyor."

"Sen kafana çok taktığın için seni rahatsız ediyor. Beğen geç işte. Sana da Gökalp yanında değilken onu izlemek için videolar çıkıyor işte." Tuğçe'nin rahat tavrının aksine ben rahatsızlıkla omuz silktim. Gökalp'in editlerini kaydedip daha sonrasında defalarca kez izliyordum. Bunu kabul ediyordum ama her seferinde aklıma tek olmadığım geliyordu. Gelmeye de devam edecekti.

ninova

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Böyle zamanlarda keşke Gökalp, Türkiye'de tanınmış bir sporcu olmasaydı diyordum fakat hemen sonra bunun, onun hayali olduğu aklıma geliyordu.

Tuğçe beni izlemeye devam ederken kendimi tutamadım ve videonun paylaşıldığı hesaba girdim. Yüzlerce paylaşımı vardı. "Şuna bakar mısın? Hesabının yarısı Gökalp'le dolu. Tayfun, Samet..." Aşağılara kaydırırken durdum ve muzip bir sırıtışla Tuğçe'ye baktım. "Abin Yunus."

Suratını ekşitti. "İnşallah kimse o maymunun editlerini beğenmiyordur."

Yunus'un editini açtım. "Doksan üç bin beğeni."

Gözlerini devirdi. "Millet maymun seviyorsa."

"Yoo, Yunus gayet de yakışıklı biri."

Yapmacık bir tatlılıkla, "Ya," dedi. "Sen onu bir de benim gözümden gör." Araları iyiydi aslında ama her kardeşlikte olduğu gibi onlar da sık sık atışıyorlardı. Yani Tuğçe gösterdiğinin aksine abisinden nefret falan etmiyordu. Birbirlerini çok seviyorlar ama belli etmiyorlardı.

"Tayfun'a baksana." Açtığım yeni editi görmesi için ekranı Tuğçe'ye doğru çevirdim. "Globale düşmüş galiba." Çünkü beğeni sayısı epey fazlaydı.

Tuğçe gözucuyla ekrana baktı. Yeşilleri ekranda o kadar fazla oyalanmadı. Az önceki editleri sonuna kadar izlese de Tayfun'unkine birkaç saniyelik kısa bir bakmakla yetindi. "Düşer," dedi olağan bir şeyden bahseder gibi. "Tipi fena değil. Bir de sporcu yani."

Telefonunu masaya bıraktı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Bilekleri birden fazla bileklik kombiniyle doluydu. Bu Tuğçe'nin tarzıydı. Şimdi de o bileklikle uğraşmaya başlayarak bakışlarını masaya dikti. "Fena değil mi? Sen Tayfun'u mu beğeniyorsun, Tuğçe?" Tuğçe bir göldü ve ben de o gölde bir hazine bulmuşum gibi sesim heyecan doluydu.

Editleri boş vererek telefonu masaya bırakmam salise sürmüş bile olabilirdi. Tuğçe pek ilişki insanı değildi ve birini beğendiğini duymak çok zordu. Ayda yılda birdi. Belki de o kadar bile değildi.

Sorum üzerine bayık bakışlarını yüzüme çıkardı. "Beğeniyorum demedim. Tipinin fena olmadığını söyledim ki bu da herkesin kabul ettiği bir gerçektir."

"Herkes kabul eder ama sen kolay kolay etmezsin. Doğru söyle. Tayfun'u beğeniyorsun, değil mi?"

Dudaklarından sesli bir soluk döküldü. Biliyordu ki ağzından bu itirafı almadan onu rahat bırakmazdım. Kaçışı yoktu. "Hoş bir tipi var."

ninova

Heyecanla dudaklarım aralandığında elini havaya kaldırdı. Kaşları havalanırken, "Ama bu kadar," dedi. "Dahası yok. Sadece tipi fena değil. Aklında kurduğun hayallerin hepsini siliyorsun."

Yerimde kıpır kıpır olurken sırıtmaya başladım. "Bütün ilişkilerin başlangıcı görünüşünü beğenip ilgi duymaktır."

"Hayır, Alara. Ayrıca bu yeni bir şey değil. Tayfun'u dünden beri beğenmiyorum. Tanıdığımdan, yeni ilk zamandan beri tipi hoşuma gidiyor. Bir şey olmasını istesem o zamandan beri bir adım atardım. Onu fiziksel olarak beğenmem kişiliğini de beğendiğim anlamına gelmiyor."

Tuğçe konuşurken oldukça ciddiydi. Bu itirafın benim hayal dünyamda ne anlama geldiğini biliyordu ve bütün hayallerime son vermek ister gibiydi. Beni de tanıyordu. Çöpçatanlık yapasımın tutacağından emindi ve en başından buna engel olmak istiyordu.

"Kişiliğini neden beğenmiyorsun ki?" *Sence* der gibi suratıma bakarken kaşları bir kez daha havaya kalktı. "Görmüyor musun? Sürekli yanında başka birileri var. Ben böyle bir tiple uğraşamam. O yüzden benlik birisi değil."

Bu konuda haklıydı. Tuğçe'yi tanıyordum. Kesinlikle sıkıntıya gelebilen birisi değildi. Bir sorunla uğraşmayı sevmezdi. O soruna arkasını dönüp giderdi. Tayfun'un ilişkilere olan bakış açısı da kesinlikle büyük bir sorundu. İkisinin zıt kutup olduğunu şimdi anlamış sayılırdım.

"Ama çok yakışırdınız ya..."

"Emin ol sadece fiziksel olarak."

Kafamı onaylarcasına sallarken üzüntümün olduğu gibi suratıma yansıdığından emindim. Tuğçe bu halime gülerken çantasını ve telefonunu alarak ayağa kalktı. "Benim artık gitmem gerek. Sınavıma az kaldı."

Tuğçe'yle okullarımız farklıydı ama birbirine yakındı. Sınavına gitmeden önce ders arasında olduğum için yanıma uğramıştı. Tabii akademik takvimlerimiz farklı olduğundan o final haftasındayken benim final haftama daha iki hafta vardı.

Tuğçe benden bir yaş büyük olsa da üniversiteye geç başladığı için ben bu sene mezun olacakken o seneye olacaktı. Grafik tasarımı bölümünü okuyordu. Mezun olduktan sonra bir şirkette tasarımcı olarak işe başlamak istiyordu.

"Sınavında başarılar bebeğim."

"Sağ ol aşkım."

İki yanağımdan da öperek beni dünyanın en mutlu insanı yaptıktan sonra yanımdan ayrıldığında, sırıtmalar eşliğinde masadaki tabletimi önüme çektim. Tuğçe'yle konuşurken fark etmemiştim ama üçüncü set başlamıştı bile.

İki seti bizimkilerin aldığı bir üstünlük söz konusuydu. Bu seti de alırsak kazanıyorduk. Kolay bir galibiyet denebilirdi çünkü oyuncuların da çok zorlandığı söylenemezdi. En azından ilk iki setteki gözlemlerim bu yöndeydi.

Şu an Gökalp oyunda değildi. Onun yerinde Arda vardı ve Gökalp köşede oturmuş oyunu izliyordu. Bu değişikliğe hiç de gerek yoktu aslında.

Yunus sahadaydı. Tayfun da Gökalp'in yanında oturuyordu. Bu tuhaf bir durum değildi çünkü oyuncular birkaç dakikalık periyotlarla değişebiliyordu. Babam sık sık değişiklik yapıyordu. Gökalp ve Tayfun'un kendi aralarında konuşmasını izlerken kamera karşı takımın antrenörünü kadraja aldığında ofladım.

Maç, setin ortalarına kadar durağan ilerledi. Bizimkiler art arda aldığı sayılarla on beşe kadar getirdiğinde karşı takıma ne olmuştu bilmiyordum ama bir anda onlar da ardı ardına sayı kazanmaya başladılar. Galiba kaybetmemek için hırslanmışlardı ama bizimkilerin yenilmeyeceğinden emindim.

Babam da tam bu esnada Arda'yı ve başka bir oyuncuyu daha çıkararak Gökalp ve Tayfun'u maça soktu. Gökalp filenin önündeki yerini aldığında arkama yaslanıp rahatlıkla izlemeye başladım çünkü onun kalan sayıları karşı takıma vermeyeceğini biliyordum. Böyle de büyük bir güven aşılıyordu işte.

Hem milli takımın hem de Fenerbahçe'nin 11 numarası. Sahada kurduğu üstünlük bambaşkaydı. Kalbimde kurduğu üstünlük de öyleydi. Yeri asla sarsılmayacak bir sağlamlıktaydı.

Kalan on sayının beşi Gökalp tarafından kazanılarak milli takımımız Avrupa şampiyonluğu yolundaki ilk takımı başarıyla eledi. Maçın sonunda bizim tarafımızda bir mutluluk hâkimken karşı tarafta bir üzüntü vardı ancak benim odağım her zaman olduğu gibi Gökalp'ten başkasına kaymadı.

Orada, tribünde olsaydım *yine, yeniden Erdem* tezahüratlarına sesim kısılana, boğazım patlayana kadar eşlik edeceğimden hiç şüphem yoktu.

ninova

ŞANS ÖPÜCÜĞÜ

The Police - Every Take You Breath

Gökalp Erdem: Üzerinden koskoca bir hafta geçti, hâlâ benim poğaçalardan ses seda yok.

Alara Yılmaz: O kadar oldu mu ya?

Gökalp Erdem: Evet.

Gökalp Erdem: Ama belli ki farkında bile değilsin. Yoksa yapamayacağını bildiğin için kaçıyor musun?

Alara Yılmaz: Hakaret sayarım.

Gökalp Erdem: O zaman günlerdir nerelerdesin?

Hadi itiraf et, beni merak ettin de bu bahanelerin ardına sığınarak sorguluyorsun, Gökalp Erdem.

Alara Yılmaz: Bütün hafta boyunca üniversite hayatımın vaktinde bitebilmesi için tezimle uğraştım. Başımı kaşımaya bile vaktim olmadı.

Bir bahane veya yalan değildi. Bu dönem tez çalışmalarımı bir hayli boşlamış ve geçen hafta kontrolde danışman hocam tarafından güzel bir azarlanmıştım. Böyle savsaklığa devam edersem açık bir şekilde dönemimin uzayacağını belirtmişti. O günden beri açığımı kapatmak için uğraşıyordum.

Dikkatimi dağıtmaması için Gökalp'le neredeyse hiç iletişime geçmemiştim. Diğer numaramdan bile yazmamıştım.

Gökalp Erdem: Seni ortalarda görmeyince
bir an benden kaçtığını düşünmeye başladım.

Alara Yılmaz: Niye kaçayım ya?

Gökalp Erdem: Yukarıda dediğim
şeyden ötürü işte.

Alara Yılmaz: El becerime güveniyorum.
Beğeneceğinden de yüzde yüz eminim.

Gökalp Erdem: Bilemiyorum.
Hâlâ bir kanıt göremedim.

Sinir... Uyuz...

Alara Yılmaz: İyi, yarın yapar getiririm.
Maç öncesi başarılar faslını da halletmiş olurum.

Gökalp Erdem: Maçı izlemeye kalacak mısın?

Alara Yılmaz: Kalırım, neden kalmayayım?

Gökalp Erdem: Bilmem. Çoğu zaman
maç başlamadan gelip sonra gidiyorsun.

Alara Yılmaz: Genelde dersim oluyor.
O yüzden gitmek zorunda kalıyorum
ama yarın dersim yok.

Gökalp Erdem: En önlerde ol.

Alara Yılmaz: Hıhı, sonra top sahadan
kaçtığında bana gelsin. Asla.

Gökalp Erdem: Onun ihtimali çok
düşük ama sen bilirsin.

Alara Yılmaz: Niye öne oturmamı istedin?

Gökalp Erdem: Bazen maç anında seyircilerin
olduğu tarafa bakınca tanıdık yüz görmek
rahatlatıyor ama korkuyorsan gerek yok.

Bu mesajdan sonra nasıl gidip arkalara oturabilirdim ki? Kaldı ki zaten önlere hiç oturmuyor değildim. Ara sıra önlerde oluyordum ancak bu mesajdan sonra mümkünse en öne bile oturabilirdim.

Alara Yılmaz: Yer bulabilirsem otururum ama bana top gelirse sorumlusu sensin.

Gökalp Erdem: Tamam benim.

Gökalp Erdem: Belki öne oturman şans getirir.

Alara Yılmaz: Hani şans hep seninleydi?

Gökalp Erdem: Hâlâ benimle ama fazlasına da hayır demem.

Okuduğum mesajla beraber gözlerim açılırken ekran görüntüsü aldığım gibi Tuğçe'nin sohbetine girdim. Son mesajı kırpıp Tuğçe'ye attığımda, anında çevrimiçi olması hiç olmadığı kadar işime yaradı.

Tuğçe Erdem: Ne?

Tuğçe Erdem: Yardır buradan kızım. Yürüme, koşma, uç uç.

Tekrar Gökalp'in sohbetine girdiğimde hâlâ çevrimiçi olduğunu gördüm.

Alara Yılmaz: Başka türlü de şans getirebilirim.

Alara Yılmaz: Babamla kendi aramızda şans öpücüğü dediğimiz bir olay var.

Yazdım, yazdım, yazdım. Sonra sildim. Buradan nasıl toparlardım bilemedim. Kendimi rezil etmiş gibi de tam aksine bu mesaj Gökalp'in hoşuna gitmiş gibi de hissediyordum. Bir bilinmezliğin ortasındaydım.

Alara Yılmaz: Yanaktan yani.

Kendi kendime utançla, "Geri zekâlı," diye mırıldandım. "Son açıklama çok gerekli miydi? Aptal!" Sanki gidip dudağından öpecektim! Tamam, kabul ediyordum ki hoşuma giderdi ama Gökalp dudaktan olduğunu düşünmüş gibi kendimi düzeltme gereği duymam dışarıdan çok utanç verici görünüyor olmalıydı.

Gökalp mesaj attığında ne yazdığına neredeyse yarım dakika kadar bakamayacak kadar utanç doluydum.

Gökalp Erdem: Öyle mi?
Şans getiriyor muymuş?

Alara Yılmaz: Babam getirdiğini söyler.

Gökalp Erdem: Babana güveniyorum
ama test etmek gerek.

Gökalp Erdem: Bu şans öpücüğü işine hayır
demem ama dediğin kadar etkiliyse peşini
bırakmam haberin olsun. Her maçtan önce
şans öpücüğümü almak isterim.

Galiba boşuna utanmıştım. Gökalp de hiç az değildi. Dünden razı gibi bir izlenim bırakıyordu. *Belki de razıydı.* Şimdi bu aramızdaki şey flört mü oluyordu? Flörtleşmek buna benzer bir şey olmalıydı.

Alara Yılmaz: Yarın görürüz. Şimdi
çıkmam gerek. Mutfağa girip
tüm hünerlerimi dökeceğim.

Gökalp Erdem: Acaba maçtan
sonra mı yesem? Allah korusun,
zehirlenirsem maça çıkamam falan.

Bu mesajları yazarken Gökalp'in suratını hayal edebiliyordum. Alaycı ve keyif dolu sırıtışı gözümün önünde canlanıyordu.

Alara Yılmaz: Çok kötüsün ya. Bu saatten
sonra poğaçayı rüyanda görürsün.

Gökalp Erdem: Tamam tamam, kızma.

Gökalp Erdem: Gel iddiaya girelim.

Gökalp Erdem: Eğer poğaçanı
beğenmezsem istediğim bir şeyi yapacaksın.

Alara Yılmaz: Kesin bilerek
beğenmemiş gibi davranacaksın.

Alara Yılmaz: Beğenirsen de sen
benim dediğimi mi yapacaksın?

Gökalp Erdem: Hayır. Eğer beğenirsem
benimle bir akşam dışarıda buluşacaksın.

Alara Yılmaz: Yine senin istediğin olmuş oluyor.

Gökalp Erdem: Evet çünkü
beğenmezsem de senden benimle
bir akşam buluşmanı isteyecektim.

Gökalp Erdem: İşimi sağlama almak istedim.

Gökalp Erdem: Şimdi gidip tüm hünerlerini
gösterebilirsin ama her türlü benim istediğim
olacak ve birlikte bir akşam dışarı çıkacağız.

Dereotlu ve dereotsuz poğaçalarla dolu saklama kabına bakarken gözlerim kısıldı. Gökalp poğaçayı dereotlu mu, yoksa dereotsuz mu severdi bilmiyordum. Ben dereodu poğaçaya bayılırdım ancak Gökalp'e bunu sormayı unuttuğum ve gecenin bir köründe poğaça yaparken ona soramayacağım için ikisinden de yapmıştım. Artık hangisini seviyorsa ona göre içinden seçip yerdi.

Maçın başlamasına iki saatten fazla bir süre kala Tuğçe'yle birlikte buraya geldiğimizde, önce babama uğramış ardından da soyunma odasının yolunu tutmuştum. Etrafın insanlarla dolu olduğu bir zamanda bu tarafa gelmek biraz riskliydi.

Soyunma odasının olduğu dar, uzun koridora girdim. Tam karşıdan gelen Arda'yı gördüğümde adımlarım yavaşlayacak gibi oldu. Arda biraz... yılışık bir tipti. Özellikle de bana karşı. Bu hiç hoşuma gitmiyordu çünkü bana direkt yavşıyordu ve bunu belli etmemek gibi bir çabası da yoktu.

Beni fark ettiğinde Arda'nın yüzünde ufak bir tebessüm oluştu. "Merhaba, Alara."

Ne kadar onu sevmesem de saygısızlık yapmak istemediğim için tam yanıma geldiğinde adımlarımı durdurup Arda'ya doğru döndüm. "Merhaba."

"Nasılsın?"

Bakışlarımı Arda'dan ayırarak elimdeki saklama kabına baktım. "İyiyim," dedim ve çok da merak etmeyerek ekledim. "Sen?"

"Ben de iyiyim. Sorduğun için sağ ol." Kafamı sallayıp başka bir şey demeden Arda'nın yanından ayrılmak için hareketlendiğim sırada tekrar konuştu ve durmama sebep oldu. "Maçın sonuna kadar burada mısın?"

"Öyle görünüyor." Ani bir işim çıkmazsa maçın sonuna kadar kalıp kazandıklarını görmek istiyordum. Özellikle her kazandıklarında maçın sonunda Gökalp'in yüzünde oluşan o mutluluğu seyretmeyi seviyordum.

"Ne güzel," dedi ve ardından göz kırparak ekledi. "Tribünlerde böyle bir güzelliği görmek maç esnasında insanın motivasyonunu artıracaktır."

İstemsizce yutkunarak koridorun sonuna baktım. Ben mi abartıyorum diye düşünmeden edemedim. Belki bu söylediği o kadar da rahatsız edici bir şey değildi. Aynısını Gökalp söylese muhtemelen dibim bile düşerdi ama Arda'nın samimiyetsiz tavırlarından rahatsız olduğum için kurduğu hiçbir cümle hoşuma gitmiyordu. Bunu sevmediğimin ve istemediğimin farkında olmasına rağmen devam ediyor olması onu gözümde daha da itici bir konuma getiriyordu.

Uyarı dolu bir sesle, "Yapma şunu," dedim. "Hoşuma gitmediğini biliyorsun."

"Duygularımı dile getirmemden neden hoşlanmıyorsun, Alara?" Bana doğru bir adım attı. Enlemesine çok da geniş olmayan bir koridorda olduğumuz için sadece yarım adım geriye gidebildim.

"Duygularını dile getiriş biçiminden hoşlanmıyorum. İstemediğimi bile bile devam ediyorsun. Bu seni gözümde daha da düşürüyor."

"Ben gözünde yükselmek istiyorum," dedi kafasını omzuna hafifçe yatırarak.

"O zaman benden uzak dur. Böyle devam ettikçe düşmeye devam edeceksin."

Kaşları hayretle havalandı. "Senden uzak durmak pek mümkün değil, Sarışın."

Sarışın... Bunu sadece Gökalp söylediğinde kulağıma güzel geldiğini fark ettim.

"Uzak durmak zorundasın." Bana doğru bir adım daha attığında yana doğru adımlayarak aramızdaki mesafeyi açtım. Arda kafasını eğip güldü ve iki yana salladı. "Neden uzak durmak zorundayım? Başka birisini sevdiğin için mi?" diye sordu ama sanki cevabını biliyordu. Zaten Gökalp ile görüntülü konuştuğumuz sırada Gökalp ona *ne anladıysan o* dediğinde aramızda bir şeyler olduğunu muhakkak düşünmüş olmalıydı. Gökalp'i sevdiğimi düşünüyordu.

ninova

Bunu reddetmeyecektim çünkü artık hem Gökalp'in öğrenmesinden korkmuyordum hem de Arda'nın gördüğü her yerde benimle konuşmaya çalışmasından kurtulmak istiyordum.

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedim. "Başkasını seven birine saygı duymalı ve seni istemiyorsa ondan uzak durmalısın."

Bunu ona ben öğretmek zorunda değildim. En başından ailesi onu bu saygı bilinciyle yetiştirmeliydi.

"Peki," dedi kafasını kaldırdığında. "Kim bu sevdiğin kişi? Gökalp mi?" Bu bir soru değildi. Alaycı, küçük düşürücü bir tavırda bir sorgulayıştı.

"Evet. Bak biliyorsun işte. Neden beni rahat bırakmıyorsun? Başkasını seven birisini kendine zorla âşık edemezsin." Bu konuşma artık gerçekten sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Benim çoktan Gökalp'in yanına gitmiş ve ona poğaçalarımı tattırmış olmam gerekiyordu.

"En azından bir kez kazanan o olmaz diye umut ediyorum."

"Kazanıyorsa hak ettiği bir şeyler vardır."

"Ben seni hak etmiyor muyum?"

Cevap vermek üzereyken koridorun sonundaki kapının açılma sesini duyduğumda kafam direkt o yöne döndü. Soyunma odasının kapısının açılmasıyla beraber içeriden gelen sesler yükselirken, Gökalp gülerek dışarı çıktı. Gülüşünü gördüğüm an sinirim etkisini yitirdi. Zaten çok çabuk sinirlenen bir insan değildim ve genelde sinirim kısa sürerdi. Gökalp'in gülüşü de hemen etkili olan şeylerden bir tanesiydi.

Gökalp dışarı çıkıp arkasından kapıyı örttüğünde bakışları bize kaydı. Arda'yı unutmuş bir şekilde adeta sekerek Gökalp'in olduğu tarafa ilerlemeye başladım. Neşeyle, "Merhaba," dedim.

Gökalp'in bakışları arkada kalan Arda'dan ayrılmazken kapıdan çıktığı sırada yüzünde olan gülümseme anbean silindi. Birbirlerinden bu kadar hazzetmemelerine rağmen aynı takımda oynamayı ve yeri geldiğinde aynı odayı paylaşabilmeleri çok tuhaftı.

Parmak uçlarımda yükselerek Gökalp'in görüş açısına girmeye çalıştım. "Buradayım, burada."

Bakışlarını Arda'dan ayırarak kafasını eğdi ve yeşil gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Günaydın," dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İyiyim." Omzunun üzerinden arkaya doğru saniyelik bir bakış attım. Arda'nın arkasını dönmüş gidiyor olduğunu görünce rahatlayarak Gökalp'e döndüm. "Poğaçaları getirdim," dedim saklama kabını havaya kaldırarak. "Dereotlu sever misin, sevmez misin bilemediğim için ikisinden de yaptım."

ninova

Gökalp önce saklama kabına, ardından da önünde durduğumuz soyunma odasının kapısına baktı. Kolumdan nazikçe tutmadan hemen önce, "Bu ayılar poğaçanın varlığını duyarlarsa bir tane bile bırakmazlar," dedi. "Daha sakin bir yere gidelim."

"Takım arkadaşlarına ayılar demen pek hoş olmadı," dedim ve Gökalp'in beni yönlendirmesine izin verdim. Bizi koridorun sonundaki kapıdan çıkardı. Alayla, "İnanır mısın hiç umurumda değil," diye konuştu.

Kapıdan çıktığımızda bizi daha küçük bir koridor karşıladı. Burası binanın arka çıkışına gidiyordu. Gökalp yan tarafta kalan kırmızı demir kapıyı ittirdiğinde hafif bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu. Kapı bir yangın merdivenine açılıyordu. Merdivenlere çıktığımızda Gökalp arkamızdan kapıyı kapattı. Kolumu bırakarak birkaç basamak inerek önüme geçti. Arkasının dönük olmasını fırsat bilerek rahatlıkla yukarıdan aşağıya doğru Gökalp'i süzdüm.

Üzerinde kırmızı ve siyah renklerin ağırlıkta olduğu forması vardı. Arkasında adı ve numarası yazıyordu. Forma sıfır kol olduğu için Gökalp'in kol kasları olduğu gibi ortadaydı, bu yüzden de bakışlarım istemsizce hep oraya kayıyordu. Sol kolunda siyah pazubandı takılıydı ve bandın üzerinde *C* yazıyordu.

Gökalp basamaklardan birisine oturduğunda inerek karşısına geçtim. Onun aksine ben ayakta durmaya devam ediyordum. Gökalp'e doğru dönerken elimdeki saklama kabının kapağını açmakla meşguldüm.

"Umarım zehirlenmem."

Kafamı kaldırıp Gökalp'e sert bir bakış atarken, "Gökalp," dedim sinirle.

"Efendim?"

"Bok ye."

Açtığım kapağı geri kapatarak Gökalp'in yanından geçip basamakları çıkmaya niyetlendiğimde Gökalp hızlı bir şekilde kolumdan tuttu. Beni çekiştirerek çıktığım basamakları tekrar inmemi sağlarken gülerek, "Tamam, tamam," diyordu. "Şaka yaptım."

"Bana şaka yapma," dedim kolumu elinden kurtarırken. "Sonra ciddiye almaya başlıyorum."

"Tamam." Hâlâ gülmeye devam ediyordu. Ben de dayanamayıp gülmeye başladığımda az önce kapattığım kapağı tekrardan açıp saklama kabını Gökalp'e doğru uzattım. Kafasını öne doğru uzatıp bakışlarını poğaçaların üzerinde gezdirmeye başladı. "Bu arada dereotlu poğaçaya bayılırım."

Ben de bayılırdım. Bu kadar ortak yön çok fazlaydı, artık evlenmeliydik.

ninova

"Sevindim." Gökalp poğaçaların dereotlu olanlarından bir tanesini seçip eline aldığında, kabı kendime doğru çekerek içinden bir tane de ben aldım. Poğaçasından koca bir ısırık alırken bakışlarını bana dikti. "Yemeyeceksin herhalde?" dedi ağzı dolu olduğu için boğuk çıkan sesiyle.

"Ben yaptım, yiyeceğim tabii ki de."

"Bana yaptın. Kendine değil."

Gözlerim kısılırken poğaçalardan birisini elime alıp Gökalp'in gözlerinin içine baka baka onunkine kıyasla daha küçük bir ısırık aldım. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra ufak bir göz deviriş eşliğinde, "Cani," dedi.

Ardından saklama kabını kolaylıkla elimden alıp bacaklarının üzerine yerleştirdi. "Benimkilere dokunma."

"Sen sanki az önceye kadar zehirlenmekten korkuyordun. Bir anda ne oldu?"

"Zehirlensem de yerim, bitiririm."

Bence bu senin elinden zehir de olsa yerim demekti. Bence öyle olmalıydı. Bu amaçla söylemediyse bile artık benim için bu anlamdaydı.

Elimdeki poğaçayı bitirdikten sonra elbisemin eteğini toplayarak Gökalp'in yanındaki boşluğa oturdum. "Beğendin mi?" diye sorarken rüzgârdan uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sokuyordum. Rüzgâr sol tarafımdan estiğinden ötürü saçlarımı yana doğru savuruyor ve Gökalp'in yanağına çarpmasına sebep oluyordu.

"Beğendim." Kabın içerisinden yeni bir poğaça aldı. "Beni şaşırttın."

"Ama ben demiştim."

"Poğaçayı herkes yapabilir," dedi bilmiş gibi bir tavırla. "Önemli olan daha zor yemekleri yapabilmek. Bunu bir kanıt olarak saymam."

"Yok artık ya." Elimi yeni bir poğaça almak için kaba doğru uzattığım gibi bunu fark ederek elimin üstüne yavaşça vurdu. "Resmen bana becerikli dememek için her yolu deniyorsun. Çok biliyorsan sen yapsaydın."

"Sporcu adamım ben kızım. Günlerim yoğun. Bunlarla mı uğraşacağım?"

Gören de yirmi dört saat antrenman yapıyorlar sanırdı. Tamam, özellikle art arda maçların olacağı zaman dilimine girdiklerinde babam kamplar yapıp onları çok zorluyordu ama abarttığı kadar bir yoğunluğu da yoktu. İstese poğaça yapmak için bir saatini rahatlıkla ayırabilirdi. "Ufak at da civcivler yesin. Bilmesem yiyeceğim var ya."

"Ne?" dedi gülerek. "Hepsini geçtim, beni hamur yoğururken hayal edebiliyor musun?"

ninova

Gözümde kısa bir an elleri hamurun içinde, her yanı undan bembeyaz olmuş Gökalp canlandığında kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Gökalp," dedim hevesle. "O anı görmezsem ölürmüşüm."

"O anı görürsen de ben ölürmüşüm."

Gülüşüm dindiğinde dudak bükerek önüme döndüm. O anı görmenin hayaliyle yaşayacağımı bilmese de olurdu.

"Bu arada beğendim," diye tekrarladı Gökalp. Yeşilleri artık gözlerimin içine bakıyordu. Gerçekten olduğu kadar mecazen de olabilirdi. Bedenimi gözlerimin en derinine bakıyor gibi bir hissiyat kuşatıyordu. Ben ona sorarcasına bakarken cümlesinin devamını getirdi. "Yani bu, benimle bir akşam dışarı çıkacağın anlamına geliyor."

"Evet," diye onayladım. Neyse ki sesim titremesin diye verdiğim çabanın farkında değildi. Heyecandan sesimi titrettiğini bilse bununla övünür müydü, yoksa halime acır da insafa mı gelirdi bilemiyordum.

"O halde bunun sözünü aldım."

Derin bir nefes aldım. "Aldın."

Rüzgâr saçlarımı uçuşturmaya devam ederken artık rahatsız olarak bileklerimi yokladım. Her zaman bileğimde takılı olan lastik tokayı bulamayınca bakışlarım Gökalp'e döndü. Onun evindeyken benden aldığı tokamı hatırladım. Gözlerim ellerine indiğinde bileğine takılı olan siyah lastik tokayı gördüm. Bileğine uzanırken, "Tokamı versene. Saçımı bağlayacağım," dedim.

Gökalp hızla bileğini çekerek benden uzaklaştırdı. "Benim bu. Ben kullanıyorum."

"Hani ödünçtü?"

"Artık benim."

"Tamam, sonra yine veririm. Şimdi saçlarım çok uçuşuyor." Bakışları hâlâ savrulmaya devam eden saçlarıma kaydı. Her ne kadar devamlı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalışsam da rüzgârın etkisiyle Gökalp'in yanağına çarpmadan duramıyorlardı. "Uçuşsun. Ben rahatsız değilim."

"Ben rahatsızım."

"Boş ver," dedi önüne dönüp poğaçalarla ilgilenmeye devam ederek. "Açık saç sana daha çok yakışıyor zaten."

Bu ani iltifat karşısında kalbim teklerken gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna rağmen ufak bir tebessüme engel olamadım. Kafamı eğip Gökalp'in bunu görmemesini sağlamaya çalıştım. Bu saatten sonra saçlarımı toplamak falan yoktu.

Aramıza kısa bir sessizlik çöktü. Bunu bölen şey, Gökalp'in tekrardan konuşması oldu. "Annemler bu sabah İstanbul'a gelmiş." Kafasını bana doğru çevirip gözlerime baktı. "Maçı izlemek için şu an buradalar."

"Sürpriz mi yapmışlar?"

"Evet," dedi. Bunun onu mutlu ettiği her halinden belliydi.

"O zaman bu gece yemekte bizdesiniz." Bu yıllardır değişmeyen bir şeydi. Gökalp'in ailesi ne zaman İstanbul'a gelse, geldikleri ilk gün babam onları bizim eve yemeğe davet ederdi. Babam, Gökalp'in babasını gördüğü gibi bize gelmeleri için ısrar edecekti ve muhtemelen babası da kabul edecekti. Akşam da Gökalp'i görecektim.

"Büyük ihtimalle."

"Akşam yemeğindeki yemeklerden birisini ben yapayım, parmaklarını ye de gör sen," dedim meydan okurcasına. "Bu sefer de bana laf etmeye devam edemezsin."

Kısık bir sesle güldüğünde, sadece sol yanağında oluşan çok küçük bir çukur belirdi. Gamze diyemeyeceğim kadar küçüktü. O çukurun ortaya çıkmasını çok seviyordum ancak daha çok sevdiğim bir şey varsa o da şüphesiz ki o çukurun çıkmasına sebep olmaktı.

"Akşam yanılan taraf olmayı bekliyorum."

"Bekle de gör."

Gökalp elimde duran kapağı alarak saklama kabını kapattı. "Ellerine sağlık," dedi ve kabı bana doğru uzattı. "Bunu soyunma odasına sokarsam hiç affetmeden gömerler. Sende dursun, çıkışta alırım." Çok yememişti ama neden yemediğini anlıyordum. Maçtan önce karnını yemekle fazla doldurursa sahada hareketlerinin ağırlaşmasına neden olabilirdi.

Kafamı onaylarcasına salladım. "Tamam." Saklama kabını elinden alırken gözlerim sol eline takıldı. Her maçta yüzük ve serçeparmağı birbiriyle birleşmek suretiyle beyaz bir sargı tarafından sarılmış oluyordu. Bu uzun zamandır dikkatimi çekiyordu. Şimdi de neredeyse iki yüzük kalınlığındaki o sargı parmaklarına dolanmış bir vaziyetteydi. "Neden her maçta parmaklarını sarıyorsun?"

Konuşmamla onun da bakışları sol eline kaydı. "Metafor. Bir nevi uğur getireceğine inanmak gibi. Darbelere karşı da koruyor ama ben o kısmıyla pek ilgilenmiyorum."

Anlayışla kafamı salladım. Altında böyle bir şeyin yattığını tahmin etmiştim.

ninova

"Bunu söylemeye pek fırsatım olmadı." Bedenini oturduğu yerde hafifçe bana doğru döndürdüğünde dizlerimiz birbirine çarptı. Bakışlarım oraya kayarken Gökalp bu temastan rahatsız olmamış olsa gerek ki dizini çekmedi. "Hasta olduğumda evime kadar gelip bana baktın. Her şey için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok ki. Biz arkadaşız. Aramızda lafı olmaz."

"Evet," dedi onaylarcasına. "Arkadaşız." Bunu söylerken bakışlarını benden ayırıp arkamda kalan bir noktaya dikmişti. Gözleri hafifçe kısıldı. "Her şeyimizi birbirimizle paylaşmıyor olsak da hayatımdaki en uzun süreli arkadaşlarımdan birisin. Kötü bir şeyim olduğunu hissettiğinde ilk sen yardıma koşuyorsun."

Gökalp arkadaşlık temalı bir şeyler anlatmaya devam ederken benim aklım konudan tamamen uzaklaşmış sayılırdı. Arkadaş kelimesini Gökalp'in ağzından duyunca kendimi kötü hissediyordum. Gökalp arkadaş olmayı istediğim birisi değildi. Arkadaşlıktan ötesini yaşamak istediğim birisiydi.

Bakışlarımı Gökalp'e çevirdim. Tuğçe flörtleş demişti. Nasıl yapacağım hakkında pek bir fikrim olmasa da günlerdir kendimce bir şeyler yapıyordum. Sadece aklıma gelen ilk şeyi uygulayacağımı biliyordum. Tuğçe'ye bu konularda güveniyordum. Bu yüzden bir elimi Gökalp'in omzuna koyup ona doğru yaklaşırken ufak bir tereddüdün içinde olsam da Tuğçe'nin Gökalp hakkındaki varsayımlarını aklımdan geçirmek beni rahatlatıyordu.

Gökalp'in lafını kesmesinin sebebi dudaklarımı yanağına bastırmış olmamdı. Ne söylediği hakkında pek bir fikrim yoktu ancak şu an konuşamayacak durumda olduğuna emindim çünkü dudaklarım, Gökalp'in dudaklarına çok yakın bir konumdaydı.

Gözlerimi kapatarak birkaç saniye bu anın tadını çıkardım. Geri çekilirken kendimi tüy kadar hafif hissediyordum. Gökalp'in şaşkın bakışlarının yüzümde gezindiğini fark ettiğimde çoktan ayağa kalkmış vaziyetteydim.

Üst basamaklara doğru çıkarken, "Bol şanslar, Kaptan," dedim. Birkaç basamağı hızlı bir şekilde bitirip kırmızı kapıya ulaştım. Elim kapının kulpunda beklerken geriye doğru döndüğümde, afallamış bir şekilde beni izleyen Gökalp'e baktım.

"Daha çok öpücük istiyorsan bu maçta başarılı olmak zorundasın."

Sözümü bitirir bitirmez kapıyı açıp kendimi binadan içeriye attım. Hızlı adımlarla arkama bile bakmadan oradan uzaklaşırken kalbim küt küt atıyordu.

ninova

TAYFUN

TUĞÇE ERDEM

Alara ile maç öncesi sohbetimizi bölen şey, Yunus'un bende kalan telefonunun çalmaya başlamasıydı. Kız arkadaşının arıyor olduğunu gördüğümde gözlerimi devirip oturduğumuz masadan kalktım. "Ben şu telefonu öküz abime götürüp geliyorum."

Alara kafasını kaldırıp bana bakarak, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Sevgilisi."

"Sen açsana. Telefonu bende kalmış dersin." Kalktığım sandalyeyi masaya doğru ittirirken kafamı iki yana salladım. "O kızın sesini bile duymaya tahammül edemiyorum. Hiç konuşamam."

Yunus bizi tanıştırdığı ilk gün o kızla yıldızlarımızın hiç barışmayacağını anlamıştım. Fazlasıyla burnu havada bir tipti. Bakışlarından benden pek hoşlanmadığını anlamıştım. İnsanlar bana nasıl gelirse benim de onlara o şekilde giden bir yapım vardı. O kız bana iyi niyetle gelmediği sürece ben de ona karşı iyi gitmeyecektim. Şu sıralar tek tesellim, kızın Yunus'un yanındayken sorun yokmuş gibi izlenim yaratarak bana iyi davranıyor olmasıydı.

Abimin üzülmesini ve ikimizin arasında kalmasını istemezdim.

Biraz ötede sohbet eden takım oyuncuları arasında bakışlarımı gezdirdim. Görünürde Yunus yoktu. Muhtemelen hâlâ soyunma odasındaydı. Adımlarımı oyuncuların olduğu tarafa yönlendirip Gökalp'in arkasına geldiğimde omzundan birkaç kez dürterek bana dönmesini sağladım. Hızlı bir şekilde bana doğru döndüğünde *ne oldu* dercesine göz kırptı.

"Yunus nerede?"

"En son soyunma odasında formasını giyiyordu."

Son birkaç saniyedir suskun olan telefon tekrar çalmaya başladığında gözlerimi devirip aramayı sessize aldım. "Telefonu bende kalmış da onu vereceğim."

"Soyunma odasında yoksa Tayfun'la birlikte terasa falan çıkmıştır."

Onaylarcasına kafamı sallayıp yanından geçip gideceğim sırada, bakışlarım yanağındaki hafiften belli olan ruj izine kaydı. Çok belirgin değildi. Ben yakınında olduğum ve gözlerim fazlasıyla keskin olduğunu için fark etmiştim. Sırıtarak Gökalp'e doğru yaklaşıp parmaklarımın ucuyla ruj izini silmeye başladım.

"Salak, insan bir yanağını siler. Resmen ortalıkta ben öpüldüm der gibi geziyorsun." Bunu söylerken sesimi olabildiğince kısık çıkarmaya çalıştım. Takımdakiler duyarsa ve Gökalp onların ağızlarına düşerse bin yıl bunun dalgasını geçip dururlardı.

Hemen savunmaya geçti. "Öpülmedim. Kızarmıştır."

Sanki ben Alara'dan her şeyin haberini almıyormuşum gibi açıklama yapması komikti. Ayrıca Alara'nın az önce Gökalp'le birlikte olduğunu ve sonrasında yanıma geldiğini biliyordum.

"Tabii efendim."

Yanağını güzelce sildikten sonra geri çekildim. "Aptal âşık," diye mırıldanarak yanından ayrıldım.

Alara, Gökalp'in aşk hayatına dair hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu ancak Alara'ya hep söylediğimin aksine Gökalp'in hislerinden az çok haberim vardı. Gökalp de Alara'ya karşı boş değildi. Doğrudan gidip Alara'ya *Gökalp seni seviyor* diyebilirdim ancak bu doğru olmazdı. Daha yaşamadıkları tonla şey vardı. Bu zamana kadar birbirlerini hep arkadaş olarak görmüşlerdi ve birbirlerini sevdiklerini öğrenip bir anda sevgili olurlarsa afallayıp bir ilişkiyi yürütemeyebilirlerdi. Bir şeyler yaşayacaklarsa da bu ikisinin emeğiyle aşama aşama olmalıydı.

Bana Alara'yı Gökalp'e karşı, Gökalp'i de Alara'ya karşı gazlamaktan başka bir şey düşmüyordu.

Soyunma odasının olduğu koridora girdiğimde her zamankinin aksine bir sessizlik beni karşıladı. Normalde takım soyunma odasında olur ve sesleri koridora kadar taşardı. Koridoru bitirip soyunma odasının kapısının önüne kadar geldiğimde elimdeki telefon yeniden çalmaya başladı. Sinirle konuştum. "Müsait olsa açardı işte. Niye zorluyorsun ki?"

Söylenirken aynı anda kapıyı açıp içeri girdim. "Bak, şu sevgilin kaç seferdir arayıp duruyor. Kafam şişti telefonunun sesin-"

Abimi görmeyi bekleyen gözlerimin görüş açısına bana sırtı dönük bir şekilde üzerini giyinen esmer bir beden girdiğinde, ne söyleyeceğimi

ninova

unutup öylece kalakaldım. Arkası dönük olsa bile saçlarından ve ensesinden kim olduğunu anlamam kolaydı. Tayfun'du. Tam şortunu üzerine çekerken içeri girmiştim. Panikle gözlerimi kaçırırken Tayfun bedeninin üstü çıplak bir şekilde bana doğru döndü.

"Valla bacım," dedi gevşek gevşek. "Bildiğim kadarıyla bir sevgilim yok."

"Pardon." Bakışlarımı odanın içerisinde gezdirmeye başladım.

"Ama telefondaki hanımefendinin varsa *Instagram'ını* alırım." Yavşak haline dönmesi iki saniyesini almazken istemsizce gülüp kafamı iki yana salladım. Geçen hafta Alara ile yaptığımız konuşmanın ardından Tayfun'la aramızda böyle bir diyaloğun geçmesi bana ağzımdan dökülen gerçekleri iyice hatırlatmak ister gibiydi.

Tayfun, Tayfun'du işte.

"Yunus'un sevgilisi o, salak."

Odanın içerisindeki banklardan birinin üzerinde duran formasını alırken, "He," dedi. "Yengemize yan gözle bakmayız."

"Biliyorum." Sesim alaycıydı. "Bir kıza yan gözle bakamamak senin için çok zor ama dayanabilirsin, Tayfun."

Formasını kafasından geçirirken beni göremiyor oluşundan fırsatla gözlerimi vücudunda gezdirmeye başladım. Şerefsizin iyi bir vücudu vardı. Gerçi esmer bedeni her zaman göz alıcı olmuştu. Takımdaki en yakışıklı çocuklardan birisiydi. Bu kadar yavşak bir tip olmasa hiç düşünmeden yürürdüm ancak Tayfun beni üzerdi. Üzüleceğimi bile bile bir yola girmenin anlamı yoktu.

Kendimi seviyordum ve böyle bir tip için üzülmeyi göze alamazdım.

"Hayda!" Formasını giydiğinde manzaram da siyah ve kırmızı ağırlıklı, sıfır kol tişört yüzünden kapanmış oldu. "Adımız çıkmış dokuza inmez sekize. O kadar da değiliz. Abartmayın."

Ellerimi masum bir tavırla havaya kaldırdım. "Ben demiyorum. Sen öyle görünüyorsun."

"Sağ ol," diye homurdandı.

Elimdeki telefon tekrardan çalmaya başladığında artık neredeyse küfredecektim. Telefonu sessize aldıktan sonra bakışlarımı Tayfun'a çevirdim. "Yunus'u gördün mü?"

"Her maçtan önce olduğu gibi ortalığı tavaf ediyordur. Bulursan söyle gelsin. Maçı kaçıracak salak herif. Birazdan ısınmak için sahada olmamız lazım."

ninova

Kafamı onaylarcasına sallayıp arkama döndüm ve hâlâ açık olan kapıdan dışarıya doğru bir adım attım. Kapıyı kapatmak üzereyken Tayfun'un sesini duyduğum için durdum. Bu esnada çaktırmamaya çalışarak ciğerlerime derin bir nefes çektim. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum. "Tuğçe?" Bedenimi yana doğru çevirerek Tayfun'a baktım.

"Efendim?"

"Aslında seni gördüğüm iyi oldu," derken birkaç adım kapıya doğru yaklaştı. "Bir kadından fikir almam gerekiyordu."

"Hangi konuda?"

"Haftaya kız kardeşimin doğum günü var. Ne alacağımı bir türlü bulamadım. Dümdüz herifin tekiyim." *Emin ol bu konuda hiç şüphem yok, Tayfun.* "Hiçbir hediyeye duygusal gözle bakmam. Bir kadın olarak kardeşime ne almamı önerirsin?"

"Kardeşinin zevkine bağlı bir durum. Zevkini bilmeden bir şey söyleyemem ki."

"Aklına ilk gelen şeyler."

"Çanta, kitap, kıyafet... Maneviyata düşkünse daha farklı hediyeler de olabilir. Dediğim gibi kardeşini tanımadan ne söylesem sana pek yardımı olmaz."

Derin bir nefes alıp verdi ve kafasını aşağı yukarı sallayarak bana gülümsedi. "Yine de sağ ol." Aynı gülümsemeyle karşılık verip önüme döndüğüm esnada tekrardan seslendi. "Dursana."

Gözlerimi Tayfun'un kahverengi gözlerine diktiğimde tereddütlü bir şekilde konuşmak için dudaklarını araladı. "Bu hafta sonu hediye almaya gittiğimde bana yardımcı olmak için yanımda gelir misin?"

Tayfun'la yıllardır tanışıyorduk. Yıllardır da arkadaştık ancak ilk kez benden böyle bir istekte bulunuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse buna epey şaşırmıştım. "Neden ben?"

Kahverengi gözleri bir anlığına gözlerime bakakalır gibi oldu. *Neden ben* sorusu sanki onun da *neden sen* diye düşünmesine sebep oldu. O an, bana bu teklifi yaparken çok da düşünmediğini fark ettim. Aklına geldiği gibi dile getirmişti ve şimdi kendi içinde de bir cevap bulamıyordu.

"Çünkü seni gördüm," dedi. "Senden rica etmek istedim." Yani, burada ben değil de başkası olsaydı da aynı soruyu soracaktı.

Anlam yüklememek gerekiyordu. Neyse ki ben de bir anlam yüklememiştim. Bir şey ifade etmediği için de kestircesine bir cevapla, "Kesin bir şey söyleyemem. Önemli bir işim olmazsa eğer gelirim," dedim.

Tereddütlü ifadesi dağılırken gülüşü genişledi. "Teşekkür ederim. Öyleyse haberleşiriz?" dedi sorarcasına.

"Haberleşiriz."

Ufak bir baş sallama eşliğinde bana arkasını dönüp dolaplara doğru ilerlemeye başladı. Geniş sırtını izlerken, "Bu arada iyi şanslar," dedim. "Umarım kazanırsınız."

"Umarım."

Konuşulacak bir şey kalmadığı için sonunda dışarıya tamamen çıkabildim ve arkamdan kapıyı kapattım. Koridorda ilerlerken ise Yunus'u nerede arayacağımı düşünüyordum.

ninova

KISKANÇLIK

Gökalp'e dair en sevdiğim şeylerden biri onu sahada izlemekti. Hırslandığı anlarda gözü hiçbir şeyi görmüyordu ve bu anlamsız bir şekilde beni çok etkiliyordu. Karşı takımdan bir oyuncuya sinirlendiği vakitlerde oyununu buna göre ayarlıyordu. Şimdi de öyle anlardan birindeydik. Sağ tarafta filenin önündeki yerindeydi. Az önce kazandığı bir sayıya tam karşısındaki oyuncu pek de hoş olmayacak bir şekilde itiraz etmişti ve ikisinin arasında kısa süreli bir gerginlik oluşmuştu.

O andan sonra Gökalp o oyuncuya göz açtırmadı desem yeriydi. Tam smaç basacağı vakitlerde havaya zıplayarak karşı oyuncunun topunu bloklayıp duruyordu ve bunun karşı takımdaki oyuncunun sinirlerini epey gerdiği açıkça belliydi.

En önlerdeki yerime kurulmuş dizlerimi dirseklerime, çenemi de ellerime yaslamış bir pozisyonda maçı izlerken yine aynı şekilde smaç basmaya çalışan oyuncunun topunu bloklaması üzerine kapalı alandaki sahada büyük bir gürültü koptu. Az öncekilerde topu engellese de oyun bir şekilde devam ediyordu ama şimdi yaptığı blok sayesinde top kimse müdahale edemeden, sahanın çizgisine değmek suretiyle yeri boyladı.

Şimdi avazım çıktığı kadar ***kaptanım be*** diye bağırmak vardı... Sesimin bu kalabalığa karışacağını bilsem de cesaret edemiyordum.

Takımdakiler sayıyı kutlama ve Gökalp'in söylediği birkaç şeyi duyma amacıyla sahanın ortasında toplandılar. Gökalp eliyle ağzını gizleyerek bir şeyler söylemeye başladığında hiçbir şey anlamadığım için dudaklarımı büktüm. Muhtemelen oyuncuya o kadar sinirlenmişti ki küfürlü konuşuyordu ve dudak okuyabilen kimse daha sonra maçın görüntülerini izlediğinde anlamasın diye ağzını kapatıyordu.

Bir süre sonra sahadaki yerlerini aldıklarında, Tekin eline aldığı topla birlikte servis atışını kullanmak üzere arka çizgiye yerleşti. Bu bekleme

ninova

anında doya doya Gökalp'i süzdüm. Ellerini belinin iki yanına yerleştirmiş beklerken bakışları hemen dibindeki fileye odaklıydı. Kısa süreli beklemenin ardından hakem düdüğünü çaldığında Tekin havaya yükselttiği topu sert bir vuruşla karşı takıma doğru gönderdi.

Filenin üstünden başarılı bir şekilde geçen top, libero tarafından karşılanıp yumuşatıldı. Sağ tarafındaki oyuncuya gönderdi ve o da topu parmak pasıyla diğer taraftaki takım arkadaşına iletti. İşte şimdi Gökalp'in sinir olduğu oyuncuya giden top, güzel bir smaçla değerlendirildi ve az önceden beri adeta bir duvar görevi gören Gökalp'in bloku ilk kez işe yaramadı.

Altdudağımı ısırırken Gökalp'in koluna çarparak dışarı giden topu izledim. Sayı karşı takımındı.

Normalde pek umursanacak bir durum olmasa da karşı takımdaki oyuncunun yumruğunu Gökalp'in gözlerinin içine baka baka havaya savurmasıyla onun sinirlerini germemesi mümkün değildi. Kaldı ki Gökalp de hatırı sayılır bir zaman boyunca orada durup buradan bile görebildiğim ters bakışlarını bahsi geçen oyuncuya sabitledi.

O oradan ayrılamazken Samet gelip omzuna birkaç kez vurarak kendisine gelmesini sağladığında, Gökalp kafasını iki yana salladı. İçten içe sabır dilendiğinden emindim.

Ama bir bakıma karşı takımdaki oyuncunun onu sinirlendirmesi iyi oldu zira toplam dört set oynanan maçın devamında, o oyuncu sadece üç kez sayı kazanabildi. Onu da yalnızca babam, Gökalp'i dinlenmesi için oyundan aldığı birkaç dakikalık boşluklarda başarabildi. Gökalp onun toplarının bizim sahamıza düşmesine izin vermedi.

İlk setini onların, diğer üç setini ise bizim aldığımız maçın bitiminde Gökalp'ten aldığım *beni arka tarafta bekle* mesajıyla kendimi tesisin arkasında buldum. Zaten elimde kalan poğaçaları ona vermeden gitmeye niyetim yoktu.

Ön kapının olduğu taraf, maçın ardından dağılan seyirci kitlesi nedeniyle epey yoğun olmalıydı ama arka kısım, kimsenin burada işi olmadığı için çok daha sakindi. Neredeyse kimse yoktu. Maçın öncesinde basamaklarına oturduğumuz yangın merdiveni de buraya açılıyordu. Merdivenin ilk basamağına oturmuş, son birkaç dakikadır Gökalp'i bekliyordum.

Çok beklememe gerek kalmadan, yaklaşık beş dakika içerisinde oturduğum merdivenin üst katlarından ayak sesleri duymaya başladım. Kafamı kaldırarak bir bakış attığımda tabii ki de kimseyi göremedim ama adım

ninova

sesleri tanıdıktı. Adım sesi nasıl tanıdık gelebilirdi hiçbir fikrim yoktu fakat bu sesin Gökalp'e ait olduğundan emindim.

Ağır hareketlerle ayağa kalkarak birkaç adım uzaklaştım ve yüzümü merdivene doğru dönerek Gökalp'in gelmesini beklemeye başladım. Basamakları o kadar hızlı iniyordu ki saniyeler sonra yakışıklı yüzünün görüş açıma girmesi kaçınılmaz oldu.

Omzunda spor çantası asılıydı. Beyaz, üzerine tam yapışmayan ama geniş de diyemeyeceğim bir tişört ve koyu renkte bir şort giymişti. Her zamanki görüntüsündeydi ama bir o kadar da uzaktı. Maçın hemen ardından duş almış olmalıydı ki saçları nemliydi. Ne sarı ne de tam anlamıyla kumral diyebileceğim saçları ıslak olduğu için normalden daha koyu renkte görünüyordu.

Kafasını kaldırıp beni gördüğünde kalan son birkaç basamağı da hızlıca bitirdi ve tam karşımda adımlarını durdurdu. Yeşilleri parlarken, "Kazandık," dedi. Bu sadece kazanmış olmanın sevincinden mi kaynaklıydı, emin değildim.

Dudaklarımda derin bir tebessüm filizlendi. "Kazandınız."

O da aynı şekilde gülümsedi. "İşe yaradı." Gülüşü o kadar aklımı dağıtmıştı ki ilk birkaç saniye işe yarayanın ne olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Sonrasında maçtan önce onu öptüğüm aklıma geldi ve yutkunmadan edemedim.

"Hayır, sadece takım olarak siz çok iyi oynadınız. Şans öpücüğüyle ilgisi yok yani." *Öpücük* kelimesini kullanırken sanki dudağından öpmüşüm gibi yanaklarıma bir ısı yayılması normal miydi?

"Beni ilgilendirmiyor hanımefendi, beni ilgilendirmiyor," diye karşı çıktı. Bu esnada da hâlâ elimde tuttuğum saklama kabını pek de nazik diyemeyeceğim bir şekilde elimden aldı. "Sen dün gel, benim şans öpücüğüm şans getirir diye övün, sonra da bugün yan çiz." Konuşurken sesi bana sitem eder gibi çıkıyordu.

Saklama kabını açtı ve içinden bir poğaça çıkardı. "Yok öyle bir dünya. Bundan sonra her maçtan önce seni yanımda göreceğim."

İtiraz istemiyor ve kesinlikle aksini kabul etmiyor gibi bir tavrı vardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona dair her şey o kadar hoşuma gidiyordu ki.

"Ben bir öğrenciyim. Her dakika boş değilim ki her maça geleyim."

"Her antrenmana geliyorsun ama."

ninova

"Boş olduğumda geliyordum. Pazartesiden itibaren final haftam başlıyor ve tezimle uğraştığım için doğru düzgün hiçbir derse çalışamadım." Gökalp bir elinde saklama kabını, diğerinde yemekte olduğu poğaçayı tutarak ileriye doğru yürümeye başladığında sanki sessizce anlaşmışız gibi birlikte yavaş yavaş yürümeye başladık. "Kızmayacaksan bir soru soracağım," dedi. O sırada ben kollarımı göğsümde birbirine bağlamış, bedenlerimiz yakın olduğu için neredeyse birbirine değecek omuzlarımıza odaklanmış durumdaydım.

"Sor."

"Sen şimdi İngiliz dili ve edebiyatını bitirince ne olacaksın?" Evet, o malum soru Gökalp'ten de gelmişti.

Ciddi bir şekilde, "İngiliz olacağım," diye cevap verdim.

Gökalp bana yandan ters bir bakış attı. Ona aynı bakışla karşılık verdim. "Ne? Öyle soruya böyle cevap verilir."

"Düzgün cevap ver."

"Mezunlar filolog unvanı kazanıyor. Çevirmenlik, editörlük, reklamcılık, danışmanlık gibi bir sürü iş yapabilirim. Ben editörlük ya da reklamcılık yapmak istiyorum." İnsanlar bu tarz bölümlerde iş imkânı yok sanıyorlardı ama fazlasıyla yanıldıklarının farkında değillerdi.

"Bu sene son senen."

"Evet ama daha yüksek lisans yapacağım." Ne yazık ki eğitim hayatım mezun olunca tam anlamıyla bitmiş olmuyordu. Gökalp sormasa da kendimle ilgili bilgi vermek istediğim için bir ekleme yaptım. "Yurtdışında yapmak istiyorum."

Sözlerimin ardından Gökalp duraksar gibi oldu. Hızlı bir toparlayışla yoluna devam etti ama ağzına götürmek üzere olduğu poğaça havada kaldı. Elini indirirken, "Bunu bilmiyordum," dedi. "Hangi ülkede?"

"İngiltere."

"Yani seneye İngiltere'de olacaksın." Sesi az önceye kıyasla oldukça durgundu.

"Büyük ihtimalle."

Sessiz kaldı. Bakışlarını üzerinde yürüdüğümüz kaldırıma dikti. Uzun uzun yüzünü izleyemiyor, ara sıra bakışlarımı çevirip sonra kaçırıyordum. Düşünceli bir ifadeye bürünmüş gibiydi. "İngiltere de uzak bayağı," dedi kısa süreli sessizliğinin ardından. "Aileni özlemeyecek misin?" Bunu sorarken yeşilleri kaldırımdan ayrılarak gözlerime çevrildi.

ninova

"İki yıl sabrederim diye düşünüyorum. Hayalim olan bir şeydi. Ailemi özlerim diyerek hayallerimden vazgeçemem."

"Arkadaşların?"

"Yine sabrederim."

Soluklanırken yüzünde zoraki bir tebessüm oluştu. *Ben* diye sormasını beklemedim desem yalan olurdu. Onu özleyip özlemeyeceğimi sorsa hiç düşünmeden *evet* derdim ama Gökalp'in bunu soracağına inancım sıfırdı. Kaldı ki sormadı da.

Aynı gülüşü devam ederken, "Anladım," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yüzünden ayırdım. Gökalp de az önce iştahla yediği poğaçalarla dolu saklama kabının kapağını kapattı. "Bu arada lafı değiştirdiğin gözümden kaçmadı."

"Aa, kuru iftira! Asıl sen değiştirdin."

"Yoo. Ben sınav falan anlamam. Her maçtan önce seni göreceğim. O kadar." Spor çantasının fermuarını açarak saklama kabını çantanın içine yerleştirdi. İzlerken gülmeden edemedim. "Oldu canım. Yanına ketçap mayonez de verelim mi?"

"Bir adet Sarışın'ı tercih ederim."

"Sen de iyi alıştın Sarışın demeye."

Yüzüme baktı. Kaşları havalanırken, "Demeyeyim mi?" dedi. Aksi bir şey demeyeceğimi biliyormuş gibi tavrı rahattı.

"Hayır, de." Vereceğim cevabı tahmin ettiğini belirtircesine yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu. Ancak bilmediği şey, benim şu anda onun damarına basma isteğimdi. "Ama bugün Arda da bana Sarışın dedi," dedim ve gülmemek için yanaklarımın iç kısmını ısırmaya başladım.

Dudakları düz bir çizgi halini alırken kaşlarının ortasında minik bir çizgi oluştu. Yüzündeki ifade memnuniyetsizlikle karışık bir sinirle değişirken, "O ne alaka?" dedi. "Ben buldum. Sadece ben diyebilirim." Allah'ım... Küçük bir çocuk gibiydi.

"Öyle laf arasında söyledi," dedim geçiştirircesine. "O Sarışın deyince, sadece sen söylediğinde hoşuma gittiğini fark ettim."

Aslında sadece Gökalp'i Arda üzerinden çıldırtmayı düşünmüştüm ama bu sözler dilimin ucuna kadar geldikten sonra geri dönememişti. Gökalp'in suratında oluşan afallamayı anbean izlerken ikimiz de aynı anda adımlarımızı durdurduk. Gökalp bana gözlerindeki parlamayla bakmaya başladı.

ninova

Gülümsemeye devam ederken, "Neyse," dedim. Konu değişmeliydi çünkü o ne derse desin ben cevap verebileceğimi sanmıyordum. Kalbim küt küt atıyordu. "Benim gitmem lazım. Akşam bize geldiğinizde görüşürüz, Gökalp."

Ellerim çantamın zincirini sıkı sıkıya kavradı. Gökalp'e uzun süre bakmayarak arkamı döndüm ve yürüdüğümüz yönün tam aksine, binanın ön tarafına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Arkamdan, "Görüşürüz, Sarışın," diye seslendi. Sesinden bile sırıttığını anlayabilirdiniz.

Gülümseyerek yürümeye devam ederken bir saniyeliğine de olsa bakışlarım ilerideki yangın merdivenine doğru kaydı. Kasıtlı olarak yaptığım bir şey değildi ama oradaki simayı gördükten sonra içimden *iyi ki baktım* diye geçirmemek imkânsızdı. Arda ikinci kata -ki bu soyunma odasının olduğu kattı- denk gelen merdiven basamaklarında durmuş doğrudan bana doğru bakıyordu.

Ne kadar zamandır oradaydı bilmiyordum fakat Gökalp'le beni gördüğü oldukça açıktı.

Suratının asıklığını ve bakışlarındaki hoşnutsuzluğu umursamamaya çalışarak bakışlarımı Arda'dan ayırdım. Ne kadar süredir orada olduğu, konuşmalarımızı duyup duymadığı, neden bizi izlediği zerre umurumda olan konular değildi. Sevdiğim insanlara karşı çok iyi birisi olsam da sevmediklerime karşı da bir o kadar kötüydüm.

Kaldı ki birini sevmiyorsam da muhakkak haklı sebeplerim olurdu. Biri kolay kolay sevmediğim insanlar kategorisine girmezdi.

Babam akşamdan önce eve gitmeyeceği için onun yanına uğramadan doğrudan metroya gitmek üzere tesisin çıkışına doğru yürüdüm. Gökalp'le birlikte yürümeye devam etseydim arabasının yanına ulaştığımızda beni eve bırakmayı teklif edeceğinden emindim. Günün bu saatine kadar birbirimizi görmüştük ve akşam da bizde olacaklardı. Kalp sağlığım için birkaç saati ondan ayrı geçirmeliydim. Yanından kaçarcasına uzaklaşmamın sebeplerinden biri de buydu.

Yürürken maçın bitmesinin hemen ardından işi olduğunu söyleyerek tesisten ayrılan Tuğçe'yi aramak üzere telefonumu çıkardım. İçim kıpır kıpırdı ve beynimi kullanmadığım zamanlarda ikinci beynim olan en yakın arkadaşımdan akıl almam gerekirdi.

ninova

Aramam kısa süre içerisinde cevaplandığında Tuğçe'nin, "Efendim bebeğim?" diyen cıvıl cıvıl sesinin aksine oldukça ciddi bir şekilde konuya giriş yaptım. "Sen bana flört et dedin ama bence ben dozunu çok kaçırdım. Uçtum gidiyorum. Sonradan yaptıklarım aklıma geldikçe çok utanıyorum, Tuğçe!"

"Ne oldu?"

Az önceki konuşmamızı başından sonuna kadar bir dakika içerisinde nefes almak için mola bile vermeden Tuğçe'ye anlattım. Olayları bir başkasının yorumlamasına çokça ihtiyaç duyuyordum zira ben, bir lafın altında yatan anlamı anlasam bile doğrudan duymadığım sürece ona inanamıyordum. Kendimi kandırıyormuş gibi hissediyordum. Kendimi kandırmadığımı duymaya ihtiyacım vardı.

Konuşmayı bitirdiğimde hızlı bir şekilde soluklanmaya başladım. "Tek uçan sen değilsin gibi. Gökalp senden de çok uçuyor. Seni kıskandığını açık açık belli etmiş."

Ağlamaklı bir sesle, "Galiba ben salağım," dedim. "Kıskandığına inanmak istemiyorum."

"Evet salaksın. Bundan daha fazla belli edemezdin. Neden inanmak istemiyorsun acaba?"

"Ya ben şu an senden aldığım gazla ilerliyorum ama ya sandığımız gibi değilse? O zaman ne olacak?" Telefonun diğer ucundaki Tuğçe'yi sinir krizine soktuğumdan emindim. "Yemin ederim seni ıslak tuvalet terliğiyle döverim," dedi sinirle. Evet, krize sokmuştum. "Bu çocuk inanman için daha ne yapsın?"

"Bende gönlü varsa bu zamana kadar neden belli etmedi?" Gerçi ben de bu zamana kadar hiç belli etmemiştim.

"Yine sana en başında söylediğim mevzuya geliyoruz. Gökalp, senin bilinmeyen numaradan yazan kişi olduğunu anladığı için senin hislerinden emin oldu ve sana hislerini belli etmeye başladı. Senden ona doğru bir şey görmeden nasıl hislerini belli etsin ki? Belli etseydi ve senin Gökalp'e karşı hislerin olmasaydı, olacakları düşünsene. Sen umut vermemek için ondan uzak duracaktın. Kaç yıllık arkadaşlığınız bozulacaktı. Bu ihtimalleri düşünmüş olabilir. Tıpkı senin de düşündüğün gibi."

Tuğçe çok akıllı ve mantıklı bir insandı. Benim aksime... Onunla hangi konuda dertleşirsem dertleşeyim beni bir şekilde yatıştırmayı başarıyordu. Onu çok seviyordum. Bana bir abla gibi yaklaşmasına bayılıyordum. İyi ki

ninova

önce Gökalp, ardından da Gökalp sayesinde kuzeni Tuğçe hayatıma girmişti.

"Bu arada ben epey zamandır ona ikinci hattımdan yazmıyorum."

"Zaten yazmana da gerek yok. Alara olarak ona fazlasıyla yakınsın." Göremeyeceğini bilsem de onaylarcasına kafamı salladım. O numaradan yazmaya artık gerek de duymuyordum. Gökalp anladıysa bile -ki umarım anlamamıştır- ona yazmadığım için umarım unutur ve giderdi.

"Bilmiyorum, Tuğçe ya. Gökalp karşıma geçip *seni seviyorum* dese ben yine on gün gerçekliğini sorgularım." Çünkü bu zamana kadar ikimize hiç ihtimal vermemiştim. Benim için bir hayal gibiydi. Gerçekleşse bile rüyada olduğumu düşünürdüm.

"Peki seni onuncu günde durduran şey ne?"

Sinirle konuştum. "Eben, Tuğçe. Eben."

Kıkırdadı. "Aşko kuşkolar argo konuşmaz. Sen Gökalp'e de böyle argo konuşuyorsan işimiz yaş."

Argo konuşuyor muydum? Tereddütle altdudağımı ısırdım. Konuşuyordum. "Konuşuyorum."

Sıkıntıyla nefes alıp verişini işittim. "Sana flörtleş dedim. Asker arkadaşı ol demedim."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Asker arkadaşı olmamıştım ki. Hangi asker, arkadaşını yanağından öperdi? Ya da flört ederdi? Olmamıştım işte. "Ay aklıma ne geldi!" dedim ani bir yükselişle. "Gökalp daha askerliğini yapmadı. O askere gittiğinde ben bir de altı ay yolunu mu gözleyeceğim?"

Altı ay. Yüz seksen gün. Şurada üç gün göremesem şerefsizi çok özlüyordum. Altı ay neydi ya? "Bedelli yapar."

Suratım ekşidi. "Yakışmadı Gökalp, yakışmadı." Ama Gökalp'i asker üniforması ve asker tıraşıyla nasıl görünür diye merak etmemiş de sayılmazdım. Kesin ona o da çok yakışırdı.

"Konumuz bu mu, Alara?" Duraksadı ve devamını benimle eğleniyormuşçasına bir neşeyle getirdi. "Pardon, yoksa Sarışın mı demeliydim?" Sanki sarışınlığımı hatırlatmak ister gibi saçlarım uçuşarak gözümün önüne düşmeye başladı. "Sarışın'ım. Yakında aitlik eki de gelir. *Gel gel sarışınım, gel. Gel sana âşığım, gel.*"

ninova

"Kapatıyorum ben ya." Farkında değildi ama beni utandırıyordu. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

"Utanma, utanma. Olacakları söylüyorum. Ayrıca biliyor musun, ben sana çok üzülüyorum." İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Niye?"

"Gökalp'in ilk sevgilisi sen olacaksın. Bu çocuğun içinde yirmi dört yıllık birikim vardır. Yazık sana ya." *Süper.* Yeterince utanmıyormuşum gibi bir de bu tarz şeyler söylemeye başlamıştı. Azarlarcasına, "Kapa çeneni," dedim. "Gökalp, Tayfun gibi abaza mı?"

"Abazalıkla ne ilgisi var? Bunlar normal şeyler. İnsan sevgilisiyle öpüşmek de ister, sevişmek de. Herkes ister." İyice utanıyordum Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğinden emindim. Neyse ki çevremde kimse yoktu. Özellikle de Gökalp. Benim gibi metroya doğru yürüyen insanların arkasından onlardan daha uzak bir köşede, kaldırımda ilerliyordum.

"Bence senin içinde bir birikmişlik var. Seni birisiyle yapalım da içindekileri bir boşalt."

Güldüğünü duydum. "Hiç hayır demem." Neredeydi benim ilişkilerden uzak duran arkadaşım? "Tayfun lafı açılmışken söyleyeyim. Kardeşinin doğum gününe hediye almak için benden yardım istedi." *Al işte... Gel de şimdi bu ikisini birbiriyle yakıştırma.*

İkisinin zıt karakterler olduğunu ikisini de iyi tanıyan birisi olarak en iyi ben biliyor olsam da *zıt kutuplar birbirini çeker* efsanesine ne yazık ki inanıyordum. Söz konusu aşk olduğunda herkesin birbiriyle olabileceğine inanırdım. Tuğçe, Tayfun'u beğendiğini söylediğinden beri ikisi gözümde öyle yakışıyordu ki.

"Niye senden?" dedim imalı imalı.

"Beni gördü, benden yardım istedi. Hafta sonu hediye almak için dışarı çıkacak. Muhtemelen ben de giderim."

"Sizi çok yakıştırıyorum," dedim itiraf eder gibi. Bunu zaten biliyordu. "Belki Tayfun'u yakından tanıyınca ona karşı fikrin değişir."

"Değişmez."

"Çok güzel olursunuz."

"Olmayız. Tayfun öküz. Kadın ruhundan zerre anlamıyor. Takılmalık kadınlar arıyor. Dümdüz kıro. Ben daha iyilerine layığım." Bunlar bana değil de kendisine saydığı ve hatırlatmak istediği nedenlerdi sanki. "Kıro dediğin insan İstanbul beyefendisi."

ninova

"Ankara beyefendisi," diye düzeltti. Tamam, buna itiraz edemeyecektim. Tayfun baştan aşağı Ankaralı olmak için doğmuştu. Her halinden ve tavrından bunu açıkça belli ediyordu. "Bence sandığının aksine kadın ruhundan çok iyi anlıyor. Onu senden daha çok tanıyorum. Dışarıya gösterdiğinin aksine özünde çok ince ruhlu ve iyi birisi."

"Gözü dışarıda. Tek bir kadına bağlı kalmayı beceremeyen biriyle bir yola çıkmam. Bu, bile bile kendimi üzmek olur."

Ben ikisini yakıştırdığımı söylerdim ama daha ilerisine gidemezdim. Bu, Tuğçe'nin hayatına müdahale etmek olurdu. Böyle bir niyetim de yoktu. "Bu konuda üzerine gelmeyeceğim. Kendin için en iyisini sen bilirsin."

"Sağ ol bebeğim," dedi. "Eğer başka bir şey yoksa kapatmam lazım."

"Yok yok. Yine beynini benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Sesli bir gülüş kulağıma ulaştı. "Ne demek. Sen de akşamı güzelce atlatmaya bak. Az kaldı. Olacaksınız siz."

Son cümle kalbimi titretirken heyecanla gülümsedim. "Umarım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonumun ekranına bakakaldım. Gözlerim siyah ekrana yansıyan yüzümdeki gülümsemeye takıldı. *Olacaksınız siz.*

Olacaktık, değil mi?

ninova

ACIYINCA ÖPÜLEN YERLER

MFÖ - Sarı Laleler

İki elimde birden tuttuğum salata dolu tabakları büyük, dikdörtgen yemek masasının üzerine yerleştirdikten sonra doğrulup ellerimi sandalyenin arkasına yaslayarak bakışlarımı salonda gezdirdim. Gökalpler geleli neredeyse yarım saat olmak üzereydi. Biz annemle sofrayı hazırlarken babam Gökalp'in ailesiyle koyu bir sohbetin içerisindeydi.

Babamları birkaç saniye boyunca izledikten sonra gözlerimi tekli koltukta oturan, diğerlerinden bağımsız bir şekilde bebek kız kardeşiyle ilgilenen Gökalp'e çevirdim.

Annesinin hamilelik haberini ilk aldığında Gökalp yirmi bir yaşını bitirmek üzereydi. O zamanlar sürpriz yumurtadan çıkar gibi hayatlarına dahil olan kardeşini bir süre psikolojisinin kaldırmadığını iddia etmişti. Yirmi bir yaş, yeniden abi olmak için ona çok geçmiş gibi geliyordu.

Ancak şimdi kırmızı elbisesi, beyaz külotlu çorabı ve bezi yüzünden kocaman poposu ile kucağında duran bebekle öyle ilgileniyordu ki şu görüntüyü izlerken insanın eriyip gitmemesi imkânsızdı. Ben şimdi bu görüntüyü görünce nasıl bir baba olacağını hayal etmeseydim de ne yapsaydım?

Babamın oturduğu yerde hareketlendiğini hissetmemle kendime gelip bakışlarımı Gökalp'ten ayırırken, babamın gözleri anında bana döndü. "Sofra hazır mı kızım?"

"Bitti sayılır baba." Kalan son tabakları da almak üzere mutfağa geçtiğimde annemin daha yemeği bitirmeden tatlı derdine düştüğünü gördüm. Son iki tabağı tezgâhın üzerinden alıp salona geri döndüğümde masadaki boşluklara yerleştirip, "Artık hazır," dedim.

Benim seslenişimle beraber babam iki eliyle bacaklarına hafifçe vurup ayaklandı. "O zaman haydi sofraya."

Hepsi birden ayaklanırken gözlerim ilk olarak Gökalp'in diğer kız kardeşi Esin'e kaydı. Kendisi biraz sosyal medya bağımlısıydı. Geldiğinden beri telefonunu elinden bırakmamıştı. Annesi sürekli evde de böyle olduğundan yakınıp duruyordu. Ama tatlı bir kızdı. Her ne kadar en son iki sene önce görmüş olsam da Esin'i seviyordum. İki kuzen olarak Tuğçe'yle çok benziyorlardı.

Bakışlarım, "Cimcime," diyen Gökalp'e döndü. Telefonuyla ilgilendiği için ağır adımlarla masaya ilerleyen Esin'e bakıyordu. "Artık o organını bırak. Yemek yiyeceğiz."

"Bir dakika abi ya."

Gökalp onaylamazcasına kafasını iki yana sallarken birkaç ufak adımda karşısına dikildim. Kardeşi Alisa başını Gökalp'in göğsüne yaslamış vaziyette duruyordu, kucağında küçücük kalıyordu. İçim eriyordu, içim. Önünde durmamla beraber Gökalp kafasını eğerek bana baktığında bakışlarımı Alisa'ya çevirdim ve ellerimi uzattım. "Biraz ben alabilir miyim?"

Bebekleri çok severdim ve onlarla anlaşabilen bir yapım vardı. Kolay kolay hiçbir bebek beni sevmemezlik yapmazdı. Alisa'yı göğsünden uzaklaştırırken, "Al," dedi.

Alisa pek çekingen bir bebek değildi. Geldikleri anda beni ilk görüşü olmasına rağmen benden kaçmamıştı veya yabancılık çekip bana gelmemezlik yapmamıştı. Alisa'yı kucaklayarak Gökalp'e arkamı dönüp masaya doğru ilerlemeye başladığımda, Gökalp'in de hemen arkamdan geldiğini hissettim. Alisa'yı kucağımda birkaç kez hoplatarak rahat pozisyonu bulmasını sağlarken bu harekete kıkır kıkır güldü.

Boş sandalyelerden birini gözüme kestirip oraya oturacağım sırada sinir bozucu kardeşim benden önce davranıp oturdu ve inadına yaparmış gibi bana dil çıkardı. Gözlerimi kısarak onun karşısındaki sandalyeye ilerledim.

"Canım." Gökalp'in annesi Ayla teyzenin konuşmasıyla bakışlarım ona döndü. "İstersen Alisa'yı bana ver. Rahat rahat yemeğini ye."

"Benim için sorun değil," dedim gülümseyerek. "Asıl siz rahat rahat yiyin. Ben ilgilenirim."

"Peki, sağ ol canım."

Sandalyeye ulaştığımda Alisa'yı tutan ellerimden birini ayırıp sandalyeyi çekeceğim sırada Gökalp benden önce davrandı ve sandalyemi oturmam için geriye çekti. Babamların yanında olduğumuz için hareketlerime dikkat etmeye çalışıyordum. Normalde olsak aptal âşıklar gibi sırıtmaya

ninova

başlardım. Hafif bir tebessüm edip Gökalp'e gözlerimi hiç değdirmeden sandalyeye yerleştim.

Gökalp de masadaki tek boş yere, benim yanıma oturdu. Babam ve Gökalp'in babası önümüzdeki maçlar hakkında konuşuyordu. Annemle de Ayla teyze kendi aralarında bir sohbetteydi ve Esin de yemeğin başında bile telefonuyla uğraşıyordu. Bücür kardeşim Alya'ya baktığımda onun çoktan tabağındaki yemeğe abandığını gördüm.

Gökalp'in bana doğru eğildiğini hissettiğimde, bakışlarımı kucağımda uygun bir pozisyona sokmaya çalıştığım Alisa'dan ayırmadan bekledim. Kulağıma, "Hangisini sen yaptın?" diye fısıldadı.

"Karnıyarık." Masanın ortasındaki geniş borcamda duran karnıyarıklarda bakışlarımı gezdirdim. Gülerek, "Ama çorbayı da karıştırdım," diye ekledim.

"Büyük emek," dedi alayla. "Karıştırmak falan. Keşke kendini bu kadar yormasaydın."

Sahte bir kızgınlıkla konuştum. "Sana karnıyarık yaptım diyorum, çorbayı karıştırmama mı takılıyorsun?"

"Karnıyarık fazla iyi görünüyor." Benden hafifçe uzaklaşarak kaşığını çorbaya daldırdı ama sesi sadece benim duyabileceğim düzeydeydi. "Senin yaptığına inanasım gelmedi."

"İnadına yapıyorsun, değil mi?"

Sırıtarak, "Günaydın," diye mırıldandı.

Sırıtan ağzını... öpsünler, Gökalp.

Bakışlarımı Gökalp'ten ayırarak kendi tabağıma odaklandım. Kaşığı masadan alıp kâseye daldırırken kucağımdaki Alisa elimdeki kaşığa uzanmaya çalıştı. Kolumu karnına sararak ona engel olurken, kaşığa aldığım çorbaya birkaç saniye boyunca üfledim ve Alisa'nın ağzına götürdüm. Hiç hayır demeden kaşıktaki çorbayı içti.

"Aslında karnı aç değil," dedi Gökalp.

"Yemek görünce dayanamıyor demek ki." Bakışlarımı Gökalp'e çevirdim. "Senin gibi."

Hafifçe kaşlarını çatarak önüne döndü. Bu kadar çok yemek yiyip hâlâ o kaslarının yağdan sarkmamasının tek sebebi sporcu olmasaydı. Aksi halde bulduğu her şeyi bu kadar rahat bir şekilde yiyemezdi. Ben bir yemekten bir tabak yiyorsam, Gökalp'in üçüncü tabağı zorladığı zamanlar oluyordu.

ninova

Bahane olarak da sporcu olmasını, metabolizmasının yemeği çabuk yakmasından ötürü çok acıktığını öne sürüyordu.

"Gelmişken yavaş yavaş kendinize ev de bakmaya başlayın." Babamın dikkatimi çeken konuşmasıyla beraber kafamı kaldırıp masanın o tarafına baktım. "Sizin taşınma işini yaz bitmeden halledelim."

"Valla çok isterdik ama İzmir'deki işler henüz tam anlamıyla bitmiş değil. İstanbul'a gelmek bir yılımızı daha alacak gibi görünüyor."

Gökalp'in babası müteahhitti. İzmir'de evler inşa ediyordu. Buraya taşınmalarındaki engel de İzmir'de inşaat halinde olan evlerin henüz bitmemiş olmasıydı. Onlar bittiğinde buraya taşınacaklar ve işine burada devam edecekti.

"İnşaat daha ne kadar sürecek?"

"Birinin teslim tarihi eylülde, diğeriyse ocakta. Daha uzun zaman var." Ve biz daha haziran ayındaydık.

İlgimi onlardan ayırarak Alisa'ya çevirdim. Sürekli masaya ulaşma çabasında olduğu için eline bir parça ekmek verip onunla oyalanmasını sağlayarak birkaç dakika boyunca rahat rahat yemeğimi yedim. Çorbamı bitirdikten sonra kâseyi bir kenara bırakıp kendi yaptığım karnıyarığa uzandım. Yetişemediğimde Gökalp daha yakın olduğu için borcamı alıp bana yaklaştırdı. Servis kaşığıyla patlıcanlardan birini alıp tabağıma bıraktım. Gökalp kendine de üç tane patlıcan alarak borcamı eski yerine bıraktığında gözlerim tabağında takılı kaldı.

"İnsan bir tane alıp tadına bakar, beğenirse yenilerini alır. Hepsini yiyeceğinden nasıl eminsin?" Belki de beğenmeyecekti.

"Sen yapmışsın," dedi sessizce. "Her türlü yerim, Sarışın."

Gülümsememek için altdudağımı dişlerimin arasına kıstırırken önüme döndüm. Gökalp sadece beş dakika sonra tabağındaki tüm patlıcanları bitirdi. Ben ise bu süre zarfında sadece bir tanesini bitirebildim.

Gökalp'in tabağını izlerken çenemde hissettiğim ıslaklıkla bakışlarım Alisa'ya indi. Kucağımda rahat durmayarak ayağa kalkmıştı. Şimdi elleri omuzlarıma yaslıyken dişlerini çeneme hafifçe geçirmiş bir şekilde duruyordu. Dişlerini hafifçe çeneme sürtüyordu. Hissettiğim gıdıklanma ile gülerken yemeğini bitirdikten sonra arkasına yaslanan Gökalp'in bakışları bana döndü. "Alisa'yı alayım mı?"

"Yok, böyle iyiyiz." Zaten yemeğim bitmişti.

ninova

Daha lafımı bitirmeme kalmadan Alisa dişlerinin arasına kıstırdığı etimi neredeyse bütün gücüyle ısırdığında, acıyla inleyerek masadaki herkesin bakışlarının bana dönmesine neden oldum. Can havliyle, "Oha kopardın!" diye konuştum. "Bırak çenemi."

Alisa bundan keyif alıyormuş gibi dişlerinin baskısını daha da artırdığı sırada, yardımıma Gökalp koştu ve iki elini Alisa'nın belinin yanlarına yerleştirip kardeşini benden uzaklaştırmaya çalıştı. Gökalp, Alisa'yı çekiştirirken bebeğin dişleri canımı daha çok acıttı. Annesi özürler dileyip oturduğu yerden ayaklanırken ben kendi derdime düştüğüm için tüm sesler benim için fazlasıyla silikti.

Nihayet Alisa'nın sivri dişlerinin gazabından kurtulduğumda parmaklarım direkt ısırdığı yere gitti. Parmağımın ucunda dişlerinin bıraktığı izleri hissedebiliyordum. Gökalp, Alisa'yı tatlı bir şekilde azarlarken annesi yanımıza ulaştı ve kızını kucaklayarak bizden uzaklaştırdı.

Karşımda bundan zevk alırcasına sırıtan kardeşime tehditvari bir bakış atıp benimle konuşan Gökalp'e döndüm. "İyi misin?"

"İyiyim ama biraz acıdı." Kızardığına çok emindim. Kuduz köpek gibi ısırmıştı resmen ve küçük bir bebeğe göre çene kasları çok güçlüydü.

Biraz sonra yemek bittiğinde annem ve Gökalp'in annesi masayı toparlamaya başlarken, ben de çeneme bakma bahanesiyle daha çok masayı toplamaktan kaçıp odama çıktım. Kendi odamın içindeki banyoya girip aynadan Alisa'nın ısırdığı çeneme baktığımda yüzüm buruştu. Diş izleri fazlasıyla derindi, etrafı kıpkırmızı olmuştu ve hâlâ sızlıyordu.

Bu nasıl bebekti?

Yara olmadığı için müdahale edebileceğim bir şey yoktu. Öylesine bir şey yapamadan banyodan çıktığımda ışığını kapattım. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde, şarjda olan telefonumun yanına gittim. Şarjının dolduğunu görünce kablodan çıkardım ve tam cebime sıkıştırmıştım ki odamın kapısı açıldı.

Odama giren Gökalp'i gördüğümde şaşırsam da bozuntuya vermeden doğruldum. "Ne yapıyorsun burada?"

Huysuz bir çocuk gibi, "Aşağıda sıkıldım," dedi. "Beni niye yalnız bırakıyorsun?"

Sadece iki dakika ortalıktan kaybolmuştum. "Yalnız değilsin. Aşağıda bir dolu insan var."

"Hiçbiri yaşıtım değil."

ninova

"Aslında ben de değilim," dedim kendimi tutamayıp gülerken. "Senden üç yaş küçüğüm."

"Ondan bahsetmediğimi biliyorsun."

Kapıyı kapatırken yeşillerini odamın içerisinde gezdirmeye başladı. "Odan güzelmiş," dedi odanın ortasına doğru yürümeye başlayarak. Evin en büyük odası bana aitti. Kocaman bir odam olmasına rağmen fazla eşya olduğu için pek boşluk yoktu ve sıritmıyordu. "Sağ ol," diye cevap verdim. Galiba Gökalp'in bu evde girmediği tek oda bana aitti.

"Yemeği beğendin mi?"

Takdir eder gibi güldü. "Beklediğimden iyiydi." Gözlerini bana değdirdi. "Yine de ikna olmadım."

"Gerçekten dayaklıksın." Gülümseyerek odayı incelemeye devam etti.

Gözleri odamın diğer ucundaki siyah, küçük piyanoya takıldığında, "Piyano mu çalıyorsun?" dedi.

Arkamı dönerek piyanoya baktım. "Bir ara çok heves etmiştim. Hevesimi aldıktan sonra dokunmaz oldum. Uzun süredir çalmıyorum bile."

Babama aldırana kadar tabiri caizse kendimi yırtıp, alındıktan birkaç ay sonra da odanın köşesinde kaderine terk etmiştim. Çalmak eskisi kadar zevk vermiyordu. Arada bir tozunu alırken kapağını kaldırdığımda birkaç dakika çalıyor, sonra bırakıyordum.

Piyanoya doğru yürümeye başladı. "Çalsana."

"Şimdi mi?"

Durup bakışlarını yüzüme çevirdi. "Yok, yarın."

Gözlerimi devirip piyanoya doğru ilerlemeye başladım. Kapağını kaldırırken daha dün tozunu almış olduğum için kendime teşekkür ettim. "Hangi şarkıyı çalayım?"

"Bilmem. Kafana göre takıl."

Piyanonun önündeki pufa oturduğumda Gökalp'in bedeninin varlığını tam arkamda hissettim. Bu ister istemez beni gererken, dudaklarımı ıslatarak notaların olduğu kâğıtları kurcalamaya başladım. "Hata yapabilirim. Epeydir çalmıyorum."

"Sorun değil."

Hoşuma giden şarkılardan birinde durup kâğıdı görebileceğim bir şekilde piyanonun üstüne bıraktım. Ellerimi tuşların üzerine yerleştirip ince notalarla şarkıyı çalmaya başladım. MFÖ'den *Sarı Laleler.*

ninova

Daha üçüncü notadan hata yaptığımda kısa bir süre duraksadım ve ardından baştan çaldım. Bu defa daha şarkıya en başında yanlış notayla girdim. Gözlerimi yumarak Gökalp'in beni izlediği gerçeğini unutmaya çalıştım ama o konuşarak buna engel oldu. "Çok kasıyorsun," dedi. "Biz bizeyiz. Hata yaptığında seninle dalga geçecek değilim."

Arkamdaki varlığı beni heyecanlandırıyordu. Bu durumda ellerimin titrememesi bir mucizeyken tamamıyla odaklanıp nasıl hatasız bir şekilde çalabilirdim ki?

"Kasmıyorum," dedim. "Uzun süredir çalmadığım için böyle oluyor."

"Omuzların çok gergin." Hemen ardından iki elini de omuzlarıma yerleştirdi. Omuzlarım daha da kasılırken ellerini omuzlarımdan kollarıma doğru ağır hareketlerle indirmeye başladı. Nefesim kesilirken elleri tişörtümün bittiği noktadan itibaren doğrudan tenimle temas eder oldu. Elleri aşağıya indi, indi ve indi. En son tuşların üzerindeki ellerimde durduğunda bana doğru eğildiğinden olsa gerek kafam göğsüne değmeye başladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve burun deliklerimden ciğerlerime sızan Gökalp'in ferah kokusu sebebiyle gözlerimin kapanmaması için kendi içimde üstün bir çaba gösterdim. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Neden bu kadar gerginsin, Alara?" dedi.

"De..." Titrek bir nefes alıp verdim. "Değilim."

Oysa yakınlığıyla beraber göğsüm bile hızlı bir şekilde kalkıp inmeye başlamış haldeydi. "Değil misin?" dedi. Sesindeki tını sorusunun cevabını biliyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum."

Konudan bağımsız bir şekilde, "Ben hiç piyano çalmadım," dedi. "Beraber çalalım." Ellerimin üzerindeki ellerine baktım. "Çal bakalım." Zihnim bunu bir emirmiş gibi algıladı ve ellerim anında piyano notalarının üzerinde harekete geçti.

Gözlerimle bir yandan kâğıttaki notaları takip ederken, bir yandan da kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Vücudu ve yüzü o kadar yakınımdaydı ki bütün çabalarım boşa çıkıyordu. Buna rağmen şarkının ilk kısımlarını hatasız bir şekilde çalmayı başardım.

Benim ellerimle beraber Gökalp'inkiler de hareket ediyordu. Sol bileğine takılı olan tokayı fark ettiğimde bu sefer gülümsememi engellemeye çalışmadım. İçimden bir his bu toka bana ait olmasaydı Gökalp'in bu kadar sahiplenmeyeceğini söylüyordu. İlk kez içimdeki sesle aynı fikirdeydim.

ninova

Kısa süre sonra şarkı bittiğinde ellerim hareketlerini durdurdu. Gökalp'in geri çekilmesini beklerken, hatta kalbimin sağlığı için buna yalvarırken Gökalp bana inatmış gibi bir süre öylece kaldı. Ellerini nihayet benimkilerden ayırdığında rahat bir nefes aldım. Yüzü de yavaşça benden uzaklaştı ama kafamın hâlâ göğsüne değdiğini hissedebiliyordum. Kafamı hafifçe yana çevirip havaya kaldırarak Gökalp'in yüzüne baktığımda onun bakışlarının zaten bende olduğunu gördüm.

Yeşilleri çeneme indi. Bir süre muhtemelen kardeşinin bıraktığı izde gezindi. Parmaklarıyla çenemi kavradığında diğer hareketleri gibi buna da hazırlıksız yakalandım. Sert bir şekilde yutkunurken başparmağını diş izlerinin üzerinde gezdirdi.

Sonra hiç beklemediğim bir anda eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırmaya başladı. Yine ve yine nefesim kesilirken bir asır gibi geçen saniyelerin ardından sıcak dudaklarının baskısını çenemde hissettim. Gözkapaklarım aşağıya doğru düşerek gözlerimi örttü. Kalp atışlarım zirveyi görürken Gökalp'in dudakları bir süre çenemde oyalandı. Geri çekildiğini hissettiğimde gözlerimi açacak gücü kendimde bulamadım.

Parmaklarını çenemden ayırırken, "Bizde acıyan yeri öptüğünde geçer denir," dedi.

O an içimdeki arsız taraf Alisa neden dudağımı ısırmadı ki diye isyan etmekle meşguldü.

Ve tüm atmosferi bozan şey, telefonumdan art arda yükselen bildirim sesi oldu. Gözlerim anında açılırken bir süre boş boş piyano ile bakıştım. Gökalp benden uzaklaştı ve az önce yakınlığıyla isyan eden kalbim şimdi de uzaklığıyla etmeye başladı.

Telefonuma bildirim gelmeye devam ederken afallayışım geçtiğinde arka cebimdeki telefonu çıkardım. Ekranı açtığımda çok sık mesaj almadığım bir ismi görmek tamamıyla kendime gelmemi sağladı.

Arda Kırdağ: Bir antrenörün takımından
bir oyuncunun ailesiyle bu denli yakın
olması ne kadar doğru ve etik?

Arda Kırdağ: Gökalpler şu an sizdeler,
biliyorum. Kulağa hiç profesyonelce gelmiyor.

ninova

Arda Kırdağ: Yoksa Gökalp'in kaptanlığı bir torpilden mi ibaret? Belki takıma çağrılması da öyledir?

Arda Kırdağ: Belki sırf sen onu sevdiğin için senin ricanla kaptan olmuştur. Ya da Gökalp'in babası, babandan rica etmiştir.

Arda Kırdağ: İnsanın aklına türlü türlü ihtimaller geliyor. Bu duyulursa baban mı milli takımın antrenörlüğünden alınır?

Arda Kırdağ: Yoksa Gökalp mi bir daha takıma çağrılmaz? Doğrusu bu beni biraz düşündürdü ve merak ettirdi.

YAKMAK VE SÖNDÜRMEK

Her's - What Once Was

Mesajları okurken bünyeme yüklenen sinir sayesinde artık kalbim heyecanla değil, öfkeyle atıyordu. Açık açık tehdit ediyor, bunu birilerine söyleyeceğini ima ediyordu.

Hâlâ çevrimiçi olduğunu gördüğümde kafamı kaldırıp Gökalp'e baktım. Bir eli kapının kulpunda beklerken bakışlarını üzerime dikmiş dikkatle beni izliyordu. Muhtemelen mesajları okurken verdiğim tepkiler gözünden kaçmadığı için kaşları hafiften çatıktı.

Bir sorun yokmuşçasına kendime gelerek telefonu cebime sıkıştırdım. "Sen in. Ben birazdan gelirim."

Şüpheli bir tavırla, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Gülümseyerek kafamı iki yana salladım. Önemli bir şey de olmamıştı. Arda'nın tehdidiyle sinecek değildim. "Sınıf grubundan ödevimin teslim tarihini kaçırdığımı öğrendim. Çok mühim bir şey değil."

İkna olmuşa benzemiyordu ancak kapı tıklatıldığında bakışlarını benden ayırmak zorunda kaldı. Kapının arkasından Alya'nın sesini duydum. Kapı kulpunu indirmeye çalışırken, "Abla!" diye seslendi. "Annem seni çağırıyor. Gökalp abinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Gökalp, Alya'nın ağzını tutmayı beceremediğini bildiği için kapı kulpuna içeriden bir baskı yaparak kardeşimin kapıyı açmasına engel oluyordu. Muhtemelen salondan lavaboya gitmek gibi bir bahaneyle ayrılmıştı ve babamın, odamda olduğunu öğrenmesini istemiyordu. İstemsizce gülümserken Alya'ya cevap verdim. "Kapı kilitli, daha fazla zorlama. Üstümü değiştirip geleceğim. Gökalp abinin nerede olduğunu bilmiyorum. İnip aşağıdaki lavaboyu kontrol et."

Kulpu zorlamayı bırakıp, "Tamam," diyerek kapının önünden ayrıldı. Adım sesleri yavaş yavaş azalırken Gökalp birkaç saniye daha bekledi ve sonra kapıyı açarak odadan dışarı çıktı.

Onun gidişiyle beraber telefonumu cebimden çıkarıp yatağımın üstüne oturdum. *WhatsApp'a* girdiğimde Arda'nın hâlâ çevrimiçi olduğunu görmek gözlerimi devirmeme sebep oldu. Büyük ihtimalle sohbetimde bekliyordu.

Mesajları tekrar baştan okuduktan sonra derin bir nefes alıp parmaklarımı klavyede gezdirmeye başladım.

Alara Yılmaz: Ne saçmalıyorsun sen?

Tam tahmin ettiğim gibi mesajı atar atmaz anında görüldü oldu.

Arda Kırdağ: Saçmalıyor muyum?

Alara Yılmaz: Evet, saçmalıyorsun.

Arda Kırdağ: Saçmaladığımı düşünmüyorum. Aksine bazı şeyler kafama daha yeni dank etmeye başladı.

Arda Kırdağ: Gökalp'le sevgilisin. Baban takımın antrenörü ve ne tesadüftür ki takımın en gözde, en herkes tarafından pohpohlanan oyuncusu senin sevdiğin kişi.

Aptal... Sevgili olduğumuzu düşünüyordu. Böyle düşünmesini Gökalp sağlamıştı ama yine de bu gerçek, Arda'nın aptalın teki olduğunu düşünmeme engel değildi.

Arda Kırdağ: Babanın prensesisin. Gökalp'i kaptan yapması tek bir lafına bakar. Gökalp'i sevdiğin için böyle bir şeyi yapmış olma ihtimalin çok yüksek.

Arda Kırdağ: Desene boşuna kaptan olmak için kendimi parçalamışım. Maçlarda doğru düzgün oynamayıp arada sırada parmak ucuyla topa dokunan adamı torpille kaptan yaptınız. Üç senedir de üst üste millî takıma çağırıyorsunuz. Ne adil bir ailesiniz.

Sakinleşmek adına derin bir nefes alıp verdim. Öyle kötü şeyler yazardım ki Arda gibi birisi bile kendisinden utanırdı ancak ben onun seviyesine düşmeyecektim. Onun aksine aklımdakileri olabildiğince normal bir şekilde yazacaktım. Olabildiğince normal...

Alara Yılmaz: Hiç oynadığınız maçlardan herhangi birisini açıp izledin mi? Veya maç esnasında yedekte beklerken kinini bir kenara bırakıp tarafsız bir gözle Gökalp'i izlemeyi denedin mi?

Alara Yılmaz: Hepsini geçtim, neden beş maçın en az üçünde aldığın sürenin maksimum beş dakika olduğunu oturup düşündün mü hiç?

Alara Yılmaz: Bunu yapmaktan nefret ederim ama bize torpil yaptınız diyerek iftira attığın için gerçekleri söylemek dışında bana bir seçenek bırakmıyorsun. Hırs gözünü o kadar bürümüş ki Gökalp'i baltalamaya çalışırken kendi oyununa odaklanamıyorsun bile.

Alara Yılmaz: Canlı canlı izleyemediğim maçların bile daha sonra tekrarını izleyen birisi olarak söylüyorum. Kaç kez kendini göstermek amacıyla Gökalp'in topuna atlayıp takıma sayı kaybettirdiğini hatırlıyor musun? Babamın kaç kez seninle bu konu hakkında konuştuğunu?

Alara Yılmaz: Takımın kaptanı Gökalp çünkü o bunu hak ediyor. Halk tarafından seviliyor. Takım arkadaşları ona saygı duyuyor. Babam onun sahada iyi bir oyun kurucu olduğuna inanıyor.

Alara Yılmaz: Sen böyle davranmaya devam ederek neyi hak etmeyi amaçlıyorsun? Eğer içini rahatlatacaksa diye söylüyorum. Gökalp hiçbir zaman bizim tarafımızdan torpilli olmadı.

Alara Yılmaz: Gökalp kaptanlığı senin kadar takmıyor bile. Bugün karşısına geçip kaptanlığı bana ver desen sırf senin şu aptal tavırların takıma sayı kaybettirmeye devam etmesin diye kaptanlığını hiç düşünmeden sana verir.

Alara Yılmaz: Bunu anlamayacak kadar körsün.

Arda Kırdağ: Etkileyici bir konuşmaydı ama ikna olmadım. Hâlâ tüm bunların bir torpilden ibaret olduğunu düşünüyorum.

Arda Kırdağ: Baban adaletli bir antrenör değil ve bunun cezasını baban da Gökalp de çekecek.

Arda Kırdağ: Tabii istersen bunu önleyebilirsin.

Alara Yılmaz: Tam bu noktada beni, benimle sevgili ol yoksa sizin torpilci olduğunuzu spor camiasına yayarım diye beni tehdit mi edeceksin yoksa. :D

Arda Kırdağ: Belki de.

Alara Yılmaz: Ne kadar ucuz bir numara. Bencilsin sen. Milli takımda olmak falan senin umurunda değil. Tüm gözler senin üzerinde olsun istiyorsun.

Alara Yılmaz: En kötüsü de nankörsün. Antrenmanlara zil zurna sarhoş geldiğinde senin götünü toplayıp idare eden Gökalp'ti. Seni eve gönderip bin bir türlü bahanelerle antrenmana neden gelmediğinin açıklamasını babama yapan Gökalp'ti.

Alara Yılmaz: Ve şimdi onun olanları elde etmeye çalışıyorsun. Git ve istediğin spor magazincisine bu olayı anlat. Biz bunun bir torpilden ibaret olmadığını kanıtlarız. Sadece tek bir maçı bile izleyen taraftarlar Gökalp'in kaptanlığı hak ettiğini anlar.

Alara Yılmaz: Olan sana olur, anlattığınla kalırsın. Sonra da bir bakmışsın bir daha kimse seni milli takıma çağırmamış.

Alara Yılmaz: Bence sen ne kadar nankör olduğunu kendine saklamaya devam et. Sonuçlarına katlanırım diyorsan da buyur istediğini yap.

Alara Yılmaz: Ama beni böyle saçma sapan tehditlerle yanına çekemezsin çünkü ben, beni hak eden kişiye layığım. Sana değil.

Yazacağım her şeyi yazdıktan sonra Arda'nın bunlara cevap vermesine fırsat tanımadan onu engelleyip *WhatsApp'tan* çıktım. Ayağa kalkıp telefonumu cebime yerleştirirken, attığım mesajlar sinirimin yatışmasını sağladığı için fazlasıyla sakindim. İçimi dökmüş gibi hissediyordum.

Zaten bugün yangın merdiveninde bizi izlerken attığı rahatsız edici bakışların altından bir şeyler çıkacağını düşünmüş ama o kadar da ileri gitmez herhalde diye bir yanılgıyla düşünceleri kafamdan def etmiştim.

Odamın içerisindeki lavaboya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra beyaz el havlusuyla yüzümü kuruladım ve aynadan kendime baktım. Bakışlarım çenemdeki diş izine kaydığında sırıtmadan edemedim. Aklıma gelen gerçek, kalbimin hızlanmasına sebep olurken parmaklarımı diş izinin üzerinde gezdirdim. Resmen Gökalp beni öpmüştü!

Buna çığlık kıyamet sevinmem ve yerimde tepinmem gerekirken Arda sağ olsun, saçma sapan mesajlarıyla bütün havayı dağıtmıştı.

Birkaç saniye boyunca sırıtarak kendimi izleyip, havluyu yerine bıraktıktan sonra lavabodan çıktım. Odamdan dışarıya adımlayıp merdivenlere yönelirken kulağıma aşağıdaki derin sohbetin sesleri ulaşıyordu. Şimdi yine Gökalp'i göreceğim aklıma geldiğinde heyecanımın iki katına çıkmasına engel olamadım. Şurada düşüp bayılmazsam iyiydi.

Salona geçmeden önce yardım edebileceğim bir şey var mı diye mutfağa uğradım. "Hah," dedi annem beni görünce. "Tam vaktinde geldin. Şu çayları götür bakayım."

Oflayarak tezgâhın üzerinde duran tepsiye doğru yöneldiğimde annem, "Oflayıp puflama," diye uyardı.

Tepsiyi alarak salona geçerken daha kapıda Esin'in hararetle konuşmasına kulak misafiri oldum. "Allah aşkına, bakın size yalvarıyorum evlendirin de kurtulayım şundan. Belki hayatında bir kadın falan olursa bana sarmaktan vazgeçer. İnsan her saat başında arayıp beni kontrol eder mi ya? Arıyor ve *merhaba Esin, konuşmadığımız bir saat içerisinde sevgili yaptın mı* diye soruyor. Gökalp'in tek derdi ben olmuşum ya."

"Abi," diye uyardı Gökalp. "Gökalp değil. Ben senden altı yaş büyüğüm cimcime."

Elimde tepsiyle beraber salona giriş yaptığımda, Gökalp de dahil olmak üzere büyük bir çoğunluğun bakışları bana doğru döndü. "Gökalp," diyerek diretti Esin. Ardından abisine bakarak dil çıkardı.

"Konu ne?" diye sorduğum sırada en başta oturan babama tepsiyi uzatmaktaydım.

ninova

Esin herkesten önce konuştu. "Konu Gökalp'in hâlâ evlenmemiş olması."

Doğrudan babamla bakışıyor olduğum için Esin'in bu söylediğine tepki vermemek için direniyordum ve bunda çok zorlanıyordum. Evlilik ne demekti? Gökalp'in içerisinde bulunduğu ve benim gelin olarak yer almadığım herhangi bir evliliği kabul etmiyordum. Aksi olursa kıyamet kopardı.

"Kızım, benim bekârlığım sana batıyor mu?" dedi Gökalp. "Senden uzaktayım. Benden daha ne istiyorsun?"

"Bir uğraşın olsun da beni rahat bırak artık ya."

Bardakları sırayla dağıtırken yavaş yavaş Gökalp'e yaklaştığımı fark edince tepsiyi tutuşumu sıkılaştırdım. "Kardeşin haklı," dedi Gökalp'in annesi. "Ölüp gitmeden önce torun sevmek istiyoruz."

"Torun sevme yaşında kendi çocuğunu yaptın kadın. Ne ölüp gitmesinden bahsediyorsun?"

Gökalp'in dediğine gülmek istesem de tam da annesine çayı servis ettiğim ve Ayla teyzeyle bakıştığımdan ayıp olmaması için dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü önledim. Kadının yanakları oğlunun patavatsızca söylediği sözlerin ardından kızarmaya başladı. Hayırsız evlat Gökalp koskoca kadını utandırmıştı.

Babası sahte bir sinirle, "Ne biçim konuşuyorsun annenle kerata?" dedi.

Gökalp omuzlarını kaldırıp indirdi. Tepside son üç bardak kalmıştı ve birisi Gökalp'e aitti. Gökalp diğerlerinden ayrı bir tarafta tekli koltukta oturuyordu. Kucağının boş olduğunu fark edince gözlerim etrafta Alisa'yı aramaya başladı. Uyumuş olsa gerek ki ortalıkta görünmüyordu.

Tam Gökalp'in önüne geldiğim sırada babasının konuşmasıyla adımlarım halıya takılarak tökezledi. "Sayın antrenörüm, dilerseniz bizim oğlanla sizin kızı evlendirelim. Hem kızınız yabancıya da gitmemiş olur." Tamamen alayla ve şakasına söylenmiş sözlerdi ancak zaten heyecanla sarıp sarmalanmış bedenimin kontrolü kaybetmesine neden olması kaçınılmaz oldu.

Halı yüzünden tökezlemem benim düşmemi sağlamasa da tepsideki bütün bardakların devrilerek içindeki kaynar sıcaklıktaki çayların Gökalp'in üzerine dökülmesine sebep oldu. Gökalp oturduğu yerde acıyla söylenerek doğrulurken korkuyla gözlerim açıldı. Beyaz tişörtü dökülen çaylarla yepyeni bir renge bürünmüştü.

"Oğlum!" Ayla teyzenin endişe dolu sesiyle beraber ayaklandığını duydum ancak gözlerimi tişörtünü çekiştirip duran Gökalp'ten ayıramıyordum.

Herkes telaşlanırken babam farklı bir konudaydı. "Benim kızım daha çok küçük. Ne evlenmesi?"

ninova

Şoku üzerimden atlatabildiğimde, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye ardı ardına sayısız kez özür dilemeye başladım.

Arkamdan Esin'in sesini duydum. "Sonunda bir kız abimi yakmayı başardı," dedi eğlenen sesiyle. "Ben mecazi anlamda olur sanıyordum ama bu da kabulüm."

Gökalp üzerindeki tişörtü çekiştirmeyi bırakıp ondan daha çok endişelenen annesini sakinleştirmek adına konuştu. "Tamam anne, iyiyim. Sakin ol."

"Yandın oğlum, nasıl iyisin?" Bakışları bana çevrildi. "Buz var mı?"

Kafamı hızlı bir şekilde sallayıp mutfağa koşar adımlarla ilerledim. Bu esnada babam, Gökalp'in üzerine su dökmesi için banyoya geçmesini söylüyordu. Gökalp koltuktan kalkıp annesinden kurtularak benim arkamdan salondan çıkarken, ben de mutfağa girip buzdolabına ilerledim. Sakarlığım olur olmadık anlarda tutmamalıydı!

Buzluktan buz kalıplarının hepsini çıkardım. İçindeki buzları bir poşetin içine dökerek poşeti sıkıca bağladım. Gözucuyla salona bakıp Gökalp'in oraya geri dönmediğinden emin olduktan sonra adımlarımı banyoya doğru yönlendirdim. Az önceki telaşlı hava dağılmıştı. Gerçi Gökalp'in annesinin salondan gelen endişeli sesini hâlâ duyuyordum.

Banyonun kapısını tıklatıp beklemeye başladım. Herhangi bir ses gelmediğinde kapıyı tekrar tıklattım. Saniyeler sonra kapı açıldığında Gökalp'in çıplak üstü görüş açıma girdi. Yandığı için oluşan kızarıklıklar buğday teninde fazlasıyla belli oluyordu. İçim acırken bakışlarımı kaçırıp buz dolu poşeti Gökalp'e uzattım. "Yanan kısımlara yavaş yavaş dokundur. Birkaç saniyeden çok bekletmemeye dikkat et."

Gökalp elimdeki poşeti aldı. Elini geri çekmeden önce bileğimi kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde kendimi tamamen açılan kapıdan içeri girmiş olarak buldum. Hiç beklemeden beni kenara çekiştirerek kapıyı kapattı. Bakışlarım kapanan kapıda kalırken sırtım hemen kapının yanındaki duvara yaslandı. Gökalp elini kapıya yasladığında damarları belirginleşmiş olan kolu görüş açıma girdi. Yutkunarak kafamı çevirip Gökalp'e baktım ancak anında bunu yapmamış olmayı diledim çünkü yüzü çok yakınımdaydı.

Gözlerini gözlerime odaklayarak, "Beni yaktın," dedi. "Yandım."

Bu yakınlıkla bir kez daha yutkundum. Bugün ne kadar çok yakınlaşmıştık böyle? Ben hep uzaklığa alışıktım. Kalbim bu kadarını kaldıramıyordu.

ninova

"Özür dilerim," diye mırıldandım dilimi dişlerken. "Bilerek olmadı."

"Bilerek olup olmamasına değil, sonucuna odaklanıyorum." Kapıya yaslı olmayan elinde tuttuğu buz dolu poşeti havaya kaldırıp gözümün önüne getirdi. "Sen yaktın, sen söndüreceksin."

Poşeti hızlıca elime tutuşturdu. Bir süre ne yapacağıma anlam veremezken bakışlarım buzla Gökalp arasında gidip geldi. Gözlerimin vücuduna kaymaması için verdiğim çaba beni zorluyordu. Bayılsam da bu andan kurtulsam dediğim bir anın içerisindeydim. Gerçi kalbimi kasıp kavuran bu heyecanla düşüp bayılmam çok da uzun sürmezdi.

Benim düşünmekten çok uzak olduğumu anladığında, "Yanan yerlere buzu sen tutacaksın," diye açıklama yaptı. Gerçekten şu an tüm beyin fonksiyonlarım işlevini yitirmiş gibiydi.

"Hadi," dedi sabırsızlıkla. "Yanıyorum."

Telaşla gözlerimi Gökalp'in vücuduna indirdim. İstesem Gökalp'i itip ondan kolaylıkla kurtulabilir ve *hizmetçin mi var kendin yap* diyebilirdim fakat bunu istemediğimi biliyordum. Elimi havaya kaldırıp buz dolu poşeti yavaşça bedeninin kızarmış noktalarından birine değdirdim. Bir saniye bile tutmadan buzu teninden ayırıp başka bir noktaya ilerlettim.

Buz çok soğuk olduğu için yanmanın üstüne bir de donmasını istemiyordum. Yavaş yavaş ufak değdirişlerle buzu bedeninde gezdirmeye devam ettim.

Gökalp alayla, "Bu kadar nazik davranma," dedi. Ardından buzu tutan elimi kavrayıp vücuduna bastırdı. Parmaklarımın teniyle olan ufak teması kalbimin ağzımda atmasına sebep olurken kafamı kaldırıp Gökalp'in yüzüne baktım.

Benim aksime hareketleri narin değildi. Buzu vücudundan hiç ayırmadan kızarıklıkların üzerinde gezdiriyordu. Kendimi tutamayarak, "Acıyor mu?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırıp indirerek yanıt verdi.

"Yalan söyleme."

"Söylemiyorum," dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Sadece ilk döküldüğünde biraz yandı."

"Özür dilerim. Baban öyle söyleyince ben..." Ne diyeceğimi idrak ettiğimde lafımı yarıda keserek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Babam öyle söyleyince sen ne?" dedi yüzünü daha da benimkine yaklaştırarak. "Bu cümlenin devamı yok mu?"

Nefesim kesilirken Gökalp'ten uzaklaşmama engel olan arkamdaki duvara içten içe sövdüm. Acaba buzu tutan elimdeki titremeyi hissediyor muydu? Gökalp çoktan bir şeyleri sezmiş olmalıydı. Hislerimi az çok anlamıştı ve benden gelen adımlar doğrultusunda kendi hislerini de belli etmeye başlamıştı. Belki de gerçekten numara işini anlamıştı.

Ama anlasaydı bir şekilde bildiğini belli etmez miydi? Bazen *tamam anlamış* diyordum, bazense *belki de hiç anlamadı* diye düşünüyordum.

Aramızdaki şey konusunda kafam karman çormandı.

Belli belirsiz bir tınıda, "Yok," dedim.

"Yok mu?"

"Yok."

Yüzünü benimkinden uzaklaştırarak, "Peki," dedi. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. Onun uzaklaşmasıyla beraber rahat bir nefes alıp verdim. Bakışları kalkıp inen göğsüme indi. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Üzerinde böyle bir etkim olduğunu bu zamana kadar hiç fark etmemiştim, Sarışın."

Buz dolu poşeti alarak benden tamamıyla uzaklaştığında arkasını döndü ve lavaboya doğru ilerledi. Aynadan bakarak yanan kısımlara buzu değdirmeye başladığında gözlerimi yumdum. Ellerimi yüzüme bastırıp çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

O sırada tıklatılan kapı neredeyse kurtarıcım oldu. Ayla teyze kapının öteki tarafından, "Oğlum, iyi misin?" diye seslendi. "Hâlâ yanıyor musun?"

"İyiyim anne," diye cevap verdi Gökalp. "Birazdan gelirim. Yanması geçti."

Annesi bir şeyler söyleyip kapının diğer tarafından uzaklaşırken Gökalp'in bakışları bana çevrildi ve daha kısık bir ses tonuyla ekledi. "Sarışın, yakmayı da söndürmeyi de iyi biliyor."

Gözlerimi utançla kaçırırken annesinin gittiğinden iyice emin olduğumda kapıyı açıp kafamı koridora doğru uzattım. Kimsenin olmadığını görünce kendimi dışarıya attım ve hemen ardımdan kapıyı hızlıca kapattım.

Banyodan Gökalp'in gülüş sesini duyduğumda istemsizce gülümsedim ve kendime geldikten sonra salona doğru yürümeye başladım.

Yakmayı da söndürmeyi de iyi bilen tek kişi ben değildim.

ninova

BİLİNMEYEN NUMARA MESELESİ

Bütün rezilliklerime rağmen gün bittiğinde ve Gökalp'ler gittiğinde, kendimi odama atıp üzerime pijamalarımı geçirmiştim. Tabii ki gün bitmişti ama benim için gece bitmemişti. Gece olduğunda benim tezimle ilgilenmem gereken saatlere giriyorduk. Danışman hocam işi sıkı tutmam gerektiğini söylediğinden beri günde belli bir zamanımı tezimle ilgilenmeye ayırıyordum.

Şimdi pijamam, abur cuburlarım ve ben bilgisayarda makale taraması yapıyorduk. Sandalyemde bağdaş kurarak rahat bir pozisyon almıştım. Kafamın her yerine dağılmış olan sarı saçlarım yüzümün önüne kadar dökülüyordu. Birkaç saat önceki özenli halimden eser yoktu. Ders çalışırken resmen perişan oluyormuşum gibi hissediyordum.

Baharatlı çubuk krakerimden bir tane alıp ağzıma götürürken, okuduğum yabancı makaleden işime yarayan paragrafı kopyalayıp kendi makaleme yapıştırdım. Kaynakçasını da not ettiğim esnada masadaki telefonum titremeye başladı. Saat gecenin ikisine yaklaşırken telefonuma düşen çağrının Gökalp'e ait olması beklediğim en son şeylerden biriydi.

Sanki görüntülü arıyormuş gibi ellerim saçıma çıktı. Düzeltme girişiminde bulunmamı birkaç saniye sonra oldukça anlamsız bularak kendi kendime gözlerimi devirdim. *Seni görmeyecek, Alara. Kendine gel.*

Masamdaki bardağıma uzanıp kalan son yudumları kafama diktim. Ilık suyu içtiğimde sesimin tuhaf çıkmaması için boğazımı temizledim. Bu saatte neden arıyordu ki? Gerçekten gece gece kalbimin ritmini şaşırtmasına gerek var mıydı?

Derin bir nefes aldım ve nihayet aramayı cevapladım. Telefonu kulağıma yasladığımda tıpkı benim gibi onun da içten bir nefes aldığını işittim. Bu tebessüm etmemi sağlarken, "Uyanık olduğunu biliyordum," dedi.

"Nereden bildin?"

"İçimden bir ses *Alara şu an uyanıktır, onu arayabilirsin* dedi." Gecenin ikisinde benim hakkımda bir şeyler düşünmesi tarifi imkânsız bir mutlulukla dolmamı sağladı. Gülümsemeye devam ederken sırtımı sandalyeme yaslayıp daha rahat bir pozisyonda oturmaya başladım.

Beni düşünüyorsun yani diyerek ona cilve yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bunun yerine, "Tezimle uğraşıyordum," demekle yetindim.

"Bu lanet tez ne zaman bitecek?"

"Tez zamanda bitmesini umuyorum." Telefonumun yaslı olduğu kulağım Gökalp'in gür kahkahasıyla şenlendi. Onunla birlikte kalbim de şenlenmiş olabilirdi. Gökalp'e dair her şey o kadar güzeldi ki... Sesine bayılıyordum. Erkeksi ses tonu her seferinde kalbimde sarsıntılara sebep oluyordu. Sesine bu kadar hayranken bir de gülüşü... Olduğum yerde eriyip gitmediğim için çok şanslıydım.

Utana sıkıla bir tavırla, "Bu saçma espriye neden bu kadar güldün ki?" dedim. Bir başkası olsa bu soğuk esprim için beni dakikalarca zorbalardı.

"Çünkü sen yaptın," dedi gülüşü durulduğunda. "Başkası yapsaydı gülmezdim."

Salak salak sırıtırken altdudağımı dişlerimin arasma hapsettim. Gökalp artık bana karşı hep böyle mi olacaktı? Buna nasıl alışacaktım? Zavallı kalbim bunu nasıl kaldıracaktı?

Benim tarafımda bir sessizlik oluştuğunda Gökalp durmadı ve konuşmaya devam etti. Tatlı bir isyanla, "Senin yüzünden ortalıkta karnımda kocaman kızarıklıkla geziyorum," dedi. Ciddi olmaya çalışan ama asla beceremeyen bir sesi vardı. "Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu tahmin edemezsin."

"Allah Allah! Özür diledik ya. Ne güzel işte, baktıkça beni hatırlarsın." Ben daha konuşmaya devam edecekken Gökalp'in sözümü keserek kurduğu cümle dudaklarımın aralık kalmasına neden oldu.

"Hatırlanmak için iz bırakmana gerek yok."

Allah aşkına bu çocuk bu gece benden ne istiyordu? Daha arama başlayalı belki bir dakika bile olmamışken kalbimi iki kez tekletmişti.

Sert bir şekilde yutkundum. Sesimin titrememesini umarak, "Nasıl oldu?" dedim. "Hâlâ sızlıyor mu?"

ninova

"Yok, iyiyim. Eve gelince annem yanık kremi sürdü." Devamını bıkkınlık dolu bir tonlamayla ekledi. "Esin dalga geçip durmasa daha iyi olabilirim."

Kıkırtıyla güldüm. "O kadar da olacak."

"Hep senin yüzünden."

"Ben daha ne yapayım ya? Yanığına buz bile tuttum. Kaç kez özür diledim, sal beni." Bu kadar sakarsam ne yapabilirdim? Ayrıca o an ortamda konuşulan konunun gazabına uğramıştım. Gökalp'in babası bir anda ikimizi evlendirmekten bahsetmişti. O an yerimde kim olursa olsun eli ayağı birbirine dolanırdı.

Gökalp muzip bir tonlamayla konuştu. "Bana, daha çok buzu tutamadın gibi geldi."

Gülerek gözlerimi devirdim. Beni etkilediğini açık açık görmüştü ya, artık bunu sürekli yüzüme vururdu. Beni utandırmaya çalıştığının farkındaydım ve ne yazık ki utanıyordum da. Çok utanıyordum. Karnına buz tuttuğum anı hatırladığımda bile ateş gibi kesiliyordum.

"Of, Gökalp," diye söylendim. "Bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısın? Sinirlerimi bozacaksan kapatıyorum." Blöftü tabii ki. Onunla sabaha kadar telefonda konuşabilirdim.

"Sen benim kıymetimi bilmiyorsun ya," diye sızlandı. Sesinde sahte olduğu her halinden belli olan bir hüzün sezdim. "Yeni limanlara açılıp kıymetimi bilen birilerini bulacağım."

Bunun düşüncesi bile kaşlarımın çatılması için yeterliydi. Gökalp karşımdaymış da sinirle ona bakıyormuşum gibi kaşlarım çatıldı da çatıldı. "Bul da haşlayayım seni." Dudaklarından keyif dolu bir kahkaha daha döküldü.

"Senin tarafından kıskanılmak da güzelmiş."

"Kıskanmadım."

"Kıskanmadın mı?" Sesinde öyle bir hava vardı ki sanki *kıskandığını biliyorum* der gibiydi.

"Kıskanmadım tabii ki. Niye kıskanayım? Ortada fol yok yumurta yok." Bunu aslında nabzını ölçmek için ortaya atmıştım. Aramızda bir şeyler olduğu aşikârdı ama hangimiz önce bu konu hakkında konuşmaya başlayacaktık, merak ediyordum.

"Fol ve yumurta olsa kıskanacaksın yani?"

"Ne alaka?" dedim uzata uzata. "Seni kıskanmıyorum."

"Benden etkileniyorsun da konu kıskanmaya gelince mi ne alaka oluyor, Sarışın?" Sesinin tınısındaki keyif, muziplik ve arsızlık benim de eğlenmeme sebep oluyordu. Gökalp'in benimle sohbet ederken bu kadar mutlu ve eğleniyor olması hoşuma gidiyordu.

Alayla, "Kıyamam," dedim. "Şizofren."

Pes edercesine nefesini üfledi. "Gerçekten insanı deli edersin."

Sırıttım. Gökalp'i bile sabrının tükenmesini sağlayacak -ki Gökalp hayatımda gördüğüm en sabırlı insandı- raddeye getirebildiğim doğruydu. "Sen benimle uğraşacağına gidip antrenman falan yapsana. Formdan düşersen görürsün, Kaptan."

Maçtan sonra Gökalp'le ilgili gazete veya dergi kupürleri göremeyeceğim diye ödüm kopuyordu. Çoğu maçın skorer oyuncusu olması beni çokça gururlandırıyordu. Geçtiğimiz iki maça ait kupürü de diğer sakladıklarımın arasına eklemiştim.

"Gecenin ikisinde neyin antrenmanını yapayım, Sarışın?"

"Gecenin üçünde kendi kendine antrenman yapmışlığın yokmuş gibi konuşma."

"O spordu."

"Çok fark etti."

"Neyse," dedi soluklanırken. "Bir sonraki maç yine deplasman maçı."

Üstelik bu kez daha erken gideceklerdi. "Biliyorum," diye soluklandım ben de. "Bu sefer maç öncesi kampı Macaristan'da olacak." Bu yüzden maça daha beş gün olsa da yarın Macaristan'a uçacaklardı. "Onu da biliyorum."

"Bazen senin antrenörümün kızı olduğunu unutuyorum."

Güldüm. "Ben de bazen senin babamın oyuncusu olduğunu unutuyorum."

Bunu unutmak çoğu zaman işime de geliyordu. Aramızda bir şeyler olursa babamın vereceği tepkiyi düşünmek beni ürkütüyordu. İkimiz için de babamın yerinin ne olduğunu unutmak şimdilik daha iyi bir seçenekti.

"Antrenörümün kızıyla bir akşam randevuya çıkacak olmam çok mu tuhaf görünür?" Doğru ya. Bir de bu mesele vardı. Gökalp'le dışarı çıkacaktık ama ne zaman? Mesela nereye gidecektik? Açıkçası bir yerlerde Gökalp ile kameralara yakalanmaktan da korkuyordum.

Çünkü ne kadar Arda'ya haddini bildirmiş olsam da ikimizi yan yana görenler *acaba Arda gibi ortada torpil döndüğünü düşünür mü* diye sorguluyordum. Ne yazık ki bu akşama kadar aklımdan böyle bir düşünce geçmemişti bile.

ninova

Attığı mesajlarla aklımı karıştırmayı başarmıştı.

Bu konuyu şimdilik zihnimin derinliklerine göndermeye karar vererek asıl mevzuya döndüm. "Kendi kendine tamamen senin çıkarına olan bir anlaşma yaptın ama artık benim de bir şartım var."

Gökalp'ten hoşnutsuz bir ses yükseldi. Onun itiraz etmesine fırsat kalmadan konuşmaya devam ettim. "Bu maçta en az otuz sayı yapmanı istiyorum. En az otuz sayı kazanırsan seninle randevuya çıkarım."

Az önceki hoşnutsuz mırıldanma yerini hoşuna gittiğini belli eden bir sese bıraktı. Meydan okuyan bir tınıda, "Bunun benim için çok kolay olacağını biliyorsun," dedi. "O zaman benim de bir şartım var."

Merakla dinledim. "Yarın uçaktan önce seni göreceğim ve bana erkenden şans öpücüğümü vereceksin."

Dudaklarım karıncalanır gibi oldu. Parmaklarım gayriihtiyarı bir şekilde önce dudaklarıma, ardından da Gökalp'in dudaklarının değdiği çeneme gitti. Gökalp beni öpmüştü. Bu, son bir saattir zihnimden çıkmıştı. Gökalp'in beni öptüğünü, yumuşak dudaklarının çeneme yaptığı baskıyı nasıl unutabilmiştim?

"Bu şans öpücüğü işini abarttın. Senin ve diğerlerinin harika oynamasıyla kazandınız. Ben seni öptüm diye değil."

"Ben kendimi iki kat daha enerjik hissediyordum. Aradaki farkı anlayamazsın, Sarışın." Sesinden şu an sırıtıyor olduğunu anlayabiliyordum. Yüzündeki sırıtış gözümün önünde canlandı.

"Tamam ama benim bir şartım daha var," dedim. "Ohoo!" diye bir itiraz girişiminde bulunduğunda, "Dur ya," dedim. "Milli takım formasının üzerine imza atmanı istiyorum. Herkese imza veriyorsun. Bir kere de bana ver."

"Hayırdır, hayranımsın da benim mi haberim yok?"

Bunu söylemeden önce birkaç saniye düşünmem gerekti. Ne kaybederim ki düşüncesiyle konuştum. "Hayranınım." Sesli bir şekilde nefes aldığını duyduğumda bu beni gülümsetti. Saçlarımdan bir tutam alarak parmağıma dolamaya başlarken devam ettim. "Tabii beni hayran kitlenden ayıracak başka bir şey istiyorum. Direkt kendi formanı imzalayıp vereceksin. İşte bu, hiçbir hayranının sahip olamayacağı bir şey." Gurur dolu bir gülüşle ekledim. "Ben hariç."

Bunun, onun da hoşuna gittiği gibi bir hisse kapıldım. "Sen de imzanı rujunla mı atacaksın?"

ninova

Midemde bir kasılma başlayıp karnıma bir ısı yayılırken heyecanla titrek bir nefes aldım. "Eğer o imzalı forma bana ulaşırsa evet. Ulaşmazsa şansına küs. Bundan sonra hiçbir maçtan önce şans öpücüğü alamazsın."

"Çok acımasızsın. Formamı ne yapacaksın?" İsyan ediyor gibi görünse de bu fikrin onu heyecanlandırdığını sesinden anladım diyebilirdim. Beni ona ait olan bir formanın içinde görme fikrini sevdiği her halinden belliydi. "Ona buna hava atacağım. Kızlar arasındaki ünün sinirimi çok bozuyor. Okulda milli takımın antrenörünün kızı olduğumu duyanlar dibimde bitiyorlar. Tamam, diğer oyuncuları da çok övüyorlar ama o kısım beni ilgilendirmiyor."

Gökalp hakkında ağızlarının suyunu akıta akıta söyledikleri şeyler beni sinirlendiriyordu. Kızları terslemek suretiyle geçiştirici cevaplar verip hepsini başımdan gönderiyordum.

Sorarcasına bir tınıda, "Herhalde formamı giyip okula gitmeyi düşünmüyorsun?" dedi.

Resmen gözlerim parladı. "Giymek aklıma gelmemişti. Daha çok fotoğrafını çeker gösteririm diyordum. Harika bir fikir!"

"Tamam, sana formayı getireceğim ama kimsenin gerçekten benim formam olduğuna inanacağını sanmam."

Aslında bunun için de bir fikrim vardı ama şu an dile getirmeli miydim, bilmiyordum. Bugün ikimiz de fazlasıyla açık sözlüydük. Battı balık yan giderdi ne de olsa. Ağzımı açarken kendime düşünme fırsatı tanımadım. "İşte o konuda yanımda boy göstererek bana yardım edebilirsin. Tam üç hafta sonra bugün mezuniyet kutlamamız var ve bir partnerim yok." Bu noktada durup bir nefeslenmem gerekti. "Mezuniyetime partnerim olarak gelir misin?"

Bu benim için çok uç noktada bir soruydu. Birkaç haftayı bırak, birkaç gün öncesine kadar bile Gökalp'e sormaya cesaret edemeyeceğim bir teklifti. Son günlerde aramızda hızlıca gelişen şeyler cesaretlenmemi sağlamıştı.

Her şey hızlı gelişiyordu ama sanki her şey olması gerektiği gibi tıkırında, sorunsuz bir şekilde ilerliyordu.

İlk kez Gökalp'in bana cevap vermeden önce duraksadığına şahit oluyordum. Belli ki bu teklif benim için olduğu kadar onun için de beklenmedikti. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Olumsuz bir yanıt vermesinden korkuyordum.

"Buna gelirim dersem hayatımda ilk kez bir mezuniyete katılmış olacağım."

"Lisede gitmedin mi?"

"Liseyi açıktan bitirmiştim." Doğru... Üniversiteye de hiç gitmemişti zaten. "Gelecek misin?" *Hımm* diye bir ses çıkardı. "Düşünmem lazım. Mezuniyete yakın haber veririm."

Parmaklarım oynamakta olduğum saçlarımın arasında hareketsiz kalırken gözlerim kısıldı. Resmen bilerek kendini naza çekiyordu. Anlamayacağımı mı sanıyordu? "Yalnız fazla naz yapmazsan iyi olur," dedim ters ters. "Senden bir cevap gelmezse tek gitmemek için teklifini reddettiklerimden birine evet demek zorundayım."

Öyle bir zorunluluğum yoktu. Tek de gidebilirdim. Gökalp'in damarına basmayı amaçlamıştım ve hiç düşünmeden verdiği yanıta bakılırsa başarılıydım da. Net bir dille, "Geliyorum," dedi.

Sırıtmaya başladım. "Ne kadar çabuk karar verdin öyle?"

"Çok da düşünmeme gerek yokmuş."

"Tamam o zaman," dedim mutlulukla. "Söyleyeceğin başka bir şey yoksa ben artık tezimle uğraşmaya geri dönmeliyim." Kaç dakikadır konuşuyorduk? On dakikayı devirmiş miydik? Kesinlikle devirmiş olmalıydık. Bana en fazla iki dakika gibi gelmişti.

"Aslında var," dedi. "Söyle bakalım, Sarışın. Niye bana başka numaradan yazıp bambaşka biriymiş gibi konuştun?"

Yüzümdeki sırıtış yavaş yavaş silindi. Beynimde ardı ardına şimşekler çakarken bedenim yayıldığım sandalyede doğruldu. Vücudumu bir panik dalgası kaplarken boğazımdan ardı ardına yutkunuşlar geçti. Bu kadar keyifli geçen bir konuşmanın böyle son bulması beni gafil avlamıştı.

Sesi beni suçlar gibi değildi. Yalnızca merak doluydu ama ben o kadar panik olmuştum ki büyük bir sessizliğe gömülmem kaçınılmaz oldu.

Aslında tahmin ettiğim bir şeydi. İhtimal veriyordum ama Gökalp bildiğini o kadar belli etmemişti ki bir anda ağzından duymak kendimi suç işlemişim gibi hissettirmişti.

Ve bu panik hissi, zihnimdeki tehlike çanlarının çalmasına neden olunca beynim bana adeta kaç komutu verdi. Ben de kaçtım.

Telefonu Gökalp'in suratına kapattım. Hiçbir cevap vermeden telefonu kapatmış olmam onda şok etkisi mi yaratmıştı, yoksa beklediği bir şey miydi bilmiyordum ama ben hiçbir şey düşünmeden son aramalardan

Tuğçe'nin numarasını buldum. Onu ararken saatin kaç olduğunu umursamadım bile çünkü diyorum ya, o benim ikinci beynimdi. Şu an bana ne yapmam gerektiğini söylemesine hayatımda hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Kimse açmadı. Bir kez daha aradım, bir kez daha açılmadı. Açılana kadar belki on defa aradım. Soğuk soğuk terler dökü-yordum ve şu an Tuğçe'nin bana ne kadar sövdüğü hiç umurumda değildi.

Dakikalar sonra telefon açıldığında Tuğçe'nin uykulu ama bir o kadar da öfkeli sesi kulağımı doldurdu. "Umarım gecenin bu saatinde on kez arayıp uyandırmaya değecek bir bahanen vardır yoksa ağzına sıçacağımı bilmeni isterim."

Yüzümü buruşturdum. "Hani biz aşko kuşkoyduk? Hani biz argo konuşmazdık?"

"Dedi flört edeceğim derken Gökalp'e tertip gibi davranan kız." Kısık sesli bir çığlık attı. "Sinirleniyorum, Alara! Çabuk derdin neyse anlat. Sonra da gidip zıbarayım."

Yerimde duramazken sandalyeden kalkarak odanın içerisinde volta atmaya başladım. "Gökalp'le konuşurken benim diğer hattımdan yazdığımı bildiğini söyledi. Kalbim götümde atıyor şu an."

Hiç de Tuğçe'nin *aşko kuşkolar argo konuşmaz* felsefesine uyabilecek bir anda değildim.

Stresle dudaklarımı dişlemeye başladım. "İyi, ne güzel işte. Sen ne dedin?" Yanaklarımı şişirerek ofladım. "Yüzüne kapattım."

Sinirle aldığı nefesin sesini duydum. Bunun ardından ne geleceğini çok iyi bildiğim için gözlerimi sıkıca yumdum. "İyi bok yedin!" diye adeta çığlık attı. Sesinin şiddeti yüzünden telefonu bir anlığına kulağımdan uzaklaştırmam gerekti.

Ardından az önce çığlık atan kendisi değilmiş gibi normal bir tonda, "Şimdi sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Aslında sen ona ilk mesajı attıktan bir süre sonra Gökalp bana bu kişinin sen olup olmadığını sormuştu." Saniyeler geçtikçe sakinleşmek benden daha da uzaklaşıyordu. "Ben de senin olduğunu söylemiştim. O yüzden sana sürekli Gökalp'in anlamış olabilme ihtimalinden bahsediyordum. Bir ihtimalden ibaret değildi, anlamıştı."

İlk mesaj attığım zamandan beri... Sonradan da şüphelenmemişti. İlk andan anlamıştı. Nasıl anlamıştı?

ninova

"Neden söyledin? Ölümüne inkâr etseydin ya. Alara'm yapmaz deseydin ya."

"Hayır," dedi. "Aksine senin olduğunu söyleyip Gökalp'i sana karşı cesaretlendirdim. İlk mesajında hemen çocuğa açılmışsın. Senin hislerini anlaması için bundan daha güzel bir an olabilir miydi? Seni nasıl Gökalp'e karşı gazladıysam onu da sana karşı gazladım."

Yani bu durumda; eskiden beri bana karşı hisleri olan Gökalp, bu olaylardan sonra özellikle bana yakınlaşmaya başlamıştı.. Bu artık bir ihtimal falan değildi. Bu bir gerçekti.

Kalbimin hemencecik kabullendiği, zihnimin şok içerisinde bakakaldığı bir gerçek.

"Neden gelip bana söylemedin?"

"Çünkü bebeğim." Sesi şimdi daha ayılmış gibi geliyordu. "Siz iki salak arkadaşken bir anda birbirinize uzun zamandır hisleriniz olduğunu öğrenip sevgili olsaydınız o ilişkiyi yürütemezdiniz. Afallardınız. Her şey akışında gelişmeliydi. Her aşamayı tek tek yaşamalıydınız."

Boşuna bu kadının aklına bayıldığımı söylemiyordum. Ben kesinlikle bu kadar detaylı düşünemezdim.

"Peki, ben şimdi ne yapacağım?"

"Git ve mesaj at. Neden böyle bir numaraya başvurduğunu anlat. Ya da ara. Bilmiyorum, ne yapacağın sana kalmış."

İkinci beynime teşekkür ederek aramayı sonlandırdım. Gecenin bir köründe uykusundan etmeme değmişti. Tuğçe hâlâ onu uyandırdığım için bana sövebilirdi ama ben uyandırdığım için pişman değildim. Şimdi kendimi biraz daha sakinleşmiş hissediyordum.

Bedenimi bir çuval gibi yatağa bıraktım ve telefonuma bakmaya başladım. Tuğçe'yle konuşurken Gökalp'in yaptığı aramalar son aramalar kısmına düştü. Birkaç mesaj da atmıştı. Aramak yerine mesaj atmaya karar vererek *WhatsApp'a* girdim. Sadece adımı içeren üç mesaj vardı ve çevrimiçiydi.

Alara Yılmaz: Açık olacağım. O numaradan sana attığım mesajları hatırlıyorsundur.

Alara Yılmaz: Evet, yazdıklarımın arkasındayım Hepsi birebir benim hislerimdi. Benim içimden geçenlerdi. Benim kalbimden dökülenlerdi.

Alara Yılmaz: Geçen seneden sonraki ilk milli maçına çıkacaktın. Basın toplantısındaki halinden stresli olduğunu hissettim. Amacım biraz olsun sana iyi gelmekti.

Alara Yılmaz: Ama bunu Alara olarak yapamazdım. Sadece selam yazsam bile sana karşı hislerim olduğunu düşünürsün diye düşünecek kadar paranoyaktım

Alara Yılmaz: Senin bana hislerin olmayacağını düşünüyordum. Umut vermemek için benden uzak duracağından emindim. Bu, ister istemez babamla da aranı açardı.

Alara Yılmaz: O yüzden farklı bir numaradan yazdım.

Alara Yılmaz: Her neyse. Açıklamamı yaptım. Bu kadardı.

Gökalp Erdem yazıyor...

Gökalp Erdem kişisi engellendi.

Üzgünüm Gökalp... Bünyem bu gece daha fazla heyecanı kaldırmaz.

Tüm bu yazdıklarıma vereceği cevabı deli gibi merak etsem de hâlâ çekiniyor ve korkuyordum. Korkmamı gerektirecek tek bir sebep olmadığını bile bile korkuyordum.

Fakat her şeyin ötesinde, içimdekileri dökmüş olmak beni hiç olmadığım kadar rahatlatmıştı. Artık Gökalp'e karşı gizlim saklım yoktu. Ona karşı bastırmak zorunda olduğum hisler yoktu. Her hissi içimden geldiği gibi yaşayabilirdim.

Tabii bir süre bu yaşananları sindirmem gerekiyordu. Bu süre zarfında da yüz yüze gelmekten olabildiğince kaçacaktım.

TRİP

BİR HAFTA SONRA

"Tuğçe yemin ederim seninle bir daha konuşmam. Ömrüm boyunca sana küs kalırım."

Tuğçe'nin sıkı sıkıya yapıştığı kolumu ondan kurtarmaya çalışırken bir yandan da beni beraberinde sürüklemesini önlemek için çabalıyordum çünkü kendisi şu an beni zorla takımın soyunma odasına götürmeye çalışıyordu. Amacı Gökalp'le beni bir araya getirmekti.

Tuğçe alaycı bir ses tonuyla, "Bu dediğine sen inandın mı?" dedi. "Sen benden uzak kalabilir misin?"

"İstersem kalabilirim."

Bana doğru dönerek göz kırptı. Ardından bu hareketine zıt bir şekilde, "Bok kalırsın," diye cevap verdi.

"Aa," dedim kınarcasına. "Aşko kuşkolar argo konuşmaz."

"Benim ağzımı açtırma şimdi."

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Soyunma odasının olduğu koridora ulaştığımızı fark ettiğim an gözlerim kocaman açıldı. "Bayılacağım şimdi! Bırak beni, bırak!"

Gökalp'in bu bilinmeyen numara mevzusunu açmasının üzerinden tam olarak bir hafta geçmişti. Koskoca bir hafta. Macaristan'a gitmişler ve sezonun ilk yenilgisini alarak geri dönmüşlerdi. Onlar döneli iki gün olmuştu. İki gündür, birkaç gün sonra Macaristan'la yapılacak ikinci maça hazırlanıyorlardı.

Döndüklerinden beri Gökalp'i görmek için tesise gelmemiştim. Üstelik ona attığım engeli de kaldırmamıştım. Gökalp iki numaramdan da engelli olduğu için bana ulaşamıyordu. Çocukça, saçma sapan bir şey yapıyordum. Bunun en çok da ben farkındaydım.

Şu bir haftanın bana katkısı kafamı hiçbir şeye yormadan sınavlarıma çalışmış olmamdı. Gökalp'in bir mesajıyla bile şaha kalkan kalbim için üniversite hayatımın son final haftasında Gökalp'ten uzak durmak biraz iyi gelmişti.

"Gerçekten dayaklıksın. Kızım senin derdin ne?"

"Utanıyorum."

"Gökalp'ten mi?" diye konuştu hayretle. "O sana koşarken utanmıyor, sen alt tarafı sevdiğin çocuğa mesaj attın diye mi utanıyorsun?"

"Başından beri ben olduğumu bilmesine rağmen hiçbir şeyden haberim olmadan ona mesaj attığım için utanıyorum," dedim dehşet dolu bir ifadeyle. Düşündükçe utançtan yerin dibine giresim geliyordu.

"İleride torunlarınıza anlatacağınız bir hikâye çıktı işte. Ne güzel." Tuğçe'nin umursamazlığına karşılık gözlerimi devirdim. Tuğçe dünya yansa eline kahvesini alıp bir köşeye oturur ve *ne güzel yanıyor ya* rahatlığıyla yanışını izlerdi. Kafasına hiçbir şeyi takmazdı. Benim aksime insanların düşüncelerine de önem vermezdi. *Bu insanlardan mı utanacağım* der devam ederdi hayatına.

Soyunma odasının önüne geldiğimizde Tuğçe duraksadı. Onunla beraber ben de durdum. Kaçmaya çalışsam da beni yakalayacağını bildiğim için hiç kendimi yorma taraftarı değildim. Buraya gelene kadar Tuğçe'ye tonla laf saymıştım ancak bir yandan Gökalp'i görmeyi ben de istiyordum. En azından bir haftadır bana ulaşacağı tüm yolları kapatmış olmama rağmen aramızın iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Tuğçe ellerini kolumdan çekip önüne düşen saçlarını düzeltmeye başladı. Ellerimi belime götürüp şüpheyle kıstığım gözlerimi Tuğçe'nin üzerine diktim. Şimdi bu görünüşünü düzeltme çabaları da neyin nesiydi?

Tuğçe saçını tamamen düzelttiğinde yeşil renkteki gözleri beni buldu. Ellerini yavaşça saçından ayırırken, "Ne?" dedi.

"Neydi bu şimdi?"

Geçiştirircesine bir cevap verdi. "Saçım gözümün önünü kapatıyordu."

"Hadi canım." Alayla konuştum. Dünden önceki gün, takım Türkiye'ye adımını atar atmaz Tayfun ve Tuğçe dışarı çıkmışlardı. Belli ki bu sadece hediye seçmekten ibaret kalmamıştı. "Siz cumartesi Tayfun'la hediye seçmeye gitmiştiniz değil mi? Ne ol-" Konuşmam Tuğçe'nin soyunma odasının kapısını açması ve beni sırtımdan ittirerek içeriye sokmasıyla yarıda kalırken kendimi bir anda Gökalp, Tayfun ve Yunus'un yanında buluverdim.

ninova

Onların da sohbeti bizim aniden içeri dalmamızla bölünürken dördümüzün yüzünde de aynı şaşkınlık ifadesi belirdi.

Arkamdan gelen Tuğçe'nin varlığıyla beraber dişlerimi sıkarken kendimi gülümsemeye zorlayıp, "Merhaba," dedim.

"Oha be," dedi Yunus. "Öyle, bir anda içeri dalınır mı lan? Burası soyunma odası."

Tuğçe yanımdan geçerken, "Bir şey olmaz," dedi. "Sonuçta tanımadığımız insanlar değilsiniz. Bu takımın geride kalanı nerede?"

Bakışlarım kendi dolabının önünde dikilmekte olan Gökalp'e kaydı. Birazdan antrenmana başlayacakları için üzerlerini değiştirdikleri esnada aniden baskın yapar gibi odaya girmiştik. Gökalp'in üstünde bir şey olmaması, sadece şortuyla duruyor olması bunu açıklıyordu. Bakışlarımı bizdeyken yanan karnında birkaç saniye tuttum. Herhangi bir iz kalmadığını gördüğümde rahatlayarak gözlerimi yukarıya çıkardım.

Bakışlarım Gökalp'in yüzünü bulduğunda o da bana bakıyor olduğu için göz göze geldik. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Zaten şu an bu kadar kişinin arasında bu konuyu konuşamazdık.

Gökalp gülüşüme karşılık vermeden dolabına doğru döndü. Bu hareketiyle sırtı görüş açıma girerken yüzümdeki gülümseme silindi ve yerini çatık kaşlar aldı. Neyin nesiydi bu şimdi?

Tayfun, "Koçun gazabından korkanlar önden gidiyor," diye cevap verdiğinde bakışlarımı zor da olsa Gökalp'ten ayırdım.

Düşüncelerim allak bullaktı.

"Sizden başka kimse var mı?" Tuğçe önümden hızla geçerek soyunma odasının içerisinde kalan banyonun kapısını açtı ve kafasını içeriye sokarak etrafa bakındı.

"Benim geri zekâlı kardeşim." Yunus bıkkınlıkla konuşarak soluğu Tuğçe'nin yanında aldığında, kardeşini kolundan tutup odanın diğer tarafına doğru ittirdi. "Bugün çıplak erkek göresin mi geldi? Beni deli mi edeceksin?"

Yunus'un itişiyle beraber Tuğçe bir iki metre uzağındaki Tayfun'un yanına kadar savrulurken, bedeni ancak Tayfun'un vücuduna çarptığında durabildi. Refleksle yapılmış bir hareket miydi bilmiyordum ama Tayfun'un kolu Tuğçe'nin beline sarıldı. Tuğçe bir belindeki kola, bir de Tayfun'a

ninova

baktıktan sonra kaşlarını çatarak elini Tayfun'un göğsüne bastırıp onu ittirdi. "Çek kolunu be!" dedi hiddetle.

Bu tavrı garibime giderken kaşlarım hayretle havalandı. Araları böyle büyük bir tepki vereceği kadar kötü değildi. Özellikle daha geçen gün birlikte Tayfun'un kardeşi için doğum günü hediyesi bakmaya gittikten sonra aralarında bir gerginlik olması beklenmedikti. Gerçi ertesi gün, yani dün ne yaptıklarını sorduğumda Tuğçe yine az önceki hiddetiyle *bana Tayfun'dan bahsetme* demişti. O gün birbirlerinin dikine gidecekleri bir olay yaşamış olmalıydılar.

Tayfun, Tuğçe'den uzaklaşırken, "Meraklısıyız sanki," diye homurdandı. "Kendin üstüme uçtun kızım."

Tuğçe eliyle Tayfun'u sallamadığını belli eden hareketler yaparken odağını Gökalp'e ve abisine çevirdi. "Biz sizinle önemli bir konu konuşmaya geldik."

Kollarımı göğsümde birleştirip arkamdaki duvara yaslandım. Bu önemli konunun ne olduğunu, daha doğrusu Tuğçe'nin nasıl bir yalan uydurup buraya geliş nedenimizi açıklayacağını duymayı merakla bekliyordum.

"Neymiş o?" diye sordu Yunus.

Üzerimde hissettiğim bakışlarla beraber gözlerimi yana çevirdim. Gökalp'in yeşilleri Tuğçe'nin konuşmasıyla beraber bana kaydı. Ben bakışlarına karşılık verdiğim an ise gözlerini benden ayırdı. Şu an Gökalp'in bana karşı soğuk olduğunu hissediyordum. Sanki... bana tavırlıydı.

"Arda'nın çığırından çıktığını biliyor musunuz? Geçen gün Alara'yı tehdit etmiş." Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken Tuğçe'nin bunu söyleyeceğini tahmin etmediğim için şoka girmiş bir halde bakışlarımı Tuğçe'ye çevirdim. Ona anlatırken aramızda kalacağını düşünmüştüm. Her şey bizim aramızda kalırdı.

"Tuğçe ne yapıyorsun?" diye sordum uyarı dolu sesimle.

Geldiğimizden beri hiç konuşmayan Gökalp tam da şimdi sessizliğini bozdu. "Ne tehdidi?"

Bakışlarının bana döndüğünü hissettim fakat o sırada Tuğçe'ye ters ve sert bakışlar attığım için onun olduğu tarafa dönemedim. "Bir şey yok. Tuğçe uyduruyor," dedim sadece.

"Bunu gizleyemezsin, Alara. Takım arkadaşlarının ne bok olduğunu bilmeliler," dedi Tuğçe ciddiyetle. "Kısaca anlatmak gerekirse Alara'nın babasının Gökalp'i torpille kaptan yaptığını ve torpilli olduğu için sürekli milli

ninova

takıma çağrıldığını düşünüyor. İkinizin ailesinin bu denli yakın olması ona bunu düşündürtmüş. Gökalp'in, babasının ricasıyla kaptan olduğunu savunuyor. Alara'yı da bunu yayarım gibisinden tehdit etmiş ama merak etmeyin, Alara ona ağzının payını vermiş."

Tuğçe konuşmasını bitirdiğinde karşısında kalan üçlüye baktı. Bakışlarımdan korktuğundan olsa gerek bana bakmamaya özen gösteriyordu. Gözleri özellikle beni atlayıp geçiyordu. "Bence Arda'dan en kısa sürede kurtulmalısınız." En yakınındaki Tayfun'un yanına yürüyüp kolunu onun omzuna yasladı. "Sadece bir tavsiye."

Ardından yanındaki kişinin Tayfun olduğunu yeni fark etmiş gibi irkilerek ondan uzaklaştı.

"Doğru mu bu?" Gökalp'in sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Artık Tuğçe her şeyi anlattığı için inkâr etmenin bir faydası yoktu.

"Doğru."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Sizin bizde olduğunuz akşam." Bakışlarımı Gökalp'ten kaçırarak yere indirdim. Bana kalsa hiç anlatmayacağım bir konuydu. Ben olayı kendimce çözmüştüm. Büyütmenin anlamı yoktu.

"Salak mı bu çocuk amına koyayım?" dedi Tayfun.

"Soru mu bu?" Yunus dolabından aldığı formasını kafasından geçirirken sessiz bir küfür de o savurdu. "Takıma bela olmaktan başka yaptığı bir şey yok. Aptal işte."

"Gerçekten," dedi Tuğçe. "Arda'nın yedekte oturmaktan, maça girse de herkesin topuna atlayıp sayı kaybettirmekten başka bu takımda ne işlevi var?"

"Bu sezon da bitince seneye takıma çağırılacağını sanmıyorum."

"Sezon bitene kadar size maç kaybettirebilir."

"Yalnız," dedi Tayfun öfkeyle soluyarak. "Üç senedir şampiyon olamıyoruz. Hep son dakika bir şeyler oluyor, eleniyoruz. Bu sene de Arda yüzünden olamazsak ortalığın anasını ağlatırım. Yeter ulan! Yüzümüz gülsün bir kere de."

Gökalp sert bir şekilde dolabının kapağını kapattı. "Olmayacağız diye bir şey yok, olacağız."

Geçen sene için kendini bu denli suçlu hissederken şu an bu konuşmanın yapılıyor olması büyük ihtimalle Gökalp'in içten içe yine kendine kızmasına sebep olmuştu.

ninova

"Torpil meselesi hakkında bir şey demeyecek misin?" diye sorduğumda bakışları beni buldu.

"Kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş," diye kısa ve net bir cevap vererek önüne döndü. "Söyledikleri umurumda değil fakat seni tehdit etmeye kalkışacak kadar delirmiş olmasının bedelini önümüzdeki hiçbir maça çıkmayıp yedek kulübesinden izleyerek ödeyebilir. Sezon bittiği gibi de sike sike gidecek. Bir daha da milli takımı rüyasında görür."

Gökalp kolay kolay küfretmezdi. Özellikle yanında bir kadın varsa ağzını tutmaya iki kat fazla özen gösterirdi. Sinirlendiği anlarda da kendini tutamazdı. Şu an küfretmesi Arda'nın bunu yapmasının onu ne kadar öfkelendirdiğini gösteriyordu.

Yunus keyifle konuştu. "Ya seve seve ya sike sike diyorsun yani."

"Iyy," dedi Tuğçe. "Erkek muhabbeti de hiç çekilmiyormuş. Hep bir küfür hep bir sövüştürme."

"Beğenemediysen kapı orada küçük hanım." Yunus eliyle kapıyı gösterdi.

Tuğçe bıkkın bir tavırla, "Gideceğim zaten," dedi. "Arda'ya dikkat edin diye anlattım. İçten pazarlıklı biri gibi. Her şeyi yapabilir." Omzundan düşen çantasını düzelterek kapıya doğru ilerledi. Benim yanımdan geçerken birkaç saniyeliğine durup yanağıma bir öpücük bırakmayı ihmal etmedi. Elimin tersiyle yüzünü ittirdiğimde gülerek uzaklaştı. "Hadi ben gittim. Görüşürüz."

Kapıyı açarak dışarı çıktığında Tayfun, "Ben de sahaya gidiyorum," dedi ve Tuğçe kapıyı kapatmadan o da dışarı çıktı.

Yunus bakışlarını bende ve Gökalp'te bir süre gezdirdikten sonra dolabından telefonunu aldı. "Benim de antrenman başlamadan önce kız arkadaşımı aramam lazım." Elinde tuttuğu telefonuyla beraber o da soyunma odasından çıktığında Gökalp ve ben tek başımıza kaldık.

Telaşla bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Olası bir konuşmada utancımdan bayılıp düşebilirdim. Gökalp'e bakmadan, "Ben de çıkayım o zaman," dedim. "Sonra görüşürüz." Gökalp arkasını dönüp bana bakmadı bile.

Kapıya doğru yaklaşırken kafamı kurcalayan soruları sorup sormama arasında gidip geliyordum. En sonunda hiçbir şey söylememeye karar vererek kapıyı açtım ancak hafifçe araladığım kapı arkamdan gelen Gökalp'in elini yaslayıp ittirmesiyle tekrar kapandı.

ninova

Omzumun üzerinden öne doğru uzanan kolla beraber yavaşça arkama dönerken güçlükle yutkundum. Gökalp'in bedeninin dibimde olduğunu gördüğümde sırtımı kapıya yaslayıp ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Kafamı kaldırarak yüzünü görüş açıma soktuğumda bakışlarındaki mesafeyi görmenin canımı sıkmaması mümkün değildi. Gökalp'in bakışlarındaki sıcaklığa alıştığım için bu boş bakış moralimi bozuyordu.

"Neden benden kaçıyorsun?"

"Kaçıyor muyum?"

"Sence?" diye sordu sert ama alaycı bir tavırla. "O günden beri sana ulaşacağım yolları kapatıyorsun. Ne engelimi kaldırdın ne de döndüğümüzden beri antrenmana geldin."

Bakışlarımı başka yöne doğru kaçırdım. "Senden kaçmıyorum, sadece sınav haftamdayım."

"Engeli kaldırmadın. Eminim ki sınav haftanda bile olsan iki saniye mesaj atacak kadar ya da sana attığım mesajları okuyacak kadar vaktin vardır. Benden başka herkese var da çünkü."

"Sana da vardı."

"O yüzden mi sana ulaşamıyorum?" Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Bir noktada haklı sayılırdı. Yaptığım düşüncesizlikti. Gökalp'e bu konuda bir şey söyleme fırsatı tanımamıştım. Günlerdir de bana ulaşamaması için elimden geleni yapıyordum.

Elini kapıdan çekerek, "Neyse," dedi. "Sorun değil."

Beni hafifçe yana ittirip kapıyı açtı ve yüzüme bile bakmadan dışarı çıktı. Kapıyı yine aynı şekilde bakmadan tekrar kapattığında, soyunma odasında kalbime binen ağırlıkla birlikte tek başıma kalakaldım.

ninova

O GECE

TUĞÇE ERDEM

Soyunma odasından dışarı çıktığımda arkamdan kapının kapanmasını bekledim ancak kapı birkaç saniye gecikmeli kapandı. Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda odadan çıkan Tayfun'u gördüm ve hemen önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım.

"Tuğçe!" diyerek arkamdan seslendiğinde de adımlarımı durdurmadım. Aksine daha da hızlanırken Tayfun'un da adım seslerinin sıklaştığını duyuyordum. Konuşmak istemediğim açık bir şekilde belliydi işte. Neden şansını zorlayıp bana yetişmeye çalışıyordu ki?

Köşeyi dönerek merdivenlere yöneldiğimde daha bir basamak bile inemeden kolumdan tutulmamla derin bir nefes alıp verdim. Tayfun bedenimi kendisine doğru çevirdiğinde yüzüne ters bir bakış atarak kolumu elinden kurtardım. "Ne var?"

"Ne kadar kabasın," dedi onaylamaz bir tonlamayla. "Sana hiç yakıştıramadım."

"Ne var, Tayfun?"

"Böyle hiç yüzüme bakmayacak mısın? Ne zamana kadar böyle ilerleyecek?" Kollarımı birbirine bağlarken omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Eskiden nasılsak aynıyım, Tayfun. Kanka falan olmuştuk da ben mi hatırlamıyorum acaba?"

Gözleri kısıldı. "Kanka demezsek yalnız..." Muzip bir tavırla gülümsediğinde sinirlerim anbean gerildi. "O gece kankadan öte olduğumuzu hatırlıyorum."

Söylediklerini birinin duyabilecek olmasının verdiği korkuyla telaşla etrafıma bakındım. Çevremizde tanıdık birisi olmadığını görünce rahatlayarak Tayfun'un kolundan tuttum ve daha kuytu, kimsenin bizi duyamayacağı

bir köşeye çekiştirdim. Onu sürüklemeye devam ederken etkilenmiş gibi bir sesle, "Vaov," diye konuştu. "O gecenin devamını mı getireceğiz yoksa?"

Aradığım kuytu köşeye geldiğimizde Tayfun'u bırakıp hiddetle işaretparmağımı ona doğru salladım. "Eğer bundan bir kişiye bile bahsedersen seni öldürürüm."

Tayfun eğilerek işaretparmağıma dudaklarını bastırdı. "Merak etme. Özelimizden kimseye bahsetmem," dedi keyifle.

Hızla elimi çekerek parmağımı dudaklarından uzaklaştırdım. Son iki gündür bu kadar iradesiz olduğum ve sürekli yüz yüze geldiğim birisiyle böyle bir şey yaşadığım için kendimi o kadar çok suçluyordum ki ister istemez Tayfun'u gördüğüm her yerde sinirleniyordum. Sinirim ona değildi, kendimeydi.

Tayfun'a karşı bu kadar temkinli olup onunla yalnız kaldığım ilk anda kendime engel olamadığım için kendime o kadar çok kızıyordum ki. İki gündür düşündüğüm tek şey buydu. Kafayı yeme raddesine gelmiş sayılırdım.

"O gece bir hataydı," dedim daha sakin bir sesle. "Seninle hediye seçmeye hiç gelmemeliydim ama bir hata yapıp geldim. O günü unut ve devam et çünkü ben öyle yapmaya çalışıyorum. Bana da bu konuda yardımcı ol, lütfen."

Keyifli ifadesi yüzünden silinirken dudaklarındaki varla yok arası gülüşü de soldu ve dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bir adım gerileyerek, "Seni zor durumda bırakacak bir şey yapmam," dedi. "Aramızda sır olarak kalacak."

"Siz erkeklerin yaptığı o iğrenç muhabbetleri biliyorum. Laf arasında da olsa Yunus asla öğrenmesin."

"Sen ne sanıyorsun?" Yanıma geldiğinden beri ilk kez bu kadar ciddiyetle konuştu. "Orada burada özel hayatımdan mı bahsedeceğim? Abine gidip ben senin kardeşinle bir şeyler yaşadım ama merak etme tek gecelikti diyecek kadar geniş bir insan mıyım?" Kaşları çatılmış ve sinirlenmişti.

"Ben uyarayım da..."

Gözlerini devirdi ve bakışlarını benden ayırdı. Koridorun diğer ucuna bakarken göz önüne serilen boynundaki belirgin morluklar adeta ben buradayım diye bağırıyordu. Bizzat benim bıraktığım izlerdi. O anları hatırladıkça tüylerim ürperiyordu ve kalbimde anlamsız bir hızlanma oluyordu.

ninova

Olmamalıydı. Kalbim onu ve o geceye dair bir şeyi düşününce rotasından bu kadar sapmamalıydı. Lanet olsun ki sapıyordu.

Omzumda asılı olan çantanın fermuarını açtım. İçinden küçük makyaj çantamı çıkardığımda kapatıcıyı aramaya başladım ve bulduğumda çıkararak kapağını açtım. Bu esnada Tayfun'un bakışları bana kilitlendi. "Ne yapıyorsun?"

"Ortalıkta ben seviştim der gibi geziyorsun." Parmağıma aldığım kapatıcıyı Tayfun'un boynundaki morluklara yavaş yavaş değdirmeye başladım. "Özel hayatını orada burada konuşmuyorsun ama ele güne karşı gösteriyorsun."

Kapatıcıyı morlukların üzerine güzelce yedirirken dalga geçercesine, "Merak etme," dedi. "Üzerinde bu izleri Tuğçe yaptı yazmıyor."

Kimsenin bizi duymadığından emin olsam dahi panikle etrafa bakınmadan edemedim. Yunus bunu duyarsa hiçbir şey yapmadan duracağını sanmıyordum. Sanki tepki verdiğinde geçmişi değiştirebilecekmişiz gibi Tayfun'a hesap sorardı. Onunla da kalmaz benim zorunda olmadıkça takımdakilerin yanına gelmemi yasaklardı. Bahane olarak da *ben gavat mıyım Tuğçe* derdi.

"Yine de hoş bir görüntü değil."

Kapatıcıyı iyice yedirip morlukların görünmediğinden emin olduğumda geri çekilerek boynuna bir de uzaktan baktım. Herhangi bir iz yoktu. Sadece teni esmer olduğu için kapatıcı birazcık belli oluyordu ama morlukla gezmesinden daha iyiydi.

Benden uzaklaşıp gizlendiğimiz köşeden çıkarken, "Yine de," dedi. "Yerinde olsam o gece için bir hataydı demezdim." Benden iyice uzaklaşırken yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. "Çünkü benim için hata denilemeyecek kadar güzeldi."

Ardından arkasını döndü ve gitti.

Alara Yılmaz: Engeli kaldırdım.

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Gökalp Erdem: İyi.

Alara Yılmaz: Yaa bana trip mi atacaksın?

Alara Yılmaz: Erkeklerin tribi kızlarınkinden daha kötü. :(

Kızlar yine iki güzel söze tav oluyor. Sizde katır inadı var sanki.

Alara Yılmaz: Bence barışmalıyız. Barışmazsak yarın şans öpücüğünü nasıl alacaksın? Tripli tripli yanıma gelip beni öp mü diyeceksin?

Alara Yılmaz: Benim imzalı forma işi ne olacak?

Gökalp Erdem: Hakkını kaybettin.

Alara Yılmaz: Hayır kaybetmedim. Araştırmanı öneririm.

Alara Yılmaz: Bütün bir takımın geleceği benim şans öpücüğüme bağlı. İmzalı formanı getirmezsen öpücüğünü nasıl alacaksın?

Gökalp Erdem: Şans öpücüğünü abarttığımı söylediğini hatırlıyorum.

Alara Yılmaz: Yalan ya, yalan. Kuru iftira. Maçı kazanmanız buna bağlı.

Alara Yılmaz: Çok yazık olur yani şimdi. Maçı riske atmana değmez. Hadi barışalım.

Görüldü.

Alara Yılmaz: Ama olmuyor ki böyle ya, üzülüyorum.

Alara Yılmaz: Söz, bir daha seni engellemeyeceğim. İki numaradan da. Valla bak.

Görüldü.

Alara Yılmaz: Ağlayayım mı, onu mu istiyorsun?

Alara Yılmaz: Söz verdim daha ne yapayım. :(

Alara Yılmaz: Gökalp. 🥹

Gökalp Erdem: İyi geceler, Alara.

Alara Yılmaz: Ama hani Sarışın nerede?
Alara değilim ki ben Sarışın'ım.

Alara Yılmaz: Nerede bu cümlenin Sarışın'ı, nerede?

Gökalp Erdem çevrimdışı.

Alara Yılmaz: Of, gelsene buraya
çok önemli bir şey söyleyeceğim.

Alara Yılmaz: Bildirim çubuğundan
okuduğunu biliyorum. Çok önemli.

Gökalp Erdem çevrimiçi.

Alara Yılmaz: Barış benimle lütfen.

Görüldü.

Alara Yılmaz: Of!

Alara Yılmaz: Götalp!

Alara Yılmaz kişisi engellendi.

TAYFUN VE TUĞÇE

Tuğçe'nin evinde -ki ondan çok bana ait gibiydi bu ev- mutfağını karıştırırken bulabildiğim tek şey, masanın üstündeki meyve sepetinde duran yeşil elma olduğunda somurtarak oraya yöneldim. Üç elmadan bir tanesini alıp suyun altında güzelce yıkadıktan sonra mutfaktan çıktım ve salona doğru yürümeye başladım.

Tuğçe'nin evinde kendi evimdeymişçesine rahattım. O da bize geldiğinde öyle olurdu. Yılların getirdiği samimiyetin bir göstergesiydi.

Elmamdan bir ısırık alırken salona girdim. Tuğçe onu bıraktığım yerde, dalgın bir şekilde televizyon izlemeye devam ediyordu. Bugün sınavdan çıkar çıkmaz, yarın sınavımın olmamasını fırsat bilerek soluğu Tuğçelerde almıştım. Saatlerdir birlikteydik ve Tuğçe için bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım.

Benim aksime o, sorunun ne olduğunu sormadıkça gelip anlatmayanlardandı.

Turuncu renkteki saçları gelişigüzel bir topuz yapılmıştı. Üstündeki kıyafetler de oldukça özensizdi. Ağzımdaki elmayı çiğnerken zıplayarak Tuğçe'nin oturduğu üç kişilik koltuğa dizlerimin üzerinde olacak şekilde adadım. Bedenim ani bir zıplamayla Tuğçe'nin yanına çöktüğünde arkadaşım irkilerek bakışlarını bana doğru çevirdi.

Hiç beklemeden, "Anlat," dedim. "Benim bilmediğim ne varsa hemen anlat yoksa seninle konuşmam."

Yüzüme anlamamış gibi -daha çok bilmemezliğe yatıyordu- baktı. "Ne anlatacakmışım?"

"Neden dalgın olduğunu." Düşünürcesine bakışlarımı tavana diktim. "Neden Tayfun'un olduğu ortamdan kaçtığını. Kaçmadığında da çocuğa neden ters davrandığını." Kendi aşk hayatım daha berbat bir haldeydi ama

şu an Tuğçe'ninki daha çok ilgimi çekiyordu çünkü Gökalp'le aramızın düzelmesi için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne?

Tuğçe elbette ki inkâr etmeye başladı. "Ben, Tayfun'a karşı hep olduğum gibiyim. Anlatacak bir şey yok ki." Tuğçe'nin ciğerini bildiğim için bu inkâr çabası elbette ki bende etkili olmadı. Tuğçe kolay kolay bir şeyleri dert edinen birisi değildi. Durduk yere bir yerlere dalmasına sebep oluyorsa, ortada büyük bir sorun var demekti.

Tuğçe'nin hemen yanı başında dizlerimin üzerinde oturmaya devam ederken kafamı inanmadığımı belli edercesine salladım. Beni kandıramayacağının bilinciyle bakışlarını benden kaçırdı. Sağ kolumu koltuğun sırt kısmına yaslayarak Tuğçe'ye iyice sokuldum. "Yalan söylüyorsun. Aynı falan değilsin. Eskiden normaldiniz. Şimdi ikinizde de bir tuhaflık var."

Dün soyunma odasında bunu apaçık bir şekilde görmüştüm.

"Hediye bakmaya gittiğinizde kavga falan mı ettiniz? O günden beri sende bir tuhaflık var." Bakışlarını benden kaçırmaya devam ederken, "Hayır," dedi.

"O zaman sorun ne?"

"Ay, kafanda bir şeyler kurmaktan vazgeçer misin?" Benden kurtulmak ister gibi koltuktan kalkmaya çalıştığında kolunu sıkı sıkıya tutup çekiştirerek, tekrar yanıma oturmasını sağladım. "Hiçbir şey olduğu yok," diyerek hâlâ bir umut beni aksine inandırmaya çalıştı. "Sen yanlış yorumlamışsın."

Kararlı bir bakışla gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Tabii ki ona inanmayacak ve ısrarlarımdan o kadar kolay vazgeçmeyecektim. "Tavırları garip olan sadece sen değildin. Tayfun da sana karşı öyleydi. Şimdi bana ne olduğunu hemen anlat. Bu aşağılık yerde ne oluyor, Tuğçe?"

Devamlı benden kaçırmakta olduğu bakışları nihayet yüzüme çevrildi. Yanaklarını havayla doldurup şişirirken dudaklarından pes edercesine bir inleme döküldü. "Of! O kadar belli mi?"

E yani... "Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," dedi ağlamaklı bir sesle. Yüzü buruştu. "Çok kötü bir şey oldu."

Sabırsız bir tınıda, "Onu anladık herhalde," dedim. "Ne olduğu bana vahiy yoluyla mı gelecek? Artık anlatır mısın?"

"Anlatamam." Elleriyle yüzünü kapatırken, "Utanıyorum," dedi. Gözlerim ve dudaklarım aynı anda şok etkisiyle aralandı. Tuğçe ve utanmak,

ninova

aynı cümlede denk gelmesi imkânsız bir ikiliydi. "İş iyice ciddiye bindi. Çabuk anlat."

Sayesinde meraktan çatlamak üzereydim. Sadece bir ısırık aldığım elmamın varlığını bile unutturmuştu.

Ellerini yavaşça yüzünden ayırdı ve gözlerime onay almak ister gibi bir bakış attı. "Bir kez anlatacağım ve bir daha asla konusunu açmayacaksın, tamam mı?" Daha da meraklanıp sabırsızlanıyordum. Bu yüzden hemencecik kafamı onaylarcasına salladım.

"O gün bunlar sabah Türkiye'ye döndüler ya. Biz de aslında öğlen Yunus'la dışarı çıkacaktık ve ben, Tayfun'la hediye seçmeye gitmeyecektim. Biliyorsun, Yunus'la çok nadir çıkarız. Genelde müsait olmaz. Tayfun'a da işim var gelemem diyecektim ama sabah kahvaltıda Yunus'la tartıştık. Ayda bir bize böyle geliyorlar, biliyorsun. Kavga edip bir iki gün birbirimizin yüzüne bakmıyoruz. Ben de öğleden sonra hediye işini halletmek için Tayfun'la buluştum."

Bu noktada nefes almak için durduğunda bakışlarıyla yüzümü yokladı. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Onay verircesine gözlerimi yumup açtım. "O gün Tayfun'la doğru düzgün ilk kez tanıştım gibi bir şey oldu. Hediye seçeceğiz derken türlü türlü sohbetler ettik. Ben onu tanıdım, o beni tanıdı. Yıllardır tanıdığım Tayfun'dan çok farklıydı ve o kadar eğlendim ki. Hediyeyi hallettikten sonra bile ayrılmadık. Gidip yemek yedik."

Bu hikâye hâlâ çok güzel gidiyordu. Zaten Tuğçe de farkında değildi belki ama bu kısımları anlatırken gözleri parlıyordu. "Bu hikâyenin nerede boka saracağını çok merak ediyorum."

"Aşko kuşkolar argo konuşmaz," dedi kaşlarını çatarak. Uyarısını yaptıktan sonra yüz ifadesini düzeltti ve anlatmaya devam etti. "Laf arasında evlerimizin yakın olduğunu öğrenince beni eve bırakmak istedi. Yunus'la tartıştığımı biliyordu ve kapının önüne geldiğimizde arabadan inmeyip biraz beklediğimi görünce *istersen biraz oyalanabiliriz* dedi. Ben de kabul ettim. Kahve içmek için onun evine gittik."

Bu kısımda da biraz duraksadı. Göğsü derin bir iç çekişle kabardı. "Bu hikâye hâlâ boka sarmadı. Çok tatlı gidiyorsunuz. Nasıl bu hale gelebildiniz?"

"Kahve içmedik," dedi ve durdu. Sanırım onun için anlatması zor olan o kısımlara gelmiştik. Hikâye işte şimdi daha heyecan verici olurken oturduğum yerde kıpırdandım. "Evinde kırmızı şarap vardı. Görünce onu içmek istedim. Sadece bir kadeh içtim. Gerçekten sadece bir kadeh."

ninova

Beni ikna etme çabası tuhafıma giderken kaşlarım hafifçe çatıldı. "İçebilirsin, bunda sorun yok ki."

"Öyle değil, Alara," dedi ağlamaklı bir tonda. "Yaşanmaması gereken bir şeyler yaşandı."

Gözlerim kısıldı. "Öpüştünüz mü?"

Tuğçe gibi birisi bile alacağı tepkiden korkarmışçasına gözlerimin içine bakıyorsa durum vahimdi. Kaşlarını havaya kaldırıp indirdi. "Ön sevişme?"

"İlerisi." Dişleri altdudağını kemirmeye başladı. Tedirgindi. İlerisi derken... Gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl yani? Ciddi ciddi yaptınız mı?"

Yutkunarak kafasını onaylarcasına salladı. Yüzünü buruşturarak ağlamaklı sesler çıkarmaya başladığında ben hâlâ şok içerisinde Tuğçe'ye bakakalmış durumdaydım. Şaka yaptığını ummak istiyordum. Şakaysa komikti, değilse çok daha komikti. Ne tepki vereceğimi şaşırmış durumdaydım.

"İnanamıyorum," diye soludum şaşkınlıkla. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum!" diye çığlık attı. Elleri yine yüzüne kapandı. Gerçekten utanıyordu. "Kafam o kadar gidik değildi. Sorun da bu. O an yaptığım her hareketi bilinçli yaptım. Çok utanıyorum."

"Sen Tayfun'dan bahsederken bir ton bahane sıraladıktan sonra nasıl ona kendini açabildin?" Bence bu, ikisinin birlikte olmasından daha şaşırtıcıydı. Tayfun'un sınırlarına girmesine izin vermek, Tuğçe'nin kolay kolay yapmayacağı bir şeydi.

"Bilmiyorum." Sesi hâlâ ağlamaklıydı.

İleriye doğru uzanıp elimdeki elmayı sehpaya bıraktım ve Tuğçe'nin bileklerinden tutarak ellerini yüzünden ayırdım. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sesi ağlamaklı olsa da ağlayacak gibi durmuyordu. "Şunu unutma ki o gece ne yaşandıysa iki taraflı yaşanmış. Tayfun'u suçlayamazsın."

"Tayfun'u suçlamıyorum ki. Onu gördüğümde yaşadıklarımız aklıma geliyor ve bu kadar iradesiz olduğum için kendime sinirleniyorum." Evet, Tuğçe'nin iradesine sahip çıkamaması nadir görülecek bir durumdu. Ben de bunun için çok şaşkındım ama şaşkınlığımı daha fazla belli edip Tuğçe'ye kendini kötü hissettirmeyecektim.

"Tamam da bunun için ona kötü davranamazsın. Senin böyle hissedeceğini bilse eminim ki Tayfun o gece sana engel olurdu."

"Zaten bana isteyip istemediğimi sormuştu. Diretmişti de." Kendini suçlarcasına bir öfkeyle devam etti. "Ben düzgün düşünemeyecek kadar salaktım. İşte bu yüzden utanıyorum." Yüzünü gizleme ihtiyacıyla ellerini

ninova

benden kurtarmaya çalıştı. Bileklerini tutan ellerimi sıkılaştırarak buna engel oldum.

Şakaya vurmaya çalışarak, "Utanma ya," dedim. "Güzel bir geceydi deyip geç."

Gözlerime bayık bir bakış attı. "Adam beni çıplak gördü. Çıplak! Ve neredeyse her gün yüz yüze baktığım birisi." Bu açıdan bakınca gerçekten de utanç vericiydi fakat iyi bir arkadaş olacak ve kafasını dağıtacaktım. "Ee, sen de onu çıplak gördün. Eşit durumdasınız."

Morali ne kadar kötü durumda olsa da yüzünde saniyelik bir tebessüm oluştu. Güldürmeyi başardım ama bu bir saniye sürdü. Yine de yeterliydi. "Anlat dedin, anlattım. Bu konuyu şimdi sonsuza kadar kapatabilir miyiz?" Sesi utanç doluydu.

"Tek bir soru soracağım," dedim ve bileklerini tutmayı bıraktım. "Pişman mısın?"

Tuğçe bu soruyla derin düşüncelere gömüldü. Bakışları yüzümde sabit kalmaya devam etse de gözlerinin önünde gördüğü kişinin ben olmadığıma emindim. Bambaşka düşünceler âlemine daldığında sessizliğine eşlik ederek ona fırsat tanıdım.

Tuğçe bunu anlatmaktan utanmıştı ama ben onu yargılayacak en son insandım. O benim en yakın arkadaşımdı. Ben onu yargılamazdım. Ne durumda olursa olsun onun yanında olurdum.

"Bilmiyorum," dedi Tuğçe. "Yani çok da dehşet içerisinde değilim." Yanağını kaşımaya başladı. "Gerçekten bilmiyorum ya. Lütfen bu konuyu kapatalım," dedi yalvarır gibi. "Başka bir şey konuşalım. Geriliyorum." Anlatmasını istediğim her şeyi anlattığı için daha fazla üstüne gitmemeye karar vererek kafamı salladım. Tuğçe de muhtemelen aklına ilk gelen konuya atladı. "Mesela Gökalp'le aranı düzeltmeyi planlıyor musun? Ondan bahset."

Tuğçe'nin kendi sıkıntısını unutmasını sağlayacaksa uzun bir süre Gökalp'le olan sıkıntılarımdan konuşabilirdik. "Dünden beri engelimi kaldırmadı."

"Haklı çocuk."

Yapmacık bir sinirle kaşlarımı çattım. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Bana destek çıkmalısın."

Bana gerçeği hatırlatmak ister gibi konuştu. "Ama o da benim kuzenim." Dudak büktüm. Tuğçe'nin Gökalp'in kuzeni olmasını hem seviyordum hem de sevmiyordum.

ninova

"Gökalp'e ulaşamıyorum ki. Nasıl gönlünü alabilirim?" Gönlünü almayı istemiyor değildim, sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Mesaj atamıyorsun, arayamıyorsun diye ona ulaşabileceğin yollar bitti mi sanıyorsun?" Sorarcasına Tuğçe'nin yüzüne baktım. "Şu an kalkıp Gökalp'in evine gitmek için seni tutan şey ne?" Bir aydınlanma yaşar gibi gözlerim açıldı. Sahiden beni tutan neydi? Ama gitmeli miydim? Gökalp evine gitmemi ister miydi? Tereddütle, "Gitmeli miyim?" diye sordum.

"Bunu sorman hata! Tabii ki gitmelisin. Bir haftadır sana ulaşmasını engelleyen ve bu konuda hatalı olan sensin. Bunu kabul et ve şimdi Gökalp'in evine git." Ellerini omzuma yerleştirerek beni koltuktan düşme pahasına ittirmeye başladı. Sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de bana *git* emri veriyordu.

Dizlerimden büktüğüm bacaklarımı hareket ettirerek ayaklarımın yere basmasını sağladım. "Gidiyorum?" dedim sorarcasına.

"Tabii ki! Hadi, bekleme."

Gülerek koltuktan kalktım. "Birkaç saate gelirim." Başta tereddütte olsam da ayağa kalkıp salonun kapısına doğru yürürken adımlarım oldukça hızlıydı.

"Git ve tripli prensin gönlünü alıp gel."

"O iş bende."

ninova

GÖNÜL ALMA MESELESİ

Dr. Dog - Where'd All The Time Go

Asansörden indiğimde iki elimde tuttuğum poşetleri kontrol ederek asansörün tam karşısında kalan çelik kapıya doğru yürüdüm. Tuğçe'yle konuşmayı bitirir bitirmez evden çıkmış ve önce kendi evime uğramıştım. Bu gece birlikte ders çalışacağız bahanesiyle Tuğçe'de kalacağımı söyleyip, annemle babama göstermelik olarak ders kitaplarımı almış ve evden çıkmıştım. Kitaplar sırtımdaki çantadaydılar, poşetlerdeyse mutfaktan arakladıklarım ve Gökalp'in tavasını yaktığım için geçen haftalarda hediye olarak aldığım çiçekli böcekli tava vardı.

Bu parça kesinlikle Gökalp'in mutfağında olmalıydı. Hatta hep ocağın üstünde durmalıydı ve gelen giden herkes görmeliydi.

Kapının önünde adımlarım durduğunda elimi kaldırıp zile bastım ve beklemeye başladım. Habersiz bir gelişti, o yüzden Gökalp'in yüzünün alacağı şekli merak ediyordum. Gerçi tripli olduğu ve bunu sürdürmekte oldukça da kararlı göründüğü için bir tepki vermeyebilirdi.

Geçen hafta burada olan ailesi maçtan iki gün sonra gittikleri için çat kapı Gökalp'in evine gelebilmiştim. Ailesi olsaydı kesinlikle buraya adımımı atamazdım.

Kısa bir bekleyişin ardından kapı açıldığında, Gökalp üstü çıplak bir şekilde elinde küçük bir havluyla saçlarını kurularken görüş açıma girdi. Bakışlarımı kaçırma isteğiyle yanıp tutuşsam da kilitlenmiş bir halde kalakalmama engel olamadım. Ne gözlerimi ayırabiliyordum ne de konuşabiliyordum. Halbuki sürekli gördüğüm bir görüntüydü. Bu kadar heyecanlanmam anlamsızdı.

Gökalp'i omzundan ittirip yolu açarak içeri geçerken, "Aa," dedim. "Sen hep kapıyı böyle çıplak çıplak mı açıyorsun? Ne kadar ayıp."

Tamam, manzaram iyiydi hoştu ama gelen kişi ben değil de başka bir dişi olabilirdi. Düşüncesi bile çıldırtıcıydı. Oysa internette üstü çıplak bir şekilde Gökalp'in birçok fotoğrafı vardı. Spor magazincileri sağ olsun, o fotoğraflara herkes istediği zaman ulaşabiliyordu. Özellikle de genç kızlar...

Gökalp saçlarını kurulamaya devam ederken şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Senin burada ne işin var?"

"Misafire hayır demezsin diye düşünüyorum," derken kapıyı kapattım.

"Hayırdır?" dedi havluyu saçlarından uzaklaştırarak.

Suratına tip tip baktım. "Ne demek hayırdır?"

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" *Aşk rüzgârı.*

Yanından geçip salona doğru yürürken, "Çok soru soruyorsun," dedim. Hâlâ bana karşı tripli olduğu tavırlarından belliydi. Aynı ortamda olduğumuz sürece, beş dakikadan sonra tribi bir kenara bırakmak zorunda kalacaktı. Salona girdiğimde arkamı dönüp Gökalp'e baktım. "Yemek yedin mi?"

Hemen arkamdan beni takip ediyordu. Benim durmamla o da durdu. "Duşa girmeden önce yedim."

Elindeki havluyu tekli koltuğun üzerine bıraktı ancak saçlarını tam anlamıyla kurutmadığı için ufak su damlaları alnına ve yüzüne dökülmeye devam ediyordu. "Ben de atıştırmalık getirdim. Annem kek yapmıştı. Bir zahmet kahvemizi de sen yap."

Elimdeki poşetleri yere, koltuğun hemen yanına bırakıp Gökalp'in koltuğun üzerine koyduğu havluyu aldım ve bir iki ufak adımda Gökalp'e yaklaşım. İki elimle birden havluyu açıp parmak uçlarımda yükselerek havluyu saçlarına götürdüm. "Şu saçlarını iyice kurut, sonra yine hastalanacaksın. Zaten hastalıkların ağır geçiyor."

Gökalp tepki vermedi veya dudaklarını aralayıp bir şey söylemedi. Ben saçlarını kurularken o da beni izlemeye devam etti. Saçlarını kurutmak isterken dibine kadar girmiştim ancak ilk kez bundan çekinmiyordum. Gökalp'in de bana karşı bir şeyler hissettiğinden emin olduğumdan beri kendimi kısıtlamamaya karar vermiştim. Artık her şeyi akışına bırakacak ve o an içimden ne geliyorsa onu yapacaktım. İçimde, Gökalp bu yaptığım hakkında ne düşünür korkusu olmayacaktı.

Bilerek havluyu saçlarında ağır ağır gezdiriyordum. Kuruladığımdan emin olduğum kısımların üzerinden defalarca geçiyordum. Gözlerim sadece saçlarındaydı ama Gökalp'in yeşillerinin yüzümde geziniyor olduğunu bilmek midemin kasılmasına sebep oluyordu. Yakınlığımızı ve Gökalp'in

ninova

üstünde bir tişört olmadığını hesaba katarsak, kalbim birazdan iflas bayraklarını çekebilirdi.

Daha fazla kendimi de zora sokmak istemediğim için havluyu son bir kez saçlarında gezdirip geri çekildim. Tam Gökalp'ten uzaklaşmak üzereyken gözlerim ensesinden boynuna doğru inen su damlalarına takıldı. Aniden gelen bir içgüdüyle elimde havlu yokmuşçasına, diğer elimin tersini su damlalarının üzerine bastırdım. Parmaklarımı yukarıya doğru hareket ettirip su damlalarını silerken Gökalp'in irkildiğini ve hatta kaslarının kasıldığını hissettim.

Bu sefer gerçekten uzaklaşırken tüm heyecanıma ve utancıma rağmen gülümsedim. Elimdeki havluyu Gökalp'in tek omzunun üzerine bırakıp yere koyduğum poşetlere yöneldim.

"Sana aldığım tavayı getirdim," diye konuştum neşeli bir tavırla. Siyah mağaza poşetinin içinden tavayı kulpundan tutarak çıkardım ve havada sallamaya başladım. "Bundan sonra her şeyi bunda yapacaksın."

Alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Artık evimin en nadide parçası olacak."

"Aksi iddia bile edilemez."

Gökalp'i salonda bırakıp Amerikan tarzındaki mutfağa geçtim. Çiçekli böcekli tavamı koymak için güzel ve herkesin görebileceği bir yer ararken, Gökalp de arkamdan gelerek ada tezgâhın yanındaki yüksek sandalyelerden birine oturdu. Tavaya uygun yer arıyordum ancak gözlerim sürekli Gökalp'in olduğu tarafa kaymadan duramıyordu.

Dirseklerini tezgâha yaslayıp öne doğru uzanırken, "Ben hâlâ soruma bir cevap alamadım," dedi.

"Soru?"

"Hatırlarsan neden burada olduğunla alakalı bir şeyler sormuştum."

Kınarcasına bir bakış attım. "Ne kadar kırıcı bir davranış. Misafire hiç neden geldin diye sorulur mu? Yakışmıyor, Gökalp. Yakışmıyor."

Çiçekli böcekli tava için gösterişli bir yer bulamadığımda en sonunda pes ettim ve ocağın üzerine bıraktım. Ne de olsa burada da gelen herkes görebilirdi. "Ev benim, sorabilirim."

"Keyfim öyle istedi, Allah Allah. Hesap mı vereceğim?" Tavayı yerine bıraktıktan sonra geri çekilip elimi tezgâha yaslayarak Gökalp'e baktım ve kaşlarımı sorarcasına kaldırdım. Saçlarını o kadar çok kurulamıştım ki hafif nemli görüntüsünden başka bir ıslaklık kalmamıştı. Sarıya yakın kumral saçları suyun etkisiyle olduğundan daha koyu görünüyordu.

ninova

Bakışlarını benden kaçırırken, "Peki," dedi. Dudaklarının kıvrılmaması için kendini tuttuğu gözümden kaçmadı.

Koltuğun yanına kadar gidip bıraktığım poşeti alarak geri döndüm. "Burada kek var." Aklıma gelen fikirle beraber elimde kek dolu saklama kabıyla ada tezgâha doğru ilerledim. "Bence sen de bize poğaça yaparsın."

Gökalp'e poğaça götürdüğüm gün bunun muhabbeti dönmüştü. Gökalp'i hamurla boğuşurken hayal etmiştim ve o anı kesinlikle görmeliydim.

Gökalp elimdeki kaba uzanarak, "Ben kötü bir ev sahibiyim," dedi. "İkram yapamam."

Şaşkınlıkla "Aa," derken kabı arkama saklayarak Gökalp'in almasına engel oldum. "Sen bana tripli değil miydin? Şimdi kekimden mi yiyeceksin?"

Gözlerini benimkilere çevirdi. "Sen de kötü bir misafirsin."

"Öyle misafirperverliğe, böyle misafirlik." Eski konumuna döndüğünde kekleri tabaklara yerleştirmek için yanından ayrılmam gerekiyordu ama Gökalp'in çıplak üstü her seferinde aklımı karıştırıyordu. Kendime engel olmasam bayağı çocuğu dakikalarca süzerdim. "Sen öyle üşümüyor musun? Gidip tişört giysene."

Ortalıkta böyle gezmesi dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu.

Düşüncelerimi okumuş gibi, "Niye?" diye sordu. "Dikkatin mi dağılıyor?"

Muhtemelen bu noktada utanıp geri adım atacağımı düşünüyordu. Kaldı ki öyleydi de. Utanmıştım ancak geri adım atmayacaktım. Kartları açık oynuyorsak, oyunun kurallarına göre hareket ederdim. Sol kolumu dirseğimden bükerek ada tezgâhın üzerine yaslayıp yüzümü hafifçe Gökalp'e doğru yaklaştırdım. Aramızda hâlâ hatırı sayılır bir mesafe kalsa da eskisi kadar uzak değildik.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Evet," dedim. "Dikkatim dağılıyor." Ona biraz daha yaklaştım. "Ben ortalıkta üzerime bir şey giymeden dolaşsam senin de dikkatin dağılmaz mı?" Şakaklarından yanağına doğru inen bir damar vardı. Çenesini kastığı zamanlarda belirginleşir, kendini gösterirdi. Şimdi o damarı rahatlıkla görebiliyordum. Gözlerim kasılan çenesine, ardından da yutkunduğu için hareketlenen âdemelmasına indi. Dudaklarımda bir gülümseme belirirken aniden geri çekilip Gökalp'e arkamı dönerek asıl mutfağın olduğu tarafa ilerledim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

ninova

Birkaç saniye sonra gelen adım seslerini duyduğumda gülüşüm genişledi. Kendisinin sakin duramayacağı, aklının tuzla buz olacağı durumla beni karşı karşıya bırakmamalıydı.

Kısa süre sonra tekrar adım seslerini duyduğumda geriye doğru dönüp kapıdan giren Gökalp'e baktım. Siyah bir tişört giymişti ve tişört bedenini tam olarak sarmıyordu, biraz genişti. Kol kasları hâlâ belirginliğini koruyordu. Bu kadarıyla da başa çıkabilirdim.

"Ee," dedim konu açmak istercesine. "Sen şimdi bize poğaça yapmayacak mısın?"

"Hayır."

Tribini... sevsinler Götalp.

Yüzüne diktiğim bakışlarımı fark ederek kafasını sorarcasına iki yana salladı. "Belki de ben açım?" dedim.

"Kendin yap o zaman."

"İyi," dedim mutfak dolaplarından birinin kapağını açarak. "Öyleyse mutfağını dilediğim gibi karıştırmam sorun olmaz."

"Kendi evin gibi takıl."

Yakında o da olur.

Bir dakika gibi bir sürede malzemelerin hepsini ada tezgâhın üzerine yerleştirdim. "Bu evde neden hiç eksik yok?" Biraz daha zorlasam krem şanti bile bulabilirdim ki Gökalp'in evde pasta yaptığını düşünmüyordum.

"Mutfak alışverişlerini uzun süredir Tuğçe yapıyor. Ona kalırsa ben evi sadece makarnayla doldurmuşum."

Lavaboda ellerimi güzelce yıkarken onaylarcasına kafamı salladım. "Haklı. Hem sen sporcusun makarna da ne?" Lafa gelince sağlıklı yaşama takıntılıydı. *Yersen.*

"Sporcular makarna yiyemez mi?"

"En azından her gün yiyemezler."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Her gün sporumu yapıyorum. Yağlanmam."

Gökalp'in vücudunu yıllardır fit bir şekilde görmeye alışmıştım. Beş kilo bile fazlası olsa gözlerim bu durumu garipserdi. "Bu işler hiç belli olmaz."

Ellerimin iyice temizlendiğinden emin olduktan sonra tezgâha dizdiğim malzemelerin başına geçtim. Gökalp tam karşımda, tezgâhın diğer tarafında oturmuş beni dikkatle izliyordu. Hâlâ tavır yaptığı ifadesiz suratından,

ninova

sık sık kaçırdığı ama en sonunda dayanamayıp bana çevirdiği bakışlarından belliydi.

Sıvıyağ şişesine uzanırken, "Şu su bardağına süt doldurur musun?" dedim. Henüz açılmamış şişeyi açmakla uğraşıyormuş gibi yaparken Gökalp dediğimi yerine getirerek bardağı önüne çekti ve sütü içine yavaşça doldurdu. "Şimdi onu şu kaba dök."

Gökalp bardaktaki sütü kaba boşalttığında cam sürahiyi önüne bıraktım. "Biraz da su."

Gökalp verdiğim iki görevi yerine getirirken, oyalanmayı bırakıp yağ şişesini Gökalp'e doğru uzattım. "Gücüm yetmedi. Açsana." Yetebiliyordu aslında ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Gökalp sorgulamadan şişenin kapağını tek çevirişte açtı. "Ben gevşetmiştim, sen öyle açtın," dedim kendime toz kondurmamak için.

Yeşilleri yüzümü alayla süzdü. "Eminim öyledir."

"Yarım bardak kadar yağ doldurup kaba dök."

Bardağa yağı doldurdu. Bardaktakini kaba boşaltmak üzereyken hareketleri duraksadı ve bana baktı. "Sen bütün işi bana mı yaptırıyorsun?"

Sırıttım. "Günaydın."

Yağı kaba boşaltmadan bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Oturduğu yüksek sandalyeden inerken, "Kıza bak ya. Elinde makara olmuşuz," dedi. Salonun olduğu tarafa geçip koltuğa oturmasını anbean izledim. "Eline mi yapışır ya?"

"Elime yapışır."

Pekâlâ, sanırım bu trip işini artık çözmeliydik.

Ada tezgâhın yanından dolaşarak ağır adımlarla Gökalp'in oturduğu koltuğa doğru ilerledim. "Artık konuşalım mı?" diye sordum.

Bakışlarını kapalı televizyonun ekranından bir an bile ayırmadan, "Neyi?" dedi.

"Bana tripli olduğun konuyu."

"Bu bir trip değil."

"Öyle."

Oturduğu koltuğun dibinde bittiğimde kafasını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi. "Bana bir şey söyleme fırsatı bile tanımadın. Üstüne bir hafta boyunca engeli kaldırmadın. Kaç kez girip kontrol ettiğimi biliyor musun?"

ninova

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken koltuğun kol kısmına bir bacağımı koyarak oturdum. Gökalp aşırı uzağımda değildi. Uzansam ona rahatlıkla dokunabilirdim. "Çekindim."

"Benden mi?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Utandım." *Hislerimden.*

"Utanacağın en son insan olabilirim."

"Sen onu gel bir de benim aklıma anlat."

"Anlatmaya fırsat verirsen tabii," dedi kinayeyle. Önüne dönerek bakışlarını benden ayırdı.

Koltuğun kol kısmından öne doğru uzanıp tamamen koltuğa oturdum. Bunu yapmamla bedenim Gökalp'in neredeyse dibine kadar girdi. Bedenimin üst kısmını hafifçe geriye çekerek kolumu koltuğun sırt kısmına yaslayarak yan bir şekilde oturmaya başladım. "Söz, bir daha seni engellemeyeceğim. Hem sen de beni engelledin. Bence ödeştik."

Cevap vermedi. Bana doğru dönüp yüzüme bakmadı bile. Derin bir nefes alıp verdim. Anlaşılan biraz daha açık olmam gerekiyordu. "Bak, ayrıca sınav haftamdaydım ve sen sınav haftasında uzak durmam gerekenler listesinde başı çekiyorsun. Nasıl becerdiğini bilmiyorum ama her seferinde bir şekilde dengemi altüst etmeyi başarıyorsun. Üniversitenin son sınavlarında iyi notlar almam için senden birazcık uzaklaşmam şarttı."

Bana mısın demedi. Sadece ben konuşurken ara ara gözucuyla bana bakmakla yetindi. O an içimden gelen ilk şeyi uygulamaya dökmek istedim. Bir elimi ensesine götürüp yüzüne yaklaştım ve dudaklarımı yanağına, daha çok dudaklarına yakın bir bölgeye bastırdım.

Kasıtlı olarak dudaklarımı teninden hemen uzaklaştırmadım. Tutabildiğim kadar tutup uzunca bir oyalanmanın ardından bir öpücük bırakarak geri çekildim. Çok uzaklaşmadan ve elimi ensesinden çekmeden profilini izlemeye başladığımda bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde etkilenmiş gibi sersem bir ifade vardı. "Bu neydi şimdi?"

"Barışma öpücüğü."

"Her öpücüğünün bir adı mı var?"

Kafamı aşağı yukarı doğru salladım. Farkında olmadan ensesindeki nemli saçlarıyla oynamaya başlamıştım. "Eğer benimle barışırsan bir sonraki maç için şans öpücüğünü de almaya hak kazanırsın."

Tek kaşı havalandı. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum."

ninova

Dudaklarında hafiften bir tebessüm oluşurken, "Peki," dedi. "Öyleyse barışıyorum ama yanlış anlama, senin için değil. Tamamen takımın geleceği için olan bir barışma."

Asla öpücük için değildi.

"Tabii," dedim gülümseyerek. "Takımın geleceği için."

Elimi ensesinden çekerek oturduğum yerde doğruldum. "Nasıl benden şüphelendin?"

"İlk aklıma gelen sen oldun."

"Neden?" Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum. Belki benim aklımda olan kişi sen olduğun içindi. Belki sen olmanı dilediğim içindi." Kalbim tekledi. Bakışlarımı yüzünde sabit bir şekilde tutarken bakışlarındaki o derin ifade nefesimin titremesine neden oluyordu. "Son zamanlarda beni gördüğünde bakışlarını hep kaçırıyordun. Anlamamdan korktuğunu düşündüğün için yaptığını düşünmeden edemedim. Sizin bahçenizde oturduğumuz gece en skorer oyuncu deyince, o kupürlerin senin başının altından çıkmış olma ihtimali daha da güçlendi."

O gece aniden, anlamsız bir şekilde gülümsemesinin nedeni bu muydu?

"Sadece ihtimalden ibaretti ama soyunma odasının önüne çorba bıraktığın gün seni gördüm ve o an kesinleşti. Tam olarak görmedim aslında. Koridordan dönerken savrulan saçlarını gördüm." Muzip bir tavırla sırıttı. "O sarı saçları nerede görsem tanırım."

Yüzümü buruşturarak koltuktan kalktım. O gün kıl payıyla yırttığımı düşünmüştüm ama görünen o ki aslında yırtmamıştım ve kendimi ele vermiştim. "Neyse," dedim geçiştirmek istercesine. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Geldiğimde koltuğa bıraktığım çantama doğru ilerleyip evden çıkmadan önce ön gözüne yerleştirdiğim CD kalemini elime alarak Gökalp'e doğru döndüm. "Benim bir imzalı forma işim vardı, Kaptan'ım. Onu bugün halledebilir miyiz acabası?"

"Halledebilir miyiz acabası?" diye tekrarladı son kelimeye baskı yaparak.

"Bana bir halledebiliriz gibi geldi."

Gülerek koltuktan kalktı. "Bekle, getiriyorum." Salondan çıkarken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu izledim. Demek ki mesajda yazdığı gibi o hakkımı kaybetmemiştim.

Gökalp elinde siyah ve kırmızı renklerin yoğunlukta olduğu formasıyla beraber salona geri döndüğünde heyecanla yanına ilerledim. Elimden

ninova

kalemi alıp tezgâhın poğaça malzemelerinden artakalan kısmına formayı yerleştirdi. Formanın duruşunu düzeltirken yanında dikilmiş hareketlerini izliyordum. Kalemin kapağını açtığında bu anı videoya alıp almamak arasında gidip geliyordum.

Boş ver, Alara. Daha sonra videoya alacak çok anın olur.

Siyah kalemle formanın kırmızı renginin ağırlıkta olduğu omuz kısmının üzerine büyük bir şekilde imzasını attı. Kalemi kenara bırakıp formayı eline aldığında vücudunu bana doğru döndürdü. Hevesle formanın bana ulaşmasını beklerken Gökalp formanın uçlarından tutarak bedenini benimkine yaklaştırdı. Formayı tek hamlede kafamdan geçirdiğinde yakınlığı sebebiyle nefesimin kesilmesi kaçınılmazdı. Sonrasında kollarımı kaldırıp formayı üzerime tamamen giydim.

Kafamı eğerek formanın üzerimdeki duruşuna baktım. Beyaz, kısa kollu crop tişörtümün üzerinde askılı forma biraz garip görünüyordu. Ve bayağı büyüktü. Gökalp'in üzerinde bile geniş dururken bende devasa durmuştu ancak bu, sürekli bu formayı giymem için bir engel değildi.

Formanın içinde kalan saçlarımı benden önce davranarak dışarı çıkardı ve bir adım uzaklaşarak beni süzdü. "Yakıştı."

Olduğum yerde hevesle dönerken, "Değil mi?" diye sordum. "Milli takım oyuncusu olmak için doğmuşum."

Gözlerini kıstı. "Toptan korkan voleybolcu."

Ellerimi belimin iki yanına yerleştirerek Gökalp'e baktım. "Acaba kimin yüzünden korkuyorum? Senin yüzünden bin kez suratıma top yediğim için olabilir mi?"

Yüzündeki sırıtış hafif bir tebessüme dönerken tereddütlü bir tavırla, "Sana bir şey itiraf edeceğim ama bana kızmayacaksın," dedi.

"Kesin kızacağım bir şey söyleyeceksin."

"O zaman söylemiyorum."

"Tamam, tamam kızmayacağım. Söyle lütfen."

"Toplar kazayla elimden kaçmıyordu." Bedenini yanındaki tezgâha yasladı. "Belki dikkatini çekerim diye bilerek sana atıyordum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Buna sevinsem mi, sevinmesem mi bilemiyordum. Benim ilgimi çekmeye çalıştığı için belki sevinmeliydim ama bu amaç uğruna bende bir top fobisi oluşturmuştu. Gökalp parmağıyla çeneme alttan baskı yaparak aralanan dudaklarımın kapanmasını sağladı. Eline hafifçe vurup çenemden uzaklaştırdım.

ninova

"Mutlu musun?" diye sordum. "Sayende toplardan ölesiye korkuyorum."

"Çocukluk aklı."

"On dört, on beş yaşındaydın be!" Omzuna vurdum yavaşça. "Ne çocukluğu?"

"Korkunun oluşmasını sağladığımız gibi geçmesini de sağlarız," dedi omzuna vuran elimi tutarken. Elimi geri çekerek Gökalp'inkinden kurtarmaya çalıştım ama sıkıca tutup engel oldu. "İmkânsız."

Rahat bir tavırla, "Hallederiz," dedi.

"Cins ya." Bu defa elimi zor da olsa onunkinden kurtarabildiğimde Gökalp'e arkamı dönerek poğaça malzemelerinin başına döndüm. "Halledecekmiş bir de. Yüzüme yüzüme yediğim toplar ne kadar canımı acıtmıştı, biliyor musun?"

Hiç öyle yavaşça atma gibi bir kaygısı da yoktu. Her seferinde saatlerce o sızlamayı çekiyordum.

"Çocukluk aklı dedim ya, Sarışın," dedi hemen dibimde biterken. "O kadar acıtacağını ne bileyim?"

Gökalp'e pas vermeden kalan malzemeleri kaba eklemeye başladım. Poğaçanın hamurunu hazırladığım süre boyunca Gökalp de bana takılıp durdu. İşimin aksaması için elinden gelen her yolu denedi. Onun yüzünden on dakikada hazırlayacağım hamuru yarım saatte anca hazırlayabildim.

Bir ara saçlarımın beni rahatsız ettiğini fark ettiğinde arkama geçip saçlarımı becerebildiği kadarıyla atkuyruğu yaptı. Kendi bileğinde benim tokam olmasına rağmen benden başka bir toka alıp saçlarımı bağlamıştı. Geri çekilmeden önce açılan enseme dudaklarını bastırdığını hissettiğimde huylandığım için omuzlarım havalansa da halimden şikâyetçi olduğum söylenemezdi.

Şu an ilişkimizin bir adı yoktu. Sevgililikle alakalı bir konuşma geçmemişti aramızda ama arkadaş olmadığımızın ikimiz de bir hayli farkındaydık.

Tepsinin üzerine dizdiğim poğaçaları fırına yerleştirdikten sonra Gökalp tezgâhın üstünü temizlemeye başladı. Poğaçanın pişmesini beklerken kapı zili çaldı. Gökalp kapıyı açmaya gittiğinde dudaklarımı büktüm. Böyle yalnız olmak iyiydi, şimdi kim gelmişti ki?

Saniyeler sonra Tayfun'un sesi kulaklarıma doldu. "Müsait misin? Dertleşmeye geldim."

Zaten çok geçmeden de ikisi birlikte salona girdiler. Tayfun beni görünce kapının önünde adımlarını durdurdu. "Kankam?" dedi şaşkınlıkla. "Sen ne alaka?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. *İnan ben de ne alaka olduğumu bilmiyorum, Tayfun.*

Arkasından gelen Gökalp, "Geçsene," dedi.

"Müsait değilseniz gideyim," dedi Tayfun.

Hemen kafamı iki yana salladım. "Ben de zaten Tuğçelere gideceğim. Geç olmadan çıksam iyi olur."

Tuğçe'nin adını duyunca kısa bir anlığına duraksadı, ardından bozuntuya vermeden salondaki koltuklardan birine kuruldu. Bakışlarım elindeki şeffaf poşetten görünen kolaya kaydı. "Kola içerek mi dertleşeceksiniz?"

"He," diye homurdandı Tayfun. "Sabahın köründe antrenman varken içki içelim de baban bizi buradan Ankara'ya kadar koştursun."

Gerçekten yapardı. Konu işine gelince babam çok fazla ciddileşiyordu.

Gülerek mutfaktan çıktım. Koltuktaki çantama yönelirken, "Hayırdır?" diye sordu Tayfun. "Artık maçlarda Gökalp yerine seni mi oynatıyoruz?" Üzerimdeki formadan bahsediyordu.

"Toptan kaçan bir kaptan istiyorsanız oynayabilirim."

"Aman, eksik kalsın."

Çantamı omzuma taktığım sırada Gökalp'e doğru dönmüştüm ki bana bakarak konuştu. "Bırakayım seni."

"Yok yok," dedim hemen. "Siz takılın. Ben hemen taksiye atlarım. On dakika sonra poğaçaları fırından çıkarmayı unutma."

Bunu duyan Tayfun neşeyle, "Poğaça mı yaptın?" diye sordu. "Allah razı olsun kankam."

"Afiyet olsun."

Gökalp bırakmak için ısrar ede ede peşimden gelirken, tam kapıdan çıkacağım sırada Tayfun'un adımı seslenmesiyle durup ona baktım. Yüzünde haylaz bir sırıtış vardı. "Tuğçe'ye selamımı söyle. Tayfun dersen o ne demek istediğimi anlar."

Emin ol ben de anladım, Tayfun...

Gülerek önüme döndüm ve önce salondan ardından da evden çıktım.

Yarım saat sonra soluğu Tuğçelerde aldığımda, arkadaşım kapıyı açar açmaz şirin bir şekilde gülümseyerek konuştum. "Tayfun'un sana selamı var."

Birkaç saniye boş boş baktı. Ardından çığlık atarak arkasını dönüp uzaklaştı.

ŞANS ÖPÜCÜĞÜNDE DEĞİŞEN ROLLER

Resmi olarak olmasa da bugün benim için lisans eğitimim son bulmuştu. Bu sabah üniversite hayatımın son sınavına girmiştim. Bugünkü sınavım dışında final haftam oldukça güzel geçmişti. Bunda, Gökalp gibi dikkat dağıtıcı bir unsurdan bir hafta kadar uzakta kalmanın büyük bir rolü vardı. Ne kadar Gökalp'le aramı bozmuş olsa da bunu tatlıya bağlamıştık ve o bir haftanın getirisi olarak tek bir dersi saymazsak son sınavlarımı başarıyla bitirmiştim.

Günlerden cumaydı. Takımın yine maçının olduğu bir gündeydik ve okulu benden çok önce kapanmış olan Tuğçe'yle maçı izlemeye gelmiştik. Yoğun bir okul yılını ardımda bıraktığım gün yapılacak en iyi aktivite tabii ki sevdiğim çocuğun maçına gelmekti.

Bir de maçtan önce onu görürsem tadından yenmezdi.

Şimdi kafeteryada Tuğçe'yle beraber oturmuş maçın başlamasını bekliyorduk. Maça henüz bir saat vardı.

Can sıkıntısından *stalk* yapmaya başlamıştım. Gökalp'in hesabıyla başlayıp takımın tüm oyuncularından devam ettikten sonra Tayfun'un hesabında *stalkım* son bulmuştu. İlk dikkatimi çeken şey ise Tayfun'un takip ettiklerinin sayısındaki azalma olmuştu zira fark edilmemesi mümkün değildi. Birkaç hesabın değil, yüzlerce hesabın takibini bırakmıştı.

Yanımdaki Tuğçe'ye imalı imalı, "Tayfun'un takip ettiklerinin sayısı azalmış," dedim.

Tuğçe gözucuyla telefonundan bakışlarını ayırıp bana doğru baktı. "Ne yapayım?"

"Bir şey yap diye söylemiyorum." Yüz küsür takip edilene girip birer birer hesaplara bakmaya başladım. "Dikkatimi çekti sadece."

"Umurumda değil."

Yarım ağızla gülerken kendi kendime *tabii tabii* dercesine kafamı salladım. Tuğçe'yi birazcık da olsa tanıyorsam söylediğinin aksine epey umurundaydı. Hatta şu an telefonundan Tayfun'un hesabına girmiş bile olabilirdi.

Tuğçe'ye, "Üç yüz küsür kişiyi takip ediyordu, yüz sekize düşmüş," diye açıklama yaptım. "Şöyle hesapların arasında geziniyorum da çoğunluk erkeklerden oluşuyor. Eskiden hep kızları takip ederdi."

Tuğçe telefonunun ekranını kapatıp masaya bırakırken, "Kime ne anlatıyorsun, Alara?" dedi.

"Ben kendi kendime konuşuyorum. Kendi kendimi bilgilendiriyorum. Seni ne ilgilendirir, Tuğçe?"

"O günden beri Tayfun aşağı, Tayfun yukarı." Tam da dediği gibi günlerdir bütün gündemimiz Tayfun'dan ibaretti çünkü şu sıralar hayatımızda Tuğçe ile Tayfun'un yaşadığı olaydan başka bir hareketlilik yoktu. Gökalp'le ben onlara kıyasla daha sönük alıyorduk ama buna rağmen Tuğçe konuşmayı hep bize çevirerek konudan sapmaya çalışıyordu.

"Tayfun benim kankam," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Ondan bahsetmem gayet normal."

Yüzünde tek bir mimik bile oynamadan gözleri bana ciddiyetle bakmaya devam ederken, "Öyleyse benim yanımda bahsetme," dedi.

"Tayfun'dan nefret ediyormuş gibi davranman çok anlamsız, tamam mı? Ne yaşadıysanız ikinizin de isteğiyle yaşanmış. En az onun kadar sen de istemişsin ama sanki tüm suçlu Tayfun'muş gibi davranıyorsun." Tayfun'un adını bile duyduğunda yüzünün ifadesi değişiyordu. Ne de olsa Tayfun ona zorla bir şey yapmamıştı. Bu tavırları bana anlamsız geliyordu.

Olayı öğrendiğimden beri -ki üç gün olmuştu- bu konuşma benzer diyaloglarla aramızda onlarca kez geçmişti.

"Alara beni gerçekten anlamıyorsun," dedi inlercesine. "Ben Tayfun'dan nefret etmiyorum. Ondan utanıyorum. Kendini benim yerime koyar mısın? Sürekli yüz yüze baktığın birisiyle yaşamaman gereken bir şey yaşadın. Bunu unutmana fırsat bile tanınmıyor. Eminim ki sen de aynı benim gibi ondan kaçmaya çalışırdın."

"Ama pişman olmadığını sen de söyledin."

"Bu utandığım gerçeğini değiştirmez. Ayrıca pişman değilim demedim. Pişman olup olmadığımı bilmiyorum dedim."

"İçinde Tayfun'a karşı hiç mi bir his yok?"

ninova

"Yok," dedi arkasına yaslanıp kollarını birbirine bağlayarak. "Sadece bir gün beraber takıldık gibi bir şey oldu. Ne hissi oluşabilir ki?"

"Bilmem." Kahve bardağımın içindeki kaşıkla oynamaya başladım. "Aşk zaten bir anlık çarpılma halidir. Karşındakinden bir anda etkilenirsin. Üstelik daha önce aramızda Tayfun'u beğendiğini söylediğin bir konuşma da geçmişti."

Ben, Gökalp yıllardır çevremde olmasına rağmen ondan etkilendiğimi ilk olarak bundan yaklaşık dört sene önce fark etmiştim. Antrenman çıkışında bahçede gördüğü yaralı bir köpeği alıp arabasına koyduğunu gördüğümde, merhametinden etkilenmiştim. O günden sonra Gökalp'e farklı bir pencereden bakmaya başlamıştım. Zamanla kalbimin ritmini değiştiren kişi olduğunu fark edince, geri dönülmez bir şekilde ona âşık olduğumu anlamıştım.

"Senin o dediğin hoşlantı bebeğim. Aşk daha uzun bir süreç gerektirir."

"Yani Tayfun'dan hoşlanmadın mı?"

Kısa bir an bakışları uzaklara kaydı. Kendi içinde bir muhakeme yaptığını fark ettiğimde istemsizce imayla gülümsedim. Birkaç saniye süren bu hesaplaşması bittiğinde bakışları tekrardan beni buldu. Aynı Gökalp'inkileri andıran yeşil gözlerinde bir belirsizlik vardı. Sıkıntıyla konuştu. "Gerçekten bilmiyorum."

En azından direkt hayır dememişti.

"Yani," dedi bakır saçlarından gözünün önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. "O gün davranışlarının hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Alışveriş merkezinde mağaza mağaza dolaştığımız süre boyunca çok nazikti. Sohbeti çok güzeldi. Aynı zamanda çok iltifat ediyordu." Bakışlarını masaya dikmiş, tahminimce o günü düşünüyordu. Aniden gözlerini ciddiyetle yüzüme çıkardı. "Ama Tayfun'dan bahsediyoruz. Hobilerinden birinin kadınlar olduğu adamdan. Dişi sineğe bile yürüyen elemandan. Benim dışımda herkese böyle yaklaşıyor."

"Belki de sen onda farklı hisler uyandırmışsındır?" dedim sorarcasına.

Dalga geçercesine güldü. "Klişe yaz dizisi evreninde mi yaşıyoruz, Alara? *Playboy*, züppe çocuk masum kızı görüp etkilendiğinde ne hikmet ki bir anda çevresindeki tüm kızları unutur. Ne klişe ama!"

"Sen masum kız değilsin." Çenemi avucuma yasladım.

"Ne fark eder?"

ninova

"Aslında çok şey fark eder." Bunu sesli bir şekilde dile getirmemiştim ama Tuğçe hep o eleştirdiği ilişkilerden birini yaşayacaktı. Tayfun'u bu zamana kadar hep eleştirmişti. Çoğunda da haklıydı ama kınadığın başına gelmeden ölmezmişsin hesabı Tuğçe tükürdüğünü çok fena yalayacaktı.

"Her neyse." Bardağında kalan son yudumu içerek masaya bıraktı. "Bu konuyu konuştukça bunalıyorum. Kahveni bitirdiysen gidelim mi? Maça az kaldı."

Kafamı onaylarcasına sallayıp bardağımdaki kahveyi kafama diktim ve ayağa kalktım. Çantamı omzuma asarak Tuğçe'yle beraber kasaya doğru ilerledik. İçtiğimiz kahvelerin hesabını ödedikten sonra dışarı çıktık.

Haziran ayının ortalarındaydık. Hava henüz yaz sıcağının kavuruculuğuna ulaşmamıştı ve tam olarak dışarıda vakit geçirmelik havalardı. Sıcaktan pişmiyorduk, soğuktan da üşümüyorduk. Üzerimde havalar ısındıktan sonra neredeyse her gün yaptığım kombinim vardı; crop ve şort. Her gün uzun uzun farklı kombinler düşünmektense böyle takılmak daha kolayıma geliyordu.

Tuğçe merdivenlere doğru yürürken, "Gökalp'in yanına gidecek misin?" diye sordu.

"Soyunma odası boş değildir şimdi."

"O zaman Gökalp'i dışarı çağırabilirsin."

"Çağırsam da ne diyeceğim ki?" Şans öpücüğü dışında şu an sunabileceğim bir bahanem yoktu. Onun da iyice suyunu çıkarmaya başladığımı hissediyordum.

"Bir şey demene gerek mi var? Artık şu evredeyken bu tarz şeyleri düşünmen anlamsız. Canın istedi ve onu görmek istedin. Bu kadar basit."

Dudağımı dişledim. Doğruydu ama ne diyeceğimi bilemeyip salak salak çocukla bakışmak da istemiyordum. Yanıma çağıracaksam da geçerli bir sebebim olmalıydı. "Ben direkt sahaya geçiyorum. Sen de git biraz kaptanın keyfini yerine getir de şu maçı kazanalım." Bunları sırıtarak söyledi ve sözlerini bitirdiğinde bana arkasını dönerek sahanın olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

"Evet," diye mırıldandım kendi kendime. "Arsız yanını coştur kızım."

Adımlarımı ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yönlendirdim. Basamakları yavaş yavaş çıkarken bir yandan da telefonumu çıkarmış Gökalp'e mesaj yazıyordum.

Alara Yılmaz: Soyunma odasının olduğu kattayım, iki dakikalığına da olsa çıkabilir misin?

Mesajım yaklaşık bir dakika sonra görüldü oldu. Gökalp cevap yazmadan çevrimdışı olduğunda geleceğini anladım ve telefonu arka cebime koydum. Soyunma odasının olduğu dar koridora girmeden merdivenlerin olduğu taraftaki geniş alanda beklemeye başladım. Boydan boya camla kaplı olan tarafa doğru yürüyerek dışarıyı izlerken çok geçmemişti ki açılan kapının sesini duydum.

Çok fazla vaktimiz yoktu. Birazdan babam her maç öncesinde yaptığı gibi soyunma odasına gelip kısa ama öz bir konuşma yapacaktı. Sonrasında ısınmak için sahaya ineceklerdi.

Bunlar rutin haline gelen ezbere bildiğim şeylerdi.

Duyduğum adım sesleriyle beraber arkama dönerek Gökalp'e baktım. Her zamankinin aksine bu sefer formasının siyah uzun kollu parçasını da giymişti. Kollarını tamamen saran siyah bluzun üzerinde sıfır kollu forması vardı. Dizlerinde herhangi bir düşmede koruması için siyah dizlikler takılıydı. Maç anında toplara vurmak pahasına yere düştükleri çok an oluyordu. Sol kolundaki kaptanlık pazubandı ve elindeki iki parmağına sardığı sargıyla birlikte maça oldukça hazır görünüyordu.

Yavaş adımlarla bana doğru yaklaşırken, "Maça gelmeyeceğini sanıyordum," dedi.

"Sınavım birkaç saat öne çekildi." Böylelikle yetişemeyeceğimi düşündüğüm maça yetişmiştim.

"Şansım daha şans öpücüğümü almadan yaver gitmeye başladı desene," dedi gülerek.

Kafamı omzuma doğru yatırırken hafifçe tebessüm ettim. "Öyle de denebilir."

Bana yaklaştığında tam önümde aramızda yarım adımlık bir mesafe kalınca adımlarını durdurdu. "N'aber?"

"İyi, senden?"

"İyi." Eğilerek sol dizindeki dizliğin duruşunu düzeltti. "Sınavın nasıl geçti?" Masum bir soru sorduğunu sanırken devamını imayla getirdi. "Umarım benden uzak durmana değecek bir iş çıkarmışsındır."

İyi ki sınav haftamda senden uzak durmam gerekiyordu demiştim. Bunu başıma kakar dururdu artık.

"Bu konuyu kapattığımızı düşünüyordum." Kollarımı birbirine dolayarak Gökalp'e sorarcasına bir bakış attım. "Ayrıca sınavım berbattı."

Muhtemelen bütünlemeye kalacaktım. Bunda dönemin en zor dersi olmasının etkisi de vardı ama o kadar da önemsemiyordum. Halledeceğimi biliyordum.

"Demek ki derslerine mâni olan ben değilmişim," dedi bilmiş bir edayla gülümseyerek. "Hiç öyle uzak durmana falan da gerek yokmuş."

"Her fırsatta bu olayı başıma kak, tamam mı?"

"Öyle yapacağım tabii ki." Aynı benim gibi kollarını birbirine bağladı.

Gözlerimi devirdim ve konuyu değiştirmek için başka bir şeyden bahsetmeye başladım. "Geçen günkü poğaça nasıldı?"

Her gün mesajlaşmıyormuşuz, telefonda konuşmuyormuşuz gibi üç gün öncesine ait bir konuyu açmam absürttü ama ne yapabilirdim? Onun karşısında ne diyeceğimi şaşırıyordum. Sohbeti ilerletmek konusunda çok kötüydüm çünkü hâlâ Gökalp'in karşısındayken çok heyecanlanıyordum.

"Güzeldi." Ardından hoşuna gitmemiş gibi bir tonlamayla ekledi. "Hepsini Tayfun gömdüğü için bana doğru düzgün yemeye fırsat bile kalmadı. Obur herif."

"Senin de pek farkın yok gerçi." Gökalp gördüğüm en obur insan olmaya adaydı. Tabii listenin devamında Tayfun geliyordu. İkisi birlikte koca bir dünyayı yiyebilirdi.

"Sorun obur olması değil. Sorun senin yaptığın poğaçalardan bana bırakmaması." Gülümseyerek Gökalp'e doğru yaklaştım. İşaretparmağımın ucuyla alnına dökülen birkaç tutam saçına dokundum. Saçları dalgalıydı. "Sorun değil. Ben sana bol bol yaparım." Daha önümüzde koca bir yol vardı sonuçta. Tabii işler yolunda giderse...

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Yapar mısın?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Bol bol hem de."

Gözlerim sol yanağında oluşan o küçük çukura kaydı. Bu çukuru seviyordum. Gamze dedikleri şey aslında bir kas eksikliğiydi ve bir kusur diye nitelendirenler vardı ama Gökalp'e yakışıyordu. Gülümsemesi derinleştikçe o çukur beliriyordu ve gamzesi ortaya çıktığında Gökalp'i gerçekten mutlu ettiğimi hissediyordum.

Parmağımı o çukurun üzerine indirdiğimde Gökalp'in iki elini de belime yerleştirdiğini hissettim. Saçlarımın bittiği noktada elleri başlıyordu. Hafiften huylansam da Gökalp'in ellerini belimden çekmesini istemiyordum.

ninova

Parmağımı çok uzun süre tutmadan yanağından indirdim. Ellerim ikimizin arasında kalırken kafamı geriye atarak Gökalp'in gözlerine baktım.

"Neden formayı giymedin?"

"Arkamda kocaman 11 numara yazan formayı giyseydim de babam işkillense miydi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu durum hoşuna gitmemiş gibiydi. "Adamın yüzüne bakarken vicdan azabı çekiyorum. Senin antrenörümün ve akıl hocamın kızı olduğun gerçeğini unutamaz mıyız?" Gülmeye başladım. Ben kafamı iki yana sallarken Gökalp'in bakışları çok kısa bir anlığına güldüğüm için kıvrılan dudaklarıma düştü.

Sert bir yutkunuşla bakışlarını gözlerime çıkardı. Midemi burkan bir kasılma baş göstermeye başladığında kendime gelmeye çalıştım. "Maalesef unutamayız."

Bizi öğrendiğinde babamın vereceği tepkiyi ben de deli gibi merak ediyordum. Şimdi öğrenmesi için çok erkendi. Umuyordum ki biz aramızdakileri sağlam bir zemine oturttuktan sonra öğrenirdi.

"Geceyi adamın kızıyla kapatıyorum. Sabah uyanıyorum, ilk yüz olarak babanı görüyorum. Tuhaf bir döngünün içine girdik." Kıkır kıkır güldüm. Ben, Gökalp'in evine gidip de aramızı düzelttikten sonraki üç gece üst üste geceleri uyuyana kadar saatlerce telefonda konuşmuştuk. Fırsat bulduğumuz her dakika birbirimizle mesajlaşıyorduk.

Sabahım, öğlenim, akşamım ve gecem Gökalp'le doluydu. Gökalp'ten ibaretti. Şikâyetçi değildim çünkü hayatımın en güzel evresini yaşıyordum. Her şey hayallerimden bile güzel ilerliyordu.

"Formanı giyeceğim ama henüz değil," dediğimde anlayışla başını salladı. Belimdeki elleri hareketsiz bir şekilde durmak yerine ara sıra hareketleniyordu. İnce kumaşa sahip kıyafetimden ellerinin sıcaklığını hissedince sol göğsüme bir ağrı çöküyordu.

"Sanırım üç gün sonra takım yemeği var," dedi pürüzlü bir sesle. "Basın da gelecekmiş diye duydum. Spor magazincileri yani." Kafamı salladım. Bu yemeği sabah kahvaltıda babam bahsederken duymuştum.

"Sen de gelecek misin?" diye sordu. Derin bir nefes alarak dudaklarımı *bilmiyorum* dercesine büktüm.

"Takım yemeği sonuçta. Benim ne işim olur ki?"

"Oyuncuların yakınları da gelecek."

ninova

Bir elinin az öncekine kıyasla daha çok baskı uygulayarak belimde yavaşça gezintiye çıktığını hissettiğimde bir an odağımı kaybettim. Eli, giydiğim cropun açıkta bıraktığı tenime değiyordu ve ikimizin sıcaklığı birbirine karışıyordu. En ufak bir temastan bile etkilenen birisi olmak gerçekten çok zordu.

"Hem sen de benim yakınımsın."

"Basını pek sevmiyorum." Bakışlarımı gözlerinden yavaşça indirip omuzlarını izlemeye başladım. "Sizin aksinize internette fotoğraflarımın dolaşmasından rahatsız oluyorum."

Bu tarz yemekler sürekli yapılıyordu. Babamın antrenör olması sebebiyle ister istemez ailesi olarak biz de göz önünde oluyorduk. Denk geldiğim zamanlarda basının olduğu yerden hep kaçmıştım çünkü hoşlanmıyordum. Geçtiğimiz senelerde babamın yanında bir fotoğrafta görünmüştüm ve gelen yorumlar fazlasıyla rahatsız ediciydi. Yorumlara abaza erkekler doluşmuştu. Bu yüzden maçlardan sonra tam da fotoğrafların çekildiği o evrede babamın yanından olabildiğince uzak dururdum.

"Anlıyorum," dedi anlayışla. "Gelirsen güzel olur diye düşünmüştüm."

"O günkü ruh halime göre belki gelirim, belki gelmem."

Kafasını sallamakla yetindi. Derin bir nefes alarak etrafa bakındım. Ne kadar şu anki pozisyonumuza bayılsam ve huzur içinde olsam da bu havanın bir an önce dağılması gerekiyordu. Gökalp soyunma odasına dönmeliydi ve ben de sahadaki izleme alanında yerimi almalıydım. Birilerinin bizi bu pozisyonda görmesini istemiyordum. Özellikle de babamın.

En azından biz aramızdakilere tam olarak bir isim verene kadar.

"Maça az kaldı," dedim sessizce.

"Yani?"

"Soyunma odasına geri dönmen gerek. Birazdan babam gelir." Gökalp'le saatlerce bu pozisyonda durabilirdim. Gıkım çıkmazdı ama şartlar buna müsait değildi.

"Şans öpücüğüm?" dedi ve elini çeneme götürdü. İşaretparmağıyla çenemin altından baskı yaparak kafamı yukarı doğru kaldırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu sefer şans öpücüğümü kendim almak istiyorum."

Söylediğine anlam veremeyerek gözlerine bakmayı sürdürürken yeşillerinin parladığına yemin edebilirdim. Eğer konuşabilseydim öpücüğünü kendisinin almasından kastının ne olduğunu sormak isterdim. Gökalp'in yüzünü eğerek bana doğru yaklaştığını fark ettiğimde, konuşmak için

ninova

aralanan dudaklarım da öylece kalakaldı. Gözlerim kapanırken parmaklarım formasını sıktı.

Dudaklarının yanağıma değmesini beklerken boynumda hissettiğim sıcak nefesle birkaç saniye önce kapanan gözlerim kocaman açıldı. Forması avucumun içinde iyice büzüşürken belimi saran kolundan aldığım güç sayesinde bedenim yere yığılmadan ayakta durabiliyordu. Ve beni çıldırtacak şekilde yavaşça akan saniyelerin sonunda dudaklarını boynuma bastırdı.

Bir yandan çenemden baskı yaparak kafamı geriye atmamı ve boynumu ona açmamı sağlıyordu, bir yandan ise boynuma küçük küçük öpücükler bırakarak geri çekiliyordu. Dudaklarının her temasında nefesim mümkünmüş gibi daha da hızlanıyordu.

Gökalp boynuma bıraktığı sayısız öpücüğün ardından geri çekildiğinde, mest olmuş bir şekilde onu izliyordum. Bacaklarımın titrediğine yemin edebilirdim. Onun da bunu hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama temennim hissetmemesi yönündeydi. Benim üzerimdeki etkisinin bu denli büyük olduğunu anlamamalıydı. Anlarsa bunu kullanabilirdi.

Çenemi tutmaya devam ederken sanki yeterince yakın değilmişiz gibi belimdeki eli sayesinde bedenimi iyice kendisine yasladı. Yüzünü boynumdan ayırdıktan sonra bedeni benden çok fazla uzaklaşmadı. Bu defa hedefinin dudaklarım olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yüzü benimkine yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı.

Puslu zihnime ulaşan kapı sesiyle beraber Gökalp'in etkisinden sıyrılıp gerçekliğe döndüm. Hemen sonra takımdaki oyuncuların sesi duyulduğunda Gökalp'i ittirerek ondan uzaklaştım. Nefes nefese kalmış bir şekilde Gökalp'i izlerken, diğer tarafta kalan koridora doğru kafasını çevirip takım arkadaşlarına baktı.

Sadece Gökalp'in duyabileceği bir sesle, "Ben sahaya gidiyorum," dedim.

"Tamam," dedi kısık bir sesle. En az benim kadar anın büyüsüne kapılmış gibiydi ve bir anda birbirimizden uzaklaştığımızda sersemlemişti.

Hemen yan tarafta kalan basamakları hızlı hızlı inmeye başlayıp takımdakiler beni görmeden ikinci kattan uzaklaştım. Bir elim kalbimde sahaya doğru ilerlerken uzun bir süre nefesim düzene giremedi.

Şimdi bu kadar dağılmışken maça nasıl odaklanacaktım?

ninova

İTİRAF

The Fray - Look After You

Yanımda telefonuyla uğraşan ve durmadan sahanın fotoğrafım çekip duran arkadaşımı, "Tuğçe," diyerek dürttüm. "Çat, çat, çat fotoğraf çekip durmasana." Telefonu havada tutan elini kavrayıp kucağına doğru indirmeye çalıştım. "Senin yüzünden odaklanamıyorum."

Omuz silkti ve elimi ittirerek telefonunu havaya kaldırdı. "Benim çok sevgili takipçilerime bu maçın fotoğrafını ulaştırmam gerek," derken oldukça ciddiydi. Fotoğraf çekerken de işini bir o kadar ciddiyetle yapıyordu. Telefonu şekilden şekle sokuyor, bin bir çeşit pozu ayarlıyor ve olabilecek en estetik fotoğrafı çekiyordu. "Milli takımın neredeyse her maçını sahadan izleyebilmek gibi bir lütuf herkese nasip olmaz. Bunu sonuna kadar kullanmalıyım."

Neredeyse her maçta hikâye atmayı ihmal etmiyordu. Ben onun gibi değildim. Maçı izlemeye gittiğimi belli eden hikâyeleri ayda yılda bir atıyordum.

Zaten benim Tuğçe kadar çok takipçim de yoktu. Hesabım gizliydi ve tanımadığım kimseyi almıyordum ama Tuğçe kendi okulunda epey popüler olduğu için takipçi sayısı iki binlerdeydi. Hatta bugün kafede yaptığım *stalkta* hatırladığım kadarıyla üç bine merdiven dayamıştı. Benimki üç yüz küsürlerdeydi.

Ayrıca bugün yaptığım o detaylı araştırmada Tayfun'un Tuğçe'yi takip etmeye başladığını görmüştüm. Daha öncesinde Tuğçe takımdaki herkesi takip ettiği gibi onu da takip ediyordu. Şimdi karşılıklı bir takipleşmeye dönüşmüştü ve bu, benim ikisini yakıştıran yanım için harika bir gelişmeydi.

Tuğçe hâlâ en doğru ve estetik açıyı ayarlamaya çalışırken bakışlarımı ondan alarak sahaya çevirdim. Bizim takım servis vuruşu yapacaktı. Bunun için Tayfun kendi sahalarının bitiminde elinde topla beraber duruyordu.

Gökalp filenin önündeydi. Maç başladığından beri yanlış saymadıysam beş sayı falan onun hatalı vuruşları sebebiyle kaybedilmişti ve bunun Gökalp'i ne kadar öfkelendirdiğini yüzünü göremesem bile tavırlarından, vücudunun hareketlerinden anlayabiliyordum.

Gökalp maçlarda en az sayı kaybeden oyunculardan biriydi. Kaybettiği her bir sayıyı fazlasıyla kafasına takıyordu ve art arda üç sayıyı kendi elleriyle karşı takıma vermiş olmanın üzerinde nasıl bir ağırlık yarattığını az çok tahmin edebiliyordum.

Geçen haftaki maçta da böyle dikkatsizlikler yapmış ve kendini suçlamıştı. Halbuki tek sayı kaybeden o değildi. Takımdaki kimse bu mevzuları Gökalp kadar takmıyordu.

Şimdi beşinci set oynanıyordu. İki set bizim, iki set onlarındı. Şu anki durumda karşı takım öndeydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, rakip takım gerçekten çok iyi oynuyordu. Geçen hafta aynı takıma yenilmelerinden belliydi. Gökalp'in sert smaçlarını bile ustalıkla çevirebiliyorlardı. Sanırım bu yüzden bizim tarafta bir moral düşüklüğü vardı ve Gökalp kaybettiği sayılara o kadar odaklanmıştı ki takımın düşen moralinin farkında değildi. Bir kaptan olarak gerekeni şu an yapmıyordu.

Tuğçe'ye, "Sence kazanırlar mı?" diye sorduğumda telefondan kafasını kaldırarak topu servis atışıyla karşı tarafa doğru gönderen Tayfun'a baktı. Benim de gözüm dikkatli bir şekilde topun üzerindeydi.

"Kazanırlar," dedi Tuğçe ama sanki o da emin değil gibiydi. "Umarım yani."

"Rakip takım epey iyi. Sanki bizimkiler ilk seti aldıktan sonra bir rehavete kapıldılar gibi." Belki de ikinci seti karşı takımın almasının sebebi bu yüzdendi.

Tayfun'un gönderdiği top son sürat bir şekilde filenin üzerinden geçtiğinde, karşı takımdaki orta oyuncusu güzel bir manşetle topu yumuşattı ve filenin önündeki arkadaşına gönderdi.

"Olabilir ama şunu unutma ki bizimkiler son sayı kaldığında, kaç sayılık açığı kapatıp kazanmış insanlar." Nihayet telefonunu bir köşeye bırakarak odağını maça verdi. "Son düdük çalana kadar umudu kesmek yok."

Filenin önündeki oyuncu parmak pasıyla beraber topu sağındaki oyuncuya verdiğinde turuncu saçlı bir çocuk zıplayıp topa smaç bastı. Yunus neredeyse filenin dibine düşecek olan topu yere eğilip manşetle havaya

ninova

kaldırdıktan sonra geri çekildi ve Gökalp koşarak topa yetişti. Havadaki topu arkasında kalan Samet'e geriye doğru parmak pasıyla yolladı. Top Samet'in vuruşuyla beraber bizim sahadan çıktığında rahat bir nefes aldım.

Şu maçları hayatım boyunca belki yüzlerce kez izlemiştim ama her seferinde bir şekilde heyecanıma yenik düşüyordum. O topun bizim sahadan çıkacağını bilmeme rağmen yanlış paslar sebebiyle sayı kaybetmelerinden korkuyordum.

"Bu kadar çekişmeli olmasın ama ya," diye söylendim. "Kalbim dayanmıyor."

"Hayır be." Tuğçe heyecanla oturduğu yerde doğruldu. "Asıl böyleyken tadı çıkıyor. Son sayıya kadar çekişmeli olmalı ki izlediğinden bir şey anlayasın."

"Ben hiç adrenalin insanı değilim." Bacaklarımı yükselterek dirseklerimi dizlerime yasladım. Öne doğru eğilip çenemi de iki elime yaslarken gözlerim sahada bir o tarafa, bir bu tarafa gidip duran toptaydı. Top uzun süre havadan inmediği için maç uzadıkça uzamıştı. Ben hemen olsun bitsin taraftarı olduğumdan böyle şeyler bana çok da iyi gelmiyordu.

Aradan geçen bir dakikanın sonunda top karşı takımın sahasına Gökalp'in bastığı sert smaçla beraber düştüğünde haneye yazılan artı bir sayıyla kocaman gülümsedim. Artık eşittiler. Bir sayı dahi olsa karşı tarafın önde olması beni geriyordu. Eşitlik bile içimi rahatlatmaya yetiyordu.

Bir köşede kollarını birbirine bağlamış bir pozisyonda pürdikkat maçı izleyen babam, alınan sayıyla beraber tebessüm edip olduğu yerde hareketlendi. Hal ve hareketlerine bakılırsa bu maçta babam da fazlasıyla gergindi.

Gökalp'in kazandığı sayının ardından hemen arkamdaki bir kızın çığlığı kulaklarımı tırmaladı. "Gökalp!"

Çaprazımda kalan kıza o beni görmese bile ters bir bakış attım.

Top yeniden sahada dolaşmaya başladığında dikkatimi oraya vermiştim ki karşı takımdan birisi kendisine gelen topu sert bir manşetle karşıladı ancak aniden gelen bir top olduğu için ne yönünü ne de vuruş şiddetini ayarlayabildi. Havalanan top sahadan çıkıp seyircilerin olduğu, daha çok bizim olduğumuz tarafa doğru gelmeye başladığında korkuyla gözlerim açıldı.

Gökalp'in önceki maçta söylediği önde otur lafım ben biraz fazla ciddiye almış ve bu maçta da Tuğçe'yle beraber en önlerdeki boşluklardan birine kurulmuştum. Geçenki maçta ne kadar korksam da top pek sahadan

ninova

fırlamamıştı ama şimdi doğrudan bu tarafa doğru gelen top, elimi refleksle kafamın üzerine yerleştirmeme neden oldu.

"Şansıma sokayım ben ya," diye konuştum sinirle.

Tuğçe hemen beni uyardı. "Aşko kuşkolar argo konuşmaz."

Beklediğimin aksine top bize gelmedi. Hemen arkamızdaki kızların üzerine düştü ama o korku bile kalp atışlarımın hızlanmasına yetti. Farkında olmadan Tuğçe'ye doğru yapıştırdığım bedenime çekidüzen verirken önüme düşen saçlarımı ittim ve derin bir nefes aldım. Arkamdaki kızlar için üzerlerine top gelmesi çok da sorun değildi. Hatta epey sevindiklerini kulağıma gelen keyifli kıkırdamalardan anlıyordum.

Saçlarımı düzelterek sahaya döndüğümde gözlerim bir çift yeşil gözle kesişti. Aramızda onlarca metre olmasına rağmen bir bakışıyla az önce korkuyla hızlanan kalbimin atışlarını tersine çevirdi. Yüreğim artık korkuyla değil, heyecanla pır pır ediyordu.

Gerginliğini azaltmak istercesine derince gülümsedim. Etrafıma bakındım ve kimsenin dikkatinin bizde olmadığından emin olduktan sonra parmaklarımı bükerek kalp sembolü yaptım. Bu kalabalıkta doğrudan bize bakmayan kimse aramızdaki bu bakışmayı göremezdi.

Gökalp'in bakışları ellerime kaydığında gülümsedi. O an içimden gelen şeyi yapmak için dudaklarımı araladım. Bu kadar mesafeden görmesi, dudaklarımı okuması imkânsızdı ama benim içimden gelen buydu ve kendimi bunu yapmak zorundaymış gibi hissediyordum. Dudaklarımı oynatarak, "Seni seviyorum," dedim.

Belki ne demek istediğimi anlamadı ama ben hislerimi o bilmese de dile getirmiş olmanın verdiği o huzuru tattım. Bunu uygun bir koşulda bir kez de yüzüne karşı söyleyebilirdim. Sadece bir kez değil, binlerce kez söyleyebilirdim.

Çünkü Gökalp'i sevmek başıma gelen en güzel şeylerden birisiydi ve bunu dile getirmek benim için tam anlamıyla huzuru ifade ediyordu. Kendi kendime söylediğimde bile kalbimde oluşan rahatlamanın sebebi buydu.

Ne demek istediğimi anlamadığından olsa gerek ki kaşları çatıldı ama bu o kadar da uzun sürmedi. Muhtemelen maçtan sonra beni bulacak ve ne demeye çalıştığımı soracaktı.

Sahaya yeni bir top gönderildiğinde Gökalp'in bakışları daha fazla bende oyalanmadı. Bana göz kırparak önüne döndü ve gelen topu eline alarak Tayfun'a gönderdi.

ninova

O an babamın bakışlarının Gökalp'te olduğunu ve çattığı kaşlarıyla beraber bizim tarafımızdaki seyircilere bakındığını fark ettim. Büyük ihtimalle az önce Gökalp'in kiminle bakışıp göz kırptığını bulmaya çalışıyordu. Hemen kafamı eğerek telefonumu elime aldım ve sanki onunla uğraşıyormuş gibi yapmaya başladım.

Bir ilişkim olmasına babam kızmazdı ancak her kız gibi ben de babamdan bu tür konularda çekiniyordum. Dışarıdan birisi olsaydı belki bir nebze daha rahat olabilirdim ancak konu onun oyuncusu olduğunda çekingenliğim artıyordu.

Tuğçe keyifle, "Evet," dedi. "Şimdi bu gazla maçı nasıl alıyoruz izle bakalım."

Utançla kafamı eğerek gülümsedim. Sonraki sayıyı Samet kazandı. Bir sonrakini ise yine Gökalp kazandı. *Yine, yeniden Erdem.* Bu kez tezahüratlara avazım çıktığı kadar bağırarak eşlik ediyordum.

Benim için en unutulmazı ise Gökalp'in sayı kazandıktan sonra dudaklarını bileğinde takılı olan siyah lastik tokaya bastırması oldu. *Benim tokama.* Üstelik bunu, o dakikadan sonra takımına her sayı kazandırdığında tekrarladı.

Maçın sonu Tuğçe'nin dediği gibi de oldu. Gökalp'in keyfinin yerine geldiğinden mi bilinmez, kalan sayılarda epey iyi oynadı. Ondaki düzelmeyle beraber takımın düşen morali de yükseldi. Oyunun sonuna geldiklerinde karşı takımdan tam olarak altı sayı önde bir şekilde maçı kazandılar.

Gülümseyerek oturduğum yerden kalkarken, Tuğçe'nin aksine takımdakilerin yanına gitmeyip doğrudan sahanın çıkışına yöneldim. Şimdi tonla fotoğraf çekeceklerdi ve ben bunlardan birinde görünmek istemiyordum. Omzuma taktığım çantayla beraber sahadan çıktım. Ardından binadan da çıktığımda telefonumu elime alarak ekrana düşen cevapsız çağrıya baktım.

Annemin çağrısına geri dönmek üzereyken arkamdan birinin koşarak geldiğini işittiğimde durmaya gerek duymadan omzumun üstünden geriye doğru bakmıştım ki Gökalp'i gördüm. Adımlarım anında dururken bedenimi tamamıyla Gökalp'e çevirdim.

Zaten maçtan çıktığı için yorgun olan Gökalp, üstüne bir de koşarak yorgunluğuna yorgunluk eklemiş bir haldeydi. Tam önümde durup derin nefesler alıp verirken hiç beklemeden konuştu. "Maçta ne dedin?"

"Bunun için mi koştun o kadar?"

ninova

Sorduğum soruyu umursamadan, "Bir şey dedin," dedi. "Duymak istiyorum, söyle."

Elimdeki telefonu parmaklarımla sıkarken istemsizce yutkundum. O an anlamayacağını düşünerek dile getirmek kolay gelmişti ama şimdi tam karşımdayken ve gözlerimin içine bakıyorken dudaklarımı aralamak bile zor geliyordu. Bunu bin kez bile olsa söyleyebilirdim ancak şu an doğru zaman mıydı, bilmiyordum. Doğru zaman neydi, ne demekti onu dahi bilmiyordum gerçi.

Sonradan *neden söylemedin* diye kendime kızacağımı bile bile, "Hiç," dedim. "Öylesine bir şeydi."

"Hayır," dedi hemen direterek. "Öylesine bir şey değildi. Dudaklarını okuyamadım ama hissettim."

"Gökalp." Telefonumu havaya kaldırıp salladım. "Benim gitmem lazım. Sonra konuşsak olur mu?" Acilen ulaşmam gereken bir yer yoktu. Buradan kaçmanın yolunu arıyordum.

"Alara bak." Bana doğru bir adım atacak gibi oldu ama hemen sonra kendini durdurdu. "Terli olduğum için yaklaşamıyorum. Beni dibine kadar sokturma." Düşünceli oluşu karşısında kendimi ister istemez gülümserken buldum. "Öylesine bir şey söylemediğini biliyorum. İnkâr etme."

"Ne dediğimin ne önemi var? Maç anındaydı. Her şeyi söylemiş olabilirim."

"Önemi var, çok önemi var." Yine kendini tutamayıp bir adım atacaktı ki sinirle inleyip kafasını iki yana salladı ve geri çekildi. "Eğer bana bir cevap vermezsen içimdeki sese inanacağım. Hissettiğime güveneceğim ve emin ol söylediğini hissettiğim şeyin doğru olmadığını öğrenirsem, hiç olmadığı kadar büyük bir hayal kırıklığıyla yere çakılacağım."

Yüzümdeki gülümseme derinleşerek büyüdü. Hissettiği şey ile benim söylediğim şey aynıydı. Onu sevdiğimi dile getirdiğimi hissetmişti ve doğruydu. Aslında bunu çoktan anlamıştı ama benden duymak elbette ki onun için farklı hissettirecekti.

Gökalp'in bana doğru atmamak için direndiği adımı ben ona doğru attım. Dibine kadar girdiğimde parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Tek olmamıza, çevremizde kimse olmamasına rağmen adeta bir sır verir gibi bir fısıltıyla konuştum. "Öyleyse hislerine güven."

ninova

Geri çekilmeden önce dudaklarımı yanağına değdirip tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. Gökalp'in dibinden uzaklaşıp arkamı döndüm ve arabaların olmadığından emin olduktan sonra karşıya geçmek üzere kendimi koşar adımlarla yola atım.

Hemen yolun karşısında olan otobüs durağında adımlarım son buldu. Geriye dönüp olduğu yerde kalakalmış Gökalp'e bakmıştım ki hemen önümde bir otobüs durdu ve Gökalp görüş açımdan çıkmak zorunda kaldı.

Otobüsün üzerindeki semt isimlerine kısa bir göz gezdirip gideceğim yeri gördükten sonra açılan kapıdan otobüse bindim ve aptal âşık sırıtışımla beraber boş bir koltuğa oturdum.

TUĞÇE ERDEM

"Kızım şu fotoğrafları düzgün çek," diyen sevgili abim kesinlikle sabrımın sınırlarını aşmak üzereydi. Aralıksız beş dakikadır sahanın içerisinde elinde voleybol topuyla verdiği pozları çekiyordum ve bir tanesini bile beğenmemişti. Hepsinde ayrı bir kusur bulup fotoğraf çekemediğim hakkında beni zorbalıyordu.

Uyarı dolu sesimle konuştum. "Bak, bunlar son. Beğenmezsen de artık çekmem."

Keşke maç bittiğinde ben de sahaya inmek yerine Alara gibi kaçıp gitseydim de bu eziyete maruz kalmasaydım. Poz için verdiği sırıtışı bozmadan, "Sus ve çek," dedi.

Gözlerimi devirerek birkaç farklı açıdan art arda birçok fotoğrafını çektim. Elimde telefonla birlikte yanına yaklaşırken, "Eldeki malzeme bu," dedim. "Neden beğenmediğini sorgula istersen."

Bir eliyle saçlarımı dağıtmak suretiyle telefonunu elimden çekip aldığında, öfkeyle gözlerimi sıkıca yumdum. Abi değil eşkıya diye boşuna demiyordum. "Dokunma saçlarıma, dokunma!"

"Sus. Bakayım yine nasıl beceriksizce çekmişsin."

Gözlerimi aralarken sabır dilenircesine kafamı havaya doğru kaldırdım. Görebildiğim tek şey, kapalı alandaki sahanın yüksek tavanı olsa da bozuntuya vermedim. Benimle işi biten Yunus, bana arkasını dönüp ilerlerken, "Bu idare eder," dedi. Şimdi gidip o hiç sevmediğim manitasına fotoğrafı atabilirdi.

Zaten kız arkadaşının neden tek bir maçına bile gelmediğini hiç anlamıyordum. Saçma sapan bir ilişkileri vardı.

Ellerimi belime yerleştirip, "Allah'ım da bana sabırlar versin," diye söylendiğim esnada yanımda bir beden belirdi. Bakışlarım Samet'e doğru döndü. "Selam, Tuğçe. Tayfun'un sana selamı varmış."

Anbean kaşlarım çatılırken Samet'in kafasıyla işaret ettiği yöne baktım. Görmemek için üstün çabalar gösterdiğim kişi tam olarak karşımda duruyordu. Ben onu görmeyi ne kadar istemiyorsam, o da bir o kadar beni görmek istiyordu sanki. Derin bir nefes alarak onun olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Sahanın kenarındaki banklardan birinde oturuyordu.

Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşısında dikildiğimde, kollarımı birbirine bağladım ve ona üstten bir şekilde bakmaya başladım. Tayfun kafasını kaldırıp bana bakarken yüzünde tuhaf bir sırıtış hâkimdi. Alaycı ya da keyif dolu değildi.

"Merak etme, selamını alıyorum." O selamlara karşılık veresim gelmiyordu. "Günlerdir her yerden selam gönderme çaban nedir? Önce Alara, sonra Samet. Sırada kim var? Yunus mu? Varlığının farkındayım, merak etme."

Amacı sürekli kendini hatırlatmaksa, zaten unutamıyordum ki hatırlayayım.

Arkasına yaslanırken dirseklerini de bankın sırt kısmına yasladı. Sırıtışı yüzündeki varlığını koruyordu. "Varlığımın çok iyi bir şekilde farkında olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatık bir şekilde ona bakmaya devam ediyordum. "Bana onunla bununla selam gönderip durma. Yanlış anlaşılacak."

Kahverengi gözleri beni sinir küpüne çevirmemiş gibi bir rahatlıkla beni izliyordu. "Tam olarak nesi yanlış anlaşılacak? Arkadaşıma selam göndermem normal bir durum değil mi?" Bakışlarına sahte bir merak düştü. "Yoksa yanlış anlaşılacak bir durum mu var?"

"Bana böyle kelime oyunları yapma. Evet, selam göndermek normal bir durum ama senin bunu bir anda yapmaya başlaman hiç normal değil. Ben unutmaya çalıştıkça bana kendini hatırlatıp duruyorsun."

Öyle bir raddedeydim ki *benden uzak dur* diye Tayfun'a yalvarabilirdim.

"Sürekli gözünün önündeyim bebeğim. İstesen de beni unutamazsın," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

"İşte bu yüzden işimi biraz da olsa kolaylaştırmayı deneyebilirsin." Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca ben senin bebeğin değilim."

Kaşları havalandı. "Değil misin?" Elbette ki değildim. Sesini alçaltarak, sadece benim duyabileceğim bir tonda, "O gece her bebeğim dediğimde inlemelerle karşılık verdiğini hatırlıyorum," dedi.

Bakışlarım panikle etrafımızda gezindi. Salona hâkim olan uğultu sayesinde ikimizin sesi etrafta yankı yapmıyordu ama yine de her an birisi duyacak diye tetikteydim. Öfkeyle, "Ya sus," diye yükseldim. "Delireceğim ya! Beni rahat bırak. Yaşandı ve bitti, tamam mı?"

Yanına geldiğimden beri dudaklarında var olan o gevşek sırıtış silindi. Yüzü ciddi bir hal alırken kollarını da yasladığı yerden indirdi. "Sana defalarca sordum Tuğçe ve sen her seferinde istediğini söyledin. Şimdi de sana zorla bir şeyler yapmışım gibi davranıyorsun. Hatanın farkına varman için sana durmadan kendimi hatırlatıyorum çünkü böyle bana kötü hissettirmekten başka yaptığın bir şey yok."

Sanırım ilk kez aramızda ciddi bir konuşma geçiyordu. Onun açısından bakınca fazlasıyla haklı olduğunu biliyordum ama ben de burnumdan kıl aldıracak değildim. "O gece kendimde değildim."

"Hayır, kendindeydin. Beni kandırmaktan vazgeç. Bir şey yaptıysan arkasında durmasını bil." Tayfun'un sesindeki öfke, çaktırmamaya çalışsam da beni şaşırttı.

"Arkasında durmaktan kastın ne? Her saniye yanına gelip *yaa ne güzel geceydi* falan dememi mi bekliyorsun?"

Benim üste çıkma çabam onu daha da sinirlendiriyor gibi görünüyordu. İnsanların damarına basmayı seviyordum. Belki böylelikle artık benden uzak durmayı öğrenirdi. "Artık bana suçluymuşum gibi davranmamanı istiyorum." Aniden ayağa kalktı ve heybetli boyu karşısında ona bakabilmek için kafamı kaldırmaktan başka bir şey yapamadım. Kahverengi gözleri, gözlerimin içine sert bir şekilde bakmaya devam ediyordu. "Canımı sıkmaya başlıyorsun."

Tayfun otururken onun ayaklarının dibinde durduğumun farkında bile değildim. O birden ayaklandığında bedenlerimiz neredeyse birbirine temas edecek düzeyde dip dibe gelmişlerdi ve ben geri adım atmayı çok geç akıl edebildim. "Canımı sıktıkça da aklımı işgal etmeye devam ediyorsun."

Ben geriye doğru bir adım attığımda, Tayfun açılan mesafeyi üzerime doğru gelerek saniyesinde geri kapattı. "Çık aklımdan, Tuğçe." Ciddi ve

ninova

sert bakışları yutkunmama neden olurken yüzü bu kadar yakınımdayken onu süzmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ben alakasız şeylerde bile seni düşünmek istemiyorum."

İşaretparmağını bana doğrulttuğunda bakışlarım eline düştü. "Bu sana son uyarım. Bir daha bana kendimi suçlu hissettirecek bir davranışta bulunup aklımı kurcalama." Bakışlarım yeniden koyu renk gözlerine çıktığında orada harlanmayı bekleyen bir ateş gördüm. "Devam edersen olacaklardan ben sorumlu değilim."

Dibimdeki bedeninden sızan kokusunu solumamak için nefes dahi almadığım saniyeleri güçbela atlatırken, Tayfun yaptığı uyarının ardından geriye doğru adımlayarak benden uzaklaştı. Gözlerimin içine attığı son bakışın ardından arkasını dönüp gittiğinde, neye uğradığımı şaşırmış bir halde arkasından bakakaldım.

ninova

ÖPÜCÜK

Tuana - Bi Kere Öpse Bükülür Uzay

Elimde oynayıp durduğum çatalı beyaz geniş tabağın üzerinde can sıkıntısıyla gezdiriyordum. Çok kalabalık bir alandaydık. Gökalp'in ve babamın evde durmadan bahsettiği o takım yemeğine ben de gelmiştim. Neden geldiğim hakkında en ufak bir fikrim de yoktu. Sanırım Gökalp'i görmek istemiştim.

Maçta takımın üzerine çöken rehavet, sayı kaybediyoruz diye yaşadıkları moral düşüklüğü ve en kolay toplarda sayı kaybetmeleri babamın onları sıkı bir kampa sokmasına sebep olmuştu. Maçın ardından üç gün geçmiş olmasına rağmen Gökalp'le adamakıllı görüşememiştik. Babam bu durumu o kadar ciddiye almıştı ki antrenmanı izlemeye gelenleri bile oyuncuların dikkatini dağıtıyor diye kovmuştu. Bundan elbette ki Tuğçe'yle ben de nasibimizi almıştık.

İlk gün kovulunca ve evde de babamdan *sakın antrenmanlara gelmeyin* uyarısı alınca takımın girdiği üç günlük antrenman kampında ne yazık ki Gökalp'i görememiştim. Sadece ara sıra mesajlaşmıştık, onlar da kısa mesajlardan ibaretti.

Gökalp o gün dolaylı yoldan da olsa yaptığım itirafın konusunu hiç açmamıştı. Belki de yüz yüze gelince konuşmak istediğindendi. O açmayınca ben de bu konu hakkında bir şey söylememiştim. Zaten yaptıkları yoğun antrenmanların arasında soluk almaya bile zor vakit buluyorlarken zamanını çalmak istememiştim. Ne de olsa eninde sonunda bir şekilde konusu açılacaktı.

Gökalp'in bana olan hislerinin ne büyüklükte olduğunu bilmiyordum. Hoşlantı mıydı? Sevgi, aşk? Sadece hisleri olduğundan emindim ama büyüklüğünü bilmiyordum ve Gökalp'ten aynı şekilde *seni seviyorum* diye bir karşılık alacak mıyım belirsizliğindeydim.

ninova

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun hislerinin benimkinden daha hafif olma ihtimali beni korkutuyordu. *Ya bir hoşlantıdan ibaretsem* düşüncesi zihnimde dolanıp duruyordu. Hoşlantı gelip geçici olabilen bir şeydi. İnsanın içine ister istemez bunun kuşkusu düşebiliyordu.

Çatalımı tabağımdaki bir et parçasına batırdım ama bu yemek için değildi. Daha çok tabağımdaki yemekle oynuyordum. Etin baharatından mı bilinmez, midemin biraz kötüleştiğini hissediyordum. Kendimi bildim bileli hassas bir mideye sahiptim. Yemeklerin baharatı aşırıya kaçınca midem rahatsızlanıyordu. Birkaç saat bunun ağrısını çekmek zorunda kalıyordum. Şimdiyse ilk kez geldiğim bu mekânda, yediğim etin baharatı midem için fazla kaçmıştı.

Derin bir nefes alarak midemde yavaş yavaş kendini belli etmeye başlayan ağrıyı dindirmek istedim ancak tabii ki faydası dokunmadı.

Sıkıntıyla elimdeki çatalı bırakıp kafamı kaldırarak bakışlarımı masada gezdirdim. Kalabalık bir masaydı. Hatta mekândaki birkaç masa komple oyuncularla ve onların yakınlarıyla doluydu. Hemen karşı çaprazımda Gökalp, yanımda da Tuğçe oturuyordu. Tuğçe'nin karşısında ise Tayfun. Babam da bizim oturduğumuz uzun masanın en başındaki yerindeydi.

Tayfun ve Tuğçe geldiklerinden beri hiç konuşmamışlardı. Tayfun da benim karşı çaprazımda kaldığı için çok rahat bir şekilde onu görebiliyordum ve zaman zaman Tuğçe'ye attığı kaçamak bakışların farkındaydım. Birkaç kez göz göze geldiklerine de şahit olmuştum ama bir taraf hemen gözlerini kaçırıyordu ve bu uzun bir bakışmaya dönüşmüyordu.

Şortumun arka cebindeki telefonumun titrediğini hissettiğimde elimi arkaya götürdüm. Telefonu elime alarak masanın altından gelen bildirime baktığımda Gökalp'in mesaj attığını gördüm. Kafamı kaldırarak Gökalp'e doğru baktım. Yanındaki Tayfun'la sohbet ediyor gibi görünse de benim bakışlarımı hissettiğinde gözucuyla bana saniyelik bir bakış attı.

Babamın bir şey çakmaması için gözlerimi Gökalp'te çok tutmadım ve attığı mesaja cevap yazmaya başladım.

Gökalp Erdem: Sıkılmış gibisin.

Alara Yılmaz: Biraz.

Alara Yılmaz: Tuğçe benimle sohbet etmiyor. Herkes kendi halinde takılıyor. Yemek de güzel değil zaten.

Gökalp benim aksime telefonu masanın üzerine çıkarıp bana bakmadan cevap yazmaya başladı.

Gökalp Erdem: Yemek gayet güzeldi.

Alara Yılmaz: Baharatı çok fazla.
Midem ağrımaya başladı.

Gökalp Erdem: Doğru, senin miden hassastı.

Bu bilgiyi aramızda hiç konuştuğumuzu hatırlamıyordum ama Gökalp biliyordu. Tıpkı benim onun hakkında daha önce hiç bahsi geçmeyen şeyleri bilmem gibi. Gülümsedim.

Alara Yılmaz: Öyle.

Gökalp Erdem: Çok sıkıldıysan dışarı çıkabiliriz. Restoranın hemen aşağısında sahil var. Oraya gidebiliriz.

Alara Yılmaz: Olur ama aynı anda çıkmayalım. Ben çıktıktan biraz sonra çık.

Telefonumu cebime koyup yanımdaki Tuğçe'ye biraz hava alacağımı söyledim ve sandalyemi ittirerek ayağa kalktım. Babam spor camiasından kendi yaşlarında bir adamla geldiğimizden beri derin bir sohbetin içerisindeydi. Ona da haber verdikten sonra restoranın dışarıya açılan kapısına doğru yürümeye başladım.

Dışarıya çıktığımda beklediğimin aksine üşümedim. Havalar fazlasıyla sıcaktı ve bu akşamları da kendini belli ediyordu. Köşede gördüğüm boş banka ilerleyip oturdum ve telefonla uğraşarak Gökalp'in gelmesini beklemeye koyuldum.

Sosyal medyada çıktığım gezintinin büyük bir *stalka* dönüşeceğini anladığımda hemen telefonun ekranını kapattım. Bunun için uzun bir zaman dilimine ihtiyacım vardı. Birkaç dakikada yapacağım *stalk* bana keyif vermezdi.

Aradan geçen yaklaşık beş dakikanın sonunda, restoranın kapısının açılma sesini işittiğimde kafamı o tarafa doğru çevirdim. Gökalp'in elinde telefonu ve cüzdanıyla beraber dışarıya çıktığını görünce ayağa kalktım. Bakışlarını etrafta gezdirdi ve beni görür görmez adımlarını bu tarafa yönlendirmeye başladı.

Ortada buluştuğumuzda gülümsedim. Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Selam," dedim.

"Selam."

Sahilin olduğu tarafa doğru adımlarımız senkronize bir şekilde ilerlemeye başladık. "Epeydir görüşemedik."

Homurdandı. "Baban sağ olsun."

Sırıttım. Böyle sıkı çalışmalar yaptığında babamı takımdakilerin çoğu sevmiyordu. Kollarımı birbirine dolarken, "Bence hak ettiniz," dedim. "Özellikle son maçta çok saçma yerlerde sayı kaybettiniz. Senin aklın beş karış havada. Takım da seni öyle görünce ister istemez düşüyor."

Ellerini pantolonunun cebine sokarken bana kaşlarını kaldırarak muzip bir bakış attı. "Aklım neden beş karış havada acaba?" diye konuştu imayla.

Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm. Tamam, sebebi birazcık ben olabilirdim. "Senin böyle her şeyde aklın dağılacaksa." Elimi havada salladım. "Ohoo," dedim harfleri uzatarak. "Seninle çok işimiz var, Kaptan'ım."

Yine ve yine o imalı sesiyle, "Her şeyde derken?" dedi. "Neyden bahsediyorsun, Sarışın?"

Geri adım atmadım ve gözlerine bakarak konuştum. "Aklına gelebilecek her şeyden."

Tabii cesaretim bir yere kadar oluyordu. Bu cümleyi kurduktan hemen sonra bakışlarımı önüme döndürdüm. Anlık gazlarla, anlık gelen cesaretlerle kendimi tutamayıp bir haltlar yiyordum ama sonra bundan utanıyordum. Bunu, hayatımda daha önce bir ilişkim olmamasına yoruyordum. Belki önceden böyle şeyler yaşamış ve bilmiş olsaydım her şeyi bu kadar kafama takmazdım.

"Hımm," dedi keyifli bir ses tonuyla. "Benim aklım biraz farklı şeyler düşünüyor. Onu ne yapacağız?"

"Artık hayal gücünün sınırları ne kadar genişse." Önümüze çıkan ve doğrudan sahil tarafına giden merdivenleri inmeye başladık.

Deniz kenarında fazlasıyla lüks bir otelin restoranına gelmiştik. Plaja sıfır bir oteldi. Sahil tarafını yolda gelirken görmüştüm. Gökalp teklif etmese bile ben kendim bir ara dışarı çıkıp denizin etrafında gezinmeyi düşünüyordum.

"Peki," dedi önüne dönerek.

"Mezuniyetime az kaldı," dedim sessizce durmayalım diye. "Umarım mezuniyet baloma gelme fikrinden caymamışsındır."

İnce taneli kumların arasında gezinmeye başladığımızda daha birkaç adımda ayakkabılarıma dolmaya başlayan kumlara dudak bükerek baktım. Ayakkabının içine bir şeyler kaçması en rahatsız hislerden birisiydi.

"Cayarsam başkalarına şans vereceksin, değil mi?" Cevabını bildiği bir soruydu.

"Eh, yani."

Aslında kimseye şans vermek gibi bir düşüncem yoktu. O baloya tek gitmek de bana koymazdı. Gökalp'in kıskançlığından yararlanıp benimle gelmesini sağlamak istiyordum. O gece çevremde tonla çift göreceğimden emindim. Sap gibi saatlerce dikilmek kulağa pek de güzel gelmiyordu.

"Başka bir erkekle gidersen sana kızma hakkım var mı?" diye sordu sonra.

Anlamsız bakışlarım Gökalp'i buldu. Ona baktığımı fark ettiğinde Gökalp de bakışlarını bana çevirdi. "İkimizin arasında yaşananlardan sonra başka erkekle gitmezsin diye düşünüyorum," diye açıkladı kendini.

Gökalp'i çıldırtmak için, "Yani," dedim. "Olaya duygusal yaklaşmamak gerek. Tek olmak yerine yanımda sıradan bir erkek arkadaşımla gidebilirim." Yana doğru adımlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Kollarımız neredeyse birbirine değecek bir pozisyona geldik. "Belki dans falan ederiz. Bu arada biliyor musun, bu benim ilk dansım olacak. Lise mezuniyetime tek gittim ve kimseyle dans etmedim. Bu sefer kim-"

"Tamam geleceğim," dedi vurgulu bir tonlamayla.

Amacıma ulaşmış olmanın verdiği hazla sıntırken Gökalp'in görmemesi için yüzümü denize doğru çevirdim. Az önceki kışkırtıcı cümleleri ben kurmamışım gibi bir masumlukla, "Tamam o zaman," dedim. "Ne güzel işte. Niye öyle başka erkek falan diye soruyorsun?"

"Sen insanı çıldırtırsın, Sarışın."

Sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme götürdüm. "Ben mi? İftira."

Gülerek kafasını iki yana salladı. Ben de gülerken daha fazla bu rahatsız hisse dayanamadığım için eğilip spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başladım. Zaten ayağıma kumlar gire gire bir hal olmuştu. Ben bağcıklarımı çözmekle uğraşırken Gökalp konuşmaya devam etti.

"Ciddi ciddi İngiltere'de yüksek lisans yapmayı düşünüyor musun?"

Beyaz spor ayakkabılarımı çıkarıp ikisini de tek elimde tutmaya başlarken doğruldum ve yürümeye devam ettim. Ben ayakkabılarımla uğraşırken adımlamayı bırakmış olan Gökalp bana yeniden eşlik etmeye başladı. "Ciddi ciddi düşünüyorum."

ninova

"İki yıl mı?"

Kafamı salladım. "Aslında ben hep yüksek lisans yapıp orada bir işe başlamayı ve İngiltere'ye yerleşmeyi hayal ediyordum. Liseden beri hayalim bu yöndeydi ama sonra ailemden temelli ayrılamayacağımı fark ettim. Yerleşmesem bile en azından yüksek lisansımı orada yapmak istiyorum. Böylelikle Türkiye'ye döndüğümde bana açılan iş kapıları daha da artar."

Ben konuşurken sessizce dinledi. Konuşmayı bitirdiğimde yere doğru eğdiği kafasını kaldırıp yeşil gözlerini yüzüme çevirdi. "İki yıl boyunca buraya hiç gelmeyecek misin?"

"Hayır tabii ki. Yüksek lisans da aynı üniversite okumak gibi. Yaz ve ara tatilleri var. O zamanlarda gelirim."

Histerik bir gülüşle, "Kısa süreler bunlar," dedi.

"Biliyorum," demekle yetindim.

Sahilde yürümeye devam ederken ikimizin arasında dakikalar süren bir sessizlik oluştu. Onunla konuşurken göz ardı ettiğim mide ağrım kendini belli ederken, birkaç kez derin nefesler alıp verdim. Alışkın olduğum için beni o kadar da zorlamıyordu. Ayda en az bir kez bu durumu yaşıyordum. Daha önce hastaneye gitmiştik ve neyse ki ciddi bir hastalığım yoktu.

Gözlerimi denize doğru çevirdim. Akşamın zifiri karanlığında simsiyah görünen denizin dalgaları gülümsememe sebep olurken, aniden durup elimdeki ayakkabılarımı yere bıraktım. "Hep bir akşam vakti denize girmek istemişimdir."

Gökalp bana, ardından da denize baktı. Bir süre bakışları benim ve denizin arasında gidip geldi. "O an bu an değildir umarım," dedi tereddüt dolu sesiyle.

Gülümseyerek kafamı yana doğru eğdim. Sesli olarak dile getirmesem de cevabını almış oldu. Beni hayretle izlemeye başladı. Ellerimi tişörtümün eteklerine götürüp tek hareketle yukarı doğru sıyırarak üzerimden çıkardım ve kumların üzerine bıraktım. "Saçmalama, Alara," dedi.

Şortumun düğmesini açarken, "Ya ne saçmalaması?" diye sordum. "Hayata bir kez geliyoruz. Tatmak istediğim her deneyimi yaşamalıyım."

Gökalp'in bakışları yüzümde geziniyordu. Ara sıra aşağıya doğru inse de hemen kendine geliyor ve gözlerini tekrar yüzüme çıkarıyordu. Şortumu da çıkardığımda denizden gelen esinti hafiften ürpermeme sebep oldu ama öyle dayanılmayacak gibi de değildi.

ninova

Şortumu tişörtümün yanına bırakıp Gökalp'e arkamı dönerek denize doğru yürümeye başladım. Şu an iç çamaşırlarımla olmaktan utanmıyordum çünkü yazın denize girerken giydiğim bikinilerden farkı yoktu. Tanımadığım insanların arasında bikiniyle dolaşmaktan utanmıyordum da bu konuda Gökalp'ten mi utanacaktım?

Denize ilk ulaştığımda kıyıda ayaklarıma değen su beklediğim kadar soğuk gelmedi. Coğrafya derslerinden hatırladığım kadarıyla bilinenin aksine akşamları denizlerin suyu gündüzlere kıyasla birkaç derece daha sıcak oluyordu. Zaten okulda bu bilgiyi öğrendikten sonra en az bir kez de olsa bu deneyimi yaşamak istemiştim.

Gökalp arkamdan, "Sen kafayı yemişsin," diye bağırdı.

Hâlâ kıyıda ayaklarımın suyun ısısına alışmasını beklerken gülümseyerek Gökalp'e doğru döndüm. "Sen de gelsene."

"Yok ben almayayım." Kollarını birbirine bağladı ve beni izlemeye devam etti. Bu kez bakışları hiç çekinmeden baştan aşağı beni süzüyordu.

Tamam, bu beni biraz utandırmış olabilirdi...

Bu yüzden daha fazla suya alışmayı beklemeden hızlı bir şekilde denize doğru yürümeye başladım. Su yükseldikçe ve bedenimin diğer bölgelerine değmeye başladıkça hissettiğim üşüme hissi de artıyordu. Su göğüs hizama gelene kadar yürüdüm. Göğüslerimi biraz geçtiğinde durup bedenimi Gökalp'e doğru döndürdüm. Şimdi aramızda epey mesafe vardı.

"Sen de gelsene," diye tekrar ettim.

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Yaa," dedim. "Lütfen." Biraz ajitasyon yapmaktan kimseye zarar gelmezdi. "Bak burası çok karanlık. Suyun altında zehirli canlılar varsa da göremem. Sonra ayağıma falan çarparlarsa korkarım."

Alayla konuştu. "Zehirli canlılardan seni ben mi koruyacağım, Alara?"

"Yanımda olursan korkmam."

"Korkacaksan denize girme."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Ya incilerin mi dökülür? Ne güzel bir deneyim yaşayacağız şurada. Bu gece aklımızda güzel bir anı olarak kalsın."

Gökalp'i ikna etmek için öyle uzun uzun dil dökmeme gerek yoktu. Bir şeyin içinde ben varsam Gökalp'in onu yapmama ihtimali yoktu. Bunu üzerindeki gömleğin düğmelerini açmaya başladığında anladım. Zafer

ninova

edasıyla sırıtırken aramızda metreler olmasına rağmen bu manzarayı kaçırmak istemediğim için gözlerimi kırpmadan onu izlemeye başladım.

Gömleğin düğmelerini açtıkça teni açığa çıkıyordu. Ay ışığının parlattığı pürüzsüz tenine dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Yanıma geldiğinde de yapacağım ilk şeylerden biriydi.

Düğmelerin hepsini açtığında omuzlarından sıyırarak üzerinden çıkardı ve benim kıyafetlerimin yanına bıraktı. Bunları yaparken aramızdaki mesafeye rağmen gözlerini benden ayırmadı. Heyecanımın katlanarak arttığını hissederken altdudağımı dişlerimin arasında yuvarladım.

Eli pantolonunun düğmesine gittiğinde birkaç saniye içerisinde onu da üzerinden sıyırdı. Heyecanıma yenik düşerek gözlerimi kapattım. Hatta kafamı suyun altına sokup yüzüme soğuk suların çarpmasını sağladım. Bir gün âşık olacağımı, karşı cinsten birisine bağlanacağımı hep biliyordum ve bunu hayal ediyordum ama görüyordum ki gerçekler hayallerin çok daha ötesindeydi. Bir insanın her hareketinden, aklınıza gelebilecek her şeyinden etkilendiğinizi fark ettiğinizde aklınızı kaybedecek gibi oluyordunuz. Bu kadarı da olmamalı ya diyordunuz.

Kafamı suyun altından çıkardığımda Gökalp'in de suya girdiğini, hatta bana doğru çoktan yaklaşmış olduğunu gördüm. Gökalp'i bu kadar yakında görünce suyun altında gözükmeyen elimi kolumu bile nereye koyacağımı şaşırdım.

Kalan birkaç metreyi de bitirerek tam dibimde durdu. Neyse ki o an suda olduğumuz için düzensiz nefeslerime uydurabileceğim bir kılıf vardı. Gerginliğimi geçirmek istercesine tamamen alakasız bir şekilde, "Merhaba," dedim ve güldüm. "Görüşmeyeli epey uzun zaman oldu."

Salaklığıma karşılık güldü. "Merhaba, evet öyle oldu." Sesli gülüşü bir tebessüme döndü. "Özlettin kendini."

"Her zaman."

Gözlerim kupkuru saçlarına kaydığında iki elimi birleştirip avuçlarımın içine dolan suyu beklemediği bir anda kafasından aşağıya döktüm. İrkilerek omuzlarını kaldırdığında kafamı geriye doğru eğip kahkaha attım. Boşluğundan faydalanıp birkaç kez daha yüzüne ve saçlarına su döktüm. Daha çok elime aldığım suları fırlattım gibi oldu aslında.

Gökalp denizin içinde değilmişçesine ona attığım sulardan kurtulmaya çalışıyordu. "Rahat dursana be kızım!"

ninova

"Çok kasıyorsun," dedim harfleri uzatarak. "Denizin içindeyiz. Sal gitsin ya."

"Azıcık akıllı olsaydın içeri gittiğimizde ikimizin de saçlarının neden ıslak olduğunu nasıl açıklayacağımızı düşünürdün," dediğinde duruldum. Keyifle gülme sırası şimdi ona geçmişti. "Benim açımdan sorun yok ama babanın bir şeylerden şüpheleneceğinden eminim."

"Hadi ya," diye mırıldandım. "Ben bunu hiç düşünmemiştim."

"Battı balık yan gider." Daha benim konuşmama fırsat kalmadan elini ensemde hissettim. Ensemden baskı yaparak kafamı eğdi ve suya gömülmemi sağladı.

Ellerimle Gökalp'e vurmaya çalıştım ama karanlık suyun içerisinde ona denk getiremedim. Birkaç saniye o pozisyondan kurtulmak için tepindim. Çok beklemeden elini ensemden ayırdı. Hemen kafamı sudan çıkarırken şiddetli bir şekilde öksürmeye başladım. "Öküz!" diye bağırdım elimi boğazıma götürürken.

Beklemediğim bir anda olduğu için boğazıma su kaçmıştı. Tuzlu su boğazımı yaktığından olsa gerek durmadan öksürüyordum. Öksürüklerimin arasından, "Geri zekâlı!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Öksürüklerim saniyeler sonra dindiğinde Gökalp'in keyifle sırıtarak beni izlediğini gördüm ve ona karşı iyice sinirle dolmama engel olamadım. Omzuna bir tane geçirmek için elimi suyun içerisinden çıkarıp havaya kaldırmıştım ki fevri bir hareketle bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Bedenim suyun içinde ona doğru savrulurken bütün sinirim anında uçup gitti.

Beni kendisine çekmesiyle burunlarımız birbirine çarptı ama bu temas sadece bir saniye sürdü. Evet, aramızda hatırı sayılır bir mesafe yoktu ancak burunlarımız da birbirine değmiyordu.

Yutkunduğum esnada Gökalp bileğimi bıraktı ve eli suyun içine inerek belime ulaştı. Avuç içi belime baskı yaparken tenlerimizin birbirine değmesini önleyen kumaş parçalarının yokluğunu bütün zerrelerime kadar hissettim. Diğer eliyle ıslak bir şekilde yüzüme yapışan saçlarımı teker teker ayırmaya başladı. Titrek bir nefes alıp verdim ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

"Bu gece güzel bir anı olarak kalsın dedin ya." Anında kafamı onaylarcasına salladım. "Bu gece aklımızda güzel bir anı ve bir ilkin başlangıcı olarak kalsın." Yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı. Yüzümü okşayan

ninova

nefesini hissettiğim an gözlerim istemsizce kapandı. "Çünkü ben bu gece seni öpeceğim." Gökalp'in sözleriyle kalbime elektrik akımı verildi sanki. Ani çarpıntıyla ne yapacağımı bilemedim. "Son olmayacak ama ilk olarak hafızalarımızda yer edinecek."

Ve sonra kendi dudaklarımın üzerinde onunkileri hissettim. Dudakları içimde bir yangın başlattı. Aralık dudaklarıma yerleşip altdudağımı kavrayarak başlattığı öpücüğü ise o yangını harladı.

Kendimi Gökalp'e karşılık verirken bulduğumda omuzlarındaki ellerim yukarıya çıktı ve kollarım boynuna dolandı. Dudaklarının benimkileri keşfi o kadar hızlı ve tutkuluydu ki ona ayak uydurmakta zorlanıyordum ama bu benim için hiç sorun değildi. Gökalp beni istediği kadar öpebilirdi. Ben de onu istediğim kadar öpebilirdim.

Diğer elini de belime götürüp bedenimi kendininkine iyice yasladığında, daha fazlasını istercesine ensesindeki kollarımla yüzünü yüzüme bastırdım. Gökalp bu isteğimi geri çevirmedi. Islak parmaklarıyla çenemi kavrayıp kafamı yukarıya doğru kaldırdı. Bir saniyeliğine ayrılan dudaklarımız yeniden birleşirken dudağımı bu kez daha büyük bir şehvetle kavradı.

Dakikalarca öpüştük. Dakikalarca Gökalp dudaklarımı emdi, öptü, çekiştirdi. İçimdeki yangın sönmek şöyle dursun her seferinde Gökalp tarafından daha da körüklendi. Dudaklarımız ayrılsa bile bitmek bilmeyen bir tutkuyla tekrar buluştu.

Gökalp'in de dediği gibi bu gece bir ilk olarak hafızalarımızda her daim yer edinecekti. Hayatım boyunca yaşadığım onca anın arasından en güzelleri sıralaması yapsam, bu anı ilk üçe koyabilirdim. Birbirimizden kopabildiğimizde mutlulukla alnımı Gökalp'in çenesine yasladım.

Biz bu anı yaşarken uzaktan fotoğraflarımızın çekildiğini, ertesi gün çoğu magazin sayfasında boy boy fotoğraflarımızı göreceğimizi bilmeden.

ninova

İHLAL EDİLEN ÇİZGİLER

Derin uykumdan yüzüme güneş vurması ya da sevgilim tarafından öpülmek gibi romantik yollarla uyanmak isterdim ancak ben evin zilinin hiç durmadan çalmasıyla gözlerimi aralayıp güne başladım.

Sanki odamın kapalı kapısının ardından sesimi evdekilere duyurabilecekmişim gibi, "Ya şu kapıya bakın!" diye bağırdım.

Sonra aklıma bu sabah evde kimsenin olmayacağı geldi. Kardeşim yabancı dil kursuna gidiyordu, annem de bugün ameliyat olacak olan bir arkadaşının yanına refakatçi olarak gidecekti. Babam zaten her sabah erkenden çıkardı. Gözlerimden hâlâ uyku akarken kafamı yastıktan homurdanarak kaldırdım. "Gelmeyin bize ya. Biz evde yokuz."

Gözlerim komodinin üzerindeki dijital saate kaydı. *13.10.*

"Oha be." Ellerimi yatağa bastırarak oturur pozisyona geldim. "Uyuyacağına kısa süreli ölmüşsün sen."

Dün akşam eve geldikten sonra tezim üzerindeki son dokunuşları yapmak üzere masanın başına oturmuştum. Gece geç saatlere kadar onunla uğraşarak tamamen bitirip rahata ermeden uyumak istememiştim. Bu saate kadar aralıksız uyumamın sebebi de buydu.

Zil bir kez daha çaldığında uyuşuk bir şekilde yataktan kalktım. Uyuşukluğu bir kenara bırakarak adımlarımı hızlandırdım ve odamdan çıkıp merdivenleri inerek dış kapıya ulaştım. Ben tam kapıyı açarken zil yine çaldı. Kapıyı araladığımda Tuğçe'nin yüzü görüş açıma girdi. Uykulu olmama rağmen onu görünce gülümsedim ama yüzünde gördüğüm ifade kısa bir an afallamama sebep oldu.

"Ne yapıyorsun sen, Alara?" dedi ciddiyetle.

"Ne yapmışım?"

ninova

"Ortalık yangın yeri ve sen uyuyor musun?" Elini yasladığı pervazdan indirip kapıyı ittirerek içeri geçti. Bu tavırları uykulu halimden bir anda sıyrılmamı sağladı. Tuğçe'nin arkasından bakarken, "Ne oldu?" diye sordum.

Tuğçe mizaç olarak ciddi bir insandı. O yüzden bu tavırlarını sorgulamamam gerekirdi ama Tuğçe'yi hiç tanımayan bir insan bile şu an bir sorun olduğunu anlardı. İçime kötü bir his düşerken Tuğçe bana doğru dönerek bakışlarını gözlerime çevirdi. "Elini yüzünü yıkayıp kendine gel. Anlatacağım."

Benden önce merdivenlere yöneldiğinde istemsizce yutkunarak peşine takıldım. Acaba Tuğçe'ye karşı bilmeden bir şey mi yapmıştım? Ama ortalık yangın yeri dediğine göre olayın bizle alakası yok gibiydi. Merdivenleri çıkarken ofladım. Her şey güzel giderken ne olmuştu şimdi? Beni veya bizi ilgilendiren bir durum olmamasını umuyordum.

Odama girdiğimizde önce banyoya geçip iyice ayılmak adına elimi yüzümü yıkadım. Dün banyo yapıp uyuduğum için örülü olan saçlarımı açarken odaya geri döndüm. Tuğçe çalışma masamın önündeki sandalyeyi çekip oturmuş, elindeki telefonuyla uğraşıyordu. Adım seslerimi duyunca kafasını kaldırıp bana baktı. "Dün nasıl bir gündü, Alara?"

"Tuğçe," dedim tereddütle. "Çok ciddisin, korkuyorum."

"Korkmalısın çünkü boku yediniz."

"Ne olduğunu anlamıyorum ki!"

Bir yandan saçlarımla uğraşırken, bir yandan da yatağıma doğru ilerledim ve üzerine oturdum. Ani bir gülümsemeyle, "Deniz sefanız nasıldı hayatım?" diye sordu. "Çok eğlendiniz mi?"

"Sen nereden bili-"

"Sadece ben değil." Telefonunu bana doğru çevirdi. "Herkes biliyor."

"Ne?" diyerek doğruldum. Gözlerim bu mesafeden telefonun ekranında ne olduğunu seçemedi ama kalbim başımıza neyin geldiğini anlamış gibi korkudan çoktan hızlanmıştı bile. Bu yüzden yanına gidip bakma cesareti de gösteremedim ancak Tuğçe bu tereddüdümü anlayınca oturduğu sandalyeden kalktı. Yanıma kadar geldi ve telefonu gözümün önüne uzattı.

Ekranda bir fotoğraf açıktı. Gökalp ve benim olduğum bir fotoğraf. Dün gece biz denizdeyken çekilmişti. Benim kollarım Gökalp'in boynuna sarılmıştı ve öpüşüyorduk. Yana doğru kaydırdığımda diğer fotoğrafta birbirimizden ayrıydık ama aramızda öyle çok bir mesafe yoktu. Her ikisinde de fotoğraftakilerin Gökalp olduğu belliydi ama ben sadece ikinci fotoğrafta tam anlamıyla gözüküyordum.

ninova

Göğsümüze kadar gelen su fotoğraftaki çıplak omuzlarımızı gizleyememişti. Yarı çıplak olduğumuz açıkça belliydi ve babamın bunları görmüş olması düşüncesi zihnime düştüğünde, korkuyla karışık bir utançla ellerimi yüzüme götürdüm. "Yapma," diye sızlandım. "Yapma, hayır ya."

Ellerimi yüzümde fazla tutmadan uzaklaştırdım ve ekranı kaydırarak altına yazılan yazıyı okumaya başladım. Gönderiyi yüzbinlerce takipçisi olan bir *Instagram* spor magazin sayfası paylaşmıştı. Altına da, *"Uzun zamandır yalnızlığı ile dikkat çeken Fenerbahçe voleybol takımının oyuncusu Gökalp Erdem yeni bir aşka mı yelken açtı? Dün akşam saatlerinde kameralarımıza yakalanan karelerde bir kızla olan yakınlığı dikkatleri çekti. Bu şanslı kızın kim olduğu bilgisi merak edilirken milli takım antrenörü Melih Yılmaz'ın kızı Alara Yılmaz olduğu kısa süre içerisinde anlaşıldı,"* yazılmıştı.

Gönderinin beğenisi almış başını gidiyordu. Yorumlarına bakmaya korksam da Tuğçe'nin elinden telefonu alarak yorum kısmına girdim. En üstteki yorumdan okumaya başladım.

"Gökalp'in ne zaman bir sevgilisi olacağını merak ediyordum. İyi olmuş, kız da epey güzel. Yakışmışlar."

"Bunlar ne iğrenç pozlar böyle? Bu gençlerde edep, adap denilen hiçbir şey kalmamış. Gökalp'i severdim ama bu fotoğraflar olmadı."

"Ay bir de çıplaklar. Allah bildikleri gibi yapsın."

"Gözlerim şenlendi. Bu gece Alara Yılmaz'ın bu cesur pozlarına bakıp hayal kuracağım."

Son yorumu yapan bir erkekti. Sonuna da gülücük koymuştu. Sinirle yorumun üzerine basıp şikâyet ettim. O kimdi ki geceleri benim hayalimi kuruyordu? İğrençti.

Bunlar gibi tonlarca yorum okudum. Kimi ahlaktan, edepten bahsediyordu. Kimi benim hakkımda iğrenç yorumlarda bulunuyordu. Kimiyse mutluluklar diliyordu. Aralardan birkaç kızın sırf Gökalp'le birlikteyim diye bana belalar okuduğunu bile görmüştüm ve bu beni dehşete düşürmüştü. Ben bu beddualeri hak edecek ne yapmıştım? Kimseye bir zararım dokunmamıştı. Sadece kendi çapında ünlü birisiyle bir ilişkiye başlamıştım.

Daha fazla yorumları okuyamayacağımı fark ettiğimde telefonu yatağın üzerine attım. "Bu yorumlar şaka mı?"

"Dur, dur," dedi Tuğçe. Sandalyeyi yatağımın önüne kadar çekmiş tam karşıma oturuyordu. "Yorumları daha sonra düşünürüz. Daha büyük bir sorunumuz var."

ninova

Başımı dertli bir şekilde ellerimin arasına aldım. Ağlamaklı bir ifadeyle, "Bilmek istemiyorum," dedim.

Daha ne olabilirdi ki?

"Sabahtan beri herkes seni arıyor. O telefonu hiç mi duymuyorsun, Alara?"

"Uyurken sessize almıştım." Telefonumun yastığın altında olduğu aklıma geldiğinde yastığı kaldırıp telefonu elime aldım. Ekranı açtığımda gördüğüm sayısız bildirimle gözlerim kocaman açıldı. Babamdan, Gökalp'ten, Tuğçe'den ve annemden arama üstüne arama, mesaj üzerine mesaj vardı.

"Baban çıldırmış durumda." Mesajların hiçbirisine bakmadan sadece Gökalp'in attıklarına girdim. Gökalp daha çok beni arama taraftarı olmuştu, sadece günaydın mesajı vardı. "Şu habere de bak."

Tuğçe telefonunu tekrar bana uzattığında sıkıntılı bir nefes alıp bakışlarımı ona çevirdim. Yine aynı magazin hesabı, yine aynı fotoğraflarla birkaç saat önce gönderi atmıştı ancak bu defa açıklamasında yazanlar farklıydı. *"Dün geceden beri yeni sevgilisiyle gündemde olan Gökalp Erdem için şok iddia! Bu sabah milli takımdan adını vermek istemeyen bir oyuncu, Gökalp Erdem'in kaptanlığı hakkında torpil iddiasında bulundu. Melih Yılmaz'ın kızı Alara Yılmaz ile yaşadığı ilişki sebebiyle Gökalp Erdem'in o aileden torpilli olduğunu ve Melih Yılmaz'ın kaptanlığı bu sebeple Gökalp Erdem'e verdiğini düşündüğünü dile getirdi. Erdem'in üç sene üst üste milli takıma çağrılmasının altında yatanın da bu yakınlık olduğunu iddia etti."*

Hah! Babam daha iki senedir milli takımın antrenörüydü. Gökalp on dokuz yaşından beri dördüncü kez takıma çağırılıyordu.

Yazıyı okuduğum gibi histerik bir kahkaha atarken telefonu önümden ittirdim. Öfkeyle, "Orospu çocuğu Arda," diye mırıldandım.

"Valla bu defa seni hiç aşko kuşkolar argo konuşmaz diye uyarmayacağım. Arda hak ediyor." Telefonu kapatıp cebine soktu. "Baban sinirden delirmiş gibiydi, Alara. Yunus telefonunu unuttuğu için telefonu götürmek zorunda kaldım. Ben sabah hiç sosyal medyaya girmemiştim, olayı da orada öğrendim. Babanın telefonu hiç susmuyordu. Sürekli birileriyle hararetli bir konuşma içerisindeydi. Sanırım babanın üstleri arıyor, bu torpil meselesinin doğruluğunu sorguluyor. Seni aradım hemen gel, babanla konuş diye ama açmadın. Tabii bu fotoğrafları da haberi de bütün takım görmüş. Herkes gergindi. Baban yarın maç olduğu için direkt antrenmana geçti ama antrenman bittikten sonra Gökalp'in ağzına sıçacağı belliydi. Arda da bir köşede keyifle olan biteni izliyordu. En çok da ona sinir oldum zaten."

ninova

Babamın bunları gördüğünde yüzünün aldığı hali hayal etmek bile benim için korkutucuydu. Benden duysa belki bir nebze daha ılıman yaklaşabilirdi ama hem boy boy fotoğraflar yüz binlerce insanın önüne serilmişti hem de bizim yakınlığımız sebebiyle üzerine iftira atılmıştı. Öfkesini tahmin ettikçe tüylerim diken diken oluyordu.

"Ne yapacağım ben?"

"Yanlış soru," dedi üzgün bir şekilde. "Ne yapacaksınız siz?"

Kendi telefonuma gelen aramalara ve mesajlara dönmeye korkuyordum. Okul arkadaşlarım da olayı öğrenmiş olmalılar ki *Instagram'dan* yazmışlardı. Korka korka uygulamaya girdim. İlk işim bildirimlere bakmak oldu. Gördüğüm binlerce takip isteğiyle neredeyse düşüp bayılacaktım. Yine aynı şekilde tonla mesaj isteği vardı. Hiçbir mesajın isteğini kabul etmeden teker teker okuyup çıkmaya başladım.

Tebrik içerikli mesajların yanı sıra -kaldı ki neden tanımadıkları birine tebrik ediyorlardı hiç anlamamıştım- kızlardan gelen nefret içerikli mesajlar da vardı. Bu mesajların hiçbirini hak ettiğimi düşünmüyordum. Ben sadece âşık olduğum birisini öpmüştüm. Neredeyse her sevgilinin yaptığı bir eylemdi.

Erkeklerden de aynı yorumlardaki gibi abazalık içeren mesajlar atılmıştı. Hatta bir tanesi, *"Bu gece denizde benimle de öpüşür müsün, ben iyi öpüşürüm,"* yazmıştı. Mesajı *Instagram'a* bildirip sonrasında direkt hesabı engelledim.

Ve daha bir sürü mesaj vardı. Bunların hiçbirinin altından kalkamayacağımı fark ettiğimde birkaç dakika içerisinde hesabımı dondurdum. Eğer hesabı bir süreliğine kapalı tutmazsam dayanamayıp her mesajı tek tek okurdum. Bu da ister istemez psikolojimi etkilerdi. O kadar saçma bir şey yüzünden Gökalp'in hayranları tarafından linç yiyordum ki...

Tuğçe sandalyeden kalkarken, "Kalk hazırlan," dedi. "Babanın sinirini ancak sen yatıştırabilirsin."

Kıyafet dolabımın önüne geçerken bileğindeki saati kontrol etti. "Bir saate kalmaz antrenmanları biter. Tek bulduğu ilk anda Gökalp'i haşlayacaktır. Buna engel olman lazım."

Bitik bir sesle, "Korkuyorum," dedim.

"Saçmalama," dedi Tuğçe hayretle. "O senin baban. Sana bir şey yapacak hali yok. Biraz kızar falan ama toparlarsınız. Henüz olay sıcakken engel olmazsanız daha ortalıkta bir sürü dedikodu döner. Türlü türlü iftiralar havada uçuşur. Babanın antrenörlüğüne zarar gelmesini mi istiyorsun?"

ninova

Öyle bir şey olursa babam beni affetmezdi.

Tuğçe dolaptan seçtiği kısa kollu, şort tulumu üzerime doğru attı. Tulumu havada tutarken Tuğçe dolabımın kapağını kapattı. "Daha sonra dün denizde yaşadığınız anın kritiğini uzun uzadıya yaparız ama şimdi ortalığı toparlamak lazım. Magazinciler susmuyor ve gerçekten imkânım olsa hepsinin ağzına o ellerindeki mikrofonları sokardım."

Kendimi gülmek için zorladım ama halim o kadar içler acısıydı ki dudaklarım bile kıvrılmadı. Üzerimdeki gecelikten tek hamlede kurtulup tulumu üzerime geçirdim. Dün günü o kadar mutlu kapatıp, bugüne bu kadar kötü başlamamız hayatın bir yerleriyle gülme biçimi falandı sanırım.

Zaten bir şeyler boka sarmasa olmazdı. İlla her şey güzel gidecekken bir anda bozulmak zorundaydı.

Dün denizden çıktığımızda Gökalp yemeğe giderken ben ıslak saçlarımı açıklayamayacağımı bildiğimden babamı arayıp midemin rahatsızlandığı söyleyerek direkt eve geçmiştim. Yakalanmadık, babam bir şey çakmadı diye düşünürken ertesi gün boy boy fotoğraflarımız ortaya çıkıyordu.

"Konudan bağımsız çok güzel çıkmışsınız," dedi Tuğçe. Ben giyinirken o telefonuna gömülmüş bir haldeydi. "Acayip alev ateş bir fotoğraf."

Tuğçe'ye sinirle baktım. "Tuğçe azdıysan git Tayfun'a," dedim kendimi tutamayarak. "Biz ne derdindeyiz, sen ne derdindesin ya?"

Telefonunun ekranını kapatırken, "Doğruları söylemek de suç ya," dedi. "Ayrıca bu olayı atlattıktan sonra fotoğraflara bakıp bakıp iç çekeceksin. İlk öpüşmeniz ölümsüzleştirildi işte. Ne güzel."

"Sen teselli etme Tuğçe ya, gerçekten."

Sabah sabah yüzüme inme inmiş gibi suratım bembeyaz kesilmiş durumdaydı. Biraz makyaj yaparak canlandırmak istedim ama içimden gelmediğinden makyajım birkaç ufak dokunuştan ibaret kaldı. Islakken ördüğüm ve biraz önce çözdüğüm için dalgalı olan saçlarıma hiç dokunmadan çantama telefonumu ve cüzdanımı yerleştirdim.

Tamamen hazır olduğumda, "Sen gelecek misin?" diye sordum.

"Gelmeyi çok isterim ama babanın öfkesinden nasibimi almak istemiyorum."

"Zaten senlik bir durum yok. Gelmemen daha iyi."

Çantamı omzuma asıp kapıya doğru ilerlerken derin bir nefes aldım.

Gazamız mübarek olsun...

ninova

Bakışlarım sahada gezinirken bütün oyuncuların farklı noktalarda yere yığılmış dinleniyor olduklarını gördüm. Bakışlarım üç kez baştan sona sahayı taramıştı ama Gökalp yoktu. Görünüşe göre babam da yoktu ve bu beni iyice germişti. İkisinin aynı anda ortalarda olmaması kriz anlamına geliyordu.

Oturakların üzerinden atlaya zıplaya saniyeler içerisinde sahaya indim. Doğrudan Yunus'a doğru ilerledim. Bir köşede yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış bir şekilde telefonuyla uğraşıyordu. Ona doğru ilerlerken beni gören takımdakilerin bakışları birer birer bana dönüyordu. Muhtemelen hepsi o fotoğrafları görmüştü. Yerin dibine girmek isteyecek kadar utansam da üzerimde hissettiğim bakışları görmemek adına kafamı eğmedim.

Yunus'un önünde durduğumda birinin başında dikildiğini hissederek kafasını telefondan kaldırıp bana baktı. Hiç beklemeden konuştum. "Gökalp nerede?"

"Melih Hoca ona *soyunma odasına git, geliyorum* dedi. Bizi de sakın gelmeyin diye tembihledi." Sıkıntıyla alnımı sıvazladım. Babamın yüzüne bakmaya o kadar utanıyordum ki.

"Çok sinirli miydi?"

"Sanki daha çok fırtına öncesi sessizliği vardı."

Gerginliğim katbekat artarken kafamı sallayıp sahanın dışına doğru yürümeye başladım ama adım seslenildiğinde yeniden durdum. Yunus hafif bir tebessümle konuşmaya devam etti. "Bu kadar korkma. Birkaç güne unutulur gider. Bir baba olarak kızının o şekilde fotoğraflarını görünce doğal olarak başta fevri tepkiler verir ama o siniri kalmaz. Merak etme."

Kendimi aynı tebessümle karşılık vermek için zorladım. "Umarım."

Diğer hiç kimseye bakmadan hızlı adımlarla sahayı terk ettim. Ezbere bildiğim koridorları aşıp soyunma odasının olduğu tarafa doğru ilerlerken bir yandan da gerginlikle ellerimle oynamaya başladım. Belki de ben fazla büyütüyordum. Belki babam o kadar büyük bir tepki vermez diye düşünürken aklıma hep Tuğçe'nin söyledikleri geliyordu. Bize gelmeden önce buradaydı ve babamın ne kadar öfkeli olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Koridora döndüğümde bana arkası dönük bir şekilde soyunma odasına doğru yürüyen babamı görüp adımlarımı daha da hızlandırdım. "Baba," diye seslenirken neredeyse koşuyor olduğum için ona yetişmeyi başardım.

Babamın bakışları saniyesinde bana döndü. O an söyleyeceğim tüm kelimeleri yuttum. Babamın bakışlarını gördüğümde aklımdaki her şey uçup gitti. Zaten böyle bir durumda ne söyleyebilirdim ki?

ninova

Önünde olduğu odanın kapısını açarken, "İçeri geç," dedi. "Tam vaktinde geldin."

Babamı ikiletmeden -ikiletirsem bu onu daha çok sinirlendirirdi- önünden geçtim ve soyunma odasına girdim. Gökalp'i odanın ortasındaki bankta otururken buldum. Kapı açılır açılmaz ayağa kalktığında gözleri direkt beni buldu. Korku dolu bakışlarımı fark ettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Babam yanımızda olduğundan olsa gerek birbirimizle konuşma girişiminde bulunmadık.

Babam kapıyı sert bir şekilde kapattı. Tok bir sesle, "Geçip oturun," dedi.

Yine ikiletmedim. Şu an babamın sinirlerini katlayacak hiçbir şey yapmak istemiyordum. Az önce Gökalp'in tek başına oturduğu banka şimdi ikimiz yan yana oturduğumuzda, bacağımın üzerinde birleştirdiğim ellerimle oynuyordum. Bir an önce yaşansın bitsin dediğim anlardan birindeydim.

"Ne kadar zamandır berabersiniz?" Sakinliği beni rahatlatması gerekirken daha da ürkütüyordu.

Bakışlarım Gökalp'e kaydı. Benden önce davranarak cevap verdi. "Dünden beri denilebilir."

Dudağımı dişleyerek babama baktım. Gökalp'in dediği bir nevi doğruydu. Sevgililik hakkında konuşmamıştık ama öpüşen iki kişi arkadaş olarak devam edemeyeceğine göre dünden beri bir ilişki içerisindeydik.

Babam, "Eminim ki bunun öncesi vardır," dediğinde gözleri sırasıyla ikimizin üzerinde de gezindi. "Uzun zamandır konuşuyor olmalısınız."

Aslında düşününce o kadar da uzun zaman olmamıştı. Her şey benim neredeyse bir ay önce Gökalp'e farklı bir numaradan yazmamla başlamıştı. Her şey hem çok hızlı hem de çok yavaş gelişmişti.

"Sayılır," dedi Gökalp.

"Neden benim bundan haberim yok, Alara?" Direkt hedefi ben olduğumda terleyen avuç içlerimi şortumun üzerine bastırdım. "Ben neden bütün bunları herkes gibi magazinden öğreniyorum?" Kaşlarını çattı. "Üstelik o fotoğraf da neyin nesi? Ne güzel mide ağrısı çekiyormuşsun sen öyle?"

Midem ağrıyor diye haber verip eve gitmeme atıfta bulunuyordu.

Kendimin bile zor duyduğu bir sesle, "Bilmiyorum," dedim. "Çekindim söylemeye." Nasıl babamın karşısına geçip ben senin oyuncundan hoşlanıyorum diyebilirdim ki?

ninova

Bu kez bakışlarının hedefi Gökalp oldu ve aynı soruyu ona da sordu. "Neden benim bundan haberim yok, Gökalp?"

"Aramızdakiler kesinleşince söyleyecektim."

"Bu kesinleşmemiş hali miydi?" Babamın sesi gitgide daha da geriliyordu ve ben çok korkuyordum. "Ne kadar zamandır kızımla görüşüp utanmadan benim yüzüme bakmaya devam ediyordun?"

Gökalp kafasını kaldırarak kararlılıkla babama baktı. "Bu utanılacak bir şey değil."

Babam hiddetle konuştu. "Bu fotoğraflar utanılacak bir şey değil mi?" Oturduğum yerde korkuyla sıçradığımda alev saçan bakışları kısa bir anlığına beni buldu. "Sen kaç senedir benim yanımdasın? Kaç senedir sana tek bir kötü söz söylemedim ama bu çizgiyi aşmaktır, Gökalp. Sen sınırını aştın. Sana çizdiğim çizgiyi ihlal ettin."

Kesinlikle babamdan bu kadar sert bir tepki beklemiyordum. Babam da kendinden beklemiyor olacak ki oldukça sert olan sözlerinin ardından sakinleşmek ister gibi bize arkasını döndü.

O an Gökalp'le aramızda kısa bir bakışma geçti. Duyduğu sözlere gücendiğini bakışlarından anladım. Ben olsam ben de gücenirdim. Doğrudan hedefi olmamama rağmen Gökalp'e dedikleri benim de kalbimi acıtmıştı. Gökalp yine de beni rahatlatmak ister gibi göz göze geldiğimiz o kısacık anda kendini gülümsemeye zorladı.

Babam biraz daha sakin bir şekilde bize doğru döndüğünde odayı aldığı nefesin sesi doldurdu. Daha düşük bir seviyeden konuşmaya devam etti. "Sizin aranızdaki bu şeyden haberim olsaydı ben çok daha önceden bunun önlemini alabilirdim. Şimdi torpil iddiaları havada uçuşurken, herkes bunu konuşurken hiçbir şey diyemiyorum çünkü ben ne dersem diyeyim, kimse ne bana ne de Gökalp'in hakkıyla buraya geldiğine inanacak. Bilmiyorum haberiniz var mı ama ben aynı zamanda Gökalp'i kızımın sevgilisi olduğu için takıma çağırtmış olmakla da suçlanıyorum. Hatta ne deniyor biliyor musunuz? Gökalp'i çağırtmışım, Gökalp'in rızasıyla onun kuzeni Yunus'u da çağırtmıştım. Sabah bir söylenenin üstüne bin eklenmiş. Ortalıkta türlü türlü iftiralar dolaşıyor. Ne için? Sizin iki günlük aşkınız için!" Sonlara doğru sesi yine yükselmişti.

Gökalp ciddiyetle babama baktı. "Biz bunun böyle olmadığını biliyoruz."

"Ne değişir, Gökalp? Sabahtan beri bana baskı yapıyorlar. Beni arayıp ne dediler biliyor musunuz? *Milli takım bu iddiaların utancını sırtlayamaz,*

ninova

yol yakınken istifanı ver dediler. Bunu öylesine biri değil, benim bile üstlerim olan kişiler söylüyor. Sabahtan beri bunu en az üç kişiden duydum. Ben şimdi ne yapayım? Ağızları kapansın diye seni mi takımdan göndereyim, yoksa ben mi istifa edeyim?"

Gözlerim korkuyla büyürken Gökalp kafasını eğdi. Böyle bir şey gerçekten yaşanır mıydı? Bu durumda Arda amacına ulaşmış olurdu.

"Ben giderim," dedi Gökalp.

Korku ve hüzün karışımı bir duyguyla ikisini izliyordum. Babama daha çok böyle bir şeyin yaşanmaması için yalvarırcasına bakıyordum. Bunun suçlusu bir nevi bendim. Benimdenize girmek istemiştim. Böyle bir şey yaşanacağını bilemezdim ama hemen ilerideki restoranda basın olduğunu bilirken tahmin etmeliydim.

"Evet," dedi babam. "Sana gelelim." Gökalp kafasını yere doğru eğmiş olduğu için babam da ellerini kendi dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi ve Gökalp'e bakmaya çalıştı. "Aklının neden beş karış havada olduğunu merak ediyordum. Son zamanlarda ne antrenmanlarda ne de maçlarda senden beklediğim performansı gösteriyordun. Bir kaptan olarak iyi bir oyun kurup takım arkadaşlarını yönlendiremiyordun. Ben sana her seferinde profesyonel bir sporcu olarak aklını dağıtacak her şeyi hayatından birer birer çıkarmak zorundasın demiyor muydum? Ne bu halin tavrın, Gökalp? Bunlar sana yakışıyor mu?"

Gökalp sessizliğini sürdürdü. Babam tarafından azarlanmak çok da alışık olduğu bir şey değildi. O hep babamın gözde oyuncularından birisiydi. Şimdi bunu ben de garipsiyordum. Eminim babam da karşısında Gökalp'in olmasını garipsiyordu.

"Bundan yaklaşık on yıl öncesine git. Hafızanı biraz zorla. İlk karşına çıktığımda bana söylediğin hayalini hatırlıyor musun?"

Gökalp kafasını sallamakla yetindi fakat babam üsteledi. "Ne dedin bana?" Gökalp sustuğunda iyice üstelemeye devam etti. "Söyle! Bana ne demiştin?"

"Dünyanın en iyi voleybolcusu olmak istediğimi."

"Peki sence oldun mu?" Babam doğrularak Gökalp'e bakmayı sürdürdü. "Sen şu an kendini dünyanın en iyi voleybolcusu olarak görüyor musun?" Babam kafasını iki yana salladı. "Bu avellikle o istediğinin gerçekleşmesi çok zor zaten. Biraz kız görünce aklın hemen başka yönlere kayıyorsa ve voleybolu boşluyorsan senden profesyonel bir oyuncu falan olmaz."

ninova

Babamın sözleri kalbimi kırdı. Gökalp ne hissetmişti bilmiyordum ama onun yerine benim de kalbim kırıldı. Göğsüme bir ağırlık çöktü.

Babam kapıya doğru adımlarken, "Sen de gitmiyorsun, ben de," dedi. "Ama seni kaptanlıktan alıyorum. Geçen sene Arda bunun için çok çaba göstermişti. Belki de hak eden odur. Arda'yı yeni kaptanımız yapıyorum."

Karşı çıkmak için dudaklarımı araladığımda babam, "Sus Alara, sakın benim işime karışma," diyerek anında beni susturdu. "Önümüzdeki üç maça da çıkmıyorsun." Tepkisizce babamı dinleyen Gökalp bunu duyar duymaz kafasını kaldırıp babama baktı. "Hatta fikrim değişmezse finale kadar olan hiçbir maça çıkmıyorsun. Yedekte otururken ben nerede hata yaptım diye düşünmek için uzun bir vaktin olacak."

"Ve sen, Alara." Bakışlarını bana döndürdü. "Sen de birkaç gün git Tuğçe'de kal. Sinirim geçene kadar sakın gözüme gözükme."

Sözlerini bitirince kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra arkasından sert bir şekilde kapattı. Afalladığımdan olsa gerek olduğum yerde bir süre öylece kalakaldım. Saniyeler sonra hızla oturduğum yerden kalktığımda Gökalp kolumdan kavrayarak beni durdurdu. "Peşinden gitme."

"Ama Gökalp," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bizi bu duruma düşüren kişiyi kaptan yaptı!" Hem üzgündüm hem de Arda'ya karşı öfkeliydim. "Babama bu iftirayı atanın Arda olduğunu söylememiz gerek."

Ayağa kalkarken, "Biliyorum," dedi. Hâlâ kolumu tutmaya devam ediyordu. "Şimdi çok sinirli. Anlatmayı denesen bile ters tepecek. Biraz bekle, sinirleri yatışsın."

Kararsız bakışlarımı gördüğünde gülümsedi. "Benim onun istediğine ulaşmasına izin vereceğimi sanıyor musun?"

Şu durumda teselli edilmesi gereken Gökalp'ken o beni teselli etmeye çalışıyordu. Kolumu tutan elinden kurtularak kollarımı beline dolayıp kafamı göğsüne yasladım. "Özür dilerim," dedim sıkıca sarılırken. "Hepsi benim yüzümden oldu."

Elleri saçlarımda gezinmeye başladı. "Hiçbir şey senin yüzünden olmadı. Her şey Arda yüzünden oldu ama yanına kâr kalmaz."

"Kalmaz, değil mi?"

"Kalmaz."

Saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktığını hissettiğimde usulca gülümsedim. "Ayrıca," dediğinde Gökalp'e kulak kesildim. "Baban seni birkaç günlüğüne evden gönderdi demeyelim de bende kalmana izin verdi diyelim."

"Sende mi?"

ninova

"Evet."

"Düşünmem lazım," dedim gülerek.

"Düşün bakalım."

Babamın az önce söyledikleri aklıma geldiğinde gülüşüm yüzümde soldu. Geri çekilirken, "Ben seni kötü mü etkiliyorum?" diye sordum. Soruyu soran da cevaplayan da bendim. "Evet etkiliyorum. Benim yüzümden hatalar yapıyorsun."

"Hayır," demesine rağmen kafamı iki yana salladım. "Evet öyle. Son zamanlarda böyle olmaya başladın çünkü son zamanlarda ben hayatında daha çok rol almaya başladım."

"Aksine." Bana doğru yaklaştı. "Sen olmazsan ben daha kötü etkilenirim." Tam dibimde durduğunda iki eliyle birden yüzümü kavradı. "Aklından bu saçma düşünceleri çıkar. Evet, son zamanlarda biraz kötü oynuyorum ama bunun seninle alakası yok. Kendi gerginliğim yüzünden. Geçen seneki hatadan sonra takıma bir şampiyonluk daha kaybettirmek istemiyorum ve kendi kendime yaptığım bu baskı ister istemez oyunumu etkiliyor."

Sözleri ikna ediciydi ama yine de insanın zihninde bir *acaba* kalıyordu. "Bana öyle tereddütle bakma," dedi. "Doğruyu söylüyorum. Hem daha seninle randevuya çıkmak için bir maçta otuz sayı yapmam gerek. Unuttun mu?"

Başparmağı aheste aheste yanağımı okşamaya başladı. Bütün stresim, gerginliğim birkaç dakika öncesinde hapsolup kaldı. Rahat bir nefes alırken dudaklarım içten bir gülüşle kıvrıldı. Gökalp bu gülüşe içi gider gibi baktı. "Otuz sayıyı boş ver. Hiç sayı yapmasan da seninle randevuya çıkarım."

Bugün yüzünde ilk kez içten bir gülümseme belirdi. "Zaten sayı alacak bir maça çıkamayacağım galiba," dedi alayla. O gülse de bu durum tam aksine benim gülüşümü soldurdu.

Gökalp bunu fark ederek hemen durumu kurtarmayı üstlendi. "Hem şu saatten sonra benden uzaklaşmak gibi bir seçeneği aklına dahi getiremezsin," dedi. Yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırmaya başladığında nefesimi tuttum. "Çünkü seni seviyorum ve seni bırakmak gibi bir niyetim de yok."

Ve dudaklarımızı birleştirdi.

ninova

BEBEKLİK FOTOĞRAFI

Sadece dudaklarımızın birbirine değmesinden ibaret olan ve kısa süren öpücüğün ardından birbirimizden ayrıldığımızda, koridordan gelen adım sesleri bu büyülü andan sıyrılmamıza sebep oldu. Gelen seslere kulak kesilirken merakla bakışlarımı kapıya çevirdim ve olur da babam geri dönmüşse diye Gökalp'ten birkaç adım kadar uzaklaştım. Adam zaten sinirliydi, bir de bizi böyle görürse iyice delirirdi.

Soyunma odasının kapısı pek de nazik olmayacak bir şekilde açıldı. Bir umut siniri yatışmıştır, düzgünce konuşmak için geri dönmüştür diye babamı beklerken Arda'nın yüzü görüş açıma girdiğinde saniyeler içerisinde bedenimde toplanan sonsuz sinire ben bile şok oldum. O an ilk kez karşımdaki bir kişiye vurmak istedim.

Bizim de hatalarımız vardı. Basının olduğu bir yerde böyle sorumsuzca davranmamalıydık. Gökalp'in benim gibi sıradan bir insan olmadığını düşünmem ve ona göre hareket etmem gerekirdi. Yine de bu fotoğraflar tek başına magazin sayfalarında yayılsaydı olay bu kadar büyümezdi. Konuşulan tek şey; Fenerbahçe'nin ve milli takımın oyuncusu, genç kızların gözdesi Gökalp Erdem'in artık bir sevgilisi olduğu olurdu. Her şeyi birbirine karıştıran, Arda'nın gidip torpil iddiasını ortaya atmasıydı. Bir gün konuşulup kapanacak konu onun hırsı yüzünden büyümüştü.

Şimdi babamın mesleği bile riske girmişti.

Arda kafasını kaldırdı. Bizi gördüğü anda ifadesiz yüzünde alaycı bir gülüşün belirmesi uzun sürmedi. İçimde biriken öfkenin beni yönlendirmesine izin verdim. Birkaç adımda Arda'nın karşısında dikilirken havaya kalkan elimi Arda'nın yanağında patlayana kadar durdurmadım.

"Eğer senin yüzünden," derken bir tokat daha atacaktım ki elimi yumruk yaparak indirdim. "Babamın mesleğine bir zarar gelirse, voleybol kariyerinin bitmesi için elimden geleni yaparım."

İftira atmak bu kadar kolaysa benim de elimde Arda'yı karalayacak tonla şey vardı. Kim takımında antrenmanlara ayyaş bir şekilde gelen, vasat bir oyuncuyu isterdi ki? Takım ruhuna girememesi, takım arkadaşlarının kötülüğünü istemesi de cabasıydı.

Kaldı ki bunları yapmak için babamın mesleğinden olmasına gerek kalmayacaktı. Babamın sinirleri biraz yatıştığında, fevri hareket etmeyip beni dinlediğinde ona Arda'nın pisliklerinin hepsini anlatacaktım.

Arda tokadımla beraber yana düşen yüzünü bana doğru çevirirken elini yanağına götürdü. Gözleri irileşmiş, şokla karışık bir sinirle bana bakmaya başlamıştı. "Sen..." dedi ve konuşmakta zorluk çekerek duraksadı. Üzerime doğru adımladı ve bağırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun lan?"

Bir anda Arda önümden kayboldu, daha doğrusu çekilip alındı. Gökalp önüme geçip bir eliyle Arda'yı boğazından kavrayıp bedenini yandaki kıyafet dolabına yapıştırdı. Bunu o kadar sert bir şekilde yaptı ki Arda'nın dolaba yaslanan bedeni gürültülü bir ses çıkardı. Tek eliyle tutuyor olmasına rağmen Arda'nın boğazına yaptığı baskının şiddeti parmak boğumlarındaki beyazlıktan belli oluyordu.

"Asıl sen kimin üzerine yürüdüğünü sanıyorsun?"

Normal zamanda dehşete kapılıp Gökalp'i durdurmaya çalışırdım ama Arda'ya büyük bir zarar vermeyeceğini bildiğim için bir adım gerilerinde durup izlemeye karar verdim. Arda'nın biraz hırpalanmasından kimseye zarar gelmezdi.

Arda bulunduğu konuma rağmen gülerek, "Oo," dedi. "Seni kıpkırmızı gördüm." Gökalp'in boğazını sıkmasından dolayı olsa gerek konuşmakta zorluk çekiyordu ama kafasını dik tutmaktan da vazgeçmiyordu. "Duydum ki kaptanlığı bana kaptırmışsın. Bu kuyruk acısı artık sana on yıl yeter." Ne ara babamı görmüştü de öğrenmişti?

Gökalp sinirlenmedi. Aksine gülerek karşılık verdi. "Geçen seneden beri hak etmediğin bir şey için götünü yırtıyorsun. Kaptanlık benim o kadar da umurumda değil. Hatta al sana hediyem olsun yoksa senin kuyruk acın değil on yıl, elli yıl sonra bile geçmez."

Arda'nın boğazını zaman zaman sıkıyor, bazen de gevşetiyordu. Nefessizlikten ölmemesi için nefes alabilecek kadar kısa bir süre rahat bırakıyor, hemen ardından daha da güçlü bir şekilde sıkmaya devam ediyordu. An itibariyle Gökalp'in göründüğünden çok daha güçlü olduğunu fark etmiştim.

ninova

Arda alayla, "Tabii canım," dedi. "Kaptırdıktan sonra öyle umurumda değildi ayakları çekersin. Geç bunları Kaptan, geç." Yüzüne sahte bir şaşkınlık yayıldı. "Aa pardon, eski kaptan demem gerekiyordu değil mi? Ne de olsa artık kaptan benim."

Gökalp'inkiyle aynı durumun içerisinde olsam Arda'nın söyledikleri bana çok koyardı. Hatta şu an bile koyuyordu ama Gökalp umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Ya gerçekten umurunda değildi ya da numara yapıyordu. İkinci seçeneğe çok inanmıyordum. En umursamaz kişi bile bu durumu kafasına takardı.

"Senin gibiler de anca entrikayla sahip oldukları şeyler hakkında övünürler işte," dedi Gökalp sakin bir tavırla. Sinirlenip Arda'ya istediğini vermiyordu. Öfkelenmiş bir Gökalp, Arda'nın zevkten dört köşe olması demekti. "Çünkü genelde kendi çabalarıyla hiçbir şeye sahip olamayacak zavallının teki olurlar."

Keyifle gülümsediğimde Arda'nın suratının bozulduğunu gördüm. Yüzü asılsa bile şu tavırlarından ödün vermemesi beni delirtiyordu. "Milli takımdayım," dedi Arda hatırlatır gibi. "Bu hiçbir şeye sahip olamamış halim mi?"

"Bu, senin bir yere gelsen bile bir baltaya sap olamamış halin."

Doğru diyordu. Milli takımdaydı ama oyunu vasattı. Takıma ilk çağrıldığı yıl böyle olmadığını hatırlıyordum. Hırsları onu ele geçirmiş, oyununu da kötü etkiler olmuştu.

Babam ise yapabileceği en kötü hamleyi yapmıştı. Gökalp'e bir ders vermek istiyorsa kaptanlığı ondan alıp en az Gökalp kadar hak eden birisine verebilirdi. Arda'yla aralarında olan zıtlaşmayı bildiği için gidip Arda'ya vermişti ve o hak etmenin ucundan bile geçmeyen birisiydi.

Gökalp parmaklarını sıkılaştırırken, "Sen istediğini almadın," dedi. Arda'nın suratının kıpkırmızı olduğunu fark ettiğimde kaç saniyedir nefes alamadığını düşünüp endişeyle elimi Gökalp'in kolunun üzerine koydum. "Sen istediğini benden çaldın. Ben burada hak edilmiş bir zafer göremiyorum, Arda," dedi adını vurgulayarak.

Gökalp, Arda'nın kafasını arkasındaki dolaba vurarak elini boynundan çektiğinde Arda anında iki büklüm oldu ve öksürük krizine girdi. "İki günlük kaptanlığının keyfini çıkar. Üçüncü günde kendini yere çakılmış bir şekilde bulduğunda karşında zevkle güleceğim."

ninova

Arda'yla işi bittiğinde Gökalp'in bakışları bana döndü. "Hadi, Alara." Kendi dolabından spor çantasını alıp kolumdan nazikçe kavradı ve hâlâ öksürükleri dinmemiş olan Arda'yı arkamızda bırakarak soyunma odasından dışarıya çıkmamızı sağladı.

Gün içerisinde birçok kişiden arama ve mesaj almıştım. Beni tanıyan herkes olayı duyunca bana ulaşma ihtiyacı duymuştu. Sınıfta doğru düzgün muhabbetimin olmadığı insanlar bile haberi gördükten sonra sınıf grubundan numaramı bularak bana mesaj atmaya başlamışlardı.

Anlamıyordum. Bana ulaştıklarında ellerine ne geçecekti? Olay ortadaydı işte.

Kimseye adamakıllı cevap vermiyordum ama mesajların arasında gezinirken Gökalp'in kardeşi Esin tarafından yaklaşık on dakika önce atılan mesajı gördüğüm sırada Gökalp'in evinde, onun odasındaki yatağa kurulmuş bir haldeydim. Tesisten çıktıktan sonra gözler yeterince üzerimizde olduğu ve tekrar magazine yakalanmak istemediğimiz için gelebileceğimiz en iyi yere gelmiştik.

Geleli birkaç saat oluyordu. Biraz önce Gökalp tarafından tabiri caizse odasına postalanmıştım. Hava kararmaya yüz tutmuştu ve bana odaya geçmemi, o çağırana kadar da çıkmamamı söylemişti. Uslu durup dediğini yapacaktım ancak meraklı yanım ağır bastığı için her an bu odadan çıkabilirdim.

Gökalp'in içeride ne haltlar karıştırdığını biraz olsun unuturum belki diye onun yatağına uzanıp telefonuma gömülmüştüm. Bir anda onun evinde, onun yatağında dilediğim zaman kıvrılabildiğim bir evreye gelmek kısa süre önceki Alara için ani gelişmelerden biriydi.

Çünkü o, Gökalp'e platonik olduğunu sanıyordu.

Dikkatimi dağıtsın diye gömüldüğüm telefonum sinirlerimi daha çok bozarken, diğer insanların arasında Esin'in adını görmek beni biraz da olsa rahatlatmış sayılırdı. Onun sohbetine girerek attığı mesajları okumaya başladım.

Esin Erdem: Demek nihayet ortaya abimi
yakacak bir kız çıktı ve o seçilmiş kişi de sensin.
Artık sana yenge mi demem gerekiyor?

Alara Yılmaz: Yakmak falan demesek?

Kısa süre içerisinde çevrimiçi oldu ve adının altında *yazıyor* kelimesi göründü.

Esin Erdem: Hem mecazi hem de gerçek
anlamda abimi yakan o kız. Yani sen.

Esin Erdem: Sana ne kadar minnettar olduğumu
bilemezsin. Sonunda birileri abimi oyalayabilecek.
Olmayan sevgililerime karışamayacak.
Saat başı beni aramayacak çünkü
kız arkadaşıyla ilgilenmek zorunda.

Esin Erdem: Sen benim için Allah'ın bir lütfusun.

Esin Erdem: Seni zaten seviyordum ama
abimin sevgilisi olduğunu öğrenince
sana daha çok kanım ısındı.

Esin Erdem: Yalnız fotoğraflar efsane.
Tabii abimin özel hayatını bu denli görmek
pek hoş olmadı ama neyse.

Hissettiğim utanç duygusu vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma pompalanmasına neden oldu.

Alara Yılmaz: Fotoğraf konusunu
açmasak olur mu? Utanıyorum.

Esin Erdem: Yaparken utanmıyorsun da
konuşurken mi utanıyorsun?

Alara Yılmaz: Yani. Sevgilimle öpüşürken niye
utanayım ki? Başka birilerinin
şahit olması beni utandırır.

Esin Erdem: Ve spor magazinlerini takip eden
herkes şahit oldu... Böyle düşününce sana
çok üzüldüm ya. Abim gamsızın tekidir.
O takmaz ama belli ki sen önemsiyorsun.

Alara Yılmaz: Abin de takıyor ya.

Esin Erdem: Sen öyle san. Kesin umurunda olmamıştır. Hatta bence ara ara fotoğrafları açıp ne güzel öpmüşüm ya diye düşünüyordur.

Biraz düşününce Esin'e hak vermemek imkânsızdı. Gökalp gerçekten bunu yapacak kadar umursamazdı. Tabii o senelerdir kameraların önündeydi. Hakkında çıkan haberlere alışmıştı.

Ama bir yandan da bu haberi hiç umursamadığını söyleyemezdim. Haberi takmasa bile haberin ardından gelişenleri belli etmese de kafasına takmış durumdaydı. Süresiz bir şekilde maçlarda yedekte kalacaktı. Artık kaptan değildi. Bir de torpilli iddiaları dönüyordu. Bu zamana kadar emeğiyle geldiği konuma, antrenörünün kızıyla sevgili olduğu için torpil deniliyordu.

Bunu kim umursamadan durabilirdi ki? Veya üzülmeden?

Babamın yaptığı büyük bir yanlıştı ve bir an önce onu bu hatadan döndürmek gerekiyordu. Bunu yapacak kişi de bendim ancak bugün, o gün değildi. Şu anda babamın öfkesinin yatışmasını beklemekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Düşüncelere dalarak Esin'e bir cevap yazmadığım aklıma geldiğinde parmaklarımı hızla klavyede gezdirmeye başladım.

Alara Yılmaz: İmdat! Kapatalım şu konuyu. Sevgilimin kardeşiyle özelimizi konuşmak hiç güzel bir his değil.

Ortada özel mi kaldı be, Alara?

Esin Erdem: Ay, lütfen beni Gökalp'in kardeşi olarak görme. Biz seninle gelin görümce gibi olmayalım. Sen benim kankam ol. Hem yaşlarımız da yakın. Sana görümcelik yapamayacak kadar minnoş bir insanım.

Alara Yılmaz: Çok mutlu olurum.

Biri bir buçuk yaşında, biri on sekiz yaşında iki tane görümcem vardı. *Harika.*

Esin Erdem: Lütfen ama lütfen kankalık görevini yerine getirip abimi benim başımdan al. Artık salsın beni ya.

Alara Yılmaz: Tamam, o iş bende ahaşlfga.
Ama sen de kankalık görevini yerine getirip
bana Gökalp'le alakalı benim bilmediğim
her şeyi anlatırsın diye düşünüyorum.

Esin Erdem: İşte beklediğim hareket ama
şu an hiç vaktim yok. Bu güzel bilgi aktarımını
seninle müsait olduğum bir zamanda yapalım,
olur mu? Mümkünse telefonda konuşalım.

Alara Yılmaz: Tamam. Sen çıkmadan önce
senden Gökalp'in bir küçüklük
fotoğrafını istesem atar mısın?

Esin Erdem: Bir dakika, hemen galerime bakıyorum.

Heyecanla Esin'i beklemeye başladım. Gökalp'in on dört yaşlarındaki halini hayal meyal hatırlıyordum. Lise çağına da şahit olmuştum ama bebekliğine ve on dört yaşından önceki haline dair bir fikrim yoktu.

Gerçekten de bir dakika sonra ekranıma Esin'in attığı bir fotoğraf düştü.

Ama ne fotoğraftı. Bebek Gökalp'i görmeyi bekliyor olmama rağmen gördüğüm ilk saniyeden itibaren tatlılığına karşı gözlerimden kalpler fışkıracağını tahmin edemedim. O kadar tatlıydı ki.

Fotoğraftaki Gökalp bir yaşında ya var ya yoktu. Bir voleybol sahasının zemininde oturuyordu. İki yana açılmış bacaklarının arasında bir voleybol topu duruyordu. Minik elleriyle topu kavrıyordu ve güldüğü için ağzı açık bir şekilde tam da kameraya bakıyordu. Saçları sapsarıydı. Şimdi de sarı ve kumral arasında tuhaf bir rengi vardı ancak bu fotoğraftaki sarışınlığı apayrıydı.

Ve en tatlısı da üzerinde ona kocaman gelen bir forma vardı. Allah'ım bu nasıl bir fotoğraftı böyle?

Gökalp'in tatlılığına eriyerek fotoğrafı incelemeye devam ederken Esin bir şeyler yazmaya başladı.

Esin Erdem: Bu fotoğrafı çok seviyorum.
Annemle babamın dediğine göre abimin voleybol
topuna dokunduğu ilk anmış. Babamın arkadaşının
çocuğunun okullar arası maçı varmış.
Onu izlemeye gittiklerinde çekilmiş.

Esin Erdem: Abim gözünü açtığı ilk zamandan
beri voleybol aşkıyla yanıp tutuşmuş gibi.
Bu fotoğraf da bunun kanıtı.

Yüzümdeki tatlı gülümseme okuduğum son kelimelerin ardından yüzümden yavaşça silindi. Şu anda da aşkından yanıp tutuştuğu voleyboldan uzaktı. Daha sadece birkaç saat önce yaşanan bir durum olmasına rağmen şimdiden içime o kadar oturmuştu ki biraz zaman geçip Gökalp üzüntüsünü iyice yaşamaya başladığında ne olacağını düşünemiyordum.

Mesela yarın maç vardı. Gökalp yanında beş kişiyle beraber yedekte oturacaktı. O beş kişi maç boyunca sürekli oyuna girip çıkarken, Gökalp maçın sonuna kadar yerinde oturmaya devam edecekti.

İşte asıl o zaman insanlar iddiaların doğru olabileceğini düşünmeyecekler miydi?

Birkaç dakika sonra Esin'in yazdığı *görüşürüz* mesajına aynı şekilde karşılık verdikten sonra telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktım. Yana doğru dönerek ellerimi birleştirip yanağımın altına yasladım ve bakışlarımı neredeyse karanlığa dönmüş odanın herhangi bir noktasına diktim.

Ne kadar süre o şekilde durduğumu bilmiyordum. Odanın karanlık olmasının da etkisiyle mayışıp uykuya yenilmek üzereyken bir anda kapı hızlı bir şekilde açıldı. Gözlerimin aralanmasıyla lambanın odayı aydınlatması aynı anda oldu. Karanlığa alışan gözlerim kamaşırken kısılan bakışlarım zar zor da olsa Gökalp'i gördü.

"Ne çabuk uyudun? Uykucu seni," diyen Gökalp aynı anda yatağa doğru yaklaşıyordu.

"Biraz mayışmışım." Ellerimi yatağa bastırıp destek alarak oturur pozisyona geldim. Öğlene kadar uyumamışım gibi daha yeni akşam olmuşken bastıran uyku yersizdi ama Gökalp'in rahat yatağı insanda saatlerce uyuma isteği uyandırıyordu. Onun kokusuyla yıkanmış gibi yoğun bir koku salan yastığının ve çarşafının da etkisi çok büyüktü.

Yatağa kadar ulaşan Gökalp yanı başımda durdu ve elini bana doğru uzattı. "Gel hadi. Masa hazır." Bana doğru uzanan eline saniyelik bir bakış atıp elimi onun avucunun içine bıraktım. Parmakları sıkıca elimi sarmalarken telefonumu da alarak yataktan kalktım.

"Masa hazır mı? Sen yemek mi hazırladın?"

"Neden şaşırmış bir şekilde soruyorsun? Ben tek yaşıyorum ya hani, Sarışın." Yemek yapmayı bildiğini elbette ki biliyordum. Şaşkınlığım buna değildi.

"O saatten sonra uğraşmayıp dışarıdan sipariş edersin diye düşündüm." Elimi tutmaya devam ederken odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Böylelikle ben de peşinden ilerlemek durumunda kaldım. Sıcak avuç içinin tenime yaydığı ısı elimden başlayarak bütün vücuduma yayılıyordu.

Gökalp'in cıkladığını duydum. Bir adım önümden yürüdüğü için geniş omuzlarını ve ensesini görebiliyordum. Açıkçası bu bile etkilenmeme yeterdi çünkü Gökalp beyaz bir gömlek giymişti. Onu forması ve tişörtleri haricinde bir üstle görmek zordu. Şimdi evde olmamıza rağmen üzerinde gömlek vardı ve bu garipti.

Daha garip olan ise odasından koridora çıktığımızda evin karanlık olduğunu görmemdi. "Gökalp?" dedim sorarcasına.

İnce uzun koridorda ilerliyorduk. "Anlaşmamızdan sonra henüz bir maçta otuz sayı yapamadım ama sen sayı yapmasam da randevuya çıkabileceğimizi söyledin. Bu aralar dışarıya çıkıp bir mekâna gidebilecek durumda değiliz. Bugünkü skandalın üzerinden yirmi dört saat geçmeden bir kez daha magazine düşersek baban ya kalp krizi geçirir ya da beni öldürür."

Son dediğine kıkırdadım. "O yüzden mekânı bize getirdim." Sözünü bitirmesiyle eşzamanlı olarak loş bir ışığın duvarlara çarptığı salona ilk adımımızı attık. Gökalp'in yeşilleri gözlerime çevrildi. "Elimden geldiğince."

Bakışlarım odaya doğru kaydı. Salonu aydınlatan tek şey, yemek masasının ortasında yan yana dizilmiş üç mumun yaydığı loş ışıktı. Görebildiğim kadarıyla yemek masası özenle hazırlanmıştı. Daha da yakından bakma isteğiyle kapının hemen karşısında kalan masaya doğru yürümeye başladım. Gökalp *mekânı bize getirdim* derken haklı olmalıydı zira sadece bir restoranda görülebilecek bir sunumla karşı karşıyaydım.

Açık sarı tonlarında bir masa örtüsü seriliydi. Karşılıklı olarak iki tabak seti yerleştirilmişti. Gökalp'in kenarında altın renginde işlemeleri olan bir yemek takımı olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Mumların yanında bir vazo vardı ve içerisinde seçebildiğim kadarıyla üç adet lale vardı. Sarı laleler.

Sıradan bir masa denilebilirdi aslında ama özenle hazırlanmış olması ve mum ışığı kendimi bize özel kapatılmış bir restoranda gibi hissetmeme neden oldu. Heyecanla Gökalp'e doğru döndüğüm sırada görüş açıma giren

ninova

televizyon bana ne diyeceğimi unutturdu. Gülmeye başlarken, "Bu ne?" dedim.

Televizyonda yanmakta olan bir şöminenin videosu açıktı. Oda mum ışığı haricinde karanlık olduğu için tuhaf bir şekilde televizyondaki şömine ilk bakışta gerçekmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Sırıtarak, "Şöminem yoktu. Ben de gerekeni yaptım," dedi.

Gülüşüm kahkahaya dönerken kafamı geriye doğru yatırdım. "Yaratıcılığın gözlerimi yaşarttı."

Gökalp de gülerek yanıma yaklaştı ve elini belime yerleştirerek masaya doğru dönmemizi sağladı. "Yemeklerin soğumasını istemeyiz, değil mi?" Saniyelik de olsa kafamı omzuna yaslamaktan geri durmadım. Sonrasında Gökalp'ten uzaklaştım ve saniyeler içerisinde benim için geriye doğru çektiği sandalyeye kuruldum.

Heyecanlı gözlerle Gökalp'i izlerken o ikimize çorba doldurmaya başladı. "Altın süslemeli yemek takımın olduğunu bilmiyordum," dedim gülmemek için kendimi zor tutarken.

"Tuğçe'nin işleri işte." Tahmin etmesi zor değildi.

"Yemekleri sen mi hazırladın?"

Çorba dolu kâsemi önüme bıraktığı sırada kafasını onaylarcasına salladı.

"Beni şaşırtıyorsun."

Üstelik bunları hangi ara yetiştirdiğini anlamıyordum. Yemek yapmıştı ve vazodaki lalelere bakılırsa dışarı da çıkmıştı. O esnada ben odasında kardeşiyle konuşup haberlere bakmaya odaklandığım için hiçbir şey fark etmemiştim.

"Şaşıracak bir şey yok. Bir şey düzenliyorsam her şey tam olsun istedim. Belki dışarıya çıkmak gibi olmaz ama-" Gökalp bir yandan kendi çorbasını doldurup bir yandan da bana açıklama yaparken söze atılarak lafını kestim. "Nerede olduğumuzun hiç önemi yok. Benim için bu da bir randevu."

Hatta dışarı çıkmaktan daha kıymetli bile olabilirdi. Gökalp kendi çabasıyla bir şeyler hazırlamıştı. Güzel görünmesi için bir şeyler düşünmüştü. Dışarıdaki en lüks restorana gidip yemek yemekten daha değerliydi.

Gökalp gülümseyerek tam karşımdaki yerini aldığında masadan kaşığımı alarak çorbanın içine daldırdım. Domates çorbasıydı. Menümüzde başka hangi yemeklerin olduğunu merak ediyordum. Kaşığıma aldığım çorbayı ağzıma götürerek ilk tadımı gerçekleştirdim. "Bunu kendin yapmış olamazsın."

ninova

Dikkatle tepkimi izleyen Gökalp bir an gözlerini devirecek gibi oldu. "İlla çöpteki domates kabuklarını mı göstereyim?" Ona takıldığımı bildiği için bir an sonra gülmeye başladı.

Ben de güldüm. "Ellerine sağlık," dedim kaşığımı tekrardan dudaklarıma yaklaştırırken. "Beklemiyordum." Ağzımdaki çorbayı yuttuktan sonra ekledim. "Çorba çok güzel."

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Sen bir de yemeği gör," dedi. Beğeneceğimden yana bir şüphem yoktu.

Çorbalarımızı içmeye devam ederken birkaç dakika ikimizden de çıt çıkmadı. Sonra ben cebimdeki telefonun varlığını hatırladığımda, "Esin bana mesaj attı," dedim.

Bakışlarını yemeğinden ayırıp yüzüme çevirirken gözlerinde şaşırmış gibi bir ifade yoktu. "Bu saate kadar beklemesi mucize. Beni sabahtan beri elli kez aradı."

"Esin'le kanka olacağız."

"Annemle de olacaksın," dedi oldukça rahat bir tavırla. "Seni şimdiden gelini olarak benimsemiş." Neyse ki çorba içiyorduk da ağzımda büyük bir lokma yoktu. Yoksa şu dediğinden sonra öksürük krizine girebilirdim. "Annenle konuştun mu?"

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Haberi görür görmez aradı."

Ben daha annemle de konuşamamıştım. Utancımdan kimsenin aramasına dönemiyordum ki.

Elimdeki kaşığı kâsenin içine bırakırken tereddütle, "Ne dedi?" diye sordum. Gökalp'in annesi çok tatlı bir kadındı ancak kadını ayda yılda bir görüyordum. Ayrıca artık bana yakın aile dostlarının kızı olarak değil de gelini gözüyle bakacaktı. Kaynanalık hisleri coşar mıydı acaba?

"Hemen niye geriliyorsun? Kötü hiçbir şey söylemedi. Aksine çok mutlu olduğunu söyledi. Bir de size yemeğe geldiğimiz akşam konu ikimizin evlenmesine geldiğinde, heyecanlanıp üzerime çay döktüğünden beri aramızda bir şeyler olacağını düşünüyormuş."

Ellerim yanaklarıma kapandı. "Büyük rezillik."

"Hangisi?" Gökalp ortadaki tabaktan salata alırken rahatlıkla devam etti. "Heyecanlanıp üzerime çay dökmen mi, yoksa bu sabahki magazin haberi mi?"

ninova

Onun rahat tavırlarının aksine oldukça dehşete düşmüş bir şekilde, "İkisi de!" dedim. İkisi de birbirinden berbat durumlardı. Biri diğerinden daha az rezil dersem ötekine haksızlık olurdu.

Sırıtmaya başladı. "Olaya şöyle bak. İlişkimizi herkes bir anda öğrendi ve kurtulduk. Herkese tek tek açıklamak zorunda kalmadık."

"Beni dehşete düşürüyorsun," dedim hayretle. "O ilişkiyi başlayalı bir gün olmadan öğrendiler!"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Ne bir günü, Sarışın? Sen bana o mesajı attığın gün başladı. Şans öpücüğü adı altında beni götürdüğünde de alnının yazısı oldum."

"Şans öpücüğünü abartan sendin."

Kaşları havalanırken çatalını bana doğrulttu. "Ama senin de hoşuna gitti. Kabul et."

Varla yok arasında kafamı salladım. İnkâr etmeyecektim. Hem artık Gökalp'e karşı çekineceğim, dile getiremeyeceğim hiçbir mevzu yoktu. "Konunun buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama aslında ben sana Esin'in bana attığı bebeklik fotoğrafından bahsedecektim."

Cebimden telefonumu çıkardığım sırada Gökalp'in memnuniyetsiz homurdanması kulağıma doldu. "Bir sizin birlik olmanız eksikti. Allah bilir başıma ne işler açarsınız?"

"Ne işi açalım ya?" Esin'le olan sohbetimize girip fotoğrafı bulduğumda ekrana düşer düşmez yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. "Gökalp bu ne?" dedim ekranı ona doğru döndürerek. "Şu bebekliğin var ya, onu yemek istiyorum. Bebekken bile karizmatik olmayı nasıl başardın?"

Çok tuhaftı ki küçücük bebek hem çok tatlıydı hem de karizmatik. Saçları bile sanki jöleyle havaya dikilmiş gibi duruyordu.

Gökalp bir süre ekrandaki bebekliğini inceledi. Dudaklarında minik bir tebessüm oluşurken, "Bende de senin bebekliğinden bir fotoğraf var," dedi.

Bunu beklemediğimden olsa gerek gülüşüm yüzümde dondu ve yüzüne bakakaldım. Ben o şekilde onu izlemeye devam ederken, telefonunu çıkarıp galeride biraz gezindikten sonra bir fotoğraf açtı. Benim bebekliğim ekranda belirdiğinde Gökalp telefonu bana doğru çevirdi.

Onunkinin aksine benim fotoğrafımda ben bebek arabasındaydım. Kış aylarında çekildiğinden dolayı üstüm kat kat giydirilmişti. Montum ve şapkam sarıydı. Altımdaki pantolon açık maviydi. Eldivenin takılı olduğu elimi kameraya doğru uzatıyordum ama yetişemiyordum. O zamanın kamera

ninova

kalitesinde biraz bulanık çıkmış bir fotoğraf olsa da yüz hatlarım ve mavi renkli gözlerim oldukça belirgindi.

Gökalp gözlerimin parladığını söylese şaşırmazdım çünkü şu an parladıklarını ben bile hissedebiliyordum. "Bunu kimden aldın?" Mutluluğum sesime yansımıştı.

Telefonu kapatıp geçiştirici bir cevapla, "Bir ara Tuğçe'den istemiştim," derken gözlerini benden ayırdı.

"Ne zaman?"

Birkaç saniye duraksadı. "Sen daha lisedeydin diye hatırlıyorum. Galiba on ikinci sınıftaydın."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ben o zamanlar daha seni sevmiyordum." Ters bir ifadenin hâkim olduğu yeşilleri yeniden gözlerimi buldu. "Çok sağ ol ya. Açık açık söylemen ne güzel oldu."

Düşününce cidden kırıcıydı. "Ya öyle değil! Seviyordum ama âşık değildim. Gözümde sadece arkadaştın." Ters ters bakmaya devam ediyordu. Galiba düzeltmeye çalışırken daha çok batırıyordum. "Ben şu an sevgiliyken nasıl *friendzone*[*] yedim?"

Keşke bir fikrim olsaydı. "Yalan mı söyleyeyim ya? Seni ilk gördüğüm andan beri seviyor olmadığım için kusura bakma. Kafana smaç falan basmalıydım," dedim imalı imalı.

Sanki ona açık açık ima yapmamışım gibi gerinerek arkasına yaslandı. "Erkek adam sevdiğini belli eder kızım. İlgini çekmek istedim, ne yapayım? Hiç bana mısın demedin."

"Canımı acıtıyordun! O can acısıyla nasıl seninle ilgilenebilirdim? Yöntemin yanlıştı. Bunu kabul et." Kabul etmeyeceğini belli edercesine çocuk gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. O ne kadar ilgimi çekmek istediğini söylese de benim için bu, top fobimin başlangıcı olarak kalacaktı.

Hevesli bir şekilde masaya yaklaşarak, "Bu arada," dedi. "Az önce fotoğraflara bakarken fark ettim." Onu dinlerken uzun bir süredir çorbamdan içmediğimi fark edince kaşığımı elime aldım. "İkimizde de sarı genler var. Bizim çocuklarımız kesin sarışın olacak."

ninova

Muzip tavrı beni utandırmaya yeterdi aslında ama şu anda çok farklı bir noktaya takılmıştım. "Çocuklarımız?" Kaşlarım havalandı. "Birden fazla olacaklarını sana düşündüren ne?"

Dudakları kıvrıldı. "Benim cazibeme karşı koyabileceğini sanmıyorum bebeğim. Ben seni bir şekilde baştan çıkarırım."

"Çok da emin." Çorbamdan bir kaşık alarak devam etmeden önce yutmayı bekledim. "Bizim evleneceğimiz ne malum? Belki ben sıkıldım ve senden ayrılıp başkasıyla evlendim?" İhtimali bile söz konusu değildi ama hep Gökalp mi benimle oynayacaktı? Biraz da onun sinirlerini bozmaktan kimseye zarar gelmezdi.

Muzip tavırlarının yerini belli belirsiz bir sinire bırakması saniyeler sürdü. Kaşlarının ortasında ufak bir çizgi oluşurken dirseklerini masaya yaslayarak bana daha çok yaklaştı. "Senin içinde bulunduğun bir düğünde ben damat olarak bulunmuyorsam ortalığı yıkarım, Alara."

"Aa, psikopata bak! Sanki senin kabul edip etmemene kalmış. Triplere bak."

"Aşka küserim," dedi daha dingin bir sesle. "Bunu göze alabilir misin? Yapayalnız yaşlanıp yapayalnız ölürüm. Kimin yüzünden? Senin."

Abartmasına karşılık gözlerimi devirmeden edemedim. "Şaka yaptım. Hemen ajitasyona başladın." Onun konuşmasına fırsat tanımadan devam ettim. "Ama çocuklar konusunda ciddiyim. Bana çok korkunç geliyor. Karnının içinde bir canlı büyüyor falan. Korkunç, Gökalp. Korkunç!" Ben dehşetle anlatırken Gökalp yanağını yumruk yaptığı eline yaslamış bir halde gülümseyerek beni izliyordu. "Çok istiyorsan çocukları kendin doğurursun."

"Ama bebeklere bayılıyorsun."

"Bebekler dışardayken güzel. İnsanın karnındayken değil."

Bu dediğim Gökalp'in gülümsemesini derinleştirdi. Bayıldığım o çukur yeniden belirginleşti ve gözlerim istemsizce oraya kaydı. "Tamam güzelim. O zaman biz evlat ediniriz."

Memnuniyetle gülümsedim. "Çözüm odaklı bir bey." Aklıma Gökalp'in bebekliği düştü. "Ama senin şu bebeklik fotoğrafındaki gibi bir bebeğe sahip olmak da güzel olabilirdi. Bilemedim." Durup düşüncelere dalmış giderken ikimiz de yemek yemeyi unutmuş, bundan bilmem kaç yıl sonrasına dair konuları konuşuyorduk. "Hatırladıkça dişlerim kamaşıyor. Ekranı ısırmak istiyorum."

ninova

"Gerçeği buradayken neden fotoğrafıyla yetinirsin anlamıyorum ki. Üstelik o fotoğrafta bir yaşında velet bile değilim."

"Ne yapayım? Gerçeğini mi ısırayım?"

Sesli bir cevap vermesine hiç gerek yoktu. Gökalp gözlerimi uzun uzadıya izlerken dudaklarında beliren o ima dolu sırıtış gereken cevabı verdi. Gözleri kısıldı ve resmen bakışlarıyla bana *ısırabilirsin* dedi. İşin kötü yanı bir an hayal etmedim de diyemezdim.

Utandığımı hissederken konuyu kapatmak istercesine telaşla, "Hani senin ana yemeğin?" dedim. "Lütfen sadece yemek yiyebilir miyiz?"

Zira biliyordum ki Gökalp konuştukça insanı ateş basıyordu. Bunun farkında olduğu için muzipliğine devam edebilirdi ve kesinlikle bu istediğim en son şeydi.

Gülerek ayaklandı. "Getiriyorum."

Gökalp yemeği almak üzere mutfağa gittiğinde, geri dönünce yemekten başka bir şeyi konuşmamıza izin vermemek için kendime telkinlerde bulunmayı ihmal etmedim.

ninova

SARI LALELER

Gökalp'in evinde geçirdiğim harika bir günün ertesinde, Gökalp'in kolları arasında uyanmıştım. Dün gece koltukta birbirimize sarılmış bir şekilde film izlerken uyuyakalmıştık. Bu sebepten olsa gerek ilk uyandığımda belimde şiddetli bir ağrı hissetmiştim. Dakikalar geçtikçe ağrı katlanılabilir bir düzeye inmişti.

Sabah altı gibi uyanmıştım. Bugün maç vardı. Her ne kadar Gökalp yedekte olsa da maçta bulunmak ve maçtan önce de orada olmak zorundaydı. Babam maç günlerinde evden genellikle çok erken çıkardı. Takım da erken bir saatte toplanırdı. Yani Gökalp en geç yedide uyanacak ve hazırlanmaya başlayacaktı.

O yüzden uyanır uyanmaz elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtim ve bir sporcu için protein dolu bir kahvaltı hazırlamaya giriştim. Dolaptan yumurta alırken zihnime, Gökalp'e bu evde ilk kez kahvaltı hazırladığım ve yumurtayı yaktığım gün düştü. İstemsizce sırıtırken bu defa yumurtayı yakmamak için kendimi tembihledim. Yanık yumurta kokusu hiç mi hiç çekilmezdi.

Mutfakla salonu bağlayan tezgâhın üzerini bezle silip kahvaltıyı oraya hazırladım. Haşladığım yumurtaları dilimleyip üzerine biraz tuz, pul biber ve nane döküp tabağı tezgâhın ortasına yerleştirdim. Zamanım kısıtlı olduğu için üstünkörü bir kahvaltı sofrası hazırlayabilmiştim.

Her şey hazır olduğunda bakışlarım koltukta uyuyan Gökalp'e doğru çevrildi. Neyse ki koltuğu fazlasıyla genişti de bütün gece birlikte uyurken çok zorlanmamıştık. Gerçi ben daha çok Gökalp'in üzerinde uyumuş olabilirdim. Uyandığımda vücudumun yarısı ve bir bacağım boylu boyunca Gökalp'in üzerindeydi.

Gökalp uykuyla uyanıklık arasındaydı. Kıpır kıpır oluşundan belliydi. Yüzü bir o yana bir bu yana dönüyor, olduğu yerde yattığı pozisyonu

ninova

değiştirip duruyordu. Ayılmak istemediği belliydi ama çoktan uyanmıştı bile. Şimdi de yüzüstü dönmüş, bir kolunu yastığın altına sokmuştu. Siyah tişörtünün altında gerilen kol kasları fazlasıyla belirgindi. Saçları derin bir uykunun ardından birbirine karışmış, dağınık bir görüntü sunuyordu.

Salona doğru ilerleyip değişik bir uyandırma yöntemine başvurmayı tercih ettim ve bir anda koltukta yüzüstü bir şekilde boylu boyunca uyuyan Gökalp'in üzerine atladım. Atlamaktan ziyade aslında bedenimi üzerine bıraktım. Gökalp'in saçları yüzüme değerken neşeyle, "Günaydın," diye konuştum.

Gökalp'in dudaklarından yalandan olduğu her halinden belli olan acı dolu bir inleme döküldü. Tepkisine gözlerimi devirirken dudaklarımı saçlarının üzerine bastırarak bir öpücük bıraktığımda acıyla inlemeyi bıraktı ve keyifle güldü. Ben de gülerken pozisyonumuz biraz zorlasa da bir kolumu boynunun altından geçirerek sarıldım.

"Ne güzel bir günaydın şekli," derken sesi alaycı olsa bile dediğinde ciddiydi.

"Böylesini her zaman bulamazsın."

Dudaklarımı bu defa ensesine değdirdim. Dudaklarımı hissettiğinde hafifçe irkildi ama bu kısa sürdü. Ensesine de bir öpücük bırakarak yanağımı omzuna yasladım. Çok geçmeden Gökalp'in ellerini her iki bacağımın üzerinde hissettim. Bu defa irkilen taraf ben olurken, Gökalp bacaklarımı sıkıca tutarak koltukta dizlerinin üzerinde olacak şekilde doğruldu. Düşecekmişim gibi bir hisse kapıldığımda hızlıca diğer kolumu da Gökalp'in boynuna doladım. O da çok beklemeden koltuktan indi. Böylece beni tamamen sırtına almış oldu.

"Günaydın," dedi aklına yeni gelmiş gibi. "Buna alışırsam her sabah böyle uyandırılmak isterim."

Bir yandan da bacaklarımdan tutan elleri yardımıyla daha rahat bir pozisyon almam için beni sırtında yukarıya doğru zıplattı. Halimden fazlasıyla memnun olduğum için sırıtarak bacaklarımı beline doladım ve yanağım omzuna yaslı bir şekilde durmaya devam ettim.

"Bence çok da alışmamalısın." Gökalp salondan çıkmış banyoya doğru yürürken sırtında olmam onu pek etkilemiyormuş gibi rahattı. "Eninde sonunda evime döneceğim."

Benimkisi kısa süreli bir evden kovuluştu.

"Burası da bir evin sayılmaz mı?"

ninova

"Sen onu babama anlat istersen."

Aramız düzeldiğinde emindim ki bazı şeyler eskisi kadar esnek olmayacaktı. Benim Tuğçe'de kaldığım gün sayısı çok fazlaydı. Haftada en az bir kez onda kalırdım. Artık bir sevgilim olduğunu babam kabullendiğinde her şeye kolay kolay izin vermeyecekti. Geceyi Tuğçe'de geçirme fikri de ister istemez kulağına hoş gelmeyecekti çünkü Gökalp istediği zaman kuzeninin evine gelebilirdi. Fazlasıyla kıskanç bir babaya sahiptim. Sadece şu an bize olan siniri baskındı o kadar. O da elbette ki geçecekti.

Banyonun kapısını açıp içeri girerken, "Anlatırım," dedi. "Karşısına geçerim *koç bana bak, artık benim evim kızının ikinci evi. Bil diye söylüyorum* derim."

"İki saat sonra da kendini elinde spor çantanla takımdan kovulmuş olarak bulursun," dedim gülerek. Gökalp de ciddiyetini kaybedip dediğime gülerken lavabonun önünde durduğu için aynadan göz göze geldik.

"Ama değer."

Kafamı *tabii tabii* dercesine salladım. "İnandım."

Gökalp çeşmeyi açıp eline biraz su doldurduktan sonra eğilerek suyu yüzüne çarptı. O eğildiği için sırtında Gökalp'e koala gibi yapışmış olan ben de ister istemez lavaboya doğru eğildim. Böylelikle açık olan saçlarım Gökalp'in omzunun üzerinden lavaboya doğru salındı. Çeşmeden akan su saçlarımın uçlarını ıslatmaya başladı.

Gökalp eline biraz daha su alıp yüzünü yıkarken avucunun içine dökülen saçlarımı da yüzüne götürdüğünü fark ettiğinde duraksadı ve saçlarıma baktı. Gülerek bir kolumu boynundan çözüp salınan saçlarımı toplamaya çalıştım. Bu esnada Gökalp kaşla göz arasında yüzünü yana çevirip saçlarımı öptü. Geniş bir gülümsemeyle beraber saçlarımın hepsini ensemde birleştirip Gökalp'e engel olmasını önledim.

Gökalp birkaç kere daha su çarparak yüzünü yıkadıktan sonra havluyla yüzünü güzelce kuruladı. Üstüne dişlerini de fırçaladı. Gökalp her eğilip kalktığında benim de öne kaykılıp sonra geriye gitmem hoşuma gitmeye başlamıştı. Bunu daha sık yapmalıydık.

Gökalp'in banyoda işi bittiğinde beni sırtından indirmeden salona geri döndü. Hazırladığım kahvaltıyı görünce adımlarını oraya yönlendirmeye başladı. Yüksek sandalyenin önüne geldiğimizde arkasını dönüp tam sandalyenin üzerine oturacak şekilde inmemi sağladı. Sırtında olan yolcuğum

ninova

bittiği için üzülsem de açlığım ağır bastığı için odağımı kahvaltı sofrasına vermem uzun sürmedi.

Gökalp ocağın üzerindeki çaydanlığa doğru ilerlerken, "Hayret," dedi. "Yumurtaları bu sefer yakmamışsın."

Bu konu açıldığında her zaman olduğu gibi, "Bak, ben beceriksiz bir insan değilim," dedim. "Senin yumurtalarında sorun var. Çabuk yanıyorlar."

"Çabuk yanmayan yumurta mı varmış?"

"Evet," dedim kısık bir homurtuyla. "Senin yumurtaların dışındaki tüm yumurtalar."

Elinde çaydanlıkla beraber yanıma geldiğinde tabakların yanında duran boş bardakları doldurmaya başladı. "Beceriksizliğinin üstünü kapatmak için çok amatörce bir yalan." Benim bardağımı tam sevdiğim gibi açık doldurdu.

O an aramızdaki konuşmayı unutup bardağa uzun uzun bakarak gülümsedim. Bütün bunların farkına yeni varıyordum. Gökalp de beni seviyordu ve ben yıllardır kendimi platonik bir aşkın içerisinde olduğumu sanıyordum. Oysa o bana karşı benim hakkımda çoğu şeyi bilecek kadar ilgiliydi. Onca zaman boyunca nasıl Gökalp'in de bana karşı boş olmadığını görememiştim?

Gökalp kendi bardağını da doldurup çaydanlığı yerine bıraktı ve tam karşıma oturdu. Bense hâlâ salak salak sırıtarak bardağı seyrediyordum. Bu halimin Gökalp tarafından fark edilmesi çok da uzun sürmedi.

"Yanlış yere aşkla bakıyorsun," diyerek bakışlarımın ona dönmesini sağladı. "Yüzüm burada."

"Baktığım yerde yüzünü hayal ediyorum diyelim."

"Direkt bana bakmanı tercih ederim." Masada iki çeşit peynirin olduğu ayrı tabaklar vardı. İçinde süzme peynir olan tabağı aldı ve çatalımı da diğer eline alarak tabağıma peynir koymaya başladı. "Bu tabağına doldurduklarımın hepsini ye." Biraz peynir koyduktan sonra yeşil zeytine uzanıp ondan da doldurmaya başladı. "Fark ettim de çok fazla yemek yemiyorsun."

Sanırım zayıf bedenimi buna borçluydum ama bilerek yapmıyordum. Kendimi zayıf olmak için açlığa mahkûm etmiyordum. Oldum olası yemekle pek arası olmayan birisiydim. Bu yüzden Gökalp'i ne zaman yemek yerken görsem şaşırıyordum. Benim tüm gün boyunca yediğim yemeği, Gökalp tek öğünde midesine indiriyordu.

"Ben hep böyle az yerim."

ninova

"Tamam sen yine az ye ama bu kadar da az yeme. Bir yerde açlıktan düşüp bayılacaksın diye korkuyorum."

"Yıllardır böyle yaşıyorum." Gökalp tabağıma diğer kahvaltılıklardan da ekledikten sonra nihayet kendi kahvaltısına döndü. Tabağıma tepelemesine yığdığı kahvaltılıklara bakarken çatalımı elime alıp zeytinlerle oynamaya başladım. İki çeşit peynir vardı ve Gökalp tabağıma en sevdiğimden koymuştu. Zeytinlerden de siyah yerine, daha çok sevdiğim yeşille doldurmuştu. "Bunların hepsini nasıl bilebiliyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Sonra bu sorunun ne kadar saçma olduğunu düşünmeden edemedim. Bendeki de soruydu işte. Benim hislerimden bile uzun zaman önceye dayanan hisleri vardı. Elbette ki bilecekti. Ben de onun hakkında pek çok bilgiye sahiptim.

"Neyi?" Bu sırada bir dilim ekmeğin üzerine tereyağı ve bal sürüyordu.

"En sevdiğim şeyleri işte." Çatalımı zeytinlerden birine saplamayı denedim ama zeytin çatalımdan kaçtı. "Bana olan ilgini daha önce hiç fark etmemiştim."

"Sana seni seviyorum dedim. Bu öylesine söylenmiş bir söz değildi." Yağ ve bal sürdüğü ekmek dilimini ağzıma doğru uzattı. Ekmeği elinden alıp yiyebilirdim ama almadım, ben de yaklaşıp bir ısırık kopardım. Ben ekmekten ısırık alınca konuşmaya devam etti. "Seni seviyorum derken dış görünüşünü kastetmemiştim. Seni, davranışlarını, sevdiklerini, sana ait olan her şeyi seviyorum. Seni sevmek için de önce seni tanımam gerekiyordu. Ben de tanıdım."

Ağzımdaki lokmayı yuttuğumu görünce ekmeği yeniden uzattı. Ufak bir ısırık daha aldım. "Seni tanırken hakkında çok şey öğrendim. Muhtemelen senin bile bilmediğin detayları biliyorumdur."

"Mesela?"

"Üzgün olduğun zamanlarda dudağını kemirdiğinin farkında mısın?"

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi yapıyorum?"

Kafasını salladı ufak bir tebessümle. "Genelde altdudağını dişlerinle kemiriyorsun. Hatta bazen kabuğunu soyup kanatıyorsun."

Dilim üzerindeki kabuğu hissetmek için altdudağımda gezindi. Şu an yumuşak bir his bırakmıştı ve yara yoktu. Ara sıra aynadan bakarken dudağımda ufak yaralar görmemin sebebi buydu demek ki. Farkında olmadan dudağımla uğraşıp yaralar bıraktığımı biliyordum ama bunun üzgünken olduğunu Gökalp söyleyene kadar fark etmemiştim.

ninova

"Peki tam olarak ne zamandan beri?" Küçüklüğünden beri olduğunu biliyordum ama tam olarak ne zamandı?

Ekmeği bana uzatacakken durup bakışlarını yere doğru indirdi. Sanırım düşünüyordu. "Seni gördüğüm ilk zamandan beri?" dedi daha çok soru sorar gibi.

"Babam seni İstanbul'a getirdiği günden beri yani." Düşüncelerim ister istemez eski zamanlara kaydı. Gökalp'i ilk kez İzmir seyahatinden döndüğünde babam yanında bizim eve getirdiğinde görmüştüm. Gökalp'e kalacak yurt bulamadığı için geldiği ilk geceyi bizde geçirmişti. Sonrasında amcası, yani Tuğçe'nin ailesi burada olduğu için onlara geçtiğini hatırlıyordum ama onların evi uzak kaldığından dolayı Gökalp diğer sporcularla beraber yurtta kalmak zorunda kalmıştı. Sabahın erken saatlerindeki antrenman çalışmalarına ancak yurttayken saatini kaçırmadan katılabiliyordu.

"Neden hiç belli etmedin?" diye sordum çayımdan bir yudum almadan hemen önce.

"Çünkü antrenörümün kızıydın. Sürekli yüz yüze bakıyorduk. Hislerimi belli edersem sende karşılığı olmadığı için benden kaçarsın diye korktum. Umut vermemek için benden uzak durma ihtimalin kulağa korkunç geliyordu. Ben de belli etmektense içimde tutmayı tercih ettim."

Elinde kalan son parça ekmeği de bana yedirdikten sonra artık kendi kahvaltısına yönelmişti. "Ben de sende karşılığı yoktur belki diye belli etmiyordum," dedim.

"Olsun," dedi gözlerime bakarak. "Bekledikçe güzelleşir dedikleri bu olsa gerek ama keşke hislerini belli etmemek için çabaladığını daha önceden anlamış olsaydım. Belki o zaman geçen seneki son sayıda dikkatim bu kadar dağınık olmazdı." Son kelimelerinde bakışları dalgın bir şekilde kahvaltı masasına odaklandı.

Ciddiyete bürünerek, "Ne?" dedim. "Bununla ne ilgisi var?"

"Geçen sene maçı izlemeye son sette geldiğini hatırlıyor musun?" Onaylarcasına kafamı salladım. Eylül ayındaki o son maçı kaçırmama sebep olan şey okulumla ilgiliydi. Son mesai saatine kadar yetiştirmem gereken önemli bir dilekçe vardı ve ben maçın ancak son anlarına yetişebilmiştim.

Ama şu an bu durumun olanlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyordum.

Bakışlarım merakla Gökalp'in yüzünde gezinmeye devam ediyordu. "Seyircilere baktığımda seni sadece maçın son dakikasında görebildim. Yanında birisi vardı. Bir erkek." O günü hatırlayabilmek için biraz hafızamı

ninova

zorladım. "Bakışların sahada değildi. Yanındaki çocukla konuşup gülüşüyordun. Biliyorum, profesyonel bir sporcuya yakışan bir hareket değil ama top tekrar sahaya gelene kadar bundan başka bir şey düşünemedim. Sanırım Arda'ya pas atmak isterken hatalı manşet kullanmamın sebebi o anki dikkatsizliğimdi."

Aylardır kendisini dikkatsizliği yüzünden suçlamasının altında yatan asıl neden ben miydim?

"Sınıf arkadaşımdı," dedim şokla soluyarak. "Maçı izlemeyi çok istiyordu ama bileti yoktu. Tuğçe'yle birlikte bir şekilde onu da soktuk. Çocuğun sevgilisi vardı."

"Biliyorum," dedi. "Sonradan öğrendim. İş işten geçmişti."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunca zaman kendini suçlamana ben sebep olmuşum." Ne diyeceğimi bilemediğim kadar ne hissedeceğimi de bilemiyordum. Sadece şaşkındım. Kendime yüklenmek istesem de yüklenemiyordum. O zamanlardaki ben, bunun olacağını nereden bilebilirdi ki? Bilseydim o çocuğu maça götürmez ya da maç esnasında hiç iletişim kurmazdım. Ama bilmiyordum ve bunun için kendimi suçlayabilir miydim?

"Benim profesyonellikten uzak hareketimin sonucuydu."

Yanaklarımı ısırırken yüzümde gezinen bakışlarına karşılık verdim. "Babam haklı olabilir mi, Gökalp?" Bu konuşmayı dün yapmıştık ama bu son duyduğum şeyden sonra babamın sözleri zihnimde tekrardan yankılandı. Ya ben Gökalp'in dikkatini dağıtan bir faktörsem?

Gökalp'in kaşları usulca çatıldı. Masanın üzerinde hareketsiz bir şekilde duran ellerimden birini ellerinin arasına aldı. "Sana söyledim. Bu saatten sonra varlığın değil, yokluğun benim dikkatimi dağıtır. Sana bir kez yakınlaşmışken senden uzak durmayı hayal bile edemem."

Gözlerinin içine bakan bakışlarımdaki kararsızlığı rahatlıkla okuyabiliyordu. "Performansım senin yüzünden düşmüyor. Her sporcunun durak sadığı, geriye gittiği zamanlar olur. Her maçta onlarca sayı almam gerekmiyor. Evet, herkes buna alıştı ama benden hep aynı performans beklenemez çünkü ben de insanım. Ve iki senedir hem kendi takımım hem milli takım derken bir ay bile ara vermeden aralıksız maçlara çıktım, Alara. Çıkmaya da devam ediyorum. Sence de yorulmak ve yorgunluğumun oyuna yansıması benim de hakkım değil mi?"

Uzun ve oldukça ciddi bir ifadeyle yaptığı konuşmanın her bir kelimesi zihnime kazınırken kendimi bilinçsiz bir şekilde ona hak vererek kafamı

ninova

sallarken buldum. Haklıydı ve hiç bu açıdan düşünmediğimi fark etmiştim. Kimsenin bu açıdan düşündüğünü de sanmıyordum. Belki babam da düşünmemişti.

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim."

Histerik bir gülüşle, "Emin ol, kimse düşünmüyor," dedi. "En azından sen düşün ve bir suçun olmadığını bil."

Usulca kafamı salladım. Geçen seneki olaydan dolayı içten içe kendimi suçlu hissetmeye devam edecek olsam da bunu Gökalp'e yansıtmayacaktım. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Şu saatten sonra geriye gidip yaşanan hiçbir şeyi düzeltemezdik. Düzeltemeyeceğimiz gibi üzülmek de anlamsızdı.

Sabah sabah çok konuştuğumuzu fark edip konuyu kapatmak istercesine, "Neyse," dedim. "Hadi bu sefer yakmadığım yumurtalarımı ye de biraz protein depola."

Gökalp bu can sıkıcı konunun kapanmış olmasından oldukça memnun bir şekilde çatalını dilimlenmiş yumurtalardan birine batırıp havaya kaldırdı ve altını incelemeye başladı. "Altı yanık değil, değil mi?"

İleriye doğru uzanıp elimin tersiyle omzuna hafifçe vurdum. "Çok kötüsün!"

Kahkaha atarak yumurtayı tabağına bıraktı. "Ölene kadar bununla dalga geçeceğim."

"İyi halt edeceksin," dedim homurtuyla.

Kahvaltının devamı çok zaman kaybettiğimiz için hızlı geçti ve en fazla on dakika sonra Gökalp hazırlanmak üzere odasına gitti. Ben ortalığı toparlarken o üzerine giydiği siyah bir pantolon, beyaz bir tişört ve omzuna astığı spor çantasıyla geri döndü.

Orta sehpanın üzerinde duran siyah güneş gözlüğünü alırken, "Sen ne yapacaksın bugün?" diye sordu.

Elimi çeşmenin altından çekip suyu kapattım ve ellerimi kurulayarak Gökalp'e doğru yürümeye başladım. Güneş gözlüğünü tişörtünün yakasına taktı. "Babam evde yokken birkaç parça eşya almak için eve giderim."

"Akşam geri gel," dediği sırada tam önünde durdum ve elimi yakasındaki gözlüğe attım. Yakasından çekip alarak gözüme taktığımda oldukça siyah olan camları sebebiyle görüşüm kararardı. Kafamı bir sağa, bir de sola çevirerek Gökalp'in yüzümü incelemesine fırsat tanıdım. "Nasıl oldum?"

"Yakıştı." Ellerini belimin iki yanına yerleştirdi. "Zaten benim olanlar sana hep yakışıyor."

ninova

Gökalp böyle deyince bakışlarım üstümdeki kıyafetlere kaydı. Dün evden eşyalarımı almak gibi bir lüksüm olmamıştı. Gece uyurken Gökalp'in bana verdiği kısa kollu bir tişörtü ve eşofmanı giymiştim. Eşofmanın paçalarını en az üç kez kıvırmıştım. Tişörtü ise dirseklerime kadar gelmişti. Şu an hâlâ bu komik görüntüyle duruyordum.

Bakışlarımı yüzüne çıkardığımda, "Bu yakışmış hali mi?" diye sordum.

"Çuval bile giysen sana yakışır."

İçten bir gülüşle, "Ağzınız iyi laf yapıyor, Gökalp Bey," dedim.

Muzip bir sırıtışla konuştu. "Ağzımın iyi yaptığı diğer şeyleri de bilsen aklın şaşar."

Bir elimi ensesine götürüp oradaki saçlarıyla oynamaya başladım. "Bence artık biliyorum." Parmak uçlarımda yükselerek dudağına kısa bir öpücük bırakıp ayak tabanlarımı yere bastırdım. Gökalp öpücüğüm kısa sürdüğü için hoşnutsuz bir tavra büründü.

Gözlüğü çıkarıp Gökalp'in gözüne taktım. Elimi omzuna götürüp birkaç kez peş peşe vurdum. "Şimdi gidebilirsin, Kaptan'ım."

"Artık kaptan değilim," dedi hatırlatır gibi bir edayla.

"Benim gönlümün tek kaptanı sensin koçum."

"Bu romantikliğinizi neye borçluyuz, Alara Hanım?" derken sesi bolca ima barındırıyordu.

"Bu romantiklik Allah vergisi. Bizde doğuştan." Gözüm duvardaki saate kaydı. "Hadi! Geç kalacaksın."

Arkasını dönüp kapıya ilerlerken isyankâr bir tavırla, "Resmen kovuluyorum," dedi.

"Kovmak demeyelim de geç kalıp da babamın gazabına uğrama diye önlem alıyorum diyelim."

Dış kapının önüne ulaştığımızda ayakkabılıktan aldığı beyaz spor ayakkabılarını giydi ve kapıyı açarak dışarı çıktı. O asansöre binip gittiğinde kapıyı örttüm ve üzerimi değiştirmek üzere Gökalp'in odasına geçtim.

Gökalp'in kıyafetlerinden kurtulup kendi şort tulumumu üzerime geçirdim. Banyoda çantamdaki küçük makyaj çantasında olan malzemelerle biraz makyaj yapıp saçıma geçmiştim ki evin kapısı çaldı. Kendi evimde olmadığım ve geleni tahmin edemediğim için az da olsa gerilmemek elde değildi.

Kapıya ilerleyip delikten gelene bakmayı denedim ama kimseyi göremedim. Kaşlarım çatılırken kulpunu indirerek kapıyı açtım. Karşımda küçük

ninova

bir erkek çocuğu gördüğümde kaşlarım gevşedi. Ben kapıyı açar açmaz çocuk, "Sen Alara abla mısın?" diye sordu.

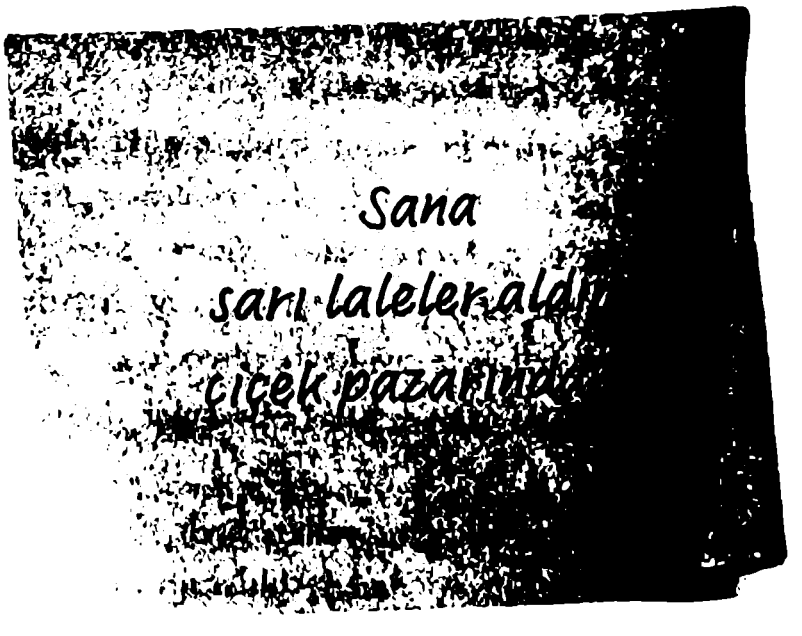
"Evet, benim."

Elinde tuttuğu sarı çiçekleri bana doğru uzattı. "Bunları sana bir abi gönderdi. Adı şeydi..." İşaretparmağını dudağına götürerek kendince düşünmeye çalıştı. "Şeydi... Göt... Gök... Göt... Oydu işte."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken eğilerek çocuğun elindeki çiçek buketini aldım. "Görüşürüz abla," dedi benim çiçeği almamı bekliyormuş gibi.

"Görüşürüz."

Çocuğun gidişiyle beraber kapıyı kapattım. Sırtım kapıya yaslanırken çiçekleri yakından inceleme fırsatı buldum. Bunlar laleydi. Sarı laleler. Buketin arasına sıkıştırılmış küçük, sarı not kâğıdını fark ettiğimde elime aldım ve düzgün bir el yazısıyla yazılmış yazıyı okudum.

SEN HEP BENİMLESİN

Eve gitme planım son anda aklıma gelen şeyle değişti ve yönüm hiç aklımda olmayan bir yere, yani maçın yapılacağı sahaya çevrildi. Bugün babamın gözüne görünmemeyi düşünüyordum ancak nereye kadar böyle gideceği belirsizliği zihnime düştüğünde babamın yanına gitmem ve onunla konuşmam gerektiğini fark etmiştim.

Babamın sinirinin geçmesi için ona yeteri kadar süre vermiştim. Birkaç gün daha beklersek olaylar zaten yavaş yavaş konuşulmaktan vazgeçilecek ve babamla Gökalp'in üstüne o torpil iddiası yapışacaktı. O saatten sonra kimsenin düşüncelerini değiştiremeyecektik.

O yüzden taksiden inerken bir yanım babamı göreceğim için gergindi ama bir yanım da rahattı çünkü biraz da olsa babamı yumuşatabileceğimi düşünüyordum. Arda bu maça kaptan olarak çıkarsa havasından geçilmezdi. Emindim ki kendini öne çıkarmak adına yapacağı hamleler maçın seyrini değiştirip bizimkilere fazlasıyla sayı kaybettirecekti.

Buraya kadar babamla konuşmak belki bir şeyler değiştirir umuduyla gelmiştim.

İçeriye girdiğimde ezbere bildiğim yolları hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Koskoca binada babamı nerede bulacağımı bilemediğim için mecburen telefonumu çıkarıp babamı aradım. Ben açmayacağını düşünürken arama cevaplandığında direkt nerede olduğunu sordum. Öğrenince de aramayı sonlandırıp hemen yan tarafta kalan merdivenlere yöneldim ve ikişerli üçerli adımlarla çıkmaya başladım.

Babam terasta olduğunu söylemişti. Üç katı da dakikalar içerisinde çıkıp teras kata ulaştığımda dışarıya açılan kapının önünde birkaç saniyeliğine durdum ve derin bir nefes aldım. Kırmızı, demir kapıyı iterek açılmasını sağladım. Açılan kapı boşluğundan babamı terasın ortasındaki beyaz bir

masanın yanında otururken gördüm. Kapının açılma sesinden olsa gerek kafasını geriye doğru atarak gelene baktı.

Beni görünce bakışlarını üzerimde çok tutmadan önüne döndü. Bana baktığı o kısacık an için düne kıyasla daha sakin olduğunu söyleyebilirdim.

Aslında babamdan çok utanıyordum. O fotoğraf başlı başına hoş değilken bir de bunu babam görmüştü. Aslında annemden de utanıyordum ama dün akşam onunla telefonda konuşmuştuk ve zaten babam bana kızgınken bir de kendi kızgınlığını üzerime yüklemek istemediğini söylemişti. Annem çok daha ılımlı davranmıştı.

Utancımı birkaç dakikalığına göz ardı etmem gerektiğine karar vererek küçük ama sık adımlarla babama doğru yürümeye başladım. Masanın yanına ulaştığımda babamın görüş açısına girebilmek adına önüne geçtim.

Bir anda konuya girmem ne kadar doğruydu bilmiyordum ama karşısında sessizce durmaya devam edersem utancım beni ele geçirecekti. Bu yüzden direkt, "Niye Arda?" diye sordum.

Babam kollarım birbirine bağlamış bir şekilde arkamda kalan bir noktayı izlerken sorduğum soruyla beraber bakışları bana döndü. Kaşları hafifçe çatıldı ve dudaklarını aralayarak cevap verdi. "Sen benim işime mi karışıyorsun, Alara?"

"Hayır, sadece neden Arda olduğunu sorguluyorum."

"Ben öyle uygun gördüm ve öyle oldu."

"Ben bir antrenör değilim," dedim. Belki de benim düşünce biçimim yanlıştı, bilmiyordum ama babamın bu kararı bana çok da profesyonelce gelmiyordu. "Ama ben bile Arda gibi yedekte bekleyen vasat bir oyuncunun takım kaptanı olamayacağını biliyorum."

"Burada sorun Arda'nın kaptan olması mı, Alara?" Babam sırtını sandalyeden ayırarak doğruldu. "Hep en önemsiz noktalara takıldığınızın farkında mısınız? Ha Arda'yı kaptan yapmışım, ha gidip takımdan başka birisini yapmışım, ne fark eder? Asıl soruna odaklanın. Sizin yüzünüzden ben torpille ve mesleğimle sınanıyorum."

"Çünkü mesleğinle sınanmana sebep olan oyuncuyu gidip kaptan yaptın!" İstemsizce sesim yükseldi. Bunu fark ettiğimde ses tonumu kısarak devam ettim. "İşte bu yüzden buna takılıyoruz."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Gökalp'in ailesiyle bize yemeğe geldiği gece," dedim ve durup hatırlaması için kısa bir süre tanıdım. Çok da uzak bir gün değildi. Sadece birkaç

ninova

hafta öncesiydi. "Arda bana mesaj attı. Senin ve Gökalp'in ailesinin bu yakınlığından dolayı kaptanlığın tamamen torpilden ibaret olduğunu düşünüyordu. Bir sürü mesaj sıraladı. Beni tehdit etti. Ben de gerekli cevabı verip onu engelledim. Bizim fotoğraflarımız çıkınca da basına gidip böyle bir iddiayı ortaya atan Arda'ydı. Senin tepkinden korktuğu için ismini gizledi. Sen takımdaki herkesten şüphelen diye yaptı."

"Anlamadım," dedi babam. Kaşları çatıldı. "Arda seni niye tehdit etti? Ne karşılığında?"

Derin bir nefes aldım. Bu konuları babamla konuşmaktan çekiniyordum ama anlatmak zorundaydım. "Arda'nın bana ilgisi var. Yani tam olarak ne bilmiyorum ama beni takıntı haline getirdiğinden eminim. Benim, Gökalp'e karşı bir şeyler hissettiğimi anlayınca iyice kudurmuştu. Hatırlarsan kaptanlık için de en çok o çaba sarf etmişti. Bir nevi kendini, benim istediğim her şeyi Gökalp alıyor diye kodlamış. Bu şekilde hareket ediyor."

"Bunu bana neden daha önce anlatmadın?"

"Ben olayı çözdüm sandım. Arda böyle bir şey yapmaya kalkışamaz sandım. Fotoğrafların magazine düşeceğini ve Arda'ya gün doğacağını tahmin edemedim." Sonlara doğru sesim kısıldıkça kısılıyordu. Anlattıkça kendimde de suç buluyordum. Belki ben susmak yerine Arda bana mesajı attığı gün babama söyleseydim şu an bunların hiçbiri yaşanmamış olabilirdi.

Babam ciddiyetle, "Alara," dedi ama korkutucu bir ciddiyeti yoktu. "Bunları bana anlatmış olsaydın ben çok daha önceden Arda'nın önünü kesmiş olabilirdim, farkındasın değil mi?"

"Biliyorum," dedim kısık tonda. "Özür dilerim."

Özür dilemenin hatalarımı düzeltmediğinin farkındaydım ama elimden özür dilemek dışında bir şey gelmiyordu.

Daha tok bir sesle, "O yüzden," dedim. "Sen belki Gökalp hatalarından ders alsın diye Arda'yı kaptan yaptın ama aslında sen magazincilere ve diğer herkese iddiaların doğru olduğunu ispatlamış oldun. Biraz sonra maçta Gökalp'in yedekte olduğunu ve yeni bir kaptan belirlendiğini izleyen herkes, içten içe *demek ki gerçekten torpildi* diye düşünecek. Gökalp ders alsın derken iddiaları doğru çıkartarak kendini de onu da karalamış olacaksın baba."

Babamın uysallığından cesaret alarak ona doğru bir adım attım. "Senin mesleğinse o da Gökalp'in mesleği. Gökalp'in hayali."

ninova

"Liseler arası maçlara çıkmıyoruz biz, Alara," dedi babam. "Biz dünyayla yarışıyoruz. Burası öyle başına buyruk davranabileceği bir yer değil. Aklını başına alması için cezasını çekmesi gerek."

"Sandığının aksine Gökalp bir kızı görüp de voleybolu boşlayacak bir insan değil. Geçen seneyi hatırlasana. Son sayıyı kaybettiği için kendini ne kadar suçlamıştı. Bu sene de aynısını yapmaktan korkuyor ve bunun sorumluluğu onun oyununu etkiliyor. Benimle bir ilgisi yok. Ne kadar sen aksini iddia etsen de."

Babama doğru bir adım daha attım. "Başka türlü ceza ver. Herkesten çok antrenman yapsın. Herkesten iki kat fazla çalışsın. Ne bileyim? Senin çok fazla ceza yöntemin var ama takımın gözde ve en çok sayı kazandıran oyuncusunu yedeğe koyarsan bundan sadece Gökalp etkilenmez. Tüm takım etkilenir. Bugünkü maçta Arda'nın art arda sayılar kazanacağını mı sanıyorsun? Yine her zaman yaptığını yapacak. Yine sayı kaybettirecek. Bu sefer takım kaybedecek. Bizim aramızdaki şeyler yüzünden kalanları da mı cezalandıracaksın?"

Babam hep işini ciddiye alan profesyonel bir adam olmuştu ama ben ilk kez onun profesyonellikten uzaklaştığına şahit oluyordum. Bunun sebebi de sanırım olaya benim de dahil olmamdı. Ben de onu etkiliyordum.

"Arda'nın mesajları bende duruyor." Bu aklıma daha yeni gelmişti. "İstersen göste-" Cebimden çıkarmak için hareketlendiğimde babamın konuşması beni durdurdu.

"Gerek yok," dedi. "Sana güveniyorum."

Gülümsedim. Kafamı omzuma doğru yatırırken babama iyice yaklaştım. İki elimi de babamın omzuna yerleştirdim. "Sayın Antrenörüm," dedim biraz nazlı nazlı. Babasına naz yapmayı seven bir kız çocuğuydum. "Bu küslük fazla uzadı." Ellerimi sıvazlarcasına babamın omuzlarında gezdirdim. "Bence artık baba kız olarak barışmalıyız."

"Düşünüyorum şu an, Alara," dedi. Bu açık açık benden uzaklaş demekti ama ben yüzsüz bir insandım.

"Lütfen barışalım. Söz veriyorum bir daha böyle olaylar yaşanmayacak."

"Hele bir yaşansın," dedi bana ters bir bakış atarak. "Bak bakalım o zaman ikinizi ne yapıyorum."

Babamın kafasını karnıma bastırarak ona sarılırken, "Bana kıyamayacağını biliyordum," dedim. "Barıştık mı?"

"Bilmiyorum."

ninova

"Barıştık, barıştık." Babamın kafasını öptüm bir kez. Ardından duramayıp bir kere daha öptüm. "Bugün eve döneyim mi?"

"Dön," dedi nihayet ellerini belime koyup sarılışıma karşılık vererek. "Ama akşam ayrıca bu ilişkinizi konuşacağız," diye eklerken sesi hoşnutsuzdu.

"İlişkimize karşı mısın?"

"Oyuncumun oyununu etkilediğini görürsem, karşı çıkarım. Aynı şekilde onun da seni etkilediğini görürsem." Yine de yumuşak sayılabilecek bir tepkiydi.

"Tamam," diye konuştum.Sesim neşeliydi ve bunun babamın pek hoşuna gittiği söylenemezdi. Benden ayrıldıktan sonra beni hafifçe ittirdi. "Şimdi git başımdan."

Son bir kez şansımı deneyerek, "Gökalp'i oynatacak mısın?" diye sordum.

"Düşüneceğim." Elini beni başından savuştururcasına salladı. "Hadi git. Düşünmeme fırsat ver."

"Tamam, tamam." Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Babamla vedalaşarak terastan içeri girdiğimde hızlı hızlı çıktığım merdivenleri bu defa yavaş bir şekilde salınarak inmeye başladım. O kadar gelmişken maçı izlemeden gitmek istemiyordum, bu yüzden başlayana kadar vakit öldürmem gerekiyordu. Soyunma odasının olduğu tarafa baktım ama diğer oyuncuların da içeride olduğunu hesaba katıp hiç o tarafa ilerlememe kararı aldım.

Zaten kimi görsem utancımdan yerin dibine giriyordum. Gökalp bu olay unutulana kadar takım arkadaşlarının yüzüne nasıl utanmadan bakacaktı?

Soyunma odasına gitmedim ama bir süre bu katta oyalandım. Bulduğum bir köşeye yaslanarak olur da odadan Gökalp çıkarsa diye biraz koridoru izledim. Neredeyse beş dakikayı devirdiğimde sıkıntıyla oflayıp gizlendiğim köşeden çıktım. Tam Gökalp'i aramak için telefonumun ekranını açıyordum ki merdivenleri ikişer üçer adımlarla çıkmakta olan tanıdık simayı görünce gülümseyerek telefonu çantama geri koydum.

Üzerinde forması vardı. Merdivenleri acelesi varmışçasına çıkarken başı eğik olduğu için beni görmedi. Merdivene doğru yürüyerek birazdan adımını atacağı son basamakta durdum. Saniyeler sonra benim durduğum basamağın bir alt basamağına ulaştığında bir bedenin varlığının farkına vardı ve kendini son anda durdurup kafasını kaldırarak bana baktı.

ninova

Beni görür görmez dudaklarında geniş bir gülümseme oluştu. Sol yanağındaki o ufak gamze belirirken hiç beklemeden, "Oynuyormuşum," dedi.

Gülüşüne odaklandığım için dediğine bir an anlam veremedim. "Ne?"

"Maçta diyorum," dedi. "Oynuyormuşum." Gökalp'in ilk kez benim dışımda bir şey için heyecanlı olduğunu görüyordum. "Baban hazırlan diye aradı." Demek ki babam düşünmüş ve dediklerime hak vermişti.

Gökalp'in gülümsemesi sekteye uğrarken, "Gerçi *öyle ya da böyle cezanı çekeceksin, önümüzdeki bir ay boyunca benden çekeceğin var* da dedi ama olsun," diye ekledi.

Alnına düşen saçlarıyla oynamaya başlarken, "Artık o kadarına da olur diyeceksin," dedim. Bir alt basamakta durmasına rağmen hâlâ ondan uzun olamamak sinirlerimi bozuyordu. "Babamla ben konuştum."

"Tahmin ettim," dedi ve hemen ardından etrafa bakındı. Koridorda, alt ve üst katlara giden merdivenlerde uzun uzadıya bakışlarını gezdirdikten sonra bana doğru döndü. "Benimle gelsene."

Saçlarıyla uğraşan elimi tutup merdivenleri çıkarak yürümeye başladığında, beraberinde ben de ilerledim. Soyunma odasına doğru gidiyordu. Telaşla, "Orası dolu değil mi?" diye sordum.

"Maça daha iki saat var. Şu an herkes farklı bir âlemde."

Telaşım kaybolup giderken Gökalp'in beni peşinde sürüklemesine izin verdim. Soyunma odasının önüne gelince beni duvar tarafında tutup kendisi kapıyı açtı ve içeriye doğru bakındı. Kimsenin olmadığını gördüğünde içeri girerek beni de beraberinde çekti. Kapıyı kapatmadan önce odanın içindeki banyoyu da kontrol edip tamamen emin olduktan sonra kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Üzerime doğru adımlarken, "Bu defa önlemimi alıyorum," dedi.

Bilmemezlikten gelerek, "Ne için?" diye sorarken aynı zamanda geriye doğru bir adım attım.

"Şu an şansa iki kat daha fazla ihtiyacım var. Aksi halde maçta kaybedeceğim her sayı için babanın gazabına uğrayacağım." Gökalp üzerime gelmeye, bense geri gitmeye devam ediyordum. "Hâlâ şans öpücüğü uygulamamızın devam ettiğini varsayıyorum." Yüzünde serseri, muzip bir sırıtış vardı.

"Acaba ediyor mu?"

"Ediyor." Daha fazla geriye gidip ondan uzaklaşmayayım diye kolunu belime sardı. Beni kendisine doğru çektiğinde çantamın kulpu omzundan

ninova

kayıp koluma indi. Tutmadığım için çantam yeri boylarken çıkan ses ikimizin de dikkatini dağıtmaya yetmedi. Zaten benim dikkatimin Gökalp'ten alınması için üstün bir güç lazımdı. "Hem de artırılmış seviyesiyle devam ediyor."

Bir sonraki saniyede dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Dudaklarım büyük bir istekle aralanıp Gökalp'e izin verirken, bedenimi mümkünmüşçesine daha da kendine yapıştırdı. Kollarım boynuna dolandı ve Gökalp yavaş başlattığı öpücüğünü derinleştirdikçe derinleştirdi.

Üzerime doğru attığı bir adım benim geriye doğru adımlamam ve sırtımın kıyafet dolabma yaslanmasıyla son buldu. Ayağıma yere düşen çantam dolandı ama onu ayağımın ucuyla itip kendimden uzaklaştırdım. Gökalp'in eli yanağımla boynum arasında bir noktada gezinip duruyordu.

Boynumdaki elini yavaşça aşağıya doğru indirmeye başladı. Boynumdan omzuma, oradan belime ve en son bacağıma inene kadar yoluna hiç durmadan devam etti. Tulumumun kumaşına rağmen elinden bedenime yayılan ısıyı hissediyordum ya da benim vücudumun ateşi çok yüksekti. Altdudağımı çekiştirerek bırakıp diğerine geçerken eli de rahat durmuyordu. Şort engelini aşarak bacağıma ulaşmaya çalışıyordu.

Elini bacağımın üzerinde hissettiğimde dudaklarını öperken kısa bir an duraksadım. Gökalp bunu yanlış anlayarak geri çekilecek gibi olduğunda onu tekrar öpmeye devam ettim.

Diğer eli de öteki bacağımın üzerine yerleşip beklemediğim bir şeyi yaparak bedenimi kucakladığında ona ayak uydurdum ve bacaklarımı beline doladım. Şu an kesinlikle vücudumun kontrolü bende değildi. Aklım zaten uçup gideli çok zaman oluyordu.

Beni kucağına alırken uzaklaştığım kıyafet dolabına sırtım daha büyük bir şiddetle tekrar yaslandı. Boynuna dolanmış kollarım sıkılaştığında, Gökalp dudaklarını benimkilerden ayırdı ama dudaklarımın çevresinde dolaşmayı bırakmadı. Ağzımın kenarından başlayıp çeneme kadar sıralı öpücükler dizerken nefes nefese kalmış bir şekilde Gökalp'in öpücüklerinin tadını çıkarıyordum.

Çenemde bir süre oyalanan dudakları yavaş yavaş boynuma doğru inmeye başladı. Geçtiği her yere dudaklarıyla minik öpücükler bırakırken kafamı geriye doğru atarak dolaba yasladım. Parmaklarım saçlarının arasına dalmış, tutamlarla uğraşıyordu.

Bu hisleri ilk kez tadıyordum. Bunlar sadece kitaplarda okuyup televizyonda izlediğim şeylerdi. Bir gün yaşayacağıma ihtimal veriyordum ama bunun bu kadar güzel hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

ninova

Dudaklarını tenimden ayırmadan, "Çok güzel kokuyorsun," dedi. Sesi boğuktu. Ona bir cevap veremedim çünkü kurduğu cümleyi kavrayabilmem için bile üstünden saniyeler geçmesi gerekti.

"Eskiden bilmediğim hisler olduğu için senden uzak durmam kolaydı." Konuştukça hareketlenen dudakları tenimde ufak bir gıdıklanma etkisi yaratıyordu. "Ben şimdi nasıl senden uzak duracağım?"

Yutkundum. Ağzım günlerce susuz kalmışım gibi kuruydu. "Uzak durmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Hayır," diye mırıldandı. Diğerlerinden daha derin bir öpücük bıraktı. "Daha başlangıçtayız. Bunları ilk kez yaşıyorsun. Hislerimizin yoğunluğuna kapılıp bu kadar hızlı gidersek, ileride pişman olmandan korkuyorum. O yüzden kendimi dizginlemek zorundayım." Çoğu his onun için de ilkti. İlk deneyimdi ama o kendinden ziyade beni düşünüyordu.

Bir şey demedim. Pişman olmam dersem bir şeyler yaşamaya meraklıymışım gibi görünecektim. Pişman olmayacağım bir gerçekti ama dediği gibi bir ilişkiye daha yeni başlamıştık. Her şey yavaş yavaş ve tadında yaşandığında güzeldi.

Kapının kulpunun indirilmesiyle Gökalp'in dudakları boynumdan ayrılırken kilitlemeyi akıl etmiş olmasına içten içe dua ettim. Bir kez daha sevgilimle yaşadığım özel bir ana başkaları tarafından şahitlik edilmesi istediğim en son şeydi.

"Bu kapı niye kilitli lan?" Kapının arkasındaki kişi Tayfun'du. "Burası babanızın odası mı? Keyfinize göre kilitliyorsunuz."

Gökalp önce bana baktı. Gözlerim istemsizce ıslak dudaklarına kayarken beni kucağından indirdi. Boynuna doladığım kollarımı çözdüm. Birbirimizden yeterince uzaklaştığımızda soluklanmak için kendime kısa bir süre tanıdım. Bu esnada kapının kolu durmadan zorlanıyordu.

"Tamam lan!" diye bağırdı Gökalp. "Açıyoruz işte. Patlama."

O, kapıya yönelirken ben yerdeki çantamı son anda alıp omzuma taktım. Gökalp kilidini çevirerek kapıyı açtığında ter içinde kalmış bir Tayfun görüş açımıza girdi. "Babanın yeri mi lan-" Her ne söyleyecekse bile bakışları Gökalp'in arkasına kayıp beni gördüğünde yuttu. Bir iki saniyelik şaşkınlığın ardından dudaklarının arasından, "Haa," diye bir ses çıktı.

Utançla bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye başlarken Tayfun içeri girdi. Bir yandan da, "Oğlum siz harbi akıllanmazsınız ha!" diye söyleniyordu. "Daha haberinizin yapılmasının üzerinden kırk sekiz saat geçmedi. Biraz rahat durun be."

ninova

"Bir şey yapmıyorduk ki," dedim. "Konuşuyorduk sadece."

"Oldu, ben de yedim," dedi formasını üzerinden sıyırıp banyoya doğru ilerlerken. "Hiç kilitli kapılar arkasında konuşulur mu? Başka şeyler yapılır."

Tayfun, önünden geçerken Gökalp onun ensesine bir tane geçirmeyi ihmal etmedi. Patavatsızlığı benim de sinirimi bozduğu için Gökalp'e *ellerine sağlık* dememek için kendimi zor tutuyordum. "Kızın yanında niye soyunuyorsun lan?"

Gözlerimi devirdim. Gökalp'in derdi tamamen başkaydı.

"Oo, kıskançlığa da başlamışız. Burası buram buram sevgili koktu. Iyy." Yüzünü buruşturdu. Sonrasında da banyoya girdi ve arkasından hemen kapıyı kapattı.

"Devam edebilirsiniz. Ben suyun sesinden sizin sesinizi duymam," dedi imalı imalı.

Utançtan yanan yanaklarıma ellerimi bastırırken duyması için, "Artık kankam değilsin!" diye bağırdım.

"Zaten artık yengemsin be gülüm."

Gökalp uyarı maiyetinde banyonun kapısına sert bir şekilde birkaç kez vurdu. "Aman! Sevgiline bir şey demedik. Kendime gülüm dedim ben."

Aşırı inandırıcı açıklaması Gökalp'i ikna etmeye yetmedi. Gözlerini devirerek bakışlarını bana çevirdiğinde ellerimi yanaklarımdan indirdim. "Ben artık gideyim."

İtiraz etmeden kafasını salladı. Burada kalırsam utançtan yüzümün şekilden şekle gireceğini biliyordu.

Kapıya doğru yürüdüğüm sırada tam yanından geçerken, "Bol şans, Kaptan'ım," dedim. Benden yeteri kadar öpücük aldığı için bir daha yanağından öpme gereği duymadım.

Ama Gökalp elbette ki bununla yetinmedi. Ondan yeterince uzaklaşmama izin vermeden kolumdan kavradığı gibi bedenimin kendisine doğru çevrilmesini sağladı. "Biliyorsun, şans hep benimle." Yüzünde serseri bir sırıtış varlığım koruyorken yüzüme doğru eğilerek yanağıma bir öpücük bıraktı.

Az önce daha da ötesini yapmamışız gibi yanağımdan öpmesiyle bu kadar etkilenmem hiç normal değildi. Nemli dudakları tenimden ayrıldığında yönü kulağım oldu. Bedeni bedenimden uzaklaşmadan kulağıma doğru fısıldadı.

"Çünkü sen hep benimlesin, Sarışın."

ninova

UNUTMAK

TUĞÇE ERDEM

"Gökalp yedekte durmayacak mıydı?" diye sordum yanımda oturan Alara'ya. O ilk andan itibaren heyecanlı başlayan maçı yerinde duramadan izliyorken, ben maç başladıktan üç dakika sonra Melih Hoca tarafından oyuna sokulan Gökalp'e takılı kalmış durumdaydım. "Neden oyunda şu an?"

Alara dün olan bitenin tamamını anlattığında Gökalp'in bu sezondaki milli takım macerasının tamamen bittiğini bile düşünmüştüm. Dün gece, saatin kaç olduğunu umursamadan onu arayıp elimden geldiğince teselli etmiştim. Üzülmüyormuş gibi davranmıştı ancak herkes gibi ben de onun üzüldüğünü biliyordum. Birlikte büyüdüğüm kuzenimi en az abim kadar iyi tanıyordum.

Bugün ise bir anda oyuna girmişti ve bu çok şaşırtıcıydı. Melih Hoca dediğinden kolay kolay dönecek bir adam da değildi.

Meraklı bakışlarım Alara'nın üzerindeyken o gözlerini sahadan bir saniyeliğine bile ayırmadan, "Babamla konuştum," dedi. "Arda hakkındaki her şeyi anlattım. Böyle yaparsa herkesin torpil iddialarının doğru olduğuna inanacağını falan söyledim. Uzun lafın kısası babamı yatıştırdım."

İşaretparmağıyla yedekleri gösterdi. "Baksana. Şimdi yedekte olan Arda. Eskisi gibi oyunda süre de alamayacak." Az da olsa her maç belli bir süre alıyordu. Şimdi, sanki kendisi de her şeyin farkındaymış gibi çattığı kaşlarıyla birlikte oyunu izliyordu. Oturduğu yere öyle yerleşmişti ki diğerleri gibi her an oyuna çağrılmayacağının bilincinde gibiydi.

İyi bir oyuncu olsaydı takım zarar görüyor diye yedekte beklemesine üzülebilirdim ancak ne Arda iyi bir oyuncuydu ne de o oyunda değilken takım kötü oynuyordu.

Bakışlarımı o işe yaramazdan ayırarak dönen oyuna çevirdim. Tribün yine tıklım tıklım doluydu. İnsanlar milli takım maçlarına ayrı bir önem veriyordu. Vermemeleri de imkânsızdı zira bu takım şu an Avrupa'da yarışıyordu. Ülkemizi temsil ediyordu. Türkiye'de yapılan her maç böyle dolu dolu geçiyordu.

İnsanların dört bir yandan gelen sesleri uğultular halinde kulağıma dolarken, gözlerim servis atışını kullanmak üzere olan Tayfun'a odaklandı. Geçenlerde sahada aramızda geçen konuşmanın ardından iki gün önceki takım yemeği dışında onunla yüz yüze gelmemiştik. Onu görmemek daha sağlıklı bir şekilde düşünmemi sağlamıştı. En azından artık ona bir suçluymuş gibi davranmamam gerektiğini biliyordum.

Hakem düdüğünü çaldığında Tayfun topu havaya atarak sağ eliyle sert bir vuruş gerçekleştirdi. Sert vuruşuna rağmen top fileye takıldı ve bizim sahamıza düşerek karşı takıma bir puan kazandırdı. Tayfun kendisine öfkelenerek kolunu savurduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökalp hemen onun yanına giderek omzuna destek verircesine birkaç sefer vurdu. Bir şeyler söyledi ama tabii ki saha dışındakilerin duyması imkânsızdı.

Karşı takımın sevinci bittiğinde bu kez onlardan bir oyuncu topu alarak servis atışı yapmak üzere sahanın son çizgisine ilerledi. Herkes yerini aldığında çalan düdükle beraber oyuncu atışını yaptı. Havalanan top filenin üzerinden geçtiğinde takımın libero oyuncusu olan Samet topu manşetle karşıladı. Havalanan topu Gökalp parmak pasıyla yükseltti ve Tekin havaya zıplayıp sert bir smaç bastı.

Karşı taraftan biri smacı rahatlıkla karşıladı, diğeri yükseltti ve bir başkası smaç bastı. Sağ taraftan basılan smaç orada oynamakta olan Gökalp'in file önünde kollarını havaya kaldırarak zıplaması üzerine bloklandı. Top karşı takımın sahasına kimsenin müdahale etmesine fırsat kalmadan düştüğünde, yanımdaki Alara sevinçle bir çığlık atıp ellerini birbirine vurmaya başladı.

Maç başladığından beri Gökalp'in hanesine yazılan üçüncü sayıydı. Maç ona yedi bizim üstünlüğümüzle ilerliyordu.

Gökalp bileğindeki bir şeye -sanıyorum siyah bir lastik tokaydı- dudaklarını bastırarak kendince bir sayı kutlaması yaptığında gözlerim Alara'ya çevrildi. Gurur ve mutluluk dolu bir gülümseme eşliğinde parlayan mavi gözleriyle sahayı izliyordu.

ninova

Arkadaşımın ve kuzenimin mutluluğuna onlardan daha çok mutlu olmuş bir şekilde önüme döndüm. Bu iki salakla ayrı ayrı çok uğraşmıştım. Sonunda birlikte olmaları ikisinden sonra en çok beni mutlu ederdi.

Bir sonraki servis atışında Tayfun hatasını telafi etmek istercesine topu alıp sahanın arka çizgisine doğru yürümeye başladı. Düdük sesinin ardından topu havaya fırlatıp yine az önceki gibi sağ eliyle sert bir vuruş gerçekleştirdi. Topun eline çarptığında etrafa yaydığı ses sahada yankılandı.

O kadar sert bir vuruşun ardından topun sahanın dışına gitmesini bekledim fakat beni yanıltarak top arka sahanın çizgisine düştü. Diğer takım da benim gibi topun dışarı gitmesini beklemiş olacak ki son ana kadar kimse hareketlenemedi ve Gökalp'in blokunun üzerinden yarım dakika geçmeden hanemize bir sayı daha eklendi.

Bizimkiler sevinirken şüphesiz en çok sevinen az önceki hatasını telafi eden Tayfun'du. İnci gibi dişlerini ortaya seren gülümsemesini izlememek mümkün değildi. Bakışlarımı istesem de yüzünden ayıramıyordum. Bir süre sonra benim dudaklarımın da kıvrıldığım fark ettim.

Bunu fark etmemle dudaklarımdaki gülüşü silmem bir oldu. Tayfun'a benden uzak dur naraları atıp bunu ben uygulamazsam kendimle çelişirdim. Karşılıklı olarak birbirimizden uzak duracaktık.

Evet, bunun olmasını sağlayacaktım.

Sağlayacaktım demiştim, değil mi?

Kendi açımdan sağlasam bile Tayfun tarafından bunun mümkün olmayacağını maç bittikten sonra anlamıştım. Maç bizim galibiyetimizle bitmişti. Son iki maçtaki kötü oyunculuğun ve mağlubiyetin ardından bu herkese ilaç gibi gelmişti. Maçın ardından tribündeki izleyiciler ve oyuncular dağıldığında ben de sahadan ayrılsam bile tesisten henüz çıkmamıştım.

Alara'yı arabayla eve bırakacaktım ve onun her neredeyse Gökalp'le vedalaşmasını bekliyordum. Evine gidecekmiş ve bir süre babasınm göz hapsinde olacağı için Gökalp'le şu an görüşebildiği kadar görüşebilmeliymiş.

Binanın içindeki üst kata çıkan merdivenlerden birine çökmüş bekliyordum. Alara ne kadar oyalanmayacağını söylese de kuzenimi tanıyordum ve kızı uzun bir süre bırakmayacağını biliyordum. Acaba bu çiftin birleşmesi iyi mi, yoksa kötü mü oldu sorgulaması içerisindeydim. Kuzenim resmen arkadaşımı benden çalıyordu.

ninova

Merdivende otururak beklemeye devam ederken üst basamaklardan gelen adım seslerini işittiğimde, gelen kişinin Alara olduğunu düşünerek arkama bakmadan, "Nihayet," dedim.

"Beni mi bekliyordun?" Birini bekliyordum ama Tayfun'un sesini duymayı beklemiyordum. Kafamı geriye atarak üst basamaklara baktığımda Tayfun'un gündelik bir kıyafet ve omzuna asılı spor çantasıyla merdivenleri inmekte olduğunu gördüm. Duş aldığı için nemli olan saçları asi bir şekilde sağa sola savrulmuştu. Esmer teni her zamanki çekiciliğiyle adeta ben buradayım diye bağırıyordu.

Yutkunarak önüme döndüm. Tamam, galiba bu uzak durma meselesini kendi açımdan da sağlayamayacaktım. *Kendinle çelişiyorsun, Tuğçe. Kendinle çelişiyorsun kızım.*

Normal bir şekilde çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Seni Alara sandım," dedim.

Basamakları inmeye devam ederek üç basamak kadar aşağıda durdu ve bana doğru döndü. Takımdaki en uzun oyuncu olmasından dolayı, o alt basamaktayken bile yüzüne bakabilmek için kafamı kaldırmam gerekiyordu. Belki ben oturuyor olduğum içindi. Bilmiyordum ama emin olduğum bir şey varsa, Tayfun tam da benim kriterlerimi karşılayacak kadar uzundu.

Allah kahretsin ki bütün kriterlerime uyuyordu.

"Zaten ben de şaşırmıştım," dedi. Sırıtışı sürüyordu. "Beni beklemezsin."

Kafamı onaylarcasına salladım. Konuşmak istemiyordum çünkü konuştukça Tayfun'un yanımdan ayrılma süresi uzayacaktı. Bir an önce çekip gitsin istiyordum fakat bunu gerçekten onu görmek istemediğim için mi, yoksa o yanımdayken ona kapılırım korkusundan mı istediğimi bilmiyordum.

"Kardeşim seçtiğin hediyeyi çok beğendi," dedi ellerini kot pantolonunun ön ceplerine yerleştirirken. "Merak ediyor musun bilmiyorum ama söylemek istedim."

"Sevindim. Merak ediyordum."

"Sorsaydın cevap verirdim."

"Sormak aklıma gelmedi." Yanlış cevaptı. Sormaya fırsat olmamıştı. Gündemimiz hep farklı konulardan ibaret olmuştu. Tayfun da gözlerime asıl düşüncemin bu olduğunu biliyor gibi bakıyordu.

"Anladım. Bir şey daha söyleyeceğim ama büyük ihtimalle ters tepecek-sin. O yüzden söylemek istemiyorum." Söylemek istemiyordu ama söylemesini ısrar edeceğimi bilerek bunu dile getiriyordu. Yani aslında söylemek

ninova

istiyordu. Bu tuzak gibi bir şeydi ve merakım beni bu tuzağa düşürdü. "Ters tepmem. Söyle."

"Hayırdır, başına saksı mı düştü?"

Gözlerimi devirdim. "Bir de imalar, imalar."

Bedenini hafifçe yana çevirerek hemen yanımızdaki tırabzana yaslandı. Meydan okur gibi, "Hakkımdır diye düşünüyorum," dedi.

Derin bir nefes alarak soluklandım. Bakışlarım dizlerimin üstünde birleşen ellerime düştü. "Geçen gün sen öyle dedikten sonra biraz düşündüm. Sandığının aksine seni suçlamıyorum, Tayfun. Daha çok kendimi suçluyorum ama sana öyle hissettirdiysem kusura bakma. Pek düzgün düşünemiyordum."

Çünkü gerçekten de iki tarafın rızasıyla olan bir şeydi ve ben her şeyin suçlusu oymuş gibi davranmıştım. Alara bu konuda beni uyarmıştı ancak Tayfun'dan sert bir uyarı alana kadar içinde bulunduğumuz durumu detaylıca düşünmemiştim.

Bakışlarım tekrardan Tayfun'a çevrildiğinde koyu renk gözlerine düşen şaşkınlığı fark etmemem mümkün değildi. Duyduklarının gerçekliğini sorguluyor gibiydi. "Yok, gerçekten düşmüş."

"Ne düşmüş?"

"Saksı. Hem de kafanın tam ortasına."

Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. "İyilik de yaramıyor ya. İlla altında bir şey aranıyor. Ne yapayım? Yine ters mi davranayım? O zaman da kızıyorsun."

Ufaktan bir isyanla, "Şaşırıyorum sadece. Şaşırmama fırsat tanı be kızım," dedi.

"İyi. Üç saniye daha şaşır, sonra normale dön."

Homurdandı. "Allah razı olsun."

Konuyu kapatmak istercesine, "Öyle işte," dedim. "Yani demek istediğim, kusura bakma. Lütfen şu saatten sonra da bu konuyu gerçekten kapatalım gitsin. O geceyi unutalım."

Ben ılımlı yaklaştığım için mi bilinmez, Tayfun da dediklerimi oldukça ciddi ve olumlu bir şekilde karşıladı. "Tamam," dedi anlayışla. "Unutalım."

Bu sefer konunun gerçekten son bulduğunu hissediyordum ve bu, üzerimden büyük bir yükün kalkmasını sağlamıştı. İki taraf da yaşananlar hiç olmamış gibi varsayarsa ortada bir sorun kalmazdı. "Sen sanki bir şey diyecektin."

ninova

Yaşadığı kısa süreli bir duraksamanın ardından aklına yeni gelmiş gibi dudaklarından bir *haa* nidası döküldü. "Kardeşimle alakalıydı. Hediyeyi benim aldığıma inanmadı. Daha doğrusu, benim bu kadar ince düşünceğime ihtimal vermedi. Ben de senden yardım aldığımı söyledim." Bu noktada bakışlarından bir tereddüt geçip gitti. "Şimdi de seninle tanışmak istiyor."

"Niye ben?"

"Kardeşimin okulda hiç arkadaşı yok. Aynı şekilde çevresinde de yaşıtı olan kimse yok. O yüzden nereden arkadaş gelirse kabulüm kafasında. Ben de onun üzülmesini ve kendini daha fazla yalnızlığa mahkûm etmesini istemiyorum. Birileriyle tanışma konusunda çok hevesli. Onu kıramadım. Olmaz dersen de anlarım."

Son dediğini hayır diyeceğimi daha şimdiden kabullenmiş gibi daha düşük bir tonda söylemişti. Bu, benim kabul etmeyeceğim bir şeydi. Kardeşiyle tanışmak Tayfun'la yeniden bir araya gelmemiz demekti. Belki birden fazla kez bir araya gelecektik. Ondan kaçmak isterken bunu kabul etmek delilik ötesi olurdu ve sağlıklı düşünen bir Tuğçe'nin kabul etmeyeceği bir durumdu. Fakat belli ki bahsi geçen Tuğçe'nin bugün sağlıklı düşünesi yoktu, içinden bunu kabul etmek geliyordu. Çünkü kendisi salaktı.

"Olur, tanışırım," dedim ve daha saniyesi dolmadan kendimi cezalandırırcasına altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım.

Tayfun durgun bir tonda, "Tahmin etmiştim," dedi. "Sorun değil." Arkasını dönüp gidecek gibi bir izlenim uyandırıyordu. Bu tavrının sebebini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Saniyeler sonra beni yanlış anladığını fark edince kaşlarım gevşedi ve yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu.

"Olur dedim," diyerek ne söylediğimin farkına varmasını bekledim.

Bir süre boş bakışlarla gözlerimin içine bakmaya devam etti. Neyden bahsettiğimi anladığında koyu renk gözlerinde bir aydınlanma gerçekleştiğine yemin edebilirdim. "Kabul edeceğine ihtimal vermemiştim. O yüzden beynim direkt hayır olarak algıladı."

"Arkadaş canlısı bir insanım. Kardeşinle de arkadaş olabilirim. Sorun yok." *Sorun çok...*

"Tamam o halde," dedi. Dudakları kıvrılmak için zorlansa da Tayfun bunu bir şekilde bastırmayı başarıyordu. "Ben onunla da konuşup uygun bir zaman ayarlayınca sana haber veririm."

Kafamı sallarken, "Tamam," dedim.

ninova

İkimiz de artık bu konuşmanın bittiğinin bilincindeydik. Birbirimizin gözlerinin içine öylece bakmaya devam ediyorduk. Gitmesi gereken Tayfun'du ama bu bakışma bitsin diye ben her an kalkıp burayı terk edebilirdim. Bakışlarımdaki *git* çağrısını anlamış gibi, "O zaman görüşürüz," dedi. Bedenini yaslandığı tırabzandan ayırdı ve bir alt basamağa indi.

Bakışmamız sürerken, "Görüşürüz," dedim.

Bedeni gitmeyi reddediyordu, farkındaydım. Bu yutkunmama neden olurken Tayfun nihayet önüne döndü ve kalan merdivenleri hızlıca inmeye başladı. O benden uzaklaşırken, gözlerimi sıkıca yumarak derin nefesler alıp vermeye başladım.

Ben ne halt yiyordum?

ninova

SARIŞIN'IM İÇİN

GÖKALP ERDEM

Eskiden deplasman maçları beni zorlamazdı. Ne yabancı bir sahada oynamak ne de günlerce Türkiye'den uzakta olmak beni hiç etkilemezdi.

Son zamanlarda aklımı başımdan almaya yeminli bir sarışın zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu ve birkaç günlüğüne ülkeden ayrılmam bile beni zorlar hale geliyordu. Bırak bir günü, gün içinde birkaç saat görmeyince bile özlemeye başlıyordum.

Ona hissettiğim hiçbir şey yeni değildi. Senelerce onu gördüğüm her yerde kalbimde aynı hisler uyanmıştı. Alara'yı tanıdığım ilk günden beri varlığı çevremde belirdiği her an heyecanlandığımı çok net hatırlıyordum. Küçükken bu konularda daha acemiydim. Büyüdükçe onun bedenimde uyandırdığı tepkileri gizlemekte profesyonelleşmiştim.

Sanırım biraz fazla profesyonelleşmiştim. Kimsenin anlayamayacağı düzeydeydi. Günde onlarca saatimizin birlikte geçtiği kuzenim Yunus bile on dört yaşımdan beri süregelen hislerimi bundan sadece birkaç sene önce öğrenmişti. Nasıl anlayamadığına ihtimal verememişti.

Bunu yapmak zorundaydım. Alara, ne olursa olsun benim koçumun kızıydı. Kalbimde filizlenen hislerin aşk olduğunu anladığım ilk zamanlarda kendimi Melih Hoca'ya karşı çok mahcup hissetmiştim. Anlamsız bir suçluluk duygusuna kapılmıştım. Bir süre antrenmanlarda onun yüzüne bakamadığımı dahi hatırlıyordum.

Sonra sevmenin ayıp bir şey olmadığını kabullenmiştim. Ne yapabilirdim ki? Kızına âşık olduğum için suçlu değildim. İnsan kalbine söz geçirebilse zaten geçirmez miydi? *Bir dur, âşık olacağın insan o değil* demez miydi? Gerçi böyle bir şansım olsaydı bile kalbime söz geçireceğimi hiç sanmıyordum. Alara'yı sevmek kalbimin yapabileceği en güzel şeydi.

Melih Hoca'ya karşı kendimi mahcup hissetme evresini aştıktan sonra sorun bir de Alara'nın bana hiç pas vermemesi olmuştu. Ortam içinde denk gelsek bile bakışları bana çok nadir uğrardı. Birebir diyaloğa o kadar çok girmezdik. Sizinle minimum seviyede iletişim kuran birinin size hisleri olacağına ihtimal vermezdiniz.

Hal böyle olunca, ben de karşılıksız bir şeyler yaşadığımı kabullenip kendi köşeme çekilmiştim. Alara'ya kendimi hiç açmasam dahi onun yokluğunu bir başkasıyla doldurmayı hiç düşünmemiştim.

Sabır ve kader denen şeylere inanıyordum. Sabreden herkes istediğine ulaşırdı. Buna mesleğim dolayısıyla da oldukça hâkimdim. Başarıya ulaşırken gidilen o yolda azim önemli olduğu kadar sabır da bir o kadar kıymetliydi. Sabrı olmayan insan neyi başarabilirdi ki?

Kadere de inanıyordum çünkü on yılın ardından bana Alara'yı getirmişti.

Şimdilerde en büyük problemim deplasman maçlarına gittiğimizde Alara'dan birkaç gün ayrı kalmamızdı. Birkaç güne bile sabredemiyorken Alara İngiltere'ye okumaya gittiğinde nasıl dayanacaktım? Koskoca iki seneden bahsediyordu. Bu süre boyunca ara sıra gelmeleri dışında Alara'yı istediğim her dakika göremeyecektim.

Eğer okuldan kabul alırsa İngiltere'ye gitmesine daha birkaç ay vardı ama şimdiden o zamanları düşünüp içimin daralmasına engel olamıyordum.

Acaba ben de İngiltere ligindeki bir takıma mı transfer olsaydım?

"Bir tek kızın vesikalığını cüzdanında taşımadığın kaldı kardeşim," Tayfun'un sesini duyana kadar telefona dalıp gitmiş durumdaydım. En son Alara'yla mesajlaşmıştık ve konuşmamız bittikten sonra onun profil fotoğrafına bakmak gibi bir hataya düşmüştüm. O andan itibaren kaç dakikayı devirdiğimden haberim yoktu.

Fotoğrafta kameraya bakarak gülümsüyordu. Gözüm gülümseyen dudaklarında, kameraya karşı bile olsa parlayan mavi gözlerinde gidip geliyordu. Kendime engel olamıyordum. Öyle güzeldi ki beni her defasında büyülemeyi başarıyordu.

Deplasman maçı için başka bir ülkedeydik. Bu seferki durağımız Sırbistan'dı. Dün sabahtan beri buradaydık. Biraz sonra maça çıkacaktık ve Alara da maç öncesinde başarılar dilemek için mesaj atmıştı.

ninova

Tayfun'un sesiyle kendime geldiğimde telefonun ekranını kapattım. Soyunma odasındaydık. Odanın ortasındaki banka oturmuş sahaya ineceğimiz vaktin gelmesini bekliyordum. "Taşımadığımı kim söyledi?"

Onun için ayrılan dolabın önünde bir şeylerle ilgilenen Tayfun bu dediğimle beraber omzunun üstünden bana garipser gibi bir bakış attı. "Ciddi misin?"

Cevap olarak sırıttığımda Tayfun kusar gibi mimikler yaparak önüne döndü. "Odayı leş gibi aşk kokuttun," dedi Yunus.

"Oğlum sen çok mu farklısın?" dedi Samet de. "Bir tek kız arkadaşının adını dövme yaptırmadığın kaldı. Aşk hayatın saçma sapan bir hal aldı. Hayır, değse yanmam biliyor musun? İlişkinin içindeyken bile kız sana adamakıllı yüz vermiyor. İnsan bir maçını bile izlemeye gelmez mi?"

"Kız kalabalığı sevmiyor oğlum."

Yunus, kız arkadaşını her konuda savunsa da ben de Samet gibi düşünüyordum. Tuhaf bir ilişkileri vardı. Kız arkadaşı da bir tuhaftı. Gelecek göremediğim bir ilişkiydi ama kuzenimin huzurunu kaçırmamak için ona karşı kötü bir yorum yapmak istemiyordum çünkü ben de birileri ilişkim hakkında kötü yorumlar yapsın istemezdim.

Yasin konuştu. "Sen onu bizim külahımıza anlat."

Yunus kaşlarını çatarak, "Nasıl konu iki saniyede benim ilişkime geldi lan? İşinize bakın," dedi.

"Bana laf atarsan," dedim sırıtarak.

"Dedi antrenörümüzün kızıyla aşk yaşayan koca yürekli takım kaptanımız." Tayfun formasının üstünü giydikten sonra dolabın kapağını kapatarak bize doğru döndü. "Hâlâ Melih Hoca'nın seni nasıl öldürmediğini çok merak ediyorum."

Magazin haberinin çıkmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Bu iki haftada kelimenin tam anlamıyla canıma okunmuştu. Her antrenmanda herkesten daha çok ve ağır çalışıyordum. Takımın günlük antrenmanı bittiğinde ben ekstra bir saat daha çalışmaya devam ediyordum.

Adam bir saatinin gitmesini göze alıyor ve benimle birlikte tesiste kalmaya devam ediyordu. Gözünü bir saniye bile üzerimden ayırmıyordu. Üzerimde kurduğu psikolojik baskı o kadar fazlaydı ki birkaç saniyelik kaytarmayı aklımdan dahi geçiremiyordum.

Alara için buna katlanabilirdim. Hem de hiç zorlanmadan.

ninova

Tabii kızıyla ilişkimizin olması Melih Hoca ile olan ilişkimi de etkilemişti. Bana karşı bir sınır çizmiş gibiydi. Belki de bizi kabullenene kadar sürecek olan bir tavırdı. Hâlâ sevdiği oyunculardan biriydim ama iletişimimiz minimum düzeydeydi.

Geçip gidecek bir durum olduğu için pek de önemsemiyordum.

Çünkü onun için de zor olduğunu biliyordum. Dediği gibi onun gözünde aramızda bir çizgi vardı ve ben onu ihlal etmiştim. Buna alışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

On senedir birlikte çalışıyorduk. Beni sadece sahadaki bir oyuncusu olarak görmediğini biliyordum.

Kısa süreli sessizliğimin ardından, "Boşuna mı adamın gözdesiyiz oğlum?" dedim.

"Adamın gözdesi olan her oyuncusu, kızıyla ilişki mi yaşasın? Nasıl bir mantık lan bu?" Saniyesinde kaşlarım çatılırken ters bakışlarımın hedefi Samet oldu. "Düzgün konuş."

Umursamaz bir tavırla omuz silkerek dolabına doğru döndü. "Sen cidden kızın vesikalığını cüzdanına koydun mu?" diye sordu Tekin.

"Yapmam yakındır." Maça gittiğim her yerde soyunma odasındaki dolabıma fotoğraflarım asacak raddeye gelmem de yakındı. "Oğlum çok zormuş ya. İnsan iki gün bile olsa ayrı kalınca çok özlüyormuş."

Yunus sordu. "Şimdi beni anladın mı?" Kafamı onaylarcasına salladım.

Elimi saçlarımın arasına sokup karıştırırken sıkıntıyla nefesimi üfledim. Tam da bu esnada odanın içindeki banyonun kapısı açıldı ve Arda hepimizin görüş açısına girdi. Her zaman olduğu gibi o geldiğinde yine ortam buz kesti ve herkes dolabına doğru dönerek formalarını çıkarma uğraşına girdi.

Ben de yeniden telefonuma dönmek üzereydim ki Arda'nın sesi duyuldu. "Durmayın. Konuşmaya devam edin."

"Dikkat edin beyler," dedi Samet. "Söyleyeceğiniz her şey yarın sabah magazinde haber olabilir."

O olaydan sonra Melih Hoca kafa tatili bahanesiyle Arda'ya iki haftalığına izin vermişti. Bunun aslında uzaklaştırma gibi bir şey olduğunun hepimiz farkındaydık. Bu, verdiği aradan sonra çıkacağı ilk maç olacaktı.

Pardon. Yedekte oturacağı ilk maç.

"Ben yanlış şeyler konuşmam, Samet. Ben konuşuyorsam altı muhakkak doludur." Arda'nın bakışları bana doğru çevrildi. "Bunu en iyi kaptanınız bilir."

ninova

Küçümsercesine bir bakış attım. "Hâlâ mı torpil mevzusu?"

"Bu konu hiç kapanmadı ki. Kapanmayacak da."

Onu pek de kale almadığımı belli eden umursamaz bir tavırla, "İyi," dedim. "Sen kapatmamaya devam et ama benim için iki hafta öncesinde kapandı. Sana da tavsiye ederim." Arda istediği gibi bana torpilli damgasını yapıştıramamıştı. Attığı iftira sosyal medyada en fazla iki gün konuşulup unutulmuştu. Alara ile benim fotoğrafımın unutulduğu gibi.

"Kapanmıştır tabii. Ne oldu da tekrar kaptanlığını geri aldın? Hani uzunca bir süre yedekte bekleyecektin? Ne oldu da son dakikada maçta oynamana karar verildi? Ben söyleyeyim mi?" dedi ve sırıtmaya başladı. "Sevgilin gidip babasını ikna etti, değil mi? Bu da bir torpil değil midir, Kaptan?" *Kaptan* kelimesine özellikle bir vurgu yapmıştı.

Soyunma odasının içinde bir sessizlik hâkim olurken hiç gerilmeden oldukça sakin bir şekilde oturduğum yerden kalktım ve Arda'nın karşısına dikildim. "Her şeyi bildiğini sanan ama aslında hiçbir sik bilmeyen geri zekâlının tekisin. Sezon bitene kadar yedekte kalacağına üzül, Arda. Benimle sidik yarıştırma derdine girme."

"Yok paşam, seninle sidik yarıştırmak bizim ne haddimize? Çok sevgili Melih Hoca'n buna izin verir mi?"

Papağan kuşu gibi hep aynı şeyleri sayıklıyordu ve bunları duymaktan çok sıkılmıştım.

"İzin vermez," dedim. Madem anladığı dil buydu, ben de bu şekilde konuşurdum. "O yüzden sen bir daha milli takıma çağrılmayı anca rüyanda görürsün."

Oynadığı asıl takımla da sözleşmesinin sona erdiğini ve yenilemediklerini biliyordum. Yaz transferi dönemindeydik, bildiğim kadarıyla Arda herhangi bir takımla anlaşmamıştı çünkü teklif gitmiyordu. Zar zor teklif gidecekti. Bunu tahmin edebilmek için derviş olmaya gerek yoktu.

"Tabii. Takım Melih Yılmaz antrenörlüğünde olmaya devam ettikçe beni milli takıma kimse çağırmaz. Bu düzeni yıkıp da hocanı gönderirlerse artık bu takımda senin de düdüğün çalmaz. O zaman seni kimin milli takıma çağıracağını çok merak ediyorum."

"Sen öyle sanmaya devam et." En çok sinir olduğu şey de buydu ve konuşmamız boyunca ona küçümsercesine bakmaktan geri durmamıştım. "Zavallı."

ninova

Sırıtışı yüzünden silinirken, "Doğru konuş," dedi. "Buradaki zavallı kişi ben değilim."

Onu umursamayan bir tavırla az önce kalktığım yere oturduğum sırada soyunma odasının kapısı aniden açıldı. Hepimizin bakışları o yöne çevrilirken Melih Hoca açılan kapıdan içeri girdi. "Hadi," dedi beklemeden. "Sahaya."

Isınma için önden gideceğimizi biliyordum ama onun için bile erkendi. Takımın oyuncuları birer birer soyunma odasından çıkarken Melih Hoca kapının önünde beklemeye devam etti. Gözleri beni hedef almış durumdaydı. Son oyuncu da odayı terk ettiğinde ben de sahaya gitmek üzere ayaklanmıştım ki, "Sen dur," dedi.

Aslında, odaya girdiğinden beri bakışlarını benim üzerime dikmesinden herkesi çıkartmasının sebebinin benimle konuşmak olduğunu anlamıştım. Bu yüzden bilerek oyalanmıştım.

Melih Hoca kapıyı kapatarak bana doğru bir adım attı. Bir adım daha ve bir adım daha. Yanıma kadar ulaştığında bedeni yanımdaki boşluğa kuruldu. İkimiz de doğrudan karşımızdaki dolaplara bakarken aramızda bir süreliğine sessizlik oluştu.

"Kaç senedir benim oyuncumsun?" diye sorarak bu sessizliği bozdu.

Beklemeden cevapladım. "On."

"Neredeyse ömrünün yarısı." Hak verircesine kafamı salladım. Voleybol kariyerimin büyük bir bölümü Melih Hoca ile geçmişti. Fenerbahçe'nin antrenörlüğünü bıraktığından beri iki senedir ligde artık birlikte çalışmıyorduk ve gözlerim daima onu arıyordu. Sadece koçum değildi. Aynı zamanda akıl hocamdı. Voleybola dair bildiğim çoğu şeyi ondan öğrenmiştim.

"Bu zamana kadar sana sert bir şekilde rest çektiğime hiç şahit oldun mu?"

Bu kez kafamı iki yana salladım ama doğrudan bana bakmadığı için göremeyeceğini fark edince, "Hayır," dedim. Tabii ki kızdığı, azarladığı zamanlar oluyordu ama bunların hepsi voleybolla ilgiliydi. On yıldır ilk kez magazin olayı sebebiyle Melih Hoca'nın bana ağzına geleni saydığına şahit olmuştum.

"Çekmedim çünkü sen hep ideal oyuncu oldun. Hep uyum sağladın. Sana gözüm kapalı güvendim ama bu kez işler farklıydı. Bu kez işin içinde benim kızım vardı. Bir baba olarak o fotoğrafları gördüğümde ne hissettiğimi sen düşün."

ninova

Kız babası olsaydım ve basına kızımın böyle fotoğrafları yayılsaydı, ne kadar öfkeleneceğimi düşünemiyordum. Kıskançlıktan doğan bir öfkeydi bu.

"Ben size hak veriyorum hocam." Yılların getirdiği samimiyet senli benli konuşmalara döneli çok oluyordu ama voleybol alanı içerisinde gözüm onu bir koç olarak görüyordu.

"Güzel. Öyleyse o günkü tepkimin sebebini daha iyi anlıyorsundur."

"Anlıyorum."

"Bir yanda en iyi oyuncum var; diğer yanda canım, kanım, kızım var. Siz benim gibi bir adamın profesyonelliğini bile etkilediniz. Dengemi şaşırttınız ulan!" Sonda ses tonu azarlar gibiydi. Tepkisiz kalmaya devam ettim. "Önceden karşıma geçip her şeyi anlatsaydınız en azından sindirmem için biraz zamanım olurdu."

"Daha çok yeniydi."

"Ben yenisini falan anlamam. Sen, kızıma gönlünü kaptırdığın ilk an karşıma geçip bana bunu söyleyecektin."

"On sene önce mi yani?" Kafamı yana doğru çevirerek Melih Hoca'ya baktım. "Beni İstanbul'a getirdiğin ilk zamanlarda mı?"

Alara ile bizim ilişkimizi nasıl bir şey sanıyordu bilmiyordum ama bu dediğim Melih Hoca'nın gözlerine, gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlığın yerleşmesine neden oldu. "O kadar mı?"

Kafamı salladım. "O kadar."

Sonra yüzümü önüme çevirerek göz temasımızı bozdum. Şu an karşımda koçum olarak oturmadığının bilincindeydim. Alara'nın babası olarak benimle konuşuyordu. Ben de onunla kızının sevgilisi olarak konuşuyordum. Antrenör oyuncu ilişkisinin çok dışındaydık.

"Neden söylemedin?"

"Söyleseydim de beni İzmir'e geri mi gönderseydin?" Çocuk Gökalp'in bir diğer korkusu da buydu. Çünkü bu hem hayallerimden hem de Alara'dan uzaklaşacağım anlamına geliyordu.

"Gaddar gibi görünebilirim ama ben aşka karşı bir insan değilim. Söyleseydin seni geri göndermezdim. Özel hayat ve saha birbirinden ayrıdır. Özel hayatın yüzünden senin yeteneğini harcamak bana yakışmazdı."

Keşke bunu o zamanlardaki Gökalp de bilebilseydi. Böylece koçunun yüzüne her baktığında kendini suçlu hissetmezdi.

ninova

"Şimdi de özel hayatını ve sahayı birbirinden ayrı tutmak zorundasın, Gökalp. Önceden bir dikkat ediyorsan, şimdi iki edeceksin. Ne senin voleybol kariyerin etkilenecek ne de benim kızım. İkisinden birisine bile zarar gelir ve işler yolunda gitmezse senin canına okurum."

Açık bir tehditti ama kulağa hiç korkutucu gelmiyordu.

"Alara'yı asla üzmem. Voleybol kariyerim için de elimden geleni yaparım."

"Üzersen karşında kimi bulacağını çok iyi biliyorsun." İyi niyetli bir Melih Yılmaz bulamayacağım kesindi.

"Biliyorum."

"Ve tek bir magazin haberi daha görürsem bu sefer sadece seni değil, ikinizi de yakarım. İlişkinizi ortalıkta yaşamayacaksınız."

"Tamam."

Oturduğu yerden kalkarken, "Şimdi," dedi. "Isınma hareketleri için sahaya geç. Bir kaptan olarak iyi bir oyun kur. Bu maç kazanılacak." Aksini istemiyordu. Aksi de olmayacaktı zaten.

Melih Hoca soyunma odasından ayrıldığında eşyalarımın olduğu dolabın önüne giderek kapağını açtım. Rafta duran siyah pazubandını alarak sol koluma geçirdim. Bandı yukarı doğru çekiştirerek üst kolumun üzerinde yerini almasını sağladığımda maç için hazırdım. Saçlarımı düzelterek sahaya inmek üzere soyunma odasından çıktım.

Bugün Alara burada değildi ama bir yerlerde maçı telefonundan heyecanla takip ettiğini sahada olduğum her anımda hissettim. Görünmez bir şekilde onun desteğini alıyordum ve bu birkaç saniyeliğine bile eksilmiyordu.

Bugün aldığım her sayı Sarışın'ım içindi.

Bu galibiyet de hem onun hem de ülkemiz içindi.

Düzenleme
Ny.ozlem

ninova

MEZUNİYET

The Smiths - There Is A Light That Never Goes Out

Sanırım bir insanın en gururlu olduğu an, ailesinin ona verdiği emekleri boşa çıkarmayıp annesiyle babasının göğsünü kabarttığı andı.

Senin için dişini tırnağına takmış, iyi yerlere gelmen için yıllarını harcamış insanları hayal kırıklığına uğratmadığını gördüğünde insanın kalbine gururla karışık bir huzur doluyordu. Okula başladığım ilk günden beri bunun için çabalamıştım. Her şey, ortaokul ve lise mezuniyetimde okulu birincilikle bitirip onur belgesi aldığımda annemle babamın gözlerinde gördüğüm o ifade içindi.

Şimdi bir elimde rulo haline getirilip kırmızı kurdeleyle bağlanmış mezuniyet belgemi tutarken, gözlerim o kadar kalabalığın içerisinde annemle babamdaydı. Bir de ortamdan sıkıldığı için sürekli annemi çekiştirip duran yaramaz kardeşim Alya'da.

Ortaokulda ve lisede yaşattığım gururu aileme bir kez daha tattırıyordum. Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birinde şu saniye itibariyle bölümümü birincilikle bitirmiştim. Son sınavlarda dörde yakın ortalamam biraz düşerek üç doksan olsa da sınıftaki herkesten katbekat fazlaydı.

İnsanlar *sen hangi bölümü okuyorsun* diye sorduklarında *İngiliz dili ve edebiyatı* demem onları pek memnun etmez ve burun kıvırıp geçerlerdi. Bunu en çok kan bağımın olduğu akrabalarım yapardı ama ben onlara kulak asmayıp tavırlarını umursamazdım. Ben istediğim bir bölümdeydim. İstediğim bölüme üniversite sınavında dil alanında derece yaparak yerleşmiştim. En önemlisi de halimden mutluydum. Ben mutluyken kimseye laf etmek düşmezdi. Yine de kendinde laf etme hakkı bulan insanları da kendi halinde bırakırdım.

Sınıfta toplamda otuz kişiydik. Ben de dahil olmak üzere herkes birer birer mezuniyet konuşmasını yapmıştı. Okulun futbol sahasında, yeşillik

bir alandaydık ve etraf ana baba günü gibiydi. Konuşmaların yapılması için bir sahne kurulmuştu. Karşısına beyaz sandalyeler sıra sıra yerleştirilmişti. Aileler orada oturuyordu. Annemle babam ikinci sıradaydı. En önde okulun rektörü, bölüm hocalarımız gibi hatırı sayılır kişiler oturuyordu.

"Hepimiz bir eğitim öğretim yılımızı daha sorunsuz bir şekilde bitirmenin ve hayata atılacak yeni mezunlarımızı yolcu etmenin heyecanıyla doluyuz," diyordu bölüm başkanı. Kulağım hocaların konuşmalarında olsa da gözlerim sürekli elimdeki mezuniyet belgesini kontrol edip duruyordu. Okul hayatım son buldu diyemiyordum çünkü daha yüksek lisans yapacaktım ama bu belgeyi almak benim için çok önemliydi zira ikinci en büyük hayalim olan İngiltere'ye açılan kapı gibiydi.

"Bugün mezuniyet törenimize katılan, öğrencilerimizi yalnız bırakmayan tüm velilerimize teşekkür ediyoruz. Mezuniyet programımız burada sonlanmıştır. Eğer dileyen olursa sizleri tören sonrasındaki kutlamaya bekleriz." Ellili yaşlarının sonundaki kır saçlı ve öğrencilerin dilinden iyi anlayan profesörümüz konuşmasına gülerek devam etti. "Ama gençlerin sizlerin katılmasını isteyeceklerini hiç sanmıyorum. Mezuniyet kutlamalarını az çok bilirsiniz."

Kendimi tutamayarak güldüm. Asıl kutlama biraz sonra öğrenciler arasında yapılacaktı ve profesörün de dediği gibi kimse o kutlamada ailesinin yanında olmasını istemezdi. İçki, dans, eğlence... Bu üçlünün olduğu bir yerde ailem yanımda olursa ben de rahat edemezdim.

Neyse ki annemle babam diplomamı alma kısmında bulunacaklardı. Biraz sonra onlar gidecek ve ben tek kalacaktım.

Ciddi anlamda tektim çünkü mezuniyetime Gökalp gelmiyordu.

Magazin olaylarının üzerinden daha iki hafta geçmişti. İnsanlar yeni yeni unutmaya başlarken babam kesinlikle ama kesinlikle yeni bir haber görmeyi istemediğini bana en az on kez söylemişti. Gökalp maça çıkmadan önce soyunma odasında aralarında geçen konuşmadan bahsettiğinde ve magazin mevzusunda ona da uyarı yaptığını öğrendiğimde, Gökalp'in mezuniyetime gelmesini istememiştim.

Muhakkak onu tanıyanlar olacaktı ve fotoğraflarımız çekilecekti.

Zaten babam magazin olayından beri Gökalp'e pek gün yüzü göstermemişti. Takımdakiler üç saat çalışıyorsa, Gökalp en az beş saat çalışıyordu. Takımdakiler sahanın etrafında beş tur atıyorsa, Gökalp on tur atıyordu. Sanki onu takıma yeni almış da nasıl çalışacağını öğretiyormuşçasına

ninova

babam her şeye en baştan başlamıştı. Gökalp'in anlattığına göre geçen günlerde tam beş saat boyunca sadece duvarla voleybol oynamıştı ve babam da elinde telefonuyla uğraşırken beş saat boyunca onu izlemişti. Bu tamamen Gökalp'e eziyetti.

Sanırım bir nevi *sen benim kızımla mı sevgili olursun, al sana kızımla sevgili olmak* deyip Gökalp'i bezdirmeye çalışıyordu.

Buna rağmen Gökalp'in bir gün bile *of* dediğini görmemiştim. Çok yoruluyordu, eve gittiğinde kendini zor yatağa atıyordu ama hak ettiğini söylüyordu. Böylelikle maçlarda yapacağı hataları en aza indireceğine inanıyordu.

Torpil olayı tam olarak unutulmamıştı ama babamın üzerindeki baskılar azalmıştı. En azından artık kimse ona istifanı ver demiyordu ve sosyal medyada bu konu konuşulmuyordu. Çoğunluğun gözünde oyuncusunun arkasında olan bir antrenördü. Oyuncusuna torpil yapmamıştı ve bunu da dedikodulara kulak asmayıp profesyonelliğini koruyarak kendince bir açıklığa kavuşturmuştu. İsteyen istediğine inanabilirdi.

Profesörün konuşması tamamen bittiğinde sınıf arkadaşlarımla beraber sahneden indim. Çimlerin üzerinde topuklu ayakkabıyla yürümek dünyanın en zor şeyiydi. O yüzden annemlere doğru ilerlerken o kadar yavaştım ki en sonunda onlar dayanamayıp aramızdaki mesafeyi kapattılar.

"Salak şey," dedi yedi yaşında olan ama en az on yedi yaşında gibi davranan bücür kardeşim Alya. "Yürümeyi beceremiyorsan o topukluyu giymeyeceksin abla."

Küçük kardeşler... her konuda sinir bozucu olmak zorundalardı.

"Çimlerin üzerinde bunlarla yürümenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen?"

"Alya," dedi annem uyarıcı bir sesle. "Ablanla ne biçim konuşuyorsun sen? Salak falan ne demek öyle?"

Benden öğreniyordu aslında ama asla çaktıracak değildim.

Kardeşim bilmiş bilmiş, "Biz salağa salak deriz anne," dedi.

"Dua et ki mezuniyetimdeyiz, Alyacığım," diye konuştum dişlerimin arasından. "Seninle eve gittiğimizde hesaplaşacağız."

Hesaplaşmak; kardeşle ölümüne kavgaya girişmek ve sen onun canı acımasın diye hafif hafif vururken onun sana Allah ne verdiyse dalması, en sonunda ise o kahkahalarla gülerken senin yerde acılar içinde kıvranmandı.

ninova

Babam boğazını temizledi. "Kızlar!" Bize etki edecek tek ses babamın bu otoriter sesiydi. Kimseye bana mısın demeyen Alya'yı bile saniyesinde etkisi altına alabiliyordu. "Birbirinizle kavga etmenizin hiç yeri değil, biliyorsunuz değil mi?"

Kurnaz kardeşim benden önce davranarak annemin yanından ayrılıp birkaç adımda soluğu babamın yanında aldı. Nazlı nazlı, "Ama babacığım," dedi. Benimkinin birkaç ton daha koyu renge sahip saçlarını cilveli bir şekilde omzunun gerisine attı. "Ben daha küçüğüm. Ablamın bana doğruyu öğretmesi, yol göstermesi gerekiyor ama onun yaptığına bakar mısın? Resmen beni döveceğini söyledi. Ben ne yapabilirim ki? Küçüğüm diye beni hep hor görüyor. Bana istediğini yaptırabileceğini sanıyor."

Ağzım kocaman açılmış bir şekilde şaşkınlıkla Alya'yı izliyordum. "Geçen gün beni odasına çağırdı ve git bana su getir dedi. İnsan rica etmesini bilmeli değil mi? Rica bile etmedi. Direkt getir dedi. Ablamın eli ayağı yok mu ya? Küçük olan benim diye niye onun ayak işlerini yapmak zorunda kalıyorum?"

Bu kız yedi yaşında falan olamazdı. Ben onun yaşındayken ezik, sünepe bir şeydim. Kuzenlerim bile küçüğüm diye beni hep ezerlerdi. Alya şu yaşında bile insanı suya götürür susuz getirirdi.

Babam eğilip Alya'yı kucağına alırken, "Öyle mi babacığım?" dedi. Alya babamın kucağındayken usulca kafasını salladı.

"Yalan söylüyor ya!" diye yükseldim. "O gün çok yorgundum ve bacaklarım ağrıyordu. Ayrıca ben senden rica ettim. Niye yalan söylüyorsun, Alya?"

"Hayır etmedin."

"Yalancı."

"Sensin yalancı."

Annem, "Kızlar!" diyerek araya girdi. Gözlerini etrafta gezdirdi. "Hemen susmazsanız şimdi ben sizinle kavga edeceğim."

"Tamam anneciğim," diyen Alya'ya gözlerimi kısarak baktım. *Yağcı velet.* Böyle numaraları nereden öğreniyordu ki? Bu konularda sadece ben mi beceriksizdim? Alya bana dil çıkararak küçük kollarını babamın boynuna doladı. Nispet yaparcasına gözlerimin içine baka baka babama sarıldı.

Küçük kardeşler kapatılmalıydı.

"Tebrik ederim güzel kızım." Babamın sesini duyduğumda kardeşime olan sinirim bünyemi anında terk etmişti. "Seninle gurur duyuyorum."

ninova

Alnıma bir öpücük bırakarak geri çekildiğinde içtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ben de kutlarım seni kızım," dedi annem. Babam kucağında Alya olduğu için bana sarılamamıştı ama bedenim annemin kolları tarafından kuşatıldı. Annemin sarılışına karşılık verip kulağına doğru, "Teşekkür ederim," dedim. Birbirimizden ayrılırken tel tokayla tutturmuş olmama rağmen kepim kafamdan düşecek gibi oldu ama hemen tutup sabitledim.

Annem ve babamla bir süre orada durduk. Beni seven hocalarımla babam birebir konuştu. Hocalar beni överken bıyık altından gülümseyerek onları izledim. Daha sonra hava kararmaya yüz tuttuğunda Alya'nın iyice huysuzlaşması sebebiyle annemle babam eve gitmek üzere yanımdan ayrıldılar. Onlar gidince ben de asıl eğlencenin yapılacağı açık alana ilerledim.

Üzerimde bordo, vücuduma tam oturan bir elbise vardı. Dizlerimin biraz üstünde bitiyordu ve normalde giydiğim elbiselere kıyasla daha uzundu ama yukarıya doğru uzanan iddialı bir yırtmacı vardı. Vücudumda güzel duruyordu.

Elbisemin üzerine siyah, kenarlarında kırmızı detayları olan bir cüppe giymiştim. Kafamda da kep vardı ama sık sık şekli kayıyordu. Tel toka bile işlevsizdi.

Balonlarla, renkli ve çeşit çeşit süslerle rengarenk hale getirilmiş alana ulaştığımda boş masalardan birisine geçip diplomamı ve çantamı üzerine bıraktım. Sınıftan her şeyimi paylaşmasam da yakın olduğum arkadaşım Hale beni görür görmez soluğu yanımda aldı ve onunla bir sohbete başladık.

Sınıf mevcudumuz otuzdu ama fakültedeki tüm bölümlerin mezuniyeti olduğu için bu alanda yüzlerce kişi vardı. Birçok kişi sevgilisiyle birlikte gelmişti. Benimse sevgilim sırf magazine düşmeyelim diye mezuniyetime katılamıyordu. Çevremdeki çiftleri görünce kendimi masum bir kıskançlıkla onları izlemekten alıkoyamıyordum.

"Alara!" Hale'nin kolumu sarsmasıyla bakışlarım daldığı yerden ayrıldı.

"Efendim?"

"Sen beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum da dalmışım öyle. Ne diyordun?"

"Ekin'den bahsediyordum," dediğinde konu ilgimi çektiği için pürdikkat ona odaklandım. Ekin, Hale'nin uzun zamandır hoşlandığı bizim fakülteden bir çocuktu. Aynı bölümde değildik ama kafeteryada ya da bahçede çokça denk geliyorlardı. "Bana mezuniyette benimle dans eder misin diye

mesaj attı!" dedi elini kalbinin üzerine yerleştirerek. "İnanabiliyor musun, Alara? Ben inanamıyorum çünkü!"

Masanın üstündeki telefonu elime tutuşturdu. "Doğru okumuş muyum diye kontrol eder misin? Fazla aşktan halüsinasyon görme ihtimalim çok yüksek de."

Gülerek telefonun açık ekranında yazan mesajı okudum. Gözüm konuşmanın devamına kaysa da okumadan telefonu uzaklaştırdım. "Doğru okumuşsun. Gerçekten öyle yazmış."

"Ay, bayılacağım!" dedi çığlık atarcasına. "Üç yılın sonunda beni gördü. Üç yıl Alara, üç yıl!"

Onu en iyi anlayacak kişilerden biriydim sanırım. Ben de dört yıl boyunca platonik takıldığımı sanıyordum ta ki Gökalp'in çok önceden beri beni sevdiğini öğrenene kadar. Ne kadar da garipti. İki ay öncesindeki bana söylesem herhalde bir yerleriyle gülerdi. Hem Gökalp'in beni sevdiğine inanmazdı hem de şu an iki haftalık bir sevgililiğimizin olduğuna kahkaha atardı.

İki hafta o kadar uzun bir süre değildi ama dolu dolu geçen on dört gündü. Gökalp'le olmak güzeldi. Bitmek bilmez antrenmanlarının ve maçlarının arasında fırsat buldukça bana yazması, birbirimize gün içindeki en alakasız şeylerden bahsetmemiz, sürekli konuşmamız, Gökalp'in antrenman yapmadığı kısıtlı anlarda hemen buluşmamız... Sanki yıllardır sevgiliymişiz gibi hissediyordum.

Bir süre Hale ile Ekin'i konuştuk. Sonra Ekin dans etmek için gelip onu yanımdan aldığında masada tek başıma kaldım. Biraz hoş bir müzik eşliğinde dans eden çiftleri izledim. Oysaki ilk dansımı Gökalp'le bu gece edeceğim için ne kadar hevesliydim. Ne yazık ki istediğim gibi olmamıştı.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Saat akşamın sekizi olmak üzereydi. Gökalp'e yazmak için sohbetimize gireceğim sırada, "Merhaba hanımefendi," diyen tanıdık bir ses duyduğumda telefonumun ekranını kapattım. "Sizi yalnız gördüm. İsterseniz size eşlik edebilirim."

Çok yakından tanıdığım sesin sahibi daha arkamı dönüp onu görmeme gerek kalmadan yüzümde güller açmasını sağlarken, tam dibimde olduğu için olsa gerek kokusu burnuma dolmaya başladı. Ciğerlerimde çiçekler açtı. Şaşkınlıkla karışık bir sevinçle arkamı döndüm. Bedenim masaya yaslanırken karşımda gördüğüm kişi bir şok dalgasına uğramama sebep oldu.

Şaşkınlıkla soludum. "Gökalp?" diye konuştum. "Bu halin ne?"

ninova

"Bir tür imaj değişikliği," dedi sırıtarak. "Beğenmedin mi?"

Saçları kahve tonlarındaydı ama peruk takılı değildi. Kendi orijinal saçıydı. Yüzünde siyah çerçeveli yuvarlak bir gözlük takılıydı. Bu hali saçın insanı nasıl değiştirdiğinin en büyük kanıtıydı. Kafamı sağa sola yatırarak yandan ve çaprazdan duruşunu inceledim. Gözlerim bir türlü bu görüntüye alışamıyordu.

"Niye?" Elimi havaya kaldırıp alnına düşen saçlarına dokundum. "Ayrıca bu gerçek boya mı?"

Saçlarına dokunan elimin bileğini kavrarken, "Hayır," dedi. "Sprey boya. Tuğçe boyadı."

"Ama niye?"

"Baban magazine haber çıkartmayın demedi mi?" Bileğimden kavradığı elimi açıp avuç içime dudaklarını bastırdı. Bu ufak öpücüğünün ardından konuşmasına devam etti. "Ben de ona engel oluyorum işte. Hadi benim olduğumu ispatlasınlar da göreyim. Benim saçlarım kahverengi mi? Hayır. Gözlük mü kullanıyorum? Hayır."

Kendimi tutamayarak minik bir kıkırtıyla güldüm. Gözüme, bu imajına alışması için belli bir süre tanımam gerekiyordu. Sırıtışı yavaş yavaş silindi ama hâlâ ne kadar keyifli olduğu yüzünden belliydi. "Ne oldu hanımefendi? Yoksa beğenmediniz mi?"

"Hayır!" diye karşı çıktım. Yüzünü, saçlarını, gözlüğünü tekrar ve tekrar süzdüm. "Aksine bu kadar yakışması beni şaşırttı. Sarıyken tatlıydın, böyle acayip..." Doğru kelime dilimin ucuna kadar geldi ama dudağımı ısırarak ağzımdan çıkmasına engel oldum.

"Acayip..." Bana doğru küçük bir adım attığında bedenim iyice masaya yaslandı. Yüksek bir masaydı, kenarı kalçamın biraz üstüne çarpıyordu. "Ne?"

Kollarını belimin yanlarından ileriye doğru uzatarak iki elini de masaya yasladı. Elleri belime değiyordu. Kendi ellerimi de kollarının üzerine yerleştirdim. Bakışlarımı etrafta gezdirerek utana sıkıla, "Seksi olmuşsun," dedim.

Dediğim doğruydu. Saçları sarıya yakın tonlardayken de ayrı bir karizması vardı ama bu imaj onu çok seksi göstermişti. İltifatımı duyduğu an resmen ağzı kulaklarına vardı. "Bana bak," dediğinde bakışlarım yeşilin en güzel tonundaki gözlerine çevrildi. "Hâlâ şu benden utanma problemini aşamadık. Ben utanacağın en son insanım."

ninova

"Biliyorum ama alışmam lazım. O da zamanla olacak." Kollarının üzerindeki ellerim yavaş yavaş yukarı doğru çıkmaya başladı. Bugün onu gördüğüm en değişik halindeydi. Üstünde siyah bir takım elbise vardı. Ceketinin önünü iliklemediği için beyaz gömleğiyle sarılı vücudu tam önümdeydi. Onu şöyle baştan aşağı süzdükçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Çok yakışıklıydı ve bu yakışıklı benim sevgilimdi.

Hâlâ kulağa inanması zor geliyordu.

Yukarı doğru tırmanan ellerim boynuna ulaştığı esnada, Gökalp aniden ciddileşerek boğazını temizleyip geri çekildi. "Çok yakınsınız hanımefendi. Böyle olmaz," dedi dibime kadar giren kendisi değilmiş gibi. "Ben bugün burada farklı bir kimlikte bulunuyorum. Daha tanışalı iki dakika olmadan bu yakınlık bana hiç hoş gelmedi. Haberiniz olsun."

"Farklı kimlik mi? Kimmişsin sen?"

"Adım Gökhan soyadım Yerdem."

"Yerdem mi?"

Sır veriyormuş gibi kulağıma yaklaştı. "Aklıma ilk o geldi. Çaktırma." Geri çekildiğinde yine hemen eski ciddiyetini takındı.

Oyununa ayak uydurmak için elimi ona doğru uzattım. "Ben de Alara Yılmaz. Tanıştığıma memnun oldum, Gökhan Bey."

Ben olsam isim değişikliğinde adını Götalp yapardım ama ben değildim işte.

Gökalp kendisine doğru uzattığım elimi sıktı. Pardon, yoksa Gökhan mı demeliydim? Belli ki bugün Gökhan ile muhatap olacaktım. "Adınız ne kadar da güzelmiş hanımefendi." Tutmayı bırakmadığı elime dudaklarını yaklaştırıp üstüne tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Tıpkı sizin gibi."

Gülen gözlerle elimin üstüne ardı ardına kondurduğu öpücükleri izliyordum. "Yalnız benim bir sevgilim var." Etrafıma bakınıyormuş gibi yaptım. "Sizi böyle görürse sinirlenebilir. Hatta benden ayrılabilir."

Elimi son bir kez öpüp dudaklarından uzaklaştırdı. Hâlâ elimi tutuyordu ve midem kıpır kıpırdı. "Bu gecelik sevgilinizden ayrılabilir misiniz? İstek değil ihtiyaç."

Sesli bir şekilde güldüm. "Bilemedim. Doğru olur mu ki?"

"Yanlış olacağını düşündüren ne?"

"Hiçbir şey." Kafamı hafifçe yana doğru yatırdım. "Sanırım sizin cazibenize karşı koyamayacağım. Bugün de sevgilim olmayıversin."

ninova

"O zaman," dedi harfleri uzatarak. "Bu dansı bana lütfedersiniz diye düşünüyorum."

Çalan şarkıya yeni kulak kesilebildim. Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda çiftlerin hâlâ dans ettiğini gördüm. Önüme dönerken kafamı salladım. "Tabii ki ederim."

Hâlâ tutmakta olduğu elimi sıkıca kavradı ve masanın yanından dolaşarak ortada dans için ayrılmış alana doğru yürümeye başladı. Beraberinde ben de ilerliyordum. Dans eden çiftlerin arasında uygun bir yer bulduğunda durdu ve bana doğru döndü. Parmaklarının arasına hapsettiği elimi kendi boynuna götürüp bırakırken, elleri de hiç beklemeden belimdeki yerini aldı. Boştaki elimi diğerinin yanına götürüp ikisini de ensesine yerleştirdiğimde birbirimize iyice yaklaştık.

"Ayağına basabilirim," diye önceden bir uyarıda bulundum. "Bu topuklular çok kötü acıtıyor. Yanlışlıkla kendi ayağıma bastığım için biliyorum."

Güldü. "Onu nasıl becerdin?"

"Bilmiyorum, çok heyecanlıydım. Ayakkabının ucuyla bastım ama yine de çok acıttı."

"Bassan da acıyacağını düşünmüyorum."

"Deneyelim mi?"

Muzip bir tavırla, "Onu nikâhta yapmak gerekmiyor mu?" dedi.

"Hiçbir fırsatı da kaçırmıyorsun." Gökalp'le birlikte geçirdiğim o dolu dolu iki haftadan en iyi anladığım şey, ağzının çok iyi laf yaptığı ve üstün bir flört becerisine sahip olduğuydu. Her seferinde benimle bu kadar iyi flörtleşmeyi nasıl başarıyordu hiç bilmiyordum. Bu tavırları bana nasıl daha önce bu çocuğun hiç sevgilisi olmadığını sorgulatıyordu. Resmen flörtleşmek için dünyaya gelmişti.

"Ben hakkımı şimdiden kullanabilirim. Malum," dedi imayla. "Senin başkasıyla evlenmek gibi planların var."

Gözlerim açıldı. "Ne alaka be?"

"Öyle imalar yapıp duruyorsun."

"Bir kez yaptım. Sen abartıyorsun."

Yüzünü, yüzüme doğru yaklaştırdı. Bunu ağır ağır yapmıştı ama suratını bir anda dibimde bulunca istemsizce yutkundum. Dudaklarıyla yanağımı teğet geçerek kulağıma yaklaştı. "Hiç göstermem ama ben çok kıskanç bir insanımdır." Dudaklarını çene kemiğimin bittiği o kısma değdirdi. "O söylediğini hayal etmek bile beni delirtmeye yeter."

ninova

"Korkmalı mıyım?"

Dudaklarını, ufak bir öpücük bırakarak değdirdiği kısımdan ayırdı. Tek ayrılan, tenim ve dudakları değildi. Bedenlerimiz de birbirinden ayrıldı çünkü Gökalp beni ani bir hareketle itip kendi etrafımda dönmemi sağladı. Ben dönerken elini elimden ayırmadı ve o birkaç saniyelik arada yüzümden başlayarak aşağıya doğru beni süzdü.

İkinci turu da attırıp beni kendisine doğru çektiğinde bedenlerimiz birbirine çarptı ve Gökalp, "Sen bugün ne güzel olmuşsun böyle?" dedi.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Böyle günlerde ayrıca güzel giyinmeye ve güzel görünmeye özen gösteriyordum. Gerçi son zamanlarda, özellikle Gökalp'le sevgili olduktan sonra her gün olabildiğince güzel görünmeye çalışıyordum. En kötü halimle bile karşısına çıksam beni beğeniyle süzeceğinden emindim. Kaldı ki sabah yeni uyandığımda olan dağınıklığımı bile görmüş insandı ama yine de insan ister istemez görünüşüne dikkat ediyordu.

Beni etrafımda bir kez daha döndürdü. Daha sonra vücudumu kendininkine yaklaştırıp tuttuğu elimi omzunun üzerine bıraktı. Kollarım yeniden boynuna dolanırken gözlerini kısa bir an etrafta gezdirdi. "Seni şimdi öpsem ne olur?"

Onunla beraber ben de çevremizdeki insanlara bakındım. Tamam, dans eden bir sürü çift vardı ama kimse öpüşmüyordu ve son olaydan sonra uluorta yerde Gökalp'le öpüşmek gibi bir hata yapmazdım. Her ne kadar şu an imaj değişikliği yapmış, fotoğraflarda tanınmayacak hale gelmiş olsa da.

Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer hesabıydı.

Yüzümdeki gülümsemeyi silerek, "Pardon?" dedim. "Beni öpme haddini kendinizde nasıl buluyorsunuz, Gökhan Bey? Sevgilim olduğunu duydunuz."

Keyifle, "Hayda," diye mırıldandı. "Hani ufak bir kaçamak yapacaktınız?"

"Sadakatsizlik yapamam."

"Seni öpemem demiyor da," diye homurdandı hoşnutsuzlukla. "Oyuna vuruyor."

"Sence uygun bir ortamda mıyız?"

"Ortamın nesi varmış?"

"Daha diğer haber tam anlamıyla unutulmamışken ellerine yenisini mi verelim?" Gerçi Gökalp'e kalsa haberin çoktan unutulduğunu düşünüyordu.

ninova

"Şu imajla tanınacağımı düşünmüyorum."

"Doğru açıyla yüzün çekilirse tanınırsın, Gökalp. Yüzün değişmedi sonuçta."

Neredeyse adeta bir çocuk gibi mızmızlanacaktı. Surat ifadesi öyle hoşnutsuzdu ki kimseyi umursamadan onu öpmek istedim. Tabii bu çok uzun sürmedi. İkimizden birinin mantıklı olan taraf olması gerekiyordu ve o kişi de bendim. "Bu mezuniyet zımbırtısını sevmedim. Eve gidelim."

"Neyini sevmedin acabası? Beni öpemediğin için mi?"

"Gayet geçerli bir sebep olduğunu düşünüyorum."

Kafamı onaylamayarak iki yana sallarken aynı anda gülümsüyordum. Aslında ben de öyle düşünüyordum ama bunu Gökalp bilmese de olurdu. Sonra hadi gidelim falan diye tuttururdu ve ben mezuniyet kutlamamdan bu kadar erken bir saatte ayrılmayı istemiyordum.

Bir süre Gökalp'le dans ettik. Dans için açılan *slow* şarkı yerini hareketli bir şarkıya bıraktığında masaya geri döndük. Mezuniyetimin sonunu bir süre kendi aramızda sohbet ederek ve bazı uygun şarkılarda piste geri dönüp dans ederek getirdik.

Yorgun bir şekilde arabada ön koltukta oturmuş akıp giden yolu izlerken bakışlarım ara sıra -aslında sürekli- Gökalp'e kayıyordu. Araba sürerken dikkatini yoldan bir saniyeliğine bile ayırmıyordu. Bense hiç çekinmeden profilini, arada bir hafifçe çatılan kaşlarını, direksiyonu kavrayan kemikli ellerini, yarısına kadar açık olan camdan giren rüzgârın uçuşturduğu saçlarını arsızca süzüyordum. Bir nevi eskiden doyasıya izleyemediğim her saniyenin acısını çıkarıyordum.

Direksiyonu sola kırıp bir başka caddeye doğru sürerken, "Şöyle gözlerini dikkatli dikkatli bana dikme," dedi. "Sana bakasım geliyor."

"E bak," dedim sırıtarak. "Seni tutan mı var?"

"Sonra da kaza yapalım."

"Yol bomboş."

"Konu sen olunca her konuda tüm hâkimiyetimi kaybediyorum. Tıpkı sana bakarsam direksiyon hâkimiyetimi kaybedecek olmam gibi." Kafamı koltuğa yaslarken kocaman bir gülümsemeyle yana doğru döndüm.

"Isırırım bak seni. Beni kendine böyle düşürme."

ninova

"Isır artık beni," dedi sabırsızca. "Kaçtır söyleyip duruyorsun. İcraat yoksa boyundan büyük laflar etme kızım."

Abartılı bir ifadeyle gözlerimi devirdim. Yapacağım şeyi gerçekleştirmeden önce son kez yolu kontrol ettim. Gökalp'in evine yaklaştığımız için ana yolda değildik ve bu caddeler fazlasıyla sakindi. Elimi sürücü koltuğunun kenarına yaslayıp güç alarak oturduğum yerde doğruldum. Gökalp'e yaklaştım ve yanağına dudaklarımı değdirdim. Bunun önce bir öpücük olmasını sağlayıp ardından da geri çekilmeden yanağına dişlerimi geçirdim. *Al sana icraat* dercesine dişlerimi sıktım.

Kıyamadığım için çok uzun durmayıp yanağını serbest bırakarak koltukta eski pozisyonumu aldım. "İcraat işte."

Bir elini direksiyondan çekip yanağına götürdü. Parmak uçları diş izinin çıktığı kısımda gezinirken arabaya bindiğimizden beri ilk kez gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdi. Göz göze geldiğimizde sırıttı.

"Ne gülüyorsun?"

"Hiç," dedi dudaklarını birbirine bastırıp. Önüne döndü ve tekrar yola bakmaya başladı.

"İmalı imalı güldün. Neye güldün?"

"Hiç dedik ya."

Ofladım. Kendince bir ima yapmıştı ama anlamamıştım. Ben onu izlemeye devam ederken uzanıp elimi tuttu. Kapalı parmaklarımı çözdü ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Ellerimiz iki koltuğun arasında dururken oluşan görüntüyü sırıtarak izledim.

"Her şey iyi hoş da bu gece için ben babama ne diyeceğim?" Gökalp'in evine gidiyorduk ve saat o kadar da erken değildi. Onda geçireceğimiz süreyi de hesaba katarsam bugün eve dönmem pek mantıklı değildi.

"Tuğçe'yle konuştum. Onlarda kaldığını söyleyecek. İnandırıcı olsun diye de sen uyuyakalmışsın gibi fotoğrafını çekip Tuğçe'ye göndereceğim. O da annene atacak."

"Yuh! Bunu ne ara düşündünüz?"

"Tuğçe düşündü."

Arkadaşlarımla konuşurken bir ara Gökalp'in telefonla ilgilendiğini fark etmiştim. Ortamdan sıkıldığını düşünmüştüm ama anlattığına bakılırsa geceyi nasıl onda geçireceğimin planını yapıyordu.

Biraz sonra araba durduğunda Gökalp'le beraber indik. Arka koltuktan cübbemi ve diplomamı alıp almamak konusunda bir ikilem yaşayıp en

ninova

sonunda orada bırakmaya karar verdim. Ne de olsa sabah beni Gökalp bırakacaktı. Apartmana girerek Gökalp'in dairesinin olduğu kata geldiğimizde, o kilitli kapıyı açarken ben de yorgunlukla omzumu duvara yasladım. Saatlerce ayakta durmanın acısı şimdi çıkıyordu.

Gökalp kapıyı açtığı sırada, "Karnım çok aç," dedim.

"Doyuralım o zaman karnını."

"Ne yiyeceğiz?"

"Pizza sipariş edebiliriz." Ayakkabılarımı çıkartarak eve adımımı attığımda dışarıdaki serin havanın aksine sıcak bir ortam beni karşıladı. "Karışık mı yersin?"

Kafamı salladım. "Ama içinde mantar, zeytin ve mısır olmasın lütfen."

Üzerinden çıkardığı ceketi askılığa asarken duraksadı ve gözlerini bana çevirdi. "Yavrum geriye ne kaldı?"

"Sevmiyorum, ne yapayım?"

"Sen içeri geçip otur. Ben de sipariş vereyim."

Hemen yan taraftaki kapıdan girerek salona geçtim. Gözüme kestirdiğim üçlü koltuğa oturup bacaklarımı ileriye doğru uzattım. Saatlerce ayakta durmanın yanı sıra bir de topuklu ayakkabılar işin içine girince ayaklarımdaki sızlama normalin iki katıydı. Elbisemin sıyrılan eteğini düzelttim. Bir iki dakika sonra Gökalp salona girdi.

"Sipariş verdim. Yakınlarda bir yer. Yarım saate kadar gelirmiş."

Kafamı onaylarcasına salladım. Gökalp tekli koltuğa doğru ilerlerken üzerindeki gömleğin üstten iki düğmesini açıyordu. Yüzündeki gözlüğü de çıkarıp koltuğun kol kısmının üzerine bıraktı. Bakışları bana çevrildiğinde gözleri yüzümü incelemeye başladı. "Yorgun musun?"

"Biraz."

Gözlerim kahverengiye dönmüş saçlarında gezinirken kendimi tutamayıp oturduğum yerde doğruldum. "Gökalp saçlarını yıkayalım mı lütfen? Asıl saç rengini özledim."

"İtiraf et. Beğenmedin değil mi?"

Kafamı hızla iki yana salladım. "Hayır, bayıldım ama ben seni sarıyken daha çok seviyorum. Gerçi çok da sarı değilsin ama açık kumral da değilsin. İkisinin arasında bir renk ve sana çok yakışıyor. Birkaç saat de olsa o halini özledim." Ama koyu saçların da onu olgun ve Gökalp'e söylediğim gibi seksi gösterdiği gerçeğini de göz ardı edemezdim. Sanırım ona her şey yakışıyordu.

ninova

Gülümseyerek koltuktan kalktı. Bana doğru yürümeye başladığında kafamı kaldırmış merakla hareketlerini izliyordum. Tam önüme gelince durdu. İki eliyle ellerimi kavradı ve hafif bir güçle kollarımdan çekerek beni ayağa kaldırdı. "O zaman sen yıkayacaksın."

İtiraz etmeden hemencecik kabullendim. "Olur, yıkarım."

Dakikalar sonra banyodaydık ve lavabodaki çeşmeyi açmış suyun sıcaklığını ayarlıyordum. Gökalp ise bir köşede kollarını birbirine bağlamış huysuz bir tavırla kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sen yıkayacaksından kastı sanırım onu duşa sokmamdı ama ben lavaboda yıkamaya karar vererek planına çomak sokmuştum. Otuz iki diş sırıtırken elimi çeşmenin altına sokarak bilmem kaçıncı kez suyun sıcaklığını kontrol ettim.

Benim de duyabileceğim bir sesle, "Bir de sırıtıyor," dedi.

"Anlamadım?" dedim bilmemezlikten gelerek. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Saçlarımı niye lavaboda yıkıyoruz?"

"Başka nerede yıkayacaktık?"

Gözleri banyonun köşesinde kalan duşakabine kaydı. Bakışlarını takip ederek bir iki saniye kadar duşakabinin buzlu camlarına bakındım. "Boşuna su israfı yapmaya ne gerek var? Yağmur yağmıyor, yağmur! Barajlarımız kuruyor, Gökalp. Akacak o kadar su sadece saçına değer mi?"

"Sen normal zamanda da bu kadar duyarlı mısın? Yoksa buıana özel bir şey mi?"

"Tabii ki öyleyim. Sen beni ne sanıyorsun?" Suyun yeterince sıcak olduğuna karar verdiğimde Gökalp'e doğru döndüm. "Hadi, kafanı eğ."

Yaslandığı duvardan sırtını ayırdı. Göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü ve ellerini gömleğinin düğmelerine götürdü. Bana nispet yaparcasına, "Gömleğimin ıslanmasını istemeyiz, değil mi?" dedi. Bir şey demeden ağır ağır açtığı düğmeleri izlemekle yetindim. Hareketleri sanki bilerek oyalanıyormuş gibiydi. Bir düğmeyi yaklaşık on saniyede açıyordu. Yavaş yavaş görüş açıma giren kaslı vücuduna bakıp iç çekmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tüm düğmeleri açmayı bitirdiğinde beyaz gömleğini yine aynı yavaşlıkla omzundan sıyırdı. Üzerinden çıkardığı gömleği kapının arkasındaki askılığa astıktan sonra lavabonun önüne yaklaşmaya başladı. Bakışlarımı güçlükle vücudundan ayırmayı başarırken lavabonun yanına ulaştı. Elimi ensesine götürdüğüm gibi kafasını lavaboya doğru eğdiğimde, ellerini

ninova

lavabonun kenarına yaslayarak söylenmeye başladı. "Küçük çocuğunu yıkayan anneler gibi davranmayı keser misin?"

Kafasını suyun altına gelecek şekilde ayarladım ve geri çekilmesin diye elimi ensesinden çekmeden orada tutmaya devam ettim. "Zaten lavaboda yıkadığını kabullenmek benim için çok zor."

"Bu yaşında seni duşa mı soksaydım, Gökalp?"

"Daha romantik olabilirdin."

Ensesindeki elimi saçlarının arasına kaydırıp parmaklarımın arasında dağılan tutamları suyun altında yıkamaya başladım. Belli ki Tuğçe saç spreyiyle özenle çalışmıştı. Kahverengi olmayan tek bir saç teli bile kalmamıştı. Saçlarından akan sular lavaboya kahverengiye boyanmış bir şekilde dökülüyordu.

Gökalp'in birkaç dakika boyunca sessiz kalması dikkatimi çektiğinde bana tavır yaptığını anladım. Eğilerek ensesiyle boynu arasına bir öpücük bıraktım ve hemen geri çekildim. Sesli gülüşü kulağıma dolduğunda ben de gülmeden edemedim.

Boya tamamen saçından aktığında duşakabinin içindeki raflardan birinden bir şampuan alarak Gökalp'in yanına geri döndüm. Elime biraz şampuan döküp sonra Gökalp'in saçlarında iyice köpürttüm. Ardından kafasını yavaşça suyun altına doğru ittirdim. Saçlarını köpükten arındırırken Gökalp'ten bir ses yükseldi. "Eğilmekten belim ağrıdı."

"Bekle. Az kaldı."

Saçlarını tamamen köpükten arındırmam neredeyse beş dakika sürdü. Lavaboda, çeşmenin altında kalan o boşlukta saç yıkamak epey zorlu bir işti. Bunu anladığımda Gökalp'in homurdanmasına hak vermiştim. Kesinlikle duşakabin daha zahmetsizdi.

Çeşmeden akan suyu kapattım ve banyo dolaplarından birinde bulduğum beyaz, küçük havluyu Gökalp'in saçlarına sardım. Doğrulmasına izin vermeden saçlarını kuruturken Gökalp lavaboya yaslı ellerinden birini belime attı ve kolunu sararak beni kendisine yaklaştırdı.

Doğrularak bedenini bana çevirdiğinde göğüslerimiz birbirine yaslandı. Derin bir nefes alıp bir anlığına duraksayan hareketlerime devam ettim ve saçlarını kuruttum. "Artık seni öpebilirim. Fotoğrafımızı çekecek kimse yok."

Gözlerimi banyoda gezdirdim. Fısıldayarak, "Gökalp, ya evine gizli kamera yerleştirmişlerse?" diye sordum.

ninova

Benim gibi fısıldadı. "Bu komplo teorileri aklına nereden geliyor?"

"Sonuçta sen ünlü birisin. Bu devirde her şey olabilir, Gökalp."

Havluyu saçlarından uzaklaştırdım. Gözlerim kirli sepeti arasa da ortalıkta sepete benzer bir şey göremedim. Dolaplardan birinde olduğunu düşünerek şimdilik lavabonun içine bıraktım. Bakışlarım Gökalp'i bulduğunda ve karşımda alışık olduğum Gökalp'i görünce memnuniyetle gülümsedim.

"Bahane üretme kadın. Öp beni."

Gülümseyerek kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendiminkine yaklaştırıp Gökalp'in gecenin başından beri istediği şeyi ona verdim; dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Dudaklarından nihayet dercesine bir gülüş çıktı ve eliyle çenemi kavrayarak dudaklarını aralayıp benimkileri kabul etti. Öpücüğümüz Gökalp sayesinde saniyeler içerisinde hararetlendi.

Daha her şey çok yeni olmasına rağmen ona karşı o kadar yoğun duygular hissediyordum ki ben bile tüm bunların karşısında şaşkınlığa uğruyordum.

Gökalp günlerce susuz kalmış, bense onun ihtiyacı olan şeymişim gibi dudaklarımı adeta kana kana içiyordu. İlk öpüşmemizde de dudaklarının sanki ne yapması gerektiğini bilir gibi bir hali olması dikkatimi çekmişti. "Sen," dedim Gökalp'ten uzaklaşarak. "Benden önce hiç öpüştün mü?"

"Hayır." Nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Peki bana nasıl böyle hissettirmeyi başarıyorsun? Seninle saatlerce öpüşmek istiyorum." Dudağımı ısırdım. Bu bir gerçekti.

"Bebeğim benimle saatlerce öpüşebilirsin." O, dudaklarımızı tekrardan birleştirmeden önce ağzımdan ufak bir kıkırtı çıktı. Onunlayken keşfettiğim yönlerinden birisi de ne kadar arsız olduğuydu. Ve doyumsuzdu da. Sadece bana karşı doyumsuz.

Dişlerimin baskısında olan altdudağımı kavrayıp çekiştirdi. Dudağım dişlerimin arasından kurtulduğunda yerini Gökalp'in dudakları ve bana bahşettiği derin öpücüğü aldı. Gökalp aynı soyunma odasında yaptığı gibi elleriyle bacaklarımı kavrayıp bedenimi havalandırdığında kalçam lavaboya yaslandı. Beni lavabodan kalan boşluğa oturttu.

İkimizin arasındaki tek engel, karnına -daha çok kasıklarına- değen dizlerimdi. Gökalp geri çekilip kafasını eğerek karnına çarpan dizlerime baktığında, benim de bakışlarım oraya indi. Sıyrılan eteğimi düzeltmek için

ninova

bir hareket yapacaktım ki beni denize girerken o halimle gördüğü aklıma gelince bunun ne kadar anlamsız olacağını fark ettim.

Gözlerim dizlerimin hâlâ temas ettiği karnına kaydı. Karın kasları belirgindi. Şu baklava dedikleri şeyden Gökalp'te de vardı ve vücudunda abartılı bir kas yoktu. Giydiği kıyafetlerden bile belli oluyordu ama kafayı kas yapmakla bozmuş insanlardaki gibi çok olmaması hoşuma gidiyordu. Balon gibi kendini şişirerek kas yapan hiç kimse benim gözüme hitap etmiyordu. Oysa Gökalp'in vücudu tam ayarındaydı. Sanırım bu yüzden onu üstü çıplak bir şekilde görünce bu kadar etkileniyordum.

Elimi havaya kaldırıp işaretparmağımı karın kaslarının arasındaki çizginin üzerinde gezdirmeye başladım. Parmağım boylu boyunca yol çizerken ona dokunmamla beraber Gökalp'in kasları gerildi. Bu inanılmaz bir şekilde hoşuma gitti. Onun benim üzerimdeki etkisi ne kadar büyükse, benim de onun üzerindeki etkim en az o kadar büyüktü. Bu, insana bir özgüven aşılıyordu. "İzi kalmamış."

İşaretparmağımın yanında diğer parmaklarım da yerini aldı. Şimdi üç parmağımın ucuyla kaslarında bir gezintiye çıkmıştım. "Ne izi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yanık izi." Kafamı kaldırarak bakışlarımı koyulaşmış yeşillerine çevirdim. "Seni bizim evde yakmıştım ya. O izden bahsediyorum."

Yanık izi kalmadığını zaten biliyordum. Bunu neden dile getirme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum.

"Doğru," dedi gözlerime bakarak. "Yakmıştın beni." Kafasını eğerek karnının üzerinde gezinen parmaklarıma baktı. "Hâlâ yakıyorsun beni."

"Gerçek anlamından bahsettiğimizi sanıyordum."

"İkisini de aynı anda yapıyorsun. İnan hiç fark etmiyor." Göğsü hızlı bir şekilde kalkıp iniyordu.

"Neydi?" diye sordum. "Ben yaktıysam, ben mi söndürecektim? Bizdeyken öyle mi demiştin?"

Ağzının içinden sadece onaylayan bir mırıltı çıktı. Benim bile tüylerim diken diken olmuşken Gökalp'in nasıl hissettiğini düşünemiyordum. Aynısını Gökalp bana yapsa heyecandan nefesim kesilebilirdi. Parmaklarım karnının üzerinde bir noktada duraksadı. "Burayı mı yakmıştım?"

Yüzümü eğdim. Ona doğru yaklaştım ve parmaklarımın gösterdiği noktaya dudaklarımı değdirdim. Gökalp'in bacaklarımın üzerinde duran

parmak uçları tenime gömüldü. Sıkıyordu fakat acı hissetmiyordum. Zaten bunu yaptığının farkında bile olmadığına emindim.

Dudaklarımın değdiği noktaya bir öpücük bıraktım. Teninden ayırdım dudaklarımı ama hemen birkaç santim ötesinde durup bir öpücük daha bıraktım.

"Alara..." Başladığı cümlenin devamını getirmedi.

Bir öpücük daha bıraktıktan sonra geri çekildim. Masum bir edayla, "Sizde acıyan yeri öpünce geçmez miydi?" diye sordum.

"Canım acımıyordu."

"Ama zamanında acımıştı."

"Alara." Histerik bir gülüşle dudaklarını ıslattı. "Sen insanı çıldırtırsın. Konu sen olunca tüm hâkimiyetimi kaybediyorum diyorum ve sen sanki inatla yapıyorsun." Oyunbaz bir tavırla hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ne yaptım ki ya?" Ellerimi bacaklarımın üzerinde varlığını koruyan ellerinin üzerine yerleştirdim. "Sen öyle dememiş miydin?"

Ellerini baldırlarımdan dizkapağıma doğru yavaşça kaydırarak indirdi. Böylelikle ellerimden kurtuldu. Parmakları biraz dizlerimde oyalandıktan sonra bacağımdan ayrılmıştı. "Şimdi bu lavabodan in," dedi telkin eder gibi. "Banyodan çık ve salonda uslu uslu pizzaların gelmesini bekle."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapmazsam?"

"Yapmak zorundasın."

"Ama yapmazsam?"

"O zaman." Ellerini belimin iki yanına yerleştirip beni lavaboya nasıl oturttuysa aynı şekilde hiç zorlanmadan indirdi. "Ben kendi işimi kendim yaparım." Beni lavabodan indirdi ama ayaklarım yerle temas etmedi çünkü tek kolunu belime dolayarak kucağında tutuyordu. Birkaç adımda kapının önüne geldiğinde kapıyı açtı. Dışarıya bir adım atarak beni kucağından indirdi.

"Ya ama ya!" diye hayıflanırken kapı birdenbire yüzüme kapandı.

"Gidip uslu uslu otur, Alara," dedi kapının arkasından.

İtiraz etmek için aralanan dudaklarım çalan kapı ziliyle beraber kapanırken ayağımı yere vurdum. "Kapıya bakar mısın?" diye seslendi.

Hoşnutsuz bir ses tonuyla cevapladım. "Bakarım tabii."

ninova

EKİLEN BULUŞMALAR

TUĞÇE ERDEM

"Alara!"

Görüntülü aramamı cevaplayan Alara cırlayan sesimi duyduğu gibi gözlerini büyütürken bana, "Tuğçe!" diye karşılık verdi.

"Hazırlan."

"Hazırlanayım," dedi ve hiç beklemeden yüzüstü yattığı yatağında oturur pozisyona geldi. Bakışlarım bir tutacağa yerleştirdiğim telefonda, bir de araba sürdüğüm için yolda gidip gelirken Alara yeni bir aydınlanma gelmiş gibi sordu. "Ama niye?"

Heyecanla konuşmaya başladım. "Şimdi kocaman bir bavul alıyorsun." Bir elimi direksiyondan ayırarak bavulun büyüklüğünü gösterir gibi kolumu yana doğru açtım. "Sonra onu bir güzel hazırlıyorsun çünkü tatile gidiyoruz." Coşkuyla ekledim. "Foça'ya!"

Gözleri irice açıldı. "Ne? Foça mı? Ne zaman gidiyoruz? Kim kim gidiyoruz? Ne kadarlığına gidiyoruz?"

"Taramalıya bağlama. Bir dur!" dedim daha konuşmaya devam edeceğini fark ettiğimde. Alara benden de çok heyecanlanmış olmalıydı ki olduğu yerde kıpır kıpırdı. "Sosyal medyada geziniyordum." Okul kapandığından beri bir aydır yaptığım tek şey, yatıp boş boş sosyal medyada gezmekti.

Alara'yla güzel bir yaz planı yaparak yaza girmiştim ama o mezun olalı bir ay olmasına rağmen bir türlü tatile gidememiştik. Çünkü Alara, İngiltere'deki okula başvurmadan önce girmesi gereken sınavlara hazırlanıyordu. Temmuzun sonunda yapılacak olan sınava epey az kalmıştı.

"Karşıma Foça'da bir otelin reklamı çıktı. Onuncu yıllarına özel kampanyaları varmış. Yedi gün, altı gece. Her şey dahil. Hem de lüks bir otel. Denize sıfır. Ben de hemen aradım ama kampanyanın kontenjanının dolmak üzere olduğunu söylediler. Kendimi tutamayıp rezervasyon yaptırdım.

Paranın bir kısmını da ödedim. Esin'le konuştum. O da geliyor. Kısacası gelmek ister misin, yoksa sınava az kaldı-"

Alara tam da tahmin ettiğim gibi daha lafımı tamamlamama fırsat tanımadan cevapladı. "Gidiyoruz. Ne zaman?"

"Bu hafta sonu otele giriş yapmamız lazım."

Alara'nın gözleri kısılırken kendi kafasında bir şeyler düşünmeye başladı. "Haftaya da benim sınavlarım var." Ağlamaklı bir sesle devam etti. "Ben tatilde ders mi çalışacağım?"

Üzüntüyle dudağımı büktüm. Yine aklıma Alara'nın İngiltere'ye gideceği gelmişti. "Ben iki yıl sensiz ne yapacağım ya?"

"Susar mısın?" Alara ekrana doğru ters bakışlar atmaya çalışsa da başaramıyordu. "Zaten içimde garip bir his var. Gitsem mi, gitmesem mi diye düşünüp duruyorum."

Kırmızı ışığa yakalandığım için arabayı yavaşlatıp durdururken, "Sakın," dedim. "Git ve geleceğin için en iyisini yap."

"Zaten gideceğim ama bir yanım da acaba diyor. Yani acaba gitmesem mi?" Kafasının karışık olduğu her halinden belliydi. Araba durduğu için bütün dikkatimi Alara'ya verdim. "Ben senin neden böyle bir ikilemde olduğunu biliyorum. Gökalp'le her şey çok iyi gidiyor ve uzak kalmaktan korkuyorsun."

Bunu dile getirmemişti ama ben anlıyordum. Yakın arkadaş olmak bunu gerektirirdi. "Uzak kalmak ilişkimizin seyrini değiştirir diye korkuyorum."

"Bu senin hayalindi. Bahsi geçen kişi benim kuzenim bile olsa bir erkek için ne hayalinden ne de kariyer hedefinden vazgeçemezsin. Gökalp kaçmıyor ya. Seni seviyorsa bir zahmet iki yıl ayrı kalmaya dayanabilsin. Hem böyle şeyler ilişkiyi güçlendirir. Birbirinizin kıymetini anlarsınız."

Alara'nın mavilerinde *yine çok haklı konuştun* der gibi bir bakış belirdi. "Zaten vazgeçmiyorum. Sadece öyle bir acaba ikilemindeydim." Elini gelişigüzel bir şekilde *boş ver* dercesine salladı. "Neyse ya. Acabası bu tatile Gökalpler de gelebilir mi?"

Tam bu esnada yeşil ışık yandığını bizzat fark etmesem de arkamdan korna çalan insanlar sayesinde anladım ve ellerimi direksiyona götürerek arabayı sürmeye başladım. "Sanmıyorum. Ben Yunus'la konuştum ama gelemem dedi."

ninova

Gerçi şu an maçlar arasına iki haftalık boşluk girdiği için biraz esnek olabilirlerdi ama Melih Hoca'nın bir hafta boyunca tatile gelmelerine izin vereceğini sanmıyordum.

"Of ya," dedi isyanla.

Yüzümü ekşittim. "Sen iyice beyci oldun. Iyy Alara, ıyy! Gökalp'ine başlatma şimdi. Bir hafta kız kıza eğleneceğiz."

"Seni de göreceğiz Tuğçe, seni de."

"Bekârlık sultanlıktır bebeğim. Ben halimden gayet memnunum."

Kafasını *tabii tabii* dercesine sallamaya başladı. "Tayfun da öyle diyordu zaten." Tayfun'un ne dediği çok umurumdaymış gibi... Alara bir anda, "Ay!" diye bir çığlık attığında sesi arabanın içinde yankılandı ve istemsizce oturduğum yerde zıpladım. Araba kullanırken Alara ile konuşmak iyi bir fikir değildi.

"Aklıma yeni geldi! Siz bugün Tayfun'la buluşacaktınız!"

Arabamla yolda olmamın sebebi buydu. Tayfun'un konum olarak attığı yere gidiyordum.

"Sadece kardeşiyle tanışacağım. O kadar."

Alara beni hiç umursamadan sııtmaya başladı "Kırmızı ruj sürdün mü, kırmızı ruj? Azıcık kameraya yaklaş, görünmüyor."

Alara'nın sinirlerimi gerecek kadar alaycı çıkan sesiyle gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken, ruj sürdüğüm için olduğundan daha dolgun görünen dudaklarımı birbirine bastırdım. Salağa anlatır gibi bir edayla, "Bak canım arkadaşım," dedim. "Ben hep kırmızı ruj sürerim."

Bu doğruydu. Kırmızı ruj ve ben ayrılmaz ikili gibiydik.

Alara neşeli bir kahkaha attı. "Sürdün yani?"

Gözlerimi devirme isteğiyle başa çıkmak zorunda kaldım. Kırmızı ruj bugüne özel bir şey değildi ki. Günlük hayatımda sıkça sürerdim ve çevremdeki herkes de bunu bilirdi. "Ben kızılım, farkında mısın? Kızıl saçlı birine en çok kırmızı ruj yakışır."

"Sen onu benim külahıma anlat. Ona kalırsa ben de sarışınım. Bana da kırmızı ruj yakışır ama ben sürmüyorum."

"Sür o zaman. Tutan mı var?"

"Ay bir dakika," diyerek yükseldi. "Konuyu saptırma ve itiraf et. Sen bugün bayağı özenli bir şekilde hazırlandın, değil mi? Görebildiğim kadarıyla

ninova

en iyi saçını ve kombinini yapmışsın." O an kafamı eğerek bakışlarımı kıyafetlerime indirdim.

Altımda kot şort vardı. Üstünde siyah ince askılı, uçları şortun içine giren bir crop ve kollarını yarısına kadar kıvırdığım büyük beden, beyaz bir gömlek vardı. Gayet sıradan, dışarıda beş kişiden üçünde görülebilecek bir kombindi. Saçlarımın ön tutamlarından yarım bir topuz yapıp açıkta kalan dalgalı saçlarımın omuzlarımdan aşağıya dökülmesini sağlamıştım. Gözümde araba kullandığım için siyah güneş gözlüğü vardı. Oldukça sıradan görünüyordum. Özel bir hazırlığa girmemiştim. Kamerada beni boydan göremeyen Alara özendiğimi sanıyordu.

Böyle görünmesi de önemliydi benim için çünkü Tayfun'un ona güzel görünmek için özellikle hazırlanıp gelmişim gibi düşüncelere kapılmasını istemiyordum. Alara *en güzel kombinini, en güzel saçını yapmışsındır* deyince bu yüzden duraksayıp kendimi inceledim. İçime bir şüphe düştü.

Saniyeler sonra Alara'ya cıkladım. "Şansına küs bebeğim. Hiç de özenmemişim."

"Sen de haklısın tabii," dedi gülerek. "Çuval giyip çıksan bile yakışacağı için."

"Kaşla göz arasında yine beni övdün ya, sana helal olsun."

"Sana âşığım derken şaka yapmıyordum."

"Kızım sana Gökalp'i bırak, ikimiz evlenelim diyorum ama sen oralı olmuyorsun," dediğimde Alara yine kahkaha attı. Ben de hafif bir kıkırtıyla gülerken, Tayfun'un mesajda bahsettiği kafenin olduğu alışveriş merkezi görüş açıma girdiğinde içimde anlamsız bir kıpırtı oluştu.

"Gökalp'e yazık," dedi Alara. "Şimdi ondan ayrılırsam otturur ağlar. Biz seninle yasak aşk yaşayalım. Aşk-ı Memnu'daki gibi."

"Ben Bihter'im."

"Behlül olamam. Korkak değilim."

"Kusura bakma ama ben hiç olamam." Behlül olmak benim gibi birisi için çok tersti.

Hayretle, "Herhalde bunun kavgasını yapmayacağız?" diye konuştu. "Tayfun'la ilk buluşmana çıkıyorsun. Biz ise burada durmuş neyi tartışıyoruz."

"Buluşma değil," diye düzeltttim. "Kardeşiyle tanışacağım."

ninova

Aslında bu buluşma haftalar öncesinde yapılacaktı ancak ailesi okullar kapandıktan sonra memleketlerine gittiği ve üç hafta sonra, yani dün döndükleri için Tayfun anca şimdi ayarlayabilmişti.

Alışveriş merkezinin otoparkına girerken Alara'nın bir şeyler söylemesine fırsat tanımadan, "Geldim ben," dedim. "Kapatıyorum şimdi."

"Güzel haberlerini bekliyorum."

"Kapat Alara, kapat."

Arama nihayet sonlandığında imalı bakışlarından kurtulduğum için rahat bir nefes verdim. Arabayı otoparkta bulduğum ilk boşluğa park ettikten sonra içinden indim ve alışveriş merkezinin içine çıkan merdivenlere yöneldim. Bir süre Tayfun'un mesajda bahsettiği kafeyi aramam gerekti.

Nihayetinde ikinci katta kafenin ismini gördüğümde adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Kafeden içeriye girdiğimde gözlerim direkt Tayfun'u aramaya başladı. Kardeşini *Instagram* fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla tanıyordum. O yüzden canlı canlı gördüğümde o olduğunu bilebileceğimden tam olarak emin değildim.

Bir süre sonra onları kafenin teras tarafına yakın bir yerde görünce adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Doksanlar konseptli şirin bir kafeydi. Her masanın çevresinde hatırı sayılır uzunlukta kahverengi ahşaptan paravanlar vardı. Masalarda oturanlar birbirlerini göremiyorlardı ve ben, Tayfun'u şans eseri seçebilmiştim. Kardeşiyle derin bir sohbetin içinde olduklarını fark edince, yanlarına yaklaşırken adımlarımı yavaşlatmıştım ki bu noktada az çok konuşmalarını seçebiliyordum.

Adının Eda olduğunu hatırladığım kız kardeşi, "Şu sıcakta beni uğraştırdığın şeylere bakar mısın?" dedi. Kardeşinin adını Tayfun bir ara laf arasında söylemişti. "Zaten benim tonla arkadaşım var abi."

Konuşmaları dikkatimi çekerken ikisi de beni görmeden -Tayfun'un bana arkası dönük olduğu ve kızın da tüm dikkati abisinde olduğu için beni görmemişlerdi- yanlarındaki masaya oturdum ve sırtımı ahşap paravana yasladım. Aramızda bu ahşap paravan dışında bir şey olmadığından seslerini net bir şekilde duyabiliyordum.

Tayfun azarlar gibi bir tonlamayla, "Sus kız," dedi. "Senin arkadaşın falan yok. Kızın yanında sakın pot kırayım deme."

Eda'nın ofladığını duydum. "Boşuna çabalıyorsun," dedi abisine. "Ne için çabaladığını da anlamıyorum ki."

"Bir şey için çabaladığım yok, Eda. Senden bir şey rica ettim ve onu yapmanı istiyorum." Ricası kardeşinin benimle tanışmasıydı ama bunun için bana yalan söylemişti.

"Gurur falan mı yaptın?" diye sordu Eda.

"Anlamadım?"

"Kız seni reddetti sen de gurur yaptın, değil mi? Şimdi de onu elde etmek için türlü yollar deniyorsun. Abi benim bir sürü arkadaşım var. Tamam, bir tanesine daha hayır demem ama bir kızın daha duygularıyla oynamanı ve buna alet edilmeyi istemiyorum."

"Öyle bir şey yok, Eda." Tayfun'un sesi sinirliydi. "Kimsenin duygularıyla falan oynadığım yok."

"Bu zamana kadarki tüm ilişkilerini anlarım. Karşılıklı çıkarlar içerisinde kurulduğunu, iki tarafın da istediğini aldıktan sonra yollarına bakmasını anlarım ama buna anlam veremiyorum. İlk defa benden kadınlar konusunda yardım istediğinin farkında mısın?"

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Hayır," dedi Eda. "Ne kadar abim olursan ol, sana gerçekleri söylemek zorundayım. Sen her ne kadar aksini iddia edersen et. Bu kızın senin için diğerlerinden hiçbir farkı olmadığından eminim. Bir tür gurur meselesi haline getirdiğini düşünüyorum. Muhtemelen kız sana pas vermedi ve sen de onu etkileyeceksin çünkü çevrendeki tüm kızlar senden etkilenmek zorunda. Aksi olursa kendine yediremezsin. O yüzden işin içine beni katıyorsun ki onunla buluşmaya bahanen olsun. Eğer gerçekten düşündüğüm gibiyse ve kızın duygularıyla oynayacaksan lütfen vazgeç. Ona da yazık, sana da."

Farkında olmadan Tayfun'dan aksi yönde bir cevap beklediğimi fark etmemle dişlerimi gerginlikle altdudağıma geçirmem aynı anda oldu. Hayır derse ne hissedecektim bilmiyordum ama evet derse anlamsız bir şekilde üzüleceğimden emindim.

Tayfun'un tarafında uzun bir sessizlik oluştuğunda alayla güldüm ama bu gülüş ona değil, kendimeydi. Aksini söylemesini bekleyen banaydı.

Sahi benim burada ne işim vardı? Gerçekten kardeşiyle tanışmaya mı gelmiştim, yoksa bu bahanenin arkasına mı sığınıyordum?

Eda hayretle konuştu. "Abi cevap bile veremiyorsun."

Tayfun onaylamaz bir sesle, "Gurur meselesi haline getirmedim," dedi. "Saçma sapan şeyler düşünme. Etkilendiğim birisi olduğu için bu kadar uğraşıyorum."

ninova

"Yarın bir başkasından da etkilenebilirsin. O zaman ne olacak?"

"Ben gerçekten böyle bir imaj mı çiziyorum?"

Göremesem de Eda'nın kafasını salladığından emindim çünkü ben bile onaylarcasına kafamı salladım. "Evet abi, tam olarak böyle bir imaj çiziyorsun. O kızın neden sana yaklaşmadığını şimdi anlıyor musun? Güvenilmez bir profile sahipsin."

Tayfun sessiz kaldı. Eda da sustu. Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Eda'nın söylediklerini düşünüyordum. Tam arkamda kalan bedenin de aynısını düşündüğü ara sıra aldığı sıkıntılı soluklardan belliydi. Eda'nın, benim ne zaman geleceğimi sorması dışında uzun süre başka bir şey konuşmadılar.

Eda'nın arkadaşa ihtiyacı yoktu. Söylediğine göre zaten bir sürü arkadaşı vardı. Bu tamamen Tayfun'un benimle görüşüp zaman geçirmek için uydurduğu bir bahaneydi. Ve Eda haklıydı; Tayfun gerçekten güvenilmez bir profildi.

Şimdi benimle zaman geçirmek istediğini bile bile yanlarına nasıl gidebilirdim ki? Bu bir nevi ona adım atmak olurdu ama ben Tayfun'a güvenmiyordum.

Bugün benden etkileniyorsa, yarın bir başka kadından etkilenmeyeceğinin garantisi var mıydı? Yoktu.

Bacaklarımın üzerine bıraktığım küçük sırt çantamı aldığım gibi ayaklandım ve hafifçe kafamı eğerek seri adımlarla masadan uzaklaştım. Eda daha önce beni görmediğinden arkamdan görse bile tanımazdı. Kaldı ki aradaki paravan her ikisinin de beni görmesine engeldi. Kafeden dışarıya adımımı attığımda biraz daha ilerledim ve telefonumu çıkarıp Tayfun'un mesaj sayfasına girdim.

Tuğçe Erdem: İşim çıktı,
gelemeyeceğim. Kusura bakma.

ninova

KOLYE

Odamda oturmuş yaklaşık bir hafta sonra gireceğim sınav için çalışırken, bir yandan da eski okul kitaplarımdan birinden kopardığım karton kapağı hava yapması için yüzüme doğru sallıyordum. Hava o kadar sıcaktı ki odamın açık olan penceresi ve balkon kapısı hiçbir şekilde serinletmiyordu. Şu bunaltıcı temmuz günlerinde Tuğçe'nin ani tatil planı neyse ki hızır gibi yetişmişti.

Yarın sabah yola çıkacaktık ve şimdiden çok heyecanlıydım çünkü tatillere bayılırdım. Zaten ne kadar sıcağı sevmediğimi iddia etsem de ben tam bir yaz insanıydım.

Kitabın sayfasını çevirdiğim sırada gelen bildirimle masanın üstündeki telefonumun ekranı aydınlandı. Bildirimin *WhatsApp'tan* olduğunu görünce sırıtarak kitabı bir köşeye ittim ve telefonu elime aldım. Sevdiceğim bey mesaj atmıştı.

Gökalp Erdem: Sarışın'ımın
özleminden ölmüşüm.

Alara Yılmaz: Götalp'imin
özleminden ölmüşüm.

Gökalp Erdem: Hayda, Götalp ne ya?
Bunlar karizmamıza ters kızım.

Alara Yılmaz: Yesinler karizmanı.

Gökalp Erdem: Sen yiyeceksen olur.

Alara Yılmaz: Fırsatçı.

Gökalp Erdem: Evinizin önündeyim. Aşağı insene.

Mesajı okur okumaz, oturduğum sandalyeden kalktım ve odamın balkonuna çıktım. Balkon doğrudan evin önüne baktığı için sokağın biraz ötesindeki arabasının önünde duran Gökalp'i gördüm. Arabanın ön kısmına oturmuş, elindeki telefonuyla ilgileniyordu. Telefonun ışığı yüzüne vuruyordu ama aradaki mesafe yüz hatlarını seçebileceğim kadar yakın değildi.

Kafamı eğerek hâlâ cevap bekleyen Gökalp'e hemen geleceğimi bildiren bir mesaj yazmaya başladım.

Telefonu şortumun cebine sıkıştırıp balkondan odama geçtim ve kapıdan çıkarak hızlı bir şekilde merdivenleri indim. Kardeşim odasında, annemle babam ise salondaydı. Dış kapıya yönelmeden salona uğrayıp kapının önünde dikilerek annemlere baktım. Annemle babam televizyonun karşısındaki ikili koltuğa oturmuş, birlikte film izliyorlardı.

"Ben bir markete gidip geliyorum," diyerek dikkatlerini çektiğimde babam bakışlarını televizyondan ayırıp duvardaki saate baktı. Aynı anda benim de bakışlarım saate kaydı. *20.52.*

"Çok geç kalma."

Kafamı sallayarak arkamı dönüp dış kapıya yöneldim. Ayakkabılığın üzerinde asılı olan anahtarlığı almayı ihmal etmeden kapıyı açarak dışarı çıktım. Seri adımlarla bahçeyi geçip sokakta Gökalp'in olduğu tarafa doğru ilerledim. Saniyeler sonra soluğu arabasının olduğu yerde aldığımda, Gökalp kafasını kaldırıp telefondan yansıyan ışığın etkisiyle parıldayan yeşillerini yüzüme dikti.

İleriye doğru adımlayıp kollarımı boynuna dolarken, "Niye geleceğinden bahsetmedin?" dedim.

Kendisi ve takım arkadaşları birkaç saat önce üç günlük bir kamptan çıkmışlardı. Babam da eve yeni gelmiş sayılırdı. Yarın önemli bir maçları -kaldı ki girdikleri her maç önemliydi- vardı.

"Bir anda kafama esti, geldim. Planladığım bir şey değildi," derken kollarını belime sardı. "Özlemişim." Yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı.

Boynum hafifçe gıdıklanırken gülümseyip, "Ben de özlemişim," diye karşılık verdim.

"Tatile gitmeseydin koca bir hafta daha birbirimizi özlemek zorunda kalmazdık."

ninova

"Ama Foça'ya nasıl hayır diyebilirim ki? En çok gitmek istediğim yerlerden biriydi." Şu sıcak günlerde neresi olursa olsun tatile hayır diyemezdim. Bir umutla, "Bir iki günlüğüne de olsa gelemez misin?" diye sordum.

Günler öncesinde, Tuğçe'yle tatil planını ilk yaptığımızda ona bunu sormuştum ama gelemeyeceğini söylemişti. Hatta *elimde olsa bir haftayı seninle geçirmez miydim sanıyorsun? Antrenmanları aksatamam. Aksatırsam baban da beni aksatır* demişti.

"Babanla konuşurum ama hiç sanmıyorum."

Konuşurken yüzü boynuma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. Hareketlenen dudakları her kelimesinde boynuma değerken yine bir gıdıklama etkisi yaratıyordu. Kafamı istemsizce yana doğru eğip kafasına baskı yaptığımda Gökalp'in yüzü iyice boynuma gömülmüş oldu. Dudaklarından kaçan gülüşle beraber nefesi tenime çarptı.

"Tatilde Esin'e dikkat edin," dedi geri çekilirken. Kollarını belimden ayırmadı. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Ben malımı tanıyorum. Yaşıtını bulursa hiç affetmez, gidip çocukla flörtleşir. Hayır, kardeşim için değil de karşı tarafa yazık. Esin çekilecek çile değil."

Gülerek *tabii tabii* dercesine kafamı salladım. "Asla Esin'i kıskandığın için değil."

"Ne kıskanacağım onu?"

Biz konuşurken Gökalp bedenini arkasındaki arabanın kaputuna yasladı. Bedenim bacaklarının arasında yer edinirken bakışlarımı bizim eve doğru çevirdim. Babamın film bitmeden o televizyonun önünden kalkacağını hiç sanmıyordum ama olur da dışarı çıkarsa veya odama gidip balkona çıkarsa, bizi görmeme gibi bir ihtimal yoktu. Sokağın ortasında kabak gibi meydandaydık.

Uyarırcasına, "Gökalp," dedim. "Babam bizi görebilir. Ona kalmadan mahalledekiler de görebilir." Ben burada büyümüştüm ve babam mahalleli tarafından tanınıp sevilen bir insandı. Beni de herkes tanır, bilirdi. Görenler babama gördüklerini anlatabilirlerdi.

Bakışları kısıldı. "Kötü bir şey mi yapıyoruz?"

Kafamı yana yatırdım. "Pek masum bir pozisyonda da sayılmayız."

Bunu dememle beraber Gökalp beni bırakmak şöyle dursun, belimdeki kollarıyla bedenimi iyice kendisininkine yasladı. Yapmacık bir masumlukla, "İki sevgili sarılıyoruz. Bunda masum olmayan taraf ne? Onu anlamadım,"

ninova

dedi. Yanına ilk geldiğimde yeşillerinin parlama sebebinin telefonundan vuran ışık olduğunu sanmıştım. Oysa yeşilleri gözlerime bakarken de aynı şekilde parıldıyordu. Bunu fark etmek beni istemsizce heyecanlandırdı. Sana bakarken gözleri parlayan birisiyle beraber olduğunun farkına varınca insanın kalbi yumuşuyordu.

"Bu sarılma babam açısından hiç masum değil."

"Tipik kız babası," diye hayıflandı ama hoşnutsuz değildi. "Çekilecek çilemiz varmış be, Sarışın. Ne yapalım?"

"Çile mi?" Yalandan bir tavırla kaşlarımı çattım. "Sen benim babama çile mi diyorsun? Umarım yanlış duyuyorumdur."

"Çile değil mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Tabii sen sefasını sürüyorsun. Cefasını ben çekiyorum. Senin yerinde olsam ben de babana laf ettirmem."

"Ne yapıyor?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi ama zaten her soruşumda Gökalp'ten başka bir şey öğreniyordum. Taksit taksit anlatıyordu.

İç çeker gibi bir sesle, "Bugün amele gibi çalıştım, Sarışın," dedi. "On dakika falan ara vermiştik. Kendimi yere atmamla babanın yanına çağırması bir oldu. Ben dinlenmeyecekmişim. Spor salonunun karşısındaki kahveciden soğuk kahve alıp gelecekmişim. Beş dakika süre tanıdı. Elinde de bir kronometre tutmuş. Geciktiğim her saniye için sahanın etrafında bir tur atacakmışım. Nasıl gittim, nasıl sırada bekleyen insanların önüne geçerek kahve alıp döndüm hatırlamıyorum ama dediğine göre hepsini dört dakikada halletmişim."

Ensesindeki saçlarıyla oynarken keyifle, "Babamın bu kadar acımasız olduğunu bilmiyordum," dedim. Buraya gelmeden önce duşa girdiği parmaklarıma değen nemli saçlarından belli oluyordu.

"Maalesef ki ben hep biliyordum."

"Ee," dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek. "Melih Yılmaz'ın kızıyla sevgili olmak kolay değil. Gazabına katlanacaksın." Gerçi bu nasıl gazaptı ki ilişkimizin bir buçuk ayı dolmasına rağmen hâlâ sürüyordu.

"Katlanırım." Dudakları kıvrıldı. "Fazlasıyla değiyor çünkü."

Dudaklarını yaklaştırıp çeneme ufak bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. Gökalp için fazla masum kalan bu öpücüğe şaşırmadan edemedim. Bir ayı geçen sevgililik sürecimizde Gökalp'in doyumsuzluğunu net bir şekilde görmüş ve deneyimlemiş birisi olarak az gelmesi normaldi. Sanki

ninova

bakışlarımdan ne demek istediğimi anlamış gibi, "Şimdi seni öperdim de," dedi. "Babana yakalanmayı hiç istemem."

Sanki şu pozisyonu görmesinde sorun yoktu da öpmesini görmesinde vardı. Ensesindeki saçlarla oynamaya devam ederken sırıttım.

"Bu arada," dedi çeneme bir öpücük daha bıraktıktan hemen sonra. "Sana mezuniyet hediyesi aldım." Belimdeki bir elini çekerek pantolonunun cebine götürdü. "Geç kalınmış bir hediye ama olsun."

Merakla cebinden çıkaracağı şeyi beklerken elini yumruk yapmış bir şekilde dışarıya çıkardı ama küçük bir takı kutusu olduğu belli oluyordu. "Mezuniyetinin olduğu gün bunu yanımda getirecektim ama bazı aksilikler çıktı. Özel yapım bir şey. O gün elime ulaşmıştı ancak tam istediğim gibi değildi. Firmaya geri gönderdim. Tekrar istediğim gibi yaparak bana bir hafta sonra ulaştıracaklarken kargo şirketi yüzünden yolda kaybolmuş. Özür dileyip yeniden yaptılar ve üç haftanın sonunda nihayet elime geçebildi. Kargodan aldığım gibi yanına geldim."

Tek eliyle zorlansa da siyah, kadife takı kutusunun kapağını açmayı başardı. "Özel mi yaptırdın?" diye sordum hayretle. Bakışlarım kısa bir anlığına kutudan Gökalp'in yüzüne kaydı.

Gülümseyerek kafasını sallayıp onayladı. "Hayal gücüm ve yaratıcılığım çok düşük seviyede. Sadece seni ve senden sonra en sevdiğim şeyi bir arada görmek istedim."

Gözlerim kapağı açık olan kutuya kaydığında altın sarısı renginde, özel işlenmiş bir kolye gördüm. İki tane ince zincirin birleştiği noktada küçük bir top figürü vardı. Voleybol topu olduğu üzerindeki yanlamasına çizgilerden belliydi. "Beğenmediysen sorun değil ve alınmam. Hayal gücümün geniş olmadığını söylemiştim. Hediye denilince beynim duruyor."

"Saçmalama," diye atıldım hemen. "Çok güzel bu. Çok zarif." Hayranlıkla kolyeyi incelemekten geri duramadım. Ucundaki figür büyük değildi. Küçüktü ve muhtemelen uzaktan sadece bir yuvarlaktan ibaret olarak görünecekti ama zaten boynumda top figürlü bir kolye taşımaktan utanacak, başkalarına göstermekten sakınacak değildim. Hele ki Gökalp beni düşünerek böyle bir hediye yaptırmışken.

"Gerçekten mi?" Sesindeki gizli heyecanı ve hevesi sezdiğimde iyice mutlu olması için kafamı salladım. "Gerçekten. Çok güzel."

"O zaman takayım mı?"

ninova

"Tak."

Gökalp'ten çok uzaklaşmadan yine bacaklarının arasında durmaya devam ederken, hafifçe bedenimi kaydırarak arkamı döndüm. Saçlarım sıcaktan dolayı bağlı olduğu için ensemden çekmek gibi bir derdim yoktu. Gökalp kutuyu arabanın üstüne bırakıp kolyeyi içinden çıkardı. Saniyeler sonra kolyenin soğuk zincirini boynumda hissettim. Gökalp kopçasını takarken elim boynumdan gerdanıma doğru salınan kolyeye gitti.

Gökalp kolyeyi boynuma taktığında arkama dönecektim ki işaretparmağının tersini ensemde ağır ağır gezdirince hareketi beklenmedik olduğu için vücudum donakaldı. Dudaklarımı birbirine bastırırken bakışlarımı tedirginlikle sokakta ve ışığı yanan evlerde gezdirdim. Bünyem bir magazin olayını daha kaldıramazdı. Mesaj ve istek yağmuruna tutulan hesabımı bile daha yeni açmıştım. İkincisi olursa kökten kapatıp kimsenin adımı aratarak bulamayacağı bir hesap açmak zorunda kalabilirdim.

Parmağının gezindiği noktalarda belli bir süre sonra dudaklarını hissettiğimde, "Gökalp," diye mırıldandım. "Lütfen rahat dur."

Kısık sesle homurdandı. "Tamam."

Dudakları ensemden ayrıldığında yüzünün de uzaklaştığını artık nefesi tenime değmediği vakit anladım. Hâlâ kolyemin ucunu tutarken Gökalp'e doğru döndüm. "Teşekkür ederim," dedim neşeyle. "Çok güzel bu. Artık boynumdan asla çıkarmayacağım anlamlı bir kolyem var."

Boynundan çıkarmadığı anlamlı kolyesi olanlara çok özenirdim.

Gökalp bir elini yeniden belime yerleştirirken, diğerini havaya kaldırdı ve bileğine takılı olan siyah lastik tokayı gösterdi. "Bunun gibi mi?"

"Bunun gibi."

Elini tutup bileğindeki tokayı tek çekişte çıkardığımda Gökalp karşı bile çıkamadı. Elimden tokayı geri almaya çalışsa da izin vermeden ellerimi saçlarına götürdüm. Ne yapacağımı anladığında -daha çok tokanın onda kalacağından emin olduğunda- diğer elini de belime yerleştirdi. Alnına dökülen kumral, sarı tonlarındaki saçlarını bir araya topladım.

"Toptan korkan kızın top figürlü kolyesi," dedim gülerek. "Ne ironik."

Güven verircesine bir ses tonuyla, "Onu halledeceğiz, Sarışın," dedi. "Nasıl toptan korkmanı sağladıysam, ondan korkmaman gerektiğini de ben öğreteceğim."

ninova

"Aman aman." Bu esnada saçlarının ön kısmını siyah tokayla bağlamayı bitirdim. "Top benden uzak kalsın."

"O pek mümkün değil."

Dudak bükerek saçlarına baktım. "Çok tatlı oldun." Bir ara rengarenk küçük lastik tokalarla da saçlarını bağlamayı aklımın bir köşesine kazıdım.

"Dudaklarını şöyle bükme. Öpesim geliyor." Gerçekten dudaklarıma doğru yaklaştığını fark ettiğimde kafamı geriye doğru attım ve böylelikle dudakları çenemle buluştu. Homurdanarak geri çekildi. "Zaten gideceksin. Biraz hasretimi dindirmeme izin versen ne olur?"

Dudaklarımı ıslatırken bakışlarım evimizin olduğu tarafa kaydı. Herhangi bir sorun teşkil eden kimse yoktu. Odamın balkonu boştu, bahçesi sakindi. Sonra bakışlarım Gökalp'in arabasına kaydı ve kendimi, "Tamam," derken buldum. "Ama burada değil. Arabada."

Muzip bir şekilde sırıttığında ne diyeceğini az çok anlamış sayılırdım. "Araba fante-" Elimi dudaklarının üzerine bastırarak cümlenin devamını getirmesine engel oldum.

"Fesatlık yapma." Avuç içimi öptüğünde istemsizce gülümsedim ve bakışlarımı başka yöne kaçırdım.

Elimi ağzından çekerek, "Tamam," dedi. "Gel hadi." Gökalp de dünden razıydı resmen...

Tuttuğu elimi bırakmadan arabanın önünden dolanarak arka kapının olduğu tarafa ilerlediğinde, sorgusuz sualsiz beni peşinden sürüklemesine izin verdim.

ninova

TATİLDE SÜRPRİZ

"Yolda da maç izlemezsin, Alara ya."

Tuğçe'nin hayıflanmasını duyduğumda ona omuzlarımı silkerek karşılık verdim. Foça'ya doğru yolda olduğumuz için maçı ancak telefondan izleyebiliyordum. Maçı yayınlayan kanalı açmıştım ve dakikalardır yolu izlemek veya Tuğçe'yle konuşmak yerine bunu izliyordum.

Tuğçe'ye, "Yoo," diye cevap verdim. "İzlerim. Hatta bak izliyorum." Telefonumu havaya kaldırarak Tuğçe'ye doğru döndürdüğümde kısa süreliğine bakışlarını yoldan ayırdı ve bana çevirdi. Daha sonra kafasını iki yana sallayarak önüne döndü.

"İnsanı aynı anda hem aşka heveslendirip hem de aşktan nasıl soğutabildiğini gerçekten anlamıyorum."

Tuğçe böyle vıcık vıcık ilişkilerden hiç hazzetmezdi. Bizim ilişkimiz öyle olmasa da sürekli birbirimizi arayıp her boş anımızda birbirimize mesajlar atmamız, onun ilişki anlayışına çok hitap etmiyordu.

"Ben seni âşık olunca göreceğim," dediğim esnada Gökalp takım arkadaşının ona gönderdiği topa vurmak için zıpladı ve sert bir smaç bastı. Ne kadar sert bir şekilde vurduğu kameradan bile belliydi ama karşı taraftaki oyuncu topa alttan tek yumruğuyla vurup kurtardı. "Of be!" diye yükseldim aniden. "O smacı nasıl kurtarabilirsin ki?"

Tuğçe beni, "Aniden yükselme!" diye uyardı. Bugün üçüncü uyarışı falan olmalıydı. "Senin yüzünden kaza yapacağız, göreceksin."

Hemen suçlu bir çocuk gibi boyun eğerek, "Özür dilerim," dedim. Bu hareketimle Tuğçe'nin ciddiyetinin dağılması en fazla üç saniye sürdü. Gülerek bakışlarını yola doğru çevirdi ve gaza bastı.

"On dakika," dedi arkamızdan bir ses. "Sadece on dakika kestirmek istemiştim. Çenenizi kapalı tutmayı neden beceremiyorsunuz?" Esin gözündeki uyku bandını kafasına doğru sıyırırken koltukta doğruldu ve oturur pozisyona geldi. "Zaten sıcaktan eriyip havaya karışmak üzereyim. Sinirlerim çok gergin."

"Sen de uyumayıver." Tuğçe'nin dâhiyane fikri, Esin'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"Bütün gece uyuyamadım. Neden biliyor musun? Geri zekâlı sivrisineğin teki evde başka insan kalmamış gibi beni bulduğu ve her yerimi ısırıp kaşıntılar içerisinde işkence çekmeme sebep olduğu için. Hem uykusuzum hem hava çok sıcak hem de çok gergin bir insanım. Şurada on dakika uyumak istedim, ona da izin vermediniz. Gerçekten bu sinirim biriyle kavga etsem anca geçer."

O kadar hızlı ve ardı ardına konuşmuştu ki daha başında ne demek istediğini anlayamadan başka bir kısma geçmişti. En sonunda konuşmasını bitirdiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde bakışlarını ikimizin üstünde gezdirmeye başladı. "Anladınız mı? Bugün bulaşmak isteyeceğiniz en son insan ben olabilirim."

Tuğçe camları açtığımız için dakikalar öncesinde kapattığımız klimayı açtı ve yolun bomboş olmasını fırsat bilerek Esin'e doğru döndü. "Klimayı açtım. Ses yapmıyoruz artık uyuyabilirsin." Tuğçe'nin bile sesinin uysal bir şekilde çıktığını duyduğumda neredeyse kahkaha atacaktım ama çatık kaşlarıyla bizi izleyen Esin yüzünden gülüşümü içimde tutmak zorunda kaldım.

Esin surat ifadesini düzeltti ve az önce hararetli bir şekilde konuşan kendisi değilmiş gibi bize sevimli bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim."

Uyku bandını gözlerine indirip uyuma pozisyonuna geri döndüğünde Tuğçe'yle göz göze geldik. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımı fark ettiğinde, "Bu kızla ben bile başa çıkamıyorum," dedi. "Allah, Gökalp'e sabır versin."

"Duyuyorum ben!"

"Benzinlikte durup sana papatya çayı almamızı ister misin?"

"Benim papatya çayına ihtiyacım yok ama belli ki sizin var. Kendinize alabilirsiniz, Edi ile Büdü." Bunu söylerken bile aslında papatya çayına ihtiyacı olduğu ses tonundan belli oluyordu.

ninova

Ben daha başka bir şeyi sorguluyordum o sırada. "Benzinlikte papatya çayı satılıyor mu ki?"

Tuğçe *konumuz bu mu* der gibi baktığında omuzlarımı silktim. Benim için konu buydu şu anda.

Esin'in gerginliği yüzünden maçın birkaç dakikasını kaçırmıştım. Zaten maçın sonlarına yaklaşmışlardı. Bitmek üzereydi. Esin iyice rahatsız olmasın diye telefonumdan yükselen sesi biraz kıstım. Gerginliğinden nasibini alanlardan birisi de ben olmak istemiyordum.

Gökalp ucu ucuna gelen bir topa vurmaya çalışırken dizlerinin üzerinde yere düştüğünde yüzüm buruştu. Fakat o hiç etkilenmemiş olacak ki sahaya düşmek üzere olan topu manşetiyle karşılayıp kurtardıktan hemen sonra ayağa kalktı. Dizlerinde koruyucu dizlikler vardı ama yine de *canı acıdı mı acaba* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Dakikalar sonra maç bizim takımın kazanmasıyla bittiğinde rahatlamış bir şekilde telefonu kapattım. Her maç sonunda içime böyle bir rahatlık çöküyordu.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordum bacaklarımı kendime doğru çekerken.

"Yarım saat. Bilemedin kırk dakika."

"O zaman ben de biraz kestireyim."

Dün gece uyuyamayanlardan birisi de bendim. Gökalp gittiğinde eve dönüp biraz daha ders çalıştıktan sonra bavulumu hazırlamıştım. Sonrasında uyumak için yatağa girmiştim fakat bir türlü uyku tutmadığından oradan oraya dönüp durmuştum. En sonunda uyuyamayacağımı anladığımda sosyal medyada takılmıştım.

Sabahın altısında -Tuğçe hava serinken yola çıkmanın daha iyi olacağını söylemişti- yola çıkmıştık. İzmir'e gelene kadar yolda bir saat anca uyumuştum. Esin'i almak için İzmir'in içine girmek ve Gökalplerin evine gitmek durumunda kalmıştık. Bu vesileyle içine girmesem de Gökalp'in çocukluğunun geçtiği evi de görmüş olmuştum. Aynı bizimki gibi iki katlı, müstakil bir evdi.

"Tamam."

Klimadan gelen soğuk havanın serinliği ve arabada olmanın etkisiyle uykuya dalmam çok kısa sürdü.

ninova

GÖKALP ERDEM

"Şu yedek oda kartını alacağım diye götüm başım ayrı oynadı. Tek ayak üstünde bin tane yalan söyledim."

Tuğçe nefes nefese bir şekilde yanıma ulaştığında elindeki oda kartını direkt bana doğru uzattı. "Sizin aşkınızın ceremesini niye her seferinde ben çekiyorum?" Oda kartını elinden aldığımda iki elini birden beline yerleştirerek bana dik dik bakmaya başladı.

Oda kartını ters yüz ederek incelemeye başladım. "Ne ceremesini çektin de sanki?"

"Hatırlar mısın?" dedi imalı imalı. "Siz iki salak birbirinizden gizli birbirinizi severken benim ittirmelerim sayesinde sevgili olmuştunuz."

Sırıtmaya başlarken, "Evet," dedim. "Çok uzun zaman geçti üstünden."

Gözlerini kıstı. "Ne demezsin..."

Elimdeki oda kartını cebime sıkıştırıp Tuğçe'nin koluna yavaşça bir iki kez vurdum. Yanından ayrılırken, "Hadi eyvallah," dedim. Arkamdan homurdanmalarını duysam da kulak asmadan asansörlerin olduğu tarafa doğru yürümeye devam ettim.

Foça'ya geleli on dakika olmuş ya da olmamıştı. Doğrudan Alara'yı aramak yerine önce Tuğçe'ye ulaşmıştım. Alara'ya sürpriz yapmayı planlıyordum ama zaten arasam da ona ulaşamazdım çünkü odasında uyuyordu. Uyurken telefonunu hep sessize alırdı. Direkt odaya çıkmaya karar verdiğimde Tuğçe dediği gibi bin bir zorlukla resepsiyondan odanın yedek kartını almayı başarmıştı.

Asansörle dokuzuncu kata çıktığımda kartta yazan oda numarasını kontrol edip koridorda yürümeye başladım. Birkaç kapının ardından üzerinde kocaman 907 yazan odayı görünce adımlarımı yavaşlatıp kartı okutarak kapının kilidini açtım. Ufak bir tık sesiyle beraber aralanan kapıdan içeriye yavaş ve sessiz adımlarla girdim.

Odaya girince kısa bir koridor vardı, ardından büyük bir kısma açılıyordu. Kapıyı yine aynı yavaşlıkla kapatıp birkaç adımda koridoru bitirerek odaya geçtim. Gözlerim ilk olarak boydan boya cam olan kısma değdi. Havanın kararmış olması sebebiyle kapkara duran deniz, bu camın manzarasından tüm ihtişamıyla görünüyordu.

Artık deniz görünce aklıma gelen çok başka şeyler vardı ve her seferinde salak salak sırıtmama sebep oluyordu.

Bakışlarım odanın orta kısmında kalan yatağa kaydığında yüzümde kendiliğinden bir gülümseme oluştu. Alara iki kişilik geniş yatağın ortasında yüzüstü bir şekilde yatıyordu. Bir kolu yastığın altındaydı. Üstünde tişört yoktu. Altında kısa bir şort vardı ve sarı saçları sırtına, beline, her yerine yayılmıştı.

Saatlerce bu görüntüyü sıkılmadan izleyebileceğimin bilincinde bir şekilde sırtımdaki çantayla beraber odanın banyosuna girdim. Daha fazla sıcaktan yanmamak için üzerime tişört ve şort geçirip, elimi yüzümü yıkadıktan sonra odaya geri dönerek yatağa doğru yöneldim.

Yavaşça Alara'nın yüzünün dönük olduğu tarafa, yatağın sağ kısmına oturdum. Saçlarının omzuna dökülen kısmından bir tutamı alıp ucunu yüzüne doğru yaklaştırdım. Saçlarının uçlarını yanağına varla yok arasında dokundurup geri çektim. Bunu birkaç kez daha tekrarladım. Genelde uykusu ağır olurdu. O yüzden bu hafif dokunuşları hissetmesini beklemiyordum.

Esin'den bugün otele vardıktan sonra denizde saatlerce yüzdüklerini öğrenmiştim. O yüzden olsa gerek ki yüzü, sırtı, kolları ve bacakları kıpkırmızıydı. Hassas bir teni olmasa da o kadar saat boyunca güneşin altında durunca belli ki vücudu dayanamamıştı.

Saçlarını yanağına yaklaştırdım ve bu sefer geri çekmedim. Huylanması için yanağında boylu boyunca gezdirdim. Yanağından dudağına, oradan burnuna ve devam ederek alnında, yüzünün yastıkla örtülmeyip açıkta kalan her yerinde gezdirmeye devam ettim.

Bir süre sonra burnunu kırıştırdığında gayriihtiyarı gülümsedim. Saçlarını alnından indirerek burnunun ucuna sürtmeye başladım. Yüzü buruştukça buruştu ve en sonunda yastığın altındaki elini çıkarıp yüzüne götürmeye çalıştı. Anında saçını geri uzaklaştırdığım için eli boşluğa denk geldi. Burnunun üstünü kaşıdıktan sonra yüzünü eski haline sokarak uyuklamaya devam etti.

Birisi bana bunu yapsa en fazla on saniyede uykumdan uyanırdım. Alara'yla sabaha kadar uğraşsam uyanmayacak gibiydi.

Başına güneş geçtiği için de olabilirdi. Buraya gelmeden önce Alara'nın Tuğçe'ye başının ağrıdığını, midesinin bulandığını söyleyerek odaya çıktığını ve uyuduğunu öğrenmiştim.

ninova

Bir tutamlık saçını bırakmadan bu sefer yüzüne doğru eğildim. Dudaklarımı, burnunun üstünden yanaklarına yayılan kızarıklığa canı acımasın diye hafifçe bastırdım. Ardı ardına öpücükler kondurup onu öpücüklere boğarak uyandırmak isterdim fakat yüzündeki yanıklar yeterince can yakıcı olduğu için bir de benim yangına körükle gitmeme gerek yoktu.

Saçını yüzünde gezdirmeye bir süre daha devam ettim. Dakikalar sonra nihayet rahatsız olmuş bir şekilde kirpikleri titredi. Birkaç saniyenin ardından gözleri aralandı. Aynı anda elini de yanağında gezdirdiğim saç tutamına götürdü. Göz göze geldiğimizde mavileri bana boş boş baktı. Eliyle elimi ittirirken uykulu ve huysuz bir sesle söylendi. "Of, ne yapıyorsun ya?"

Yanağını kaşındıran saçlarından kurtulduğunda gözlerini geri kapattı. Uyku mahmurluğuyla ne olduğunu kavrayamamıştı. İçimden en fazla üç saniye sonra şaşkınlıkla gözlerini aralayacak diye geçirdim. İdrak etmesi en fazla o kadar sürecekti.

Bir... İki... Üç...

Alara'nın gözleri kocaman açıldı ve birdenbire yattığı yerde dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Gökalp!" dedi heyecanla. Uykulu ses tonundan sıyrılmıştı. Sözlerini, "Rüyada mıyım ben?" diye devam ettirdi.

"Hayır."

"O zaman nasıl aynı anda hem İstanbul'da hem de burada olabiliyorsun?"

"İstanbul'da değilim ki." Omzundan boynuna doğru dökülen saçlarını elimle geriye ittirdim. "Buradayım." Saçıyla işim bitmiş olsa da elimi boynuna götürmekten geri durmadım. Bu kız benim temas bağımlısı yanımı gün yüzüne çıkarıyordu ve işin garip yanı, Alara'yla yakınlaşana kadar böyle bir yanım olduğunun farkında bile değildim. Sürekli temas halinde olup parmağımın ucuyla bile olsa ona dokunmak istiyordum.

Çoktan uykusundan ayılmıştı bile. Dirseğinin üzerinde hareket ederek iyice bana doğru yaklaştı. "Nasıl gelebildin? Bir hafta boyunca burada mısın, yoksa günübirlik falan mı? Babam nasıl izin verdi ki?"

"İzin almak pek kolay olmadı. İki günlük geldik. Siz tatile devam ederken biz geri döneceğiz."

Dudağını büktü. "Keşke bir hafta olsaydı," dedi ama hemen sonra kendini toparladı. "Neyse, iki gün de iki gündür."

Oturur pozisyonumu bozup yatağa yayıldım. Alara gibi uzandığımda bir kolumu beline sararak bedenini kendime doğru yaklaştırdım. "Saat kaç?" diye sordu bana iyice sokulurken.

"Akşamın onuna geliyor."

"Oha," dedi hayretle. "Dört saat uyumuşum."

Ona takılmadan edemedim. "Biraz daha zorlasan kış uykusuna yatarmışsın."

Gözlerini kıstı omzuma vurmadan hemen önce. "Sen bana ayı mı demeye çalışıyorsun?"

Aslında bu açıdan düşünmemiştim.

"Hayır."

"Öyle demeye çalıştın." Omzuma bir tane daha geçirdi ve ellerini beline sardığım kollarımın üzerine getirip onları geri itmeye çalıştı. Kollarımdan kurtulup yatağın diğer tarafına dönerken, "Çok kabasın," diye mırıldandı.

"Bebeğim yemin ederim aklımın ucundan bile geçmedi." Yatağın diğer tarafına yönelip ayağa kalkmaya çalışacağı sırada bileğinden kavrayarak Alara'yı durdurdum. "Aklma böyle şeylerin nasıl geldiğini hiç anlamıyorum."

Acaba biz erkekler detay düşünmeyen, tekdüze varlıklar mıydık?

Alara yine yataktan kalkmak için hareketlendiğinde bileğindeki elimle onu çekiştirerek bedenini yatağa bastırdım ve vücudumun yarısıyla üzerine baskı yaptım. Böylelikle bana karşı çıkıp kalkmak için hareket edemez hale geldi. Göğüslerimizin arasında kalan ellerini kurtarmaya çalışırken, "Yuh," diye mırıldandı. "Üstüme çıksaydın bir de."

Sırıttım muzipçe. "İstersen onu da yaparım."

"Defol ya." Nihayet ellerinden birini kurtarmayı başardı. Omzumdan baskı yapıp beni itmeye çalıştı ama onun için benim hareket etmemi sağlamak, dev bir kayayı itmek kadar zordu.

Elimi çenesine götürüp parmaklarımla kavradığımda yüzünü hafifçe havaya doğru kaldırarak dudaklarımızı birleştirdim. Alara'yı öpmek geldiğimden beri yapmayı istediğim tek şeydi. O uyurken de öpebilirdim ancak karşılık alamadığımda sinir bozucu oluyordu. Uykusundan faydalanmış gibi olmasını da istemezdim.

Tam konuşacağı sırada onu öptüğüm için aralık olan dudaklarına yerleşip altdudağını sert bir şekilde kavradım. Alara'nın öpücüğüme karşılık vermediğini fark ettiğimde kaşlarımı çatarak dudaklarımızı ayırdım ve gözlerine baktım.

Alara'nın ters bakışları anında yumuşarken bu kez öpen taraf o oldu ama benim aksime ufak bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. "Yeter sana bu

ninova

kadar," dedi omzuma peş peşe birkaç kez vurup. "Bana ayı iması yaptığın için bugün hakkını kaybettin."

"Ben öyle bir şeyi düşünmedim bile."

"Ama dediğin o anlama çıkıyor."

"Ama demedim. Düşünmedim diyorum sana."

Ciddi ifadesi dağılırken gülmemek için kendini kastığını, dudaklarını birbirine bastırdığını daha yeni fark ediyordum. "Çok fenasın," diye sızlandım.

"Biraz."

Çenesindeki elimi yanağında gezdirmeye başlarken konuyu değiştirmek amacıyla, "Bugün ne yaptınız?" diye sordum.

Gözlerinde heyecan parıltıları belirdi. "Bugün öğlen vakti otele giriş yaptık. Biraz dinlendikten sonra direkt denize girmek için sahile indik. Zaten gelirken görmüşsündür, otel denize sıfır. Saatlerce yüzdük. Güneş kremi sürmüş olmama rağmen her yerim kızardı. Ortalıkta kocaman bir domates gibi geziyorum ve çok korkunç görünüyorum. Belki ben uyurken daha kötü hale-"

Sözünü kestim. "Çok güzelsin."

"Hayır," dedi Alara. "Diyorum ya, ortalıkta kocaman bir domates parçası gibi geziyorum. Aynada kendime bakınca korkmuştum."

"Hâlâ çok güzelsin." Bunu Alara'yı teselli etmek için söylemiyordum. Ne halde, nasıl olursa olsun Alara benim gözümde hep çok güzel olurdu. Olacaktı da.

Utanmış gibi gözlerini kaçırarak, "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Hayır bebeğim." Yüzümü boynuna gömerek devam ettim. "Çok güzelsin, hep güzelsin." Derin bir nefes alarak kokusunu soludum. Bu koku ciğerlerimi ferahlatıyordu. "Kokun gibi."

İki kolunu birden boynuma doladı. Beni sıkıca sardığında yüzüm iyice boynuna gömülmüş oldu ve bu ikimizi de güldürdü. "Çok seviyorum seni ya," dedi büyük bir neşeyle.

Bir süre Alara'yla o şekilde durduk. Alara bana gününün nasıl geçtiğinin diğer detaylarını anlattı. Sonra bugün yaptığımız maç hakkında konuştuk ve bir süre sonra kapı Tuğçe tarafından çalındığında son saati on iki olan akşam yemeğini kaçırmamak için odadan çıkmak zorunda kaldık.

ninova

TATİLİN İLK GÜNÜ

DNCE - Cake By The Ocean

"Elimde valizim İstanbul, ben evlenirem kalamam dul."

Esin bir yandan ayna görevini üstlenen telefonunun kamerasına bakarak dudağındaki ruju tazeliyor, bir yandan da yanımda oturan Gökalp'in sinir kat sayısını artıran o şarkıyı söylüyordu ve bu sebeple Gökalp ona dik dik bakıyordu. *"İş güç kariyer cazibe yahşi, Türk yiğidini bulup evlen yahşi."*

Plajdaydık. Gökalpler dün akşam gelmişlerdi ve yarın döneceklerdi. Gökalpler diyordum çünkü yanında Tayfun da vardı. Söylediğine göre Yunus da gelecekti ama son dakikada kız arkadaşıyla arasında çıkan tatsız bir mevzudan dolayı gelmekten vazgeçmişti. Sanırım ilişkileri sallantıdaydı. Tuğçe'ye göre yakında ayrılırlardı.

Gökalp en sonunda dayanamayarak, "Başka şarkı mı kalmadı?" dedi. Kardeşine sataşmadan bu kadar durmuş olması bile mucizeydi. Sanki Esin de kasıdı yapıyor gibiydi.

Esin bakışlarını telefonundan ayırıp Gökalp'e dikti. "Bir şey mi dedin abiciğim?"

"O nasıl şarkı diyorum."

"Normal bir şarkı işte." Rujunun kapağını kapatıp çantasının içine attı. "Dilime dolanmış öyle."

"Doğru düzgün şarkılar dinle."

"Ay, Gökalp!" dedi Esin çığlık atarcasına. "Her şeyime karışmayı bırakır mısın? Sanki şarkıda öyle diyor diye evlenip gidecekmişim gibi."

Gökalp ellerini arkaya götürüp oturduğumuz şezlonga yaslarken, "Üzerinde baskı olmazsa bugün kaçıp yarın nikâh kıymış bir şekilde geri dönersin sen," dedi. Bedenini geriye doğru eğerken gözündeki siyah güneş

ninova

gözlüğü yüzünden göremesem de bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum. "Sana hiç güvenmiyorum ben, Esin."

"İmkânın olsa aynısını sen yaparsın. Bana iftira atma."

Az önce kesinliği olmasa da Esin'in bu lafından sonra güneş gözlüğünün altındaki gözlerinin bana döndüğünden şu an adım kadar emindim zira birkaç saniye sonra dudaklarında beliren serseri sırıtış bunu doğrular nitelikteydi. Bakışlarımı kaçırıp Esin'e doğru döndüm.

Gökalp bir hatırlatma yapar gibi bir edayla, "Ben yirmi dört yaşındayım," dedi. "Sen daha on sekizsin. Otur, derslerine çalış."

"Ne zaman çoktan liseden mezun olduğumu kabulleneceksin?"

Dalga geçer gibi konuştu Gökalp. "Çoktan dediği de bir ay oldu."

"Dünyanın en sinir bozucu insanı olabilirsin, biliyor musun?"

"Sana göre." Gökalp hafifçe doğrularak kolunu omzuma attı. "Senin fikirlerine katılmayanlar olabilir."

Kafamı onaylarcasına salladım. "Asla katılmıyorum."

Esin gözlerini kıstı. "Bu iyice beyci olmuş. Bunu da kaybediyoruz." Yanında oturan ve telefonuyla uğraştığı için bizimle irtibatını kesmiş olan Tuğçe'yi koluyla dürttü. "Bu ikisinin bir araya gelmesi hiç iyi olmamış."

Tuğçe bakışlarını telefonundan kaldırıp bir bize, bir de Esin'e baktı. Ardından omuzlarını silkerek telefonuna geri döndü. "Sen en azından uzaktasın. Her gün onlarla yüz yüze bakan benim."

"Aşk olsun," diye mırıldandım sahte bir üzüntüyle.

Gökalp racon keser gibi, "Varlığımız rahatsız ediyorsa, varlığımızı belli etmekten çekinmeyiz," dediğinde kafamı çevirip yüzüne baktım. Kendisine baktığımı fark edince o da yüzünü bana doğru çevirdi.

"Çok *baby face* olduğun için bu raconlar sende etkili olmuyor," dediğimde Esin'in hoşuna gittiğinden olsa gerek gür bir kahkaha patlattı.

Tuğçe de hafifçe kıkırdadı. Tayfun denizde yüzdüğü için yanımızda değildi. Zaten dün akşamdan beri Tuğçe ve Tayfun bir arada çok nadir bulunmuşlardı. Aralarında bariz bir gerginlik vardı. Tayfun, son anda doğru düzgün bir bahane sunmadan planı iptal ettiği için Tuğçe'ye kızgın olmalıydı. Tuğçe'nin sebebi de zaten ortadaydı. Ben ikisini fazlasıyla yakıştırıyordum fakat Tuğçe'ye bu konuda bir baskı yapmak istemiyordum. Her ne kadar Tuğçe'ye karşı aksi olduğunu iddia etsem de Tayfun'un kişiliği ortadaydı. İkisi bir şeyler yaşasa ve sonunda Tuğçe üzülse ona baskı yaptığım için kendimi suçlu hissederdim.

ninova

En iyisi her şeyi Tuğçe'nin kararına bırakmaktı. Kendisi kafası karışık olsa ve birisinden fikir almak istese ilk bana koşardı zaten.

"Oldu mu bu şimdi?" diye hayıflandı Gökalp. "Beni rencide ediyorsun."

"*Baby face* olmak kötü bir şey değil ki." Elimi yanağına götürüp yüzünü okşamaya başladım. "Ben seni böyle daha çok seviyorum."

Gülerek önüne döndü. "Sarışın'ım isterse ben hiç sakal bırakmam."

İdeal erkek budur.

"Şuna bak! Kendin her şeyi yapıyorsun. Sevgilin yanında oturuyor. Ben aynısını yapsam benim bir ağzıma sıçmadığın kalır." Esin biraz abartıyordu. Gökalp hiçbir zaman söylediklerinde ciddi olmamıştı. Esin'e hep öylesine takılmıştı. Bu abartmaları yüzünden Gökalp kardeşi için *drama queen*' diyordu. Hatta telefonunda bile öyle kayıtlıydı. Tabii bunu Esin bilmiyordu ve bilmemeliydi de. Kıyameti koparırdı.

"Abiciğim sen gidip denizde falan yüzsene," dedi Gökalp tehditvari bir ses tonuyla. "Senin dilin çok açıldı."

"Öyle yapacağım zaten." Esin ayağa kalkarak üstündeki tişörtün eteklerini kavradı ve tek seferde kafasından geçirip çıkardı. "Daha fazla sizinle takılırsam fazla aşk gösterisinden kusacağım."

Gökalp o sırada başka bir şeye takılmış durumdaydı. "Bir insan denize girmeden önce niye ruj sürer ki?"

Esin denize doğru yürürken abisinin sesini duyunca sırıtarak bize döndü. Geri geri yürürken bikinisini işaret etti. "Çünkü bikinimle uyumlu." Dudaklarını bükerek bize öpücük attı. "Ayrıca rujum suya dayanıklı."

Gökalp onaylamaz gibi bir ifadeyle kafasını iki yana sallayarak, "Bu kızın güzellik takıntıları beni öldürecek," dedi.

Esin arkasına bakmadan yürüdüğü için bizim yaşlarımızda olduğunu düşündüğüm bir çocuğun omzuna çarptı. Esmer bir çocuktu. Esin ona çarpınca hiddetle ona doğru döndü ancak Esin'i görünce anında duruldu. Esin pardon temalı cümlelerini sıralarken elimi onları izlemekte olan Gökalp'in gözlerinin önüne götürdüm. Göremesem de çatık kaşlarla kardeşine ve yanındaki çocuğa baktığına emindim.

Görüş açısı elimle kapandığında bakışları bana döndü. "Niye kapatıyorsun?"

"Kızı rahat bırak."

ninova

"Bir şey yapmadım bile."

"Dik dik baktığına eminim."

Elimi tutarak gözünün önünden indirdi. Ellerimizi birbirinden ayırmadan şezlongun üstüne yerleştirdi. Tuğçe telefonunu elime tutuştururken, "Telefonuma sahip çıkın. Ben de yüzmeye gidiyorum," dedi.

"Biz de yüzmeye gidersek?" diye sordum arkasından.

"Bir zahmet birimizden biri dönmeden gitmeyin."

"Sizi mi bekleyeceğiz ya?" diye söylendim ama yeterince uzaklaştığı için muhtemelen bu dediğimi duymadı.

"Boş ver," dedi Gökalp. "Biz de yüzmeye gideriz. Eşyaları çalınırsa da çalınsın. Başında bekleseler di."

"Bizim de eşyalarımız var aralarında, Gökalp."

"Ben sana yenilerini alırım." Ondan yana hiç şüphem yoktu zaten.

Zar zor bulduğumuz iki şezlong da şu an bomboştu. Gökalp'in kolunun altından çıkıp diğer şezlongu işaret ederek konuştum. "Oraya geçsene, uzanıp güneşleneceğim." Yeterince kızarmamışım gibi sanırım amacım daha da kızarmak, domatesten ötesine dönüşmekti.

"Derin soyulacak."

"Bir şey olmaz." Güneşin ve denizin tadını sonuna kadar çıkarmayacaksam neden tatile gelmiştim ki?

Gökalp dediğimi yaparak karşımdaki şezlonga geçerken, ben de kumların üzerine bıraktığım plaj çantamı kucağıma aldım ve içindeki karışıklıkta güneş kremini bulmak için bir çaba sarf etmeye başladım. İçi tarak, makyaj malzemesi gibi eşyalarla doluydu ve neden yüzmeye gelirken makyaj malzemesi getirdiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik otel yürüyerek birkaç dakikalık mesafedeydi.

Uzun bir cebelleşmenin sonunda güneş kremini bulduğumda çantayı yere bıraktım. Kremin kapağını açıp parmaklarıma birazını alacağım esnada gözlerim telefonunu kontrol eden Gökalp'e kaydı. Dudağımı ısırırken kapağını açtığım gibi geri kapattım ve elimdeki güneş kremini Gökalp'e doğru uzatarak görüş açısına soktum.

Telefonun ekranını kapatırken yüzünü kaldırıp ona doğru uzatmış olduğum güneş kremine baktı. Masum çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Sen sürer misin?" diye sordum. "Ben belime ve sırtıma yetişemiyorum."

ninova

Hiçbir şey söylemeden elimdeki güneş kremini alarak ayağa kalktı. Gözündeki güneş gözlüğünü havaya kaldırıp kafasının üzerinde sabitledikten sonra bakışlarıyla şezlongu işaret etti. "Uzan."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken üstümdeki Gökalp'e ait olan geniş, beyaz tişörtü tutup çekiştirdim. Kafamdan çıkardığımda bikinimin üstü ve altımdaki kot şortumla kaldım. Dün Gökalp ben uyurken geldiğinde de bu halde olduğum ve bir de magazine fotoğraflarımız yayıldığı gün de iç çamaşırlarımla karşısında olduğum için bu yarı çıplaklık beni artık pek utandırmıyordu.

Şezlonga yüzüstü bir şekilde uzandım. Çenemi kollarımın üzerine yerleştirirken Gökalp'in şezlongda kalan boşluğa oturduğunu hissettim. Hafifçe kafamı geriye atarak onu izlemeye başladım. Kafasını eğmiş, güneş kreminden birazını parmaklarının ucuna alıyordu. İlk geldiğimizde serinlemek için denize girdiğinden dolayı hem üstündeki şort hem de saçları nemliydi. Saçları alnına dökülüyordu ve ben bu görüntüye her seferinde bayılıyordum.

Parmaklarını bel boşluğumda hissettiğimde önüme dönüp gözlerimi yumdum. Güneş kreminin soğuk hissi ile parmaklarının sıcaklığı tenimin üzerinde birbirine karışıyordu.

İki parmağını belimden başlayarak yavaş yavaş bir gezintiye çıkardı. Parmakları tenimde yuvarlaklar çizerek ilerlerken kasıtlı olarak bu kadar yavaş hareket ettiğini anlamam sadece birkaç saniye sürdü. İçimden *harika* diye geçirdim. Kendi kazdığım kuyuya düşecektim.

Ara sıra güneş kreminden almak dışında parmaklarını tenimden hiçbir şekilde ayırmadı. Belli bir noktada özellikle oyalanıyor, diğer tarafa sıra gelene kadar zaman geçiriyordu. Birkaç dakikayı devirdiğimizde, eğer ben sürseydim bu sürede çoktan bütün vücudumu kremlemiş olacağımı fark ettim. Fakat Gökalp'in bana eziyet etmek istediği açıkça belliydi.

Parmakları sırtıma doğru çıktı. Bikinimin ipine gelinceye kadar ilerledi ve ipe değdiği anda durdu. "Biraz hızlı olsana," dedim sabrım tükenmiş gibi bir sesle.

Duymazlıktan geldi ve keyifli sesiyle, "Efendim?" dedi.

"O kadar sürede ben bütün vücudumu kremleyip üstüne seninkini de aradan çıkarırdım." Güldüğünü işittim. Bu benim utançtan kızaracağım kadar ima dolu bir gülüştü.

"Benim elim yavaş."

ninova

Ufak bir homurtuyla, "Fark ettim," dedim.

Bu konuşmadan sonra parmaklarını biraz hızlandırdı. Omuzlarıma ve sırtıma da kısa süre içerisinde güneş kremi sürdükten sonra, "Bacaklarına da süreyim mi?" diye sordu. O kadarına da dayanamazdım sanırım. Dokunuşları fazlasıyla... cezbediciydi.

Benden bir cevap beklemeden elini baldırlarıma götürdüğünde kolumun üstüne bu defa alnımı yasladım. Dokunduğu yerlerde ufak bir karıncalanma hissi oluşuyordu. Vücudumun ona doğru çekildiğini her anlamda hissediyordum. Şortumun bitişinden başlayan parmakları yavaş yavaş bacağımın iç kısmına doğru ilerlerken dilimi dişledim. Hem heyecandan ölüyordum hem de vücudumun her yerine dokunması için yanıp tutuşuyordum. Bu nasıl bir çelişkiydi böyle?

İstemsizce bacaklarımı birleştirirken Gökalp bir bacağımı tutup yana doğru çekiştirdi. "Ama bebeğim bana engel oluyorsun," dedi yine keyifle. "Böyle zorluklar çıkarırsan ben nasıl sana güneş kremi sürebilirim?"

"Derdinin güneş kremi olmadığını biliyorum."

Araladığı bacaklarıma kaldığı yerden kremi yedirmeye devam ederken "Hadi ya," dedi. "Neymiş benim derdim?"

"Beni çıldırtmak ve bana dokunmak."

"Dokunuşum seni çıldırtıyor mu?" Sesindeki tonlama çok arsızcaydı.

"Hayır," derken sesimin titremesine engel olamadım. Kendime kızarak kafamı iki yana salladım. Etkileniyorsam da bu kadar belli etmemeliydim.

"Ses tonun tam aksini söylüyor, Sarışın," dedi arsız arsız. Parmaklarını varlığını belli edercesine -yeterince belli değilmiş gibi- tenime gömdü. "Çıldırdığını elimin altında gerilen kaslarından bile fark edebiliyorum." Parmaklarını hareket ettirdi. Mümkünmüş gibi iç bacağıma doğru daha da ilerlettiğinde kaslarım kasılmaktan semsert olmuşlardı.

Beklemediğim bir anda dudaklarını enseme bastırdı. Parmakları güneş kremi sürüyorum bahanesiyle bacağımda gezinmeye devam ederken dudakları da ensemden kulağımın arkasına doğru bir yol çizdi. "Ama seni anlayabiliyorum," dedi kulağımın hemen arkasına geldiğinde. Hareketleri duraksadı. "Çünkü sen bana dokunduğunda ben de aynısını hissediyorum."

Kulağımın arkasına da enseme bıraktığı gibi ufak bir öpücük konduruп geri çekildi. Rahat bir nefes alırken parmakları diğer bacağıma geçti ve kremi yedirmeye başladı. *Bitsin bu işkence* diye sızlanmama çok az kalmıştı.

ninova

Dakikalar sonra güneş kremiyle işi bittiğinde hızlı bir şekilde şezlongda sırtımın üstüne döndüm. Doğrularak oturur pozisyona gelirken nefes nefeseydim. Haylaz pırıltılar barındıran yeşilleri hızla inip kalkan göğsüme indi ve sırıttı. Onu daha beter hale getirmek vardı da insan içindeydik işte.

Bulunduğumuz kısım insanlardan en izole yerdi. Plajın son taraflarındaydık ama ara sıra bu taraftan geçen insanlar oluyordu.

Kutudan biraz daha güneş kremi aldığında merakla hareketlerini izlemeye koyuldum. "Her yerini kremledik." Parmakları gerdanlığıma değdiğinde sert bir şekilde yutkundum. "Vücudunun diğer kısımları beyaz kalırken burası kızarsın mı şimdi?"

Bahaneye gel...

Ona ayak uydurdum. "Kızarmasın."

Parmakları dakikalardır bana yaptığı işkenceye doymamış gibi gerdanımda ve bikinimin açıkta bıraktığı kısımlarda gezinmeye başladı. Titrek bir nefes alıp verdim. Gözleri boynumdan salınan kolyeye kaydığında dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Ona söylediğim gibi asla çıkarmamaya kararlıydım. Altın olduğu için suyun altında kararma gibi bir derdim yoktu. Bu sebepten banyoda bile çıkarmıyordum.

Henüz kremlemediği bir noktaya dudaklarını değdirdi. Bikinin gizleyemediği göğsümden öpüyordu ve bunu yaparken gözleri benimkinden ayrılmıyordu. Art arda üç öpücük bıraktı. Nefesimi tutmuş onu izlerken, saçlarını gerdanıma sürterek geri çekildi ve az önce öptüğü kısma güneş kremi sürmeye başladı.

Güneş kremini iyice yedirince bu sefer gerçekten parmaklarını tenimden ayırdı. Dağılmış bir şekilde Gökalp'i izlerken kremin kapağını kapatıp şezlongun üstüne bıraktı. "Hadi," dedi sonra. "Denize girelim."

"Güneşlenecektim."

"Sonra güneşlenirsin." Saçlarımın yüzüme dökülen ve yaptığım topuza dahil olamayacak kadar kısa olan perçemlerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biraz yüzelim."

Soğuk suyla vücudumu şoka soksam anca kendime gelirdim.

Sessizliğimi yüzmeyeceğime yorduğundan olsa gerek tehditkâr bir sesle, "Bak seni kucaklar götürürüm ha," dedi.

Güldüm. "Tamam ya, dur."

ninova

Ayağa kalkıp şortumun düğmesini seri bir hareketle açtım. Gökalp'in dikkatle beni izlediğini fark ettiğimde çenesinden kavradığım gibi kafasını başka bir yöne çevirdi. "Öyle arsız arsız süzüp durma beni."

"Ne o?" diye sordu alayla. "Utanıyor musun?"

Hem utanıyor hem de etkileniyordum ama bunları Gökalp'in bilmesine gerek yoktu.

Şortumu çıkardığımda ikiye katlayıp şezlongun üstüne bıraktım. Gökalp'i beklemeden denize doğru koşmaya başladığımda arkamdan, "Hayda!" nidalarını duydum ve kahkaha attım. Şezlonga çok uzak mesafede olmayan denize ulaştığımda, her zaman olduğu gibi ilk başta bedenime ani bir üşüme dalgası hâkim oldu.

Su dizkapağıma gelene kadar ilerledim ve durup omzumun üstünden Gökalp'i yokladım. Kollarına güneş kremi sürmekle meşguldü. Denizin diğer tarafı çok daha kalabalıktı. Burada tek tük insan vardı ve çoğunluğu ileriye doğru açılmış, kendi hallerinde takılıyorlardı. Tuğçe'yi ve Esin'i de onların arasında gördüğümde yavaş yavaş suyun içinde yürümeye başladım. İki kuzen beni gördüklerinde muhtemelen niye eşyalarımızın başında değilsin diye fırça çekeceklerdi.

Biraz daha ilerledim ama devamında adım atamadım çünkü aniden birisi tam önümde suyun içinden kafasını çıkardı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken suyun içinde bir adım gerileyip benim yaşlarımdaki çocuktan uzaklaştım.

Suyun bu kadar alçak olduğu yerde yüzüp bölüm sonu canavarı gibi aniden kafanı suyun içinden çıkarmazsın be kardeşim.

Denize çöküp oturmuş gibi bir pozisyondaydı. Bunu fark eder etmez suyun içinde ani bir hareketle ayağa kalktı. Çocuk ıslak saçlarını eliyle geriye doğru atarken bakışları yüzüme kilitlendi ve beni beğeniyle süzmeye başladı.

Hemen buradan uzaklaşmam gerekiyordu, aksi halde karşımdaki çocuk ayarsız bir şekilde konuşacaktı.

"Vay," dedi tam da beklediğim gibi bir sululukla. "Suyun altında gördüğüm bu bacaklara tapılası bir yüzün sahip olduğunu anlamıştım görür görmez."

Uyarı maiyetinde bir tonla, "O bacakları kasıklarında görürsen ben sorumlu olmam," dedim. Bir tane geçirsem içim acımazdı herhalde.

Gevşek gevşek sırıttı. "Başka yerlerimde görmeyi tercih ederim."

ninova

Arkamda beliren Gökalp benden önce davranarak, "Ben de senin o gözlerini başka yerlerinde görmeyi tercih ederim," dedi. "Oturma yerlerinde gibi mesela."

Sesi arkamdan geliyordu ama bedeninin hemen yanımda yerini alması sadece birkaç saniye sürdü. Elini karşımdaki çocuğun omzuna yerleştirdi. "Sadece bir örnek tabii," dedi. Çocuğun omzunu sıkmaya başladığında parmak boğumları beyazlaştı. "Senin hayal gücünde daha absürt bir yer varsa gözlerini oyup oraya da yerleştirebilirim."

O kadar güçlü sıkıyordu ki çocuğun yüzü acıdan yavaş yavaş kasılmaya başladı. Gökalp'in baskı yaptığı omzu çökmüştü ve çocuk yan bir şekilde duruyordu. Gülme isteğimi bastırmadan çocuğun yüzüne baka baka güldüm. Hiç tanımadığı bir kıza bel altı imalar yaparsa olacak olan buydu.

Çocuk acıyla kıvranırken, "Yok," dedi. "Valla aklımda absürt bir yer yok. Kusura bakma abi, kızın sahipli olduğunu bilmiyordum."

Bu dediği gülüşümün solmasına sebep oldu. "Sahip ne lan?" dedi Gökalp sinirle. "Küçükbaş hayvan mı bu kız? Zihniyetine sokayım senin."

Gökalp çocuğu öyle hızlı ve sert bir şekilde bıraktı ki bedeni neredeyse suyun içine devrilecekti. Güçbela ayakta durup dengesini sağladığında çekinerek, "Pardon abi," dedi.

Onun yanından geçip denize açılacakken yumruk yaptığım elimi karın boşluğuna geçirdim. "Karşında bir kadın var kadın, dağ ayısı!" İnleyerek iki büklüm oldu. "Kadın sayısının annenden ve varsa kız kardeşlerinden ibaret olduğu hayatında, bir daha karşı cinsle karşılaşırsan böyle adi adi konuşmaya kalkışma sakın."

Bir şey demedi zaten ama ben de cevap vermesini beklemeden denize doğru yürümeye devam ettim. Biraz sonra Gökalp'in kolunu omzumda hissettim. "Bayılıyorum sana," dedi omzumdaki koluyla beni kendisine doğru çekip alnımdan öpmeden önce. "Bayılıyorum bu hallerine."

"Düşündüm de," diye devam etti. "Ben senin her şeyine bayılıyormuşum."

Diyecek bir şey bulamadığım için dalgaya vurmayı seçtim. "Bir de bayıl istersen, Gökalp."

"Üstüne doğru bayılırım. Kaldıramazsın, suyun altında boğulursun bak."

"Abartma be. O kadar da güçsüz değilim."

ninova

Denizin bu tarafında su karın hizama kadar ulaşıyordu. Birdenbire Gökalp bütün ağırlığını bana bıraktığında bedenim suyun içine yığılacaktı ki hemen sonraki saniyede kendini geri çekti. Ağırlığını üzerime verdiği, saniye süren bir anda bile onu taşıyamayacağımı görünce katıla katıla gülmeye başladı. "Ama haksızlık!" diye karşı çıktım. "Hiç beklemediğim bir anda geldi. Bunu saymam."

"Sanki normal zamanda başımıza Hulk." Basbayağı benimle dalga geçiyordu.

"Hulk anca benim getir götürümü yapar."

"Bir sıkımlık canı var. Kestiği raconlara bak."

Gökalp'in kolunu omzumdan indirdim. "Ben bu ilişkide zorbalığa uğruyorum resmen."

"Hayır," dedi ve lafı usta bir şekilde lehine çevirdi. "Sen bu ilişkide çok seviliyorsun."

"Çakal," diye mırıldandım. "Nasıl da lafı değiştiriyorsun sen öyle."

"Sana güzel bir çift söz söyleme fırsatını hiçbir zaman kaçırmam." Denizin içinde yeterince ilerlediğimiz için durdum. Su göğüslerime kadar ulaşmıştı. Bunun ilerisinde sadece kafam gözükecekti ve Gökalp'e komik bir görüntü sunacaktım. "Sana çok âşığım diyorum, bana inanmıyorsun."

Bana doğru dönerek ellerini belimin iki yanına yerleştirdi. "Üzgünüm," dedim hüzünle. "Ben Tuğçe'ye âşığım. Seninki karşılıksız bir aşk."

Kaşları yapmacık bir sinirle çatıldı. "Bak Alara, seni dünya üzerindeki bütün erkeklerden koruyup kuzenime kaptırırsam kahrımdan ölür giderim."

"Çoktan kaptırdın bile." Omzunu teselli verircesine sıvazladım. "Başka maçlara bakacaksın artık."

"Mutlaka benim de kazanacağım maçlar vardır."

"Mesela?"

"Mesela," diyerek düşünmeye başladı. Düşündü, düşündü ve en sonunda düşünmesinin bittiğini belimdeki ellerinden birinin aşağıya doğru inmeye başlamasıyla anladım. "Eminim ki dünya üzerindeki hiç kimse sana dokunduğunda..." Sözleri duraksadı ama elleri hareketine devam etti.

ninova

Kalçama ulaştığında yavaşça iki eliyle birden kavradı. "Benim dokunmamla aynı hisleri uyandıramaz."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Hiç kimse..." Dudakları dudaklarıma değdiğinde beni öpeceğini düşündüm ama o beni yanıltarak dudaklarını benimkilere sürtmekle yetindi. Öpse daha iyiydi. Böylesi gösterip elletmemek gibi bir şeydi. "Seni öptüğünde benim sebep olduğum kadar kalbini hızlandıramaz. Heyecanlanmana sebep olamaz."

Altdudağımı dişlerinin arasına kıstırıp çekiştirirken, gözlerim kayarak kapandı. Kalçamda gezinen elleri varlığını durmadan bana hatırlatıyordu ve evet doğruydu, hiç kimse beni Gökalp kadar heyecandan kıvrandıramazdı. Dişleri dudağıma kendince bir tür işkence uyguluyordu. Çekiştiriyor, bırakıyor, yine dişlerinin arasına kıstırıyor ve çekiştirmeye devam ediyordu.

Dudağımı serbest bıraktığında, "Haksız mıyım?" diye sordu ve bunu sorarken ellerini kalçama bastırdı.

Hangi konudan bahsediyorduk bilmiyordum ama kesinlikle haklıydı.

Sorduğu soruyu kafamı sallayarak onayladım. Göremesem de güldüğünü kulaklarıma dolan sesinden anladım. "Ben de öyle düşünmüştüm, Sarışın." Kalçamdaki elleriyle beni ani bir hareketle kucakladığında düşmemek için -sanki denizde düşsem en fazla ne olacaktı- bacaklarımı refleksle beline doladım.

"Biz akıllanmıyoruz," diye sızlandım. "Denizde haberimiz çıkmıştı. İkincisinin olması yolunda emin adımlarla yürüyoruz."

"Sırtımı kıyıya doğru verdim. Çevremizdeki kimsenin de bakışları bizde değil. Rahat ol, Alara."

Kolaymış gibi söylüyordu.

Bu konuyu benim kadar takmadığı, hiç çekinmeden yüzünü boynuma gömmesinden açıkça belliydi. Ses etmeden elimi ensesinde gezdirmeye başlarken öpücükleriyle boynumu talan etmesine izin verdim. Saniyeler sonra sıcak dudakları ve öptüğü yerlerde gezinen ıslak dili sebebiyle ben de bütün kaygılarımdan arındım. Yerini haz ve heyecan duygusu aldı.

"Siz benim hatalarımdan ders çıkarma seviyemin canlı bir kanıtısınız resmen." Esin'in sesini duyduğumuzda bu büyülü andan hemen sıyrıldık. Devamında, "Abimin özel hayatına bu denli şahit olmak istemiyorum ben ya," diye hayıflandı.

"Şahit olmak istemiyorsan başka taraflara doğru yüzebilirsin bücür," dedi Gökalp yüzünü boynumdan ayırırken.

Utancımdan Esin'e bakamıyordum ama çıkardığı kusmaya benzer sesler kulağıma ulaşıyordu. "İğrenç."

Bacaklarımı çözüp Gökalp'in kucağından inmeye çalıştım. Bacaklarımın altından geçen kollarını sıkılaştırarak buna engel olmaya çalışsa da bir süre sonra çırpınışlarıma kayıtsız kalamadı ve inmeme izin verdi. Dönüp kardeşine ters bir bakış attı. "Koskoca denizde başka yer mi bulamadın? Gidip ileriye doğru açılsana. Belki boğulursun da senden kurtulurum."

Esin iç çekerek, "Abim de beni çok sever işte," dedi.

"Bayılıyorum sana."

"Aman aman." Esin yüzünü buruşturarak ellerini havaya kaldırdı ve geriye doğru ilerlemeye başladı. "Benim açımdan travmatik olacak anlarınıza daha fazla şahit olmayı istemem."

Esin bizden uzaklaşırken utançtan kıpkırmızı olduğuna emin olduğum yüzümü hemen yanımdaki Gökalp'in göğsüne gömdüm. Üçüncü kişilerin ilişkimize şahit olması beni çok utandırıyordu.

Abi kardeş benim bu halime sesli bir şekilde gülerken ben iyice Gökalp'in göğsüne gömülmeyi tercih ettim. Beni utandırıyordu ama sonra yine gidip göğsünde sakladığım kişi o oluyordu. Bu ikileme hiçbir zaman anlam veremeyecektim.

ninova

KLİŞELER

TUĞÇE ERDEM

"Şu an bu klişeyi yaşadığıma inanamıyorum."

Valizin yanına çökmüş, giymek için düzgün bir pijama takımı ararken kendi kendime söylenmekten geri durmuyordum. "Bu klişe de ancak beni bulurdu." Bir haftalığına geleceğimiz için sadece iki çift pijama takımı getirmiştim. Her ikisi de askılı bluz ve şorttan ibaret olan fazlasıyla açık takımlardı. Onları giyemezdim çünkü bu gece Tayfun'la aynı odayı paylaşmak zorundaydım.

Buraya gelirken üç oda ayırtmıştım. İki tanesi ikili bir tanesi ise tekli odaydı. İkili odalardan birisi Gökalp'in rahat durmayacağını, mutlaka bir yolunu bulup geleceğini tahmin ettiğimden Alara'yla kalmaları içindi. Olur da peşine abim de takılırsa, ya ben ve abim ikili odada kalacaktık ya da abim tekli odaya gidecekti. Tayfun'u hiçbir şekilde hesaba katmamıştım çünkü doğrusunu söylemek gerekirse ben varım diye geleceğini düşünmemiştim. Onu son anda ektiğim için kendince bana kızgındı.

Şimdiyse biz akşam yemeğinde restoranda oyalandığımız için Esin bizden önce tek kişilik odaya çıkıp çoktan uyuyakalmıştı. Gökalp ve Alara yemekten sonra sahilde yürümeye gittiklerinden ortada yoklardı. Gelseler bile ikisinin farklı odalarda kalmayı kabul etmeyeceklerinden emindim.

Tayfun'un, "Çok söylendin, Tuğçe," dediğini duydum. En son duşa girdiğini bildiğim için odanın içinde rahat bir şekilde takılıyordum. Belli ki çıkmış ve beni duymuştu. "Ben sanki meraklısıymışım gibi davranmayı tahminen ne zaman kesersin?"

Onu duymazlıktan gelerek pijama takımlarından birini elime alıp çöktüğüm valizin yanından kalktım. Kapağını kapatıp fermuarını çektim. Tam arkamı dönmüştüm ki Tayfun'u birkaç adım uzağımda ıslak, siyah saçlarını beyaz bir havluyla kurularken buldum.

Bakışları doğrudan yüzümde olduğu için göz göze gelmemiz çok uzun sürmedi. Koyu renk gözleri bayık bakışlarla yüzümü incelerken suratımda mimik oynamaması için kendimi kasmaktan yüz felci geçirecektim.

Yanından geçerken, "Yerde yatacaksın," dedim. Banyoya girip kapıyı hızlı bir şekilde örttüğümde odadan gelen sesini duydum. "Pardon?" diye bağırdı. "Ben buraya yerde yatmaya mı geldim?"

"Beraber mi yatalım, Tayfun? Onu mu istersin?"

Yemeğe inmeden hemen önce duş aldığım için tekrar duşa girmeye gerek duymadan üstümdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. "Yerde yatmayı istemediğim kesin." Kapının önüne geldiği daha net ve yakından gelen sesinden belli oluyordu.

"İyi," dedim tişörtümü çıkarırken. "Ben yerde yatarım."

"Belin tutulur."

"O zaman sen yat."

"O zaman da benim belim tutulur."

En sonunda, "Ay, Tayfun!" diye çıkıştım. "Bir karar ver sen de."

"Ben sporcu adamım. Belimin tutulması kariyerimi bitirebilir," dediğinde gözlerimi devirdim. Abarttığının kendisi de farkındaydı ama geri adım atmıyordu.

"Sen yatakta yat. Ben yerde yatarım."

"Olmaz," dedi. "Ben centilmen bir adamım. Ben yatakta yatarken senin yerde yatmana göz yumamam." Üstümden çıkardığım kıyafetleri katlayıp banyonun kapısını açtım. Bir hışımla çıkacakken Tayfun hemen kapının önünde olduğu için bedenimin onunkine çarpması kaçınılmaz oldu. Yüzüm göğsüne gömülecekken son anda boştaki elimi göğsüne yaslayarak buna engel oldum.

Bu esnada Tayfun'un eli belime temas etti. Afallayışım kısa süreli olurken elimi göğsünden çekip bedenimi hemen Tayfun'dan uzaklaştırdım.

"Bir dediğin diğeriyle uyuşmuyor." Yüzüne bakmadan yanındaki boşluktan sıvışarak odaya geçtim. "Artık bir karar ver de ona göre yerlerimizi belirleyelim."

Eşyalarımı odada bulunan tekli koltuğun üstüne bırakıp adımlarımı yatağa doğru yönlendirdim. Yatağa serili büyük, beyaz, kalın bir yorgan vardı. Yerde yatacak şanslı kişi hangimizsek bunun üstünde uyuyacaktı. Bir dizimi yatağa yaslayıp yorganın diğer ucundan tutup çekiştirdim. Oldukça büyük olduğundan iki kat yapacaktım.

ninova

Zorlanarak da olsa yorganı ikiye katladıktan sonra yatağın sağ kısmındaki boşluğa bir döşek misali düzgünce serdim. Çift kişilik yataktaki ikinci yastığı alarak yorganın üstüne bıraktığımda yer yatağı hazırdı.

Tayfun'a doğru döndüğümde, "Karar verdin mi?" diye sordum. Omzunu duvara yaslamış, bakışlarını asıl yatak ve yorgandan yaptığım ikinci yatak arasında gezdirip duruyordu.

En sonunda karar vermiş bir şekilde konuştu. "Sen yatakta uyu."

"Nihayet," dedim rahatlamış bir şekilde. "Hadi sana iyi geceler."

Banyoya geri döndüm. Özel bir işim olmadığı, sadece makyajımı çıkaracağım için kapıyı örtmeye gerek duymadım. Banyo dolabını açıp dün buraya geldiğimizde yerleştirdiğim eşyalarımın arasından pamuk ve makyaj temizleme suyunu bulup lavabonun üstüne bıraktım. Makyaj suyundan pamuğa biraz dökerek yüzümde gezdirmeye başladım.

Kapının önünde bir hareketlilik hissettiğimde bakışlarım o tarafa döndü. Tayfun kapının önüne gelip omzunu pervaza yasladı. Hiç çekinmeden dikkatli bakışlarını üstüme diktiğinde ister istemez gerildiğimi hissettim.

"O gün niye son anda plandan caydın?"

Ben de bu konunun ne zaman açılacağını merak ediyordum.

İşim vardı diye geçiştirmeyecektim çünkü konuşmak istediğim bir konuydu. "Gelmiştim," dedim önüme dönerken. "Geri döndüm."

"Neden?"

"Kardeşinle yaptığınız konuşmayı duydum."

Yüzümün bir tarafını bitirdiğimde pamuğu değiştirerek diğer tarafa geçtim. Tayfun'un sessizliği beni meraklandırırken hafifçe kafamı çevirip yüzünü görüş açıma aldım. Kaşları hafifçe çatıktı. "Tam olarak ne duydun? Seninle alakalı kötü bir şey konuşmadık."

"Zaten sorun o değildi. Kardeşin sana gurur yapıp yapmadığını soruyordu. Kendi kardeşin bile sana kadınlar konusunda güvenmiyor, Tayfun. Benimle görüşmek için bahane olarak kardeşinin hiç arkadaşı olmadığını iddia etmeni hiç saymıyorum bile."

"Adımız çıkmış dokuza inmez sekize," diye söylendi kafasını sağa sola doğru sallarken. "Siz beni tam olarak ne sanıyorsunuz? İşi gücü karı kız olan herifin teki miyim ben?"

Kaşlarım havalandı. "Değil misin?"

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Abartmayın."

ninova

Önüme dönerken, "Her neyse," dedim. "Kardeşinle olan konuşmandan sonra kendi içimde bir karar verdim ve güvenmediğim birisinin beni üzmesine fırsat tanımak istemedim. O yüzden de geri döndüm. Bu kadar."

"Kaçmak yerine karşılıklı konuşmayı tercih edebilirdin."

"Tam olarak neyi konuşacaktık? Sen, ben öyle bir insan değilim diyecektin bense sana inanmayacaktım çünkü bilirsin ki görünen köy kılavuz istemez."

Omzunu kapı pervazından ayırdı. Banyoya doğru bir adım atarak bedenini içeriye soktu ve lavabonun yanında dikilmeye başladı. Aramızda bir adımlık mesafe ya var ya yoktu. "Düzgün bir insan olduğumu iddia etmiyorum ama siz de sanki ben birinden etkileniyorsam bunun geçici bir şey olacağına sonuna kadar inanıyorsunuz. Ya da benim tek bir kadına bağlı kalmayacağımı düşünüyorsunuz. Sandığınızın aksine ben aynı zaman diliminde birkaç kadını bir arada idare eden birisi değilim. Bir kadın hoşuma gider, onunla konuşurum. Size bunun bu kadar sık olması anormal geliyor."

"Çünkü anormal bir şey. Bir gün biriyle konuşuyorsan, yarın başkasıyla konuşuyorsun. Araya hiç zaman girmiyor. İşte bu anormal olan kısmı, Tayfun."

"Konuştuğum herkesle bir şey mi yaşıyorum? Ya da hepsine bir şey mi hissediyorum? Birçoğu, karşılıklı birbirini tanıma ve karakterlerin uymadığını gördüğünde düzgünce konuşmayı bitirmekten ibaret. Sevgilim olmadı, hiçbirinden de etkilenmedim diyemem ama kadın avcısı da değilim."

"İşte benim de onlardan farkım olmayacak, Tayfun. Ben bunun bilincindeyim ve senin aksine bugün biriyle, yarın başkasıyla konuşmak bana ters. Kendimi o duruma düşürmek istemiyorum. Biz sürekli yüz yüze bakan insanlarız. Birkaç gün sürecek şeyler için birbirimizi üzmeye, yüzümüze bakamayacak hale gelmeye gerek yok."

Takımdaki herkes -Arda hariç herkes- iyi anlaşırdı ama Gökalp, Tayfun ve Yunus üçlüsü takıma kıyasla birbirlerine çok daha yakınlardı. Bu da istesem de istemesem de sık sık Tayfun'la bir araya geleceğim anlamına geliyordu.

Bakışları kısıldı. "Birkaç günlük olacağını nereden biliyorsun?"

Alayla güldüm. "Senin ilişkilerin en fazla üç gün sürmüştür, Tayfun."

"Üç ay," dedi. "En azı üç ay sürdü."

Ne kadar da çokmuş!

ninova

"Ha üç gün sonra bitmiş, ha üç ay sonra bitmiş," dedim bakışlarımı gözlerine çevirerek. "Eninde sonunda benim dediğime gelecek miyiz? Geleceğiz."

"Ben de sana bunu nereden biliyorsun diyorum."

Makyajımı çıkarma işlemi bittiğinde pamukları tek elimde toplayıp lavabonun altında kalan çöpe attım. Ortalığı toparlayıp vücudumu Tayfun'a doğru çevirene kadar sessizce benim konuşmamı bekledi. "Öngörebiliyorum."

"Aksi olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

"Aksi olabilmesi için senin değişmen lazım."

"Ne konuda?"

Kollarımı birbirine bağlarken, "Sana güvenmiyorum, Tayfun," dedim. "Bugün yanında olan bensem, yarın başka kadın olmayacağının hiçbir garantisi yok."

"Salak bir kadın değilsin, aksine çok zekisin." Hafifçe bedenini bana doğru yaklaştırarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Sana karşı samimi hislerimle yaklaşmasam niyetimi kolaylıkla anlarsın. O günden beri seni düşünmemin sebebi beraber geçirdiğimiz bir gece değildi. O gün karşımda yıllardır tanıdığım Tuğçe'den çok başka birisini gördüm. Asıl benliğinle tanıştım. Hayata bakış açın, düşüncelerin, zekân... Şu an sana çekiliyorsam dış görünüşün için değil kişiliğin için çünkü Tuğçe, fiziksel özelliklerin devrede olsaydı ben sana çok daha önceden farklı bir gözle bakardım."

Bakışlarını yüzümden yavaşça bedenime doğru indi. Çok değil, sadece birkaç saniye süzdü beni ve sonra koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Çok güzel bir kadınsın ve sen benim yıllardır çevremdesin. Olay sadece dış görünüşten ibaret olsaydı bu etkileşim seninle ilk tanıştığımız zamanlarda olurdu."

Bakışlarımı gözlerinden kaçırırken gözümün önünü işgal eden saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Fazla uzun bir perçem değildi, o yüzden kulağımın arkasına zorlukla sıkıştı. Bu esnada da ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Aslında verecek bir cevabım olduğundan da emin değildim. Söyledikleri belki kendi içinde doğruydu ancak beni tatmin etmeye yeter miydi?

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Bilmiyorum, Tayfun," demekle yetindim. "Kafam karışık."

ninova

"Ben sana baskı yapacak bir insan değilim," dediğinde bakışlarım yeniden yüzüne çevrildi. "Zorla güzellik yapacak halim yok. İçinden nasıl geliyorsa öyle hareket et ama içinde en ufak bir şey bile varsa kendini geri çekmek için çabalama. Mükemmel bir insan değilim. Aşk adamı olup olmadığımı bilmiyorum fakat yanımdaki kadını dünyanın en mutlu kadınına çevirebilirim."

Az önce sıkıştırdığım saçım kulağımın arkasından tekrar gözümün önüne düştüğünde kirpiklerimi kırpıştırdım. Tayfun'un dudaklarında minik bir tebessüm oluşurken elini kızıl renkteki saç tutamına götürüp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elini bilinçli bir şekilde oyalanarak saçımdan çekmişti. Geri çekilirken parmaklarının tersi yanağımı okşayıp geçti.

"İyi geceler, Tuğçe."

Arkasını dönüp banyodan çıktı. Bir süre ardından tepkisizce bakıp kalırken saniyeler önce söylediklerinin zihnimi işgal etmeye başlaması ne yazık ki çok uzun sürmedi. Dudaklarımı birbirine bastırırken aynadaki görüntüme baktım. Bazı anlarda kendimle göz göze gelmekten kaçınırdım. Genelde doğru olduğunu düşündüğüm yollardan başka sokaklara sapacağım anlarda olurdu. Şimdi bakışlarımı saniyesinde kaçırırken kendime bakmamak için yüzümü bile yıkamadan kaçarcasına banyodan çıktım.

Tayfun çoktan yere kurduğum yatağa -daha çok döşek denilirdi onauzanmış telefonuyla uğraşıyordu. Bana bakmamasını fırsat bilerek birkaç saniye onu süzdükten sonra ışığı kapattım. Yatağın içine girip ince çarşafı bacaklarımın üstüne örttüm ve kafamı yumuşak yastığa gömdüm. Kafamı yastığa koymamla beraber gözlerim kapandı.

Birkaç dakika sonra huzursuzlukla gözlerim aralandı ve dirseklerimin üstünde yükselerek yerde yatan Tayfun'a baktım. "Sen öyle rahat mısın?"

Telefonun ışığı yüzüne vurduğundan yüz hatlarını seçebiliyordum. "Evet."

Huzursuzluğum yerini rahatlamaya bırakırken kafamı yastığa bıraktım. Ne de olsa ben sormuştum. Hayır deseydi ufak bir ihtimal de olsa o döşeğimsi yataktan kurtulabilirdi.

Diğer tarafa doğru dönerken, "İyi," dedim.

Akıllı olsaydı da oradan kurtulsaydı.

ninova

DURMA

Lana Del Rey - Art Deco

"En azından tatildeyken toptan uzak dursanız ölürsünüz, değil mi?"

Plajda kendi aralarında oynayan çocuklardan ödünç aldıkları voleybol topuyla oynayan Gökalp, Tuğçe, Tayfun, Esin dörtlüsünün bulunduğu filenin uzağında kollarımı birbirine bağlamış bir vaziyette onları izliyordum. Plajın tam ortasına büyük bir file kurulmuştu. Bizden önce oynayanlar fileden ayrılır ayrılmaz soluğu orada almış ve ikili takımlar halinde ayrılarak voleybol oynamaya başlamışlardı. Gökalp'le Tayfun'daki nasıl bir voleybol aşkıysa tatilde bile o topla oynamaktan geri kalmıyorlardı.

Tayfun kendisine gelen topu manşetle karşılarken, "Keşke şu halimizi çekip babana göndersen kankam," dedi. "Belki biraz gözüne girerdik."

"Aksine *bana mı yaranmaya çalışıyorlar* diye daha da sinirlenirdi."

"Hay anasını," diye mırıldandı.

Tuğçe ve Tayfun bir takım, Gökalp'le Esin ayrı bir takımdı. Esin *ben abimle olacağım* diye direttiği için Tuğçe'yle Tayfun beraber oynamak zorunda kalmışlardı.

Tuğçe, Gökalp'in smaç bastığı topu eğilerek karşıladığı sırada sinirle, "Konuşacağına," dedi. "Şu topa odaklan! Öndeler zaten."

"Sen de kırk yıllık voleybolcu gibi havalanma." Tayfun, Tuğçe'nin kurtardığı ama karşı tarafa gönderemediği topu karşıladı ve filenin üstünden geçirdi. "Dalgasına oynuyoruz."

"Dalgasına da olsa kaybetmek istemiyorum."

Gökalp kendisine gelen topu parmak pasıyla Esin'e gönderdi. Esin ise manşetle topu filenin önünde havalandırdı ve Gökalp yine o harika smaçlarından birini bastı. Tayfun'la Tuğçe birbirlerine laf yetiştirme derdinde olduklarından top yerle buluşana kadar ikisi de yetişemedi.

Tayfun sitemle, "Car car konuşursan olacak olan bu," dedi.

"Acaba kimin yüzünden car car konuşuyorum?"

Esin heyecanla olduğu yerde zıplarken, "Son sayıydı!" diye bağırdı. "Kaybettiniz!"

"Nasıl ya?"

"Valla son sayıydı, öyle değil mi abi?" Gökalp kafasını onaylarcasına salladı. "Öyleydi."

Gökalp ve Esin birbirleriyle beşlik çakarken, Tuğçe homurdanarak bakışlarını Tayfun'a çevirdi. Ona karşı söylenmeye başlarken ben nihayet oyunun bitmiş olmasının sevincini yaşıyordum. Bir saatten fazla süredir voleybol oynuyorlardı. Bu da bir saatten fazladır Gökalp'ten mecburen uzak durmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Tuğçe şezlonglara doğru yürürken Tayfun da onun peşine takıldı. Bir süre sonra Esin de denizde yüzeceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında ben ve Gökalp tek kaldık. Pardon ben, Gökalp ve Gökalp'in hastalıklı bir şekilde bağlı olduğu voleybol topu.

Ufak adımlarla yanına yaklaşırken, "O topu artık sahibine mi versek?" dedim.

"Yoo," dedi kolunun altına sıkıştırdığı topla beraber bana doğru yürüyerek. "Benim daha işim bitmedi."

"Zaten yarın gidiyorsun. İstanbul'a gidince voleyboluna kavuşursun. Bugünlük şu şeyi benden uzak tutar mısın?" Tam olarak yarın bile sayılmazdı. Sabaha doğru yola çıkacaklardı. Yarın öğlen saatlerinde olan antrenmana yetişmeleri gerekiyordu. Yani ben uyurken Gökalp uyanıp yola düşecekti.

"Toptan korkmana ben neden oldum." Aramızda birkaç adım kala durdu. Voleybol topunu kolunun altından çıkarıp iki eliyle birden topu kavradı. "Korkunu geçirmek de bana düşer."

İtirazla kafamı iki yana sallarken, "Yemin ederim halimden çok memnunum," dedim. "Böyle şeylere hiç gerek yok."

"Yok yok." Dudaklarında beni korkutacak cinsten bir sırıtış belirdi. "Ben seni hiç memnun göremedim."

"Valla gerek yok ya."

Gökalp elindeki topu havaya kaldırdığı anda bana doğru atacağım düşünüp refleksle ondan birkaç adım uzaklaştım ve kolumla yüzümü korumaya çalıştım. Topu bir yerimde hissetmek için beklediğim birkaç saniyenin sonunda gözlerimi açıp Gökalp'e baktığımda, kafasını yana yatırmış

ninova

bir şekilde kıstığı gözleriyle beni izlediğini gördüm. Top ise hâlâ elindeydi. "Bak, gördün mü? İhtiyacın varmış işte."

"Toptan korkmamak benim ne işime yarayacak? Topla içli dışlı değilim ki." Az önce toptan korkarak açtığım mesafeyi Gökalp'e yaklaşarak geri kapattım.

"Manitasıyla karşılıklı voleybol oynamak her voleybolcu erkeğin hayalidir." Topu iki elinin arasında bir tur çevirdi. Nefes alsa yükseldiğim için bu hareketi gözüme çok çekici geliyordu.

"Ama eminim ki o voleybolcu erkekler sırf dikkat çekeyim ayağına sevdiği kızın kafasına kafasına top atmıyorlardır." Sadece kafama gelse yine bir nebze daha iyi olabilirdi ama Gökalp'in attığı toplar şak diye yüzüme yapışıyordu. Bir keresinde burnumun kanadığını bile hatırlıyordum.

"Yemin ederim bilerek yüzüne atmayı planlamıyordum. Topu senin olduğun tarafa gönderiyordum. O da kendiliğinden yüzüne yapışıyordu." Konuşması bittiğinde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Benden çekinmese hunharca güleceği belliydi. Ki haklıydı da. Ben olsam, ben de topun birinin suratına yapıştığını görsem kahkaha atardım ama işte, insanın kendi başına gelince aynı şekilde olmuyordu.

"Sus Gökalp ya, sus!" O anları hatırladıkça Gökalp'e karşı yeniden sinirle dolmamak mümkün değildi. Yere eğilip avucumun arasına aldığım kumu Gökalp'in üstüne doğru fırlattım. "Benim çok güzel bir burnum var. Ya burnumu kırıp şeklini bozsaydın?"

Kumun yarısı boşluğa, yarısı Gökalp'in göğsüne isabet etti. Eğilip biraz daha kum alırken söylenmeye devam ediyordum. "O zamanlar gözlük kullanıyordum. Ya gözlüğümün camı kırılıp gözüme girseydi de kör kalsaydım?" Bu defa bir kısmı havaya gitmesin diye Gökalp'e yaklaşıp elimdeki kumları öyle fırlattım.

"Yuh," dedi hayretler içerisinde. Bir yandan da ona attığım kumdan kurtulmak için yana doğru adımladı. "Bunları düşünmek aklına şimdi mi geldi?"

"Salak! Bunları benim değil, senin düşünmen lazımdı."

Yere eğilip biraz daha kum alacağım sırada elindeki topu olabildiğince yavaş bir şekilde bana doğru attı. Top kumlara doğru uzattığım elime tam isabet ederek avucumdaki bütün kumların dökülmesine sebep oldu. Kafamı kaldırıp Gökalp'e ters bir bakış attım ve elime çarptıktan sonra yere düşen topu iki elimle kavradığım gibi ayaklandım.

ninova

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle, "Şimdi ödeşme zamanı," dedim. "Yüze vuran topun ne kadar acıttığını öğrenmenin zamanı geldi."

Korkmasını, hatta kaçmasını düşünürken Gökalp gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Ellerini şortunun cebine sokarak rahat bir şekilde karşımda dikilmeye başladı. Etkileyici sesiyle, "Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." dediğinde ona olan anlık sinirim uçup gitti bile. "Ben toplarla büyüdüm. Emin ol, yüzüme sayısız kez top yemişimdir. Ben bu acıyı zaten biliyorum. Daha büyüklerini bile biliyorum."

Haklıydı. Oflayarak topu yere doğru fırlatırcasına attım.

Gökalp adımlayarak eğildi ve yere attığım topu aldıktan sonra benden biraz uzaklaştı. "Aslında top sandığın kadar can acıtan bir şey değil," dedi ve topu havaya doğru fırlattı. "Çok hafif vuracağım. Sakın korkma. Kaçmana gerek yok."

Havadan inen topu parmak pasıyla bana doğru gönderdiğinde olduğum yerde durmak için çok çaba sarf etsem de bedenim kendiliğinden harekete geçti. Top doğrudan bana geliyordu ve dediği gibi yavaş bir vuruştu fakat ben yine de ondan kaçtım. Benim ayrıldığım kısma düşen top, kum olduğu için sekemeden oraya gömülüp kaldı.

Çekingen bakışlarımı Gökalp'e doğru çevirdim. Omuzlarımı kaldırıp indirirken, "Refleks olmuş," diye bir açıklama yaptım. "Artık toptan istemsizce kaçıyorum."

"En sonunda ortalıkta *toptan korkulmaz, top bizim arkadaşımız* diyen Kaptan Tsubasa* gibi gezeceğim."

Yerdeki topa ayağımla vurup Gökalp'e doğru gönderirken dediğine sesli bir şekilde güldüm. "Sen onu izler miydin?"

"Her sene baştan başlarım."

"Peki sen Haikyuu** izledin mi?" Voleybolla ilgili bayağı güzel bir animeydi.

"Çok kez."

"Ben de çok izledim," dedim anlamsız bir sevinçle. "Pek anime sevmem aslında ama voleybolla içli dışlı büyüyünce voleybol konulu her şeyi izler hale geldim."

ninova

"Tıpkı hiçbir maçımızı kaçırmadığın gibi," dedi gülümseyerek. Kafamı salladım. Canlısını kaçırsam bile tekrarına mutlaka bakardım. Takımda oynayan, voleybolcu olan Gökalp'ti ama babamın işi gereğiyle kendimi bildim bileli voleybol benim hayatımda başköşedeydi. Bir oyuncu olmasam da ben de voleybolla beraber büyüdüm denilebilirdi.

"Biliyor musun, ben lisedeyken bir arkadaşım bana sen voleybolcu birisiyle sevgili olacaksın demişti." Ben konuşurken Gökalp topu kendi kendine manşetle sektiriyordu. "Ben de *hadi oradan be* deyip geçmiştim. Manifest dedikleri bu mu oluyor?"

"Ben manifesti falan bilmem, Sarışın. Kadere inanırım. Biz birbirimizin kaderiymişiz."

"Ya tabii o ayrı. Neyse." Gökalp topu öyle yükseğe attı ki top tekrar yere düşerken onu yakalamak için peşinden biraz koşması gerekti. Ben de konuşurken aynı zamanda peşinden onu takip ediyordum. "Öyle düşünürken arkadaşımın dediği o laf aklıma geldi."

Gökalp manşetle topu havalandırmak yerine ben konuşmaya devam ederken bana doğru attı. "Acaba o arkadaşım şu an ne yapıyor? Beni, daha çok babamın mesleğini çok kıskanıyordu." Bana gelen topa yumruk yaptığım elimle alttan vurdum. "Keşke senin yerinde olsaydım falan diyordu. O isteği bana çok anlamsız geliyordu-"

Aniden gözlerim kocaman açıldı. "Bir dakika, oha!"

Resmen topa vurmuştum! Bu, insanlık için küçük benim için çok büyük bir adımdı.

"Ben az önce topa mı vurdum? Hem de kaçmadan?"

Gökalp bu tepkime karşılık kahkaha attı. Gülüş sesi kulaklarıma ritmik bir melodi gibi gelirken hafif bir tebessümle onu izledim. Kafasını geriye attığında boynu ve belirgin âdemelmasıyla bakışmaya başladım. Bu çocuk her şeyiyle beni inanılmaz bir biçimde etkileyebiliyordu.

Gülüşü dindiğinde, "Şimdi psikolojik olduğunu anladın mı?" dedi. Yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı. Kafamı omzuma yatırmış, o mükemmel gülümsemeyi izlerken söylediklerini zihnimin algılayıp algılamadığından emin değildim. "Konuşuyordun ve dikkatin topta değildi. O yüzden top sana doğru geldiğinde kaçmak dışında bir şey yaptın. Aslında toptan korkmuyorsun, korktuğunu sanıyorsun."

"Sadece bir kere oldu. Ben hiç emin değilim."

ninova

"Bir daha deneriz."

Gökalp topu eline aldığında dudağımı dişledim ve o topu bana doğru attığında son ana kadar direndim. Top bana geldiğinde vurup gönderebilirdim ama bedenim kaçmayı tercih etti. Elimle kafamı koruyup diğer tarafa kaçtım. Bu kez bedenimin bunu yapmasına engel olamadım.

Top tehlikesini atlattığımda, "Ben demiştim," dedim.

"O halde kabullenene kadar deneriz."

Gökalp'in bu top fobisini geçirmek konusunda ne kadar ciddi olduğunu o an anladım.

Topun sahibi gelip bizden topunu isteyene kadar Gökalp'le amansız bir mücadeleye giriştik. O topu bana doğru atıyordu. Bense bu defa kaçmayacağım deyip her seferinde itinayla kaçıyordum.

En son top direkt yüzüme gelmek üzereyken son anda kafamı eğip kurtulduğumda, bende ipler kopmuştu ve ömrü hayatım boyunca kesinlikle toptan uzak durmam gerektiğine karar vermiştim.

"Kızlar resmen fotoğraf çekeceğim ayağına orana burana elliyorlar, Gökalp!"

Gökalp kartı okutarak odanın kapısını açarken sinirle onu bir kenara ittirip içeri önce ben girdim. Son on dakikadır ortalıkta sinir küpü gibi geziyordum. Ünlü birisiyle -özellikle genç kızlar arasında ünlü- sevgili olmak ne kadar zordu böyle?

Akşam yemeğinden sonra restorandan çıkarken Gökalp'i tanıyan birkaç kız fotoğraf çektirmek istemişlerdi. Gökalp de onları kırmamıştı. Ki bu, biz sevgili olmadan önce de yaşanan şeylerdi. O yüzden normal karşılayabilirdim ama kızlar fotoğraf samimi görünsün diye Gökalp'in orasını burasını elledikleri için çatık kaşlarla fotoğraf merasiminin bitmesini beklemiştim. Hoşnutsuzluğumun farkına varmışlar mıydı bilmiyordum fakat pek umurumda da sayılmazlardı.

Kimse onlara fotoğraf çekinmeyin demiyordu. Fotoğraf çekiniyorsan da bir duruşun ve mesafen olmalıydı. Sevgilisi olduğunu bildiğin adama yapışmak neyin nesiydi?

"Sen de hiç uzaklaşmadın, Gökalp. Sana da helal olsun," diye mırıldandım sinirle.

Alçak bir sesle ve uysal bir tavırla, "Daha ne kadar uzaklaşsaydım, Sarışın? Aramıza bir insan daha sığardı," dedi. Sinirli olduğum için huyuma gitmeye çalışıyordu.

Dediği doğruydu. Gökalp uzaklaştıkça tam fotoğrafın çekileceği anda kızlar ona yaklaşıyorlardı. Bir tanesi elini Gökalp'in koluna koyup ona o kadar çok yaklaşmıştı ki utanmasam orada kavga bile ederdim de bir magazin olayıyla daha patlak vermek istemiyordum. *Ünlü voleybolcu Gökalp Erdem'in sevgilisi, sporcunun fotoğraf çektirmek isteyen hayranlarıyla kavga etti!*

"Çok sinirlendim, çok!" Odanın içinde adeta volta atıyordum. Kolumdaki çantayı deniz manzaralı camın önünde bulunan üçlü koltuğa fırlatırcasına bırakıp Gökalp'e doğru döndüm. "Daha kim bilir bunlar gibi kaç bin tanesi vardır?"

"Sarışın," dedi bana doğru yaklaşırken. Beni yatıştırmak istediğinden olsa gerek sesi ılımlıydı. "Sadece birkaç fotoğraf."

"Sevgilimin fotoğrafları başka kızların telefonunda geziniyor. Benim fotoğraflarım tanımadığın erkeklerin telefonunda olsaydı hoşuna gider miydi?"

Çenesi kasıldı. "Gitmezdi."

"O zaman benim de hoşuma gitmemesi hakkımdır."

"Haklısın," dedi. Adımları yanıma ulaştığında durdu ve tam karşımda, aramızda fazla mesafe bırakmadan dikildi. Boşlukta salınan ellerimi kavrayıp sıkıca tutmaya başladı. "Ama onları geri çevirirsem kaba görünecek ve kötülenecek olan benim."

"Ben hayranlarınla fotoğraf çekinme demiyorum ki." Eminim ki böyle bir şey demeye hakkım da yoktu. Gözler önünde olan biriyle sevgili olduğuma alışıp bunu kabullenmek zorundaydım. "Ben sana aşırı yakın olmalarından rahatsızım. Kızın biri elini göğsüne yaslamaya kalkıştı, Gökalp. Sen engel olmasaydın yapacaktı da. Onların bunu kendilerine hak görmelerinden rahatsızım. Sonuçta sen ilişkisi olan bir adamsın. Ünlü olman bu gerçeği değiştirmiyor ve elin kızı gelip kafasına göre sevdiğim adamın orasına burasına dokunacaksa benim onlardan özel yanım ne olacak?"

"Çok haklısın," diye yineledi. "Ben elimden geldiğince dikkat edeceğim."

ninova

Bakışlarımı kaçırırken, "Lütfen," diye mırıldandım. Bu durum çokça canımı sıkmış ve bütün moralimi bozmuştu.

"Alara." Yumuşak dudaklarını, tuttuğu ellerimden birinin üstüne bastırdı. "Asma suratını güzelim. Beni de üzüyorsun."

"Asmamaya çalışırım."

Gözlerine bakmıyor oluşum canını sıkmış olacak ki çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru çevirdi ve göz göze gelmemizi sağladı. "Söz veriyorum, gördüğünde canının sıkılacağı hiçbir fotoğraf çektirmeyeceğim. Hepsiyle mesafeyi koruyacağım. Tamam mı? Bana güven."

"Sana güveniyorum zaten."

"O zaman hiçbir şeyi kafana takma. Sana söz verdim. Aksi olmayacak."

Kafamı onaylarcasına salladım. Tam bu esnada çalmaya başlayan telefonumun sesi Gökalp'ten uzaklaşmama neden olurken, koltuğa attığım çantamdan telefonumu çıkarıp arayana baktım. Babamın aradığını gördüğümde hızlıca cevapladım.

Odanın balkonuna çıkıp babama günlük raporumu vermeye başlarken sıcaktan bunalmanın etkisiyle üstümdeki elbisenin göğüsten bağlamalı iplerini genişlettim. Yaklaşık beş dakika süren konuşmanın ardından odaya geri döndüğümde Gökalp'i camın önündeki üçlü koltukta otururken buldum.

Yanına gidip koltuktaki boşluğa oturacakken Gökalp bileğimden kavradığı gibi bedenimi kucağına çekti. Hazırlıksız yakalandığım bu hamle karşısında dengemi koruyamayıp kendimi bacaklarının üstüne oturmuş bir halde bulduğumda, heyecanla dudağımı dişlerimin arasına kıstırdım.

"Benim Sarışın'ım hâlâ üzgün." Eliyle saçlarımı omzumdan geriye itti. Bir kolunu belime doladı ve kucağındaki en rahat pozisyonu bulmamı sağladı.

"Üzgün değilim ki," dedim ellerimi omuzlarına yerleştirerek. "Sadece kızların tavırlarına uyuz oldum."

"Ama suratın beş karış geziyorsun." Nazik bir şekilde diğer taraftaki saçlarımı da omzumdan arkaya attı ve ardından parmaklarının tersiyle boynumu okşamaya başladı. "İşte o sinirimden kaynaklı."

Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum. Konuştukça bugün şahit olduğum anlar geliyordu aklıma ve kendimi daha çok sinirlenirken buluyordum. O yüzden konuyu değiştirmek istercesine, "Yola ne zaman

ninova

çıkacaksınız?" diye sordum. Bu gece yola çıkacaklarını biliyordum ama saati hakkında konuşmamıştık.

"Sabaha karşı üç veya dört."

"Çok erken." Belimdeki eli rahat durmayıp elbisemin yanlarındaki ufak açıklıklardan tenime temas etmeye başladı. Nefesimin yavaş yavaş düzensizleşmeye başladığını hissediyordum.

"Öğlen antrenman var. Buradan İstanbul'a ulaşıp antrenmana yetişmemiz için o saatlerde çıkmamız lazım."

"Neyse." Beyaz gömleğinin kıvrılan yakasını düzeltmeye başladım. "Sen gidince hiç değilse ben de ders çalışacak vakit bulurum. Sen çalışmama izin vermiyorsun." Tatilde ders çalışmak kulağa çok saçma geliyordu ama önümüzdeki hafta yapılacak olan sınav ne yazık ki beklemiyordu. Tatilde bile olsam vakit buldukça ders çalışmak zorundaydım.

Kaşları hayretle havalanırken, "Çalışmana izin vermiyor muyum?" diye konuştu. "Yanımda kitap açtın da ben mi engel oldum?"

"İşte sorun da senin yanında kitap açmaya fırsatımın olmaması."

Ufak dekolteden içeriye sızdırdığı parmaklarından biriyle sanki beni uyarıyormuşçasına tenime ufak bir baskı yaptı. "Kendi çalışmama isteğini bana bağlayamazsın." Sesi keyif doluydu.

"Sanki şurada kitap açsam çalışmama izin vereceksin."

"Akademik kariyerinin önüne geçemem."

"Ama eminim ki *şimdi değil, ben gittikten sonra çalış* ayağı çekersin."

Yalandan bir ciddiyetle kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. "Asla," dedi kafasını sallamayı bıraktığında. "Önemli bir sınav."

Onu, "Öyle," diyerek onayladım. "Tek bir sınav da değil. İki sınava gireceğim ve ikisi de İngilizcemi ölçüyor. Konuşmaya gelince çok iyiyim aslında ama iş kâğıtta yazanlara gelince hâlâ ufak tefek dilbilgisi hataları yaptığım oluyor."

Parmakları yavaşça belimi okşadı. "Ben senin en iyisini yapacağına inanıyorum."

"En iyisini yaparsam iki yıl ayrı kalacağız. Bunun farkındasın, değil mi?" diye sordum tereddütle. Bu soruyla beraber yeşillerinde bir durgunluk belirdi. Gözlerinin içindeki mutlu ve keyifli ifadenin anbean oradan silindiğine şahit oldum.

ninova

"Tatillerde geleceksin." Bu, beni avutmak için değil de daha çok kendini avutmak için söylediği bir cümle gibiydi.

"Öyle tabii ama bu kadar sık görüşemeyeceğiz. Hatta aylarca görüşmediğimiz zamanlar olacak." Bunu hiç adamakıllı oturup konuşmamıştık. İkimiz de anın tadını çıkarma taraftarıydık ve aramıza iki yıllık bir zaman diliminin gireceği gerçeğini olabildiğince ertelemeye çalışıyorduk.

"Olsun," dedi. Sesi üzgün olsa da konuşmasının devamında beni teselli etmekten geri durmadı. "Her gün telefonda konuşuruz. Akşamları görüntülü konuşuruz. Aşk sadece yan yana olmaktan ibaret değil. Seni yanımda görmek istediğim için hayallerinin önüne geçemem. Buna hakkım yok."

Gülümsedim ve dudağımı yanağına bastırıp derin bir öpücük bırakarak geri çekildim. Koyu renkteki rujum sayesinde yanağında dudağımın izinin çıkması kaçınılmaz oldu. Bu görüntü hoşuma giderken dudağımı diğer yanağına da bastırdım. Aynı izden yine oluştu. Bıraktığım izlere gülümseyerek bakıyordum. Bu defa dudaklarımın hedefi çenesi oldu. Çenesine, yanaklarının aksine daha silik bir iz bıraktığımı gördüğümde dudaklarımdaki rujun geçiyor olduğunun farkına vardım.

Gökalp'in kucağından kalkmadan koltuğun üstündeki çantama uzandım. Kucağıma çekip içini karıştırarak rujumu bulduğumda çantayı eski yerine bıraktım. Rujun kapağını açıp dudaklarımda gezdirmeye başladım. Gökalp dikkatle dudağıma sürdüğüm ruju izliyordu. İşim bittiğinde yine lazım olacağını düşünerek ruju elimden bırakmadan bakışlarımı Gökalp'in yüzüne çevirdim.

Yüzünün her bir noktası ruj izimle dolana kadar onu öpmeye devam ettim. Dakikalar sonra geri çekilip eserime baktığımda yüzümde kocaman, memnuniyet dolu bir sırıtış belirdi. Yüzü dudak izleriyle doluydu. "Harika oldu."

Dudakları kıvrıldı. "Eminim."

Kucağıma bıraktığım telefonumu alarak bu anı ölümsüzleştirmek adına kamerayı açtım. Önce arka kamerayı açıp telefonu biraz uzaklaştırarak Gökalp'in bu halinin fotoğrafını çektim. Ben art arda fotoğraflar çekerken o hiç sesini çıkarmadan beni izliyordu.

Sonra ön kameraya geçtim. Telefonu havaya kaldırdığımda bir kolumu Gökalp'in boynuna sardım ve hafif bir baskıyla kafasını bana doğru yaklaştırmasını sağladım. Kafalarımız birbirine yaslanırken kameraya karşı

ninova

gülümseyerek birkaç fotoğraf daha çektim. İlk ikisinde Gökalp tepkisiz olsa da diğerlerinde yüzünde harika bir gülümseme yer edinmişti.

Telefonu indirdiğimde gelişigüzel bir şekilde fotoğrafları inceledim. Bakışlarımı fotoğraflardan ayırıp kafamı kaldırarak Gökalp'e baktım ve çantamın içinden ıslak mendil çıkardım. Mendille yüzüne bıraktığım ruj izlerini güzelce temizlemeye başladığımda, "Silmene gerek yoktu," dedi.

"Komik görünüyorsun," dedim gülerek.

Mendille işim bittiğinde ayağa kalkınca atmak üzere bir kenara bıraktım. Kafamı çevirerek Gökalp'e baktığım an, sanki bunu bekliyormuş gibi dudakları benimkilere kapandı. Gözkapaklarım kayarak kapanırken elimi ensesine götürüp dudaklarımı aralayarak öpüşüne karşılık vermeye başladım. Belimdeki elleri sıkılaştı. Biri zaten dakikalar öncesinde ufak dekolteden içeriye sızmıştı ancak diğeri de öyle baskı yapıyordu ki elbisemin kumaşına rağmen sıcaklığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

Dudaklarının arasında kaybolmuş giderken beni kendisine doğru çekmesi kalbimin işini zorlaştırıyordu. Kucağında yan bir şekilde oturuyordum. Bu da ister istemez omzumun göğsüne yaslanmasına ve aramıza mesafe girmesine sebep oluyordu. O yüzden bir bacağımı kaldırıp diğer tarafa atarken amacım bedenlerimiz arasındaki mesafeyi sıfıra indirmekti. Bacaklarım Gökalp'inkilerin yanında koltuğa yaslanırken, bu hareketimin hoşuna gittiğini dudaklarımın üstünde gülümsemesinden anladım.

Göğsüm göğsüne yaslandığında dudaklarının üzerinde sesli, titrek bir nefes aldım. Yavaş ve sakince başlayan öpücük, Gökalp'in bedenlerimizi bir bütün haline getirmesiyle alevlendi. Bir elim ensesinde durmaya devam ederken, diğeri omzundan aşağıya doğru yavaşça gezintiye çıktı.

Gömleğinin kumaşından teninin sıcaklığını avucumun içinde hissedebiliyordum ve bu hisle beraber her bir hücrem yanıyordu. Dudakları benimkilerden ayrıldığında rahat bir nefes almak üzereydim ki bir sonraki durağı çenem olduğunda alacağım nefes kursağımda kaldı. Küçük öpücüklerinin bir süre çenemde oyalanmasının ardından yavaşça boynuma doğru inmeye başladı. Gayriihtiyarı bir şekilde kafamı hafifçe yana yatırarak Gökalp'e alan açarken, kalbimin gürültülü sesi çevremizdeki tüm sesleri bastırıyordu.

Kalbimin gümbürtüsü haricinde bir şey duyamıyordum ve Gökalp'in boynumda gezintiye çıkan dudakları dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

ninova

Elbisenin eteğinin açıkta bıraktığı bacağımda hissettiğim dokunuşla gözlerimi sıkıca yumdum. Eli bacağımda iyice yer edinirken ve dudakları boynumu talan etmeye devam ederken bende akıl namına bir şey kalmamıştı. Sadece öpmüyordu. En hassas olduğum bölgeleri eliyle bulmuş gibi seçip tenimi dudaklarının arasına kıstırıyor, emiyordu. Sonra emdiği bölgede dişlerini hissediyordum ve inlememek için kendimi zor tutuyordum.

Boynumla gerdanım arasında kalan bölgeyi emmeye başladığında kucağında istemsizce hareketlendim ve bu hareketlenme ikimizin de bedeninin aynı anda kaskatı kesilmesine sebep oldu. Kalçamın altında hissettiğim sertliği kasıklarıma bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

Nefes almayı bile unuttuğum saniyelerde Gökalp'in de dudakları ve durmadan belimde gezinen elleri duraksadı. Dudağımı ısırırken Gökalp'in sesli bir şekilde nefes alıp verdiğini işittim. Sonra inler gibi bir sesle, "Sarışın," dedi. "Hareketlerine biraz dikkat edemez misin güzelim?"

Sesimin çıkabileceği bir halde olsaydım konuşur, istemeden oldu derdim ancak hem utanmıştım hem de anın duygularının yoğunluğuyla dilimi yutmuş gibi hissediyordum.

Gökalp yüzünü boynumdan ayırdığında yavaşça gözlerimi araladım. Beraberinde elini de bacağımdan ayırdı. Belimdeki eli hâlâ varlığını koruyordu fakat birkaç saniye önceki kadar baskılı değildi. Koyulaşmış yeşilleri gözlerimle buluştuğunda kısık ve boğuk çıkan ses tonuyla beraber, "Daha fazla ileri gitmeyelim," dedi. "Kendimi durduramayabilirim."

O an ilerisini hayal etmenin bana korkutucu değil de heyecan verici geldiğini fark ettim. Hiçbir zaman dokunuşlarından kaçmamıştım. Bedenim hep daha fazlasını istemişti. Gökalp bir anlık duygu yoğunluğundan böyle şeyler istememden, sonrasında pişman olmamdan korktuğunu birkaç kez dile getirdiğinden ben de ilişkimiz başladığından beri çok üstelemiyordum. Fakat bu hissettiklerim bir anlık duygu yoğunluğundan ibaret olamayacak kadar büyüktü.

Az önce bacaklarımda gezinen elini kavrayıp eski yerine, bacağıma yerleştirdim. Kendi elimle üstüne baskı yaparken gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Durdurma," diye fısıldadım. "Ben durmanı istemiyorum."

Kısık gözleri tamamen açılırken kaşları şaşkınlıkla havalandı. Şaşkınlığını anlayabiliyordum. Ne zaman aramızda bir yakınlaşma yaşansa ve bu konuşma yapılsa sesimi çıkarmayıp kabulleniyor, bir nevi düşüncelerinde

ninova

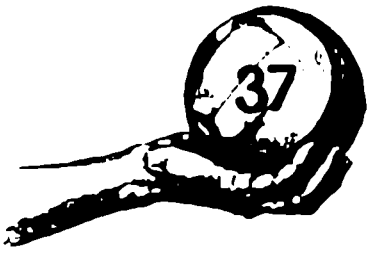
haklı olduğunu düşünmesini sağlıyordum. Oysa öyle değildi. Ben sadece yaşanacak her şeyi kısa sürede yaşamaktan çekiniyordum.

"Alara..." diye başladı ama devamını uzun bir süre getirmedi. Onun sessizliği sürerken ben bacağımın üstündeki elini yavaş yavaş yukarıya doğru yönlendirmeye başladım. Ellerimiz beraber elbisemin etek kısmından içeriye doğru sızarken heyecanım katbekat artsa, kalp atışlarım zirveyi bulsa da geri adım atmamak konusunda kararlıydım.

Bakışları sıyrılmaya devam eden elbiseme, ellerimize ve öncesinde elbisemin göğüs kısmının ipini gevşettiğim için hafifçe açılmış olan göğüs çatalıma değerken bacağımdaki elinin baskısı her geçen saniye artıyordu. Yeşilleri gözlerime çevrildi. "Emin misin?" diye sordu tereddüt ediyormuş gibi.

Hiç beklemeden kafamı sallayarak onayladım Gökalp'i. "Bunda sonradan pişman olacağım bir durum yok, Gökalp. Sen benim sevdiğim adamsın, böyle bir şeyi seninle yaşamayacağım da kiminle yaşayacağım?" Beni ilgiyle dinledi, konuştuğum o birkaç saniyelik süre boyunca yeşilleri dikkatle yüzümde gezindi. En sonunda ben konuşmamı bitirir bitirmez, inlercesine nefesini verip dudaklarıma kapandı.

ninova

AKIŞINA BIRAKMAK

Madrigal - Ne Zamandır Sendeyim

"Döveceğim seni ya! Bu morluklar ne, Gökalp?"

Gökalp'in keyifli gülüşü kulağıma dolarken elimdeki tarakla beraber ona doğru döndüm. Tarağı tehdit edercesine sallarken ciddiyetimi anlasın diye, "Gerçekten döveceğim bak!" dedim.

Boynum morluktan geçilmiyordu. Öyle ki yeni bir ten rengi bile kazanmış olabilirdim. Ben bu morlukları nasıl gizleyecektim? "Blöf yapma, Sarışın. Bana kıyamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Tarağın tersini Gökalp'in omzuna sinirle geçirdim. Dediği gibi gerçekten kıyamadığımdan ötürü hafif bir vuruş oldu ama Gökalp yüzündeki sırıtışı silip elini vurduğum kısma götürdü ve dudaklarından yalancı bir inlemenin dökülmesini sağladı. "Senin elinin ayarı yok mu, Sarışın?"

"Oyun yapma. Tiyatrocu seni."

Gülüşü yeniden yüzünde belirdi. Bakışları boynuma kaydıkça bıraktığı izlerden ne kadar keyif aldığı gözlerinden okunuyordu. Tamam, onun boynunda da morluklar vardı ama benimki başka bir boyuttu. "Ben nasıl bikini giyeceğim, Gökalp?" Tarağımla bir kez daha omzuna vurdum. "Ben nasıl denize gireceğim, Gökalp?"

Kapatıcıyla kapatsam bile denize girdiğim an yılanın deri değiştirmesi gibi boynumun asıl hali gözler önüne serilecekti. "Girme o zaman bebeğim," diyerek bana *dâhiyane* bir fikir sundu. "Ne gerek var?"

"Ben o zaman ne için tatile geldim, Gökalp?"

"İstanbul'da ben sana özel havuz açarım." Yüzüme doğru sırnaşıp dudaklarını yanağıma bastırdı ve geri çekildi. "Bunları dert etme." Gecenin bu saati olmasına rağmen o kadar keyifli, o kadar enerjikti ki gözlerinden uyku fışkıran ben, hayretler içerisinde onu izliyordum. Gerçi o enerjik olmayacaktı da kim olacaktı?

Tarağımı dolabın raflarından birine bırakıp banyodan çıktım. Gökalp'le Tayfun birazdan İstanbul'a gitmek üzere yola çıkacaklardı. Saat gecenin üçü olmak üzereydi. Biraz önce duştan çıkmıştım ve üstüme Gökalp'in valizinden aşırdığım gri bir tişörtü geçirmiştim. Hem Gökalp'le aramızdaki cüsse farkı hem de tişörtün bir hayli geniş olması sebebiyle tişört üstümde dizlerimin birkaç karış üstünde biten bir elbise gibi duruyordu. Bu görüntü hoşuma gitmişti.

Odaya geçtiğimde bedenimi, bir iki saat öncesinde çeşitli anlara tanıklık etmiş yatağa yüzüstü bıraktım. Aklıma gelen düşünceler utanmama sebep olurken utançla yüzümü yastığa gömmeden duramadım. Her şey bittikten sonra utançtan öleceğimi tahmin etmek hiç de zor değildi.

Banyodan Gökalp'in hazırlandığına dair sesler geliyordu. Daha doğru düzgün eşyalarım bile toplamamıştı. Kalkıp ona yardım etmem gerekiyordu ama kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki yataktan kalkacak mecalim yoktu. İki saniye hareketsiz kalsam uykuya dalabilirdim.

Yatağın içinde yan dönüp yastıklardan birini kucağıma çektim ve kollarımı yastığa sıkıca sardım. Biraz sonra Gökalp nemli saçlarını tarayıp düzgün bir şekle sokmuş halde banyodan çıktı. Kuruduktan sonra o şekli yine dağılacaktı. Saçları biraz düzensizdi ama kötü durmuyordu. Aksine ona ayrı bir hava katıyordu. Gökalp altına bir pantolon giymişti, üstü hâlâ çıplaktı. Benim bavulumun yanındaki sırt çantasına doğru ilerledi ve eline alarak içinden beyaz, geniş bir tişört çıkardı.

Üstümdeki ona ait olan tişörtü hatırladığımda, "Tişörtüne el koydum," dedim.

Yeşil gözleri yatağa doğru dönüp beni buldu. Dudakları kıvrıldı. "Benim kıyafetlerimin içindeyken daha güzelsin, Sarışın."

Kendimi tutamayıp gülümserken yüzümü kollarımın arasındaki yastığa gömdüm. Gökalp'in gözlerine bakmak dahi yanaklarıma bir sıcaklık pompalıyordu.

Gökalp odanın içindeki eşyalarını birer birer toplayıp güzelce katlamaya başlarken, ben de yattığım yerde onu izlemeye devam ediyordum. Katladığı kıyafetleri çantasına özenle yerleştirdi. Sonra banyoya geri dönüp orada kalan eşyalarını da alarak odaya geldi. Onları da çantasına yerleştirdiğinde fermuarım çekti ve yatağın yanına, yere bıraktı. Koltuğun üstündeki, az önce çantadan çıkardığı beyaz tişörtü üstüne geçirdikten sonra yatağa doğru yürümeye başladı.

ninova

"O gözlerini bir an bile ayırmadan beni izlemeye devam edersen buradan gidemem," dedi yatağın diğer tarafına otururken. Kafamı kaldırarak bakışlarımı karizmatik yüzüne çevirdim. Şu an gözüme her zamankinden daha çekici geliyordu.

"Sana bakmayayım mı?"

"Bu şekilde bakma."

"Nasıl?" Anlamıyordum çünkü dümdüz bir şekilde baktığımdan emindim. Sadece hareketlerini izliyordum. Nasıl bakıyor olabilirdim ki?

Yatağın içinde biraz kayarak yarı uzanır pozisyona geldi. Dirseğinin üstünde yükselerek üzerime doğru eğilirken kolu belime dolandı. Aramızdaki mesafeyi beni kendine doğru çekerek kapattı. "Böyle aşkla işte," dedi nefesi yüzüme vururken. "Yeryüzünde bana bu kadar sevgi dolu bakan Alisa'dan sonraki tek insansın."

Sesli bir şekilde güldüm. "Alisa ile hâlâ kapanmamış bir hesabımız var," dedim gülmeye devam ederken. "Etimi koparacaktı resmen."

"Tatlı görünce dayanamıyorsa demek ki." Dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp geri çekildi hafifçe. "Abisine çekmiş olsa gerek."

Yine ani laflarıyla beni gafil avladığı anlardan birindeydik. Sanırım Gökalp tarafından hiç beklemediğim anlarda iltifat almaya alışmam gerekiyordu. Ağzı her şartta iyi laf yapıyordu.

"Ee," dedim ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. "Siz gitmiyor musunuz?"

"Tayfun'a söylediğim saatin gelmesini bekliyorum. Gitmemi istediğini bu kadar belli etme, Sarışın."

"Bana kalsa sana yapışıp asla gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun." Kafasını onaylarcasına salladı. Dudaklarıma bir öpücük daha bıraktı. Yatağa iyice yayılırken yüzünü boynuma gömdü ve orada hareketsizce beklemeye başladı. Kollarımı omzuna dolarken, "Sakın boynuma yeni izler eklemeye kalkışma," diye uyardım.

Bunu dememle beraber tenimi dudaklarının arasına aldığını hissettiğimde, omzuna bir tane geçirdim. Boğuk bir gülüşle dudaklarını tenimden ayırdı. Ara sıra derin nefesler alıp verdiğinde kokumu içine çektiğini anladım. Bunun dışında boynuma yeni morluklar eklemek için çabalamadı. Ki bu iyiydi yoksa onu odadan postalamak zorunda kalabilirdim. Zaten kara kara bu morlukları nasıl gizleyeceğimi düşünüyordum.

Gökalp'in belirlediği saat gelene kadar bu pozisyonda, yatakta uzanmaya devam ettik. Vakit geldiğindeyse kollarımı istemeye istemeye Gökalp'ten

ninova

ayırdım. İnsan sevgilisini çok sevdiğinde her saniye yanı başında olsun, yanından ayrılmasın istiyordu. Tabii varlığı iyi geliyorsa.

Gökalp'le vedalaştıktan sonra çantasını alarak odadan çıktı. Onun gidişiyle yatakta yan dönüp uyumak için gözlerimi kapattım. Yorucu bir geceydi.

Birkaç saat süren uykum odanın kapısının çalınmasıyla sona ererken, yüzüme vuran güneş ışıklarıyla suratımı buruşturarak güçlükle yataktan kalktım. Uyku sersemi bir şekilde sendeleyen adımlar atarak hedefime ulaştığımda, kulpunu indirerek kapıyı araladım. Bir adım geri çekilerek yarı açık gözlerimi gelen otel görevlisine diktim.

Adam, "Gökalp Erdem adında bir müşterimizden özel olarak sizin için gönderildi," diyerek karton bir poşet uzattı.

İşte şimdi uykumdan ayılmıştım. "Teşekkür ederim," dedim poşeti alırken.

Poşetle beraber odaya girip soluğu yatakta aldığımda, hemen açıp içine baktım. Görüş açıma giren ilk şey, sarı bir kurdeleyle bağlanmış birkaç tane sarı lale oldu. Gülümseyerek laleleri poşetten çıkarıp bir kez kokladım ve özenle yatağın üstüne bıraktım. Kurdelenin arasına sıkıştırılmış küçük bir not kâğıdı vardı. Üstünde *seni seviyorum* yazıyordu.

Gülüşüm daha da büyürken poşetin içini yokladım. Beyaz bir eczane poşeti çıkmıştı içinden. Eczane poşetinden ise ertesi gün hapı...

BİRKAÇ SAAT ÖNCE

TUĞÇE ERDEM

Telefonumdan açtığım şarkıdan sıkılıp diğerine geçtim. Melodisini duyar duymaz, o şarkıyı da son zamanlarda çok kez dinlediğim için sıkıldığımı fark edip anında başka şarkıya atladım. Bu defa çalan şarkıyı uzun zamandır dinlemediğim için geçmedim ve ekranı kapatarak telefonu kumların üstüne bıraktım.

Saat gecenin üçü olmak üzereydi. Bir türlü uyku tutmadığı için -bunda gündüz biraz kestirmemin de etkisi vardı- soluğu deniz kenarında almıştım. Temiz hava almak ve yürümek uyumama yardımcı olur diye düşünmüştüm. Birazdan Esin'le birlikte kaldığımız odaya geri dönüp uyumaya çalışacaktım.

ninova

Gözlerimin daldığı denizden ayrılmasına sebep olan şey, hemen yanıma bırakılan bir çanta ve çantanın yanına çöken beden oldu. Kafamı çevirip baktığımda bakışlarım koyu kahve gözlerle kesişti. Çaktırmadan yutkunarak hemen önüme döndüm ve oturuşumu biraz düzeltmeye çalıştım. Giydiğim kısa, geniş şort bağdaş yaptığım bacaklarım sebebiyle yukarılara doğru sıyrılmış bir haldeydi. Ve açıkçası gecenin bu saatinde kimseyle denk geleceğimi düşünmediğimden ince askılı, beyaz cropumun altına sutyen giyme gereği duymamıştım.

Bağdaş yaptığım bacaklarımı düzeltip dizlerimden büktüm. Bacaklarımı kendime doğru çekerek kollarımı etrafına sardığımda göğsüm pek göze çarpmaz oldu.

Gözleri denizin dalgalarında gezinirken, "Rahatsız olacaksan senden tarafa bakmam," dedi. "Kıyafetlerinden ötürü yani."

"Biraz," diye mırıldandım. Şort ve crop çok sıkıntı değildi ama sutyen giymediğim için belli olan göğüs uçlarım yanımda Tayfun varken beni rahatsız ediyordu ve görmesini istemiyordum.

"Bakmam öyleyse."

Gerçekten bana bakmadığı için onaylarcasına salladığım kafamı göremedi. Aynı onun gibi bakışlarımı denize çevirirken neden gerildiğime bir anlam vermek istemiyordum. Bunu düşünmeyi erteliyordum.

Böyle sessiz sessiz oturmanın aramızdaki gerginliği daha da artırdığını fark ettiğimde sanki bilmiyormuş gibi, "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Birazdan. Gökalp'i bekliyorum. Uyanacak da ayılacak beyefendi." Elini havada gelişigüzel salladı.

"Anladım."

Gözucuyla telefonuma bakarken, "Güzel şarkıymış," dedi. Rahatsız olduğumu düşündüğü için bana bakmıyordu ama benim bakışlarım sık sık Tayfun'u yokluyordu. Gözlerim telefonuma kaydı ve parmağımı uzatıp ekranı açtım. Madrigal'den *Ne Zamandır Sendeyim* şarkısı çalıyordu. Tayfun denizi izlerken ben o fark etmeden şarkıyı döngüye alıp ekranı kapattım.

"Öyle," diye mırıldandım.

Birkaç dakika boyunca ikimizden de çıt çıkmadı. İkimiz de sessizce telefonumdan çalan şarkıyı dinledik ve gece esintisiyle beraber dalgalanan denizi izledik. Üstümün fazlasıyla açık olması ve denizin dibinde oturmamız sebebiyle bedenime hafif bir ürperti yayılıyordu.

ninova

"Burada olduğumu bilerek mi yanıma geldin, yoksa öylesine geçerken mi beni gördün?" diye sordum en sonunda sessizliği bozarak. Konuşmadıkça daha çok geriliyordum.

"Aslında büfeye uğramıştım." Gözucuyla Tayfun'a baktığımda sahilin kenarında kalan yedi yirmi dört açık olan ufak büfeye baktığını gördüm. "Yolda atıştırmalık bir şeyler aldım. Bu saatte otelin restoranı açık değildi."

"Anladım."

Garip bir şekilde Tayfun'un durgun olduğunu hissediyordum. Şimdiye kadar çoktan bana sataşıp alaycı cümleler kurmalıydı. Sadece sessizce yanımda oturuyordu ve bu bana çok garip geliyordu. Yine de ona karışmadan önüme döndüm. Çenemi dizlerimin üstüne yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Ben senin üstüne çok mu geldim?" Tayfun'un sorusuyla beraber gözlerim aralandı fakat dönüp ona bakmadım.

"Hangi konuda?"

"Sanırım sen istemediğini belli ettikçe ben direttim." Daha fazla bakışlarımı ondan uzak tutamadım ve gözlerim yüzüne çevrildi. "Sen unutmaya çalıştıkça ben her fırsatta sana yaşanan geceyi hatırlattım. Yeni fark ediyorum. Kusura bakma, Tuğçe." Sesi gerçekten üzgün ve pişman çıkıyordu. "Ama devam etmeyeceğim. İstemiyorsan daha fazla zorlamanın manası yok."

"Zorlayacak bir şey yapmadın ki."

"Seninle görüşmek için yalan bile uydurdum, Tuğçe. Sen yine iyi niyetinden kardeşimle tanışmak için hayır demedin. Oysa bir yalandan ibaretti. Gerçeği öğrendiğinde de yanımıza kadar gelmiş olmana rağmen dönüp gittin. Buluşmayı bile istemiyordun. Ben seni zorladım."

Söylediklerini ciddi bir ifadeyle, "Evet," diyerek onayladım. Benden uzak tutmaya çalıştığı bakışları bu onaylayışımla ışık hızında yüzüme çevrildi.

"Evet, o gün yanınıza kadar gelmeme rağmen geri döndüm ama sebebi buluşmayı istememek değildi. Senin hakkında olan düşüncelerimdi, tereddütlerimdi. Bana da hak ver, Tayfun. Yıllardır hayatımdasın ve ben seni hayatından kadın eksilmeyen, gönlü ota boka konan birisi olarak tanıyorum. Kendimi bile bile ateşe atmak istemedim."

İnsan hayatı boyunca mantığını kullanarak, sürekli aklının sesini dinleyerek buralara kadar gelince doğal olarak doğru bildiği şeyden şaşmak

ninova

istemiyordu. Bazı hisler için mantığımı göz ardı etmek bana korkutucu geliyordu.

Eğer Tayfun'la kardeşine hediye seçtiğimiz o güne geri dönersek, itiraf etmeliydim ki o gün gerçekten ondan hoşlanmıştım. Belki de işlerin bir anda çığırından çıkmasının sebebi de buydu. Bir anda kendimi olmamamız gereken bir pozisyonda bulduğumda büyük bir afallama yaşamıştım ve şüphesiz bunun altında bir hoşlantı yattığını fark ettiğimde daha çok afallamıştım.

"Sana kendimi açıkladım." Evet, aynı odayı paylaştığımız gece banyoda kendini açıklamıştı.

"Evet ama daha yeni açıkladın. Ben buluşmaya gelip geri döndüğümde o tereddüdü yaşıyordum."

"Her neyse," dedi nefesini üfleyerek. "Dediğim gibi, üstüne gelmekten vazgeçtim. Konuyu bunu söylemek için açmıştım."

"Ben de düşündüm," dedim ve Tayfun'a doğru döndüm. "Yani benim için mantığımın inatla direttiğinin aksine bir seçeneğe yönelmek çok zor. Muhtemelen bir şey olur da üzülürsem kendi kendimi bitireceğim ama hayatımda ilk kez farklı bir şey yapmak istiyorum. Ne de olsa üzülmekten korkarak yaşayamam. O yüzden denemek istiyorum."

Karışık bir şekilde konuştuğum için Tayfun ne demeye çalıştığımı anlamadı. Bu, koyu renk gözlerindeki anlamsız bakışlardan belli oluyordu. "Sana kendini ispatlaman için bir şans vereceğim," dedim daha açıklayıcı olması için. "İşin sonu nereye gider, bir ilişki yaşar mıyız orasını bilemem. Sadece kendimi sana karşı korumaya çalışmayacağım. Akışına bırakıyorum."

"Gerçekten mi?" Bulunduğumuz yer çok aydınlık değildi ama buna rağmen gözlerinden bir parıltı gelip geçmişti sanki veya benim kuruntumdu, bilmiyordum.

"Gerçekten. Ama..." İşaretparmağımı tehdit edercesine havada salladım. "En ufak bir şeyde sana siktiri basarım. En azından şu evrede. İlerisini bilemem."

Havada salladığım işaretparmağımı parmaklarıyla kavradı. Geldiğinden beri süregelen durgunluğu yerini büyük bir keyfe bıraktı. Tuttuğu parmağımı el sıkışır gibi havada sallarken eğlenir bir tavırla, "Anlaştık hanımefendi," dedi.

Gülüp Tayfun'un elinden parmağımı kurtardım.

ninova

Telefonu çaldığında ikimizin de gülüşü yüzümüzden silindi. Tayfun telefonunu çıkarıp aramayı cevapladı. Gökalp'le konuştuğunu birkaç saniye sonra adıyla hitap etmesinden anladım. Konuşmaları çok uzun sürmedi. Tayfun aramayı sonlandırarak bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Gökalp otelin önündeymiş. Ben gidiyorum."

Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim. "İstanbul'da görüşürüz o zaman."

Tayfun kumların üstünden kalkacakken bir anda bakışları bana takıldı ve beklemediğim bir şekilde bana doğru yaklaşmaya başladı. Olduğum yerde gerim gerim gerilirken vücudumu yana eğip ondan kaçmak gibi bir hamle de yapamadım. Zaten yapmak istesem de vücudum hareket etmedi. Tayfun dibime girene kadar yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe kaldığında durdu. Gözlerimin dudaklarına kaymaması için ekstra bir çaba sarf ederken birdenbire elini saçlarımın üstünde hissettim.

"Saçında tüy var." Parmaklarını saçımın bir tutamından boylu boyunca kaydırarak indirdi. Bahsettiği tüyü havaya bıraktığında, "Onu aldım," diye ekledi.

Yüzünü benimkinden biraz uzaklaştırdı. Bakışları gözlerimden başlayarak bütün suratımı tararken, "Merak etme," dedi. "Bundan sonra sana, senin isteğin dışında asla dokunmam. Çünkü sanki sana zorla bir şeyler yapmışım gibi davranmana, bana o şekilde bakmana dayanamıyorum."

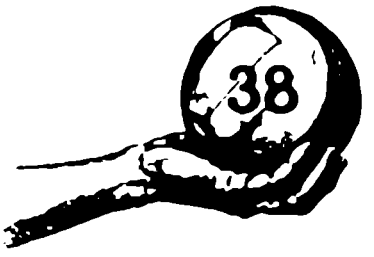
Tamamen geri çekilip benden uzaklaştığında boşluğuyla ürperdim. Gözlerim kapanırken kafamı hızlıca diğer yöne çevirdim.

Gerçekten bazı zamanlar çok aptallaşıyordum.

Ayağa kalktığını, benden birkaç adım uzaklaştığını görmedim ama hissettim.

"İstanbul'da görüşürüz, Tuğçe."

ninova

KUMPAS

İKİ HAFTA SONRA
GÖKALP ERDEM

Yoğun geçen bir antrenmanın ardından yapılacak iki güzel şey vardı. Soğuk bir suyla duş almak ve Alara'nın ben antrenmandayken attığı mesajlara bakmak.

Birincisini yerine getirmiştim. Soyunma odasının banyosundan çıkarken elimdeki havluyla saçlarımı kuruluyordum. Bir yandan da diğer elimdeki telefondan Alara'nın attığı mesaja göz gezdiriyordum. Bu sefer mesaj kutumu ardı ardına attığı mesajlarla doldurmamıştı. Halbuki attığı mesajları okumak en büyük zevkimdi.

Alara Yılmaz: Götalp.

Alara Yılmaz: Ay pardon ahahaksdsd. Gökalp.

Saçımı kurutmaya devam ederek banka otururken dudaklarımda engel olamadığım bir sırıtış belirdi. Bu lakaptan hoşlandığım söylenemezdi ama Alara söylerken mutlu oluyordu ve ben de ona izin veriyordum. Alara'nın mutluluğundan daha önemli değildi ya.

Gökalp Erdem: Sevgilim bana göt diyor.
Gerçekten kalbim kırılıyor.

Mesajımı görmesi için bir süre bekleyeceğimi düşünürken Alara hemen çevrimiçi oldu ve yazmaya başladı. Onun yazmasını beklerken havluyu yanıma bıraktım ve bakışlarımı soyunma odasının içinde gezdirmeye başladım. Bugün duşta normalden fazla oyalanmış olmalıydım ki soyunma odası kısmen boşalmıştı. Kısmen diyordum çünkü duşların olduğu bölümden su sesi geliyordu. Birisi daha benden sonra duşa girmişti ama kim olduğunu bilmiyordum.

Alara Yılmaz: İsmin buna çok müsait ne yapabilirim? ☹
Neyse, şimdi sana iki elbise atacağım. Nereye
gideceğimize göre hangisini giyeceğimi sen seç
çünkü nereye gideceğimizi bilmediğim için
ben karar veremiyorum.

Bugün Alara'yla dışarı çıkacaktık. Sınavlarının güzel geçmesi sebebiyle bunu kutlamamız gerektiğini düşünmüştüm. Ki bu aslında bir bahaneydi. Alara ile buluşabilmek için bulduğum her fırsatı değerlendiriyordum. Nereye gideceğimizi ona söylememiştim ve merakından çatlıyordu. Onu meraklandırmayı sevdiğim için gizem yaratıyordum çünkü meraklı bir şekilde bana sokulduğunda yüzünde oluşan o masum ifadeye bayılıyordum.

Gökalp Erdem: Gönder gelsin.

Belli ki Alara cevap yazmamı bile beklemeden bana fotoğrafları göndermişti çünkü daha mesajım iletileli birkaç saniye bile olmadan attığı fotoğraflar ekranımı kapladı. İlk fotoğrafı açtığımda bir ihtiyaçla ciğerlerime derin bir nefes doldurdum. Elbiseleri atmaktan bahsederken yatağın üzerine koyar da atar sanmıştım. Üzerinde görmeyi beklemiyordum.

İlk elbise oldukça miniydi. Omuzlarını açıkta bırakan açık mavi tonlarında, bedeninin üst kısmını neredeyse tamamen saran bir elbiseydi. Gerdanı açıktaydı. Aynanın karşına geçerek verdiği pozda yüzünü elindeki telefon gizliyordu. Bayıldığım sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Yana kaydırarak diğer fotoğrafa geçtim. Bu fotoğrafta da yine aynanın karşısındaydı. Bu kez üstündeki elbisenin rengi beyazdı ve her yerinde pembe renkte küçük çiçekler vardı. Diğeri kadar olmasa da kısaydı. Elbise omuzlarını kapatsa da gerdanı açıktaydı ve ona hediye ettiğimden beri boynundan çıkarmadığı kolye ışıl ışıl parlayarak varlığını belli ediyordu.

Bu kez aldığım nefes oldukça sesliydi. Bana bu fotoğrafları atarken ne hale geleceğimi hiç düşünmemiş miydi?

Gökalp Erdem: İkisiyle de
fıstık gibisin. Nasıl seçeyim ben?

Birini seçsem aklım diğerinde kalırdı. Bir insana giydiği her şeyin yakışması suç olmalıydı. Onu bir akşam evlerinin bahçesinde çilekli pijama takımıyla otururken gördüğümde bile gözüme dünyanın değil, evrenin en güzel kızı olarak gelmişti.

Alara Yılmaz: Seçmek zorundasın.

Gökalp Erdem: Seçemem. Ben seni bu iki elbiseyle de kanlı canlı görmek istiyorum.

Alara Yılmaz: Birini seç onu giyeyim.
Diğerini de başka zaman giyerim.

Önce hangi elbiseyi görmek istediğime karar vermek zorundaydım. Şimdi yeni bir bahane daha ortaya çıkmıştı. Seçmediğim diğer elbiseyi üzerinde görmek için yarın yine dışarı çıkmak zorundaydık. Evet, bu buluşma sebebi az önce bulunmuştu.

Gökalp Erdem: Çiçekli olanı giy o zaman.

Alara Yılmaz: Gideceğimiz yere uygun mu?

Gökalp Erdem: Gideceğimiz yer bize uygun olsun, Sarışın. İlla biz mi oraya uyacağız?

Alara Yılmaz: Kıroluk yapma, Kaptan.

Ekrana bakarken gülümsedim. Hem milli takımda hem de Fenerbahçe'de herkes bana kaptan diyordu ama kimseninki bu sarışının ağzından dökülen kaptan kelimesinin bende yarattığı hisler kadar etkili olmuyordu.

Gökalp Erdem: Ben kıro bir erkeğim. Maçoyum ben, maço. Yumruğu masaya vurdum mu kırarım o masayı.

Alara Yılmaz: Ee sonra. :)

Gökalp Erdem: Sonra da masanı kırdığım için senden özür dilerim. Kusura bakma, Sarışın'ım.

Gözümün önünde ekrana bakarken kahkaha atan hali canlandı. Yüzlerce kez o gülüşüne şahit olsam da binlerce kez daha olmayı dilerdim.

Alara Yılmaz: Aferin böyle
yola gel işte. Sen neredesin şu an?

Antrenmandan çıktıktan sonra onu almaya geleceğimi söylemiştim. Hazırlanıp beni bekleyecekti.

Gökalp Erdem: Soyunma odasındayım. Antrenman biter bitmez duş aldım. Birazdan çıkacağım. Önce eve uğrar sonra seni almaya gelirim.

Alara Yılmaz: Tamam.
Ben hazırlanmaya kaçar.

Alara'yla konuşmamız son bulduğunda eşyalarımı toparlayarak soyunma odasından çıkmak için hazırlanmaya başladım. Her şeyi halledip spor çantamı omzuma astığım sırada banyodan son zamanlarda gördüğümde yalnızca sinirlerimi hoplatan o yüzün sahibi görüş açıma girdi; Arda.

Gitmek üzere olduğum için varlığını hiç umursamadan kapıya doğru yürümeye başladım ama onun ters bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Kapıya ulaşıp biraz araladığımda odanın içinde yankılanan sesi duyuldu. "Kaptan," dediğinde yavaştan gerilen sinirlerimle durdum ve geriye doğru omzumun üzerinden bir bakış attım. "Kendine dikkat et."

Bu bir iyi dilek değildi. Telkin hiç değildi. Sırıtan yüzü ve tuhaf bir soğuklukta çıkan sesi içimde hiç iyi hisler uyandırmamıştı. Yine de hiçbir şey demeden önüme dönerek soyunma odasından çıktım.

Şu yaz sezonu da bitmiyordu ki bu heriften artık kurtulsaydım. Nasıl bir kuyruk acısıysa bir türlü geçmek bilmiyordu. Bana yedekte oturmaya devam ettiği her maçta, bir öncekinden daha çok bileniyordu.

Tesisten çıkıp arabama doğru yürürken geçen dakikalarda az önceki gerginliğim geçmişti ve kendi kendime keyifle ıslık çalıyordum. Ben keyifli olmayacaktım da kim olacaktı? Harika giden bir ilişkim vardı. Milli takım bu sezon bütün maçları kazanarak Avrupa şampiyonluğu yolunda ilerliyordu. Her geçen gün oyunum daha da güzelleşiyordu.

Antrenmanlarla dolu yorucu bir günün ardından da Sarışın'ımı görecektim. Beni en çok keyiflendiren şey de buydu.

Arabamın yanına gelip anahtar için cebimi yokladığımda başka bir şeyin eksikliğini hissettim. Telefonum cebimde değildi. Omzuma takılı olan spor çantasının gözlerini kontrol ederek telefonun yanımda olmadığından emin olduğumda arabanın kilidini açtım ve çantayı arka koltuğa bıraktım. Tekrar kilitleyerek soyunma odasında unuttuğumu düşündüğüm telefonunu almaya gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki birdenbire karşımda dikilen beş kişilik grubu gördüğümde adımlarım duraksadı.

Belalı tiplere benziyorlardı zira yüzlerinden pek hayırlı bir ifade aktığı söylenemezdi. Beşi de birbirinden garip tiplerdi.

İçlerinden birisi, "Oo, Kaptan," dedi. Ellerini arkasında tutarak öne doğru bir adım attı ve ilgiyi üstüne toplamayı başardı. "Sonunda seni tek yakalayabildik."

ninova

İfadesiz bir suratla gözlerimi daha önce hiç görmediğim bu beşlinin üstünde gezdirirken zihnim az çok olayı kavramıştı aslında ama emin olmadan ağzımı yormak istemiyordum. Bu yüzden, "Kimsiniz siz?" diye sordum.

Oysa kim olduklarını tahmin ediyordum. Arda'nın az önceki lafının altının boş olmadığı açıkça belliydi.

"Biz kim miyiz?" Belli ki grubun sözcüsü bu öne çıkan tipsizdi. "Biz bugünden sonra unutamayacağın insanlarız." Tehlikeli olduğunu düşündüğü bir sırıtışla yüzünü işaret ettiğinde alayla gülesim geldi. "Bu yüzleri hafızana iyi kazı, Kaptan."

Karşımdaki grubun benden asla beklemediği bir rahatlıkla, "Merak etme," dedim. "Bu biçimsiz sıfatı istesem de unutamam." Düzen meraklısı birisi olarak karşımdaki adamın suratına birkaç kez vurup sıfatım düzgün bir şekle sokma isteğiyle dolup taşmıştım.

Sırıtışı sekteye uğrasa da bozuntuya vermemeye çalıştı. "Sana Arda'nın selamını getirdik." Tipsizin konuşmasının ardından grup geldiğinden beri arkalarında tuttuğu ellerini birer birer öne getirdi. Ellerinde gördüğüm sopalarla alayla gülümsedim.

"Arda'nın bizzat kendisinin karşıma çıkmaya götü yememiş mi?" Oysa az önce soyunma odasında tektik. Kendi başına kendi işini halledemiyor muydu?

Gerçi neden karşıma gelmediğini tahmin ediyordum. Arda doğrudan bana bir zarar vermeye kalkışırsa başta sporcu lisansının yanması olmak üzere hayatındaki her şeyini kaybederdi. Olay magazine kadar düşerdi.

Ve Arda'nın bu sessizliğinin altından yine bir şeyler çıkacağını da biliyordum. Sadece bunun olabileceğini tahmin etmemiştim.

"Sen Arda için ancak elinin kiri olabilirsin," dedi dişlerinin arasından. Bu tipsizin kim olduğunu bilmiyordum ama Arda'nın epey yakınından birisi olduğuna emindim. "Yani istese seni iki saniyede alt edebilir ama o uğraşma gereği duymadı. İş bize düştü."

"Siktir git," dedim sinirle. "Aç götünü, bu yalanları ona anlat. Yavşağa bak."

"Senin yerinde olsam laflarıma dikkat ederdim." Elindeki sopayı gözüme gözüme sokmak istercesine havaya kaldırdı. "Beş kişiye karşı kafa tutmaya çalışmanın mantıklı hiçbir yanı yok. Buradan sonra gideceğin yerin hastane olacağının sen de farkındasın."

ninova

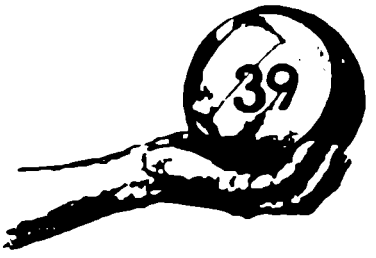
Arabamı park ettiğim yer tesisin alt taraflarında kalan ıssız bir sokaktı. Buralarda park yeri bulmak sorundu ve arabamı hep buraya bırakırdım. İkiye ayrılan sokağın bir yanı çıkmaz sokakken, diğer yanı ana yola çıkıyordu ancak ana yola gidene kadar en az iki yüz metre yürümek gerekiyordu. Burada tek başımaydım.

Beş kişiye karşı tek.

Bu gerçeği kabullendiğimde aklıma gelen tek kişi Alara'ydı. Şu an evinde telaşla karışık bir heyecanla hazırlandığını biliyordum. Yine o güzel saçlarını şekillendirecek, internette gördüğü cıvıl cıvıl yaz makyajlarından birini yapıp benim onu almaya gelmemi beklemeye başlayacaktı.

Karşımdaki beşli ellerinde sopalarla birlikte bana doğru yürümeye başladıklarında bugün Alara'ya gidemeyeceğimin farkındaydım. Onun ne kadar ararsa arasın bana ulaşamayacağının da.

Ve birçok şeyin ters gideceğinin de bilincindeydim.

KORKU VE ÖFKE

Zile ardı ardına birkaç kez basarken kapının açılması için beklediğim her saniye sabrım taşıyordu. Dolan gözlerim yüzünden kapıyı zar zor görüyordum ve aklımdan geçen bin bir türlü ihtimalin üstüne yenileri eklendikçe kendimi daha da kötü hissediyordum.

Alacaklı gibi zile bastıkça bastım. Kapı saniyeler sonra büyük bir gürültüyle açıldığında Tuğçe'nin şaşkın yüzü -muhtemelen kapıyı böyle çaldığım içindi- görüş açıma girdi.

"Kızım sen yedi aylık mısın? Bir zile on defa basılır mı?"

"Açsaydın sen de." Oysa kapının önüne geleli çok uzun zaman da geçmemişti.

Tuğçe yüzümün halini gördüğünde beni azarlamayı bir kenara bırakıp hayretle, "Ne oldu sana?" diye sordu. Kolumdan tutup beni içeri çekerken karşı çıkmadığım için çok güç uygulamamasına rağmen eve girmemi sağladı. "Bu halin ne?" Bakışları endişeyle yüzümde gezinmeye başladı. "Yoksa Gökalp mi üzdü seni?" Bu noktada sesindeki öfkeyi hissetmemek mümkün değildi.

Bakışlarımı tavana dikip ağlama hissine engel olmaya çalışırken, "Gökalp'e ulaşamıyorum," dedim. "Kesin bir şey oldu."

Ezbere bildiğim evin içerisinde salona doğru yürürken, ellerimi havaya kaldırıp yüzüme doğru sallayarak hava yapmaya çalıştım. Tuğçe ılımlı bir sesle, "Bebeğim," dedi. "Ulaşamadın diye hemen kötü mü düşünüyorsun? Belki şarjı bitmiştir, belki işi vardır, belki-"

Salona girdiğimde koltuklardan birinde oturan Tayfun'u görünce adımlarım kapının önünde kesildi. "Senin ne işin var burada ya?" diye sızlandım ağlamaklı bir sesle. "Gökalp ortada yok. Siz burada âlem mi yapıyorsunuz? Nerede Gökalp?" Onların bir suçu yoktu ama saatlerdir ulaşamadığım -ki

zor durumda olmasa asla böyle bir şey yaşanmayacağından emindim- sev-gilimin kuzenini ve arkadaşını bir arada görünce sinirlerim bozulmuştu. Kime çatacağımı şaşırmış durumdaydım.

Tayfun da şaşkına uğramış bir halde, "Ne oluyor?" diye sordu.

Odanın içine girip sehpanın üstündeki pizza kutularına yüzümü buruşturarak baktım. İlerleyip ikili koltuğa oturdum. "Gökalp ortalıkta yok."

Tayfun pek sallamaz gibi bir havada, "Ha," dedi. "Antrenmandan sonra yorgun düşüp uyumuştur. Biraz sonra uyanır."

"Ya niye beni ciddiye almıyorsunuz?" diye çıkıştım ikisine de. "Biz onunla antrenmandan sonra konuştuk. Eve uğrayıp sonra beni almaya gelecekti. Bakın üstümü bile giyindim." Ellerimi kırış kırış olan elbisemin eteğinde gezdirdim. "Ama saatlerdir ne aramalarıma ne de mesajlarıma dönüyor. Evine kadar gittim, orada yok. Bir şey olmuş, yoksa Gökalp böyle bir şey yapmaz. İki eli kanda olsa dahi bana mesaj atar, beni arar. O beni habersiz bırakmaz."

Ki buluşma ayarlayıp beni ekecek bir insan değildi. Daha önce hiç yapmamıştı. Sonradan işi çıksa dahi hiç vakti yoksa bile bulduğu ilk boşlukta bana yazardı.

"Bir dakika," dedi Tuğçe. "Sen ciddisin."

"Yok oyun yapıyorum! Ya siz şaka mısınız?" Ellerimi yüzüme kapatırken ciddiye alınmamanın etkisiyle sinirlerim iyice gerilmiş durumdaydı. Neredeyse altı saattir Gökalp'ten hiçbir şekilde haber alamıyordum. Evinde değildi. Bunlar beni yeterince gererken bir de ciddiye alınmamak iyice sinirimi bozmuştu.

"Tamam sakin ol, Alara," dedi Tuğçe ve yanımdaki boşluğun çöktüğünü hissettim. Ellerimi yüzümden ayırarak dolu gözlerle yanıma oturan arkadaşıma baktım. "Bana neden haber vermedin?"

Dudaklarımdan histerik bir gülüş firar etti. "Sana ulaşılabiliyor mu ki?" Bakışlarım pizza kutularında, kola şişelerinde gezindi. Sıkıntıyla nefesimi vererek Tuğçe'ye dönerken konuşmaya devam ettim. "Seni kaç kez aradım. Açmadın. Sonra ben de Yunus'u arayıp ona haber verdim. Belki oradadır diye tesise gidecek ama orada olduğunu hiç sanmıyorum. En kötü polise gideriz dedi fakat aradan yirmi dört saat geçmesi lazımmış. Delireceğim birazdan."

Konuşmam bittiğinde Tuğçe cebinden telefonunu çıkarıp kontrol etti. Ekranı açıp baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Sessizde kalmış."

ninova

Hiç mi telefonunu kontrol etmedin diye onu suçlayamazdım. Benim meraktan kendi kendimi yediğim sırada o Tayfun'la beraberdi. Zaten tatilden döndüğümüzden beri araları normal iki arkadaş gibiydi. Şimdi onunla zaman geçirirken aklına neden başka bir şey gelsindi ki? Üstelik Gökalp'le bu akşam dışarı çıkacağımızı bildiğinden ikimizden birini aramaması gayet normaldi. Eve adımımı attığımda ikisini görünce sinirlenmiştim ancak bunu yaşadığım duygu yoğunluğuna bağlıyordum.

"Ben Yunus'u arayayım," dedi Tayfun. Kafamı onaylarcasına salladım ama arasa da yeni bir gelişme duyacağımızı sanmıyordum çünkü bir şey öğrense ilk beni arayacağının sözünü Yunus'tan almıştım.

"Yer yarıldı da yerin dibine mi girdi bu çocuk?" diyen Tuğçe bana belli etmemek için çabalasa da sesindeki endişe gizlenebilecek gibi değildi.

"Gökalp'e bir şey olmamıştır, değil mi?" Sesim titriyordu. İçimde hiç iyi hisler yoktu. Belki de ben kuruntu yapıyordum, bilmiyordum. Şu birkaç saat içinde o kadar kötü şeyler düşünmüş, kafamda kurgulamıştım ki biraz sonra Gökalp çıkıp gelse ve *canım bir yerlere gitmek istemedi* dese bile normalde tavır alacağım bir şeyi sevinçle karşılardım. Şu an benim için önemli olan tek şey, aklımdan geçen hiçbir ihtimalin doğru olmaması ve Gökalp'in iyi olmasıydı.

Tuğçe'nin yeşil gözlerindeki bakışlar yumuşarken kollarını omzuma sararak beni kendisine çekti ve bedenimi sıkıca sarmaladı. "Saçmalama be kızım. Gökalp'e ne olacak? Ortalıkta avel avel geziniyordur." Sesi tereddütlüydü çünkü bir şey olmasa Gökalp'in beni veya bizi bu şekilde habersiz bırakmayacağını kendisi de biliyordu.

Az önce camın önüne geçip telefonla konuşan Tayfun aramayı sonlandırdığında arkasını dönüp bize baktı. Merakla yüzünü izledim. "Yunus, Gökalp'in telefonunu soyunma odasında bulmuş."

Tuğçe'den ayrılarak oturduğum yerde doğruldum. "Yanına almamış yani."

"Unutmuş olabilir."

"Telefonunu açmama sebebini bulduğumuza göre bence kötü seçenekleri eleyebiliriz," diye konuştu Tuğçe. "Seninle konuşurken en son ne demişti?"

"Eve uğrayıp sonra beni almaya gelecekti."

"Belki bizimki eve gitmiştir sonra da yorgunluktan sızıp kalmıştır." Eğer evine uğrayıp buraya öyle gelmemiş olsaydım Tuğçe'nin dediği mantıklı

ninova

olabilirdi. Karşı çıkarcasına kafamı iki yana salladım. "Ya evine gittim diyorum! Kaç kez zilini çaldım. Evde olsaydı açardı."

"Antrenman sonrası o yorgunlukla dalınan uykunun ne kadar ağır olduğunu bilmiyorsunuz." Tayfun karşımızda kalan koltuğa otururken telefonunu yanına bıraktı. "Yanımda bomba patlasa yine uyanmam."

"Onlarca kez çaldığım zili duyamayacak kadar ağır bir uyku mu?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Bazen öyle olabiliyor."

Yalan yok, Tayfun'un bunu söylemesi beni biraz rahatlattı. Belki de ben çok abartmıştım. Çok detaylı düşünmüştüm. Belki de olan biten sadece bundan ibaretti. Gökalp aramalarımı telefonu yanında olmadığı için cevaplamamıştı. Evde derin bir uykuya daldığından bu saate kadar uyanamamış, o yüzden beni almaya gelememişti. Sonuçta insanlık haliydi ve her şey olabilirdi.

Tuğçe omzumu sıvazlayarak, "Bak gördün mü?" dedi. "Korkulacak bir şey yokmuş."

Yine de içimde bir yerde kötü his hüküm sürmeye devam ediyordu ve ben, Gökalp'i karşımda sağ salim bir şekilde görmeden rahat edemeyecektim.

"Dikkat ettin mi? Gökalp'in arabası evin çevresinde miydi?"

Tayfun'un sorusuyla düşüncelere dalarken o an bunu hiç akıl etmediğim aklıma geldi. Sahi neden hiç kafamı kaldırıp çevreme bakınmamıştım ki? "Bakmak hiç aklıma gelmedi."

Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemezken birdenbire ayaklandım. "Ben Gökalp'in evine gidiyorum. İyi olduğundan emin olmazsam rahat edemem." Tuğçe de benimle beraber ayağa kalkarken, "Tamam," dedi. "Ben de seninle geliyorum."

"Yok." Bakışlarımı Tayfun'da ve henüz yarısı yenmiş pizza kutularında gezdirdim. "Siz takılmaya devam edin. Ben boş yere ortalığı karıştırdım." Eğer gerçekten Tayfun'un dediği gibi çıkarsa bu kadar velveleye verdiğim için daha sonra kendimle çok dalga geçecektim.

"Saçmalama, telaşlanman çok normal. İçime kurt düşürdün. Şu dakikadan sonra Gökalp'in iyi olduğunu görmezsem ben de rahat edemem." Tayfun'un söyledikleri beni rahatlatmış olsa da Tuğçe'nin gözlerine bakılırsa ona hiç etki etmemişti. Beni teselli etmek için inanmış gibi yapmıştı.

"Ben sizi götürürüm," dedi Tayfun ve tam o esnada Tuğçe'nin elindeki telefonun ekranı aydınlandı. Hâlâ sessizde olduğu için sesi çıkmadı ama ekrana bir arama düştü. "Yengem arıyor. Kesin o da Gökalp'e ulaşamadığı

ninova

için telaşlandı." Her akşam Gökalp ailesiyle görüntülü konuşurdu ve bugün aramalarına cevap vermeyince kadın haklı olarak telaşlanmış olmalıydı.

"Ben şimdi ne diyeceğim ki?" Parmağı istemeye istemeye ekrana gitti. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü. "Efendim?"

Karşı taraftaki kadın o kadar hararetli bir şekilde konuşuyordu ki ne dediğini çözemesek de sesini biz bile duyuyorduk. "Yengeciğim biraz sakin olur musun? Dediğin hiçbir şeyi anlamıyorum."

Gökalp'in annesinin sesi biraz duruldu. Hızlı hızlı konuşmaya devam etti ve o konuştukça Tuğçe'nin yüz ifadesindeki değişim sert bir şekilde yutkunmama neden oldu. "Ne diyorsun? Ne hastanesi?"

Hastane kelimesi damarlarımdaki kanın korkuyla hızlanmasına neden olurken, "Hastane mi?" diye sordum. "Ne oluyor?"

Elini havaya kaldırıp bir dakika manasında işaret yaptı ama ne olduğunu duymadan öylece durmam benim için imkânsızdı. "Sen nereden öğrendin?" dedi kısık bir sesle. Elimi koluna dokundurarak dikkatini çekmeyi amaçladığımda Tuğçe bana arkasını döndü. İçime düşen korku her saniye daha da büyürken Tuğçe'nin bu tavırları beni germekten başka hiçbir şeye yaramıyordu.

Sanki o bir şeyler yapabilecekmiş gibi korku dolu bakışlarımı Tayfun'a çevirdim. O da kısılmış gözleriyle dikkatli bir şekilde Tuğçe'yi izliyordu. Konuşmanın içeriğini bilmesek de ters giden bir şeyler olduğundan ikimiz de emin olmuştuk.

"Yenge, Allah aşkına ne uçağı? Hemen yaygarayı koparmayın. Biz bir gidip bakalım. Belki ciddi bir şey yoktur."

Vardı işte, kötü bir şey vardı. Boşuna saatlerdir kalbime kötü hisler ağırlık yapmıyordu.

"Tamam, tamam. Ne yapıyorsanız yapın. Biz hemen hastaneye gidiyoruz." Tuğçe telefonu kapatarak birkaç saniye öylece bekledi. Ne bize doğru döndü ne de konuştu. Derin bir nefes alıp verdiğinde ondan önce davranarak önüne geçtim. "Ne oldu?" dedim sabırsızca. "Çabuk bana anlat. Ne olmuş?"

Bakışlarını duvardan ayırarak gözlerime çevirdi. "Gökalp hastanedeymiş. Yengemi hastaneden aramışlar."

Gözlerim kapanırken kafamı yere doğru eğerek titrek bir nefes alıp verdim. "Biliyordum işte! Bir şey olduğunu biliyordum." Gözlerimin dolması uzun sürmezken bu hemencecik titreyen sesime yansıdı. Oysa yanılmayı

ninova

ne çok istemiştim. Kafamda kurmuş olmayı ne çok istemiştim. Gözlerimi açarak Tuğçe'ye baktım. "Nesi varmış?"

"Bilmiyorum. Çok bir şey söylememişler. Zaten yengem de telaşlı konuşuyordu. Söylediği çoğu şeyi anlamadım. Tesise yakın bir hastanedeymiş. Cüzdanından kimliği çıkınca ailesine ulaşmışlar. Sanırım..." Duraksadı ve anlam veremiyormuş gibi yüzünü buruşturarak ekledi. "Darp dedi ama anlamadım. Kim niye Gökalp'i darp etsin ki?"

Sert bir yutkunuş boğazımda kalakaldı. Ne nefes alabildim ne de yutkunabildim. Kalbimdeki ağırlık bütün vücuduma yayılıyordu ve ben duyduğum *darp* kelimesinden beri ayakta güçlükle durabiliyordum.

Tayfun kapıya doğru yürürken, "Bunu düşünmekle vakit mi kaybedeceğiz?" dedi. "Detayları hastanede öğreniriz. Yürüyün."

Şimdi de omuzlarıma haklı çıkmanın ağırlığı binmişti. Tuğçe gibi ben de anlam veremiyordum. Kim, neden Gökalp'i darp etmeye kalkışırdı ki? Her şeyi geçtim, hastaneye kaldırılacak kadar mıydı? Elimi kalbimin üstüne bastırıp ovuştururken, Tuğçe'nin koluna tutunarak Tayfun'un peşine takıldım.

Belli ki sorularımın hiçbirine hastaneye ulaşmadan cevap alamayacaktım.

Hastaneye ulaştığımızda girişteki danışmadan Gökalp'in adını soyadını vererek kaldığı odayı öğrendik. Tuğçe hızla yürürken beni de beraberinde sürüklüyordu çünkü ben ondan güç almadan yürüyecek halde değildim. Asansöre bindiğimizde sırtımı asansörün duvarına yaslamış boş boş önümü izliyordum. Darp ise çok ciddi bir şey olamazdı, değil mi? Belki de her şey ufak tefek dikişlerden ibaretti.

"Niye Gökalp ölmüş gibi karaları bağladığınızı anlamıyorum," dedi Tayfun. "Kendinize gelip bir silkelenin."

Bakışlarımı boşluktan ayırmadan ruhsuz çıkan sesimle, "Hastanede odaya yatırıldığına göre çok da iyi olmasa gerek," diye cevap verdim.

"Her şeyin en kötüsünü düşünmek zorunda değilsiniz. Şimdi gideriz odaya bir gireriz, Gökalp'i yatakta oturup bize salak salak sırıtırken görürüz." Düşününce dudaklarım neredeyse gülmek için kıvrılacaktı. "Telaş falan yaptık ya hoşuna da gider salağın. Bu kadar büyütmeyin." Tayfun ortamdaki gerginliği dağıtmak istiyordu. Çünkü ciddiyeti hiç seven bir yapısı yoktu ama ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı.

ninova

Asansör durduğunda önce Tayfun, sonra da Tuğçe'yle ben indik. Tayfun seri adımlarla ilerlerken biz arkadan ona eşlik ediyorduk. Bakışlarım sessizliğini koruyan Tuğçe'ye kaydı. Düşünceli bir şekilde bakışlarını yere dikerek koluna girmiş olan beni yürütüyordu.

"Başka bir şey var, değil mi?" diye sordum. Bu durgunluğu Gökalp'in annesiyle konuştuğundan beri sürüyordu. Beni teselli etmeye bile çalışmamıştı. Bu, Tuğçe'nin canının çok sıkkın olduğu anlamına geliyordu. Gökalp'in annesinden bize, daha doğrusu bana söylemediği bir şey öğrenmiş olmalıydı. "Ne olur söyle, Tuğçe. Zaten birazdan göreceğim."

Yerdeki bakışlarını kaldırıp bana doğru çevirdiği sırada, önümüzdeki Tayfun da omzunun üstünden birkaç saniyeliğine bize baktı. "Yengem kırık var dedi." Gözleri kısıldı. "Neresinde olduğunu anlamadım. Kolunda olabilme ihtimalini düşünmek canımı sıkıyor."

Tuğçe'ye bir tepki veremeden Tayfun bir odanın önünde durduğunda bakışlarım direkt o tarafa kaydı. Ve tam o esnada odanın kapısı açılarak dışarıya beyaz önlüklü bir doktor çıktı. Kimseyle ilgilenmeden öne doğru adımlayıp açık olan kapıdan Gökalp'i görebilmek umuduyla içeriye bakmaya çalıştım. Tam yatak görüş açıma girdiği anda kapı doktor tarafından örtüldü.

Tayfun, "İçerideki hasta hakkında bilgi alacaktık," diyerek direkt konuya girdi. Merakla bakışlarımı orta yaşlı doktora çevirdim.

"Gökalp Erdem'in yakınları mısınız?" Doktorun gözleri üçümüzün arasında gezinip bana değdiğinde anında kafamı onaylarcasına salladım. Bir an önce Gökalp'in durumu hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Bir saniyenin bile boşa gitmesine tahammülüm yoktu. Tuğçe'nin az önce bahsettiği ihtimali zihnim direkt reddetmişti, inanmak istememişti. Aksini duymaya ihtiyacım vardı.

Tuğçe sabırsızlıkla konuştu. "Evet, durumunu öğrenebilir miyiz?"

Doktor elindeki kalemi önlüğünün cebine yerleştirirken konuşmaya başladı. "Hastanın vücudunun çeşitli yerlerinde darp izine rastladık. İç kanama riskinden şüphelenip ilk önce MR'a soktuk ancak içiniz rahat olsun. Şimdilik öyle bir ihtimal yok. Yine zaman zaman gerekli kontrolleri yapacağız. Sol kolunda bir kırık ve doku zedelenmesi tespit ettik. Gerekli tedaviyi uygulayıp hastanın kolunu alçıya aldık. Şimdilik durum bundan ibaret. Hemşire sık sık kontrole gelecektir."

Doktor devamında bir şeyler daha söylemiş, Tuğçe'nin içeriye girip girmeyeceğimiz hakkında sorduğu soruları yanıtlamış ve odadan çıkan hemşireyle beraber yanımızdan ayrılmıştı. Fakat ben dakikalar geçmesine rağmen

ninova

doktorun söylediği *sol kolunda bir kırık ve doku zedelenmesi tespit ettik* cümlesinde takılı kalmıştım.

"Siktir," diye mırıldandı Tayfun. "Kırık mı dedi o? Biriniz bana yanlış duydun diyebilir misiniz? Kafayı sıyıracağım şimdi."

"Üçümüzün de aynı şeyi yanlış duyabileceğini sanmıyorum," dedi Tuğçe ifadesiz bir ses tonuyla.

İçeri girebilirdik. Gökalp normal odadaydı fakat benim içeri girip onu öyle görmeye cesaretimin olup olmadığını bilmiyordum. Sol kolu kırıktı. Alçıya alınmıştı. Bu, Gökalp'in bir süre voleybola ara vereceği anlamına geliyordu. Voleybola âşık, bu sporu hayatının merkezine oturtmuş birisi için o kadar üzücü bir şeydi ki Gökalp'in uyanıp bu gerçekle yüzleşmesini istemez hale gelmiştim. Elimde olsa onu haftalarca uyutarak kolundaki kırık iyileştikten sonra uyanmasını sağlardım.

"Aklım almıyor benim. Kim böyle bir şey yapar anasını satayım? Kim Gökalp'i dövmeye kalkışır?"

"Kim değil," dedi arkamızdan bir ses. "Kimler." Üçümüzün de bakışları gelen sese dönerken Yunus hızlı adımlarla soluğu yanımızda aldı. "Orospu çocuğu Arda'nın işi."

Dolu dolu olan gözlerimi sıkıntıyla yumarken boğazım ağlama isteğimi sürekli bastırdığımdan ötürü acıyordu. Gökalp'in kolundaki kırık bende bile oturup hüngür hüngür ağlama isteği uyandırırken kim bilir o neler hissedecekti? Kim bilir nasıl harap olacaktı? İnsanın sevdiği birini üzüntüden kahrolurken görmesi yeterince kötü bir hisken elinden hiçbir şey gelmemesi daha da kötüydü.

Tuğçe öfkeyle solurken sesinin ayarına dikkat bile etmeden, "Ne!" diye yükseldi. "Bu sefer onu kendi ellerimle gebertirim."

Tuğçe için Yunus ne ise Gökalp de oydu. O üçü kuzenden öte kardeş gibi büyümüşlerdi. Her seferinde Gökalp'e verdiği değeri dile getirirdi. Şu an öfkesinde sonuna kadar haklıydı zira ben de üzüntümün yanında yavaş yavaş büyüyen bir öfkeyle doluyordum.

"Dalyarak gidip kendisinin götü yemediği için tanıdığı beş kişiyi topluyor. O beşi de gidip Gökalp'e saldırıyor." Yunus sert bir sesle konuşurken bakışları adeta alev atıyordu. "Gökalp'e ulaşamayınca ve Alara evde olmadığını da söyleyince direkt spor salonuna gittim. Baktım ortalıkta yok, bu sefer arabasını her zaman park ettiği yere gittim. Etrafta polisler vardı. Oradakilerden birine ne olduğunu sordum. Olan biteni anlattı. Beş kişi birden Gökalp'e saldırmış. Yakın çevredeki evlerde yaşayanlar sesleri duyunca

ninova

kavgayı ayırmışlar. Tabii onlar duyana, ayırana kadar iş işten geçmiş. Çok fenaydı falan diyorlardı."

Elimi şaşkınlıkla dudaklarımın üstüne kapatırken o görüntüleri zihnimde hayal etmek dahi tüylerimi diken diken ediyordu. Beş kişinin birden Gökalp'e saldırdığını düşündükçe gözlerim doldukça doldu ve en sonunda tüm çabama rağmen bir damla yaş yanağıma süzüldü. Sanki o acıyı ben hissettim. Vücudumun çeşitli yerlerini psikolojik olarak bir sızlama esir aldı.

"Bir kişiye beş kişi saldırmak adamlığa sığar mı lan?" Tayfun hem hayretle hem de sinirle konuştu. "Hangi devirdeyiz? Amına koyayım o Arda'nın."

Yunus kaşlarını kaldırıp indirdi. "İşte. Orospu çocukları polisler gelmeden kaçmışlar. Uyandığında Gökalp'in ifadesini alacaklardır. Yakalanırlarsa ve Arda'nın parmağı olduğu ortaya çıkarsa işte o zaman o piç evladı sıçmış olacak."

Onlar durum değerlendirmesi yaparken ben daha fazla dayanamadım ve odanın kapısına yöneldim. Beyaz kapıyı açıp içeriye girerken gözlerimi kapattım ama hemen sonra merakım daha ağır bastığından tekrar araladım ve onu gördüm. Odanın ortasındaki hastane yatağında gözleri kapalı bir şekilde yatan Gökalp'i.

Sol koluna alçı sarılmıştı. Yüzü düşündüğüm kadar kötü değildi. Alnında ufak bir yara bandı vardı. Dudağının sol kenarı yaralanmıştı ve elmacıkkemiğinde hafif bir kızarıklık vardı. Yine de acıyla kasılmama sebep olmak için bu bile yeterliydi. Sevdiğim insanlara zarar gelmesinden nefret ederdim. Gökalp sevdiğim insanlar arasından başı çekerken yüzünde ufak bir çizik görsem endişelenirdim ve bu... onu bu halde görmek çok başka bir boyuttu.

Ve bu hale hırsları gözünü karartmış bir piç yüzünden gelmişti.

Gökalp kendi halinde sessiz sakin, etliye sütlüye dokunmayan biriyken Arda gibi birisinin ağına takılmayı hak etmemişti. Arda'ya yaptığı onca iyiliğin karşılığı bu muydu?

Diğerleri de odaya girerken kalbim Gökalp'in bu görüntüsünü kaldıramadığı için gözlerimi yumup arkamı döndüm. Girdiğim hızla odadan çıkarken Tuğçe arkamdan, "Nereye?" diye seslendi.

"Kantine. Su alacağım," diye cevap verdim. Odadan çıkıp koridorda ilerlerken kendi kendime bir ekleme yaptım.

"Sonra da o su şişesini Arda'nın bir taraflarına monte edeceğim."

ninova

PLANLANDIĞI GİBİ GİTMEYEN İŞLER

Öfke insanın bedenini ve zihnini ele geçirince, attığı adımın doğruluğunu hiç mi hiç düşünmüyordu. İşin içinde sevdiğin insan varsa zihnindeki bütün seslere sağır alıyordun. Mantık mı? Onun devreye girmesi mümkün değildi. Aklın sadece sevdiğin insanın canını yakan kişinin canını acıtmak için yollar bulmaya çalışıyordu.

Arda'nın evinin bulunduğu apartmana ulaştığımda, kafamı kaldırıp üçüncü kata doğru öfkeyle baktım. Üçüncü katta iki daire vardı ve ikisinin de ışıkları yanıyordu. Bu demek oluyordu ki Arda evdeydi. Gökalp'i o hale soktuktan sonra kendisi evinde gününü gün ediyordu. Kim bilir şimdi ne kadar mutluydu...

Acaba ne düşünüyordu? Gökalp sakatlanıp voleybola bir süre ara verince kendisi mi kaptan olacaktı? Bunu bir kez denemiş, eline yüzüne bulaştırmıştı. Yedek kulübesinde kalmaya devam etmişti ancak belli ki o akıllanmak nedir bilmiyordu. Derdi kaptanlık falan değildi. Derdi baştan sona kadar Gökalp'in varlığıydı.

Üstelik bu olayda bir parmağı olduğunun illa ki ortaya çıkacağını hiç mi düşünmemişti? Kaçıncı yüzyılda yaşıyorduk? Mutlaka o beş kişi bulunacak ve Gökalp şikâyetçi olursa ifadeleri alınacaktı. Birinden birisi de kesin Arda'nın adını geçirirdi veya bir bağlantıları olduğu bulunurdu. Bu yaşananlar hangi beyinsizliğin ürünüydü?

İki elimde tuttuğum dolu su şişesini parmaklarımla sıkarken derin bir nefes alıp apartmana doğru yürümeye başladım. Sanırım bende de deli cesareti vardı. Ne yapacağımı ve ne diyeceğimi bilmiyordum. Gökalp'in durumundan bahsetmek Arda'nın sadece ve sadece daha da keyiflenmesine sebep olurdu. Ona bu hazzı yaşatmak istemiyordum ama Gökalp'in canını ne kadar acıttılarsa, Arda'nınkini de bir o kadar acıtmak istiyordum.

Olaylara her daim iyi yönünden yaklaşan pozitif birisi olarak doğrusunu söylemek gerekirse, bu kötü yanıma ben de ilk defa şahit oluyordum.

Apartmana girdiğimde o kadar sabırsızdım ki altıncı kattaki asansörün gelmesini bekleyemeden seri adımlarla merdivenlere yöneldim. Basamakları ikişer üçer çıkarak ikinci katı bitirdiğimde kısa bir an duraksayıp nefeslendim. Sonra basamakları çıkmaya kaldığım yerden devam ederken Arda'nın kapı numarasının kaç olduğunu bir süreliğine hatırlayamadım. Üçüncü kata ulaşıp sağda kalan kapıya doğru ilerledikten sonra, kapının önünde biter bitmez çantamdan telefonumu çıkardım. Biraz uğraştıktan sonra çantama geri koyduğumda, yumruk yaptığım elimi alacaklıymışım gibi kapıya ardı ardına geçirmeye başladım.

Kapıyı yumruklamanın tüm hırsımın yavaş yavaş sönmesine sebep olduğunu fark ettiğimde elimi zile götürdüm. Hıncımı Arda'dan çıkarmalıydım, kapısından değil.

Çok geçmeden kapı açıldı. Arda'nın yüzüne tükürmek istediğim sıfatı belirdiğinde, içeriye doğru bir adım atarken kendimi tutamayıp aynı soyunma odasında yaptığım gibi yüzüne sert bir tokat savurdum. O kadar sertti ki avucumun içi yanıp sızladı fakat o an bunu umursayacak bir halde değildim.

Arda şoka uğramış bir şekilde bana bakarken, hiç beklemeden göğsünden iterek kapının önünden çekilmesini sağladım ve evin içine girdim.

Şaşkınlığını üstünden attığında, "Yine niye tokat yedim amına koyayım?" diye çıkıştı.

"Yediğin boku da sana ben mi anlatacağım?"

"Bak bu iki oldu. Harbi haddini aşıyorsun sen, Alara. Kız demem, gözünün yaşına bakmam haberin olsun!" dedi üstüme doğru bir adım atarak. Böyle tavırlara alışkın değildim. Bu şekilde büyütülmemiştim ve çevremde kötü insanlar hiç olmamıştı. Ailem bile bana doğru düzgün sesini yükseltmemişti. Babamın ilk kez bana bağırdığını magazin olayları yaşandığı sırada duymuştum ve o da dolaylı yoldan da olsa Arda'nın suçu sayılırdı. Haberi görse sadece kızacakken, Arda'nın yalan yanlış sözleri yüzünden mesleği tehlikeye girmiş ve bunun siniriyle daha önce sesini yükseltmediği kızına bağırmıştı.

Bir nevi el bebek gül bebek büyütülmüş bir kızdım ve bu tarz tavırlara sahip insanlar beni hep korkutmuştu. Şimdi de korkup bir adım gerilerim

ninova

sandım ama o kadar öfke doluydum ki bu tavrı sadece sinirlerimi daha da germişti.

Muhtemelen sağlam kafayla düşündüğümde bu deli cesaretim bana korkutucu gelecekti.

Rastgele bir odaya girerken, "Ne yapabilirsin ki?" dedim. Burası salondu. Televizyonda bir voleybol maçı açıktı. Ortalık fazlasıyla dağınıktı. Yediği hamburgerin paketi bile yerdeydi. Odaya yüzümü buruşturarak baktım. Koltuğa bulaşmış yemek lekelerini fark ettiğimde midem bu görüntüyü kaldıramadığından bakışlarımı televizyona doğru çevirdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum alayla. "Voleybol maçları izleyip vasat olan oyunculuğunu nasıl düzelteceğini mi düşünüyorsun?"

"Sana ne?" Sesindeki öfkeye bakılırsa daha şimdiden ayarlarıyla oynamaya başlamıştım.

"Ama öyle konuşma." Yalandan bir üzüntüyle arkama dönüp bakışlarımı Arda'nın yüzüne diktim. "Üzülürüm sonra."

"Ben senin karın ağrını anladım." Hâlâ öfkeli olmasına rağmen bunu kolaylıkla kontrol altına almayı başardı ve dudakları alayla kıvrılırken kollarını birbirine bağladı. "Ne oldu? Seninki gelip çocuk gibi beni köşede kıstırdılar diye sana ağladı, sen de onun yapamadığı erkekliği yapmaya buraya mı geldin?"

Kafamı iki yana salladım. "İğrençsin." Yaptığı cinsiyetçilikten bahsetmeyecektim bile çünkü bunu anlamaya kafasının yeteceğini hiç sanmıyordum. "Sen ne sanıyorsun? Yaptığın senin yanına kâr mı kalacak? Hiç mi işin içine polisler girmeyecek?"

Arda kafasını geriye atıp şen bir kahkaha atarken bedenini yan tarafındaki tekli koltuğa bıraktı. "Saçmalamayın," dedi hemen sonra gülüşünü bastırdığında. "İki yumruktan kim ölmüş?"

Hayretle konuştum. "İki yumruk mu?" Boştaki elimi saçlarımın arasma geçirip tutamları geriye atarken sinirden gülüyordum. "Ne iki yumruğundan bahsediyorsun sen? Gökalp hastanede! İki yumrukla mı bu çocuk hastanelik oldu?" Dalga geçiyordu herhalde.

Sesli gülüşünden geriye kalan sırıtışı yavaş yavaş yüzünden silindi. Gözlerindeki eğlenir bakışlar da yerini tedirginliğe bıraktı. Oturduğu yerde doğrulurken, "Hastane mi?" diye sordu. Sesi saniyeler önceki gibi canlı ve keyifli değildi. Ne kadar tedirgin olduysa artık sesine bile yansımıştı.

ninova

"Evet, hastane!" Elimi saçlarımın arasından indirdim. "Ne sanıyordun? Beş kişi birden saldırmışlar. Hastanelik olmayacaktı da ne olacaktı? Ama biliyor musun, kendi topuğuna kendi ellerinle sıktın. Gökalp senden şikâyetçi olduğunda bir spor hayatın kalmayacak. Bırak spor hayatını, normal bir hayatın bile kalmayacak. Hapishane köşelerinde sürüneceksin."

"Hastanelik olmasıyla benim alakam yok," derken sesi tedirgindi. "*Gidip gözünü korkutun* dedim. Başka hiçbir şey demedim. Dövün, saldırın bile demedim. *Biraz gözünü korkutun, atacağı adımların önünü arkasını düşünsün* dedim. *Bunu yaparken belki bir iki yumruk sallarsınız* diye ekledim. Hepsi bu kadar. Gökalp'in hastanelik olacağı kadar bir şey ayarlamadım."

Kapısının önüne geldiğimde çantamdan çıkarıp ses kaydını açtığım telefonum aklıma gelirken kendi kendime ufak bir tebessüm ettim. Mutlaka Arda'nın o kişilerle olan bağlantısı ortaya çıkarılırdı ama ben ne olur ne olmaz diye elimde böyle bir delil tutmak istemiştim. Arda'ydı bu sonuçta. İşin içinden her şekilde sıyrılabilirdi.

Tebessümüm çok kısa sürdü. Arda'nın söyledikleri kafama yeni dank etti. "Gözünü korkutun ne demek ya?" Parmaklarımı sıkıca kapatıp ellerimi yumruk yaptım ve bütün gücümle Arda'nın omzuna geçirdim. "Gözünü korkuttuklarında ne olacaktı? Gökalp takımdan mı ayrılacaktı? O küçük beyninin içinde ne planladın?"

"Bilmiyorum," dedi omuzları düşerken. "Tek istediğim artık takımda bir yerlere gelmekti."

"Ya milli takımdasın sen!" Omzuna bir yumruk daha attım. "Kendi hırsların yüzünden oyunculuğun böyle vasat hale geldi. Milli takıma çağrılmak kolay bir şey mi? Sırf bununla bile önüne bir ton kapı açabilecekken sen kafayı Gökalp'e takmışsın!"

"Senin de çevrende senin hak ettiğin her şeye haksız yere sahip olan birisi olsaydı, sen de ona kafayı takardın!"

"Gökalp mükemmel bir oyuncu! Şu an sahip olduğu her şeyi fazlasıyla hak ediyor! Sen neyi hak ediyorsun? Ben sana söyleyeyim mi? Hiçbir şeyi! Sen hayatındaki hiçbir şeyi hak etmeyen bir zavallının tekisin! Böyle geldin, böyle gideceksin!"

Ben konuştukça Arda'nın bakışları sertleşti. Yüzü kasıldıkça kasıldı. Damarına basıyordum ama umurumda değildi. Bu hayatta çok sevdiğim bir insanın canını yakmıştı ve bu fiziksel bir şey değildi. Gökalp voleybola

âşıktı. Kırılan kolu yüzünden voleyboldan uzak kalacağı her gün onun canını yakacaktı. Ayrıca bu onun mesleğiydi.

Öfkeyle, "Senin gözün kör olmuş," dedi. "Gökalp'in nasıl bir insan olduğunu göremiyorsun. Ben onun nasıl iğrenç birisi olduğunu görebiliyorum. Sen de bir gün göreceksin ve beni elinin tersiyle itip onunla olduğun için çok pişman olacaksın."

"Siktir git ya!" diye bir küfür savurdum. "Dünyada tek erkek kalsan, yine de dönüp sana bakmazdım, Arda. Neden biliyor musun? Çünkü sen çok kötü bir insansın. Saf kötüsün. Takım arkadaşınla birlik olup en iyisi için çabalamak yerine hepsinin kötülüğünü istiyorsun. Senden nefret etmem için sadece bu bile yeterli. Neden böylesin sen, Arda?" Birkaç adım geriye gidip Arda'dan uzaklaştım. Şu saniyeden sonra dilimin hâkimiyeti bende olmayacağı için söyleyeceğim şeylerin kırıcılığına müdahale edemeyecektim.

"Yoksa seni hiç sevmediler mi? Annenden mi sevgi görmedin, yoksa babandan mı? Ya da seni sürekli birileriyle kıyaslayan bir aileye mi sahipsin? O yüzden mi gözün hep yükseklerde? Bir insandan sırf sahip oldukları için nefret etmek, kuyusunu kazmak, kötülüğü için elinden geleni yapmak sağlıklı bir zihnin ürünü olamaz."

Konuşurken bir yandan da odanın içinde geziniyordum. Elim rahat durmuyordu. Önüne çıkan her şeyi deviriyordu. Televizyon ünitesinde Arda'nın ve onun yaşlarındaki bir kızın çerçeveli fotoğrafı vardı. Onu yere attım ama ünite yere yakın olduğundan düştüğünde çerçevesi kırılmadı. Yanındaki bibloları daha hızlı bir şekilde elimin tersiyle vurup yere düşürdüm.

"Söylesene Arda, seni bu hale getiren saydıklarımdan hangisi? Yoksa hiçbir dış etki olmaksızın sen kendi çabanla mı bu kadar kötü bir insan oldun?" Bakışlarım Arda'ya çevrildi. Ona öyle bir baktım ki bütün nefretimin gözlerimden okunduğundan emindim. "Senin yüzünden Gökalp ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca voleyboldan uzak kalacak ama bu yaptığının senin yanına kalacağını sanma." Ünitenin önünden ayrılıp tekrardan Arda'nın karşısına dikildim. "Cezan neyse çekeceksin."

Söylediklerim onu öfkelendiriyordu. Çenesi her geçen saniye bir öncekinden daha çok kasılıyordu. Sevdiğini iddia ettiği bana resmen nefretle bakıyordu ve bu bakışları çok korkutucuydu. Çaktırmadan yutkunurken geriye adımladım. "Sana bu bok çukurunda iyi boğulmalar. Rahat rahat geçireceğin son birkaç saatin tadını çıkar."

ninova

Arkamı dönüp buradan bile gözüken açık dış kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki daha iki adım atamadan, Arda kolumdan kavrayıp hızlı bir şekilde beni kendine doğru çevirdi. "Öyle lafını söyleyip gitmek yok!" dedi korkutucu bir ses tonuyla. "Sence bu söylediklerin senin yanına kalacak mı?"

Dik başlılığı bırakamazken, "Hımm," dedim. "Demek söylediklerimde doğruluk payı var ki damarına bu kadar bastım. Hangisi doğruydu? Ailenin sevmediği kısım mı-"

Sözlerim, iki kolumdan kavradığı bedenimi yan tarafa doğru tüm gücüyle ittirip kendimi koltukta bulmama neden olunca yarıda kesildi. Vücudum koltuğa çöküp kalırken Arda'nın bedeni hemen dibimde dikiliyordu. Ellerimi koltuğa bastırıp doğrulmaya çalıştım. "Nasıl olsa ben batacağım kadar battım. Eh, buradan bir geri dönüşü yoksa en azından bir kez istediğimi alayım, değil mi?"

Şu saniyeye kadar etkisini sürdüren deli cesaretim beni terk ederken gözlerim korkuyla açıldı. Koltuktan ayağa kalktım ama Arda omuzlarımdan iterek tekrar kalktığım yere çökmeme neden oldu. Eğlenir bir tavırla, "Nasıl kaçabileceksin ki?" dedi.

Konuşmak için aralanan dudaklarımın üstüne elini kapattığında yüzüm tiksintiyle buruştu. Omzuma asılı olan çantamın kulpundan kavrayıp hızla kafasına doğru savurdum. Ağır değildi, canını hiç acıtmazdı ama ardı ardına birkaç kez kafasına vurmanın sebep olduğu afallama ve çantadan kaçma isteği, ağzıma kapanan elinden kurtulup ayağa kalkmamda yardımcı oldu.

Omzundan ittirerek önümden çekilmesini sağladıktan sonra koşar adımlarla kapıya yöneldim ama benden hızlıydı. Arkamdan gelip kollarını bedenime sararak beni geriye doğru çekiştirdiğinde, istediğim gibi kaçamadım. "Bırak beni! O aklından geçeni yapmaya kalkışırsan yemin ederim öldürürüm seni!"

"Hadi ya," diye konuştu alayla. "Nasıl yapacaksın onu?"

Saniyeler süren boğuşmanın sonucunda kendimi yine koltuğa yığılmış bir şekilde bulduğumda hızlı hızlı nefesler alıp veriyordum. Korkuyordum. Korkum kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olmuştu. "Ne oldu, Alara Hanım? Cesaretiniz buraya kadar mıydı? Az önce ardı ardına laflar dizen kıza ne oldu? Ama seni uyarmıştım." Sırıttı. "Kız olmasan sana yapacağımı bilirim demiştim."

Tam önümde durup bacaklarımı bacaklarının arasına alarak kıstırdı. Beynim durmuş gibi hissediyordum. Kaçmak için yapacak hiçbir şeyim kalmamış gibi geliyordu halbuki daha doğru düzgün çabalamamıştım bile. Arda'nın üstüme eğilip parmaklarının tersiyle elbisenin açıkta bıraktığı

ninova

bacağıma dokunduğunu hissettiğimde, kendime gelip ona vuracaktım ki birisi benden önce davrandı. Arda'nın arkasından gelip onu yana iterek benden uzaklaştırdı ve ondan hiç beklemediğim kadar güçlü bir şekilde Arda'nın suratına sert bir yumruk indirdi.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Tuğçe. "O elini kırarım senin!"

Hızla koltuğun üstünde onların olduğu taraftan uzaklaşırken, Tuğçe koltuğa devrilen Arda'yı yakalarından kavradı. "Bir yerlerin yiyorsa az önce yaptığını bana da yapmaya kalkışsana, hadi!" Resmen Arda'nın boğazına yapışmıştı ve ben şok içerisinde onları izlemek dışında bir şey yapamıyordum. Kilitlenip kalmıştım resmen. "Kalkış da o elini münasip yerlerine sokayım senin."

Kapıdan içeriye nefes nefese kalmış bir Tayfun girdi. Burada ne işleri olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen benimle aynı amaç uğruna gelmişlerdi.

"Tuğçe!" diyerek Tuğçe'ye doğru ilerledi. Oturduğum koltuktan kalktım. Tuğçe gelmeseydi olacakları düşünmek bile istemiyordum. Tayfun, Tuğçe'yi Arda'nın üstünden almaya çalışırken Tuğçe ufak tefek görünen bedeninden asla beklenmeyecek bir performans sergiliyordu. "Önce Gökalp, sonra Alara. Sen hiç bulaşmaman gereken kişilere bulaştın orospu çocuğu!"

Bu boğuşma dakikalarca sürdü. Ben tepkisiz bir şekilde olanları izlerken Tayfun, Tuğçe'yi Arda'nın üstünden aldığında belinden kavradığı gibi odanın çıkışına doğru yürütmeye başladı. Kolları arasından çıkıp Arda'ya atılmak isteyen Tuğçe ona epey zorluk çıkarıyordu. Arda iki büklüm olmuş bir pozisyonda öksürük krizine girmiş durumdaydı.

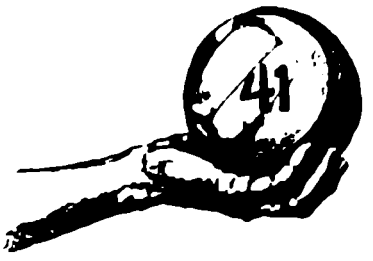
Tayfun kapıya ulaştığında benim de kolumdan kavrayıp sürüklemeye başladı. Tuğçe'nin aksine ben bir sorun çıkarmadığımdan ikimizi birden odadan çıkardı. Tuğçe ise bu sırada Arda'ya sayıp sövmekten geri durmuyordu.

Tuğçe evden çıkarken de apartmandan dışarıya adım atarken de susmak bilmedi. Hatta Tayfun'un arabasına binip hastaneye gidene kadar yol boyunca bir saniye bile susmamıştı.

Laf arasında benim buraya geleceğimi tahmin ettiği için peşime takıldıklarını öğrenmiştim. Tuğçe beni o kadar çok azarlamıştı ki arka koltukta otururken yüzümü bir suçlu gibi koltuğa gömmeme az kalmıştı. Gelmeselerdi Arda'nın yapacaklarını birer birer sayıp kendi sinir kat sayısını artırmış, Arda'ya daha çok sövmeye başlamıştı. Yaptığım bu delilikten babama bahsedeceğini söylemişti.

Tabii bir de Gökalp'e...

ninova

KIRIK KOL

The Verve - Bitter Sweet Symphony

Bir aptallık yaptığımda buna üzülmekten çok, insanların bana ne kadar aptal olduğum hakkında söylenmelerine üzülüyordum. Eğer bir hata yaptıysam bu beni zaten hiç olmadığı kadar üzerdi. Zaten kendimi yeterince suçlardım. Bir başkasının da bana bunu yapması kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu.

Arda'nın evine tek başıma gitmemin bir delilikten ibaret olduğunu biliyordum. Sağlam kafayla asla yapmayacağım bir şeydi ama gözümü öfke bürümüştü. Gökalp'in bir süre voleyboldan uzak kalacağı gerçeği canımı acıtıp buna sebep olan kişiye olan öfkemi tetiklemişti. O an için gözümde yapılabilecek en doğru şey bu gibiydi. İkinci kez düşünmeden Arda'nın evine gittiğimde, onun ne kadar tehlikeli birisi olduğunu hesaba katamamıştım.

O an benim için korkunçtu. Hâlâ tüylerim diken dikendi.

"Gerçekten aklım almıyor, Alara. Sen oraya bize haber vermeden nasıl tek başına gidebilirsin?"

Arda'nın evinden çıkmış, hastaneye gelmiştik. Şimdiyse asansördeydik ve Tuğçe'nin söylenmeleri hâlâ bitmemişti. Her iki cümlede bir aptallığımı yüzüme vuruyordu. O böyle konuştukça ben yerin dibine gömülmek istiyordum.

"Ya biz gelmeseydik? O zaman ne olacaktı?" Gözlerini yüzüme sabitlemişti ve bana dik dik bakıyordu. Resmen bakışlarının altında eziliyordum, bu yüzden gözlerim Tuğçe dışında her yerde geziniyordu. "Yaşanacakları düşünebiliyor musun, Alara?"

Tayfun, "Tamam," diyerek araya girdi. "Sen de daha fazla kızın üstüne gitme. O da korkmuş. Baksana, yüzünden belli."

Nasıl bir haldeydim bilmiyordum ama korktuğum kesindi. Tuğçe de söylenip durdukça korkum azalmak şöyle dursun, Arda'nın evinden çıkalı neredeyse bir saat olmasına rağmen daha da artıyordu.

"Üzerine gidiyorum ki bir daha böyle salaklıklar yapmaya kalkışmasın. Akıllansın. Her zaman bugünkü kadar şanslı olacak diye bir şey yok."

"Arda'nın öyle bir şeyi yapmayı aklından geçirmesi benim suçum mu?" Böyle bir durumda tek suçlu bunu yapmaya yeltenen psikopat olurdu.

"Ben seni suçladım mı, Alara?" Bu esnada asansör durdu ve kapısı açıldı. Üçümüz beraber asansörden inerken Tuğçe konuşmaya devam etti. "Farkındaysan neden gittiğini bile sorgulamadım çünkü seni anlıyorum ve sen yapmasaydın bunu ben yapardım. Ama öyle bir psikopatın evine tek başıma gitmeye kalkışmazdım. Yanımda mutlaka biri olurdu. Sana kızdığım nokta bu. Sen bu işe tek başına kalkıştın."

"O an doğru düzgün düşünemedim."

"Farkındayım. Tekrar böyle bir hataya düşme diye senin üzerine geliyorum. Kötülüğünü düşündüğümden değil." Sesi artık daha ılımlıydı ve az önceki gibi suçlarcasına çıkmıyordu. Bağırmıyordu da.

Koridorda aynı anda durup birbirimize döndüğümüzde Tuğçe bakışlarıyla yüzümü taradı. Hemen ardından omuzlarını düşürerek, "Gel buraya salak kız," dedi ve kollarını bedenime sardı. Tuğçe'ye sıkıca sarılırken bu gece yaşananları zihnimden defetmeye çalışıyordum. Belki başta ben de Arda'ya karşı ağır konuşup ailesini işin içine katmıştım ama devamında kalkıştığı o iğrenç eylemden sonra kendimi bu konuda asla suçlamamaya karar vermiştim. Sütten çıkmış ak kaşık olmasam da en azından onun kadar kötü birisi değildim.

Tuğçe'yle birbirimizden ayrıldığımızda gözlerim koridorun sonunda kalan odaya doğru çevrildi. Biz sarılırken yanımızdan ayrılan Tayfun'u ve başından beri burada olan Yunus'u babamla konuşurken görünce, babamın hangi ara olaydan haberi olduğunu merak etmeden duramadım. Tuğçe kafamdaki soru işaretlerini hissetmiş gibi, "Yunus haber verdi," dedi. "Takımın antrenörü olarak oyuncusunun durumundan ilk haberdar olması gereken kişilerden biri."

Babama haber vermek benim aklıma bile gelmemişti.

Tuğçe'yle beraber hızlı adımlarla babamlara doğru ilerledik. Adım seslerini duyunca babam yüzünü çevirip bize bakmaya başladı. Kaşları çatıktı.

Gözleri sinirini açıkça belli ediyordu. Arda'yı öğrenmiş miydi bilmiyordum ama bakışlarından hiç hoş şeyler öğrenmediği ortadaydı.

Babam beni kısa süreli bir süzmenin ardından, "Bu halin ne senin?" dedi.

Kafamı eğerek üstümü başımı inceleme ihtiyacı hissettim. Gündüz özene bezene giydiğim elbisem kırış kırış olmuştu. Yeni yıkanmış da hiç ütü vurmadan giymişim gibi görünüyordu. Saçlarımı göremiyordum ama su dalgası yaptığım buklelerin birbirine girdiğini hissedebiliyordum. Saçlarım resmen kafamda ağırlık yapıyordu. Makyajım çoktan dağılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyor olmalıydım.

Tuğçe benden önce davranarak, "Üzüntüden dağıldı," diye cevap verdi. Kendimi incelemekten babama bir cevap verememiştim.

Kafamı onaylarcasına salladım. Bakışları sorgularçasına biraz daha üstümde gezindi, sonra Yunus'la Tayfun'a dönerek olay hakkında konuşmaya devam etti. Anladığım kadarıyla Arda'yla alakalı olduğunu öğrenmişti ancak onları çok dinlemeden yan tarafta kalan kapıya yöneldim çünkü laf arasında Gökalp'in yaklaşık yarım saat önce uyandığını duymuştum.

Elim kapı kulpuna gittiğinde gözlerimi Gökalp'in uyandığını duymasına rağmen hareketsiz duran Tuğçe'ye çevirdim. "Sen gelmiyor musun?"

Gözlerini babamlardan ayırarak bana çevirdi ve hafifçe tebessüm etti. "Sen girip gör. Ben gelirim birazdan."

İtiraz etmedim. Beraber girelim diye de diretmedim. Saatlerce Gökalp'e ulaşamamanın korkusunu yaşamış, ortalığı ayağa kaldırmış birisi olarak şüphesiz en çok endişelenen bendim. Bu yüzden bizi biraz yalnız bırakmak istemiş olmalıydı. Kapıyı yavaşça ittirip açılan boşluktan kafamı soktum ve bakışlarımla yatağın üstünde yatan Gökalp'i yokladım.

Yatakta sırtüstü yatmış, açık olan gözlerini tavana dikmişti. İfadesiz bir suratla tavanı izliyorken kapının açılmasıyla beraber bakışları aşağı indi. Cansız yeşilleriyle göz göze geldiğimde istemsizce yutkundum. Üzüntüm daha da artarken bedenimi tamamen odanın içine sokup kapıyı arkamdan kapattım ve ufak adımlarla yatağa doğru yürümeye başladım.

Gökalp'e baktığım anda gözlerim sızlamaya başladı. Kolunun altına girip hem onun başına gelenler için hem de bu gece Arda'nın bana yaşattığı korku için hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Gökalp'in dudakları beni gördüğünde kıvrıldı. "Neredesiniz Sarışın ya? Bir an unutuldum, hepiniz beni bırakıp gittiniz sandım."

ninova

Kendini iyi hissetmesi için gülmem mi gerekirdi bilmiyordum ama bu neşeli gibi görünmeye çalışan tavrı boğazıma bir yumru oturmasına sebep oldu. İçi içini yiyor bile olsa bu süreçte dışarıya belli etmeyecekti. An itibariyle bunu çok iyi bir şekilde anlamıştım. Titreyen dudağımı dişlerimin arasına kıstırarak pencerenin önündeki sandalyeyi alıp yatağın yanına çektim ve oturdum.

Endişeyle gözlerinin içine bakarken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Sanki en ufak bir mimiğinden kötü hissettiğini fark etsem elimden bir şey gelebilecekmiş gibi dikkatle yüzünü izliyordum. Şu durumda verilebilecek teselli yoktu ne yazık ki. En çok da bu canımı sıkıyordu. Gökalp üzgün de olsa ben bunu düzeltemeyecektim.

"Sormak istediğin buysa eğer iyiyim," dedi yattığı yerden doğrulmaya kalkışırken. Hemen ayaklanıp arkasındaki yastığı kaldırdım ve Gökalp'in oturur pozisyona gelmesine yardımcı oldum.

Tekrar sandalyeye oturdum. "İyi olmadığını biliyorum."

"Ne yapabilirim, Alara?" Şimdi dudağındaki o zoraki gülümseme de kayboldu. "Oturup ağlayayım mı?"

"İçinden geçen buysa eğer..." Henüz doktorlardan voleybola ne kadar ara vereceği, sahalara geri dönüp dönemeyeceği hakkında bir şey öğrenmemiştik. Ben onun yerinde olsaydım çoktan hüngür hüngür ağlamaya başlardım. Şu an bile Gökalp'in yerine ağlamak istiyordum ancak daha fazla üzülmesini istemediğimden kendimi tutuyordum.

Gökalp bakışlarını benden ayırarak sağ kolundaki alçıya indirdi. Kolu askıyla boynuna sabitlenmiş durumdaydı. "Her neyse," diye mırıldandı. Oda sessiz olmasa söylediği, dibinde olan bana dahi zor ulaşırdı.

"Ne olduğunu biliyoruz," dedim. "Yani her şeyin Arda yüzünden olduğunu öğrendik."

Öğrenir öğrenmez o şerefsizin evine daldım, damarına basacak sözler sarf ettim ve sonra... Dilimin ucuna kadar gelse de bunları Gökalp'e söylemedim.

"Amacına ulaştı," demekle yetindi. Kısa ve netti sözleri. Sesi ifadesiz, bakışları boştu.

"Ama yanına kalmayacak."

Yeşilleri yeniden gözlerime değdiğinde dudaklarında samimiyetsiz bir tebessüm oluştu. "Şu saatten sonra yanına kalıp kalmayacağının bir önemi var mı, Alara?" Alçılı kolunu yavaşça hareket ettirdi. "Halimi görmüyor musun? Beni bu hale soktuktan sonra onun başına ne gelirse gelsin, benim

ninova

içim soğur mu sanıyorsun? Henüz voleybola devam edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum."

Hiçbir bilgim olmamasına rağmen sırf Gökalp'in içini rahatlatmak istediğimden, "Edeceksin," diye atıldım.

"Beni teselli etmene gerek yok. Bir belirsizlik olduğunu biliyorum."

"Sporcular sakatlanır. Bir süre ara vermek zorunda kaldıktan sonra yine sahalara dönerler, Gökalp. Daha doktorlardan bir açıklama duymamışken ümitsizliğe kapılmanın ne anlamı var?"

"Sporcuların bütün kariyerini bitiren sakatlanmalar da vardır." Gökalp'i daha önce hiç bu kadar tepkisiz görmemiştim. Konuşuyordu ama yüzünde resmen mimik oynamıyordu. Çok ciddiydi. "O yüzden bir sporcunun en korktuğu şey, sakatlanmaktır. Küçük veya büyük, nasıl bir sakatlanma olduğu fark etmeksizin."

Yeşilleri karşısındaki duvarı izlemeyi bırakarak gözlerimi buldu. "Alara, ben kariyerimi bu kadar erken bitirmek istemiyorum." Gözlerime ince bir sızı yayıldı.

Ne diyebilirdim ki? Ne söylersem söyleyeyim, doktorun yapacağı bir açıklama kadar etkili olamayacaktı. Derin bir nefes alıp yatağın üstündeki diğer eline uzandım. Parmaklarım elini sıkıca kavrarken amacım yanında olduğumu ona hissettirmekti. "Ne olursa olsun, ben senin yanındayım. Kolun iyileşecek. Sen de kariyerine devam edeceksin. Her bir adımında yanında olacağım."

Kafasını sallamakla yetindi. Elimi çenesine götürüp yüzünü kendime doğru çevirmesini sağlarken, bakışlarım elmacıkkemiğindeki morarmaya yakın kızarıklıkla alnındaki ufak bant arasında gidip geliyordu. Başparmağımı dudağının kenarındaki yarada gezdirirken, "Yüzün çok kötü bir halde değil," dedim.

"Çünkü yüzüme çalışmadılar," dedi. O kadar soğukkanlıydı ki şaşırıyordum. "Amaçları belliydi, Alara. Sakatlamak istiyorlardı. Direkt vücuduma çalıştılar." Gözlerim sanki görebilecekmişim gibi bedenine kaydı. Üstünde hastane kıyafeti olduğundan vücudunun ne halde olduğunu göremiyordum ancak bedeninin kızarıklıklarla, hatta belki de morluklarla dolu olduğunu hissediyordum.

Bu düşünceyle beraber yüzüm acıyla buruştuğunda Gökalp, bu haldeyken bile ortamdaki gerginliği dağıtma görevini üstlendi. "Elbise yakışmış." Bakışları yukarıdan aşağı bedenimi süzmeye başladı. İltifatıyla gülümsedim

ninova

ama pek samimi değildi. Gökalp kendini iyi hissetsin diye zorlanarak dudaklarıma yerleştirmiştim. "Gerçi fotoğrafta da ne kadar yakıştığı belliydi. Ayrıca o nasıl pozdu be, Sarışın? Uçarak yanına gelmemek için kendimi zor tuttum."

Elimin tersiyle hafifçe omzuna geçirerek, "Arsız," diye mırıldandım. "Şu durumda bile aklın başka yerlerde."

"Bebeğim senin güzelliğin bana her şeyi unutturabilecek kapasitede."

Aslında kendine bile şu anki durumunu unutturmaya çalışıyordu. Umursamıyormuş gibi davranırsa canının sıkılmayacağını sanıyordu ama gözlerini etkisi altına alan cansızlık aksini iddia ediyordu. Yine de ona ayak uydurarak gülümsedim. "Hiçbir fırsatı da kaçırma zaten."

"Asla."

Tam o esnada kapı tıklatıldığında ikimizin de bakışları kapıya doğru çevrildi. Saniyeler sonra kapı aralandı ve içeriye önce doktor daha sonra da sırayla babam, Tuğçe, Yunus ve Tayfun girdi. Bu ilk geldiğimizde bize açıklama yapan doktordu. İçeri girer girmez direkt, "Hastamız uyanmış," dedi. Tayfun arkasından kapıyı kapatırken herkesin bakışlarının odağı Gökalp'ti ve daha ilk saniyede bundan rahatsız olduğunu sıkıntıyla nefes almasından belli etti.

Doktor Gökalp'e *nasıl hissediyorsun, ağrın var mı* gibi sorular sordu ve Gökalp keyifsiz bir ses tonuyla sorularını cevapladı. Şu an bu durumda ve burada olmaktan o kadar rahatsızdı ki... Diğerleri anlamış mıydı bilmiyordum ancak ben tek bir mimiğinden bile rahatsızlığını anlayabiliyordum.

Doktorun soruları bittiğinde Gökalp, "Voleybola ne zaman dönebilirim?" diye sordu.

İlgilendiği tek şey buydu zaten. Doktorun söyleyeceği başka hiçbir şey umurunda değildi.

Bakışlarım merakla doktora çevrildi. "Kolundaki kırıklar ve zedelenmeler tamamen iyileşmeden kolunu zorlayacak en ufak bir hareket bile yapamazsın, Gökalp. İyileşmeden yapacağın her hatalı hareket, iyileşme sürecini uzattıkça uzatır ve çekeceğin ağrıları katlar. Bu konuyu yarın ortopedi bölümü doktoruyla konuşursan sana daha iyi cevaplar verecektir. İyileşme sürecine göre sana bir yol haritası çizeceğinden eminim."

"Yani bu, zamanı geldiğinde voleybola devam edebileceği anlamına geliyor," dedi babam. Kalıcı bir sakatlanma olmadığını duymak istiyordu. Sadece babam değil, biz de bunu duymayı istiyorduk.

ninova

"Dediğim gibi, iyileşme sürecinde aksaklıklar yaşanmazsa bu, voleybol kariyerine son verecek bir sakatlık değil. Tabii iş yine hastanın kendine verdiği değerde bitiyor." Doktorun gözleri Gökalp'e çevrildi. "Henüz tamamen iyileşmeden voleybola dönmeye çalışırsa bu kalıcı bir sakatlığa dönüşebilir." Üstüne basa basa bunu söylüyordu. Cümleleri hep aynı kapıya çıkıyordu.

"Yarın mesai başladığında ortopedi doktorunu size yönlendireceğim," dedi doktor odadan çıkmaya hazırlanır bir tavırla. "Öğlene doğru da hasta taburcu olabilir."

Doktor *iyi geceler* dileklerinde bulunarak odadan ayrıldığında biz bize kaldık. Bir süre hepimiz sessizdik. Babam bile ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Oyuncuları arasında ayrımcılık yapan bir insan değildi. Konu voleybol olduğunda tüm oyuncularına eşit davranırdı ancak neredeyse on yıldır yanında yetiştirdiği oyuncunun sakatlığının onu ne kadar üzdüğünü, belli etmemeye çalışsa da görebiliyordum.

Bir süre sonra babam, "En iyi doktorlarla görüşürüz," diye konuştu. "Bir kırıktan voleybol hayatın bitecek değil ya."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Gökalp. "Biraz şu kolumdaki alçıyı hazmetmem için bana zaman tanıyın lütfen." Bakışları alçıya kaysa bile anında tekrar başka yöne çeviriyordu. Daha o alçıyı kolunda görmeye dahi dayanamıyordu. Gözleri bu görüntüye alışmayı reddediyordu sanki. "Beni yalnız bırakır mısınız?"

Bakışlarını babama çevirdiğinde gözlerinde bir tereddüt belirdi. Sahanın dışında olsak bile ona olan saygısından ödün vermiyordu. "Lütfen hocam."

"Odadan çıksak bile dışarıdayız," dedi Tuğçe. "Bu gece buradan ayrılmayız, Gökalp."

"Biliyorum, sağ ol."

Tuğçe, Tayfun ve Yunus birer birer odadan çıkarken ben de Gökalp yalnız kalmak istediği için ayaklanmıştım ki bileğimden kavradığı gibi beni durdurdu. Böylelikle babam gözlerini Gökalp'in bileğimdeki eline dikti. Gökalp boğazını temizleyerek konuştu. "Alara bu gece yanımda kalsa olur mu?" Gözlerim açılırken bakışlarımı tepkisini ölçmek istercesine babama diktim. Aceleyle, "Şu koltukta uyur," diye ekledi.

"Şansını zorlama istersen, Gökalp."

"Baba şu koltuğa kıvrılacağım," diyerek dahil oldum. "Bu çocuğun yanında refakatçi olarak kimse kalmasın mı? Yazık."

"Kuzenleri kapıda, Alara. Refakatçi arıyorsak yanına onları koyarız."

ninova

"Ya lütfen," dedim harfleri uzatarak. Suratıma masum bir ifade takınmayı ihmal etmedim.

Nefesini sesli bir şekilde dışarı verirken gözlerini devirdi. Şart koşar gibi bir tavırla, "Tuğçe de yanınızda kalacak," dedi.

Ne de olsa Tuğçe'yi yanımızdan postalardık. Kafamı onaylarcasına sallarken caymasın diye hemen, "Tamam," dedim. Babam bakışlarını ikimizin de üzerinde gezdirdikten sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi. Kapıyı açıp içeriye Tuğçe'yi çağırdıktan sonra odadan ayrıldığında, yaklaşık beş dakika boyunca Tuğçe yanımızda bekledi. Olayı kavradığı için babamın gittiğinden emin olduktan sonra yanımızdan ayrılıp bizi tek bıraktı.

Sandalyeden kalkıp elimdeki çantayı ikili koltuğa bırakırken buraya nasıl sığacağımı hesaplamaya çalışıyordum ki Gökalp'in sesini duydum. "Orada uyumayacaksın herhalde, Sarışın."

"Yanında uyumayacağıma göre? Üstelik sen hastayken."

"Hasta değilim ben, Sarışın," dedi söver gibi bir edayla. "Alt tarafı kolum alçıda. Amansız hastalığa yakalanmadım."

"Olmaz. Canın acır."

"Kızım benim ilacım sensin. Gel şuraya, beni uğraştırma."

Çoktan yatakta yana doğru kayarak bana yer açmıştı bile. Sağlam kolunun olduğu tarafı boş bırakmıştı. Biraz düşünmenin ardından çok çabuk bir şekilde bu görüntüye tav olup yatağa doğru ilerlemeye başladım. Gökalp gülümseyerek yastığını indirdi. Yatakta yatış pozisyonu alırken ben de yatağın ucuna oturmuş, beyaz spor ayakkabılarımın ipini çözüyordum.

Ayakkabılarımı çıkardığımda bir bacağımı yatağa yerleştirip diğerini de temkinli bir şekilde yanına atarak Gökalp'e doğru döndüm. Sıyrılan elbisemi fark ettiğimde elimi götürüp eteğini aşağı doğru çekiştirdim ancak Gökalp elimi tuttu. "Dert etme güzelim. Görmediğim şey değil," dedi muzip bir şekilde.

"Beni utandırma." Elini ittirip Gökalp'in üstündeki ince çarşafın ucundan kavrayarak üzerime çekiştirdim. "Cins ya."

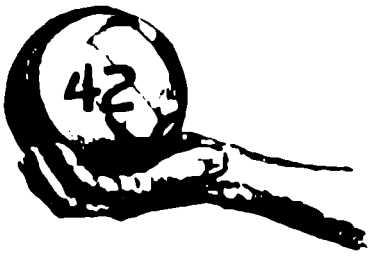
Sesli bir şekilde güldü. Gülüşünün samimi olup olmadığını görmek için bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde gözlerindeki o cansızlığa yeniden şahit oldum. Gülse bile içten değildi. Sadece her şey normalmiş gibi davranıyordu. Gökalp'in gözleri hep parlardı. Şimdi o parlamadan eser yoktu. Voleybola ara verecek olması bile onu derinden sarsmıştı.

ninova

İç çekerek Gökalp'in yanındaki boşluğa uzandım. Anında kolunu belime doladı. Ben ona baskı yapmamak için olabildiğince bedeninden uzak durmaya çalışırken o inatla beni kendisine çekiyordu.

Baskılarına daha fazla dayanamayıp kafamı yavaşça omzuna yasladım. Yüzüm boynuna gömülürken Gökalp bu pozisyondan oldukça tatmin oldu. Başparmağı belimde yuvarlaklar çizerken yorucu günün etkisiyle hızlı bir şekilde uykuya dalmıştım ancak Gökalp gece boyunca uyumamıştı. Uyumadığını, ara sıra yarı uyanık olduğum anlarda hâlâ parmağının belimde hareket halinde olduğunu hissettiğimde anlamıştım.

ninova

GİT

"Anne ölümcül hastalığa yakalanmadım. Biraz sakin olur musun?" diyen Gökalp'in sesi saatlerdir annesini sakinleştirmeye çalışmaktan artık bıkkınlıkla çıkıyordu.

Gökalp'in ailesi birkaç saat önce İstanbul'a gelmişti. Uçak bulamadıklarından arabayla gelmeleri gerekmişti ve sabah İstanbul'a ulaştıkları gibi soluğu hastanede almışlardı. Bir anda odanın kapısını açıp içeri girdiklerinde Gökalp'le beraber uykudan uyanmıştık. Oğullarıyla bir ilişkim olduğunu öğrendikten sonra onları ilk görüşümde Gökalp'le koyun koyuna uyurken yakalanınca biraz utanmıştım. Neyse ki onlar bununla ilgilenmemişlerdi.

Şimdiyse annesi Gökalp'e zorla hastane yemeklerinden yedirmeye çalışıyordu. Tadının çok kötü olduğunu iddia eden Gökalp yememek için direndikçe annesi daha çok üstüne düşüyordu. Tuğçe koltuğa kurulmuş kucağındaki Alisa ile oynuyordu. Esin kafeteryaya inmişti ve Tayfun'la Yunus ise sabah antrenmana gitmek için hastaneden ayrılmışlardı. Onlar için hayat devam ediyordu. Yarınki maçlarını ertelemek gibi bir lüksleri olmadığından Gökalp bu haldeyken bile antrenmana gitmek zorundaydılar.

O yüzden babam da ortalıkta yoktu. Biz ise Gökalp'in ifadesini almaya gelecek olan polisleri bekliyorduk.

"Ye şunu bakayım," dedi Ayla abla. "Zaten bir deri bir kemik kalmışsın. Kendine hiç iyi bakmıyorsun, hiç," diye azarladı Gökalp'i.

Bakışlarım istemsizce Gökalp'in vücuduna kaydı. Bir deri bir kemik asla değildi. Abartılı bir kilosu da yoktu gerçi ama annesinin büyüttüğü kadar da değildi. İdeal bir vücuda sahipti. Gökalp gülerek, "Biraz daha abartırsan on kilo çıkacağım anne," dedi.

"Zaten bu gidişle sonun o olacak. Çabuk şu yemeği ye." Ayla abla kaşığa doldurduğu mercimek çorbasını Gökalp'e doğru uzatırken o kafasını diğer

tarafa çevirdi. "Anne, Allah aşkına ben çocuk muyum da kendi ellerinle yediriyorsun? Manitam var benim burada. Beni rezil ediyorsun."

Manitam dediği an annesinin bakışları bana döndü. Odanın en köşesine sinmiş, olabildiğince gözlerden uzak bir yerde durmaya çalışıyordum ama Gökalp ara sıra arsız bakışlarla beni süzdüğünde veya varlığımı hatırlatacak bir şey söylediğinde Ayla ablanın gözleri bana kayıyordu. Bu da hem gerilmeme hem de utanmama sebebiyet veriyordu.

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurduğumda Ayla abla da gerginliğimi anlamış gibi bana içten bir gülümseme bahşetti ve Gökalp'e döndü. Üzerimden eksilen bakışlarla rahatladım. Ailesiyle yıllardır tanışıyor olsam da ilk kez karşılarına sıradan bir kızdan ziyade oğullarının sevgilisi olarak çıkıyordum. Üstelik magazin sayfalarında yayılan fotoğrafları da mutlaka görmüş oldukları gerçeği aklıma geldikçe utancım tavan yapıyordu.

"Biraz da rezil ol ki o halinde de yanında kalıyor mu, kalmıyor mu görmüş ol oğlum."

Hemen konuştum. "Kalırım."

Ayla abla gülerek oğluna çorbayı içmesi konusunda baskı yapmaya devam ederken, Tuğçe'nin eğlendiğini belli eden bakışlarla bizi izlediğini fark ettiğimde ona kaş göz yapmaya başladım. *Ne var* manasında kafasını iki yana salladığında ters bakışlar atarak kollarımı birbirine bağladım. Ben burada gerginlikten ölecektim, o orada keyifle beni izliyordu.

Gökalp daha fazla annesinin baskısına dayanamayıp çorbayı içmeye başladı. İçtiği her kaşıkta yüzü buruşuyor, zorla yutuyordu. "Anne, hayvana versen yemez bunu ya. Yemin ederim işkence çektiriyorsun."

"Ben sana sus demedim mi?"

On dakikalık çabanın sonunda çorba bittiğinde Gökalp rahat bir nefes alarak yemeğin yanında getirilen suyu kafasına dikti. Ayla abla tepsiyi alarak odadan çıktı. Aynı Gökalp gibi ben de rahat bir nefes aldım çünkü kahve almak için kafeteryaya ineceğini söylemişti. Bu en az on dakika gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Sığındığım köşeden ayrılıp yatağın yanındaki sandalyeye yerleşirken Gökalp hemen elime uzandı. Gülümseyerek elini tuttum. Parmakları avuç içimde yuvarlaklar çizerek gezinmeye başlarken odanın sessizliğini bozan Alisa oldu. Tuğçe'nin kucağından ileriye doğru uzanarak, "Abi!" dedi.

"Abim?" diye karşılık verdi Gökalp. Gülüyordu ve gülmesi beni mutlu ediyordu.

ninova

Alisa minik işaretparmağıyla Gökalp'i işaret ederek konuştu. "Uf!"

Uf derken dudakları büküldü ve bu hareket onu o kadar tatlı bir hale getirdi ki yanına gidip ısırasım geldi. Gökalp gülerek alçılı kolunu havaya kaldırdı. "Evet abim, uf oldu."

Alisa anlamasa da ellerini birbirine vurup neşeli bir kıkırdamayla kulaklarımızı şenlendirdi. Daha sonra kollarını iki yana açarak ileriye doğru uzandığında Gökalp'e gitmek istediğini anladım ve ayaklanarak Alisa'yı Tuğçe'nin kucağından aldım. Ben, Alisa'yı kucaklarken Tuğçe bana imayla, "Minik görümce," diye fısıldadı.

Gülüp Alisa'yla beraber yatağın yanı başına geri döndüğümde, bir an önce Gökalp'e ulaşmak için kucağımda çırpınmaya başladı. Alisa doğduğundan beri Gökalp'i toplasak birkaç ay bile görmemişti ancak kan çektiğinden olsa gerek ona fazlasıyla bağlıydı. Bir ortamda Gökalp varsa gözünün başka hiç kimseyi görmediğini bugün ve bize yemeğe geldiklerinde anlamıştım.

Alisa'yı abisine vermeden önce tombul kollarından birini kavrayarak, "Acaba ben de seni mi ısırsam?" dedim. "En son etimi koparmak üzereydin."

Dediğimi de yaptım. Dişlerimi etine geçirirken naziktim ve canını acıtmamak için çenemi sıkmıyordum. Hafifçe dişlesem de Alisa çığlık atarak kulaklarımızı çınlattı. Korkarak dişlerimi etinden ayırdığımda bu çığlığın canının acımasından değil de keyiften olduğunu anladım. Çığlık atarak gülüyordu.

Yanağını sömürmek istercesine birkaç kez öptükten sonra miniği bizi gülen gözlerle izleyen Gökalp'le buluşturdum. Alçılı koluna dikkat ederek Alisa'yı kucağına oturttuğumda sağlam kolunu kardeşinin etrafına sardı. Alisa parmağını alçıya yaslayarak, "Uf, uf," diye tekrarladı.

Gökalp, Alisa'nın saçlarını öperken mırıldanarak kardeşini onayladı.

Tuğçe, "Acaba polis ifadeyi almaya ne zaman gelecek?" dediğinde bakışlarım ona çevrildi. Bileğindeki saati kontrol ediyordu. "Saat on ikiye geliyor."

"Herhalde birazdan gelir," diye mırıldandım.

Gökalp göğsüne yaslanan kardeşinin bileğindeki altın künyeyle uğraşırken umursamaz bir ses tonuyla konuştu. "Polise ifade vermemin bir şeyi değiştireceğine inanıyor musunuz gerçekten? Arda ve tuttuğu beş kişi en fazla iki gün nezarethanede kalır, sonra hiçbir şey olmamış gibi çıkarlar.

ninova

Arda'nın içeri gireceğinden bile şüpheliyim çünkü görünürde bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Alara'nın aldığı ses kaydı Arda'nın da içeri alınması için yeter de artar. Ayrıca ses kaydında Alara'ya kalkıştığı-" Tuğçe bir anda susup dudaklarını birbirine bastırdığında omuzlarım çöktü. Gözlerim sıkıca yumuldu. Henüz Gökalp'e bundan bahsetmemiştik ve ne kadar sinirleneceğini tahmin etmesi zor değildi. Bir de ondan azar yemek istemiyordum ancak görünen o ki yiyecektim.

"Ses kaydı mı?" Gökalp'in sesini duyduğumda istemeye istemeye gözlerimi araladım. "Hangi ses kaydı?"

"Yok," dedim. "Yok bir şey." Buradan nasıl toparlanırdı bilmiyordum ama zaten toparlanmayacağı da belliydi. Tuğçe şimdi ağzından kaçırmasa başka zaman yaptığım deliliği yine Gökalp'e anlatacaktı. Aklına koymuştu. Ondan önce ben anlatsam daha doğru olurdu gerçi ama ben de Gökalp'e söylemekten kaçınmıştım.

"Var bir şey." Gökalp'in kuşku dolu bakışları ikimizin üstünde gezindi. "Ne olduğunu hemen bana anlatır mısınız?"

"Büyütülecek bir şey değil," dedim. *Aynen Alara, değil.*

Ciddiyetle konuştu. "Ona ben karar veririm."

Bakışlarım Tuğçe'ye kaydı. Oturduğu yerde doğrulup, "Şöyle ki-" dediğinde ondan önce davranıp sözünü kestim. Zararın neresinden dönülürse kârdı. En azından ben anlatmalıydım.

"Ben dün akşam Arda'nın evine gittim. Seni o halde hastane yatağında görünce dayanamayıp soluğu onun evinde aldım. Biraz ileri geri konuşup damarına bastım. O da kendisinin yaptırdığını itiraf etti. Eve girmeden önce telefonumdan ses kaydını açtığım için söylediklerinin hepsi kaydedildi. Tuğçe bundan bahsediyor."

Uyarı maiyetinde dik dik Tuğçe'ye baktım. Arda'nın yapmaya kalkıştığı o iğrenç eylemden bahsetmek istemiyordum çünkü bu, Gökalp'i öfkelendirecekti. Öfkelendiği gibi şu haldeyken gidip ona bir şey yapamayacağından iyice içi içini yiyecekti. Ben bunların yaşanmasını istemiyordum ancak Tuğçe'nin bakışlarına bakılırsa o anlatmak istiyordu.

Gökalp'in yeşilleri Tuğçe'ye çevrildi. "Alara'ya yapmaya kalkıştığı dedin," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Neyden bahsediyorsun?" Sesi sakindi.

Gökalp'in bana bakmamasını fırsat bilerek Tuğçe'ye hiçbir şey anlatmaması için kaş göz işareti yapmaya başladım. Tuğçe ara sıra bakışlarını bana

ninova

doğru kaydırsa da fikrinden vazgeçiremediğimi konuşmaya başladığında anladım. "Üzgünüm Alara, bunu bilmek zorunda. O pisliğin yaptığı şeyin üzerini örtemeyiz."

En yakın arkadaşımın da beni bu konuda yalnız bıraktığını anladığımda omuzlarım çöktükçe çöktü. O da kendince haklıydı. "Dinliyorum."

"Arda, Alara'ya bir şeyler yapmaya kalkıştı."

"Ne gibi şeyler?"

"Bir şeyler işte... Anladın," dedi Tuğçe. Doğrudan o kelimeyi kullanmak istemiyordu. Dün gece arabadayken her kullandığında yüzünde beliren o tiksinti dolu ifadeyi hatırlamamak mümkün değildi. "Tayfun'la ben yetiştik de engel olduk. Yetişemediğimiz ihtimalini düşünmek bile istemiyorum."

Gökalp'ten bir tepki bekliyordum fakat yüzü ifadesizdi. Bakışları donuktu. Öylece Tuğçe'ye bakıyordu. Yeşilleri yüzüme çevrildiğinde sakince, "Oraya tek başına mı gittin?" dedi.

Kafamı sallamakla yetindim. "Peki Tuğçe'nin dediği doğru mu?" Kuzeninin yalan söylemeyeceğini bilse de benden de onay alma gereği duyuyordu. Yutkunurken yine kafamı sallayarak Tuğçe'nin söylediklerini doğruladım. Şu an ortamdaki gergin havayı dağıtan tek şey, Alisa'nın neşeli sesiyle mırıldanmasıydı ancak onu da kimse önemsemiyordu.

"Sen kafayı mı yedin!" Gökalp'in aniden yükselen sesiyle olduğum yerde sıçradım. Tek irkilen ben değildim. Alisa'nın da gülen yüzü soldu ve yerini korkusundan kaynaklanan ağlamaklı bir ifade aldı. Kafasını kaldırıp abisine bakmaya çalıştı fakat Gökalp'in üzerime diktiği sert bakışları Alisa'ya hiç uğramadı.

Tuğçe ayaklanarak Alisa'yı Gökalp'in kucağından aldığı gibi birkaç saniye içerisinde odadan çıktı. Geriye Gökalp ve ben kaldığımızda oturduğum sandalyeden kalkıp odada ondan en uzak kısma yürümeye başladım. "Sana diyorum, Alara!" Yine bağırmıştı ve Gökalp bana karşı daha önce hiç sesini yükseltmemişti.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Sen o şerefsizin evine tek başına giderken tam olarak ne düşünüyordun? O aklından ne geçiriyordun?"

"Bilmiyorum." Gökalp'e kıyasla benim sesim normalin de altındaydı. "Sadece çok öfkeliydim. O an hiçbir şey düşünemedim."

ninova

"Bak, ben de çok öfkeliyim şu an," dedi. Konuştukça sesi yükseliyordu. "Ben de bir delilik yapıp Arda'nın evine gideyim mi şimdi? Ama ben o eve girersem o orospu çocuğunu öldürmeden çıkmam."

"Bak," dedim. "Bana bir şey yapmaya kalkıştığını duyunca nasıl da sinirlendin. Ben de işte seni hastane yatağında bu şekilde yatarken gördüğümde ve bunun sorumlusunun Arda olduğunu öğrendiğimde aynı bu şekilde kinlenmiştim. Soluğu Arda'nın evinde alıp ona yaptığını ödetmek istemiştim."

"Seninle ben bir değiliz, Alara," dedi. "Seni tek başına gördüğünde kalkışacağı şey tam olarak bu ve bunu gerçekten yapmaya çalışmış. Şimdi ben nasıl sakin kalayım? Düşüncesizce davrandığın için sana mı kızayım, yoksa gidip o şerefsizin ağzına mı sıçayım?"

"Mantıklı düşünemedim."

"Mantıklı düşünememenin sonucunu çok daha ağır bir şekilde ödeyebilirdin!" Yataktan destek alarak tamamen doğruldu ve bir hışımla ayağa kalktı. Aramızdaki tansiyon yükseldiğinden beri ona değmeyen bakışlarımın odağına girmek için karşıma geçti. "Bu kadar düşüncesiz davranamazsın, Alara!"

"Ya olan oldu! Ne yapabilirim? Zamanı geri alıp hatalarıma engel olabilme gibi bir gücüm var da benim mi haberim yok?"

"Benim gerçekten aklım almıyor," dedi hayretle. Boştaki elini öfkeyle saçlarının arasına daldırdı. "Düşünüyorum, düşünüyorum yok. Tek mantıklı yanı yok! Herif beni dövmesi için adamlar tutmuş. Daha önce yaptıkları da ortada. Sen böyle tehlikeli, psikolojisi bozuk bir adamın evine nasıl gidebilirsin? Alara, ya Tuğçe gelmeseydi ne olacaktı? Sana bir şey yapsaydı kendimi ne kadar suçlayacağım hakkında bir fikrin var mı? Ama yok! İlla kafanın dikine gideceksin! Gittin de eline ne geçti?"

Dayanamayarak, "Ya yeter!" diye çıkıştım. "Dünden beri çocuk gibi azarlanmaktan bıktım!"

"Çünkü azarlanmayı hak ediyorsun!" Magazin olayları yaşandığı sırada Arda'yı soyunma odasında hırpaladığı zaman gördüğümün, Gökalp'in hayatımda gördüğüm en öfkeli hali olduğunu düşünmüştüm. Ta ki şu an gözlerimin içine bakarak bana karşı sesini yükseltmeye devam eden Gökalp'i görene dek. "Sorumsuzca davranmışsın! Tıpkı çocuk gibi!"

"Ya bu durumda olmak benim suçum mu? Arda'nın bu kadar ileri gideceğini nasıl düşünebilirdim?"

ninova

"Düşünmen gerekiyordu, Alara! Düşünüp o herifin evine asla gidilmemesi gerektiğini tahmin etmen gerekiyordu! Arda'nın cezasını kesmek sana mı düştü? Boyundan büyük işlere ne diye kalkıştığını anlamıyorum ki!"

"Bu şekilde bana bağırmaya devam edeceksen ben gidiyorum." Dünden beri Tuğçe'den ayrı, Gökalp'ten ayrı bin bir türlü azar işitmiştim. İkisi de yaptığım saçmalığa odaklanıyordu ama benim de o an ne kadar korkmuş olabileceğimi hesaba katmıyorlardı. Onun yerinde ben olsaydım, eğer bana bir zarar verilmiş olsaydı bana bunu yapan kişinin evine koşa koşa gidip ona haddini bildirecek olan kişi, benim aynısını yapmış olmama delleniyordu.

Gökalp'in gözlerinde hiçbir duygu değişimi olmazken, "Git," dedi. "Yoksa kalbini kıracağım."

Dişlerimi birbirine bastırırken bakışlarımı Gökalp'ten ayırdım. Odanın içinde bir süre çantamı aradıktan sonra koltuğun üzerinde gördüğümde seri adımlarla ilerledim. Çantamı ve yanındaki telefonumu alarak Gökalp'e hiç bakmadan kapıya ilerlerken, kapıyı açmamla üniformalı iki polisle karşı karşıya kalmam bir oldu.

Polisler içeri girerken ben de dün gece yaşananları anlatmak için mecburen gerisingeri odaya döndüm. Polisler onun ifadesini alana kadar Gökalp'le birbirimize hiç bakmadık. Gökalp dün yaşananları anlattıktan sonra ben de dün gece Arda'nın evine gittiğim kısımları anlattım ve ses kaydını dinlettim fakat kişiden gizli ses kaydı almanın da bir suç olduğunu söylediler. Yine de polislerden birkaç dakika sonra Gökalp'in babasıyla beraber gelen avukat, kullanılabileceğini iddia etti.

Avukatın dediğine göre Gökalp'in bu konuda kafa yormasına hiç gerek yoktu. İlk mahkemede kişilerin gerekli cezayı alacağını söylemişti ancak ben nedense mevcut hukuk sistemine o kadar da güvenmiyordum. Ne yazık ki bu ülkede işler istediğimiz gibi yürümüyordu ve her suçlu cezasını çekmiyordu.

Polisler ve ardından Gökalp'in avukatı odadan çıktığında bakışlarım kısa bir an Gökalp'e değdi. Bana bakmak yerine önünde dikildiği camdan dışarıyı izliyordu. Ona baktığımı hissetse bile bana bakmamış olması bana burada durmamam gerektiğini, *git* derken ne kadar ciddi olduğunu gösterdi.

Ve ben de onun bana dediği şeyi yerine getirdim.

Arkamı dönüp gittim.

ninova

KIRGINLIK

GÖKALP ERDEM

Hastaneden taburcu olalı saatler olmuştu.

Dün gayet sapasağlam çıktığım eve kolumda bir alçıyla dönmek, bütün sinir sistemimi altüst etmiş durumdaydı. Bakışlarımı koluma indiremiyordum bile. Bazı anlarda bilinçsizce alçıya baktığımda vücudumu etkisi altına alan öfkeyle beraber bakışlarım ışık hızında başka yere kayıyordu.

Şu an bunun için hıncımı kimden çıkarabilirdim? Nasıl çıkarabilirdim? Ne yaparsam içim soğurdu? Arda'nın elini kolunu kırsam bile içim soğumazdı çünkü voleybolun onun için bir hırstan ibaret olduğunu biliyordum. Bu işe kalkışırken gerçeğin ortaya çıkma olasılığını göze almamış olamazdı. Ortaya çıktığında uygunsuz davranışından dolayı ilk yapılacak şey, sporcu lisansının iptal edilmesi olacaktı.

Bunu biliyordu ve belli ki iptal edilmesi onun için çok da önemli değildi.

Yani ben gidip ona aynısını yapıp sakatlasam bile benim kadar büyük bir yıkım yaşamazdı. Kolundaki alçı bir ay takıp çıkaracağı basit bir şey olurdu. Benimse her gördüğümde öfkemi körükleyen o şeydi.

Öfkemin sebebi yalnızca bu da değildi. Hastane odasında öğrendiğim o şeyden sonra lisansımı umursamadan onu beter hale getirebilirdim. Kaybedecek bir şeyim kalmış mıydı? Voleybol nasıl hayatımda önemli bir yer kaplıyorsa, Alara da bir o kadarını tek başına kaplıyordu ve o piç kurusu ikisine de zarar vermişti.

İleri gidememiş olması Alara'ya zarar vermediği anlamına gelmiyordu. Onu korkutmuştu ve ben bile onun korkusunu umursamadan üzerine gitmiştim. Bağırmış, kalbini kırmıştım. Yapmam gereken şey, nasıl olduğunu sormak ve ona sarılmaktı. Alara'nın ihtiyacı olan sadece buydu ve ben, öfkemin beni yönlendirmesine izin vermiştim.

Alara hastaneden çıkıp gittikten çok kısa bir süre sonra ne yaptığımın farkına vardığımda, iş işten çoktan geçmişti. Saatlerdir ne aramalarıma cevap veriyordu ne de mesajlarıma.

O kadar haklıydı ki bir de bunun için kendime sövmeden edemiyordum. Aynısı onun başına gelseydi ortalığın anasını ağlatacak olan ben, Alara aynısını yaptığı için kalbini kırmıştım.

Evimde, salonumda oturmuş telefonumu göz hapsine almış bir şekilde bekliyordum. Elbette ki Alara hiçbirine geri dönüş yapmayacaktı. Her an kalkıp evine gitmeye hazır bir şekilde oturuyordum. Şüphesiz annemler burada olmasaydı hastaneden çıkar çıkmaz yapacağım ilk şey, Alara'nın yanına gitmek olurdu ama bunun da sağlıklı bir iletişim olmayacağının farkındaydım.

Öfkem şu an bile dinmiş değilken ilk vakitlerde Alara ile bir araya gelmemiz tekrar onun kalbini kırmamla sonuçlanabilirdi.

"Anneciğim," diyen annemin sesini duyduğumda bakışlarımı telefondan ayırarak mutfağın olduğu tarafa doğru çevirdim. "Tavuk suyu çorbası yapıyorum. Et de haşladım. Onu da bir güzel içersin."

Bana akşam yemeği için hazırladıklarını anlatmaya devam ederken bakışlarımı önüme döndürdüm. Alara da ben hasta olunca tavuk suyu çorbası yapardı.

Şimdiden yokluğu içimi yakıyordu. Şu an bana karşı kırgın olsa da burada olmak istediğini biliyordum. Öyle de merhametli bir kalbi vardı.

Dışarıya sesli bir soluk vererek Alara'yı tekrardan aramak için orta sehpada duran telefonuma uzandığım sırada, açık olan televizyondan duyduğum ses dikkatimin o tarafa kaymasına neden oldu. Rastgele bir haber kanalı açıktı ve belli ki sıradaki haberleri bendim.

Telefon yerine kumandaya uzanarak televizyonun sesini yükselttim.

"Milli voleybolcumuz Gökalp Erdem'den sevenlerini üzen bir sakatlık haberi geldi. Hem Fenerbahçe'de hem de milli takımda forma giyen yirmi dört yaşındaki sporcunun, antrenman çıkışında beş kişinin saldırısına uğradığı öğrenildi. Bu saldırıda kolunda ciddi bir kırık oluşan Erdem'in, ne kadar süre sahalardan uzak kalacağı henüz bilinmiyor. Ona bu hain kumpası kuranın takım arkadaşı Arda Kırdağ olduğu iddiası ortaya atılsa da birçok kaynakta geçen bilginin doğruluğu henüz ispatlanamadı."

İspatlanmıştı ama henüz basına yansımamıştı. Lisansı iptal olup hakkında soruşturma açıldığında herkes gerçeğin ne olduğunu anlayacaktı.

ninova

Sinir kat sayım artarken annemin de ada tezgâhın arkasında hareketsizce durarak haberi izlediğini yeni fark ediyordum. Hatta Tuğçe'nin salona geldiğini de. Bu konu benim dışarıya karşı olan bütün algılarımı kapatıyordu.

Sıkıntıyla nefesimi üfleyerek haber kanalını değiştirdim. Olay olup bittikten sonra kimsenin ne konuştuğu, nasıl haberler yapıldığı zerre umurumda değildi. Tek umursadığım şey, takım bu kadar iyi giderken ve eylül ayındaki şampiyonluk maçına çıkabilme ihtimalimiz varken her şeyin bir anda elimden kayıp gitmiş olmasıydı. Bir başarı olsa bile ben o başarının içinde yer alamayacaktım.

İşin kötü yanı bunun için endişelenmek zihnimde son sıralarda kalıyordu. Arda'nın bana yaptığı şeyden ziyade Alara'ya yapmaya kalkıştığı şeyi düşünüyordum. Alara'nın şu anda ne yapuğını düşünüyordum. Üzgün müydü? Bana öfkeli miydi? Kırgın mıydı diye bir soru zihnimde oluşmuyordu bile çünkü kırgın olduğundan emindim. Onun üzgün olmasındansa bana öfkeli olmasını tercih ederdim.

Kumandayı sert bir şekilde sehpaya bırakarak yanındaki telefonumu aldım ve bir kez daha Alara'yı aradım. Uzunca bir çalışın ardından cevaplanmadığında, onu da sert bir şekilde bırakarak sol elimi saçlarımın arasına daldırdım. Ağrı kesicinin etkisi geçtiği için sağ koluma yavaş yavaş bir sızlama yayılıyordu ama bu hiç umurumda değildi.

Tuğçe çaprazımdaki ikili koltuğa otururken, "Alara'yı mı arıyorsun?" dedi. Onaylarcasına kafamı salladım. "Açmıyor."

"Açmaz. Ben de bir türlü ulaşamıyorum. İkimize de kızgın." Bana neden kızgın olduğu ortadaydı ama Tuğçe'ye neden kızgın olduğunu anlamadığım için yüzüne sorarcasına baktım. "Bir nevi anlatması için ben zorlamış oldum. Kötü bir zamanda baskı yaptım. Biraz daha geçtikten sonra o kendisi anlatırdı zaten. Bir de..." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Dün ben de aynı senin gibi kızdım ve bağırıp durdum."

Sakinleşmek istercesine derin ve ardı ardına nefesler alıp vermeye başladım. "Ne yapacağımı şaşırdım, Tuğçe. Sanki bir an beynim durdu. Öfkemden çok aslında ona bir şey olması ihtimalinin korkusuydu."

"Seni anlıyorum. Ben de onun için korktum ama sanırım ikimiz de korkumuzu yanlış bir şekilde yansıttık."

Annem mutfakta yemekle uğraşırken, "Ben gelinimin arkasındayım," diye araya girdi. "Kıza öküz gibi bağırıyorsun, bir de telefonlarını açmasını mı bekliyorsun?" Sesi azarlar gibiydi. Belli ki olan biteni Tuğçe'den

ninova

duymuştu çünkü ben anneme hiçbir şey anlatmamıştım. Tuğçe de her şeye kapının önünde olduğu ve bizim sesimiz koridora kadar ulaştığı için hâkimdi.

"Hepiniz bir olup üstüme gelin," diye homurdandım. Ben zaten kendimi yeterince suçluyordum. Nasıl bir hayvanlık yaptığımın da farkındaydım.

"Yemek hazır olana kadar biraz uzanacağım," deyip telefonumu alarak ayaklandım. Ayağa kalkınca vücudumun belli noktalarında ağrılar oluşsa da dişlerimi sıkarak ve kimseye belli etmeyerek odama doğru ilerlemeye başladım. Odama girdiğimde amacım uzanmak falan değildi. Ardı ardına Alara'yı bıkma düzeyine getirecek kadar çok aramaktı.

Yatağın üzerine oturarak telefonumdan rehbere girdim ve Alara'nın adına bastım. Açmadı. Ben aradım, o açmadı. Alara açmadıkça ben daha çok aradım. Bir noktadan sonra inadını kıracağımı biliyordum. Sinirlenip aramaya cevap verecekti.

Nitekim öyle de oldu. Sayısız aramalarımdan birinde telefon açıldı ve Alara'nın, "Ne var?" diyen ifadesiz sesi kulağıma doldu. Sesini duyunca daha sabah görmüş olmama rağmen şimdiden ne kadar özlediğimi fark ettim.

Alara telefonu açmadan önce kafamda ona söyleyecek tonla cümle kurmuştum. Nasıl eşeklik ettiğimle ilgili özürler sıralayacaktım. Öfkemin ona değil de Arda'ya olduğunu söyleyecektim. Bunun bir bahane olmadığını ama onun için çok endişelenip kafayı yeme noktasına geldiğim için ağzımdan çıkanları kulağımın duymadığını söyleyecektim.

Kısacası edilecek tonla laf vardı ama onun buz gibi çıkan sesi bana her şeyi unutturmuştu.

Gökalp, sen bunu hak ettin oğlum. Kız ağzına sıçsa sonuna kadar haklı.

Söylemem gereken onlarca şey varken dudaklarımdan, "Nasılsın?" gibi saçma bir soru çıktı. Ne dediğimi fark ettiğimde gözlerimi sıkıca yumarak kendime bir küfür savurdum.

"Beni bu kadar ısrarla aramanın sebebi bunu sormak mı?"

"Hayır."

Devamında benden bir şeyler daha söylememi bekler gibi bir süre sessiz kaldı. O sırada durumu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Kriz yönetimim sıfırdı. Kriz yönetmekte başarılı olsam bile konu Alara olunca tıpkı sabahki ve şimdiki gibi beynim çalışmayı durduruyordu. Benden ses çıkmayınca, "Yemek yiyorum. Daha fazla rahatsız etme," dedi.

ninova

Yemek falan yediği yoktu. Göremesem de biliyordum. Arka planda çıt çıkmıyordu. Muhtemelen odasında tekti. "Ben de seni yesem olur mu?"

"Hayır."

"Olsun, tribin geçince yerim."

"Bu bir trip değil." Sesindeki mesafe canımı sıkıyordu. Bunun trip diyerek küçümsenemeyecek bir şey olduğunu biliyordum. "Özür dilerim," dedim en sonunda. Israrla ona ulaşmak istememin sebebi en azından özrümü dilemekti. Bu elbette ki bir şeyleri geçirmeyecekti. Kalbini kırdığım gibi onarmam gerekiyordu. "Haddimden fazla çıkıştım. Sana bağırmamam gerekiyordu. Senin için korkarken asıl kalbini kıran ben oldum."

"Sadece kalbimi kırsaydın daha iyiydi. Sen direkt beni suçladın." Sesinin titremesine neden olan hayal kırıklığını iliklerime kadar hissederken tüylerim diken diken oldu.

"Çok sinirliydim ama o sinir sana değildi. O haysiyetsizeydi. Seni suçlamadım, suçlamam da. Böyle bir konuda suçlu olan son kişisin. Öfke gözümü öyle kararttı ki ne tepki vereceğimi şaşırdım. O piçin sevgilime neredeyse tecavüz edeceğini öğrendim, Alara. Nasıl sakin kalabilirdim?"

"Dünden beri Tuğçe'den ayrı, senden ayrı bir ton laf işittim. Babam öğrendiğinde muhtemelen ondan da bir sürü azar yiyeceğim." Bu noktada duraksadı. Konuştukça sesi daha güçlü bir şekilde titriyordu. "Biriniz de yaptığım saçmalık yerine benim ne hissettiğimi düşündünüz mü? Anca bağırıp çağırıyorsunuz. Ben de korktum ve görüyorum ki bu hiçbirinizin umurunda değil."

Sözlerini bitirdikten sonra benden gizlemeye çalışsa da telefonun diğer ucunda sessizce ağlamaya başladığını anlamam zor olmadı. Omuzlarım çökerken gözlerim kapandı. Onun ağlamasından nefret ediyordum. Bu nefrete rağmen onu ağlatan yine bendim.

"Umurumda, Alara. Sana yaşattığı o korku için delirdim ben. Bütün öfkem bu yüzdendi. Alara o ses kaydını dinlerken canımdan can gitti. Görmedim ama dinlerken o an gözümün önünde canlandı. Senin korkunu sadece hissetmedim. Senin korkunu yaşadım. O an üst üste geldi. Sakatlığım, voleyboldan uzak kalacak olmam derken bir de sana bir şey olsaydı düşüncesi kafayı yedirtti."

"Bu tepkin beni kırmaktan ve kendimi suçlamamdan başka bir şeye yaramadı."

ninova

"Özür dilerim. Özür dilemekle geçmeyeceğini de biliyorum ama dilliyorum işte. Bana olan öfken nasıl geçer? Ne dersen yapmaya hazırım."

"Hiçbir şey," derken burnunu çekti. Tahmin ettiğim gibi ağlıyordu. "Sadece telefonu kapat."

"Alara-"

"Lütfen, Gökalp. Benim zamanla geçer üzüntüm. Boş ver." Sözleri telefonu kapatmak üzere olduğunu belli eder gibiydi. Boş ver diyordu ama bunun mümkün olmadığının bilincinde değildi. "Bu arada sen iyi misin?" diye sormayı ihmal etmedi. İşte şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Kırgın da kızgın da olsa nasıl olduğumu merak etmeden duramıyordu.

"İyiyim."

"İyi," dedi ve artık konuşacak bir şey kalmadığını düşünerek aramayı hızlı bir şekilde sonlandırdı.

Bedenimin üst kısmını sert bir şekilde oturmakta olduğum yatağın üzerine bıraktığımda sağ koluma ince bir sızı yayıldı. Dişlerimi sıkarken acısını umursamamaya çalıştım zira Alara'yı kırdığım için bundan daha fazlasını hak ediyordum.

ninova

ŞEYTAN TÜYÜ

Aynı olay için üçüncü kez azar işitiyordum.

Arda'nın evine gittiğimi öğrenen babam, Tuğçe ve Gökalp'in yaptığından eksik kalmayıp beni bir güzel azarlamıştı. Nasılsa öğrenecek en azından benden öğrensin düşüncesiyle sabah kahvaltısında ona konuyu açmıştım. Sinirlenmiş ve nasıl böyle bir şeye kalkışırım diye kızmıştı. Onu bu kadar sinirli ilk kez görmüştüm. Günlük azar dozumu aldığımda masadan kalkarak odama çıkmıştım.

Gözlerim dolu doluydu çünkü sinirlerim bozulmuş durumdaydı. Yaptığımın doğru bir şey olduğunu savunduğum yoktu ama üç kişiden de çocuk gibi laf işittikten sonra artık sinirlerimin bozulmasına engel olamamıştım. Arda kalkıştığı şeyi yapabilseydi *sen nasıl onun evine gidersin* diye bana kızabilecekler miydi? Bunun cevabını çok merak ediyordum.

Cüzdanımı ve telefonumu çantama yerleştirip omzuma astığımda odamdan çıktım. Babamdan da bir ton laf yiyince dışarı çıkıp hava alma isteğiyle dolmuştum. Üstüme özensizce giydiğim kıyafetleri el yordamıyla düzeltirken önünden geçtiğim kardeşime ait olan odanın kapısı açıldı. Sevgili kardeşim Alya beni gördüğünde dudaklarını konuşmak için aralamıştı ki elimi kaldırarak onu susturdum.

"Şu an seninle hiç uğraşamam yer cücesi."

"Odama gelir misin diyecektim," dedi.

"En son odana girdiğimde beni dövmüştün," dediğimde gülmemek için kendini zor tutar gibi bir ifadeyle elini dudaklarının üstüne kapattı.

"Girebilirsin abla," dediğinde gözlerim şüpheyle kısıldı.

"Emin misin?"

Kafasını sallayarak onayladı ve kapının önünden yana doğru kayıp içeri geçmem için bana yer açtı. Dövülme riskiyle temkinli adımlarla odasının

içine girdim. Her tarafa dağılmış oyuncaklarına basmamaya özen göstererek ilerledim ve pembe örtülü yatağının üstüne oturdum. "Evet," diyerek bakışlarımı Alya'ya çevirdim. "Beni neden odana çağırdın?"

"Sana bebeklerimden birini hediye etmek istiyorum." Bebekleri için özel olarak alınan oyuncak evin önüne çöktü. Yerdeki ve evin içindeki bebeklerin hepsini kucağına toplarken aralarından seçmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Hangi dağda kurt öldü?" diye sordum.

Kafasını çevirip bana baktı. "O ne demek?"

Nasıl açıklayabilirdim ki?

"Boş ver. Bir anda bana bebek hediye etmek nereden aklına geldi?" Alya pek paylaşımcı bir çocuk değildi. Eşyaları ona özel olsun isterdi ve gittiği kurstaki arkadaşlarıyla bile paylaşmazdı. Ona bunun doğru olmadığını defalarca kez anlatsak da hep kendi istediğini yapmıştı. Yapmaya da devam ediyordu.

Eline aldığı iki bebeği uzun uzun incelerken, "Babam sana çok kızdı," dedi. Sonra onları diğerlerinden ayrı bir köşeye bırakıp ellerine farklı bebekler aldı. "Ben gördüm. Çok üzüldün sen."

Aslında bu konu açıldığında annemle babam Alya'yı odasına göndermişlerdi fakat Alya böyle şeyleri köşelere gizlenip dinlemeyi çok severdi. "Sana oyuncaklarımdan hediye edersem mutlu olursun. Siz hep öyle derdiniz ya."

Biz ona telkinlerde bulunurken bir kulağından girip diğerinden çıkarak iki dakika sonra unuttuğunu düşünürdük. Sandığımızın aksine hepsini aklında tutuyordu. İstemsizce gülümserken kafamı omzuma yatırarak bebeklerinin arasından bana vereceği bebeği seçmeye çalışan kardeşimi izlemeye koyuldum. Bütün bebekleri eleyip en sonunda kızıl saçlı bir tanesini aldığı gibi ayaklanıp yatağa, tam yanıma oturdu.

"Bak bunu al," dedi bebeği bana uzatarak. "Bu, Tuğçe'ye benziyor."

"Tuğçe abla," diye uyardım ancak bana bile çoğu zaman Alara diyen kardeşim, tabii ki bu uyarıyı ciddiye almadı.

"Artık Tuğçe hep yanında gezsin," deyip bebeği kucağıma bıraktı. "Bebeği sana verdim ya mutlu oldun mu?"

Küçük *Barbie* bebekleri andıran bir şeydi. Bebeği elime alıp sağını solunu inceledikten sonra kafamı aşağı yukarı doğru salladım. "Çok mutlu oldum." Bebekten ziyade kardeşimin benim üzüldüğümü düşünmesi ve sırf mutlu olayım diye böyle bir jest yapması beni mutlu etmişti.

ninova

Alya ile mükemmel bir ilişkimiz yoktu. Abla kardeş ilişkimiz çoğunlukla anlaşamamazlıklar ve kavgaya dayalıydı ama ikimiz de özünde birbirimizi çok seviyorduk. Sadece belli etmiyorduk. Bir de sanırım ben bir abla olarak kardeşime yeteri kadar ilgi göstermiyordum. Onu hep başımdan savmaya çalışıyordum.

"Teşekkür ederim."

Alya, ricasını beklemediğim bir anda bana sarılarak ettiğinde birkaç saniye duraksadım. Daha sonra kollarımı sıkıca minik bedenine dolayıp ona karşılık verdim. "Ben seni çok seviyorum abla. Üzülme tamam mı?"

"Tamam, artık üzülmüyorum." Kaç kişiden beklediği hareketi küçücük çocuktan görünce insan duygulanıyordu. Tamam, Alya olayları kavrayacak yaşta değildi. Olsa bile diğerleri gibi bana bağırıp çağırmazdı ama birinin üzgün olduğunu gördüğünde gidip ona sarılma bilincine sahipti. Bunun o kişiye iyi geleceğini biliyordu.

Gökalp'ten, babamdan ve Tuğçe'den beklediğim de buydu.

"Tamam o zaman," deyip benden ayrıldıktan sonra yataktan indi ve oyuncaklarıyla oynamaya başladı. Duyarlılığı da en fazla bu kadar sürüyordu işte... Yine de birkaç dakika öncesine kıyasla daha mutlu bir şekilde odadan çıktım ve merdivenleri indim.

Babam çoktan gittiğinden, anneme dışarı çıkacağımı haber vererek dış kapıya yöneldim. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra bahçede biraz ilerlediğimde Alya'nın verdiği bebeği eve bırakmayı unuttuğumu fark ettim. Umursamadan elimde bebekle beraber bahçeden çıktım. İlk başta ne yapacağımı, nereye gideceğimi kestiremedim.

Tuğçe'ye haber vermek istemiyordum çünkü onun yaptığı da sinirlerimi bozmuştu. Evet, Gökalp'in bunu bilmesi gerekirdi ancak üzerinden biraz zaman geçince ona durumu ben de anlatabilirdim. Kaldı ki benim anlatmam daha doğruydu. Esasında onun da kendince mantıklı sebepleri vardı ama yine de kızmadan edemiyordum.

Elimdeki bebeğe bakarak, "Artık karım değilsin," dedim. "Bir süreliğine senden boşandım."

Sinirim geçince yine evlenirdik.

Kaldırımda yürüyerek ilerlerken aniden önümde beliren birisi irkilmeme sebep olurken bebeğe bakmak için eğdiğim kafamı kaldırdım. Bir çift yeşille göz göze geldiğimde ondan birkaç adım uzaklaştım. Sabahın

ninova

bu saatinde neden burada olduğunu sorgulamama gerek yoktu. Kendini affettirmeye çalışmak için soluğu burada almış olmalıydı.

Yine de, "Niye geldin?" diye sormadan edemedim.

Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakmaya devam etti. Boş bakışları ve tepkisiz yüz ifadesi nedeniyle içime kötü bir his düşerken hızlı hızlı konuşmaya başladım. "Eğer dün hastanede söylediklerini tekrarlayacaksan bunun için hiç doğru zaman değil. Merak etme, ben kahvaltı masasında günlük dozumu aldım. Üç etti, dördüncüsüne-"

Ben konuşurken birkaç adımda bana yaklaşıp sağlam kolunu omuzlarıma sararak beni kendisine çekmesi ve bana sarılması beklemediğim bir şey olduğu için sözüm yarıda kesildi. Oysaki onu gördüğüm ilk saniyedeki boş bakışları bana yeniden azarlanacağımı düşündürmüştü.

Sarılışına karşılık vermesem de o, bedenlerimizin arasındaki alçılı kolunun el verdiğince beni sarmalamaya devam etti. "Dün olayı öğrendiğimde yapmam gereken ilk şey buydu, değil mi?"

Gözlerim kapanırken, "En azından ben bunu beklemiştim," dedim.

"Özür dilerim." Sesi ne kadar pişman olduğunu adeta haykırıyordu. "Yapmam gereken ilk şeyi en son yaptığım için. O şerefsize haddini bildirememenin hıncını senden çıkardığım için. Yanında olmak dışında her şeyi yaptığım için. Yemin ederim, hepsi bir sinir anında gerçekleşti."

"Tıpkı benim bir sinirle Arda'nın evine gitmem gibi, değil mi?" Gökalp'ten uzaklaşarak gözlerinin içine baktım. "Aynısı benim başıma gelseydi koşa koşa gidip ona haddini bildirmek isteyecektin. Şimdi aynısını yapınca ben neden suçlu oldum?"

"Haklısın. Sonuna kadar haklısın. Ben senin yaptığının iki katını da yapardım ama öyle bir şeyin yaşanacak olma ihtimali bile beni öfkeden delirtti. Sinirim sana veya Arda'ya gitmene değildi. Sinirim Arda'yaydı. Seni o duruma düşürdüğüm için kendimeydi. Kaç kez dilesem de bir etkisi olmayacak biliyorum ama özür dilerim."

Bunları dün telefonda da söylemişti ama belli ki yüz yüze de söylemek istemişti.

Bakışlarımı kaçırarak, "Yine kızsaydın ama ondan önce nasıl olduğumu sorsaydın. Bana destek çıksaydın," diye mırıldandım. "Çünkü ben gerçekten korkmuştum."

Gözlerinde suçlu bir bakış belirirken omuzları üzüntüyle çöktü. Pişman olduğunu görebiliyor ve hissedebiliyordum ama ben de üzgündüm. "Özür

ninova

dilerim," dedi yine. "Bin kez istesen, bin kez dilerim. Söz veriyorum, bir daha böyle aptallıklar yapmayacağım. Ne kadar sinirli olursam olayım önce seni önemseyeceğim. Öfkemin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Bana güvenmesen de hakkındır ama söz veriyorum."

Boştaki elime uzanıp onu kavradığında havaya kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı ve elimin üstüne ufak bir öpücük bıraktı. Dudaklarını ayırdığında elimi bırakmadan sıkıca tutmaya devam etti. "Bana böyle bakma. Yemin ederim kendimi bok gibi hissediyorum."

Omuzlarımı kaldırıp indirerek, "Katlanacaksın artık bir süre," dedim.

"Katlanırım," dedi hemen. "Yeter ki yanımda ol. Yanımdayken istediğin gibi davran bana gıkım çıkmaz." Gözlerimi kaçırırken Gökalp bana doğru sokuldu. "Bak, daha bir gün bile olmamasına rağmen seni köpek gibi özledim." Kafasını eğerek görüş açıma girmeye çalıştı. "Bana bakar mısın bebeğim?"

Yelkenleri suya indirecek gibi olduğumu hissettiğimde, "Uzaklaş benden," dedim ama Gökalp tam tersine bana daha çok yaklaştı.

"Bak, seni burada herkesin içinde öperim. Aklın gider," dedi tehdit edercesine. Bakışlarım telaşla etrafta gezinmeye başladı. Neyse ki sabahın erken saatlerinde olduğumuzdan ortalıkta doğru düzgün kimse yoktu.

Bu boşluğumdan faydalanan Gökalp dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp geri çekildi. Kızmak için ona doğru döndüğümde bir kez daha öptü. Ve sonra bir kez daha, bir kez daha... Ben ondan uzaklaşana kadar dudaklarıma sayısız öpücük bıraktı.

"Rahat durur musun?"

"Duramam hanımefendi." Bu sefer kolu belime dolandı ve beni kendine doğru yaklaştırdı. "Benden kurtulamazsın. Hiç kusura bakma."

Yalandan bir ciddiyetle kaşlarım çatıldı. "Sen benim başıma bela mısın?"

Kafasını sallarken, "Sanırım biraz öyleyim," dedi. "Beni affetmezsen daha çok bela olurum. Görürsün."

"Beni rahat bırak." Gökalp'i omzundan iterek önümden çekilmesini sağladıktan sonra kaldırımda yürümeye devam ettim. Biraz sonra Gökalp yanımda bitiverdi ve sağlam kolunu omzuma attı. "Sen nereye ben oraya, Sarışın."

"Cehennemin dibine gitsem oraya da gelecek misin?"

"Sen gittiğin her yeri cennete çevirirsin güzelim. Cehenneme gitsen bile orayı cennete çevirişini izlemek için gelirim." Kafamı yana çevirerek

ninova

yüzüne bakmak istediğimde Gökalp de hareketimi hissederek kafasını eğerek yüzlerimizin birbirine yaklaşmasını sağladı. Dudaklarında etkileyici bir gülümseme vardı.

Kendimi tutamayıp sinir bozukluğuyla gülerek önüme döndüm. "Bıktım senden."

"Bu dediğinde ciddi olmadığını biliyorum," dedi muzipçe.

"Ya ciddiysem?"

"Değilsin." Omzumdaki kolu sayesinde beni kendisine çekti ve dudaklarını saçlarımın arasına gömdü. "Ee, nereye gidiyoruz, Sarışın?"

Karşıya geçmek için yolu kontrol ederken, "Kahvaltıya," dedim. "Karnım aç." Babam sağ olsun doğru düzgün kahvaltı edememiştim.

"Gidelim bakalım."

Gökalp'le kahvaltımızı ederken orta yerinde telefonum çalmaya başladı. Arayan kişinin Tuğçe olduğunu görünce ilk başta açmayı düşünmesem de sonra yine dayanamayarak aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm. İki kuzene de kızgın olsam bile bana ulaşmalarını bir yere kadar engelleyebiliyordum.

Yine dün akşam Gökalp'in telefonunu dayanamayıp açmıştım. Tuğçe dün sabahtan beri benimle iletişime geçmeyi hiç başaramamıştı.

Birine kızsam bile bir yere kadar uzak durabiliyordum. Sonrasında o kişi yanımda olsun istiyordum, yanımdayken nazımı çeksin ve gönlümü almak için çabalasın.

Çabaladıklarını görmeyi seviyordum. Gökalp'in şu an yanımda olmasına izin vermem de bu sebeptendi.

Aramayı, "Efendim?" diyerek cevapladığımda karşımda oturan Gökalp'in meraklı bakışları yüzümdeydi. Kiminle konuştuğumu anlayana kadar da yüzüme bakmaya devam edecekti. Ben de bilerek kim olduğunu söylemiyordum.

"Kuşlar bebeğimin bana küstüğünü söyledi. Acabası doğru mudur?" Benim kelimemi kullanıp tatlı tatlı konuşarak ona karşı yumuşayacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Çatalımı tabağımdaki peynire batırırken sorusunu onaylayacak cinsten bir cevap vermedim. Hatta direkt bir cevap vermesem de bu sessizlik Tuğçe için yeterli oldu. "Doğruymuş. O bebek ne yaparsam benimle barışırmış?"

ninova

Tuğçe göremese bile omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir şey."

Ağlamaklı bir sesle, "Valla oturup kahrımdan ağlarım. Böyle yapma," dedi.

"Ağla."

"Ağlıyorum. Ağlarken selfie çekip hikâye atayım ve seni etiketleyeyim de gör." Gökalp konuştuğum kişinin Tuğçe olduğunu anladığından olsa gerek meraka bulanmış yeşillerini yüzümden ayırdı. "Seni engellerim. Hikâyeni görmem."

"Of," diye sızlandı. Sesini ağlıyormuş gibi çıkarmayı bırakarak ciddiyete büründü ve konuşmaya öyle devam etti. "Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim. Gökalp'e o an anlatmasak, sen polise ses kaydından bahsettiğinde yine öğrenecekti. Bunu senden duymamak onu daha çok sinirlendirecekti. Niyetim kötü değildi."

"O an beni zorlamamalıydın. Beni baskı altında bıraktın."

"Özür dilerim. Herkes bilirse tepkilerden çekinir ve bir daha böyle bir şeye kalkışmazsın sandım. Bir an önce Arda'nın pisliğini herkesin öğrenmesini istedim. Çok korkmuştun ve o korkuyu bir daha yaşamanı istemedim."

"Çok korkmuştum ve sağ ol ki sen de bana destek olmak dışında her şeyi yaptın," diye homurdandım. Bu lafım Tuğçe'ye olsa da Gökalp de üzerine alınarak üzüntüyle kafasını eğdi. Söylediğimin onun için de geçerli olduğu bir gerçekti. Bunu inkâr edemezdim ve her ne kadar birkaç saattir Gökalp yanımda olsa da ona eskisi gibi davranamıyordum.

O da bunun farkındaydı. Kırgındım ve bu ister istemez beni ona karşı soğuk davranmaya itiyordu. Yavaş yavaş geçecekti ama o gün, bugün değildi.

"Çok özür dilerim," dedi tekrardan. "Bir saniye bile senin gözünden düşünebilseydim, yemin ederim ki öyle bir tepki vermezdim."

"Neyse ne," dedim geçiştirircesine. "Ben kapatıyorum."

"Aramız böyle bozuk olmasın, ne olur ya. Sen çevremde olmadığında kendimi çok yalnız hissediyorum. Sensiz geçen bir gün ölüm gibiydi. En ufak olayı bile koşa koşa gelip bana anlatmana alışmışım. Mesaj kutum bomboş kaldı. Sence de çok üzücü değil mi?" Sesini bilerek tatlı tatlı çıkarmaya çalışıyordu. Bunu dayanamayacağımı biliyordu. "Sen beni özlemedin mi? Ben seni çok özledim. Barışalım mı?"

Çatalımı tabağın boş kısmında gezdirirken, "Git başımdan," dedim.

"Gidemem kardeşim, gidemem. En yakın arkadaşım benimle barışmadan gidemem. Özür dilerim."

ninova

Derin ve sesli bir nefes alıp verdim. "Şeytan tüyü var sanki," diye söylendim.

"Bana karşı koyamayacağını biliyordum. Barıştık mı?"

"Bilmiyorum, düşünmem lazım."

Hevesle konuştu. "Bence barıştık."

En sonunda dayanamayarak, "Of!" diye isyan ettim. "Ben niye bu kadar yufka yürekliyim ya? Senin bu kuzenin de az önce beni iki güzel sözle tavladı. Bir anda kendimi onunla kahvaltı masasında buldum." Bu dediğim Gökalp'in yeşillerine haylaz pırıltıların yerleşmesine neden olurken dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"Gökalp'le barıştın, bir de üstüne kahvaltıya mı çıktın? Kahrımdan ölürüm. Yarın da benimle kahvaltıya çıkacaksın."

"Kıskançsın ki..."

"Öyleyim."

Tuğçe benden yarın için kahvaltı sözünü kaptıktan ve gönlümü almak için bana biraz daha yılıştıktan sonra aramayı sonlandırdığımızda, telefonu masaya bırakarak tabağımla ilgilenmeye geri döndüm. Tabii ki söylenmemek imkânsızdı.

"Bıktım Erdem kuzenlerden."

GERİDE BIRAKILAN KIRGINLIKLAR

Gökalp Erdem: Günaydın, Sarışın. Nasıl olduğunu yoklama saati. Nasılsın?

Alara Yılmaz: Neden saat başı nasıl olduğumu sorduğunu anlamıyorum. İyiyim.

Gökalp Erdem: Çünkü iyi olduğunu duymak istiyorum. En başında yapmam gereken buydu. Telafi etmeye çalışıyorum.

Alara Yılmaz: Merak etme, büyük bir şey değildi. Arda'nın doğru düzgün dokunmasına bile fırsat kalmamıştı. Travma falan yaşamıyorum yani. Sadece hatırlatıp durmayın yeter.

Çünkü hatırlamak o gün hiçbir şey yaşanmamış olmasına rağmen kötü hissettiriyordu. *Ya ileri gitseydi* düşüncesi zihnimde bir kaosun çıkmasına neden oluyordu ve o anda, üç kişiden birden aldığım tepkinin belki de haklı olabileceğini düşünüyordum. Akılsızlığımın bedelini çok daha ağır yollarla ödeyebilirdim.

Gökalp Erdem: Yine de nasıl olduğunu soracağım. İyi olduğunu bilmem gerek. Sadece senin iyi olduğunu bilmek benim öfkemin geçmesini sağlar.

Arda'ya olan öfkesinden bahsediyordu. Bu mesele olmasa bile öfkesini diri tutacak birçok sebebi vardı. En başını da sakatlanan kolu çekiyordu. Tüm takım antrenmanlara devam edip maçlar için form tutarken, Gökalp onları uzaktan bile izleyemiyordu.

Onu tanıdığım için biliyordum ki sahada olmadığı sürece Gökalp o tesise adımını atmazdı. Konuyu değiştirmek için bu sabah annemden duyduğum şeyi yazmaya başladım.

Alara Yılmaz: Bu akşam bize gelecekmişsiniz diye duydum.

Ailesi hâlâ İstanbul'daydı ve geleneklerimiz devam ediyordu. Ailecek bize yemeğe geleceklerdi.

Gökalp Erdem: Evet. Bak ne diyeceğim. Bu elbiseyi kanlı canlı bir şekilde üzerinde göremedim. Bugün giymeye ne dersin? :)

Gözlerimin önünde mesajın sonundaki gülücüğün yüzünde canlanmış hali belirdi. Kesin arsız arsız sırıtarak yazmıştı.

Elbise, olayın yaşandığı gün Gökalp'e seçmesi için attığım iki elbiseden biriydi. Çiçekli olanı üstüm başım dağılmış bir halde olsa da üzerimde görmüştü ama ikincisini yalnızca fotoğraftan biliyordu.

Alara Yılmaz: Giyerim ama sırf seni zora sokmak için. Babam yanımızdayken istesen de bana yanaşamaz ve dokunamazsın. Bütün gece kudur dur.

Gökalp Erdem: Sana dokunup dokunmamak benim için mesele değil. Seni sadece bedenin için sevmiyorum. İstersen günlerce o elbiseyle karşımda dur ve sana dokunmayayım. Hiç sorun olmaz.

Sanırım bu mesajları o olaydan sonra kendimi iyi hissetmem için atıyordu. Arda'nın yapmaya kalkıştığı şey bedenime yönelikti ve Gökalp onun için önemli olanın bedenim olmadığını göstererek bana iyi hissettirmeyi amaçlıyordu.

Gözlerim dolmaya başladı ve bunun neden olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gözyaşlarımla boğuşurken Gökalp'e cevap vermek tamamen aklımdan çıktı. Bir süre sonra ben cevap vermeyince, sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiş gibi uzun bir mesaj attı.

Gökalp Erdem: Alara, benim içim hiç rahat değil. Sen gerçekten iyisin, değil mi? Aklın o konulara kaymasın diye başka konular açmaya çalışıyorum.

Normal davranmaya çalışıyorum ama ne yapılır bilmiyorum. Sana nasıl iyi gelebileceğimi bilmiyorum. İyi olmadığın her halinden belli.

Tuhaf bir çaresizliğin içerisindeydik. Ne o benim için ne yapabileceğini biliyordu ne de ben onun için.

Kolundaki sakatlığın dördüncü günündeydik. Ben kendi kırgınlığıma odaklandığım için belki de farkında değildim ama Gökalp de hayatının en zor zamanlarından geçiyordu. Mesleğiyle sınanan bir sporcuydu. Dört gün öncesine kadar rahat bir şekilde kullanabildiği kolu için alçısı çıktığında fizik tedavi görecekti. Bu çok yıpratıcı bir süreçti.

Bu süreçte sonuna kadar onun yanında olacaktım ama önce içimde bir şeyleri halletmem lazımdı.

Alara Yılmaz: Ben iyiyim. Arda'nın yaptığını çoktan unuttum gitti. Sadece sizden gördüğüm tepki yüzünden üzgünüm. Hepsi bu.

Gökalp Erdem: Çok özür dilerim.

Alara Yılmaz: Kaç kere özür diledin, yeter artık. Üzüntüm geçince eskisi gibi olurum. Bu kadar kafana takıp bir de beni dert etme. Senin derdin fazla zaten.

Gökalp Erdem: Bütün insanlığın dertlerini bana yükleseler beni, senin üzgün olduğunu bilmek kadar yıkamaz.

Gökalp Erdem: Ve söz veriyorum, Sarışın. Seni bir daha asla üzmeyeceğim. Kimsenin üzmesine de izin vermeyeceğim.

Elimde güçlükle tuttuğum tepsiyi fırına atarken, "Görüyorsun baba, işim var," dedim. "Seninle konuşmayacağım."

Mutfakta akşama yaptığı hazırlıklar için anneme yardım ederken misafirlerin gelmesine birkaç saat kala babam eve gelmişti. İki gündür onunla konuşmadığımdan, benimle konuşmaya çalışarak ondan beklemediğim

tavırlarla aramızı düzeltmeye çalışıyordu. Ben de inatla babamla konuşmamak için direniyordum.

Bu ara herkese ne çok trip atar olmuştum.

"Tepsiyi fırına attın. Başka ne işin kaldı kızım?" dedi hemen arkamda dolaşmakta olan babam. "Bana beş dakika ayıramaz mısın?"

"Anneme yardım ediyorum." Fırının önünden ayrılarak salata malzemelerini çıkarmakta olan annemin yanına ilerledim. Onun elindekileri alıp tezgâha bırakırken, "Ben doğrarım anne," dedim. Lavabonun önüne geçip suyu açarak elime aldığım birkaç domatesi yıkamaya başladım.

Annem, babam gibi davranmamıştı. Babam kızarken o bana daha ılımlı yaklaşmaya çalışmıştı. O akşam odama gelip benimle uzun uzun konuşmuştu. Bana kızan herkesin aslında benim iyiliğimi düşündüğünü, korktuklarını, kimsenin beni suçlu olarak görmediğini bana anlatmıştı. Zaten sorun kızmalarında değildi. Sorun benim o an hissettiklerimi önemsemeden çıkışmış olmalarıydı. İyi olduğumdan emin olduklarında kızsalar sesimi bile çıkarmazdım çünkü biliyordum, Arda'nın evine gitmek bir aptallık ve delilik örneğiydi.

"Kızım-"

Annem, "Demek ki kız seninle konuşmak istemiyor, Melih," diyerek olayı devraldı. "İstersen zorlama. İstediğinde gelip seninle konuşur."

İkisine de arkam dönük olduğu için gülümsedim. Çekmeceden aldığım bıçakla domatesleri küçük küçük doğrarken babamın homurdanması kulaklarıma ulaştı. Kendi kendime omuz silkerek umursamadan işime devam ettim. Gökalp'le Tuğçe'ye de bozulmuştum ama babamın tepkisi o ikisinden de ağırdı. O yüzden onunla bir süre daha konuşmayacaktım.

Annemin söylenmeleri devam edince babam mecburen mutfaktan ayrılmak zorunda kaldı. O gidince ben de salatayı hazır edip başka bir iş kalmadığından emin oldum ve odama çıktım. İlk işim ılık bir duşa girmek oldu. Bu sıcaklarda artık her sabah ve akşam duşa girmek alışkanlık olmuştu.

Misafirlerin gelmesine daha vakit olduğu için banyoda biraz oyalandım. Buna rağmen bornozumla beraber odama döndüğümde balkonun önünde kalan tekli koltukta oturan Gökalp'i görmeyi beklemiyordum. Elim ıslak saçlarımın arasında kalakalırken Gökalp tek elinde tuttuğu ve ilgilendiği telefonundan kafasını kaldırıp bakışlarını bana çevirdi.

ninova

Beni görür görmez gözleri kısılırken, elimi saçımdan ayırıp üzerimde kısacık duran bornoza indirdim. "Ne zaman geldiniz?" Daha geç geleceklerini düşünüyordum.

Sürekli dile getirdiği gibi vücudumun her bölgesini gören birisinden utanmam belki anlamsız gelebilirdi ama bu konuda kendime engel olamıyordum. Utanç duygumu arka plana attığım anlar -ki bu anlar genelde nabızların en yüksek olduğu zamanlardan oluşuyordu- dışında sanırım ne olursa olsun utanmaya devam ederdim.

Beni baştan aşağı süzerken, "Çok olmadı," dedi. Bunu yaptığını gizleme ihtiyacı bile hissetmiyordu. "Aşağıda muhabbet koyu olunca yokluğumun fark edilmeyeceğini düşünüp soluğu burada aldım."

"Hımm," diye mırıldandım ve kıyafet dolabıma doğru yürümeye başladım. "Babam yine de fark edebilir."

Ama aramız bozuk olduğu için odama çıkar mıydı, orası tartışılırdı. Böyle zamanlarda, ben haklıysam eğer babam huyuma gitmek için her şeyi yapardı. Beni daha da kızdırmamak, iyice inada bağlamama neden olmamak için hareketlerine dikkat ederdi. O yüzden Gökalp'in yokluğunu fark ettiğinde odama gelip bize kızar mıydı kızmaz mıydı, ben de kestiremiyordum.

"Ben hastayım. Bana kimse karışamaz," dedi. Günlerdir ne zaman sıkışsa bu bahanenin ardına sığınmaya çalışıyordu. Kolunun kırılmasını nasıl kendi lehine çevirdiğini ben de anlamamıştım.

Buna rağmen üzgün olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Göremesem de hissediyordum. Kimseye çaktırmak istemediği, herkesten gizli tutmaya çalıştığı, her şey normalmiş gibi davrandığı bir üzüntüsü vardı. Ona karşı bu kadar çabuk yumuşama sebeplerimden birisi de buydu. Fazla yufka yürekliydim. Kendim de üzgündüm ama onunkini de en az kendiminki kadar önemsiyordum.

"Tabii," dedim alayla. "Bunu babama karşı da söyle, olur mu? Tepkisini çok merak ediyorum."

Dolabımın kapağını açtığımda, askıların arasında Gökalp'in mesajda bahsettiği elbiseyi aramaya başladım. Tereddütle karışık bir kendinden eminlikle, "Söylerim," dedi. "Babasından korksaydık kızını sevmezdik."

Bu korkmamış haliyse...

Bir cevap vermediğimde Gökalp'in ayağa kalktığını hissettim. Gözucuyla ona bakıp bakışlarımı tekrar kıyafetlerin arasında gezdirmeye başladım. Bana yaklaşıp kıyafetlerimi incelerken, "Dolabında ne var, Sarışın?"

ninova

dedi. "Vücuduna değme şerefine erişmiş kıyafetlerine bakabilir miyim?" Arkadan yavaş yavaş bana sokulduğunu hissettiğimde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bakıyorsun ya işte." Sanki bakmıyormuş gibi bir de izin alıyordu.

"Bakma dersen giderim."

"Bak."

Görmedim ama gülümsediğini hissettim. Kafamı arkama doğru çevirerek yüzüne baktığımda gördüğüm gülümseme bana yanılmadığımı gösterdi. Artık tepkilerini, hislerini önceden tahmin edecek kadar yakından tanır olmuştum. Bu düşünce içimi sıcacık ederken Gökalp kıyafetlerimde gezinen bakışlarını ayırarak kafasını eğdi ve yeşillerini yüzüme odakladı. Hemen arkamda olduğu için bu hareketiyle yüzlerimizin dip dibe olması kaçınılmaz oldu.

Hemen önüme döndüm. Gökalp benden uzaklaşmamaya kararlı gibiydi. Sağlam kolu karnıma sarılırken, diğer kolunun alçısı sırtıma temas ediyordu ama sorun değildi. Çenesini omzuma yaslayarak, "Bugün hangisini giyip aklımı başımdan alacaksın?" dedi.

"Bahsettiğin elbiseyi," dedim ve nihayet bulduğum elbiseyi askılıktan çıkararak havaya kaldırdım.

"Yakışır güzelime." Beklemediğim bir anda dudaklarını boynuma bastırdı. Daha sonra yüzünü ıslak saçlarıma gömerek derin bir nefes aldı.

Karnıma sardığı koluna birkaç kez peş peşe yavaşça geçirerek, "Yılışma, yılışma," dedim.

Özellikle bu olaydan sonra kendini affettirme çabalarından olsa gerek bana iyice yılışmaya başlamıştı. Şikâyetçi değildim ama böyle olduğunda ona karşı sert kalamıyordum. Gerçi şu saatten sonra sert davransam da bir anlamı yoktu.

"Elbiseyi giyip geleceğim," dediğimde mesajı alarak benden ayrıldı. Kolunu bedenimden ayırdı ancak arkamdan uzaklaşmadı. Bu yüzden dolabımın kapağını kapatarak arkama döndüğümde yüz yüze geldik. Çenesine ufak bir öpücük bırakıp dolapla arasından yana kayarak çıktım ve banyoya ilerledim.

Gökalp arkamdan burada da giyinebileceğimi söyleyerek homurdanırken, kapının önünde durup ona yalandan ters bir bakış attım. Kınarcasına bir ifadeyle yüzümü buruşturup mırıldandım. "Pis sapık."

ninova

Kapıyı kapattığımda gülüş sesi kulağıma geldi. Ben de tebessüm ederken üstümdeki bornozdan kurtuldum. Daha öncesinde banyoya taşıdığım iç çamaşırlarımı üstüme geçirdikten sonra elbiseyi giydim. Aynadan bakarak elbiseyi düzeltirken, işim bitince ıslak saçlarıma küçük bir havlu sardım ve banyodan çıktım. Daha sonra saçlarımı kendi haline bırakarak kurumasını sağlayacaktım. Zaten bu sıcakta kuruması en fazla yarım saat sürerdi.

Odaya geri döndüğümde Gökalp'i yine aynı yerde, koltukta otururken buldum. Zaten kapıda olan bakışları sayesinde beni görür görmez, "Seni özledim," dedi ve bu sefer ses tonundan, gözlerinden anladığım kadarıyla ciddi bir tavrı vardı. Günlerdir bana yaptığı yılışmalarından ve kendini affettirmek için söylediklerinden farklıydı.

Oturduğu koltukta doğruldu. "Bundan birkaç gün önceki Alara'mı özledim."

Aslında değişen hiçbir şey yoktu. Sadece biraz üzgündüm ve bunu ister istemez hareketlerime de yansıtıyordum. Yaşanan yaşanmıştı. Zamanı geri alamıyorduk ve sonsuza dek hayatımdaki bu üç kişiye kırgın kalacak halim yoktu. Bunun bilincinde bir şekilde Gökalp'e doğru ilerledim. Yanına ulaştığımda dizimle dizine vurarak bacaklarım aralamasını sağladım ve tek bacağının üstüne oturdum. Daha sonra bu pozisyon rahatsız ettiği için diğer bacağının üstünden bacaklarımı aşağı sarkıtarak kucağına yan bir şekilde oturdum.

Gökalp'in kolu hemen belime dolanırken ben de kollarımı boynuna dolayarak ona iyice sokuldum. "Bunu bana yakın davranmak zorundaymışsın gibi hisset diye söylemedim, Alara. Aksine sana hak veriyorum ve aylarca böyle davransan, sesimi çıkarma hakkım kendimde bulamam."

Kırık koluna dikkat ederek bedenimi onunkine yasladığımda iyice bir bütün olduk. "Artık ben de bu durumdan sıkıldım," dedim. "Unutalım gitsin. Gündemimizi meşgul etmesin."

Gökalp kafamdaki havluyu çekip çıkardığında saçlarım omuzlarıma döküldü. Eli nemli saçlarımda gezinmeye başlarken kafamın üstüne bir öpücük bıraktığını hissettim. "İstediğin buysa eğer-"

Sözünü, "Bu," diyerek kestim. "Hem benim sana anlatacak çok şeyim birikti," dedim bir an önce bu konunun kapanması için. "Resmen üç gündür sana hiçbir şey anlatmıyorum, Gökalp." Kafamı kaldırıp dehşetle yüzüne baktım. "Çok korkunç bir şey."

ninova

Dudakları kıvrıldı. Aramızın düzeldiğini hissettiğinden olsa gerek bu gülüşü diğerlerine nazaran daha içtendi. "Şimdi hepsini anlat güzelim. Ben dinlerim."

"Alya bana ilk kez evinde yaşayan bir köle değilmişim de ablasıymışım gibi davrandı, biliyor musun?" Bu anlatışım onu daha da güldürürken ben de yerine gelen neşemle beraber anlatmaya devam ettim. "Bana bebek bile hediye etti. Bebek, Tuğçe'ye benziyormuş. Böyle saçları turuncu turuncu. O sabah elimde görmüşsündür."

Gökalp, Tuğçe'nin adını duyunca gözlerini devirdi abartıyla. "Yine konu kumama geldi."

"Artık kuman değil. Onunla boşandık." Gözlerim kısıldı. "Gerçi her an tekrar evlenebiliriz. Biliyorsun hâlâ en çok ona âşığım."

Kaşları havalandı ve hayret dolu bir sesle, "Şu cümleyi ben kursam bana atmayacağın trip kalmazdı," dedi.

Elimi beyaz bir tişörtle sarılmış omuzlarında gezdirmeye başladım. "Senin yeryüzünde benden daha çok âşık olabileceğin kimse yok, Gökalp."

Öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. "Voleybol?" dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen voleybolu benden daha mı çok seviyorsun?"

Ciddi ciddi cevap verdi. "Evet."

Biraz önce omuzlarında gezdirdiğim elimi kaldırıp sinirle aynı bölgeye vurdum. "Seni döverim."

"Şaka," dedi gülerek. "Senin olduğun yerde voleybol ancak ikinci sırada olabilir." Bakışları alçılı koluna indi. "Gerçi şu sıralar biz de kendisiyle biraz yolları ayırdık gibi ama neyse..." Sonlara doğru sesi mırıltılıydı. Bakışlarım üzgün bir hal alırken elimi alçıya götürdüm. "Voleybola dönmen kaç ay sürermiş?"

"Ay değil. Yıl," dedi sıkıntıyla. "Bir yıldan bahsettiler. O da en düşük ihtimal."

Benim kırgınlığıma, kızgınlığıma o kadar odaklanmıştık ki Gökalp'in sakatlığı, voleybol kariyeri gibi konular hep arka planda kalmıştı. Tek tük önemli bilgileri öğrenip detaylara çok girmemiştim. "Neden o kadar uzun? Sakatlıklar her zaman bu kadar uzun süreli mi oluyor?"

"Çok fazla doku zedelenmesi var. Bir de doktorun dediğine göre tamamen iyileşmesi önemliymiş. İyice iyileşmeden yapacağım en ufak bir hareket, kalıcı sakatlığa sebep olabilirmiş. Bir yıl için bile en iyi ihtimal dedi." Gitgide düşen yüzünü fark ettiğimde iç çekercesine bir nefes aldım.

ninova

"Babam en iyi doktorları araştırıyor."

"Biliyorum," demekle yetindi.

"Arda'dan ne haber?" diye sordum. Babamla konuşmadığımdan bu konuları soramıyordum.

"Beşliyi bulup ifadelerini almışlar. Bir gece nezarethanede tuttuktan sonra geri salmışlar." Şaşırmadığı açıkça belliydi. "Arda'nın da aynı şekilde. Şimdi dava falan açıldı. Birkaç hafta sonra onun duruşması görülecek. Birkaç yıllık bir hapis cezası alabilirlermiş fakat bunu para cezasına döndürebilme şansları varmış. Kısacası," dedikten sonra sıkıntıyla nefesini verdi. "Her şey yanına kaldı."

"En azından artık milli takımda değil," dedim içini rahatlatmak istercesine. Şu saatten sonra bir spor kariyeri olacağını da sanmıyordum.

"Ama ben de artık takımda değilim. Ne milli takımdayım ne de Fenerbahçe'de."

"İyileştiğinde geri döneceksin."

"Sabırlı bir insan değilim, Alara. En azından bu konuda." Bakışları bende değildi. Hâlâ alçılı olan kolundaydı ve sanırım günlerdir ilk kez gözlerinde yer edinen hüznü gizlemeye çalışmıyordu. "Voleybol benim hayatımdı. Ben bununla doğdum, bununla büyüdüm, bununla yaşıyordum. Bir yıl, hatta belki daha fazla zaman beklemek benim için çok zor olacak. Şimdiden bile zorlanıyorum."

Yıllardır bir gününü bile voleybol oynamadan geçirmemiş birisi için çok zordu. Mesleği voleyboldu. Hayali voleyboldu. Üstelik final maçına sadece bir ay kalmıştı ve bu sene, Gökalp takım arkadaşlarıyla beraber o maçı almak için can atıyordu. Şimdi takım kazansa bile son maça kadar her anında yanlarında olmadığı için Gökalp'in içinde buruk bir mutluluk olacaktı. Tam anlamıyla sevinemeyecekti. Seneye oynayıp oynamayacağı da meçhuldü. Sonraki seneye de kazanırlar mıydı hiç belli değildi.

"Neyse." Yeşillerindeki hüzün bir anda yok oldu. Dudakları kıvrıldı ve gözleri yüzüme çıktı. "En azından sen yanımdasın," demesiyle bakışlarında bir donukluk belirmesi aynı anda oldu. Gideceğimi hatırlamış olmalıydı.

Kafamı omzuna yaslarken, "Uzakta da olsam yanında olacağım," dedim. "Telefon denilen şey boşuna yok."

Canı sıkkın bir şekilde, "Yedi yirmi dört birbirimizle görüşemeyeceğiz," dedi.

"Ben fırsat buldukça uçağa atlayıp gelirim."

ninova

"Herhalde seni orada rahat bırakacağımı düşünmedin? Senden çok ben gelirim."

Gökalp'le İngiltere'yi gezmek güzel olurdu. Birkaç gün de olsa... Aniden kafamın içinde resmen ışıklar yanarken hızla kafamı kaldırıp Gökalp'e baktım. Bu ani hareketimle kaşları hafifçe çatılırken, "Sen de gel," dedim.

"Geleceğim dedim ya işte."

"Öyle değil." Düşüncesi bile o kadar heyecanlandırmıştı ki kucağında hevesle kıpırdandım. "Benimle İngiltere'ye gel. Sonuçta koskoca bir yıl boyunca seni buraya bağlayan bir şey olmayacak. Eminim ki orada da çok iyi doktorlar vardır. Tedavine İngiltere'de devam edersin. Biz de ayrı kalmak zorunda kalmayız. Güzel fikir, değil mi?"

"Seninle?" dedi ve duraksadı. "İngiltere'ye?"

Kafamı sallayarak onayladım. "Tabii hemen kesin cevap vermek zorunda değilsin. Sonuçta burada da ailen var. Belki bu bir yıllık süreci onlarla geçirmek istersin. Benimki sadece bir fikirdi. Güzel olur diye. Sen is-"

"Güzel olur," diyerek kesti sözümü. "Çok güzel olur."

Heyecanla sordum. "Gerçekten mi?"

Heyecanıma karşılık o kadar içten güldü ki ben de gülümsemeden edemedim. "Seninle dolu dolu geçireceğim koskoca bir yıldan daha güzel ne olabilir, Alara? Bana neredeyse iyi ki sakatlanmışım dedirtecektin."

"Abartma be," diye mırıldandım gülerek. "Bana yaranmak için ne yapacağını iyice şaşırdın."

"Sana olan aşkımın dilimden dökülüş biçimine yaranmak için yapıyor dedin ya, orada bir uzaklaştık seninle." Dediğine tezat bir şekilde alnımdan öptü. Kafam tekrardan omzuna yaslandı.

"Ben pazartesi günü vize için başvuru yapmaya gidecektim. Okulun açılmasına daha var ama mülakata da çağıracakları için önceden izin çıkmasında fayda var. Başvuruya beraber gideriz." Garip bir şekilde kabul edileceğime inancım tamdı.

"Mülakat için de seninle gelirim."

"Aslında..." dedim. "Onun için Tuğçe'yle gitmeyi düşünmüştük. İki yıl burada olmayacağım ya, ben gitmeden kız kıza vakit geçirmek istedik."

Saçımda gezinen elini kalbinin üstüne götürdü. "Aldatılıyorum," dedi. "Kumam yine benden üstün çıktı."

"Ama şöyle düşün; onunla birkaç gün geçireceğim, seninle koskoca bir yıl."

ninova

Düşünceli bir şekilde bakışlarını benden ayırdı. Birkaç saniye sonra ikna olmuş bir biçimde yeniden bana baktı. "Seni paylaşmak hiç hoşuma gitmese de tamam, ikna oldum."

Gülümseyerek yanağından öptüm ve ayağa kalktım. "Hadi, birileri odaya çıkmadan aşağı inelim."

Elimden tutarak ondan uzaklaşmama engel olurken, "Ama ben senden bir öpücük çalamadım," dedi. "Beni öpmezsen şuradan şuraya adımımı atmam." Gökalp'ti bu. Gerçekten onu öpmezsem oturduğu yerden bile kalkmazdı.

Hâlâ aralık olan bacaklarının arasından dizimi koltuğa yaslayarak üzerine doğru eğildim. Bakışları zaten kısa olan elbisemin iyice açılan eteğine indi. Bir elimi omzuna yaslayıp ona daha da yaklaştım ve dudaklarımızı birleştirdim. Gökalp günlerdir bunu bekliyormuş gibi bir açlıkla dudağımı kavrarken elini açıkta kalan bacağıma indirdi.

Ona biraz daha yaklaştım. Çok kısa bir an dudaklarımızı ayırdı ve birleştirmeden hemen önce, "Şu diğer elimi de kullanacaktım var ya..." diye sızlandı. Bu dediğine dudaklarım onunkilere değerken güldüm.

Elini bacağımdan ayırıp boynuma çıkardı. Beni öpmeye devam ederken ona daha çok yaklaşmak istiyordum ve bu da bacaklarının arasına yasladığım dizimin erkekliğine değmesine sebep oluyordu. Bu yüzden Gökalp duraksarken şu an istese de bir şey yapamayacağı için onu kışkırtmak istercesine dizimi biraz daha ileriye doğru bastırdım.

Boğuk bir sesle, "Yapma şunu, Sarışın," dedi.

Masum bir tavırla konuştum. "Ne yaptım ki?"

"Sen ne yaptığını gayet iyi biliyorsun."

Gülümseyerek dizimi koltuktan indirdim. Aynı anda Gökalp'ten de uzaklaştım ve hoşnutsuz söylenmelerini duymazlıktan geldim.

Keyifli sırıtışımla kapıya doğru yürürken konuştum. "Önce ben gidiyorum. Sen de lavabodaydım diyerek gelirsin."

ninova

HİSLERİNİ KABULLENMEK

ÜÇ HAFTA SONRA

Çocukluğundan beri hayallerini süsleyen bir şeyi gerçekleştirince, kaç yaşında olursa olsun insanın çocuk yanı içinde kıpır kıpır oluyordu. Neşeleniyordu ve kendi zihninde döndürdüğü bir şarkıyla saçma sapan figürlerle dans ediyordu.

Küçük Alara'nın en büyük hayali bir gün İngiltere'ye gidebilmekti. İngiltere'de okumak listenin devamında geliyordu. Bugün bunun için ikinci adımı atmıştım. İlk adım İngiltere'de okuyabilmek için sınavlara girmekti. İkincisi ise buradaki bir üniversiteye mülakata gelmekti.

Ben bu iki büyük adımı atmıştım ve şu an kendimle hiç olmadığım kadar gurur duyuyordum.

Tuğçe'yle birlikte ülkeye geldiğimizde ilk olarak bir otele yerleşmiş, ardından da mülakatın yapılacağı üniversiteye gitmiştik. Dün onlarca adayla birlikte hayatımda ilk kez bir mülakata girmiştim. Benim açımdan çok güzel geçmiş olsa da okula alınıp alınmayacağımı bilmiyordum. Sonuç ne olursa olsun, bu noktaya kadar çabalamış olduğum için bile mutlu olacaktım.

Bugünü ise bir haftalık tatilimizin başlangıcı ilan etmiştik. Sabahtan beri Londra sokaklarında gezmediğimiz tek bir yer kalmamıştı. En sonunda yorgunlukla yeşilliklerle dolu bir bahçede herhangi bir banka oturduğumuzda, soluklanmamıza bile fırsat tanımadan telefonumu çıkarıp Gökalp'i görüntülü aramıştım.

O Türkiye'deydi. Planladığımız gibi Tuğçe'yle beraber gelmiştik. Bu kız kıza bir tatildi.

Gökalp kısa bir çalışın ardından aramayı cevapladığında yakışıklı yüzü ekranda belirdi. Karizmatik suratının her bir noktasında bakışlarımı gezdirirken her gün beni bir öncekinden daha çok etkilemesini şaşkınlıkla

karşılıyordum. Dağınık, sarıya çalan kumral saçları alnına dökülürken ve hafif kısılmış yeşil gözleriyle kameraya bakarken çok yakışıklıydı.

Sanırım ben bir günde bile onu çok özlemiştim.

Gökalp aramayı cevaplar cevaplamaz, "Unutuldum," dedi. "Resmen unutuldum. Örselendim, kırıldım. Varlığım yok sayıldı. Benim gibi birinin varlığı yok sayıldı. Ben unutulacak insan mıydım?"

Kendince oynadığı drama sahnesini gülerek izlerken yanımdaki Tuğçe kadraja girmese de Gökalp'e tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ohoo, bebeğim sen beş dakika seni arayıp sormadığımda bu hale geleceksen bizim çok işimiz var."

Gökalp'in daha ben konuşurken bile itiraz etmek için araladığı dudakları hiçbir şey söyleyemeden kalakalırken, yüzünde sersemlemiş bir ifade belirdi. "Bebeğim mi?" Sesi sevimli bir avellikteydi.

"Hep sen diyorsun. Bir kere de ben diyeyim dedim. İtirazın mı var?"

"Hayır, hoşuma gitti." Dudaklarında inci gibi dizilmiş dişlerini gösteren çekici bir sırıtış belirdi. "Yüz yüze de duymak isterim bebeğim." Özellikle *bebeğim* kısmında bir vurgu vardı.

"Yüz yüzeyiz işte."

"Gerçek anlamda yüz yüzeden bahsediyorum, Sarışın." Sırıtışı muzip bir ifadeye bürünürken yeşillerinde de aynı duyguyu barındıran bir bakış belirdi.

Yanımdaki Tuğçe'den sahte kusma sesleri yükseldiğinde ters bakışlarımı üzerine diktim. Bir insanın romantikliğe hiç mi tahammülü olmazdı? "Neyse," dedi Gökalp. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Ekrandaki kamera simgesine dokunarak görüntünün arka kameraya geçmesini sağladım. Telefonu havaya kaldırarak bulunduğumuz noktadan görünen Big Ben'i kameranın kadrajına soktuğumda konuşmaya başladım. "Tuğçe, Big Ben'in önünde fotoğraf çektirmek istediği için bizi buraya kadar sürükledi. Yarım saat boyunca fotoğrafını çektim ve hiçbirini beğenmedi."

"Çünkü güzel çekemedin."

"Gayet güzellerdi."

Konuşmamıza şahit olan Gökalp, "Alara çektiyse hepsi çok güzeldir," diyerek bana arka çıktığında sırıtmadan edemedim. Tuğçe gözlerini devirerek ayağa kalktı. Bu esnada görüntüyü tekrardan ön kameraya döndürdüm. "Hiç sizi çekemeyeceğim. Ben marketten içecek alıp geliyorum." Bunun

ninova

aslında bahane olduğunu anlamak zor değildi. Konuşurken bizi rahat bırakmak istiyordu.

Tuğçe bizden yeterince uzaklaştığında çenesini sağlam olan eliyle yaptığı yumruğa yaslamış bir şekilde beni izleyen Gökalp'e bakmaya başladım. "Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç. Bizimkilerin maçını izliyordum. Az önce set arasına girdi."

"Televizyondan mı izliyorsun?"

"Evet."

"Keşke sahaya gidip izleseydin." Deplasman maçı değildi ve bizim sahamızda oynanıyordu. Gökalp'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Oyuncu olmadığım bir sahada bulunmaya katlanamıyorum."

Yutkunmadan edemedim. "Maçı izlemesen?" diye bir öneri sundum. "İzledikçe üzülüyorsun."

"Üzülmüyorum, Sarışın. Onu da nereden çıkardın? En fazla bir yıl sonra yine sahadayım." Bu laflarıyla benim dışımdaki herkesi kandırabilirdi ama beni asla kandıramazdı. Bir de babamı kandıramazdı. "Dediğinin tam aksi olduğunu biliyorum." Yanaklarımı şişirerek ofladım. "Keşke şu an yanında olsaydım."

"Sen keyfine bak güzelim. Attığın hikâyelere baktıkça ben de keyifleniyorum." Eski muzip haline dönmesi çok da uzun sürmedi. "Her fotoğrafta bu kadar güzel çıkamazsın."

Altdudağımı ısırarak gülerken saçımı kulağımın arkasına ittim. "Utandım."

"Merak etme, geldiğinde daha çok utandırırım." Yalandan bir tavırla kameraya doğru kaşlarımı çattım. "Pis arsız. Rahat bırak beni." Çatılan kaşlarıma baktığında göğüskafesi içten bir gülüşle hareketlendi.

"Sen acaba benimle bir yıl aynı evde nasıl yaşayacaksın?" Her aklıma geldiğinde sanki kalbimde bir kuş hızlı hızlı kanat çırpmaya başlıyordu. Gökalp'le bir yıl boyunca aynı evde yaşamak... Rüya gibiydi. Gerçekleşeceğine inanamıyordum. "Ben de ondan korkuyorum," diye sızlandım. "Hiç rahat durmayacaksın, değil mi?"

"Söz veremem. Gerçi babanın sıkıntı çıkarmasından korkmuyor değilim."

Onaylarcasına kafamı salladım. Bu ihtimalden ben de korkuyordum. "Daha direkt olarak İngiltere'ye Gökalp'le beraber gideceğiz demedim ama alttan alttan yol yapmaya başladım. Bir anda duyduğunda kalbine inmesin diye imalar falan yapıyorum. Böyle böyle bu fikre alışırsa çok büyük bir tepki göstermez."

ninova

"Benim harika fikrimin bu denli geri plana atılıyor olması beni çok üzüyor, Sarışın."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Senin harika fikrin evlenmek, Gökalp."

İngiltere meselesi ortaya atıldığından beri dilinden düşürmediği şeydi. "Evet," dedi coşkuyla. "Bak! Sen de harika diyorsun. Baban sevgilinle aynı evde yaşamana izin vermiyorsa tak diye nikâhı basacağız. Herhalde kocanla aynı evde kalmana da karışamaz."

Gerçekleşmeyeceğini bildiğim için Gökalp'i umursamaz bir tavırla dinliyordum. "Sen yine uçtun."

Kaşlarını çattı. "Bunun neresi uçmak?"

Hatırlatır gibi, "Ben daha yirmi bir yaşındayım," dedim. Cevabı eksik kalır mıydı? Asla. "Ama ben yirmi beşime girmek üzereyim. Yakında otuzuma, yirmimden daha yakın olacağım."

"Öyle bir şey yaparsak babamın kalbine daha çok iner. Hem ben böyle aceleye gelmesini istemiyorum. Okulumu bitirmeden olmaz." Bu konuda kesin bir düşünceye sahiptim. Okulum bitmeden evlenmeyecektim.

İçine sert bir soluk çekti. "Kurudum Alara, kurudum." Bu kurumuş haliyse kurumamış halini çok merak ediyordum. "Okulunu bitirdiğin gün seni alıp nikâh dairesine gideceğim. Sen görürsün."

Güzel bir tehditti ve bu benim kıkırdamamı sağladı. "Bak o zaman olur işte."

Bu esnada Tuğçe elinde iki içecekle beraber görüş açıma girdi ve hızlı adımlarla buraya yaklaşarak az önceki yerine oturdu.

"İki yıl daha bekleyebilirsen bekle bakalım," dedi daha çok kendisiyle konuşur gibi. Sonrasında bakışları tahminimce televizyona doğru kaydı ve devam etti. "Maç başladı. Sonra konuşalım mı?"

"Olur," dedim. "Görüşürüz, öptüm."

Kameraya doğru göz kırptı. "Ben de Sarışın, ben de."

Sırıtarak telefonumu kapatıp çantama koyarken Tuğçe aldığı içeceğin kapağını açmakla meşguldü. Benim için alıp bankın üstüne bıraktığı meyve suyunu elime alırken Tuğçe'nin, "Nihayet," dediğini duydum. "İngiltere'ye geldik. Londra sokaklarında geziyoruz hâlâ o telefon elinden düşmüyor."

Olayı dramatize etmek için sesimi ağlamaklı çıkarırken, "Sevdiceğim Türkiye'de kaldı, Tuğçe. Sen beni anlayamazsın," dedim.

Gülerek kafasını iki yana salladı. "Hay senin sevdiceğine..."

ninova

"Hele bir Tayfun'la sevgili olun, işte o zaman ben de sizi göreceğim." Tuğçe'nin kucağındaki pastane poşetine uzanıp önüme çektim. İçindeki kurabiyelerden birini alarak poşeti eski yerine bırakırken Tuğçe'nin bu konu açıldığında her zaman gösterdiği tepkiden farklı olarak itiraz etmemiş olması beni güldürdü. "En azından bir şeyleri kabullenmişiz."

"Kabullenecek bir şey yok."

"İtiraz etmedin."

Omuz silkerek kucağına dökülen kurabiye kırıntılarını silkeledi ve sessiz kaldı. "Şu an aranız nasıl?" diye sordum.

Meyve suyundan içmeden önce, "Normal." dedi. "Yani mesajlaşırken veya yüz yüze geldiğimizde her şey normal. Konuşabiliyoruz ve anlaşabiliyoruz ama sanki kendini benden uzak tutmaya çalışıyor gibi bir havası da var. Aramızdaki mesafe birazcık bile kapansa benden uzaklaşıyor. Garip." Sonlara doğru sesi mırıldanır gibi çıktı.

"Neden acaba?" dedim imalı imalı. "Bir kez yakınlaştığınızda çocuğa dünyayı dar ettiğin için olabilir mi?"

Gözlerini devirdi. "Bu defa durum farklı. Aynı şeyleri yapmayacağımın farkında. Buna rağmen uzak duruyor. Ben de çok umursamıyorum."

Bedenimi tamamen Tuğçe'ye doğru çevirerek, "Sorun belki de senin umursamamandır," dedim. "Belki de umursayıp ona karşı adım atması gereken kişi sensindir."

"Adım atmamı gerektirecek bir durum yok ki. Aramız gayet iyi. Daha ne yapabilirim?"

"Aslında sorun, senin burnunu dik tutmaya çalışman." Tuğçe'nin bu tavrı az önceki teorimi birkaç saniye içinde çürütmüştü. "Kendi içinde bile kabullenmemek için elinden geleni yapıyorsun. Evet görüşüyorsunuz, konuşuyorsunuz fakat sürekli kendi kendini durduruyorsun. En ufak bir şey olsa geri adım atmak için tetikte bekliyorsun. Sen aranızdaki mesafeyi tamamen kapatmadığın sürece aranızda samimi hiçbir şey yaşanmaz."

"Bu işler pat diye olmuyor." Söylediklerim canını sıkmışa benziyordu.

"Pat diye olmasına gerek yok ki. Sana git Tayfun'a kırk yıllık âşıkmış gibi davran diyen yok. Hâlâ ikinizin arasına örmeye devam ettiğin duvarları yık diyorum." Kolumu bankın arka kısmına yaslayarak Tuğçe'ye doğru yaklaştım. "Sen Tayfun'a karşı ne hissediyorsun?"

ninova

"Hiçbir şey hissetmiyor değilim," dedi ağzının içinde geveleyerek. Devamını getirmedi.

Tuğçe bu tarz konularda herkese yardım edebilir, herkese önerilerde bulunabilirdi ancak konu kendisine geldiğinde içine kapanır, kendi doğrularına odaklanırdı. Kendi doğrularının yanlış olduğunu biri ona anlatana kadar fark etmezdi de.

Zafer kazanmışçasına gülümsedim. "Hoşlanıyorsun."

Bakışlarını kaçırdığında cevabımı aldım. Gülüşüm daha da büyürken Tuğçe'nin kolundan tutarak sarstım. "Kankam gelin oluyor, sıra da bana geliyor!"

Üstelik bu seferki aramızda Tayfun'un mevzusu ilk döndüğünde bahsi geçen dış görünüşünden hoşlanmak değildi. Bizzat Tayfun'dan ve ona ait her şeyden hoşlanıyordu.

Bana içten bir gülüşle karşılık verirken, "Abartma," dedi.

"Abartmıyorum! İlk defa bir erkeğe olan duygularını kabul ettin." Tuğçe'nin bundan önce de flörtleri olmuştu ancak kimseyle sevgili olmamıştı çünkü aynı Tayfun'a yaptığı gibi kolay kolay hiçbir erkeğin ona ulaşmasına izin vermemişti. "Bu, buradan nikâh dairesine kadar gider. Ben sana söyleyeyim."

"Yuh, Alara. Yuh," dedi toparlanırken. "Aldın başını gittin."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ben oldukça ciddiydim ancak Tuğçe kabul etmese de olurdu. Gülüşümü dindirip ciddi bir tavır takınırken, "Benim dediğimi yap," dedim. "Bu sefer sen adım at. Sana yaklaşmama sebebi en başında senden aldığı ters tepki. Muhtemelen yine aynısının yaşanmasını ve gözünden düşmeyi istemiyor. Sana gidip çocuğun dudaklarına yapış demiyorum. Elini tutsan bile yeter. En azından artık senin açından bir sorun olmadığını anlar."

Düşünür gibi bakışları ileriye doğru daldığında sessiz kalarak ona düşünmesi için biraz zaman tanıdım. Şimdi birkaç dakika içerisinde söylediklerimi kendi süzgecinden geçirecekti.

Bakışlarımı Big Ben'e doğru çevirdim. Tuğçe sayesinde şu saat kulesini görmekten kusacak raddeye gelmiş durumdaydım. Çektiğim onlarca fotoğrafın hiçbirini beğenmemişti ve sonuç olarak *Instagram'ına* atacağı bir fotoğrafı yoktu. En sonunda dayanamayıp bulduğum banka oturduğumda fotoğraf sevdasından mecburen vazgeçmişti.

ninova

Tuğçe'nin, "Tamam," diyen sesiyle beraber bakışlarımı ona çevirdim. "Yapacağım," diye ekledi ve konuyu kapatmak istiyormuşçasına, "Çok oturduk," diyerek ayaklandı. "Zamanımız kısıtlı ve ben Londra'nın her yerini gezip fotoğraf çekmek istiyorum."

"Fotoğraflarını çekmem," diye bir ön uyarıda bulundum.

"Kötüsün." Çantasını omzuna astı ve Big Ben'e doğru döndü. Hâlâ Big Ben önünde çekilmiş, *Instagram'a* atmalık bir fotoğrafı yoktu ancak kafasına koymuştu, çektirecekti. Haince bir sırıtışla, "Ama ben senin nasıl huyuna gideceğimi biliyorum," dedi.

Yine saatlerce sürecek bir fotoğraf çekme merasiminin geleceğini anladığım için yanaklarımı şişirerek oflarken banktan ayağa kalktım. "Hay böyle işe..." diye mırıldandığımda yola doğru yürüyen Tuğçe bana doğru döndü ve o meşhur sözünü söyledi.

"Bebeğim, aşko kuşkolar argo konuşmaz."

ninova

YENİ KARARLAR

Neredeyse üç saat süren bir uçak yolculuğunun bitimiyle Tuğçe ile havalimanında bavullarımızın bize ulaşmasını bekliyorduk. Bir hafta diye planlayarak gittiğimiz tatil, Tuğçe'nin İngiltere'den kopamaması ile bir buçuk haftayı bulmuştu. Tuğçe'ye kalsa birkaç hafta daha kalırdı ama İngiltere'ye kalıcı yerleşmesinden korkan annesi, *sana para göndermeyiz* diye tehdit edince ve Tuğçe'deki paralar da suyunu çekince dönmeye karar vermiştik.

Zira Tuğçe gerçekten İngiltere'ye kalıcı yerleşmeyi istiyor gibi duruyordu. Günlerdir vizesi bitmeden nasıl oturum izni alabileceğinin planlarını kuruyordu.

Neyse ki onu tekrar Türkiye sınırları içerisine sokabilmiştik.

Bavulların bir boşluktan çıkarak makinenin üstünde dönmeye başladığı alandan kendi valizini alırken, "Beni oradan getirmeyecektiniz," dedi. "Ben tam bir Londra kızıyım. Türkiye'de bulunmak ruhuma ters, anlıyor musun?"

Ben de kendi bavulumu alırken bıkkınlıkla konuştum. "İngiltere'de en fazla bir ay yapabilirsin, Tuğçe."

"Kalıcı yerleşmeyi düşünüyorum, ne bir ayı?"

"Sen orada yapamazsın." Tuğçe'yi biraz olsun tanıyorsam -ki tanıyordum- İngiltere'de kalıcı olarak yapamayacağını biliyordum.

Alaycı bir tavırla, "Bana yapamazsın de ve otur izle bebeğim," dediğinde gülerek gözlerimi devirdim. Bakışlarım biraz ilerideki Gökalp'in yeşilleriyle kesiştiğinde elimdeki bavulu umursamadan adımlarımı hızlandırdım. Gökalp'e doğru ilerlemeye devam ederken Tuğçe'nin homurdanmalarını duymazlıktan geldim.

Hâlâ alçıda olan koluna gözlerim takıldı ve istemsizce iç çektim. Çıkmasına az kalmıştı ancak çıktığında da kolunu hemen eskisi gibi kullanamayacaktı. Gökalp, alçı sürekli kolunu kaşındırdığı için bir an önce çıkması için gün sayıyordu.

Yanına ulaştığımda hızla kollarımı boynuna dolarken, birkaç adım arkasında kalan Yunus'u ve Tayfun'u yeni fark ediyordum. Yunus kardeşini görür görmez homurdanarak, "Alara bunu niye getirdin?" diye söylendi. "Bir çöp kenarına bıraksaydın ya."

Göremesem de Tuğçe'nin gözlerini kıstığına ve ters ters Yunus'a baktığına emindim. "Zaten gelmeyecektim de param bitti."

"İsteseydin ya canım kardeşim. Gelmemen için tüm banka hesabımı boşaltırdım."

Gökalp'in dudaklarını boynumda hissettiğimde dikkatimi onlardan alıp benimkine verdim. İngiltere'de kalışımızın uzadığı her bir gün için benim ayrı, Tuğçe'nin ayrı başının etini yemişti. Döndüğümüzde Tuğçe'yi döveceğini iddia etmişti ama Tuğçe onunla dalga geçmişti.

"Nerede o Tuğçe?" dedi yüzünü boynumdan ayırdığında. "Onu İngiltere'ye sürgün edeceğim."

Bir kolunu belimden çekmeden kafasını yana çevirerek kuzenine baktığında gülmeden edemedim. Tuğçe hevesle, "Lütfen," dedi. "Birisi bunu benim için yapsın."

Gökalp'in kaşları çatılırken kendi içinde bir şeyler düşünmüş olacak ki fikrinden bir anda vazgeçerek, "Yok," dedi. "Sen şimdi İngiltere'de başımıza bela olursun. Seni doğuya süreceğim."

"Aynen kardeşim," dedi Tayfun. "Sen kızın babasını ikna edip İngiltere'ye gittin de Tuğçe'nin size bela olması kaldı."

"İkna etmekte ne var? Alara'nın babası gayet modern düşünceli bir insan. Onay vereceğine eminim," diyen Gökalp'in bile bu dediğine inanmadığı kendini sesinin tınısından açıkça belli ediyordu. Dördümüz de Gökalp'e *ciddi misin* dercesine bakarken Gökalp bakışlarını tek tek hepimizde gezdirdi. "Ne var lan? Görürsünüz, adam modern zihniyetiyle hepinizi şaşırtacak."

Bir elimi yavaşça Gökalp'in göğsüne vurdum ve kulağına doğru, "Şansını pek de zorlama," diye fısıldadım.

Çünkü biliyorduk ki babam hemen izin vermeyecekti.

ninova

Tayfun keyifle konuştu. "Melih Hoca arıza çıkarmadan izin verirse cümle âlem beni siksin."

Tuğçe onu, "Küfür etme," diye uyarmadan duramadı.

Tayfun'un keyifli ifadesi suratından anında silinirken omuzlarını dikleştirip, "Tamam," diye kabullendi.

Yunus, Tayfun'a saniyelik bir bakış attı. Hemen sonra gözleri kardeşine çevrildi. Bunun farkında olan Tuğçe, abisine, "Argo sevmiyorum," diyerek kısa bir açıklama yaptı.

"Tayfun'un ağzından küfür eksilmez," dedi Yunus. "Argo sevmiyorsan yanına yanaşmayacaksın abiciğim." Sözlerinin devamında sesinde gizli bir ima yatıyordu. Tuğçe'nin söylediğine göre Yunus, Tuğçe'yle Tayfun'un konuştuğundan şüpheleniyordu. Tuğçe de anlamasın diye elinden geleni yapıyordu.

Sadece konuştuklarını düşünen Yunus, ikisinin çoktan işi pişirdiğini öğrense ne yapardı acaba?

"Abartma." Tayfun'un tavrı tersti. "Kız rahatsız oluyorsa dilimizi tutarız."

Hanımcı...

"Sen?" Yunus sesli bir şekilde güldü. "Oğlum güldürme beni. Küfür senin için bir cümlenin yüklemi gibi bir şey. İstesen de tutamazsın."

"Havalimanının ortasında durup konuştuğumuz konuya bakar mısınız?" diyerek araya girdim. Onlar konuşurken yanımda sessizce duran sevgilime bakışlarım kaydığında gözlerini düşünceli bir şekilde yere diktiğini gördüm. Diğerleri beni takmazken elimi Gökalp'in yanağına götürerek dikkatini çekmeyi amaçladım. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri bana çevrildi. "Babanla bir an önce konuşmamız gerektiğini. Şunun şurasında okula kabul edilirsen gitmene ne kadar kaldı?"

En fazla iki hafta vardı.

Gökalp aniden kolunu omzuma atarken, "Yürü, Sarışın," dedi. "Gidip konuşalım. Şu meseleyi artık halledelim. Netliğe kavuşsun. Şu salaklar da artık benimle dalga geçmesin."

"Bir dakika," diyerek kolunun altından çıkmaya çalıştım fakat omuzlarıma baskı uygulayarak bana engel oldu. "Ben çok hazırlıksız yakalandım! Böyle olmaz ki."

"Günlerdir ya baban sıcak bakmazsa, ya izin vermezse diye düşünüp durmaktan sıkıldım. Gidip konuşalım. Tamam, aynı evde kalabilirsiniz

ninova

derse ona göre yolumuzu çizeriz. Hayır derse de..." Düşünür gibi bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Yapacağımız bir şeyler var."

"Ne gibi?"

"Seni kaçırıp babandan gizli nikâh kıymak gibi." Yeşilleri muzip bir bakışla yüzüme çevrildi. "Karı koca olduğumuzda da aynı evde kalmamıza karışamaz."

Yine konu Gökalp'in *harika* fikrine gelmişti.

"Saçmalama Gökalp," diye mırıldandım. "Zorlasa da babam izin verir."

Gökalp'in yüzümde gezinen gözlerindeki bakışların bir anlık değiştiğine şahit oldum. Eğlenir gibi olan tavrı kayboldu. Yeşillerindeki sevgi yerini donukluğa bıraktı ve önüne döndü. "Göreceğiz," dedi az önceye kıyasla daha düşük bir ses tonuyla.

Bir anda neden böyle moralinin düştüğünü soracağım sırada tanımadığım bir kız elinde tuttuğu telefonuyla dibimizde bitti ve heyecanla, "İnanmıyorum!" dedi. "Siz milli takım oyuncusu değil misiniz? Üçünüz de! Bir fotoğraf çektirebilir miyiz, lütfen?"

Yine kendimizi bir kişiyle başlayıp, çevredekilerin dikkatinin üzerimizde toplanması ve tanıyan herkesin fotoğraf çektirmek istemesiyle devam eden bir merasimin içinde bulmamız bir dakika bile sürmedi. Tuğçe ve ben bir köşede hayranların fotoğraf çektirmesinin bitmesini bekliyorduk ve daha şimdiden beşinci dakikayı devirmiştik bile.

Kollarımı birbirine bağlamış, ayağımla ritim tutarak herhangi bir kızın Gökalp'e haddinden fazla yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için onları derin bir göz hapsine almıştım. Ayrıca Gökalp'in de kızlarla gereksiz temas kurmaması için ona dik dik bakıyordum ancak zaten bu konuşma bir kez aramızda geçmişti ve o zamandan beri Gökalp hiçbir kızın çizgisini aşmaması için dikkat ediyordu. Benim ona uyarırcasına bakmama gerek bile yoktu.

Tuğçe umursamıyor gibi görünmeye çalışarak elindeki telefonla uğraşıyordu fakat ben onun ciğerini biliyordum. Eminim ki içi içini yiyordu. Benim aksime belli etmiyordu.

"Şu kız Tayfun'un göğsüne mi dokunuyor, yoksa bana mı öyle geliyor?" dediğim gibi Tuğçe kafasını telefonundan kaldırarak bakışlarını o tarafa çevirdiğinde, kafamı başka yöne döndürerek gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ortada öyle bir durum olmadığını görünce sinirli sesiyle, "Alara!" dedi çığlık atarcasına.

ninova

"Ne var ya?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Galiba ben yanlış görmüşüm."

Gözlerini devirerek telefonuyla ilgilenmeye geri döndüğünde gülümseyerek bakışlarımı Gökalplere doğru çevirdim. Nihayet fotoğraf merasimi bitmişti ve bize doğru geliyorlardı. Valizimin sapını kavrarken derin bir nefes alıp verdim.

Umarım babam sandığımdan daha büyük bir tepki vermezdi.

"Siz benim aklımla mı oynuyorsunuz?"

Babamın bomba etkisi yaratan ses tonu ve sözlerinin ardından ortama bir ölüm sessizliği çökmüştü. Ben ve Gökalp bir koltukta, babam karşımızdaki tekli koltukta oturuyordu. Gökalp'in *ben de Alara ile İngiltere'ye gideceğim ve bir süre beraber yaşayacağız* demesiyle bize meyve suyu ikram edip mutfağa dönmek üzere olan annem elinde tepsiyle kapının girişinde kalakalmıştı. Oyuncaklarıyla oynayan Alya bile bu sessizliğin hayra alamet olmadığını anlayıp bebeklerini alarak koşar adımlarla salondan çıkmıştı.

Babamsa uzun bir sessizliğe gömülüp en sonunda kükrercesine konuşmuştu.

Tabiri caizse bir yerlerime kaçan sesimle, "Yok, ne oynaması?" dedim. "Sadece öyle bir fikir sunduk."

"Fikir sunmadık," dedi Gökalp. Bakışlarını benden ayırıp babama çevirdi. "Karar aldık ve onu dile getirdik."

Herhalde yürek yemişti.

Babamın kaşları hayretle havalandı. Aynı hayreti sesine yansırken, "Karar aldınız ve onu dile getirdiniz?" dedi. "Hangi cesaretle dile getirdiniz, Gökalp Bey ve Alara Hanım?" Ters bakışlarıyla ikimizi süzerken oturduğum yerde gerim gerim gerilmiş durumdaydım.

"Alara genç bir kız," dedi Gökalp. Cesaretli gibi görünse de babamın tepkisinden çekiniyordu ancak yine de açık açık kışkırtıcı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. "Reşit olalı seneler geçti. İstediğini yapabilir diye düşünüyorum."

Babam, "Alara genç bir kız," diyerek onu onayladı. "İstediğini yapabilir ancak eminim ki bu yapabileceklerinin içinde bilmediğimiz bir ülkede birkaç aylık erkek arkadaşıyla aynı eve çıkmak yoktur." Bize sert bakışlar atmaya devam ederken bedeni öne doğru kaykıldı.

ninova

Tepkisini normal karşılıyordum. Beklediğimden daha hafif bile sayılabilirdi.

"Böyle söyleyince kulağa pek de hoş gelmediğinin farkındayım." Bakışlarım Gökalp'e çevrildi. Birimizin daha soğukkanlı olması güzeldi. "Ben olsaydım ben de tepki gösterirdim ama beni tanıyorsunuz. Yıllarca-"

"Resmiyeti kaldır," dedi babam. İstemsizce gülümsedim.

"Beni yıllardır tanıyorsun, Melih Amca," dedi Gökalp. "Kötü biri olmadığımı en iyi sen biliyorsun. Kimseye zarar vermem. Özellikle Alara'ya asla."

"Sorun zarar verip vermeme konusu değil, Gökalp," dedi ve arkasına yaslandı. "Senin kötü birisi olmadığını elbette ki biliyorum. Böyle bir çelişkim olsa ilişkinize en başından izin vermezdim ama siz de çok şey istiyorsunuz. Ben geri kafalı bir insanım. Öyle sizin kafanızın bastığı şeylere benim kafam basmaz. Size doğru gelen bana yanlış gelir, bana yanlış gelen ise size doğru. İki sevgilinin aynı evde yaşaması bana doğru gelmiyor."

"Ortada yanlış olan bir şey de yok ki," diyerek sessizliğimi bozdum. "Kötü bir şey yapmıyoruz."

"Yanlışsınız demedim ama doğru olduğunu da söylemedim kızım." Babamın bakışlarının hedefi ben oldum. "Şunun şurasında ne kadardır bir ilişkiniz var?"

Kısa bir hesaplamayla, "Neredeyse dört ay," dedim.

"Daha siz bile birbirinizi doğru düzgün tanımıyorsunuz. Hâlâ canım cicim zamanlarındasınız. Birbirinizin diğer yanlarını görmediniz bile. Sevgiliyken her şeyi tüketmeyin. Her şeyi yaşamayın. Bazı şeyler de özel kalsın. Bazı şeyler de ileriye kalsın."

"Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz," dedi Gökalp.

"Ama birbirinizi bir ilişki içerisindeyken daha yeni yeni tanıyorsunuz."

"Birbirimizi tanımak için de güzel bir yol değil mi?" dedim. "Sana kısa süreli bir ilişki gibi gelse de biz ciddi bir ilişkideyiz. Bu süreç birbirimizi daha iyi tanımamıza, ileride bir ömrü beraber geçirip geçirmeyeceğimizi görmemize yardımcı olmaz mı?"

"Öyle gibi görünebilir ama değil."

"Yani onay vermiyor musun?" dediğimde babamın bakışları gözlerimin içine dalar gibi oldu. Uzun bir sessizliğin ardından bakışları benden ayrıldığında ben de gerginlikle gözlerimi salonda gezdirmeye başladım. Annem çoktan salondan çıkmıştı, yeni fark ediyordum.

ninova

"Bana doğru gelmiyor diyorum," dedi biraz önceye kıyasla daha sakin bir tavırla. "Onay vermiyorum ancak çok zorlarsan, baba benim istediğim bu dersen de önüne taş koymam. Ama olur da aynı evde yaşamayı becere-mez, Gökalp'in hoşuna gitmeyen yönlerini keşfedersen ve kalbin kırılırsa da aldığın kararı yüzüne vururum kızım."

Ben sertçe yutkunurken babam ayağa kalktı. "Karar size kalmış."

Sonra sanki hiç bu konuşulmamış gibi, "Sen bizimle yemeğe gelecek misin, Alara?" dedi. Alya'nın yazın gittiği yabancı dil kursundaki öğret-menler ve velilerle düzenlenen kaynaşma adı altında bir yemek yenecekti. Henüz yoldan gelmiştim. Duş almam, valizimi yerleştirmem ve biraz din-lenmem gerekiyordu.

"Gelmeyeceğim."

"Tamam o zaman," dedi ve gözlerini Gökalp'e çevirdi. "Sen de evden bizimle beraber çıkıyorsun."

İkimizi tek bırakıp gitmeyeceklerdi. Yalnız kalmadığımızdan emin ol-mak için babam evden Gökalp'le beraber çıkacaktı.

Annemin ve Alya'nın hazırlanmasını beklerken babamla Gökalp voley-bol konularına daldılar. Babam sanki bu konuyu hiç açmamışız gibi davra-nıyordu. Ben de sessizce onları dinliyordum. Takımın maçlarda iyi ilerledi-ğini, bu sene şampiyonluğa hiç olmadığı kadar yakın olduklarını babam laf arasında söylemişti. Annem hazırlandığında ise hepsi birlikte evden çıkıp gittiler.

Ben de odama çıktım ve aşağı inmeden önce şarjı dolsun diye yatağıma bıraktığım telefonumu elime aldım. Tuğçe'den gelen birkaç mesaj vardı.

Tuğçe Erdem: Biz yokken mahkemede
kavga çıkmış. Gökalp bahsetti mi?

Alara Yılmaz: Anlatmadı. Ne olmuş?

Tuğçe Erdem: İçeri girmeyi beklerlerken
Arda cins cins konuşmuş. Gökalp de
bunun boğazına yapışmış.

Alara Yılmaz: Arda hak etmiştir.
Şaşırmıyorum.

Tuğçe *ben de* yazan bir mesaj attıktan sonra çevrimdışı olduğunda ben de telefonu kapatıp yatağıma bıraktım. Dava üç gün önce görülmüştü ve

sonuç, Gökalp'in sürekli söylediği gibi olmuştu. Arda iki yıllık bir ceza almıştı ancak bunu para cezasına çevirmişlerdi. Arda artık takımda değildi -ki haftalardır değildi zaten- bir de bununla beraber lisansını kaybetmişti. Gökalp, bütün bunları görüntülü konuşmamızda anlatmıştı ama bana Arda'nın boğazına yapıştığından bahsetmemişti.

Gökalp belki bir yıl voleyboldan uzak kalacaktı ama Arda istese de voleybola geri dönemeyecekti. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü.

Duşa girmek için yataktan kalkıp kendime kıyafet hazırladıktan sonra odamdaki banyoya girdim. Güzel bir duş alıp şortumu ve tişörtümü üstüme geçirip saçlarımı havluyla kurutarak odama geri döndüğümde yatağımda yayılmış olan Gökalp'i görmeyi beklemiyordum. "Sen nasıl içeri girdin? Gitmemiş miydiniz siz?"

Sağlam kolunu dirseğinden bükerek kafasının altına yerleştirmişti. Uzun boyu sayesinde yatağı boylu boyunca kaplamıştı. Oldukça rahat bir tavırla, "Babanı gönderip geldim," dedi. "Salonun bahçe kapısı kilitli değildi."

Saçımdaki havluyu önünde durduğum kirli sepetine atarken, "Bir anda evin içinde karşımda beliriyorsun ya korkuyorum," dedim. Ailesiyle bize geldiğinde de banyodan çıkar çıkmaz odama kurulmuş bir Gökalp'le karşılaşmıştım. Kendi evi gibi yayılması artık beni şaşırtmıyordu.

"Alışman lazım yavrum," dedi dudakları kıvrılırken. "Benimle aynı evde yaşayacaksın. Her yerden çıkıp ödünü patlatabilirim."

Gülümseyerek yatağa doğru ilerlemeye başladım. "Babam kararı bana bıraktı ve bütün sorumluluk bana ait."

"Aldığımız her kararın sorumluluğu bize aittir. Başkasını sorumlu tutamayız. Sen tereddütte misin?"

"Senden yana değil." Yatağa ulaştığımda bir dizimi üstüne bastırıp ellerimle destek alarak iki kişilik yatakta Gökalp'e doğru yaklaştım. "Kendimden yana bir tereddütteyim. Babam hep senden bahsetti ama ya aynı evin içinde yaşarken sen benim sevmediğim bir yanımla karşılaşırsan?"

"Ben sana ait her şeyi seviyorum, Sarışın," dedi kolunu belime sararken. "Sevmediğim bir yanının olması mümkün değil."

Gülüşüm daha da derinleşti. İnsafsız, yine kalbimi bir şekilde fethetmişti. "Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim." Yatağa uzanarak çenemi Gökalp'in göğsüne yasladım ve ona alttan alttan bakmaya başladım. Emin olması güzeldi. Bana iyi hissettirmişti. "Arda'yı dövmüşsün?" dedim sorarcasına.

ninova

Bakışları sertleşirken gözlerini benden kaçırdı. Çenesi kasılmıştı. "Dövmedim, dövmeme izin vermediler. Dava için beklerken ileri geri konuşmaya başladı. Ben de sinirlenip boğazına yapıştım. Keşke dövebilseydim."

Onu yatıştırmak istercesine, "Boş ver, Gökalp," dedim. "Her şeyini kaybetti zaten."

"Onun yüzünden ben de kaybedebilirdim." Yeşilleri gözlerime çevrildi. "Sen..." Dudaklarını birbirine bastırarak devamını getirmemek için kendine engel oldu ama ben ne demek istediğini anladım.

"Unuttum gitti," diye mırıldandım. Gerçekten unutmuştum. Üzerinden kaç hafta geçtiğini bile hatırlamıyordum. Birkaç gün boyunca kendimi kötü hissetmiş, sonrasında kötü hissetmesi gerekenin ben olmadığımı kendime hatırlatmıştım. O günün üzerimde bir etkisi kalmamıştı.

"Ben unutamıyorum, Alara. Hiçbir zaman unutmayacağım da. Onu gördüğüm her yerde öldürene kadar dövmek isteyeceğim."

"Bir daha görmeyeceksin." İyi yanı buydu en azından.

"Umarım görürüm."

Uyarı dolu bakışlarımı yüzüne diktiğimde başta görmezlikten gelmeye çalıştı ancak uzun bir süre aynı şekilde bakmaya devam ettiğimi görünce bıkkınlıkla nefesini üfledi. "İyi," dedi istemeye istemeye. "Umarım görmem. Kendi can güvenliği için akıllılık eder de benden uzak durur."

Gözlerimi devirdim. Çok değil, iki saniye sonra Gökalp dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Gözlerini devirme öyle."

"Devirtme o zaman." Sesli bir şekilde gülerek dudağıma bir öpücük daha bıraktı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Kısa öpücükleri bana yetmez olduğunda doğrularak elimi yanağına götürdüm ve dudaklarımızı birleştirdim. Dudaklarımız büyük bir özlemle kavuşurken Gökalp hızlı bir şekilde hâkimiyeti eline aldı ve dudağımı hoyratça kavradı.

Belimdeki eli yavaş yavaş yukarı çıkıp ıslak saçlarımın arasında gezinirken dudakları da benimkilere daha da karıştı. Sadece bir buçuk hafta da olsa birbirimizi çok özlemiştik. Gökalp benimle gelmeseydi iki yıl ne yapardık biz?

Dudaklarımız saniyeler sonra birbirinden ayrıldığında Gökalp nefes nefese bir halde konuştu. "Diyorum ki..." Kışkırtırcasına dudaklarını birkaç saniye boyunca benimkilere sürttü. "Hazır evde kimse yokken..."

Elimi göğsüne bastırarak, "Sakın," dedim. "Kolun hâlâ sakat."

ninova

"Alçıda. Hiçbir şey olmaz." Beni etkilemek istercesine dudaklarıma sürtmeye devam ettiği dudaklarını çeneme, oradan da boynuma ağır ağır indirdi. "Özledim ama, Sarışın." Dudağı çene çizgimden aşağıya doğru hafif ıslaklıklar bırakarak inerken irademe sahip çıkmak oldukça zordu ancak kendime engel olmayı başarıyordum. *Şimdilik.*

"Bu özlemi dindirebiliriz." Boynumdaki bir kısmı dişleriyle kavrayıp çekiştirdi. Ardından dudaklarını oraya yerleştirerek emmeye başladığında gözlerim kendiliğinden kapandı. Kısık bir sesle konuştum. "Yapma."

"Neyi?" dedi ve dudakları aynı hareketi yapmaya devam etti. "Bunu mu?"

Dilini emdiği bölgede hissettiğimde gözlerimi açarak göğsündeki elimle destek alıp yatakta doğruldum ve hızlıca oturur pozisyona geldim. "Kolun alçılıyken olmaz," dedim ve adeta ondan kaçarcasına yataktan kalktım.

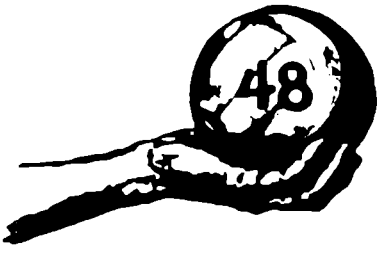
Gökalp yatakta oturur pozisyona gelirken etrafa sövercesine bakışlar atıyordu. "Arda piçini sırf bu yüzden bile dövebilirim, Alara. Şu hale bak! Kaçıyorsun resmen."

"Koluna zarar vermemek için."

"İşte bu yüzden onu döveceğim," dedi hırsla. "Neyse." Sırtını yatağımın başlığına yaslarken kendini dizginlemeye çalışıyordu. "Nasılsa bu alçı enin-de sonunda çıkacak." Yeşilleri yüzüme çevrildi.

"O zaman benden kaçamayacaksınız, Alara Hanım.

ninova

TUĞÇE'NİN AŞILAN SINIRLARI

TUĞÇE ERDEM

Tuğçe Erdem: Selam, n'aber?

Tayfun Poyrazer: Vay, vay, vay.
İlk mesajı siz atar mıydınız, Tuğçe Hanım?

Yazdığını okuduğumda daha önce mesajlaştığımız zamanları düşünmeye başladım. Neredeyse hepsinde ilk mesajı Tayfun'un atarak başlatmış olduğunu fark etmek için öyle uzun uzun düşünmeye gerek yoktu. Aynı şekilde telefon konuşmalarımız da hep onun aramasıyla başlardı.

Ama sık sık konuşur ve mesajlaşırdık.

Tuğçe Erdem: Arada öyle şeyler yapıyorum. Çok alışma.

Tayfun Poyrazer: Peki. İyidir senden?

Tuğçe Erdem: Benden de iyi. Az önce valizimi boşalttım.

Bu gereksiz bilgiyle ne yapacaktı bilmiyordum ama Alara'nın dediğini yapmaya çalışıyordum. Tayfun'la aramızdaki mesafeyi benim kendi çabamla yok etmem gerekiyordu çünkü o, bunun için yeterince uğraşıyordu. Her konuda ilk adımı atan oydu. Bense ona bir şans vereceğimi söylediğimden beri yanında olsam bile aramıza görünmez sınırların girmesine izin veriyordum.

Kendimle alakalı çok az şeyden bahsediyordum ve bu da kendimi koruma mekanizmamın bir ürünüydü.

Tayfun Poyrazer: İngiltere tatiliniz nasıl geçti?

Tuğçe Erdem: İngiltere'ye yerleşmeye karar verecek kadar iyiydi. Harika bir yer.

Tayfun Poyrazer: Bıraksalar gözün kapalı oraya yerleşeceksin yani.

Tuğçe Erdem: Evet ama İngiltere kolay kolay oturum izni vermez. Neredeyse imkânsız.

Tayfun Poyrazer: İngiltere'ye yerleşmendeki tek engel oturum izni vermeyecek olmaları mı?

Bu mesajı ağzımdan laf almak ister gibi bilinçli bir şekilde attığının farkındaydım. İngiltere'ye yerleşmemek için var olan sebeplerimi saymamı istiyordu. Belki de o sebepler arasında kendisinin de olduğunu duymak istiyordu.

Peki asıl soru, o sebepler arasında Tayfun da var mıydı?

Vardı...

Tuğçe Erdem: Hayır. Beni Türkiye'de tutacak sebepler de var.

Tayfun Poyrazer: Ne gibi sebepler?

O kapalı oynuyorsa ben de kapalı oynayacaktım. Bilmek istediğini ona söylemeyecektim. Bu yüzden parmaklarım konuyu değiştirmek için hızlı bir şekilde klavyede gezinmeye başladı.

Tuğçe Erdem: İngiltere'de çektiğim ama hiçbir yerde paylaşmadığım fotoğraflardan sana özel birkaç tane atayım mı?

Tayfun'un cevap vermesine fırsat tanımadan galerime girdim ve çekerken bile Tayfun dışında kimseye atmayı düşünmediğim fotoğrafları seçip birer birer göndermeye başladım. Boynumdaki kolyeyi gösterdiğim, bakır saçlarımın görünmesi için arkadan çektirdiğim, o günkü kombinimi çektiğim ve daha nice bir sürü fotoğraf gönderdim.

Her birine birer cümlelik kısa açıklamalar yaptığımda Tayfun hepsine ayrı ayrı cevap verdi. Kolyeme bayıldığını söyledi. Saçlarımın rengini çok sevdiğini yazdı. Kombinlerimin hepsini abartılı bir ifadeyle yorumladı.

Özellikle üzerimde epey kısa bir elbisenin olduğu fotoğrafa hepsinden daha çok tepki verdi.

Hepsi bittiğinde bir kez daha galerimi açtım ve Tayfun'a mesaj atmadan bir dakika önce çekildiğim fotoğrafı ona gönderdim.

Tuğçe Erdem: Bu da anlık.
Elbisem nasıl? İngiltere'den aldım.

Sapsarı olan elbisemin üstü çiçekli böcekliydi ve tam yaz elbisesiydi. Fotoğraftaki olay aslında elbisem değildi. Ayak bileklerimin biraz üzerinde biten elbisenin sağ kısmında baldırıma kadar uzanan derin bir yırtmaç vardı. Bense odamdaki boy aynasının önüne oturup yırtmacın iyice açılmasını sağlamak suretiyle dizlerimi kendime çekmiştim. Bu duruşu fotoğraflayıp Tayfun'a göndermiştim.

Tayfun Poyrazer: Sen iyi misin?
İngiltere'de sana format falan mı attılar?

Tuğçe Erdem: Niye öyle diyorsun ya?

Tayfun Poyrazer: Genelde ilk mesajları
ben atarım. Konuşmayı sürdürmeye çalışan da
ben olurum. Bana hiç fotoğraf atmamıştın.
Doğru söyle, kızmayacağım. İngiltere'de
sana ne yedirip içirdiler?

Kafamı geriye atarken dudaklarımdan bir kahkaha fırladı. Şu tepkisinde o kadar haklıydı ki... Yine de komiğime gidiyordu.

Tuğçe Erdem: Yuh, ben ne kadar zormuşum?
Allah sana sabır versin, Tayfun.

Tuğçe Erdem: Ee, sen ne yapıyorsun?

Tayfun Poyrazer: Hastayım,
Tuğçe. Çok hastayım.

Tuğçe Erdem: Niye başından söylemiyorsun?
Dün havalimanında gayet iyiydin. Neyin var?

Tayfun Poyrazer: Herhalde salgın var.
Ağır grip olmuşum. Annemle kardeşim de yok.
Saatlerdir yatak döşek yatıyorum. Her şeyi
denedim ama geçmedi. Bir tek seni görmeyi
denemedim. Denesek mi? Belki iyi gelir.
Yanlış anlama, mutluluk hormonu falan diye.

Yalancı. Hasta falan değildi. Yine türlü oyunlarla beni görmenin yolunu arıyordu. Bu kez çabası hoşuma da gidiyordu.

Tuğçe Erdem: Bilmem, deneyelim mi?

Tayfun Poyrazer: Tabii sen bilirsin ama
çok acil olsa daha iyi olur. Evden üstünü bile
değiştirmeden çıksan. Zaman kaybı olmasın diye.

Türkçe meali; seni o elbiseyle görmek istiyorum.

Tuğçe Erdem: Tamam o zaman.
Ben hemen evden çıkayım.
Eczaneye de uğrayıp ilaç alırım.

Tayfun Poyrazer: Boşuna yük etme.
Sen tek başına yeterince etkili bir ilaçsın.

Zilini çaldığım kapı beni çok bekletmeden birkaç saniye sonra açıldığında, karşımda sapasağlam bir şekilde dikilen Tayfun'a dik dik bakmaya başladım. "Ne güzel hastasın sen öyle? Hiç iyi görünmüyorsun. Tam da yatak döşek yatmalık. Hadi seni hastaneye götürelim de kalçandan iğne yapsınlar."

Söylenen ben değilmişim gibi spor ayakkabılarımı çıkararak eve girerken Tayfun konuştu. "Sanki hasta olmadığımı anlamadın. Yeme beni," dedi alayla. "Bile bile geldin."

Evet, biraz öyleydi.

Bozuntuya vermeden evin içerisine doğru yöneldim. Omzumdaki çantayı indirirken bu eve ikinci gelişim olduğu için yerini bildiğim salona geçtim. İlki pek iyi sonuçlanmamıştı gerçi...

"Ee," dedim koltuğa otururken. "Neden buradayım?"

Oldukça keyifli bir şekilde, "Sana sormalı," dedi. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş, rahat tavırlarıyla salondan içeri giriyordu. "Neden buradasın?"

"Sen çağırdın. Neden çağırdın?"

"Elbiseyi üstünde canlı bir şekilde görmek için," dedi gözleri üzerimde gezinirken. Bakışlarım elbisenin dizlerimin aşağısına kadar uzanan eteğine kayarken gülmemek için altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. Bacak bacak üstüne attığımdan, yırtmacı sayesinde elbise baldırlarıma kadar sıyrılarak epey göz önünde bir manzara sunuyordu.

Ayağa kalkarken, "Elbisem nasılmış?" diye sordum. İyice görsün diye kendi etrafımda bir tur döndüm. Ellerimi belimin iki yanına yerleştirerek Tayfun'a baktığımda, koyu kahverengi gözlerinde gizleyemediği bir beğeniyle beni süzdüğünü fark ettim.

"Harika ötesi."

"Evet, bence de."

"Evet," dedi Tayfun uzatarak. "Bu güzel elbisenin hatırına artık öve öve bitiremediğin pankekinden bize hazırlarsın."

"Sırf bunun için beni buraya kadar getirdin, değil mi?"

Güldü. "Elbiseyi görmek birinci önceliğimdi."

"İkinci olarak da mideni düşündün yani?"

Bilmiş bilmiş, "Herhalde, erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş," dedi.

"Bugün insaflı yanıma denk geldin. Sana pankek yapma günümdeyim." Sanırım gerçekten oburdu. Bunu duyar duymaz gözleri parlamıştı. Harbiden de kalbine giden yol midesinden geçiyordu.

Yaklaşık on dakika sonra mutfakta, bütün malzemeleri önüme dizmiş bir şekilde dikiliyordum. Tayfun bir adım geride kollarını birbirine bağlamış bir vaziyette beni bekliyordu. "Elbisem kirlenirse ona verdiğim yirmi sterlini senden alırım, haberin olsun."

Türk parasına vurunca epey batmıştım da.

"Para köpeğin olsun güzelim."

Kıro... ama iyi olanından.

"Ayrıca mutfak önlüğü denilen bir şey icat edilmiş." En alt çekmeceyi açıp katlı mutfak önlüğünü çıkararak bana doğru uzattı. Bunu yaparken

ninova

bana fazlasıyla yakın olduğunu fark edince bir adım kadar uzaklaştı. Açık olan saçlarımı ensemden çekerek Tayfun'a arkamı döndüm. "Sen taksana."

Az önce geriye doğru attığı bir adımlık mesafeyi kapatarak tam arkamda durdu. Önlüğün boyun kısmını hızlıca kafamdan geçirdi. Aynı şekilde belime bağlanacak olan ipi de hızla bağladı ve yine benden uzaklaştı. İlk kez bu hareketleri canımı bu kadar sıkar olmuştu. Bunun suçlusu ne yazık ki bendim. İkimizin isteğiyle yaşanan bir olayda suçlu Tayfun'muş gibi davranmıştım. Şimdi ben istemediğim sürece fiziksel olarak asla bana yaklaşmıyordu.

Asık bir suratla tezgâha yaklaştım. Önüme aldığım geniş kaba yumurtayı, şekeri, sütü, unu, kabartma tozunu ve vanilyayı sırasıyla katarak karıştırmaya başladım. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet." Kaptaki harcı çırparken Tayfun tezgâha yaklaşarak tam yanımda durdu. "Uzaydan gelmiş gibi davranma, Tayfun. İnternete yazınca tarifi çıkıyor."

Alayla konuştu. "Sen sevgini falan katıyorsun sanmıştım."

Güldüm. "Onu gizlice yapıyorum."

Göz kırparak, "En azından bana karşı sevgin olduğu bilgisini cebe attık," dedi.

Gülmeye devam ederken kafamı iki yana sallayarak önüme döndüm. Ben iyice karıştırdığım harçtan bir kaşık alıp önceden ısıttığım tavaya dökerken, Tayfun'a da meyveleri küçük küçük dilimleme görevi verdim. Diğer türlü benim dikkatimi dağıtmak ve sırf laf olsun diye anlamsız sorular sormakla uğraşıyordu.

O çilekleri, muzları ve kivileri küçük küçük dilimlemeyi bitirene kadar ben de pankekleri hazır ettim. Üstü için raflardan birinde bulduğum çikolatayı eriterek bir kaba doldurup içine bir kaşık bıraktım. İşim bittiğinde bakışlarımı Tayfun'a çevirdim. O da dilimlediği meyveleri ayrı ayrı küçük tabaklara yerleştirmişti.

"Bitti," dedim. Kendime bir tabak alıp pankeklerden birini üzerine bıraktım. Erittiğim çikolatadan pankekin üstüne biraz döktükten sonra Tayfun'un dilimlediği meyvelerden de dizdim. Tayfun tabağıma bakarken, "Bu waffle oldu." dedi.

"Ne olmasını bekliyordun?"

"Ama güzel oldu," diyerek kendisine de bir tabak aldı. Tabağına yerleştirdiği pankeki bende gördüğü gibi süslemeye başladı. Meyvelerin yerini

ninova

bile aynı denk getirmeye çalışıyordu ve bu çabası beni güldürüyordu. Gülerken sarsılan omzum koluna temas ettiğinde Tayfun benden yarım adım kadar uzaklaştı. Gülüşüm yüzümden silinirken kaşlarımın çatılmasına engel olamadım.

En sonunda dayanamadım ve ters bir sesle, "Vebalıymışım gibi benden kaçmana gerek yok," dedim. Artık bu konuyu çözmemiz gerekiyordu.

"Anlamadım?"

"Ne zaman bana temas edecek olsan hızla benden uzaklaşıyorsun. İnsan yemiyorum."

"Neden böyle davrandığımı sen gayet iyi biliyorsun."

"O mevzu aylar öncesinde kaldı." Pankekin üstüne dizdiği son meyvenin ardından lavaboya uzanıp eline su tuttu.

"Sana söylemiştim," dedi sonra. "İstemediğin sürece sana dokunmayacağım. Seni rahatsız edecek bir yakınlıkta da bulunmayacağım." Bunu dile getirdiğinde Foça'daydık. Üstünden bir aydan fazla geçmiş olsa da Tayfun bu lafını unutmamıştı. Büyük bir kararlılıkla lafının arkasında durmaya devam ediyordu.

"Rahatsız değilim," derken yüzüne bakıyordum ancak o hiç bakışlarını bana değdirmiyordu.

Umursamaz bir tavırla, "Her neyse," dedi. "Bunları böyle ayakta mı yiyeceğiz?" Bu esnada çekmeceden çatal ve bıçak çıkarıyordu ama ben hâlâ konuştuğumuz konuda takılı kalmış durumdaydım.

Bir elimi kolunun üzerine yerleştirdim. "Ya istiyorsam?" Elimi kolunun üstünde gezdirdim. "Dokunmanı, bana yaklaşmanı?"

Bakışlarını kolunun üzerinde gezinen elime indirdi. Bundan faydalanarak bedenimi Tayfun'un bedenine yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırdım. Tezgâhla arasındaki boşluğa sızarken Tayfun da hafifçe geri çekilerek bana yer açtı. "Belli ederdin diye düşünüyorum," dedikten sonra sert bir yutkunuşla âdemelması hareketlendi.

"Daha ne kadar belli edebilirim?" Kolundaki elimi kaydıra kaydıra omzuna çıkardım. Diğer elim de ona eşlik ederek ensesine sarıldığında artık yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. Dudaklarıma kayan bakışlarım güçlükle gözlerime çıkardı. "Bana yaklaşırken çekinmene gerek yok. Sana karşı eskisi gibi değilim. Kendim bile inanamıyorum ama sana güveniyorum. Yeni değil, Foça'da benimle yaptığın o konuşmadan beri."

ninova

"Gerçekten mi?" Elleri tezgâha yaslıydı ve hiçbir şekilde benimle temas etmiyordu. Hâlâ... "Yoksa beni mi kandırıyorsun?"

"Seni kandırsam elime ne geçecek?"

"Bilmem."

Ellerimi tezgâha yaslı ellerinin üzerine yerleştirip kaldırarak, onları belime yerleştirmesini sağladım. Bunu bekliyormuş gibi parmakları belimi sıkıca kavradı. Uyum sağlaması kolay oldu. Benim ellerim de ensesindeki eski yerini alırken yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında gözlerim kapandı. "Bana karşı rahat ol artık," dedim.

Kalp atışlarımı duyabiliyor muydu bilmiyordum ama ben bu kadar hızlı atışı karşısında şaşkındım.

Tayfun'da bir hareketlilik olmadığında dudaklarımızı birleştirme görevi bana düştü. İleri uzanarak yumuşak dudaklarına benimkileri bastırdım. Birleştiren ben, öpüşmeyi başlatan ise Tayfun oldu. Benim aksime yavaşlıktan çok uzak, aceleci bir tavırla dudağımı dudaklarıyla kavradı.

Karnım kasılmaktan düğüm düğüm olurken, dudağımı ihtirasla emen dudaklarına karşılık vermek zor olsa da karşılık vermemek çok daha zordu. İnsan bu öpüşe kayıtsız kalamazdı.

Elimi ensesinden omzuna doğru kaydırarak sert kaslarında gezintiye çıkarırken Tayfun belimden kavradığı gibi beni havalandırdı ve kalçamın tezgâha yerleşmesini sağladı. Bana iyice yaklaşması için bacaklarımı aralayarak ona yer açtığımda saniyelik olarak ayrılan dudaklarımız daha büyük bir şehvetle birleşti. Tayfun'un bir eli elbisemin yırtmacı sayesinde açığa çıkan bacağıma yerleşti.

Elimi göğsüne doğru indirdim. Üstünde bedenini tamamen saran ve kaslarını göz önüne çıkaran beyaz bir tişört vardı. İnce kumaşı vücudundan yükselen sıcaklığı hissetmeme engel değildi ancak ben o sıcaklığı tam anlamıyla hissetmek istediğim için bu tişört bana fazlalık gibi geliyordu.

Elimi aşağıya indirerek tişörtün eteklerinden kavradım. Ne yapmak istediğimi anlayan Tayfun geri çekilerek bana yardımcı oldu ve saniyeler içerisinde üstündeki tişört yeri boyladı. Parlayan esmer tenine dudağımı ısırarak bakarken elim arsızca teninde gezinmeye devam ediyordu. Tayfun bana yaklaşarak yüzünü boynuma gömdü. Kafamı geriye atıp ona yer açtım. Dudaklarının kıvrıldığını hissetmek zor olmadı.

Kalçamı kavrayarak beni kucakladığında düşmemek için kollarımı boynuna doladım. Tayfun yüzünü boynumdan ayırmadan mutfağın çıkışına

ninova

yönelirken zar zor araladığım gözlerimle tezgâhta kalan pankeklere baktım. "Pankekler?"

Tayfun boğuk bir sesle, "Kalsın," dedi. "Kendime yiyecek daha güzel bir tatlı buldum."

Duyduğum boğuk gülüş sesiyle beraber kafamı yasladığım kaslı kollardan ayırırken, hafiften çatılmış kaşlarımla Tayfun'a baktım. "Durduk yere neye gülüyorsun sen?"

Gülen gözleri beni bulduğunda çatılan kaşlarım yavaşça gevşedi. Yüzüne gülümseme çok yakışıyordu ve onda beni en etkileyen şeyin bu olduğunun farkına vardım. Kısılan gözleri hoşuma gidiyordu. İstemsizce ben de gülümserken çıplak belime baskı yapan avuç içi yukarılara doğru kaydı.

"En son bu yatakta sabah tek başıma uyanmıştım," dedi hâlâ gülerken. "Sabahın köründe alıp başını gitmişsin. Bir tek komodine para bırakman eksikti. Kendimi kullanıp atılmış gibi hissetmiştim."

"O kadar da değil."

Ciddi bir bakışla, "O kadar," dedi. "Valla öyle hissetmiştim kızım. Aynısını ben yapsaydım sen de öyle hissetmez miydin? Birlikte olmuşuz ve ertesi sabah tek uyanıyorsun. Ağzıma sıçardın."

Haklıydı sanırım. "Birazcık öyle olurdu," dediğimde işaretparmağıyla yavaşça burnuma vurdu.

"İşte buna rağmen peşinden koşan ben oldum. Valla bana peygamber sabrı verilmiş."

Yüzümü Tayfun'dan uzaklaştırdım. "Burnumdan huylanıyorum."

Bu dediğime neredeyse kahkaha atacaktı. "Gerçekten mi?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Vücudumun hiçbir bölgesinden huylanmam ama burnum biraz hassas."

Tayfun kafasını yastıktan kaldırarak yüzüme yaklaştı ve sıcak dudaklarını burnuma değdirerek minik bir öpücük bıraktı. Omzuna yasladığım elimle Tayfun'u iterek uzaklaştırırken, "Yapma!" diye sızlandım. "Cidden çok huylanıyorum."

Keyifli keyifli arkasına yaslanarak, "Bunu bildiğim iyi oldu," dedi.

"Senin huylandığın bir bölgen yok mu? Sana karşı kullanmam lazım." Zira belli ki Tayfun burnumdaki huylanmayı fırsat buldukça bana karşı kullanacaktı.

ninova

"Ben hiçbir yerimden huylanmam," dedi rahat bir tavırla. Elimi göğsüne değdirip, gezdirmeye devam ederken bir yandan da Tayfun'un yüz ifadesini gözden kaçırmamak için pürdikkat onu izliyordum. Yüzünde hiçbir mimik oynamazken elimi aşağı indirerek karnında dolaştırmaya başladım. Bakışlarına bir muziplik yerleşirken, "İn yavrum," dedi. "Biraz daha aşağılara in."

Bu örtünün altında çırılçıplak olduğu aklıma geldiğinde elimi karnına vurarak teninden ayırdım. "Pislik!"

"Yani bunu, bu haldeyken söylemen pek de doğru olmadı," diyerek aşağılara doğru bakmaya çalıştığında çenesinden kavradım. Eğdiği yüzünü tekrar kaldırırken, "Sus," dedim.

"Niye? Utanıyor musun? Sen her şeyi yap sonra gel-"

"Ya sus, sus!" Elimi ağzına kapattığımda sözleri yarıda kesildi ve gür bir kahkaha attı. Ağzı kapalı olduğu için gülüşü boğuktu.

Bileğimden nazikçe tutarak elimi ağzından ayırdı. "Tamam tamam, utandırmam seni." Bileğimin iç kısmına öpücük bırakarak elimi yatağın üstüne bıraktı ve yattığı yerde oturur pozisyona geldi. "Sen de acıktın mı? Malum performans sonrası-"

Kolunu çimdiklediğim için bu sefer sustu. "Git! Seni gözüm görmesin!"

"Gözün görmezse hasretimden ağlarsın."

"Hiç de bile."

"Öyle öyle. Seni bilmem ama ben acıktım. Pankeklerimizi getireyim." Yataktan kalktı. Gözümün önüne serilen bedenine bakmamak fazlasıyla zordu.

"Bayatlamıştır onlar."

Yerden siyah *boxerını* alıp üzerine geçirirken, "Sadece iki saat oldu. Bir şey olmaz," dedi. Tayfun odanın kapısına doğru ilerlerken yattığım yerden bedenini süzmeye devam ettim. Kapıyı açıp çıktıktan sonra manzaram görüş açımdan çıktığı için bir miktar üzülsem de kısa süre sonra elinde tepsiyle beraber geri döndü.

Üstümdeki çarşafı kollarımla sabitleyerek yatakta oturur pozisyona geldim. Sırtımı yumuşak yastığa yasladığımda tepsinin üstünde gördüğüm kırmızı renkteki gül, gülmeme sebep oldu. "Bu ne şimdi?"

Yatakta karşıma oturdu ve tepsiyi ikimizin ortasına yerleştirdi. "Gülüme gül hediye etmeye karar verdim." Sadece bir taneydi. İki tabağın arasında

ninova

duran dikenleri ayıklanmış gülü eline alarak bana doğru uzattı. "Kitabının arasında saklarsın. Baktıkça beni hatırlarsın."

Gülü elinden alırken kafamı omzuma yatırarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Evinde gül mü saklıyorsun?"

"Sen geleceğin için bir koşu gidip alıp geldim."

"Neden bir tane?" Sitemkâr bir tavırla sormuyordum, sadece merak ediyordum.

"Fazlası lüzumsuz. Kuruyup gidiyor zaten. Bir tane olsun, öz olsun."

"Alara'nınkileri saymazsak az önce ilk çiçeğimi aldım."

Alara'nın ismini duyduğu an, "Hayda!" dedi. "Ben kendimi niye ikinizin arasına girmiş gibi hissediyorum? Doğru söyleyin, Gökalp'le ben ikinizin arasında bir engel miyiz?"

İleri uzanarak elimi omzuna birkaç kez peş peşe indirdim. "Ha şunu bileydin aslan parçası."

"Kendimi yedek gibi hissediyorum," dedi mutsuz mutsuz pankekini dilimlerken. "Alara'nın yedeği."

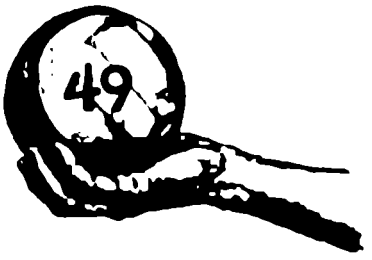
Çatalımı ve bıçağımı elime alarak, "Yok ya," diye mırıldandım. "Alara kadar olamasan da senin de bir giderin var."

"Allah razı olsun ya, valla."

Çatalına taktığı dilimi kendisi yemek yerine bana uzattığında garipsemeden ağzıma aldım. Ben yiyene kadar bekledikten sonra kendisi de bir dilim yedi. Pankek dilimleri bitene kadar da bir kendisi yedi, bir de bana yedirmeye devam etti. Çatalımı, bıçağımı bırakıp bana pankek yedirmesine izin verirken bir yandan da ona İngiltere'de beni etkileyen yerleri, olayları anlattım. Tayfun da dikkatle dinledi, sorular sordu, ilgisini benden ayırmadı.

Bugün ilk kez onun yanındayken tam anlamıyla kendim olduğumu hissetmiştim. Tayfun gizlemeye çalışsa da bu halime karşı şaşkındı ancak bu kötü bir şey değildi. Aksine ikimizin arasındaki bağın daha da kuvvetlenmesini sağlamıştı.

ninova

SONA YAKLAŞIRKEN

Glass Animals - Heat Waves

İKİ AY SONRA

Günler o kadar hızlı geçiyordu ki ben artık bu hıza yetişemiyordum. Aylar öncesindeki bir an bile bana dün yaşanmış gibi hissettiriyordu. Mesela Gökalp'e başka bir numaradan mesaj attığım ilk günü hatırlamaya çalışıyordum. Bana sorulsa üzerinden birkaç hafta geçtiğini söylerdim ancak geriye dönüp baktığımda aradan koskoca yedi ayın geçtiğini fark ediyor ve her seferinde şoka uğruyordum.

Yedi koskoca ay. İlişkimizin altıncı ayı olmuştu. Dolu dolu geçen altı ayda daha şimdiden çok şey adatmıştık. Gökalp sakatlanmıştı. İlk kez o zaman beni kırmıştı. Sonrasında hatasını güzelce telafi etmişti ve o zamandan beri sesinin bana karşı yükseldiğine bir an bile şahit olmamıştım.

Düzenimiz değişmişti çünkü artık İstanbul'da değil de İngiltere'deydik.

İngiltere'deki bir ayımız bugün itibariyle dolmuştu.

Yeni bir ülkeye uyum sağlamak sandığımdan daha zordu. Daha önce ailemle birlikte çok kez yurtdışına çıkmışlığım vardı ancak her seferinde en fazla iki hafta tatil yapıp geri dönmüştük. Bir tatil olduğunun bilinciyle orada bulunmakla, belli bir süre kalıcı bulunmak bir değildi. Ama ne kadar zorlasa da güzeldi. Yeni insanlarla, yeni kültürlerle tanışmak güzeldi.

Okulum çok güzeldi. Hem mimari açıdan hem eğitim açısından en güzel okullardan birindeydim. Burslu olmadığım için biraz cep yakacak miktarda para ödüyorduk ancak babam bunun sorun olmadığını, eğitimim için cebindeki son paraya kadar dökebileceğini söylemişti.

Okuldan birkaç arkadaş edinmiştim fakat tabii ki hiçbiri Türkiye'dekilerin yerini tutmuyordu. Zaten bu kadar kısa sürede tutması imkânsızdı. Her akşam Tuğçe'yle görüntülü konuşuyorduk. Her ne kadar Gökalp konuşmamızı baltalamaya çalışsa da...

Son bir ayımdan yana genel olarak mutluydum.

Tabii bunun en büyük etkisi Gökalp'in yanımda olmasıydı. Diğer türlü buraya uyum sağlayana kadar tek başıma epey zorluk çekerdim. Okuldan çıkıp eve gittiğimde beni kollarının arasına alıp rahatlatan bir sevgilim olması güzel hissetmemi sağlıyordu.

Şimdi yine okulumdan çıkıp metroya binerek evin olduğu semtte inmiş yürüyordum. Sonbaharın etkisiyle yerler sararmış yapraklarla doluydu. Siyah parlak botlarımla her bastığımda çıkan ve kulağıma dolan ses hoşuma gidiyordu.

Tanıdık bina görüş açıma girdiğinde cebimden anahtarımı çıkarıp dış kapının kilidini açtım. İki katlı binanın ikinci katına merdivenlerle çıktığımda, kapı daha benim çalmama kalmadan Gökalp tarafından açıldı. Beni görünce coşkulu bir sesle, "İşte," dedi. "Doğdu güneşim."

Geniş bir gülümsemeyle aramızdaki birkaç adımı kapatırken eğilerek botlarımın fermuarını indirmeye başladım. "Beni kapıda bekleyecek kadar mı özledin?"

"Tabii kızım," dedi. "Sabahın sekizinde çıkıp gittin. Sekiz saat geçti."

Haftada sadece bir günüm bu kadar yoğun oluyordu. Diğer günler daha rahattım. Genelde birkaç saatlik dersim oluyordu.

Botlarımı çıkarıp içeri geçerken, "Okul işte," dedim.

Üstümdeki kabanı çıkaracağım esnada Gökalp ellerini omuzlarıma bastırarak bana engel oldu ve yüzüme doğru eğildi. "Hiç üstünü soyma. Dışarı çıkacağız," demesinin ardından dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Dışarı mı? Nereye gidiyoruz?"

Bana cevap vermeden yanımdan ayrılıp mutfağa ilerlediğinde merakla peşine takıldım. Kitaplarla dolu çantamı omzumdan sıyırıp bir kenara bırakırken mutfak masasının üstündeki piknik sepetiyle bakışlarım Gökalp'e çevrildi. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Bizim piknik sepetimiz mi var?"

Yüzüme birkaç saniye *ciddi misin* dercesine baktı. "Sence takılman gereken kısım burası mı?"

Haklısın dercesine kafamı sallarken masaya yaklaşıp sepetin kapağını açtım. İçinde streç filmle sarılmış birkaç sandviç ve büyük cam bir şişede meyve suyu vardı. Gökalp bir sporcu olduğundan sağlıklı beslenmeye dikkat ederdi ve kesinlikle dışarıdaki katkı malzemeleriyle dolu meyve sularından içmezdi. Bunu birlikte yaşamaya başladığımızda satın aldığımız

ninova

meyvelerden meyve suyu yaptığında öğrenmiştim. Şişe şeftalili olduğunu tahmin ettiğim meyve suyuyla doluydu. İki tane ufak saklama kabı da vardı. Görebildiğim kadarıyla biri meyve doluydu.

"Her şeyi hazırlamışsın."

"Kaç saattir okuldasın, o yorgunlukla bir de sana mı hazırlatsaydım, Sarışın?" *Düşünceli erkek...*

Gülümseyerek yanağından öpüp sepetin kapağını kapattım. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"Sen yokken bir yer keşfettim. Oraya gideceğiz. Hem..." Sinsice bedenini bana yaklaştırdığında bir elini belime götürerek aramızdaki mesafeyi minimum düzeye indirdi. "Kolay kolay birilerinin geleceği bir yer de değil." Yüzündeki serseri sırıtış bakışlarımı kaçırmama sebep olurken kulaklarıma hafif gülüşü doldu. "Rahat oluruz."

"Aklın fikrin oynaşta." Ellerimi omuzlarına bastırarak bedenini ittirip benden uzaklaşmasını sağladım. "Biraz rahat dur arsız."

Hoşuma gitmediğinden değildi. Bazı özel anlarda gelen cesaretim, böyle anlarda bana hiç uğramadığı için karşısında şekilden şekle giriyordum.

"Bebeğim inan bu rahat durmuş halim. Durmuyor olsaydım-" Devamını getirmemesi için elimi dudaklarının üstüne kapattım. Arsızlıkta sınır tanımıyordu ve işin garip yanı beni de iyice kendisine benzetiyordu. Kocaman açılmış gözlerime bakarak güldüğünde yeşil gözleri kısıldı. Dudaklarına bastırdığım elimin avuç içine bir öpücük bıraktı ve ardından eliyle tutarak indirdi. "Tamam, tamam," dediğinde rahat bir nefes aldım.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Şimdi mi gideceğiz?" diye sordum.

Alayla konuştu. "Yok güzelim, haftaya."

Gözlerimi devirerek piknik sepetini koluma taktım ve Gökalp'i beklemeden mutfaktan ayrıldım. Hâlâ açık olan dış kapıdan çıkarak botlarımı ayağıma geçirirken Gökalp de ceketini giyinmiş bir şekilde evden çıktı. Ayakkabısını giymesini ve kapıyı kilitlemesini beklerken elimdeki piknik sepetini bir oraya bir buraya sallıyordum. İşi bittiğinde bana onaylamaz bakışlar atarak sepeti elimden aldı. "O kadar uğraştım, iki saniyede hiç edeceksin."

"Aman iyi ki bir kez mutfağa girdin."

"Yavrum sen okuldan geldiğinde önüne serilen masaları kim hazırlıyor? Valla hakkımı yiyorsun ya."

ninova

Ben önde, o arkada merdivenlerden inerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen kesin hazır alıyorsundur."

Onaylamaz mırıltılarla konuştu. "İftiranın böylesi, pes diyorum. Dışarıdan alınan yemekler ne kadar sağlıksız, senin haberin var mı? Onların içinde bin bir çeşit katkı malzemesi var." Ben bunları pek önemsemeden yiyordum.

"Sonuç olarak dışarıdan yiyen de ölüyor yemeyen de."

"Altmış yaşına gelip de hastalıktan yataklara düştüğünde bu lafını sana hatırlatacağım, Sarışın," dedi dalga geçercesine.

"Ay," dedim korkuyla. "Korkunç. Yaşlanmak çok korkutucu." Zemin kata ulaştığımızda binanın kapısının önüne gelince, kapıyı açmadan önce durup bakışlarımı şüpheli bir tavırla Gökalp'e çevirdim. "Altmış yaşına geldiğimde de beni sevecek misin, yoksa ben hastalıktan yatak döşek yatarken sen sporcu olduğun için hâlâ yerinde olan sağlığınla başka kadınlara mı gideceksin?"

Kıstığım gözlerimle beraber Gökalp'ten ciddi bir cevap bekliyordum çünkü ben fazlasıyla ciddi sormuştum bu soruyu. Geçiştirmesine, dalga konusu yapmasına izin vermeyecektim. "Ne saçma sorular bunlar, Sarışın?" dedi çatılan kaşlarıyla.

"O zamana saçlarım da bembeyaz olur zaten, sarışınlığım da kalmaz. Ne diyeceksin bana, Beyaz mı?" Kaşları daha da çatıldı.

"Her şey dış görünüş mü güzelim?"

Onu gafil avlayarak, "Bak," dedim. "Güzelim diyorsun. Demek ki dış görünüş önemli ki güzelim diyorsun. Altmış yaşına geldiğimde ne diyeceksin? Çirkinim mi?"

"Yuh," dedi dehşetle. "Her lafımdan nasıl başka bir anlam çıkarabilirsin? Güzelim illa dış görünüşe edilen bir iltifat mı? Güzelimsin çünkü güzelsin ancak bu sadece yüzünle alakalı değil. Kalbin güzel, düşüncelerin güzel, aklın güzel. Hem bence..." Gözümün önüne düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bir kadında en dikkat çekici özellik zekâsı. Kafanın içindeki boş olduktan sonra ne yapayım güzelliği?"

Güzel gidiyordu. İçim yumuş yumuş olmuştu ta ki son cümleyi duyana kadar. Bu sefer kaşları çatılan taraf ben oldum ve Gökalp'ten bir adım kadar uzaklaştım. "Ben anlamadım. Sen şimdi benim zekâmı övüp güzelliğimi gömdün mü, yoksa her yönden beni övüp ya da gömdün mü?"

ninova

Çünkü her iki yönümü de gömdüyse sıkıntı büyüktü. Benim açımdan değil. Gökalp açısından...

Elimden çekeceği vardı.

Gökalp şaşkınlığım karşısında kahkaha atarken ben hâlâ ondan bir cevap beklediğim için pek bir tepki gösteremiyordum. Gülüşü durulduğunda, "Hem güzelsin hem de zeki," dedi. "Yani her yönüne âşığım güzelim."

"Altmış yaşma geldiğimde de olacak mısın?"

Hiç düşünmeden cevapladı. "Yüz yaşına da gelsen olacağım."

Yüzümü buruşturdum bu düşünceyle beraber. "Aman kalsın. O kadar yaşamak istemem."

Gökalp hiçbir şey söylemediğinde önünde dikilmekte olduğumuz apartman kapısını açarak dışarıya çıktım. Arkamdan Gökalp de dışarıya doğru adımladı. Birlikte sokağın başındaki arabaya doğru yürümeye başladık. Buraya gelir gelmez Gökalp'in ilk işlerinden birisi araba kiralamak olmuştu. Kendi arabası Türkiye'deydi ve burada da bize kolaylık sağlasın diye araba kiralamayı istemişti. Normalde beni okula o bırakır ve alırdı ancak bugün gelmesini istememiştim çünkü bu mevsimde Londra sokaklarında yürümekten daha güzel bir şey yoktu. Metroyla ev arasındaki yolda şarkı dinleyerek yürümek terapi gibiydi.

Arabanın anahtarını çıkarmak için elini cebine atan Gökalp'in piknik sepetini sağlam olmayan eliyle tuttuğunu görünce, "Gökalp ya!" diye sızlandım ve hiç beklemeden sepeti elinden aldım. "Sana şu elini çok kullanma diye kaç defa dedim?"

Alçısı çıkalı haftalar oluyordu. Ben yanındayken o koluna çok ağırlık vermemesine özellikle dikkat ediyordum. Pamuk ipliğine bağlı gibiydi. En ufak bir ters hareketinde kolundaki sakatlık kalıcı hale gelebilir ve ömür boyu voleyboldan uzak kalabilirdi.

"Unutuyorum," dediğinde bakışlarım biraz olsun yumuşadı ancak yine de ona uyarı dolu bakışlar atmaktan geri durmadım.

Birlikte arabaya bindik. Emniyet kemerini takarken Gökalp hemen arabayı çalıştırdı. Dikiz aynasını ve koltuğu kendine göre ayarlarken, "Arabayı ne zaman kullandın?" diye sordu. Hemen de fark ediyordu.

"Dün akşam sen uyurken markete gittim." Bu semtte her şey yürüme mesafesindeydi ancak büyük süpermarket bize biraz uzak kalıyordu. Giderken Gökalp'i uyandırmak istememiştim.

ninova

"Göt kadar yere nasıl sığabildiğini hiç anlamıyorum," derken koltuğu geriye doğru itiyordu.

"Asıl ben, koltuk o kadar gerideyken senin arabayı nasıl rahat kullanabildiğini hiç anlamıyorum." Aramızdaki boy farkının en çok sıkıntı çıkardığı yer şu arabanın koltuğuydu.

Gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra arabayı sürmeye başladığında kısa süre içerisinde sokaktan çıktık. "Nereye gidiyoruz?"

"Dün sen okuldayken canım sıkıldığı için biraz gezintiye çıkmıştım. Şehrin dışına doğru ama güzel, yeşili bol bir yer."

Daha fazla soru sormadım ve radyodan açtığım şarkı eşliğinde yolu izlemeye başladım. Neredeyse yarım saat süren bir yolculuğun ardından Gökalp arabayı durdurduğunda, gözlerimi ön cama çevirerek nereye geldiğimize baktım. Gökalp'in dediği gibi biraz şehrin dışına doğru, çevrede tek tük evlerin olduğu bir parkı andırıyordu. Şehirden daha yüksekte kaldığı için biraz ileride çok olmasa da evler gözüküyordu. Eminim ki akşam o evlerin ışıkları yandığında buranın manzarası daha güzel olurdu.

Kapıyı açıp arabadan inerken, "Çok güzelmiş," dedim.

"Sana söylemiştim."

Parkın içine doğru yürürken ağaçlar sıklığını artırmaya başladı. Oturmak için her on metrede bir kamelyalar vardı. Sessiz bir yerdi ve pek kimse yoktu. Geriye doğru dönüp arkamdan gelen bedenine bakarken, "Gökalp burada neden kimse yok?" diye sordum. "Ya burası kötü olayların yaşandığı bir yerse?"

"O güzel kafanda neler kuruyorsun sen öyle? Görmüyor musun? Çevremizde evler var."

"Evler boş olabilir."

Benim almayı unuttuğum piknik sepetiyle beraber yanımdan geçip gittiğinde bedenimi saran ürpertiyle beraber hemen peşine takıldım. "Camlarında perdeler takılı, Sarışın."

"Daha kötü, Gökalp! Ya burada paranormal olaylar yaşandıysa ve insanlar evlerinden eşyalarını bile alamadan ayrılmak zorunda kalmışlarsa?"

"Güzel kurdun."

Bir adım gerisinden gelirken temkinli bir şekilde ceketinin ucundan tutundum. "Hayatında hiç paranormal hikâyeler okumadın mı?"

"Adı üstünde hikâye."

"Ya o hikâyeler gerçeklerden türetilip yazılıyorsa? Kuş uçmayan kervan göçmeyen bir yerdeyiz."

Tam bunu dediğim sırada yoldan arkasında gürültü bırakarak ardı ardına iki araba geçip gitti. Gökalp alayla bakışlarını yüzüme çevirdi. "Kervan göçtü, gördün mü?"

İki arabanın da parkın karşısında kalan evin bahçesine girmesi biraz da olsa içimi rahatlatmaya yetti. En azından in cin top oynamayan bir yerde değildik. Ben, Gökalp'i saçma sapan senaryolarımla darlarken o bize piknik için uygun bir alan buldu. Sepetin üstündeki beyaz örtünün kadarını açarak bulduğu boşluğa serdi.

Hava çok soğuk olmadığı için üstümdeki kabanı çıkarıp bir kenara bıraktım ve beyaz örtüye dizlerimin üstünde otururak piknik sepetini önüme çektim. Gökalp de ceketini çıkarıp koyu krem rengi kapüşonlusuyla kaldı.

"Çok açım, çok," dedim sepetin içindekileri birer birer örtüye dizerken.

Yanıma otururak, "Ben de çok açım, çok," dedi. "Seni mi yesem?"

"Geri bas, geri." Gökalp'i omzundan ittirdiğimde homurdanarak geri çekildi. Önce piknik sepetinden çıkardığım ıslak mendille ellerimi sildim, ardından Gökalp'in hazırladığı sandviçlerin birinden ısırıklar alarak yemeye başladım. Bu sırada Gökalp meyve dolu saklama kabının kapağını açtı. Sonrasında bir tepsiye pastane ürünü olduğu belli olan keklerden dizmeye başladı.

Ağzımdaki lokmayı yutup sesimi kalınlaştırarak Gökalp'in apartmanda bana söylediği cümleyi tekrar ettim. "Dışarıdan alınan yemekler ne kadar sağlıksız, senin haberin var mı?"

"İnsan arada böyle kaçamaklar da yapabilmeli. Hep sağlıklı, hep sağlıklı nereye kadar?"

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Nasıl işime gelirse öyle demiyorsun da... Neyse."

Gökalp örtüde yayılıp dirseğinin üstünde doğrulurken ben kısa sürede bitirdiğim sandviçin strecini elimde yuvarlayıp yenisine geçmiştim. "Beni de ye bebeğim," dedi imalı bir ses tonuyla. Yüzünde keyifli bir gülüş vardı.

"Susar mısın?"

Sandviçimi yemeye devam ederken kabanımın cebinden telefonumu çıkardım. Pikniğimizin, önümüzdeki manzaranın, biraz da Gökalp'in fotoğraflarını çektim. Batmak üzere olan güneş doğrudan yüzümüze vurduğundan gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum.

ninova

Fotoğrafı *Instagram'a* girip hikâyeme ekledim ve Gökalp'i etiketledim. Saniyeler sonra Gökalp'in telefonu gelen bildirimle aydınlandığında gözucuyla kilit ekranına baktı. "Ne attın?"

Ekranı Gökalp'e doğru çevirerek bakmasını sağladım. "Güzel yüzünü çekip atsaydın ya. Görenler Gökalp ne şanslıymış desin."

"Onun yerine..." Dizlerimin üstünde Gökalp'e yaklaşarak kolumu boynuna doladım. Kafalarımız birbirine yaslandığında ikimizi kadraja alarak birkaç fotoğraf çektim. "Ne güzel güldün güzelim." Yüzünü bana doğru çevirip yeşillerini dudaklarıma indirdi. "Arsız demeyeceksen öpeyim mi?"

"Öp bari," diye mırıldandığımda beklemeden dudaklarımızı birleştirdi. Okuldayken benden uzak durduğu sekiz saatin acısını çıkarmak istercesine adeta kana kana dudaklarımı emerken ona karşılık vermekte zorlanıyordum. Birkaç saniye sonra onun hızına ayak uydurduğumda elim ensesine gitti ve parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım.

Biraz sonra birbirimizden ayrıldığımızda eski yerime dönerek bu iki dakikalık boşlukta *Instagram'dan* gelen iki mesaja baktım. Mezun olduğum üniversiteden iki arkadaşım mesaj atmıştı.

Kaptın aslan gibi voleybolcu çocuğu sür tabii keyfini.

Enişte beyin de yüzünü görseydik keşke.

Gözlerim kısıldı. Enişte beyin yüzünü görüp ne yapacaktı acabası? Sadece benim görmem yeterliydi.

İkisine de kısa cevaplar vererek telefonu kapattım. Çatalımı alarak Gökalp'in hazırladığı meyve dolu saklama kabının içine batırdım. Çatalın ucuna takılan kiviyi ağzıma götürürken Gökalp piknik sepetinden bir kitap çıkardı. Ben okuldayken kendini kitaplara, televizyondaki voleybol maçlarına, çeşit çeşit belgesellere veriyordu. Haftada iki kez de fizik tedaviye gidiyordu. Ben yokken can sıkıntısını bu şekilde geçirdiğini söylüyordu.

"Okusana," diyerek kitabı bana uzattığında, "Sen okumayı bilmiyor musun?" diye kabaca bir cevap verdim.

"Senin sesinden dinlemeyi daha çok seviyorum." Ardından beklemeden kafasını bacaklarımın üstüne bıraktı. Gülümseyerek kitabı elime aldım ve Gökalp'in kaldığı sayfayı açtım. Dünya modern klasikleri serisinden orta kalınlıkta bir kitaptı. Gökalp çoktan yarısına kadar gelmişti bile. Dün elinde başka bir kitap gördüğümü hatırlıyordum. Buna bugün başlamış olmalıydı.

ninova

Bazı akşamlar kahvemizi yapıp evimizin küçük balkonunda birlikte kitap okuyorduk. Tabii bu en fazla yarım saat sürüyordu çünkü Gökalp bana sırnaşmadan ancak o kadar süre uzak durabiliyordu.

Takip eden yarım saat boyunca Gökalp'e istediği gibi kitabı okudum. Zaman zaman beni durdurup sesime iltifat etmese daha fazla ilerleyebilirdik ama Gökalp'in aklı kitap dışındaki her şeydeydi. Dizime yattığı için yüzüne dökülen saçlarımla oynayıp koklayarak dikkatimi dağıtma peşindeydi. Tam bir kedi gibi sırnaşıyordu. Hoşuma da gidiyordu arsız şey.

Kitabımız telefonumun çalmasıyla bölündü. Benden önce ekrana bakan Gökalp, *Kızıl Karım* yazısını okuduğu an homurdanmaya başladı. "Kumam arıyor." Telefonumu eline aldı. "Duymadık, önemli işlerimiz var. Boşuna açma."

"Saçmalama," diyerek telefonu güçbela elinden aldım. "Biz her gün bu saatlerde konuşuyoruz. İşimizin olmadığını bilir."

"Aniden işimiz çıkamaz mı?"

"Çıkamaz." Gelen görüntülü aramayı onaylayarak telefonu kendimden uzaklaştırdım ve kadraja yüzümü soktum. Tuğçe'yi görür görmez, "Bebeğim!" diye şakıdım. Gökalp'in sinirli mırıldanmasını duyduğumda elimi ağzına götürerek sesini kestim.

Tuğçe sitemle, "Bebeğin ya," dedi. "Hep bebeğin arasın zaten. Sen hiç arama beni, tamam mı?"

Gökalp bileğimden tutarak elimi ağzından uzaklaştırdı. "Ben izin vermiyorum da ondan."

Tuğçe, Gökalp'in sesini duyduğunda gözlerini devirdi ancak bunu yaparken gülüyordu. "Merhaba sevgili kuzenim ve kumam."

"Kuma olan sensin." Gökalp dizimden kalktı ve kendisinin de kameranın kadrajına girmesini sağladı.

"Sen sonradan geldin. Ben başından beri bu kızın yanındayım."

"Sonuç olarak şu an sevgili olan biziz ve burnunu kara kedi gibi aramıza sokmaya çalışan da sensin."

"Sen benim düşmanım mısın?" Tuğçe'nin dudakları hayretle aralandı. "Ben senin kanınım kanın."

"Konu Alara ise ben kan falan tanımam."

Tuğçe burnunu kırıştırdı. "Pis hanımcı. Neyse, bunu boş ver bebeğim," dedi kışkırtırcasına. "Biz birbirimize odaklanalım. Ne yaptın bugün, nasıl geçti zamanın?"

ninova

"Bütün gün dersim vardı. Okuldan akşamüstü döndüm. Gökalp bir yer keşfetmiş. Beni pikniğe getirdi." Arka kameraya geçerek Tuğçe'ye bulunduğumuz yeri uzun uzadıya gösterdim. Gönül isterdi ki burada Tuğçe'yle, Tayfun'la, hatta Yunus'la beraber hep birlikte olalım.

"Güzelmiş," dedi Tuğçe. "Ben de zaten hikâyeni görüp aradım."

Tekrar ön kameraya geçerken Gökalp rahat durmayıp kuzenine laf attı. "Kıskandın, değil mi? Arayayım da şu Gökalp'in huzurunu bozayım dedin."

Tuğçe ondan beklenmeyecek bir içtenlikle, "Ben de seni seviyorum canım benim," dedi.

Gökalp ekrana bakmamak için verdiği çabayı bir kenara bırakarak bakışlarını Tuğçe'ye çevirdi. Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "İyi," dedi. "Ben de seni biraz ucundan."

"Allah razı olsun."

"Sen ne yapıyorsun?" diyerek araya girdim.

Bu defa arka kamerayı çeviren Tuğçe oldu. Ekranda beliren voleybol sahasına bakarken Gökalp'in sessizce iç çektiğini ve bakışlarını telefondan ayırdığım fark ettim. Üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırırken Tuğçe kamerayı yeniden kendisine çevirdi. "Bugün final maçı var ya, onu bekliyorum."

"Daha dört saat yok mu?"

"Yerimde duramadım," dedi gerçekten heyecanlı bir şekilde. "Onlardan çok ben heyecanlıyım. Gerçi Yunus da heyecanlı ama belli etmiyor."

Gülümsedim ama bir yanım buruktu. Şu an Gökalp'le beraber orada olabilir, final maçı için heyecanını bastırmaya çalışabilirdim. Geçen seneki mağlubiyetten sonra Gökalp'in de oynadığı bir maçla şampiyonluğu hak ediyorlardı ancak istediğimiz gibi olmamıştı. Gökalp takım arkadaşlarından kilometrelerce uzaktaydı ve maçı televizyondan izleyecekti.

İmalı imalı, "Tayfun da heyecanlıdır," dedim.

Tuğçe kameradan bile belli olan delici bir bakış attı. "Herkes gibi."

"Yatıştırırsın sen." Göz kırptığımda gülmemek için altdudağını ısırdı ve telefonun açısını biraz yana kaydırdı.

"Hıhı," dedi aynı imayla. "Abimi yatıştırırım ben."

"Ben de ondan bahsetmiştim."

ninova

Tuğçe'yle bir süre daha konuştuk. Neredeyse on dakikaya dayandığında Yunus'a bakacağını söyleyerek telefonu kapattı ama ben biliyordum ki Tayfun'un yanına gidecekti. Biz İngiltere'den döndükten sonra ikisinin ilişkisinde olumlu yönde çok ilerleme olmuştu. Sanırım sevgiliydiler ya da onun gibi bir şeydiler.

Telefonu bir kenara bırakıp bakışlarımı Gökalp'e çevirdiğimde durgunlaştığının farkına vardım. Bakışları yerdeki örtüye odaklıydı ve düşünceli bir hali vardı. Tuğçe'yle konuşmamızın kalan kısmına karışmadığına göre gerçekten morali düşüktü ve ben onun keyfini nasıl yerine getireceğimi biliyordum.

Dizlerimin üstünde doğrularak Gökalp'e yaklaştıkça yaklaştım. Dibine kadar girdiğimde bacaklarımı iki yanına atarak bedenimi kucağına yerleştirdim. Kollarımı boynuna dolayıp ona bu yakınlıktan bakarken dalgın ruh halinden sıyrılıp dikkatini bana vermesi uzun sürmedi. Etki etmeyeceğini bile bile, "Üzülme," dedim. "Bir gün sen de şampiyonluk maçında oynayacaksın ve tüm bunların hıncını çıkarıp sayıların birçoğunu sen alacaksın."

Dudakları kıvrıldı. "Umarım."

Yanağını okşadım. "Eve gidelim mi? Maçı izleriz."

"Daha çok var. Biraz daha vakit geçirelim."

İkiletmeden kafamı onaylarcasına salladım. Keyfinin yerine geldiğini giydiğim siyah şort eteğin açıkta bıraktığı bacaklarımda gezinmeye başlayan eliyle anladım. İnce bir külotlu çorap giymiştim ve ellerinden tenime işleyen ısıyı çok rahat hissedebiliyordum. Bu sefer dudaklarımızı birleştiren ben oldum. Kavradığım altdudağını doya doya öptüm.

Elleri bacaklarımda gezindikçe gezindi. Eteğimin içine kadar girdiğinde onu durdurmak için herhangi bir çaba göstermedim. Karnım dokunuşlarının heyecanıyla kasılıyordu. Dudaklarımız ayrıldığında, "Sevmedim bu çorabı," dedi. "Sana dokunmama engel oluyor. Yırtsak mı, ne yapsak?"

"Sakın!"

Sesli bir şekilde güldü. Bu gülüşü kulağıma pek de hayırlı gelmezken beni öptü ve aralanan dudaklarımdan içeriye dilini sızdırdı. Ellerini eteğimin altından çıkarıp kalçamı kavradı. Beni sıkıca tutarken ne olduğunu anlamadan birkaç saniye içerisinde hareketlendi ve beni yere yatırarak bedenini üzerime yerleştirdi. Kendimi bir anda Gökalp'in altında bulmanın etkisiyle midem kasılmaya devam etti.

ninova

Sanki kasıtlı yapıyormuşçasına kasıklarını benimkine bastırdı. Kısık sesle inlerken bastırmaya devam etti. Dudakları boynuma inerken nefes nefese kalmış bir halde omzuna sarılı kollarımı sıkılaştırdım. Boynumda izler bırakarak ilerlediğine emin olduğum dudaklarının arasından sızan dili, emdiği kısımlara dokundukça bedenim istekle kavruluyordu.

Yüzünü boynumdan ayırdı ve koyulaşmış yeşillerini gözlerime değdirdi. "Eve gidelim."

Kendimi onaylarcasına kafamı sallarken buldum. "Gidelim."

Kesinlikle gitmeliydik.

Duştan çıktıktan sonra makineyle kuruttuğum saçlarımı topuz yaparken adımlarımı voleybol maçının yüksek sesleriyle dolan salona ilerlettim. Gökalp televizyonun karşısına geçmiş, pürdikkat maçı izliyordu. Bu kez odaya giren ben bile dikkatini dağıtmayı başaramadım. Ki neyle meşgul olursa olsun, odaya geldiysem Gökalp'in odağı mutlaka ben olurdum.

Elimi gelişigüzel topuz yaptığım saçlarımdan ayırarak Gökalp'in yanına ilerledim. İkili koltukta ondan kalan boşluğa kurulduğumda ancak dikkatini çekmeyi başarabildim. Yeşilleri birkaç saniyeliğine bana döndükten sonra tekrar ekrana çevrildi.

Setlerden ikisini karşı takım, ikisini biz almıştık. Şimdi sayı başa baş gidiyordu ve Gökalp'in neden bu kadar gergin olduğunu anlıyordum.

Elimi koluna götürerek hafifçe sıktım. "Sakin ol biraz," dedim yatıştırmak istercesine. "Kazanacaklar."

Gerçi ben de emin değildim ancak olumlama yaparak buna inanmak istiyordum. Gökalp olmasa bile o takım şampiyonluğu kazanmalıydı. Başta babam olmak üzere bütün takım için. Bu takım yıllar sonra hak ettiğimizi almalıydı.

"Kazanacaklar, değil mi?" Teyit etmek istiyordu.

"Evet. Hem bak," dedim ayağa kalkarak. "Şans getirsin diye kaptanımın formasını giydim. Kazanmama ihtimaliniz olabilir mi hiç?"

Gözleri uzun uzun üstümdeki eskiden ona ait olan, aylardır ise benim olan formasında gezindi. Bu formayı giyip sahada oradan oraya koşturmayı kim bilir ne kadar özlemişti? Dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrılırken bileğimden tuttuğu gibi beni kendisine çekti ve bacaklarının üstüne oturttu. "Şans öpücüğü alırsam kazanacağımıza kesin gözüyle bakarım."

ninova

"O iş benim öpücüğümle olmaz aslında."

Bakışları yüzümü tararken, "Sen benim şansımsın," dedi. Öyle sevgi dolu bakıyordu ki kalbim erimek üzereydi. "Bana şans getirmediğin hiçbir an olmadı."

"Peki," dedim harfleri uzata uzata. "O zaman seni şans öpücüğünden mahrum bırakmayayım." Dudaklarımı yüzüne yaklaştırdım. Bana doğru uzattığı yanağına birkaç saniye süren bir öpücük bırakıp geri çekildim. Dediği gibi şans getirir miydi bilinmez ama Gökalp'in gerginliğini gözle görülür bir şekilde azaltmaya yetti.

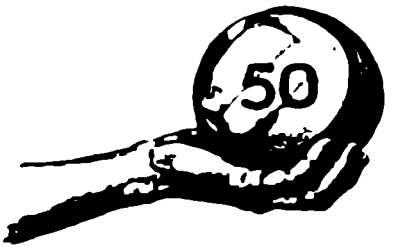
Yan bir şekilde oturduğum kucağından kalkmadım. Aksine iyice yerleşerek kafamı omzuna yasladım ve televizyonda oynayan maçı izlemeye koyuldum.

Maç son sayılara yaklaştıkça daha da heyecanlandı. Top uzun süre havada duruyor, bir türlü düşüp iki takıma da sayı kazandırmıyordu. İkimiz de heyecandan yerimizde duramazken son sayı; Yunus'un sahanın sonuna kadar koşup manşetle karşılaması, başka bir oyuncunun güzel bir parmak pasıyla gönderdiği topa Tayfun'un bastığı smaç ve karşı takımdan kimsenin karşılayamaması ile gelmişti.

Deli gibi sevinmiştim, Gökalp ise benden katbekat daha fazla. Öyle yerinde duramamıştı ki beni kucağına almaya bile kalkışmıştı ancak kolundaki sakatlığı hatırlamış ve ondan olabildiğince uzağa kaçmıştım.

Sevincini bugün yeterince beni yormamış gibi tekrar bana sırnaşmaya çalışarak yaşamaya çalıştığında onu geri çevirmemiştim çünkü o arsızdı, ben ise ondan daha çok...

ninova

SEVİYORUM

TUĞÇE ERDEM

"Aletlere hayatında hiç spor yapmamış gibi bakıyorsun," diyen Tayfun'un sesiyle beraber geriye doğru dönerken bileğimdeki tokayı atkuyruğu yaptığım saçlarıma bağlamakla meşguldüm.

"Biraz üşendirici geldi."

En son düzenli spor yaptığım zamandan bu yana çok vakit geçmişti. Birkaç kilo fazlamı verdikten sonra sporun yüzüne bakmamıştım. Şimdi bir çılgınlık yapıp Tayfun'un günlük spor rutinine katılmaya karar vermiştim çünkü en yakın arkadaşı başka ülkeye gitmiş birisi olarak evde can sıkıntısından patlamak üzereydim.

Tayfun önüme geçip ağırlıklara doğru ilerlerken, "O kadar koşudan sonra normal," dedi.

Sabahın altısında uyanmıştım. Yedide başlayıp sekize kadar sahilde koşmuştuk. Ben ilk on dakikadan sonra iptal olduğum için Tayfun'un çekiştirmeleriyle zar zor peşine takılmıştım. Kendisi profesyonel sporcu olduğunu, benimse sıradan bir insan olduğumu unutup benden kendisininkiyle aynı performansı göstermemi bekliyordu.

"Hiç spor yapmamış olamazsın," dedi uzun, ince demire ağırlıklar takarken. "Karın kasların var."

Merakla üstümdeki geniş tişörtü sıyırıp karnıma baktım. Dümdüz bir karnım vardı ve kesinlikle kas yoktu burada. "Kas yok ki."

Tayfun çöktüğü yerden kafasını kaldırarak bana baktığında dudakları serseri bir gülüşle kıvrıldı. "Var. Ben görüyorum."

"Benim göremediğimi sen nasıl görüyorsun acaba?"

Tayfun elindeki son ağırlığı da takarak ayaklandı ve bana doğru adımlamaya başladı. Sıyırdığım tişörtümü indirmek üzereyken elimi kavrayarak

beni durdurdu. Diğer elinin işaretparmağını karnımın tam ortasındaki boylamasına olan çizginin üstünde hafif bir dokunuşla gezdirmeye başladı. "Bak bu," dedi. Çizgide boylu boyunca gezdirdiği parmağı, ona fark ettirmeden nefesimi tutmama neden oldu.

"Biraz daha çalışsan tam olarak belli olur. Şimdi dikkatli bakılmadıkça anlaşılmaz." Parmağını tenimden ayırdığında kafamı geriye atarak yüzüne baktım. "İstersen seni çalıştırırım."

"Yok, yok," dedim geri çekilirken. "Ben üşengeç bir insanım. Birkaç kilo fazlalığımı verene kadar bile spor yapmak eziyet gibi gelmişti."

"Sen bilirsin." Sırıtarak arkasını dönüp benden uzaklaştı. "Ayrıca nefes al."

Kaşlarım çatılırken saniyelerdir tuttuğum nefesimi verip derin bir nefes aldım. Bana olan bakışları göründüğünden daha dikkatliydi.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Kaç kilo kaldıracaksın?" diye sordum.

"Yirmi," dediğinde beğenmediğimi belli edercesine burnumu kırıştırdım. "Azmış."

Halterin önüne geçtiğinde kaşlarını kaldırarak hayretle bana baktı. "Az geldiyse seni şöyle alalım. Bakalım karnındakiler kadar kol kasların da gelişmiş mi?" Gözleri kollarıma kaydığında istemsizce elimi götürüp sağ kolumun kaslarını yokladım. Ne yazık ki durum pek iç açıcı değildi.

Burnumdan kıl aldırmaz bir ifadeyle, "Sen kaldır," dedim. "Kolay gibi görünürse belki ben de denerim."

"Bilmiyorsan eğer bir anda en yüksek ağırlığı kaldırmakla başlanmaz. Minimumdan başlayıp kademe kademe artırırsın ki aniden yüklenme sonucu kaslarına zarar gelmesin. Sen daha önce ne biçim spor yaptın? En ufak bir fikrin yok," dedi alaycı tavrıyla beraber.

"Halter de kaldırmadım herhalde." Benim sporum koşu, barfiks, biraz şınav ve mekikten oluşurdu.

"Kaldırsan iyi edersin. Kolların biraz güçlensin. Dokunsam kırılacak gibiler." Gözlerimle dambılları ararken bakışlarımı Tayfun'un yüzüne çevirdim ve ona ters bir bakış attım. Bu bakışımla beraber sesli bir şekilde gülerken, ben de neredeyse gülümseyen bir ifadeyle gözüme kestirdiğim dambıllara doğru ilerledim.

Yerde hazır olanlardan birini orta kısmından tutup kaldırmaya çalıştığım ancak başarısız olduğum an, Tayfun'un gülüşü iyice şiddetlenmişti. "İstersen kaç kilo olduğunu kontrol etmekle başla."

ninova

Dambılın kenarında yazan *20 kilogram* yazısını görünce, "Yuh be," dedim. "Yirmi kilo bu kadar ağır mıydı?"

"Bir de küçümsersin." Eğildi ve yaklaşık bir metre uzunluğundaki halterin demirini iki eliyle kavradı. Hiç zorlanmadan halteri havaya kaldırdı ve kollarını dirseğinden bükerek ağırlığı kaldırıp indirmeye başladı. Ona belli etmemeye çalıştığım bir hayretle izliyordum.

"Adil değil. Sen o ağırlığı iki elinle kaldırıyorsun, bense bir."

Gözucuyla bana baktıktan sonra halteri biraz daha kaldırıp indirdi ve çok geçmeden yere bıraktı. Üstünden geçerek bana doğru adımladığında merakla hareketlerini izliyordum. "Yirmi kilo bana koymaz güzelim," diyerek benim az önce kaldırmayı deneyip yerinden oynatamadığım dambılı yerden aldı. Gerilen kol kaslarına bakmamak için kendimi zor tutarken Tayfun bu ağırlık onu hiç zorlamıyormuş gibi kaldırıp indirmeye başladı.

Geri çekilirken, "Yuh," dedim. Ama bu nida Tayfun'un yirmi kiloluk dambılı rahat bir şekilde kaldırmasına mıydı, yoksa karşımdaki nefes kesici duruşuna mıydı ben de emin olamıyordum. Giydiği tişört esmer teninin pek çok kısmını gizlemeyi başarsa da açıkta kalan kol kasları beni etkilemek için gayet yeterliydi.

Kas zaafı.

"Öyle yuhlarsın işte." *Neye yuhladığımı bilsen keşke, Tayfun.*

"Yine de abartılacak kadar değil," dedim. "Yirmi kiloyu herkes kaldırır."

"Kızım şu kaslara baksana sen," diyerek sıktığı kollarını gösterdi. *Saniyelerdir zaten oraya bakıyorum be, Tayfun.* "Bunlar kolay yapılmadı. Gücümü küçümseme." Elindeki dambılı bırakarak üstüme doğru bir adım attı. Yine ondan uzaklaşmak isteyen ve istemeyen yanım olarak ikiye ayrıldım ve yine her zamanki gibi istemeyen yanım ağır bastı. Tam dibimde durduğunda hafifçe yüzüme eğilerek konuştu. "Bu kollar seni rahatlıkla taşıyor, dambıl da neymiş?"

Yaptığı imayla sert bir şekilde yutkunurken, "İnsan içinde geri bas," dedim.

Keyifle, "Yoo," dedi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Bir adım kadar benden uzaklaşırken bu ufacık öpücüğün kalbimi nasıl bu kadar çabuk etkisi altına alıp hızlandırdığına anlam veremiyordum.

Kendime gelerek daha düşük ağırlıktaki dambıllardan bir tanesini bulmaya çalıştım. Spor salonundaki diğer insanlar çoğu dambılı aldığı için burada birkaç tane vardı ve hepsi de yirmi kiloydu. Buradan bir sonuç

ninova

çıkmayacağını anladığımda yönümü tekrar Tayfun'a çevirmiştim ki biraz uzağımızda kalan iki kızın bu tarafa doğru baktığını fark ettim.

Daha çok Tayfun'a bakıyorlardı.

Tayfun az önce yanımdan ayrıldıktan sonra barfikse yönelmişti. Kendini durmadan yukarıya çekip indirirken hafiften sıyrılan tişörtünden görünen karın kasları, fazlasıyla gerildiği için ön planda olan kol kasları, alnına dökülen koyu renk saçları ve keskin yüz hattıyla dikkat çekici birisiydi. Onu yıllardır tanıyordum. Yakışıklılığı hep dikkatimi çekse de ilgim sadece bununla sınırlı kalmıştı. Ne olduysa Yunus'u ararken girdiğim soyunma odasında Tayfun'un, kardeşine hediye almak için benden yardım istemesiyle başlamıştı.

O günün üstünden aylar geçmişti ve şimdi sonuç olarak bu haldeydik.

Aramızda hiçbir zaman sevgililik gibi bir konuşma geçmemişti. Tayfun bu yüzden son birkaç gündür bana alttan alttan imalar yapıyordu. Her şeyi yaşayıp aramızdaki şeye isim koymamak da ancak bize yakışırdı zaten.

Kollarımı birbirine bağlayarak bakışlarını Tayfun'a dikmiş olan kızları göz hapsine alırken, Tayfun olanlardan habersiz sporuna devam ediyordu. Kızlar benim onlara attığım bakışları fark etmediler. Onlar fark etmedikçe gözlerim sinirle kısıldı. Bu spor salonuna sık sık Tayfun'la beraber gelip varlığımı belli etmek farz olmuştu.

"Nereye bakıyorsun?" diyen Tayfun'un sesiyle kısılan gözlerimi araladım. Tayfun çubuğu bırakarak yere inerken, bakışlarıyla gözlerimin hizasını takip ederek kızlara baktı. Sonra aydınlanmış gibi, "Ha..." dedi.

"Asıl sen nereye bakıyorsun?" diye homurdandım. Kızların bakışlarına karşılık verdiği için kızlar kendi aralarında buna sevindiler. Bunu gizleme gereği bile duymadılar. Dişlerimi birbirine bastırarak ekledim. "Önüne dönsene."

Asla gizleyemediği bir keyifle, "Tamam hatun," dedi. Tavrım hoşuna gidiyordu. "Hemen kıskanma."

"Ne kıskanacağım?" Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca hatun ne? Kırosun kıro."

"Ankara bebesiyiz." Aniden Ankara ağzıyla konuşması sinirlerimi yatıştırırken gülüşüme engel olamadım. "Sana gülüm demem, gülün ömrü az olur hatun."

ninova

Gülüşlerimin arasında, "Iyy," derken Tayfun beklemediğim bir hamleyle yanıma kadar ulaşıp aniden kollarını dizlerimin altından ve belimden geçirerek beni kucakladığında neye uğradığımı şaşırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Ele güne karşı hatunumun kim olduğunu gösteriyorum." Konuşurken aynı zamanda nereye olduğunu bilmediğim bir yöne doğru yürümeye başladı. Düşmemek için kollarımı boynuna doladım. "Boşuna heveslenmesinler."

Böyle böyle yola gelmişti işte. Bundan aylar önceki Tayfun olsa kızların gülüşüne karşılık verirdi. Hatta birkaç dakika içerisinde birinin numarasını bile alabilirdi.

Bu düşünceyle beraber tırnaklarımı sert bir şekilde ensesine bastırdım. "Ne yapıyorsun kızım?" diye hayıflandı. "Ben ne yaptım şimdi?"

"Eskiden olsa kızların numarasını bile alırdın."

"Adı üstünde eskiden."

"Sende hâlâ o potansiyeli görüyorum." Kafamı çevirerek ilerlediği yöne baktığımda duşların olduğu tarafa gittiğimizi fark ettim. Bakışlarım yeniden Tayfun'un esmer çehresini bulduğunda isyankâr bir tavırla, "Hayda!" dedi. "Vallahi adım çıkmış dokuza inmez sekize. Bana güven diye ben daha ne yapayım ulan?"

Tırnaklarımı bir kez daha bastırdım. "Doğru söyle."

"Yemin ederim gözüm senden başkasını görmüyor. Kul köle oldum yolunda anasını satayım. Benden daha ne istiyorsun?" Dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleşirken tırnağımı ensesine batırmayı kestim. Sonra parmak uçlarımla o kısmı ovalamaya başladığımda dalga geçercesine sırıttı. "Allah razı olsun gülüm."

"Sen harbi kırosun he," diye mırıldandım. Dışarıdan bakan bir kişi Tayfun'a nereli olduğunu sormadan Ankaralı olduğunu tahmin edebilirdi.

"Elimizdeki malzeme bu," dediği esnada spor aletlerinin olduğu geniş alandan çıktık. Tayfun ince bir koridorda ilerlemeye devam etti. Tabii beraberinde kucağındaki ben de. "Beğensen de beğenmesen de kabul etmek zorundasın."

Başkası yapsa *Allah'ın kekosu* deyip geçeceğim şeyler, Tayfun'da o kadar sırıtmıyordu. Sanırım ciddi olmadığından dolayıydı. Yine de rahatsızlık duymuyordum.

"Düştük bir belaya, ne yapalım?" dedim kabullenmişlikle.

Alınmış gibi konuştu. "Bela mı? Olmadı bu, olmadı."

ninova

Çevremizde kimse yoktu. Bunu fırsat bilerek dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım ve yüzümü geri çektim. "Şimdi oldu mu?"

Sersemlemiş bir ifadeyle bana bakarken kaşlarını kaldırarak cıkladı. "Olması için dozunu artırmamız gerekiyormuş."

"Ne kadar artırmamız gerekiyormuş?"

Tayfun birkaç saniye sessiz kaldı. Önünde durduğu kapıyı ayağıyla iterek açıp ikimizi içeriye soktuğunda soruma cevap verdi. Gözleriyle bir noktayı işaret ederek, "Bu kadar olabilir," dedi. Bakışlarını takip ederek baktığı yöne baktığımda görüş açıma yan yana dizilmiş duşakabinler girdi.

"Duş mu?" diye sorduğumda Tayfun'dan hemen cevap geldi. Burada tek başımıza olmamıza rağmen dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak karnıma bir kramp girmesine sebep olacak sesiyle fısıldadı. "Birlikte."

"Yok artık," desem de Tayfun çoktan duşakabinlerden birine doğru ilerlemeye başlamıştı. "Delirdin mi sen?"

"Sen buna delirmek mi diyorsun? Öyleyse hayatımdaki en iyi delilik olabilir." Başparmağı şortumun açıkta bıraktığı tenimde gezindi.

Lanet olsun dedi içsesim. *Bence de öyle.*

"Doğru düzgün spor bile yapmadın."

"Öğleden sonra antrenman var. Bu kadarı yeterli. Çok bile." Kabinlerden birinin içine girdiğimizde saniyeler içerisinde kapısını kapattı. Normal evlerdeki duşakabinler gibi değildi. Odanın içerisinde her duş başlığı için bir metrekarelik bölmeler hazırlanmıştı. Üç yanı duvar, bir tarafı da kapıdan ibaretti.

"Burası pistir," dediğim sırada Tayfun eğilerek beni kucağından indirdi. "Hiç hijyenik değil."

"Her saat başı temizleniyor." Beni yere bıraksa da bedenini benimkinden uzaklaştırmadı. Gerçi bu küçücük alanda nasıl uzaklaştırabilirdi ki? Elleri tişörtümün altından belime sızdığında dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yüzüne çevirdim.

"Tişörtle duş alamazsın, değil mi?" Bunu söylerken elleri aşağıya kayarak tişörtümün uçlarından kavradı. Hiçbir tepki vermedim. Yalnızca başımı onaylarcasına sallamakla yetindim. Bundan güç alan Tayfun tişörtü yavaş yavaş üzerimden sıyırmaya başladığında, ona kolaylık sağlamak için kollarımı havaya kaldırdım.

Geriye sutyenle kaldığımda karşımdaki bedenden çekinmedim. Kendi tişörtünü de tek hamlede çıkardı. Tişörtlerimizi nereye bıraktığını görmedim çünkü birkaç saniye sonra Tayfun suyu açarak tepemizdeki duş

ninova

başlığından üstümüze sular dökülmesini sağladı. Buz gibi suyla beraber bedenim ürperirken sudan kaçmak için Tayfun'a doğru yaklaştım. Sessizce gülerek hızlıca suyun sıcaklığını ayarladı.

Su yavaş yavaş ılıklaşırken Tayfun belime sardığı koluyla beraber ikimizi suyun altına çekti. "Dibine kadar etkilenip, etkilenmiyormuş gibi davranıyorsun ya..." Bir fısıltıyı andıran sesiyle beraber nefesi üflercesine tenime dağıldığında kapanan gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. "Her şeye rağmen aramıza mesafe sokuyormuşsun gibi hissediyorum."

"Alışmaya çalışıyorum, Tayfun."

"Aylar oldu, Tuğçe. Soran olsa sevgiliyiz bile diyemiyoruz. Bana kalsa sevgiliyiz ama sanki sen her an bunu reddedecek gibi davranıyorsun. Az önce bariz bir şekilde beni kıskandın ama bunu bile kabullenmemek için kırk takla attın."

"Ya, ben aramıza mesafe koymuyorum," dedim gözlerimi aralarken. Yüzüme yüzüme gelen su Tayfun'a bakmamı engellediğinde parmak uçlarımda yükselip duş başlığını biraz sağa doğru çevirdim. "Eskiden evet, gerçekten mesafeliydim ama artık değilim. Sanırım benim mizacım bu. İnsanlara karşı sevgimi çok net belli edemiyorum. Gidip sorsan kendi öz kuzenim Gökalp bile ondan nefret ettiğimi düşünür. Pek fazla gösteremiyorum."

Homurdanırcasına konuştu. "Alara'ya karşı gayet samimisin."

Sırıttım. "Ona mı takıldın gerçekten?"

"Takılmayacak gibi mi?"

"Alara ile de bu raddeye gelmemiz seneler aldı. Başlarda ondan hiç hazzetmediğimi bile düşünüyordu. Oysa ben onu seviyordum. Böyle şeyler zaman alıyor. Son zamanlarda sana böyle hissettirmemek için elimden geleni yapıyorum. Daha fazla ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Beni seviyor musun?" Gözlerimin içine bakarak ciddiyetle sorduğu soruya karşılık tereddütsüzce cevap verebilirdim ancak yine de yutkunmadan edemedim. Kendime de yeni yeni itiraf ettiğim bir şeydi. Sesli söylemek zor geliyordu. Sessizliğim ona bir cevap olmuş olacak ki Tayfun'un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Ellerini belimden ayırarak, "Al işte," diye mırıldandı. "Sevmediğin belliydi."

Bana arkasını dönerek kabinin kapısını açmaya yeltendiğinde, kendime düşünme fırsatı tanımadan kolunun altından kayarak önüne geçtim. Sırtım kapıya yaslanırken bir elimi ensesine yerleştirip parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına kapanmadan hemen önce, "Seviyorum," dedim ve fısıltım dudaklarımızın arasında kaybolup gitti.

ninova

Öpüşüme Tayfun tarafından karşılık alamadığımda kaşlarımı çatarak geri çekildim. Tayfun aralanmış dudaklarıyla beraber şaşkınca bana bakıyordu. Kendini diğer ihtimale nasıl hazırladıysa sesli bir şekilde onu sevdiğimi duymak şoka uğratmış gibiydi. "Seviyorsun?" diye soludu.

Kafamı onaylarcasına salladım. "Seviyorum." İnandırıcı olsun, samimiyetimi hissetsin diye de ekledim. "Valla."

Son dediğim Tayfun'un şoku atlatmasına ve gülmesine sebep oldu ancak ben can çekişir gibi bir ifadeyle onu izliyordum. "Her dakika sana nasıl hissettirebilirim bunu bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum ama sen kötü hissediyorsan bir bu kadarını daha yapabilirim."

Tayfun gülerek kollarını bedenime sardı. "Kızım bunu bir kez senden duydum ya, gerisi önemli değil. Varsın hissettirme. Sevdiğini bileyim yeter."

Rahatlamış bir şekilde nefesimi üflerken yanağımı Tayfun'un ıslanmış göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım. "Yani," dediğinde dikkatimi ona verdim. "Şimdi soran olursa bu kız benim sevgilim diyebilecek miyim?"

Güldüm. "Dilediğin gibi."

"Peki karım da-"

"Yavaş," dedim uyarırcasına. "O kadar da değil. Erken."

"Ha, dediğim günler de gelecek yani?"

Göğsünden tenime işleyen sıcaklık mayışmama sebep oldu. Yanağımı göğsüne iyice gömerken cevap verdim. "Onu zaman gösterecek."

"Beklerim ulan, sıkıntı yok. Bu kadarı da büyük gelişme." Ne kadar mutlu olduğu sesinden belliydi.

Kendiyle beraber beni de suyun altına çekiştirdi. Sağa doğru çevirdiğim duş başlığını tam üstümüze gelecek şekilde ayarladı. Elini saçlarıma götürüp atkuyruğu yaptığım saçlarımı çözdü. Bakır renkteki saçlarım omuzlarıma ve göğsüme dökülürken Tayfun büyük bir hayranlıkla onları izliyordu. "Bayılıyorum şu saçlarının rengine." Ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Kokusuna."

Parmakları saçlarımın arasına karıştı. Islanan saçlarımda hissettiğim elleri içimin huzurla kaplanmasını sağladı. Göğsümün orta yerine yayılan sıcaklığı Tayfun yüzüme doğru eğilip kulağıma fısıldadığı sözcüklerle ikiye katladı. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarından beni sevdiği ilk kez döküldü ve benim nezdimde sevmek ilk kez bu kadar büyük bir anlam kazandı.

ninova

SON SET, SON SAYI

OneRepublic - Won't Stop

NEREDEYSE İKİ YIL SONRA

Kalabalıktan yükselen sesler, her sayı sonunda atılan çığlıklar, her alkış sesinin zihinde bıraktığı etki...

Neredeyse iki yılın ardından ilk defa canlı bir voleybol maçındaydım. Hiçbir maç sıradan değildi ancak bu hepsinden daha önemliydi.

Gökalp'in de oynadığı bir final maçıydı.

İçinde Gökalp'in de bulunduğu takım şampiyon olmaya çok yakındı. Yıllardır hayalini süsleyen o anın gerçekleşmesine çok az kalmıştı. Bu seti de kazanırlarsa şampiyon olacaklardı.

Gökalp sahalara döneli bir yıla yaklaşıyordu. İngiltere'de benimle beraber bir yıl yaşamıştı. Kolu iyileştiğinde yine sahalara ve Türkiye'ye dönmüştü. Yüksek lisansımın son yılında İngiltere'de tektim ancak Gökalp bana bu yalnızlığı hiç hissettirmemişti. Yoğun temposuna rağmen her boşluk bulduğu vakitte görüntülü arayarak yanımdaymış gibi hissettirmişti. Günde kaç kez görüntülü konuştuğumuzu bir yerden sonra hesaplamayı bırakmıştım.

O gittikten sonra birlikte yaşadığımız evimizde tek kalmaya alışmak biraz zor olsa da bir şekilde sayılı gün geçmişti. İki hafta önce okulumu bitirip Türkiye'ye dönmüştüm.

Bugünse Gökalplerin en önemli maçında, en öne kurulmuştum. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ellerimi heyecanla birleştirmiş, ayaklarımla ritim tutarak maçı izliyordum. Sahadan çıkan topu bekledikleri o kısacık zamanlarda, Gökalp seyircilere doğru dönüp bana bakıyordu. Her seferinde yüzünde muazzam bir gülümseme beliriyordu. İçim eriyordu. Benden aldığı destekle beraber oynamaya devam ediyordu.

Yine topu bekledikleri o anlardan birindeydik. Sadece birkaç saniyelik bir zaman dilimiydi ama Gökalp bana doğru bakmayı ihmal etmemişti. Gülümsediğimde aynı gülüşle bana karşılık verdi ve önüne döndü.

Topu karşı takım servis atışıyla bizim sahaya gönderdiğinde arka kısımda kalan Samet topu manşetle karşıladı. Havalandırdığı topu da Yunus filenin önüne gönderdi ve topa en yakın olan kişi, yani Tayfun havaya zıplayarak sert bir smaç bastı. Karşı takım karşılayamaz diye düşündüm ama onlar da zorlanmadan karşılık verdiler. Dudak bükerek yanımdaki Tuğçe'ye döndüm. Diğer yanında Esin, onun yanında da Tayfun'un kardeşi olduğunu öğrendiğim kız oturuyordu. Benim burada olmadığım iki yıl boyunca Tuğçe ve Tayfun'un kardeşi epey kaynaşmışlardı.

Gelin görümcelik.

"Çok gerildim ya," dediğimde Tuğçe'nin bakışları bana döndü.

Alayla konuştu. "Tabii sen iki yılda maç kültürünü de unuttun."

"Gören de her maça geldin sanır."

"Fırsat buldukça geliyordum ama buralar sensiz sarmıyordu," dediğinde gerginliğimden sıyrılmak için kollarımı Tuğçe'nin omzuna sardım. "Ya bebeğim! Sen, sana âşığım demesen de olur."

"Ya of!" diye bir ses duyduk Esin'den. "Ne konuşuyorsunuz? Sizin yüzünüzden çektiğim videoda cırlayan iki ses var."

Tuğçe yavaşça Esin'in kafasına vurdu. "Sence bu ortamda tek sorun biz miyiz sevgili kuzenim?" Doğru söylüyordu. Biz bile seslerimizi birbirimize zar zor duyuruyorduk.

Esin oflayarak önüne döndü ve *Instagram* hesabına atmak için yeni bir video çekmeye başladı. Bu esnada top hâlâ havadaydı. Filenin üstünden gelen topu bu sefer Gökalp karşıladı. Gelen topu Yunus'a pasladı ve en sonunda Yasin vurarak takıma güzel bir sayı kazandırdı.

Bizim tarafta bir gürültü koparken heyecanla güldüm.

On dörde on üç.

Eğer bir sayı daha alırsak her şey bitiyordu.

Bünyeme inanılmaz bir gerilim yüklenirken heyecandan oturduğum yerde nefes nefeseydim. Oyunu oynayan onlardı, yorgunluk geçiren ben. Benimki tamamen oturduğum yerde kendimi kasmamdan kaynaklıydı.

Top bizim takımın servis atışıyla havalandığında nefesimi tutmuş sahayı izliyordum. Son sayımız olma ihtimali olduğu için bütün oyuncular topu kurtarmak için akla karayı seçiyordu. Top havada kaldığı bir dakikayı

ninova

devirdiğinde herkesin iyice gerildiği, sahada çıt çıkmamasından belliydi. Gökalp yan tarafına düşecek olan topu son saniyede sol yumruğuyla vurarak kurtardığında devamını diğer oyuncular getirdi ve top yine karşı takıma geçti. Rahat bir nefes aldım ta ki diğer takımdaki bir oyuncu pas vermeden direkt smaç basana kadar.

Yunus smacı engellemeye çalışsa da yetişemedi. Ona çarpan topu yere düşmek üzereyken Tayfun manşetle havalandırdı. Filenin dibinde havalanan topa vurmak için zıplayan Gökalp'i gördüğümde yumruk yaptığım elimi ağzıma götürüp dişlerimi bastırdım. Hiç, bir maçı izlerken bu kadar heyecan yapmamıştım.

Nefesler tutulmuş top izlenirken Gökalp'in bastığı smaçla beraber top karşı takımın sahasının tam orta yerine çakıldı. Bir oyuncuları blok yapmak için zıplasa ve iki oyuncuları koşarak yere atlasa da bir faydaları dokunmadı.

O an kopan gürültünün tarif edilebilecek hiçbir yanı yoktu. Bizim taraftarlar coşarken dişlerimle bastırdığım ve acısını yeni yeni hissettiğim yumruğumu ağzımdan çektim. Dişlerimin izi çıkmıştı ancak şu an önemseyeceğim en son şey bile değildi.

Tuğçe'nin bana sarılışı ve buna karşılık verişim az çok gözümde canlanıyordu ancak o anı çok net hatırlamıyordum. Bakışlarımın ve zihnimin tek odağı Gökalp'ti. Takım arkadaşlarıyla beraber sevincini yaşarken sahada çok oyalanmadan Yunus'un yanından sıyrılarak bizim olduğumuz tarafa doğru koşmaya başladı.

Şu an bunu yapmamın ne kadar doğru olduğunu kestiremesem de oturduğum banktan kalkıp önümdeki yaklaşık bir metrelik yükseklikten atladım. Babam, takımının yanındaydı ve hep birlikte bu sevinci kutluyorlardı. Maçta oynayanıyla, yedeğiyle, teknik ekibiyle... Sahadaki o kalabalığın içerisinde olmayan tek kişi Gökalp'ti.

Ben yere atlar atlamaz dibimde biten Gökalp kollarını belime doladı. "Tebrik ederim, tebrik ederim, tebrik ederim!" diyen sesim Gökalp'in beni kucaklayıp kendi etrafında döndürmeye başlamasıyla havaya karışırken gülerek kollarımı boynuna sardım.

Resmen Gökalp'in vücudu titriyordu. Bunu bütün bedenimle hissedebiliyordum.

Onun heyecanı bana bulaşıp benimkini ikiye katlarken birkaç saniye sonra beni indirdi. Ayaklarım yere bastığında kafamı kaldırarak yüzüne bakım. Başım dönse de bunu umursamadım. Saçları nemlenip tek tük

ninova

alnına yapışmış haldeydi. "Çok terliyim ama senden uzak duramıyorum," dedi nefes nefese bir halde.

"Duş bunun için var," dedim gülümseyerek. Bu, şu an düşündüğü en anlamsız şeydi. "Heyecanını, mutluluğunu yaşa. Önemli değil."

"İşte bu yüzden sen be güzelim!" dedi coşkuyla ve yeniden bana sarıldı. Yerinde duramıyordu.

Birkaç saniye sonra yeniden benden ayrıldığında, "Sarışın," dedi. Nefesi tükendiğinde duraksayıp içine derin bir soluk çekti. "Her an yanımda oldun. Sakatlığımda bile huysuzluğumu çektin. Hiç gocunmadın. Seni kötü etkileyebilecek bir olayda nasıl hissettiğini bile sormadan, üstüne bağırıp kalbini kırdım. Eşekliğimi affedip yine yanımda oldun. Ben de senin her anında yanında olmak istiyorum."

Bu konuşmanın nereye varacağını çok merak ediyordum. "Yanımdasın zaten, Gökalp." Sesim sorgular gibiydi.

"Evet ama daha çok yanında olmak istiyorum." Telaşlı bir ifadeyle etrafa bakındı. Herkes kendi halindeydi ancak kameralardan birinde mutlaka çıktığımıza emindim. Şu an önemsemiyordum. "Çok hazırlıksız bir an oldu. Bunun için daha güzel planlar yapmam gerekirdi. Belki özel organizasyon falan olmalıydı, bilmiyorum. Maç esnasında aniden aklıma düştü ve bunu yapmalıyım dedim. Artık zamanı geldi."

İki elimi birden kavrayıp her ikisini de sıkıca tuttu. Yeşillerindeki endişe beni de endişelendirmek üzereydi. Halbuki ortada kötü bir şey de yoktu. Ruh halim onun ruh haline göre şekilleniyordu. "Voleybol sahası benim evim gibiydi. Gibiydi diyorum çünkü bu senden önceydi. Şimdi senin olduğun her yer benim evim. Bir kafede miyiz? Orası benim evim. Parkta mıyız? Orası da benim evim. Şimdiki gibi sahada mıyız? Orası zaten her zaman evim."

Yerinde duramayan hareketleriyle ellerimden birinin üstüne hızlı bir öpücük bıraktı. "Dediğim gibi hazırlıksızım. Elimde yüzüğüm yok. *Bu ne biçim teklif, Gökalp* dersen seni anlarım. Senin için en güzelini hazırlarım." Konuşmasının nereye vardığına yeni yeni anlam vermeye başlarken, Gökalp ellerimi bırakmadan önümde sol dizinin üstüne çöktüğünde zihnimdeki tüm taşlar yerine oturdu. Dudaklarım vücudumu etkisi altına alan şok dalgasıyla beraber aralanırken Gökalp ellerimi sıktı.

"Her anımda yanımda olan bu kadının artık eşim olma zamanının geldiğini düşündüm. Evet delice ama bunu maç esnasında düşündüm. Kafama

ninova

koydum ve maç biter bitmez yanına geldim. Sarışınım, güzelim, Alara'm..." Nefesim kesilirken çevremizdekilerin dikkatini çektiğimizin farkında olsam da odağım Gökalp'ten şaşmadı. "Hayır dersen de anlarım ama benimle bir ömrü beraber geçirmeyi düşünür müsün? Benimle evlenir misin?"

Zihnim bu anın gerçekliğini sorgulamaya başladı. Gökalp'in evlenmek için hevesli olduğunu her daim biliyordum ancak şampiyonluk maçının hemen ardından delice bir kararla, bir anda herkesin içinde önümde diz çökerek evlenme teklifi etmesi aklımın hayalimin alamayacağı türdendi. Bir organizasyon yoktu ancak bundan güzeli de olamaz gibiydi.

Gökalp beklentiyle, biraz da umutla yeşillerini gözlerimden ayırmadan benden bir cevap bekliyordu. Hayır demem onu yıkmazdı. Zamana ihtiyacım olduğunu düşünür ve bana o zamanı verirdi ama içimden hayır demek gelmiyordu.

Dudaklarım kıpırdarken titreyen sesimle, "Soruyor musun bir de?" dedim. "Sana hayır diyebilir miyim?"

Yeşillerinin parladığına anbean şahit oldum. "Evet dediğini duymak istiyorum."

Derin bir nefes alıp verdim. Çevremizdeki kalabalığı görmezlikten geldim. Gökalp'in ellerini sıkarak kafamı hızlıca sallarken, "Evet," dedim. "Seninle evlenirim."

Bu saatten sonra Gökalp'i tutabilene aşk olsundu. Beni öyle bir coşkuyla sarıp sarmalayıp havada döndürdü ki bunun şampiyonluk sevincini de geçtiğinden adım kadar emin oldum. Çevremizdekilerin alkış sesleri, benim gülüşlerime karıştı. Gökalp mutluydu, ben ondan daha mutluydum.

Bizi mutlu bir şekilde izlemeyen tek kişi sanırım babamdı. Bir köşede kollarını birbirine kavuşturmuş, yüzünde belirgin bir hoşnutsuzlukla bizi izliyordu. Bakışlarımın kendisine döndüğünü fark ettiğinde kendini gülümsemek için zorladı. Dudaklarında beliren tebessüme baktım.

"Söz veriyorum," diyen Gökalp'le beraber ilgim yeniden ona döndü. "Buradan çıkınca ilk işim sana kafam kadar taşlı bir yüzük almak olacak."

"Kardeşim," diyen Tayfun araya girdi. "Buradan çıktıktan sonra kafan kadar yüzük alamadan Melih Hoca tarafından kafan kırılabilir."

Gökalp ancak o an babamı fark edebildi. Benim gibi o da herkesi unutmuştu ve gözünün önünde kızına evlenme teklifi edilen bir baba olarak babam fazlasıyla durgundu.

ninova

"Ulan adama doğru düzgün şampiyonluk sevinci de yaşatmadınız," dedi Yunus. "Kahrol, Gökalp Erdem."

Tayfun, Tuğçe'nin omzuna kolunu atarak Yunus'a sataştı. "Şurada Tuğçe'nin önünde diz çöksem, senin de yaşayacağın bir şampiyonluk sevinci kalmaz."

Yunus dişlerinin arasından, "Sonraki durağın Zincirlikuyu Mezarlığı olsun istiyorsan buyur, yap güzel kardeşim," dedi. Hâlâ Tayfun'la kardeşi arasındaki ilişkiye alışabilmiş sayılamazdı.

Gökalp, "Sen onları takma güzelim," diyerek beni birkaç adım kadar onlardan uzaklaştırdı. Etraf çok gürültülü olduğu için seslerimizi zar zor duyuyorduk. "Sana en güzelinden bir yüzük alacağım."

"Abartıya gerek yok, Gökalp. Baktıkça bu anı hatırlayacağım, bir milyoncudan alınmış bir yüzüğe de bayılırım ben."

"Sen en iyilerini hak ediyorsun." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Sevgi dolu bakışları yüzümde gezinirken, "Sana yüzüğün de en güzelini alacağım, diğer her şeyin de," dedi.

"Seni çok seviyorum," dedim titreyen sesime engel olamazken. "Şu an hayatımın en güzel anı."

"Sen daha güzelsin." Beni kendisine çekerek kollarını omuzlarıma sardığında kafamı göğsüne yerleştirdim. Kalp atışları tam kulağımın denk geldiği yerde düzensiz bir şekilde kendini belli ediyordu. Saçlarımı öperek, "Sen en güzelsin," dedi.

Sen en güzelsin... *Sen de öyle Gökalp, sen de.*

Onun göğsünde geçirdiğim kısa anın ardından hızlıca geri çekildim ve bakışlarımı seyircilerin olduğu kısımlarda gezdirdim. Bu ana herkes şahit olmuştu. Muhtemelen her yerde bu teklifin videosunu görecektim ama tuhaf bir şekilde utanmış gibi hissetmiyordum.

Çünkü ben bugün; sevdiğim adama ait voleybol forması üzerimdeyken, onun bu dünyada bulunmayı en çok sevdiği sahanın içinde ondan evlilik teklifi almıştım. Bu anın büyüsüne kapılmışken ikimiz dışında hiçbir dış etmeni düşünmek mümkün değildi.

Göğsündeki ellerimi karnına indirdim ve Gökalp'i iterek benden uzaklaşmasını sağladım. "Hadi git! Şampiyonluğunuzu kutla. Seneler sonra Avrupa şampiyonuyuz."

Sesim hâlâ deli gibi titriyordu.

ninova

Gökalp ben onu itsem bile benden uzaklaşmamaya yeminliymiş gibi elimi tutarak bedenimi hemen yamacına çekiştirdi. "Sensiz hiçbir şey kutlamıyorum," dedi. Elimden tutmaya devam ederek sahaya doğru yürümeye başladığında ben de peşinden adımlamak zorunda kaldım. "Her şey senin varlığın sayesinde."

Benim sayemdeydi çünkü...

Her zaman bana kurduğu cümleyi dile getirmek için dudaklarımı araladım. "Şans hep seninle çünkü..."

Geriye doğru dönerek sözümü kesti. "Çünkü sen hep benimlesin."

Parmağımdaki ışıl ışıl parlayan yüzükten gözlerimi ayıramıyordum. Gökalp'in dediği gibi kafam kadar büyük bir yüzük değildi ama küçük de sayılmazdı. Yalan yok, elime de yakışmıştı.

Keşke Gökalp'in evlenelim imalarına önceden evet deseydim diye düşünmeden edemedim. Parmağım böyle bir yüzükten nasıl mahrum kalmıştı? Önemli olan yüzüğün maddi değil, manevi değeriydi. Bu resmen kısa bir zaman sonra evleneceğimizin simgesiydi. Yakında aynı evi paylaşacaktık. Evet, bunu İngiltere'de de yapmıştık ama evlilik çok daha başka duyguları coşturuyordu. Çok daha heyecan vericiydi ve ben daha evlilik teklifini dün almama rağmen evleneceğimiz zaman için gün saymaya başlamıştım.

Babam gün saydığımı duysa bana epey kızardı. Evleneceğim gerçeğini dünden beri reddediyordu. Üstelik Gökalp'in önümde diz çöktüğü anın videosu sosyal medyada yayılıyordu ve babam gördüğü her an dellendiği için bir süreliğine sosyal medya uygulamalarını telefonundan silmişti.

Zavallı babam...

"Sıra geldi turnuvanın yıldız oyuncusu ödülünün sahibine," diyen sunucuyla beraber bakışlarım yüzükten ayrıldı. Yanımda jilet gibi bir takım elbisenin içinde oturan sevgilime baktım ve gururla gülümsedim.

Çünkü bu ödülün sahibi oydu.

Voleybol kariyerinde en çok onun hak ettiği bu ödülü nihayet yirmi altı yaşında alıyordu. Daha önce ligde ödüller almıştı ama milli takımda ilk kez bir ödül kazanıyordu. Üstelik sakatlığı nedeniyle bir sene sahalardan uzak kalmış, sonrasında eskisinden bile daha iyi bir şekilde sahalara geri dönmüştü. Onunla öyle gurur duyuyordum ki.

"Benden daha heyecanlısın." Gökalp'in sesini duyduğumda kafamı onaylarcasına salladım. "İlk kez bir ödül anında yanındayım."

"Bundan sonra da hep yanımda olacaksın."

"Hep ödül kazanacaksın yani?"

Ne sandın dercesine bir bakış attı. "Müstakbel eşin voleybolda biraz profesyonel. Her sene eve ödül getiririm. Koskoca bir rafı benim ödüllerime ayırmak zorunda kalırız," dedi buram buram ego kokan sesiyle.

Mutlulukla, "Hepsinin her gün tozunu alırım," dedim. "Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?"

Yüzünde etkileyici bir gülümseme belirdi. Elini yanağıma yaslayarak yüzümü kendine yaklaştırdı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum güzelim."

"Ben de seni."

Biz konuşurken sunucu Gökalp'in adını söyledi. "Ödülün sahibi, Gökalp Erdem!"

Şüphesiz ki koca salonda en heyecanla el çırpan kişi bendim. Gökalp bu halime güle güle ayaklandı, bana sarıldı ve sahneye doğru yürümeye başladı. Gökalp'i dolan gözlerimle izlerken ona olan hayranlığımın her geçen gün arttığının farkındaydım.

Beraber geçirdiğimiz iki yıl bizden ilişkimizin heyecanını alıp götürmemişti. Aksine, her geçen gün bize heyecanlanacak yeni sebepler vermişti. Onunla geçirdiğim iki yıl rüya gibiydi ve hayatımın geri kalanı da aynı şekilde bir rüyadan farksız olacakmış gibi görünüyordu.

Sahneye çıkan Gökalp sunucudan ödülünü alırken ben yerimde duramıyordum. Gökalp kürsüdeki mikrofonun önüne geçip konuşmasına başladığında gözlerim iyice yaşardı. "Öncelikle bu ödülü bana layık gören herkese teşekkürlerimi göndermekle başlıyorum. Bu ödülü elimde tutmanın ne kadar kıymetli olduğunu kimse tahmin edemez."

Elindeki ödülü kürsünün üzerine bırakırken bakışlarını altın sarısı rengindeki ödülden ayırdı ve seyircilere doğru çevirdi. "Bilenler bilir ki bundan iki yıl öncesinde, bir yıl boyunca sahalardan uzak kalmama neden olan bir sakatlık geçirdim. O bir yılın benim için ne kadar zor olduğunu bir kişi dışında kimse anlayamaz. O kişi, bütün dertlerimi benimle birlikte bir yıl boyunca sırtlandı. Omuzlarına yüklediği o dertlerden bir gün bile şikâyet etmedi. Bana hep destek oldu ve sahaya geri döndüğümde eskisinden daha kötü bir halde olmadıysam bu onun sayesinde gerçekleşti."

ninova

Yeşilleri yüzlerce kişi arasından beni buldu. Gözlerindeki parlamayı bu mesafeden bile seçebilirken benim gözlerim de dolu doluydu. "Ona ayrıca teşekkürümü etmek istiyorum. Sevgilim ve artık bildiğiniz üzere müstakbel eşim, Alara. Bu yolda her daim benimle olduğun ve düştüğümde yanımda olmaktan bir an bile gocunmadığın için sana teşekkür ederim. Bu hediyeyi bana en büyük desteği vererek asıl sen hak ettiğin için sana adıyorum," dedi ve ödülü yeniden havaya kaldırdı.

Gözyaşlarımdan yanaklarım sırılsıklam olmuş bir şekilde onu izlemeye devam ederken, makyajımın bozulacak olmasını umursamadan ellerimi yanaklarıma götürecektim ki son anda duraksadım. Gökalp bulunduğu noktadan bana bakarken gözlerinde ağlamamdan dolayı içinin acıdığını belli eden bir bakış belirmişti. Bana sanki *gözyaşlarını ben temizleyeceğim* der gibi bakıyordu.

Gökalp'in sözlerinin bitiminin ardından salonda başlayan alkış tufanı son bulduğunda, sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Bir diğer teşekkürüm de Melih Yılmaz'a. Melih Hoca'ma. Karşıma çıktığında bundan on iki sene öncesiydi ve liseye daha yeni başlamıştım. Bana o güne kadar kimsenin sormadığı bir soruyu sordu. *Voleyboldaki hayalin ne?* O gün ona *dünyanın en iyi voleybolcusu olmak istiyorum* derken içten içe bunun gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse aslında gerçekleşmesi çok mümkün bir hayal olduğunun farkındayım."

Babamı göremiyordum. En önde bir yerlere kurulmuş olmalıydı ve eminim ki Gökalp'e gurur dolu gözleriyle bakıyordu. "Bir gün dünyanın en iyisi olabilir miyim bilmiyorum ama kendimin en iyi versiyonu olduğumdan eminim. On iki senelik voleybol kariyerimde en başından beri elimden tutup bir kez bile benden umudumu kesmeyen, hep en iyisi olacağıma inanan Melih Hoca'ma çok teşekkür ediyorum. Hiçbir zaman benim için sadece bir koçtan ibaret olmadı."

Konuşmasının devamında ailesine, takım arkadaşlarına, üzerinde emeği geçen herkese birer birer teşekkür etti. Uzun soluklu konuşması bittiğinde salondaki herkes onu öyle güçlü alkışladı ki Gökalp'le bir kez daha gurur duydum.

Ağlarken yanaklarımı ıslatan gözyaşlarını, Gökalp elinde ödülüyle beraber yanıma ulaştığında birer birer temizledi. Yanaklarımın kuruduğundan emin olduğunda elindeki ödülü bana doğru uzattı. Yüzüne, gözlerinin içine kadar yansıyan bir gülümseme hâkimdi. "Bu senin."

ninova

İtiraz için aralanan dudaklarımı görür görmez, parmakları çok hafif bir dokunuşla çenemi kavradı. "Evimizin en güzel köşesine koyarsın."

Dolu dolu gözlerim sızlamaya devam ederken dudaklarımdan sesli bir gülüş döküldü. "Evimizin en güzel köşesine koyacağım ve her gördüğümde seninle gurur duyacağım."

Güldü. O kadar içten güldü ki sol yanağında görmeye bayıldığım o çukur belirginleşti.

Onunla gurur duyuyordum ve bu sadece spordaki başarısı için değildi. Onunla gurur duymam için bir sebebe ihtiyacım yoktu.

Tıpkı onun da bir sebebe ihtiyaç duymadan benimle gurur duyuyor olması gibi.

Ödül töreni devam ederken ve biz hâlâ salonda durmayı sürdürürken başımı yanımda oturan Gökalp'in geniş omzuna yasladım. Onun yanağı da saniyesinde saçlarımın üzerindeki yerini aldığında yüzüme yayılan huzur dolu gülümseme eşliğinde gözlerimi yumdum.

Bir gün ansızın, dört yıldır sevdiğim çocuğa farklı bir numaradan mesaj atmaya karar vermiştim. O gün hayatımın dönüm noktası olmuştu. O gün yaptığım şey, bana onu getirmişti. Beni ise adım adım ona götürmüştü çünkü hisleri olan tek kişi ben değildim. Karşımda, babam hayali için onu İstanbul'a getirdiği ilk zamanlardan beri kalbinde benim aşkımı büyüten bir adam vardı.

Böyle bir adamın kalbine düşmek en büyük şanstı ve ben de dünyanın en şanslı kadınıydım.

Onunla her seferinde bir önceki günden daha mutlu sabahlara uyanacağım bir ömrün beni beklediğini tüm kalbimle hissediyordum.

SON...

ninova